[".TIGAIE

ILOSOFICE

Biblioteca „Runivers”

GRIGORY SKOVOROD

< Nη- Γ] ΓΙ'" fj-fj £ f<3 CÆIÎ Ü 8VJH . -

Volumul 1

ACADEMIA HAVK URSS

Institutul de Filosofie

EDITURA

SOCIO-ECONOMICE

LITERATORI

" GÂND "

MOSCOVA - ig 7 h

Biblioteca „Runivers”

1Φ C44

EDIȚIA PRINCIPALA

LITERATURA SOCIO-ECONOMICĂ

Echipa editorială:

Membru corespondent al Academiei de Științe a RSS Ucrainei

V. I. SHINKARUK (președinte) Doctor în științe filozofice V. E. Evgrafov Doctor în științe filozofice V. E. YEVDOKIMENKO Candidat în științe filozofice I. V. IVANYO Candidat în științe filozofice I. A. TABACCHNIKOV

Compilare, traducere și procesare

I. V. IVANO și M. V. KASHUBY

Articol introductiv

I. V. IVANO și V. I. SHINKARUKA

CU

0151-073

004(01)-73P' '

MOSTENIREA FILOZOFICA LUI GRIGORY SKOVORODA

Grigory Skovoroda este un mare filosof și educator umanist ucrainean, un poet remarcabil al secolului al XVIII-lea, care a adus o contribuție uriașă la dezvoltarea gândirii filozofice a popoarelor ucrainene și ruse. El personifică lunga tradiție a gândirii filosofice a acestor popoare, unitatea ei cu înțelepciunea vie a maselor muncitoare, speranțele și aspirațiile acestora. De la culmile erei istorice moderne în viața popoarelor ruse și ucrainene, când ei, într-o singură familie frățească a popoarelor Uniunii Sovietice, deschide calea către viitorul comunist al întregii omeniri, moștenirea ideologică și culturală. din Skovoroda a căpătat o nouă lumină, în care trăsăturile sunt mai expresive ca niciodată, care leagă cultura democratică a poporului din trecut cu sarcinile moderne ale transformării revoluţionare a lumii.

Grigory Savvich Skovoroda s-a născut la 3 decembrie 1722 în satul Cernukhy din regimentul Lubensky din regiunea Poltava, în familia unui cazac fără pământ. După ce și-a primit studiile primare într-o școală rurală din Cernukhy, Skovoroda a intrat la Academia Kiev-Mohyla. Nu există documente directe despre timpul antrenamentului lui Skovoroda. Până de curând, schița cronologică, bazată pe cercetările lui N. I. Petrov, era considerată singura corectă.Din concluziile sale, Skovoroda a intrat în academie în 1738, unde a studiat până în 1750 cu o pauză în

1 Vezi Ya. Ya. Petrov. Prima perioadă Micul Rus din viața și dezvoltarea filozofică științifică a lui Grigory Savvich Skovoroda - „Proceedings of the Kyiv Theological Academy”, 1902, vol. 3; „Acte și documente referitoare la istoria Academiei de la Kiev. Cu o introducere și note de N. I. Petrov, vol. 1. Kiev, 1904.

dakh (când Skovoroda se afla în capela curții din Sankt Petersburg). Apoi, în 1750-1753, a fost în Ungaria, iar după ce s-a întors în 1753, a predat la Seminarul Pereyaslav.

L. E. Makhnovets a supus datelor lui N. Petrov unei verificări critice, folosind, de asemenea, documente de arhivă suplimentare și publicații noi. Ca urmare, datele vieții lui Skovoroda au fost specificate între 1734 și 17551. Potrivit lui L. Makhnovets, Skovoroda a intrat în academie în 1734 la vârsta de 12 ani și a studiat acolo pentru prima dată până în decembrie 1741, apoi a plecat la Sankt Petersburg. Întors de la corul curții în 1744, Skovoroda a studiat la academie până în august 1745, când, împreună cu misiunea generalului Vișnevski, a plecat în Ungaria, unde a rămas până în octombrie 17501 2. La întoarcerea din

străinătate, Skovoroda a predat poetică la Seminarul Pereyaslav în anul universitar 1750 -1751.

În 1751-1753, Skovoroda a ajuns din nou și pentru ultima oară la academie, studiind la cursuri de teologie. De aici, ca cel mai bun student, a fost recomandat de mitropolitul T. Shcherbatsky ca profesor de acasă unuia dintre cei mai bogați proprietari de pământ din Pereyaslavshchina - S. Tomar. În moșia Tomar din satul Kovray, Skovoroda, cu o pauză în 1755, a fost până în vara lui 1759. Din 1759, a lucrat ca profesor la Colegiul Harkov, dar din cauza libertății sale de gândire și a ostilității mentorilor colegiului, a fost din nou forțat să părăsească predarea. Ultima dată când Skovoroda a fost invitat să predea a fost în 1768: a ținut un curs de prelegeri despre etică în clasele suplimentare de la Colegiul Harkov. Dar, deoarece conceptul educațional al moralității lui Skovoroda nu a coincis cu cel oficial al bisericii, în 1769 a fost demis din funcție și lipsit de posibilitatea de a se angaja în activități pedagogice, pentru care avea atât capacitatea, cât și cunoștințele relevante. Grigory Skovoroda a găsit totuși o modalitate de a-i fi util

1 Sm. Л, Махновецъ. Grigorii Skovoroda. Kiev, 1972.

2 См. Tardi La jos Povestea comitetului rusesc de cumpărători de vin Tokaj (1733–1798). Sárospabak, 1963, стр. 54; Ești binevenit, Jónos Sternberg. Studenți la Kiev în Ungaria, a XVШ. Drumuri și întâlniri, Uzsha-rad, Kárpáti Kõnyvkiadó, 1971, стр. 43–56.

drăguț. În ultimii 25 de ani ai vieții, a călătorit prin Ucraina, propovăduindu-și doctrina filozofică în rândul oamenilor. În anii 1970 și 1980, Skovoroda a creat principalele dialoguri filozofice, tratate și pilde. A murit la 9 noiembrie 1794 în satul Ivanovka (acum satul Skovorodinovka, districtul Zolochevsky, regiunea Harkov).

Este imposibil să răspunzi la întrebarea ce este Skovoroda ca gânditor și scriitor fără a evidenția epoca în care a trăit și a lucrat.

Viața și opera lui Skovoroda au loc în secolul al XVIII-lea și sunt asociate cu acele procese socio-economice și culturale care caracterizează viața Ucrainei de Est și a statului rus din acea vreme. La mijlocul secolului al XVIII-lea, în Rusia și Ucraina, care făcea parte din Rusia, dezvoltarea structurii economice feudal-serviste a fost finalizată și relațiile capitaliste se dezvoltau intens. Dezvoltarea socio-economică a Ucrainei în secolul al XVIII-lea a urmat calea creșterii relațiilor mărfuri-bani, extinderea piețelor interne și externe, care a fost însoțită de o creștere bruscă a exploatării țărănimii și a cazacilor săraci în pământ și o deteriorare a situaţia financiară a artizanilor urbani. Pe baza exploatării și înrobirii constante a oamenilor muncii, feudalii seculari și bisericești, negustorii și maiștrii cazaci s-au îmbogățit în continuare. Cămătăria a înflorit, în instituțiile administrative - mită și fărădelege. Legislația a devenit o expresie a intereselor noilor clase conducătoare, apărându-le privilegiile.

De la mijlocul secolului al XVIII-lea, țarismul și-a intensificat mai ales politica colonială de înrobire socială și națională a Ucrainei. În malul stâng al Ucrainei, Ecaterina a II-a a înlocuit în 1764 puterea nominală a hatmanului cu așa-numitul Colegiu Mic Rus, punându-l în fruntea sa pe K. Razumovsky. Și zece ani mai târziu, prin decretul din 3 august 1775, Ecaterina a II-a a lichidat Zaporizhzhya Sich, consolidându-și pământurile în provincia Novorossiysk. Câțiva ani mai târziu (în 1782), iobăgia a fost introdusă în cele din urmă pe Malul Stâng și Sloboda Ucraina. În loc de regimente tradiționale, au fost create guvernatorii - Kiev, Cernigov, Novgorod-Seversky, iar mai târziu Harkov și Ekaterinoslav.

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, lupta antifeudală a căpătat o amploare deosebit de largă. În timpul formării concepțiilor filosofice de la Skovoroda, în anii 60, în malul drept al Ucrainei, mișcarea Haidamak a atins puterea maximă, care a fost o expresie a luptei poporului împotriva iobăgiei feudale și a opresiunii național-religioase de către nobilii polonezi. Ecoul Haidamatch-ului ar putea ajunge și pe malul stâng, unde locuia Skovoroda. În 1773-1774, a avut loc răscoala Pugaciov, care a primit răspuns și în Ucraina. Toate aceste evenimente au avut loc în fața lui Skovoroda și au avut un impact direct asupra formării ideilor sale. Ecouri ale acestora se aud clar în scrisorile lui Skovoroda și în scrierile perioadei de formare a viziunii sale asupra lumii.

Circumstanțele vieții l-au favorizat pe studentul Academiei Kiev-Mohyla în cunoașterea vieții. Timp de doi ani a locuit la Sankt Petersburg, unde a avut ocazia să cunoască cultura rusă avansată și, în același timp, să cunoască obiceiurile corupte ale curții regale, motiv pentru care a plecat din capela curții.

Skovoroda s-a întâmpinat și cu umilință din partea moșierului Pereyaslav S. Tomara, pe a cărui moșie a lucrat ca profesor, și din partea episcopului obscurantist Pereyaslav Nikodim Srebntsky în timp ce preda la Seminarul Pereyaslav. Dar o figură deosebit de colorată, care a reprezentat pe deplin lumea urâtă de Skovoroda, a fost episcopul P. Kraisky de Belgorod, căruia îi era subordonat Colegiul Harkov. După moartea acestui păstor spiritual în 1768, după cum o dovedește inventarul postum al proprietății sale, au rămas „zece pungi marcate care erau în capul capului” de aur și argint, multe alte obiecte de valoare și un număr mare de „băuturi”. și diverse otrăvuri” L Și, în același timp, a amânat deschiderea claselor suplimentare în toate modurile posibile, invocând lipsa de fonduri. Nici fostul coleg de clasă al lui Skovoroda la academie, episcopul carierist zadarnic Samuil Mislavsky, nu a fost cel mai bun. Skovoroda vedea în jurul său proprietari de pământ cruzi, pătrunși de o sete de îmbogățire și de o dorință de dominație politică.

1 Vezi A. S. Lebedev. Episcopii de Belgorod și mediul activității lor arhipastorale conform documentelor de arhivă. Harkov, 1902, p. 152-153.

Maistrul ucrainean, opunându-se cazacilor obișnuiți, a refăcut schimbul moșiei, a început noi ținute, concentrându-se pe nobilii ruși. Skovoroda a fost la fel de dezgustat de „Fedka negustorul”, care „minte totul la o curte”, și de cămătar, care este „încărcat” în procente, și de avocatul-chican, care direcționează drepturile și legile „pe propriul ton. ”, după bunul plac. Dar o imagine deosebit de dezgustătoare a fost viața clerului. De fiecare dată, Skovoroda era convins că păstorii însetați de aur, voluptuoși și ipocriți își depășesc adesea turma în desfrânare și lăcomie. Viața acestor pături sociale, deținând moșii, funcții, oprimând politic și spiritual poporul muncitor, era o lume ticăloasă, pe care Skovoroda nu voia să o accepte. Elita conducătoare, care a reușit să piardă idealurile războiului de eliberare din 1648-1654, trecea printr-un proces de renaștere în nobili proaspăt bătuți. Dacă reprezentanții săi și-au păstrat încă un fel de opoziție, atunci a avut ca scop în primul rând câștigarea pentru ei înșiși a acelorași drepturi ca și nobilimea rusă. Practic, aceștia erau ignoranți proști, la care interesele spirituale cele mai înalte erau înlocuite de setea de îmbogățire, de colecționare de obiecte de valoare, opere de artă etc., în scopul autoafirmării politice. Având în vedere viața straturilor superioare ale societății ucrainene, I. Franko numește această perioadă o perioadă de declin, o criză spirituală.

Ca gânditor care și-a dat seama de atitudinea sa negativă față de lume, înfundat în lăcomie, Skovoroda pune problema găsirii unor modalități de a face față acesteia. Dar în acele condiții istorice nu existau cu adevărat forțe reale care să poată stabili un sistem politic just care să întruchipeze aspirațiile oamenilor și idealul lor moral. Conștientizarea lipsei de speranță a situației, observarea creșterii nedreptății și a răului, declinul valorilor spirituale înalte pe fundalul divinizării generale a câștigului material contribuie la apariția învățăturii lui Skovoroda, în care centrul de greutate din critica relaţiilor politice şi lupta pentru reorganizarea lor radicală este transferată în sfera iluminării morale.

La vremea lui Skovoroda, cultura ucraineană avea deja tradiții educaționale semnificative, dezvoltate

figuri progresiste ale Academiei Kiev-Mohyla, unde a studiat și a cărei școală a fost un filosof și iluminator remarcabil. Dar propriile opinii ale lui Skovoroda, învățăturile sale, nu pot fi derivate din ideile filozofice și educaționale ale predecesorilor săi. Ele diferă în mod clar atât de burghezii clasici, cât și de iluminismul nobiliar de atunci, care erau larg răspândite în Rusia și Ucraina. Terenul social pentru dezvoltarea acestuia din urmă în Ucraina a fost foarte sărac. Transformarea ofițerilor cazaci în nobilime de la acea vreme nu fusese încă finalizată. Baza ei socio-economică a fost, pe de o parte, procesul de aservire a maselor cazaci-țărănești libere până acum, transformarea bătrânilor cazaci în domni feudali obișnuiți, absorbiți

în lupta pentru privilegii nobiliare, iar pe de altă parte, proces de acumulare capitalistă inițială, stratificarea țărănimii, concentrarea bogăției în mâinile elitei seniori-cazaci.

Particularitatea situației istorice din malul stâng al Ucrainei la acea vreme a fost că acumularea capitalistă inițială, care a avut loc intens după eliberarea de sub opresiunea feudală noilor poloneze, a dat din nou în curând din nou peste introducerea iobăgiei, în același timp. creând condiţii economice pentru transformarea bătrânilor cazaci înstăriţi în feudali. În mintea oamenilor muncii, clasele inferioare cazaci-țărănești, ambele procese - atât acumularea inițială cu puterea bogăției generate de aceasta, cât și înrobirea ulterioară - au fost percepute ca un dezastru general, ca sosirea vremurilor grele. spre deosebire de trecutul glorios. Pe malul drept, în ţinuturile ocupate de Polonia regală, unde opresiunea feudală a fost completată de o opresiune naţională insuportabilă şi unde tradiţiile luptei de eliberare erau mai puternice, această deteriorare generală a condiţiilor de viaţă ale oamenilor muncii a provocat mişcarea Haidamak, koliiv. -shchiiu. Pe Malul Stâng, unde elita cazaci și-a stabilit dominația cu ajutorul țarismului, protestul social a căpătat până acum forme pasive, în principal sub forma unei condamnări morale a scăderii banilor, a urmăririi bogăției și a privilegiilor.

În ceea ce privește orientarea spre clasă a părerilor sale, Skovoroda este un educator țărănesc. Spre deosebire de burghezi

el condamnă hotărât nu numai lanțurile feudale, ci și opresiunea socială a relațiilor burgheze. El este străin din punct de vedere organic de glorificarea interesului de proprietate ca forță motrice a acțiunilor umane, caracteristică iluminatorilor burghezi, de reducerea „naturii” umane la interesul propriu, la motive de proprietate ale comportamentului. Skovoroda se răzvrătește împotriva înstrăinării sociale a omului și, mai ales, împotriva puterii lucrurilor, a bogăției, a tezaurizării. El apără înclinația liberă a unei persoane către munca „înrudită” corespunzătoare înclinațiilor sale. Tot ceea ce distruge această viață, Skovoroda percepe ca pe o lume ostilă, incompatibilă cu omul și cu adevărata lui natură. În conceptul acestei lumi ostile, el generalizează atât relațiile feudal-serviție, cât și relațiile burghezo-proprietate, dar în primul rând pe cele din urmă. Lumea dominată de relațiile burghezo-proprietate este o lume a corupției morale, a puterii lucrurilor, a lăcomiei, a lăcomiei, a depravației și a dezolarii spirituale.

Grigory Skovoroda, care s-a născut și a crescut într-o familie de țărani cazaci muncitori din regiunea Poltava și a gravitat mereu către acest mediu social, așa cum o demonstrează calea de viață și credo-ul său social („și soarta mea este cu golyaks”), a reflectat protestează în munca sa inconsecvent clasele inferioare țărănești împotriva produselor sociale ale acumulării capitaliste inițiale și a opresiunii în continuă creștere a iobagilor feudali.

În mintea oamenilor, imaginea lui Skovoroda este asociată cu portretul unui funcționar-filosof rătăcitor, obișnuit pentru acea vreme, dar disprețul față de puternicii acestei lumi, protestul împotriva nedreptății și răului, condamnarea bogăției și câștigului, spiritual independența a creat Skovoroda printre oameni gloria unui mare filozof. Deja în secolul al XVIII-lea, cântecele sale au intrat în repertoriul jucătorilor de kobza, unde au existat până la începutul secolului al XX-lea. Cântăreții populari au fost aproape de modul de viață și de munca lui Skovoroda. F. Lubyanovsky, care l-a cunoscut pe Skovoroda în ultimii ani, scrie: „Pasiunea lui era să trăiască într-un cerc țărănesc; îi plăcea să se mute din aşezare în aşezare, din sat în sat, din fermă în fermă; pretutindeni și de toată lumea a fost întâlnit și însoțit la o iubită cu dragoste, fiecare avea a lui... Proprietarul casei în care a intrat,

ȘI

în primul rând, s-a uitat să vadă dacă ceva trebuia corectat, curățat, schimbat în ținută și pantofi: toate acestea s-au făcut imediat. Locuitorii acelor mai ales așezări și ferme, unde stătea mai des și mai mult, îl iubeau de parcă ar fi ale lor. Le-a dat tot ce avea: nu aur și argint, ci sfaturi bune, îndemnuri, instrucțiuni, reproșuri prietenoase pentru neînțelegeri, neadevăr, beție, necinste..."[1]

Skovoroda a fost un oaspete binevenit al oamenilor obișnuiți, unde a găsit adăpost, mâncare și o atitudine prietenoasă. Rătăcirile în Ucraina i-au oferit cel mai bogat material pentru criticarea nedreptății sociale. Învățătura sa reflecta în mod marcat contradicțiile mișcării țărănești din acea vreme, sentimentele și stările de spirit ale oamenilor muncii, puritatea morală a idealurilor și aspirațiilor lor. Skovoroda a condamnat aspru urmărirea profitului, a rangului, a bogăției, a condamnat epoca care a adus cu ea sărăcirea spiritului, declinul valorilor morale înalte.

Contemporanii și descendenții au fost surprinși și uimiți de soarta neobișnuită a Skovorodei pe fundalul vieții sociale a Ucrainei din secolul al XVIII-lea. Fără compromisuri în apărarea ideilor sale, comportamentul de viață independent, dispoziția cazacului iubitor de libertate erau combinate în el cu o atitudine neglijentă față de valorile materiale, față de bogăție.

Talentul polivalent al lui Grigory Skovoroda este izbitor: o minte profundă, o memorie fenomenală, abilități poetice, o ureche excepțională pentru muzică și o voce dezvoltată datorită educației sale. Scrie poezie și compune muzică, cântă cu pricepere la mai multe instrumente muzicale și dă dovadă de abilitatea de a desena. Apare ca poet și prozator original. Și, cel mai important, își creează propriile lucrări filosofice: paisprezece dialoguri, cinci tratate, traduceri ale operelor lui Cicero, Plutarh etc. Moștenirea lui Skovoroda este o contribuție uriașă la vistieria nu numai a Ucrainei și Rusiei, ci și a culturii mondiale.

Skovoroda aparține unei cohorte de gânditori al căror mod de viață este în multe privințe în armonie cu învățătura lor. Evident, această caracteristică i-a plăcut atât de mult lui Skovoroda.

1 F. P. Lubianovski. Memorii, vol. I. Kiev, 1872, p. 106-107.

Lev Tolstoi, care suferea de o dizarmonie clară între propriile sale învățături și neputința de a se rupe cu o viață care nu corespundea idealurilor sale.

De-a lungul vieții, Skovoroda a evitat în mod constant tot ceea ce i-ar putea înrobi spiritul, voința de auto-îmbunătățire constantă. A cerut să scrie pe mormânt: „Lumea m-a prins, dar nu m-a prins”. Grigory Skovoroda nu a vrut să treacă de partea claselor conducătoare, a rămas alături de oamenii cărora îi aparținea prin naștere, ale căror aspirații le-a exprimat. Alegându-și soarta, nu și-a manifestat niciodată dorința de a trăi mai bine, ci și-a cultivat în sine dorința de a fi mai bun, lipsa de pretenții în satisfacerea nevoilor materiale. El a trăit din dorința de auto-îmbunătățire spirituală, de atingerea înălțimii spiritului uman, accesibilă „omul adevărat” pe care l-a lăudat. Biografia lui Skovoroda este o pagină fascinantă în lupta împotriva autorităților, un exemplu de serviciu curajos pentru oameni. Numele lui amintește de imaginile nemuritoare ale oamenilor care caută adevărul.

Viziunea asupra lumii și activitatea creativă a lui Skovoroda ar trebui împărțite în două perioade: literară (anii 50-60) și strict filozofic (anii 70-80).

Să ne oprim pe scurt asupra caracteristicilor conținutului ideologic al moștenirii sale artistice. Combină aproximativ cincizeci de cântece și poezii. Skovoroda a inclus 30 dintre ele într-o colecție numită Grădina Cântărilor Divine. În același timp, o serie de cântece sunt însoțite de comentarii filozofice. O parte din cântece, păstrate separat de colecția numită, a fost scrisă în latină. În plus, aproximativ treizeci de poezii, cântece, epigrame latine sunt cuprinse în scrisorile lui Skovoroda către M. Kovalinsky.

Ca scriitor-prozator, Skovoroda a creat un ciclu de fabule, unite sub denumirea generală „Fabulele din Harkov”. De un interes literar considerabil sunt epistolarul latin și traducerile gânditorilor antici.

Deja în opera sa poetică se dezvăluie dorința lui Skovoroda pentru problemele filozofice: el acționează ca un poet care însoțește evaluarea ideologică și emoțională a fenomenelor descrise cu una morală și etică. Într-o parte semnificativă a acestor versuri-cântece, filozofice

reflecțiile primesc o întruchipare emoțională figurativă. Conținutul estetic-artistic din ele este inseparabil de cel filozofic și invers. Poeziile mărturisesc enormul talent poetic al lui Skovoroda.

Temele și imaginile cântecelor, psalmilor și epigramelor sale sunt legate de tradițiile secolelor XVII-XVIII, dar în același timp conțin tendințe și motive poetice noi, necunoscute până atunci.

Una dintre cele mai importante teme ale poeziei lui Skovoroda este tema libertății, care sună în primul rând în piesa „De libertate”, dedicată lui Bogdan Hmelnițki. Cântecul prezintă un interes considerabil atât pentru istoricul literaturii, cât și pentru istoricul gândirii filozofice.

Critica răului este combinată în poeziile sale cu motive antiurbane, care sună clar într-o serie de cântece. Cuvintele unuia dintre ei: „Nu voi intra într-un oraș bogat – voi trăi pe câmp” – nu o figură poetică, ci un adevărat motiv, reflectat într-o serie de poezii. Despre tot ce aduce orașul în viața unui om, poetul scrie cu ostilitate. Cu orașul, el leagă „tristețea spiritului”, neliniștea constantă a inimii, setea nepotolită „de a călători peste ocean”, dorința de bogăție, deșertăciunea și pofta de putere.

El pune în contrast viața orașelor cu vigilența lor, pasiunile și dorințele clocotite cu poezia câmpurilor liniștite, a arborilor verzi, a dispoziției unui călător fără griji, mulțumit de sine și mulțumit de ceea ce are. Spre deosebire de moralitatea bazată pe bogăție, aur și putere, Skovoroda gloriifică un om cu „dorințe mici” și nevoi materiale limitate. Acest patos este impregnat de un cântec profund liric, apropiat de motivele folclorice, „Oh, you, birdie, yellow-side”. În cântec, Skovoroda își proclamă idealul de viață: chemarea către pasăre - „nu așezați cuibul sus” - este chemarea lui Skovoroda de a nu căuta fericirea în bogăție și ranguri. Idealul poetului nu este un sicomor stând pe un munte, ale cărui mâini sunt rupte de vânturile violente, ci o salcie care foșnește jos peste apă. Legătura acestor cântece cu tradiția cântecului popular a contribuit la faptul că, la scurt timp după moartea autorului, au intrat în cărțile de cântece împreună cu cântecele populare.

Punctul culminant al creativității poetice a lui Skovoroda este celebra a zecea melodie „Fiecare oraș are un temperament și drepturi”. Nicăieri altundeva nu poate găsi mai precis și specific

imagini și imagini ale realității vie, o formulare mai clară a problemelor arzătoare ale vieții sale contemporane. Patosul său satiric este îndreptat împotriva ordinii sociale din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Necontenit trage pământul, Acest străin crește vite. Acestea formează să prindă câini, Aceste zgomote din casă de la oaspeți, ca o tavernă...

Oricât de concret sună aceste replici, este totuși ușor de observat condamnarea aspirațiilor materiale universale ale pandomului ucrainean, care a neglijat înaltele impulsuri spirituale și a călcat în picioare adevăratele idealuri umane. În această lucrare, se pot recunoaște cu ușurință contemporanii lui Skovoroda din diferite medii ale vieții.

Condamnarea societății exploatatoare, care suna atât de puternic în cântec, corespundea stărilor și sentimentelor maselor. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care cântecul a fost preluat de oameni. Aproape de o gamă largă de cititori prin conținut și formă, acest cântec, care a sintetizat tradițiile artistice literare și folclorice, a dat naștere la numeroase imitații de altă natură. Deja în anii 1950 și 1960, în poeziile și cântecele lui Skovoroda, acele idealuri morale și etice și-au găsit expresie estetică, care i-a luminat ulterior nu numai viața, ci toate activitățile sale ulterioare. Viața liberă în armonie cu natura este tema principală a reflecțiilor poetice ale lui Skovoroda; ea leagă cântecele sale cu viitoarele căutări filosofice. Skovoroda subliniază că pierderea voinței, căutarea aurului și a bogăției nu aduc fericirea, ci, dimpotrivă, sunt cauza unei adevărate nenorociri.

Patosul liric este pătruns de lucrări în care poetul cântă despre așa-numitele teme eterne: viața și moartea, fericirea și destinul. Aceste teme, după cum știți, formează baza cântecelor populare și a sortimentului. Ideea de viață rezonabilă și puritatea morală determină motivele multor lucrări ale lui Skovoroda. Ideea de „viață adevărată” este asociată de către poet cu „conștiința limpede”. 1

1 pagină 57 prezent, pzd., v. 1.

„O conștiință curată”, „o inimă curată” este un ideal pentru o persoană ca Skovoroda: o persoană cu conștiința curată nu cunoaște teama de moarte. Potrivit poetului, valoarea vieții umane, ca un cântec, se măsoară nu prin longitudine, ci prin onestitate. Căci la urma urmei, „este mai bine să trăiești cinstit timp de o oră decât să trăiești prost toată ziua”. Fericirea din Skovoroda nu este legată de pasiunile egoiste care i-au agitat pe domnii contemporani; capitale, pământuri, case, averi, ambiție — toate acestea nu aveau nici sens, nici rost pentru el.

O anumită legătură între poezie și proza narativă o reprezintă odele filozofice și intrigile - fabule scrise parțial pe intrigi antice, de exemplu, fabula lui Thales și a bătrânei, despre Tantal, „Conversație despre înțelepciune”.

În unele poezii latine scrise în anii 1950 și 1960, Skovoroda încearcă să dezvolte ideea „două naturi”, pe care a dezvoltat-o ulterior în dialogurile filozofice din anii ’70. Așa sunt poeziile „Despre plăcerea fantomă” („De umbrática voluptate”) și „În sfânta seară, sau veșnicie” („De sacra caena seu aeternitate”).

În poeziile sale, Skovoroda a dezvoltat și îmbogățit motivele poetice tradiționale ale secolelor XVII-XVIII, întărind fluxul liric în ele grație introducerii unui principiu individual-personal. Unele motive exprimate de el, parcă, anticipează sentimentele poeților romantici, ceea ce oferă cercetătorilor motive să-l vadă pe Skovoroda pe poet ca unul dintre reprezentanții preromantismului.

Meritele lui Skovoroda sunt mari și în dezvoltarea prozei artistice ucrainene. A creat colecția „Fabulele din Harkov”, formată din treizeci de lucrări, în care, pe de o parte, continuă temele tradiționale ale predecesorilor săi, pe de altă parte, acționează ca un inovator, extinzând orizonturile ideologice și tematice ale acest gen și conducându-l pe calea dezvoltării independente.

Fabulele lui Skovoroda laudă prietenia, dragostea, rațiunea și alte trăsături umane pozitive. Skovoroda arată că valoarea reală a unei persoane este determinată nu de haine, nu de frumusețea exterioară, bogăție, origine, titluri, ranguri, poziții, adică nu de calități externe, ci de calități interne. Acestea ka

calități - rațiune, cunoaștere, sârguință, onestitate, dreptate, manifestate în treburile umane.

Conținutul ideologic al „Fabulelor lui Harkov” este determinat de formularea unor probleme sociale și etice de actualitate și de soluționarea lor din punctul de vedere al umanismului. Aici Skovoroda conturează principalele prevederi filozofice chiar înainte ca acestea să găsească justificare în dialogurile și tratatele filozofice. În special, tema fabulelor precede în mare măsură dialogurile despre liniștea sufletească și fericire. Să ne oprim doar asupra subiectelor acelor fabule, al căror conținut este direct legat de problemele filozofice. În primul rând, într-o serie de fabule, Skovoroda caută să răspundă la întrebarea: care este adevărata esență a omului?

Este semnificativ faptul că în fabule s-a auzit pentru prima dată tema „muncă bună” - munca bazată pe cunoașterea unei persoane despre înclinațiile și abilitățile sale naturale și dezvoltarea lor pentru a obține beneficii sociale și fericirea personală prin fiecare persoană aflată în travaliu. Skovoroda apreciază foarte mult dorința unei persoane de „un fel de muncă”. Doar o astfel de muncă, în opinia sa, contribuie la realizarea unității intereselor private ale individului cu interesele societății. În consecință, „ munca nemiloasă” este o sursă de nedreptate și oprimare a celor puternici împotriva celor slabi. Skovoroda critică aspru dorința claselor conducătoare de a obține locuri profitabile, ranguri, dezvăluie inconsecvența ordinii de conducere cu „legea afinității”. Dominația „muncii neplăcute” este, potrivit lui Skovoroda, una dintre sursele de suferință și nefericire ale oamenilor. Filosoful-fabulist arată în mod convingător că munca aduce plăcere unei persoane nu numai prin rezultatele sale, ci și cu procesul în sine. În acest sens, el ridică problema muncii ca sursă a fericirii pământești a omului, „distracția sa spirituală”. „Poziția noastră este o sursă de amuzament”, scrie Skovoroda. Aceste idei

formează laitmotivul întregii colecții de fabule, și mai ales precum „Piatra de atingere și cuțitul”, „Roțile ceasului”, „Larks”, „Câinele și iapa”. Skovoroda acordă multă atenție caracteristicilor activității, importanței antrenamentului, practicii, experienței, obiceiurilor pentru realizarea înclinațiilor naturale.

În sfârșit, conceptul de „muncă amabilă”, regândit din punctul de vedere al criticării dorinței claselor conducătoare pentru bogăție, lux și viață parazită, este exprimat în fabule în afirmarea principiului „inegalității egale” („The Furnica și porcul”, „Alunița și râsul”). Esența acestui principiu este de a recunoaște drept legitime și naturale doar acele nevoi și aspirații care corespund diferenței naturale a oamenilor, și nu sociale.

De cel mai mare interes sunt fabulele, care denunță răul social și viciile morale ale contemporanilor. Fabulistul dezvăluie perniciozitatea pândită în ambiție, „voluptuozitatea” și dorința de bogăție, dezvăluie lipsa de sens și lipsa de încredere a bogăției, amintește că „cei mai săraci sclavi se nasc din strămoși care au trăit într-un bazin de venituri mari” și că „mulți bogați”. oamenii în fiecare zi sunt transformați în cerșetori » L Fabula „Briște broaște” este deosebit de interesantă din acest punct de vedere. Arată că dorința de bogăție este asociată cu pericole și greutăți care nu aduc fericirea, ducând la pierderea libertății interioare a unei persoane. Printre fabulele de la Skovoroda există mai multe dintre cele strălucitoare satirice îndreptate împotriva nesăţionării pandomei lacomi, a căutării sale de faimă și rang. Această critică este cea mai expresivă în fabula „Cerbul și mistrețul”. Aici, continuând ideea că demnitatea unei persoane este determinată nu de calități externe, ci de interne, Skovoroda își exprimă atitudinea negativă față de aspirațiile bătrânilor cazaci. El susține că demnitatea unei persoane este determinată nu de familie, nu de titluri, nu de ranguri și nu de moșii, ci de faptele sale.

Astfel, conținutul ideologic și estetic al „Fabulelor din Harkov” ne permite să caracterizăm nu numai poziția estetică, ci și poziția filozofică și etică a lui Skovoroda, conceptul său umanist. Având o uriașă valoare artistică independentă, fabulele reprezintă în același timp o etapă importantă pe calea dezvoltării filozofice a gânditorului. Cu conținutul lor ideologic, formularea și soluționarea problemelor filozofice și etice, ele sunt adiacente organic lucrării sale filozofice.

1 pagină 88 prezent, ed., Vol. 1.

Acest lucru este vizibil mai ales în a doua jumătate a ciclului Harkov, unde sarcinile emoționale și estetice lasă loc în mod clar înțelegerii

raționale și logice, ca urmare a căreia „moralitatea” („puterea”) crește, adesea de câteva ori mai mare decât complotul fabula.

Însuși faptul de a crea prima colecție de fabule în Ucraina, afirmând independența acestui gen, este un fenomen semnificativ. Acest fapt a reflectat noi tendințe în dezvoltarea conștiinței estetice, noi nevoi în dezvoltarea genurilor literare ca mijloc de asimilare estetică ulterioară a realității.

Oricât de semnificativă ar fi opera literară a lui Skovoroda, el a intrat în istoria culturii naționale în primul rând ca un gânditor remarcabil care a încheiat o lungă perioadă istorică în dezvoltarea filozofiei profesionale în Ucraina. Această filozofie nu s-a dezvoltat de la zero, ci a fost rezultatul utilizării creative a realizărilor gândirii filozofice mondiale.

Skovoroda a studiat profund lucrările filozofilor apropiați, a adoptat anumite idei filozofice și morale și etice, transformându-le în puncte de plecare pentru dezvoltarea propriei sale învățături. Prin urmare, nu este de mirare că ideile în jurul cărora se concentrează căutările sale se regăsesc în lucrările filozofilor antichității, Evului Mediu, Renașterii și ale predecesorilor săi de la Academia Kiev-Mohyla.

În lucrările lui Skovoroda, găsim referiri la zicalele multor filozofi greci și romani. Cel mai adesea, Skovoroda face apel la declarații despre probleme morale și etice ale reprezentanților unor școli filozofice precum pitagoreici, cinici, cirenaici, stoici, sceptici. În rezolvarea problemelor morale și etice, Pitagora, Diogene, Socrate, Epicur, Plutarh, Seneca acţionează ca autorităţi pentru el. În dezvoltarea bazelor epistemologice ale învățăturii sale morale și etice, Skovoroda a apelat adesea la Aristotel și Platon.

Cunoștințele excepționale ale lui Skovoroda în domeniul filosofiei antice și utilizarea critică a prevederilor acesteia în crearea propriei sale învățături mărturisesc că această învățătură nu a apărut în afară de dezvoltarea istoriei mondiale a filosofiei. Dintre lucrările filozofice de mai târziu, Skovoroda îl cunoștea bine pe Areo Pagitki. Nu avem dovezi directe de cunoștință

Pans cu operele lui Giordano Bruno, Nicolae din Cusa, dar legatura dintre invataturile ganditorului si ideile principale ale acestor filozofi este destul de evidenta. Ceea ce s-a spus într-o anumită măsură se referă la legătura dintre opiniile lui Skovoroda cu panteismul lui Spinoza, ideile lui Chr. Wolf și alți filozofi, al căror studiu a fost inclus în cursul filozofic al academiei. Formarea ideilor panteiste ale lui Skovoroda a fost influențată de lupta veche de secole dintre teologii vulgarizați și aristotelismul scolastic și platonismul. Mai mult, platonismul lui Skovoroda a fost adesea combinat cu panteismul. Se știe că, de când Aristotelul falsificat a fost transformat în steagul ortodoxiei creștine, învățăturile de opoziție s-au îndreptat tot mai mult către neoplatonism. Acest lucru s-a reflectat în opiniile lui Skovoroda.

Când literatura istorică și filozofică se ocupă de „lumea simbolică” și de locul ei în sistemul de vederi al lui Skovoroda, ei scriu de obicei doar despre Biblie, deoarece filozoful însuși o amintește cel mai adesea. Dar lucrările sale arată că în această „lume simbolică” el atribuie un loc semnificativ „bibliei” mitologiei păgâne.

Mitologia este, de asemenea, interesată de Skovoroda ca o modalitate prin care o persoană poate recunoaște legea internă care domină fiecare ființă. Această ecuație a Bibliei cu mitologia, considerarea lor ca un fel de pilde, care rezumă experiența cognitivă și morală acumulată de omenire, este o trăsătură foarte caracteristică a viziunii și a viziunii despre lume a lui Skovoroda.

Viziunea despre lume a gânditorului este strâns legată de înțelepciunea populară. În special, vorbele, proverbele, cântecele și motivele basmelor au avut o mare influență asupra formării sale. Faptul că Skovoroda în aproape fiecare dintre lucrările sale se referă la înțelepciunea proverbelor ucrainene, ruse, latine mărturisește nu numai buna sa cunoaștere a folclorului, ci și faptul că încearcă să-și întărească învățăturile filozofice cu „bunul simț”. a oamenilor, enorma sa experiență spirituală și practică.

Vorbind despre formarea viziunii despre lume a lui Skovoroda, este necesar să spunem despre știința naturală ca una dintre sursele sale teoretice. Doar la această întrebare

s-au păstrat multe afirmații controversate, insuficient fundamentate și chiar eronate. Un filozof care a absolvit un curs de științe la Academia Kiev-Mohyla a avut ocazia să asimileze toate ideile științifice de bază predate în cursurile de curs. În plus, Skovoroda și-a continuat educația în mod independent. Acesta din urmă i-a permis să ia o poziție complet clară cu privire la învățăturile lui N. Copernic, să vadă clar succesele enorme ale omenirii în știință și tehnologie, în cunoașterea Universului. În tratatul „Icoana lui Alcibiade”, Skovoroda, respingând legenda biblică despre crearea lumii, se alătură părerii științei contemporane despre multitudinea lumilor. El remarcă în același timp că „mașina fiecărei lumi are propriul cer, cu planete plutind în ea”’. În lucrările sale găsim multe confirmări ale recunoașterii și admirației pentru succesele științei și tehnologiei.

Perspectiva și conținutul filozofiei lui Skovoroda are o legătură strânsă cu tradițiile culturii și filozofiei ucrainene și ruse din secolul al XVII-lea - prima jumătate a secolului al XVIII-lea. În primul rând, este imposibil să nu acordăm atenție consonanței ideilor morale și etice de bază ale lui Skovoroda cu conținutul ideologic al literaturii ucrainene din perioada anterioară. Acestea sunt idei precum autocunoașterea, chemarea la virtute, condamnarea depravării aspirațiilor materiale și a luxului perisabil al vieții, propovăduirea unui ideal semi-ascetic, care a fost laitmotivul poeziei lui Virshe, predicile bisericești și filozofice și tratate teologice ale unor

figuri precum K. Tranquillion-Stavro-veckpy, P. Grave, I. Gizel, S. Polotsky, I. Galyatovsky, A. Radivilovsky. Pe lângă conținutul ideologic propriu-zis, Skovoroda a fost atras de tendințele generale ale stilului lor. Tradiția etică și umanistă , cel mai mare reprezentant al căreia este G. Skovoroda, s-a dezvoltat treptat la interacțiunea creativă a ficțiunii și cunoștințelor filozofice. Pe lângă cei numiți aici, merită menționat D. Tuptalo (Rostovsky), absolvent al Academiei Kiev-Mohyla, unele dintre ale cărui idei preced învățăturile lui Skovoroda.

1 pagină 19 prezent, ed., vol. 2.

În simpatiile sale, Skovoroda preferă tradițiile din a doua jumătate a secolului al XVII-lea. În secolul al XVIII-lea, gândirea filozofică din academie s-a dezvoltat sub influența vizibilă a ideilor prezentate de F. Prokopovich. Doctrina politică a lui F. Prokopovich, care vizează întărirea puterii autocratice, a fost inacceptabilă pentru Skovoroda, în timp ce în domeniul eticii se bazează în mare măsură pe opiniile lui Prokopovici. Cu toate acestea, există motive pentru a afirma că aici el este mult mai îndatorat față de contemporanii și profesorii săi - V. Lashchevsky, G. Konissky și M. Kozachinsky. Skovoroda își exprimă atitudinea față de Prokopovici și Lașcevski folosind motivele operelor lor literare. Ideile etice ale lui Konissky și Kozachinsky au avut, evident, o influență directă asupra formării conceptului de Skovoroda. Această apropiere se relevă în două puncte foarte semnificative și anume: într-o atitudine pozitivă față de învățătura etică a lui Epicur și în afirmarea posibilității de a realiza o viață fericită pe pământ. Dar se știe că etica ca disciplină filozofică nu a ocupat un loc semnificativ în predarea la academie, iar schimbarea atenției către dezvoltarea problemelor morale și etice ar trebui pusă pe seama inițiativei lui Skovoroda, a cărui filozofie reflectă dorința de a găsi o cale. spre fericirea pentru straturile de muncitori oprimate social.

În dezvoltarea sa filozofică, Skovoroda trece printr-o anumită evoluție, legată atât de cauze psihologice interne, cât și de depășirea dificultăților de natură teoretică. De la idei moraliste, el se îndreaptă spre justificarea unei doctrine etice integrale, în centrul căreia se află ideile de fericire și unitatea omului și naturii. În paralel cu aceasta, el caută o justificare ontologică și epistemologică pentru învățăturile sale filozofice și etice. Baza filozofică a învățăturii sale este conceptul de „două naturi”, pe care îl dezvoltă în dialogurile anilor ’70 și găsește o formulare exactă și clară în tratatul „Icoana lui Alcibiade”. Deoarece, potrivit lui Skovoroda, toate problemele filozofice se manifestă cel mai clar la o persoană, el le rezolvă folosind exemplul său, crezând că autocunoașterea oferă cheia tuturor sarcinilor ontologice, epistemologice și morale și etice. Tot ceea ce există, potrivit gânditorului, are două „natura

mi": vizibil, accesibil senzațiilor și invizibil, interior, accesibil contemplației intelectuale. Skovoroda acordă multă atenție caracteristicilor „naturii vizibile”, sau materiei, manifestărilor și proprietăților sale cele mai diverse, dar constanța și certitudinea acesteia din urmă sunt determinate de „natura” sa invizibilă. Aceasta înseamnă că materia („natura” externă) se opune formei („natura” este invizibilă). O idee similară este exprimată într-o anumită măsură, de exemplu, de către Spinoza în propoziția despre „natura creativă” și „natura creată”.

Forma sau ideea, după Skovoroda, nu precede materia în timp, ci, fiind principiul fundamental al materiei, ea determină dezvoltarea acesteia: naștere, formare, înflorire, moarte, trecere de la o stare la alta. Eternă în esența sa, forma spirituală determină eternitatea și indestructibilitatea materiei. Această poziție despre eternitatea materiei în timp (materia aeterna) ocupă un loc important în conceptul filozofic al lui Skovoroda, precum și afirmația despre infinitul ei în spațiu. Filosoful susține clar ideea că „moartea unui lucru dă naștere unei alte creaturi”, că „această lume mondială” este veșnică, că „pacea în lume este acea eternitate în decădere, viața în moarte, răzvrătirea în vis, lumină în întuneric, în minciuni adevărul, bucurie în plâns, nădejde în deznădejde. Același lucru spune și despre infinitatea lumii în spațiu: „Dacă îmi spui că această lume exterioară se va sfârși în unele locuri și vremuri, având o limită stabilită pentru sine, și voi spune că se va sfârși, adică începe”, căci „un loc granița este și ușa care deschide câmpul de noi spații și, în același timp, puiul este conceput când oul se strică” 1 2.

Revenind de mai multe ori la fundamentarea ideii a două naturi, Skovoroda o formulează cel mai clar și fără ambiguitate în ultima sa lucrare, Potopul Zmiinului, indicând în același timp cu ce prevederi particulare ale gândirii filosofice a trecutului leagă. aceasta. Doctrina celor două naturi se întoarce la filosofia antică, unde a fost exprimată în conceptele de „materie” și „formă”, în special de Platon și Aristotel. Skovoroda scrie: „Toate cele trei lumi constau din două naturi constitutive unice, numite

1 pagină 16 prezent ed., vol. 2.

2 Pagina 16-17 prezent, ed., vol. 2.

materie si forma. Aceste forme la Platon se numesc idei, viziuni liliac, tipuri, imagini. Ele sunt lumi originale care nu sunt făcute de mâini, frânghii secrete, un baldachin trecător sau materie, care conțin „\” Natura vizibilă este numită creatură și invizibilă - Dumnezeu „1 2. Dumnezeu, conform lui Skovoroda, este începutul care constituie principiul fundamental al tot ceea ce există, necesitatea sa internă, cauza legală, constanța și certitudinea naturii lucrurilor.

O astfel de înțelegere a lui Dumnezeu îl conduce pe Skovoroda la poziția unei explicații panteiste a naturii. Dumnezeu ca început și principiu fundamental al existenței („cea mai înaltă cauză și rațiune a

tuturor cauzelor”) personifică unitatea tuturor lumilor posibile. Și, prin urmare, Skovoroda neagă categoric atât ideea posibilității a două sau mai multe „începuturi” ale lumii, doi zei, cât și ideea de a recunoaște materia însăși ca zeu.

„Dumnezeu”, „început”, „adevăr” constituie izvorul interior al desfășurării lumii într-o imagine diversă a dezvoltării lucrurilor vii și nevii. Prin urmare, de foarte multe ori Skovoroda îl numește pe Dumnezeu adevărata natură, care este purtătoarea caracteristicilor esențiale ale unui anumit fenomen. Aceasta înseamnă că filozoful înlătură întrebarea despre Dumnezeu ca fiind un fel de ființă supranaturală care conduce lumea pe baza unei voințe de sine nemărginite. Proprietatea fundamentală a lui Dumnezeu ca substanță și substrat al naturii este conformitatea cu legile dezvoltării, manifestată în certitudinea dezvoltării materiei. De aici Skovoroda ajunge la o negare completă a minunilor, care, după cum se știe, joacă un rol important în învățătura creștină. Prin aceasta, Skovoroda sa pus în opoziție cu biserica. A criticat ortodoxia religioasă, ceea ce a făcut ca clerul să-i fie ostil. Skovoroda era conștient de poziția sa, iar clerul, care i-a fost ostil, a înțeles și acest lucru. Skovoroda a abordat și problema originii lumii din pozițiile de mai sus, exprimând o respingere categorică a legendei biblice despre crearea lumii de către Dumnezeu în termen de șase zile. Filosoful a susținut că a vorbi despre crearea lumii nu are nimic de-a face cu universul,

1 pagină 151 prezent, ed., vol. 2.

2 Pagina 113. prezent, ed., vol. 1.

dar se referă la sursele de iluminare ale principiului spiritual în lucruri.

Întrebarea despre Dumnezeu ca început este unul dintre punctele principale ale filosofării lui Skovoroda. Dacă „întreaga creație se naște și dispare”, atunci „ceva a fost înaintea ei și rămâne după ea”; începutul este acela care „nu avea nimic înainte de sine”, căci este etern și „acomodează totul în adâncurile sale nelimitate”! Este începutul care determină dezvoltarea lucrurilor finale care se nasc și dispar. În creaturi, adică în materie, există un început etern, determinând dezvoltarea lor, introducând în ele ordinea și regularitatea trecerii de la o stare la alta. Înțelegând aceste tranziții reciproce ale lucrurilor în opusul lor la Skovoroda, putem observa prezența unor elemente ale gândirii dialectice, cel puțin în interpretarea procesului de ofilire a vechiului și de naștere a noului în natura vie. Acest etern „început”, în cuvintele lui Skovoroda, „este aproape simțit”, dar este evaziv și nu este clar pentru toată lumea, deoarece, fiind prezent în toate, nu este nici o parte, nici un întreg, nu are măsură, temporală. și caracteristicile spațiale. Toate acestea complică cunoașterea începutului și, în primul rând, manifestarea lui în acea parte a materiei create, care are ea însăși capacitatea rațiunii.

Poziția filozofică a lui Skovoroda în problema interacțiunii „naturii” invizibile și vizibilă este caracterizată de o contradicție, inevitabilă pentru un reprezentant al panteismului idealist. Gânditorul folosește conceptele de „conjugare”, „complicitate”, recurge la explicații figurativ-analoage precum „copac și umbră”, „desen și culori”, dar în toate aceste cazuri nu este capabil să rezolve definitiv și complet problema. a eternității existenței și a substanțialității materiei. Inconsecvența lui Skovoroda în această chestiune constă în faptul că natura sa invizibilă nu este primară în toate sau este primară nu în timp, ci doar în sens. Numai ea în existența sa este determinată de ea însăși, în timp ce „natura” vizibilă în existența sa nu este determinată de ea însăși, ci de „natura” invizibilă ca umbră a acesteia din urmă. Dumnezeu și materia există unul lângă altul. Cu toate acestea, natura invizibilă este întotdeauna primară în cele epistemologice, etice și

1 pagină 14 prezent, ed., v. 2.

relație estetică. Opoziția lui Skovoroda a două naturi în aspectul etic este deosebită: natura invizibilă este o natură bună, iar cunoașterea ei este sursa virtuții, în timp ce în „natura” vizibilă filozoful vede sursa răului și a nenorocirii. În acest sens, putem vorbi despre elementele dualismului lui Skovoroda.

Filosofia lui Skovoroda reflectă tendința istorică a tranziției de la idealismul obiectiv la panteismul materialist și la filozofia independentă de religie.

În literatura istorică și filozofică, au existat încercări de a demonstra că Skovoroda este contradictoriu în problema interpretării substanței și se află pe poziția dualismului. O asemenea viziune nu se bazează pe o analiză atentă a operelor filosofului: Skovoroda nu consideră substanța ca ceva material nici în acele cazuri când vorbește despre certitudinea dezvoltării materiei. Și aici baza ideală este substratul dezvoltării. Skovoroda consideră substanța lui Dumnezeu, începutul ideal, ale cărui atribute sunt eternitatea și invizibilitatea, iar recunoașterea faptului că acest început se manifestă în lucrurile vizibile nu schimbă nimic. În același timp, această substanță este baza atât a lucrurilor neînsuflețite, cât și a omului și chiar a lumii simbolice a Bibliei, deoarece toate lucrurile sunt caracterizate de unitatea acestor două părți - material și ideal.

Pornind de la înțelegerea panteistă a lumii și a lui Dumnezeu ca un început fără început, care nu este în afara naturii, ci „asociat” cu ea și formând baza ei, Skovoroda tinde spre o viziune teleologică a naturii vii. În opinia sa, lumea, natura, omul, datorită legilor interne, sunt determinate în dezvoltarea lor și cu scop, întrucât orice dezvoltare este realizarea scopului conținut de lucru. Actualitatea organismelor vii, lumile animale și vegetale, este pentru Skovoroda dovada că în tot ceea ce există există anumite oportunități de auto-dezvoltare, limitate de natura „fericită” sau Dumnezeu. Și de aceea, el nu exclude omul, inițiativa umană, creativitatea, care vizează

transformarea naturii, din procesul determinist general al dezvoltării „naturale”. El pornește de la faptul că sarcinile și scopurile care sunt stabilite în mod conștient înainte

ființele raționale - oamenii, de asemenea, nu depind de oamenii înșiși, dar de la naștere sunt determinate de natura lor fizică și spirituală. Departe de a înțelege condiționarea socială a obiectivelor și nevoilor umane, Skovoroda nu poate înțelege că implementarea lor este determinată de un model istoric obiectiv. Ființa fizică, realitatea istorică, viața materială a societății îl interesează în măsura în care sunt forma de existență a „naturii” invizibile - această cauză care se mișcă de sine a tot ceea ce există.

În filosofia lui Skovoroda, ideea de „trei lumi” a fost fundamentată. Deoarece această idee este cel mai clar implementată în dialogul „Potopul șarpelui”, să ne întoarcem la această lucrare. Prima și cea mai importantă lume a lui Skovoroda este macrocosmosul. Este „lumea universală și de locuit, în care trăiește tot ce se naște”, este „compusă din nenumărate lumi-lumi și este o lume mare”. Skovoroda pune în contrast macrocosmosul ca lume universală cu două lumi private - microcosmosul sau lumea mică (omul) și lumea simbolică (Biblia).

Subliniind că tot ceea ce se naște rezidă în macrocosmos, Skovoroda înseamnă că macrocosmosul în sine nu se naște, ci etern și fără limite. El susține că numai într-un cap nerezonabil s-a putut naște ideea că marea lume „conac” nu a existat cândva și că se presupune că a fost creată de Dumnezeu și, prin urmare, finită. El numește această credință un nonsens. Skovoroda leagă complet conceptul de „macrocosmos” cu ideile cosmologice, și mai ales cu sistemul copernican și cu recunoașterea existenței multor lumi, eterne în timp și nemărginite în spațiu. El vede scopul cunoașterii nu în descrierea și explicarea diversității manifestărilor exterioare ale vieții, ci în înțelegerea izvoarelor secrete ale dezvoltării Universului, în înțelegerea, sub acoperirea imaginilor și fenomenelor exterioare accesibile observației, esența sensul interior al lucrurilor ca sursă a certitudinii lor cantitative și calitative, în special, legile formării și dezvoltării lor, măsura, ritmul, simetria, proporția etc. De aici și interesul său constant pentru sistemul lui N. Copernic, în care el vede confirmarea înțelepciunii și perfecțiunii structurii naturii, a cărei cunoaștere este necesară omului.

Originalitatea principiilor inițiale ale filozofiei lui Skovoroda a determinat și trăsăturile conceptului său de cunoaștere. Cunoașterea lumii fizice nu este o problemă insolubilă pentru un filozof. El stă din punctul de vedere al recunoașterii necondiționate a cunoașterii lumii, afirmă succesele maiestuoase și incontestabile ale științelor, neagă agnosticismul și crede în posibilitățile nelimitate ale minții umane în cunoașterea adevărului. Din recunoașterea înțelepciunii

naturii invizibile rezultă, așa cum am arătat mai sus, atitudinea filosofului față de miracole și critica superstițiilor care decurg din cunoașterea falsă. Cunoașterea materiei, în opinia sa, este un pas necesar în cunoașterea formei interioare, a esenței. Această cunoaștere senzuală a cărnii, a exteriorului este baza, pe baza căreia o persoană cunoaște invizibilul, principalul lucru.

Recunoscând rezultatele acestei prime etape de cunoaștere ca fiind absolut de încredere, Skovoroda nu le consideră suficiente. El se referă în mod repetat la înțelegerea legilor fizicii, matematicii, dar nu de dragul cunoașterii secretelor lumii fizice. În legile Universului, de exemplu, în structura sistemului solar reprodusă de N. Copernic, el vede în primul rând prezența înțelepciunii unei naturi invizibile. Cunoașterea acestei înțelepciuni ar trebui să ajute o persoană să fie impregnată de credință în prezența aceluiași conducător înțelept în sine. Cunoașterea izvoarelor secrete ale Universului, dezvăluirea lor sub acoperirea diferitelor imagini, tipuri, viziuni ar trebui să convingă o persoană că existența materială nu îi epuizează ființa, că este condus de o formă spirituală. Cunoașterea acestei forme, și nu a materiei, adică nu a manifestărilor exterioare ale diversității fizice a ființei, ci a sensului interior, ar trebui să fie subiectul cunoașterii adevărate. Ceea ce există în mod necesar ca bază universală pentru existența a tot ceea ce există, se realizează prin manifestări aleatorii în existența oamenilor și a obiectelor. Iar sarcina este de a dezvălui acțiunea legilor „naturii ideale” cu ajutorul imaginilor născute din jocul acestei șanse.

Skovoroda are un argument favorit, care se repetă chiar și cu o oarecare obsesie în diferite lucrări. Acesta este un raționament că nu culorile stau la baza imaginii, ci desenul, mai exact, simetria, proporția, ritmul. În general, conceptul de măsură, timp și spațiu este asociat în mintea lui cu semne ale unui invizibil

tururi, certitudinea sa cantitativă și calitativă. El susține că și în lucrurile trecătoare, prezența ritmului, simetriei, legii este un semn de această natură, schimbător în manifestările sale exterioare și constant, mereu egal cu sine în esența sa invizibilă.

Toate „trei lumi”, potrivit lui Skovoroda, au două naturi - vizibilă și invizibilă. În același timp, natura interacțiunii lor este diferită în fiecare dintre lumi. În macrocosmos, exteriorul, materialul, finitul acţionează ca o manifestare a interiorului, spiritualului, infinitului. Aici atributele spiritului sunt transferate materiei și extremele converg.

În alte lumi, vizibilul acționează doar ca o umbră a invizibilului, a spiritualului, care este sursa bunătății și a adevărului.

Complexitatea cunoașterii esenței folosind mijloacele gândirii abstracte raționale se datorează faptului că, după filozof, nu numai mijloacele se schimbă, ci obiectul însuși, cu alte cuvinte, odată cu trecerea de la fenomen la esență, gândirea umană. nu mai cunoaște

materialul, ci idealul, transcendental. Cunoașterea acestuia din urmă este scopul principal al științei filozofice. În ceea ce privește cunoașterea senzorială, cu ajutorul ei se cunoaște doar o anumită „umbră acuzatoare”, și nu misterul fenomenului în sine, pentru că, potrivit lui Skovoroda, „în lumea mare și mică, forma materială te face să conștientizezi formele. ascunse sub ea, sau imagini eterne. » *. Doar eternele „forme”, pe care le consideră baza imaginilor exterioare, accesibile simțurilor, și reprezintă obiectul cunoașterii în adevăratul sens al cuvântului. În acest sens, filozoful reamintește de multe ori că esența imaginii nu sunt liniile și culorile, ci acea imagine invizibilă, care este substratul nu numai al obiectului înfățișat în imagine, ci și al multor altele asemănătoare acestuia. De aceea este important să cunoaștem nu atât multitudinea de manifestări ale lucrurilor finite cât imaginile lor ideale. De aceea, Skovoroda vorbește cu dispreț despre atingere, despre percepția senzuală, directă a lucrurilor, dând prioritate contemplării cu sens filozofic, care, în opinia sa,

1 pagină 151 prezent, ed., vol. 2.

Sunt disponibile „tipuri” de lucruri care sunt asemănătoare esenței lor fenomenologice. Această contemplare a lucrurilor nu este o observare pasivă a aspectelor lor perceptibile în exterior, ci teoretic o adâncire reflexivă în esența lor, ascunsă ochiului neexperimentat.

Crezând în baza înțeleaptă a naturii, filosoful consideră că este complet firesc ca o persoană să o cunoască cu mintea.

Skovoroda este ferm convins că posibilitățile unei persoane în cunoașterea „materiei eterne” sunt nelimitate. Totuși, potrivit filosofului, ar fi o greșeală grosolană să vedem în această cunoaștere o condiție pentru înțelegerea fericirii. Valoarea descoperirilor științifice se măsoară prin capacitatea lor de a promova cunoașterea umană a adevăratelor valori spirituale, a propriei naturi, nu pentru a multiplica numărul dorințelor și nevoilor, ci pentru a se limita la satisfacerea celor mai necesare nevoi. Nu semnificația practică a faptelor științifice iese în prim-plan, ci semnificația lor pentru cunoașterea omului despre sine.

Pe baza conceptului de „trei lumi” și „două naturi”, Skovoroda a căutat să creeze o imagine filosofică specială a lumii în care tot ceea ce se întâmplă este conectat printr-un lanț neîntrerupt de cauze și efecte și ale cărui legi ar fi legile umane. comportament moral.

Omul în relația sa cu lumea în învățăturile lui Skovoroda ocupă un loc central. Această poziție specială a unei persoane este determinată de faptul că este înzestrată cu rațiune și voință, este capabilă să-și cunoască esența naturală și, în conformitate cu aceasta din urmă, să se perfecționeze, adică să dobândească atributele inerente „naturii” invizibile. ”. Una dintre modalitățile acestei auto-îmbunătățiri este creativitatea spirituală, care exprimă impulsurile spirituale înalte ale unei persoane. Nu degeaba Skovoroda și-a dedicat primele dialoguri

filozofice semnificative elucidării esenței persoanei „adevărate”. Potrivit părerilor sale, ceea ce se întâmplă în lume capătă semnificație în măsura în care își găsește desăvârșirea într-o persoană. „Ce este un bărbat? - el intreaba.

„Într-o persoană se revarsă nenumărabilitatea și vizibilitatea nemăsurată”1.

Idealismul obiectiv al lui Skovoroda, care se manifestă în lucrările sale într-o formă particulară de panteism, este legat genetic de înțelegerea filozofică a lumii morale a omului și de critica realității sociale imorale: lumea lăcomiei și câștigului, a opresiunii și a aservirii, chin și suferință. Despre această lume a scris: „Lumea este o sărbătoare a nebunilor, o piață a clătinarii, o mare a agitației, iadul celor chinuiți” 1 2. Și în alt loc: „... Lumea este o mare de oameni înecați, o țară a ciumei de leproși, un gard de lei fioros, închisoarea captivilor, piața desfrânaților, undița voluptuoasă, cuptorul care aprinde pofta, sărbătoarea nebunilor, chipul și dansul rotund al bețivilor și extravaganților, și nu se trezesc până nu obosesc, pe scurt, orbii după orbi în prăpastia ce va veni „3. Pentru a rezista rețelelor și ispitelor acestei lumi. , o persoană trebuie să găsească sprijin moral în sine, să recunoască în sine persoana „adevărată”. Prin urmare, lucrările lui Skovoroda de la prima până la ultima sunt pătrunse de chemarea: „cunoaște-te pe tine însuți”, cunoaște persoana reală, „adevărată” din tine și acționează ca o persoană reală, adevărată.

Cea mai progresivă linie a gândirii filosofice în secolul al XVIII-lea a fost filosofia iluminismului, care exprima în primul rând interesele burgheziei în creștere . Iluminatorii burghezi au făcut multe pentru a stabili materialismul și ateismul și au criticat aspru ideologia bisericească.

Skovoroda, ca și contemporanii săi, materialiștii francezi din secolul al X-III-lea, a proclamat cunoașterea naturii umane ca sarcină principală a filosofiei, dar spre deosebire de aceasta din urmă, el nu a considerat impulsurile senzuale individuale, în special interesul personal, ca fiind decisive. în această natură. Dimpotrivă, lumea intereselor individuale de proprietate, a interesului propriu și a câștigului era pentru el personificarea răului (în această privință era mai aproape de Kant). Orientarea patriarhal-țărănească, anti-burgheză și anti-iservistă a părerilor lui Skovoroda l-a determinat să caute altele decât cele franceze.

1 pagină 201 prezent, ed., Vol. 1.

2 Pagina 101 prezent pzd.. t 2.

3 Pagina 117 prezent, pzd., v. 2.

materialişti, bazele şi factorii acţiunii umane. Potrivit lui, fundamentele cu adevărat morale ale comportamentului uman sunt determinate nu de organizarea sa corporală, ci de lumea sa spirituală, care domină trupul și determină acțiunile și faptele umane. Prin urmare, pentru Skovoroda, o persoană nu este doar un individ corporal. Aceasta este o lume separată, un microcosmos, „o mică pietricică simplă în care pândea un foc teribil” L

În om însuși, nu cunoașterea cărnii iese în evidență, ci cunoașterea spiritului. Dar „dacă vrei să cunoști ceva în duh sau în adevăr”, afirmă filosoful, „uită-te mai întâi în trup, adică în aparență.”1 2 , sau mintea. Asemanând procesul de cunoaștere cu mestecarea dublă a artiodactilelor, el numește cunoașterea cărnii „prima mestecare”, care trebuie urmată de „a doua mestecare” - cunoașterea spiritului. Prin urmare, cunoașterea unei persoane înseamnă nu doar cunoașterea organizării sale corporale, ci și înțelegerea naturii sale invizibile, interioare, spirituale. A cunoaște omul adevărat înseamnă a cunoaște „zeul” din om. „O lucrare în amândouă este să te cunoști pe tine însuți și să-L înțelegi pe Dumnezeu, să cunoști și să înțelegi persoana exactă, toată munca și înșelăciunea lui din umbra lui, asupra cărora ne oprim cu toții. Dar omul adevărat și Dumnezeu sunt la fel.

Prin identificarea stimulilor spirituali ai activității umane cu Dumnezeu, iar acesta din urmă cu natura spirituală interioară a omului, Skovoroda extrapolează relația dintre lumea spirituală a omului la acțiunile sale corporale reale pentru a explica natura și Universul în ansamblu, dezvoltă conceptul său de „două naturi” și „trei lumi” ca bază filozofică a doctrinei sale despre om, sensul existenței sale și adevărata fericire. În esența sa filozofică, această doctrină este idealistă și nu putea fi altfel într-o perioadă în care idealismul domnea suprem în explicarea factorilor spirituali ai activității umane (materialiștii francezi au aderat și la concepția că „ideile de dreptate

1 pagină 116 prezent, ed., vol. 1.

2 Pagina 301 prezent, ed., vol. 1.

8 Pagina 140 Nast, ed., Vol. 1.

salutat de lume”, rămânând în același timp idealiști în concepțiile lor etice).

Skovoroda nu este îngrijorat de viitorul științei în sensul că nu se îndoiește de potențialul său enorm de a dezvălui secretele naturii și organismul uman însuși ca parte a naturii. El este deranjat doar de faptul că cunoașterea contribuie atât de puțin la înțelegerea omului și nu satisface efortul omului pentru fericire.

Știința omului și fericirea lui Skovoroda considerată principala și cea mai înaltă dintre toate știința. Din aceste poziții, el a criticat exagerarea rolului și importanței științelor naturii, științele naturii în filosofia obișnuită. Într-una dintre lucrările sale, el a scris: „... suntem prea curioși, prudenți și perspicace în cercuri străine: am măsurat marea, pământul, aerul și cerul și am tulburat pântecele pământului de dragul metalelor, am demarcat planete, căutate munți, râuri și orașe pe Lună, Am găsit un număr incalculabil de lumi complete, construim mașini de neînțeles, adormim abisuri, ne întoarcem și atragem aspirații de apă, că zilnic noi experimente și invenții sălbatice... Dar păcat că, cu toate astea, pare că lipsește ceva grozav. Nu există nimic ce să nu putem spune: știm doar că ceva lipsește, dar nu înțelegem ce este. „Eu”, scria filozoful umanist, „nu hulesc științele și nu laud chiar ultimul meșteșug, singurul lucru demn de blasfemie este că, sperând în ele, neglijăm știința cea mai înaltă, căreia i se deschide ușa pentru fiecare epocă. , țară și stat, sex și vârstă că fericirea pentru toți fără a alege este necesară, ceea ce, în afară de aceasta, nu se poate spune despre nicio știință” 1 2.

Skovoroda consideră că „pacea interioară, bucuria inimii, puterea spirituală” este o manifestare subiectivă directă a fericirii umane. O poți realiza doar urmând dictaturile naturii tale interioare. La o examinare mai concretă a problemei, rezultă că această natură interioară este o afinitate pentru un anumit tip de muncă. În calitate de purtător de cuvânt al intereselor și mentalității țărănimii, Skovoroda vede sensul existenței umane în muncă („viața și munca sunt la fel”),

1 pagină 326-327 prezent, pzd., v. 1.

2 Pagina 328 prezent, ed., Vol. 1.

2 G. Skovoroda, v. 133

iar adevărata fericire constă în munca liberă, conform vocației cuiva („sufletul este bucuros de faptele înrudite”). În filosofia lui Skovoroda, ideea rolului decisiv al „tipului de muncă” în asigurarea unei vieți fericite a dobândit pentru prima dată semnificația unui principiu general în rezolvarea problemei fericirii umane și a sensului existenței umane.

Bunăstarea vieții sociale a oamenilor se bazează pe muncă: „De unde vine munca dacă nu există dorință și zel? Unde poți găsi vânătoare fără natură? Natura este cauza inițială a tuturor și izvorul în mișcare însuși. Ea este mama vânătorii... Vânătoarea este mai puternică decât robia, conform proverbului. Ea aspiră să muncească și se bucură de el ca de fiul ei. Munca este o mișcare vie și vigilentă a întregii mașini de până atunci, atâta timp cât dă naștere unei fapte perfecte, țesând o coroană de bucurie creatorului ei. Pe scurt, natura se aprinde la muncă și se întărește în muncă, făcând munca dulce.

În acest context, principiul „cunoaște-te pe tine însuți” are ca conținut cunoașterea înclinațiilor naturale ale cuiva către un anumit tip de activitate, recunoașterea efectivă a acestuia. Această

înclinație are o bază naturală și este îmbunătățită prin educație adecvată, „știință și practică”. Afinitatea, vocația este adevăratul „Dumnezeu” în om: „A trăi cu natura și a fi cu Dumnezeu este același lucru; viața și munca sunt aceleași.”

Skovoroda distinge între procesul de muncă și rezultatul acestuia. Rezultatul muncii este un produs al consumului, iar scopul său este simpla întreținere a vieții. Savurarea procesului de consum nu este o adevărată bucurie umană. Adevărata plăcere de a se bucura de însuși procesul muncii, aduce doar „un fel de muncă”: „Profitul nu este distracție, ci împlinirea nevoilor corporale, iar dacă distracție, atunci nu este internă; amuzamentul nativ al inimii sălăşluieşte în fapte înrudite. Deci este mai dulce decât asemănător. Dacă fericirea a trăit din belșug, câți dintre cei care sunt din belșug? 3 Astfel, în conceptul său filozofic despre munca înrudită ca bază a fericirii umane, Skovoroda pune ascuțit problema depășirii înstrăinării muncii, transformând munca în nevoia primară și cea mai înaltă plăcere. Pe baza filozofice

1 pagină 418-419 prezent, ed., vol. 1.

2 Pagina 423 prezent, ed., Vol. 1.

3 Pagina 433 prezent, ed., Vol. 1.

panteism, el apără ideea muncii libere după vocație, prețuită printre oameni, munca ca nevoie interioară și cea mai înaltă plăcere.

În ceea ce privește „tipul muncii” Skovoroda ia în considerare problema egalității. El recunoaște o singură inegalitate inevitabilă - inegalitatea de dotare și vocație în același tip de activitate, inegalitatea nu de origine socială, ci în principal de origine naturală. De aici principiul său de „egalitate inegală”. „Dumnezeu”, a scris el, „este ca o fântână pentru cei bogați, care umple diverse vase după capacitatea lor. Deasupra fântânii se află o inscripție adormită: „Egalitate inegală tuturor... Vasul mai mic are mai puțin, dar este egal cu cel mai mare, care este egal cu cel plin” L

Ca educator țăran și fiu al timpului său, Skovoroda nu s-a putut ridica la înțelegerea condiționalității materiale și practice a diviziunii sociale a muncii și a medierii acesteia prin relațiile de proprietate. El caută să proiecteze diviziunea socială a muncii asupra proprietăților naturale ale omului. Prin urmare, critica viciilor sociale este îndreptată de el nu pe linia cererilor de schimbări revoluționare în structura existentă a diviziunii muncii, ci pe linia îmbunătățirii lor morale prin depășirea „muncii nebunești” în toate sferele activității sociale. . „Munca nefirească” este sursa supremă a tuturor viciilor sociale. „Cine mortifică științele și artele? Eterogenitate. Cine a asigurat gradul preot și monahal? Eterogenitate. Ea este o otravă internă și o ucigașă pentru orice grad. — Stăpâne, te urmăresc. Mai bine du-te să arați pământul sau să porți o armă, să

trimiți afacerea unui comerciant sau arta ta. Fă ceea ce te-ai născut, fii un cetățean drept și iubitor de pace și învinge” * 2.

O astfel de abordare conține concluzia despre eternitate, inevitabilitatea diviziunii sociale existente a muncii. Aceasta este limitarea istorică a opiniilor lui Skovoroda. Cu toate acestea, patosul principal al criticii sale asupra muncii eterogene este îndreptat împotriva parazitismului claselor conducătoare, împotriva transformării activității umane.

Pagină 439 prezent, ed., Vol. 1.

2 Pagina 449 prezent, ed., vol. 1.

2

ca mijloc de profit, interes propriu și interese materiale egoiste. Skovoroda este unul dintre primii mari critici ai stilului de viață de consum burghez-mic-burghez cu cultul său de a deține lucruri.

Participarea la „un fel de muncă”, potrivit lui Skovoroda, determină măsura realizării de către o persoană a propriei sale vocații și beneficii sociale, pentru că „sufletul uman este complet mort, nu este desprins de munca sa naturală, ca apa noroioasă și împuțită, închisă. în condiţii înghesuite”1. Skovoroda recunoaște pasiunea pentru profit, dragostea de bani, depravarea morală, furtul, pofta de putere, oprimarea celor slabi, omuciderea, vanitatea și cariera ca fiind nepotrivite naturii. Toate acestea sunt o abatere de la natură, o încălcare a cerinței sale principale - măsura.

Faptul că teoria „tipului de muncă” este în mod clar îndreptată împotriva aspirațiilor sociale ale straturilor conducătoare este evidențiat de condamnarea de către Skovoroda a hărțuirii panismului: urmărirea profitului, a profiturilor și a pozițiilor profitabile. „Dacă, potrivit proverbului, te urci pe o poziție ca o capră pe un acoperiș, pentru a sări prin ea pe o grămadă de deșertăciune abundentă, este clar, ca într-o oglindă, că nu ești zelos pentru poziție. , și, prin urmare, nu te-ai născut...” 2. Prin urmare, Skovoroda protejează avantajul moral al unor astfel de tipuri de muncă precum lucrarea solului, meșteșugul. Filosoful consideră că inconsecvența cu natura este cel mai mare rău, deoarece aceasta duce la faptul că rezultatele muncii se transformă în opusul lor: „guvernarea - în chin, judecata - în furt, armata - în jaf, iar știința - într-un instrument de răutate” 3.

Legile societății, reglementarea intereselor personale și publice ale oamenilor, în opinia sa, își au sursa în natura însăși, și nu în creativitatea umană. Această convingere profundă în funcția de reglare a naturii, în determinismul firesc al dezvoltării sociale, îl face pe Skovoroda incapabil să înțeleagă rolul statului și al relațiilor de clasă. Vorbește de „garduri de drept civil”, amintește de puterea

decretelor de legi, dar este departe de a înțelege factorii sociali care le fac necesare.

1 pagină 422 prezent, pzd., v. 1.

2 Pagina 450 Nast, ed., Vol. 1.

3 Pagina 428 prezent, ed., vol. 1.

Skovoroda conectează fericirea cu sentimentele de recunoștință, dragoste, prietenie care apar ca urmare a afinității. Dându-și seama de dependența sa de natură, determinându-și măsura fericirii și resemnându-se cu ea, o persoană primește cea mai mare plăcere din satisfacerea celor mai necesare nevoi. Dimpotrivă, o persoană care și-a pierdut simțul măsurii naturale nu cunoaște adevărata plăcere. Satisfacand chiar si cele mai rafinate capricii, va ramane nemultumit.

Dragostea pentru bine, ca și dragostea în general, se naște ca urmare a asemănării firești a oamenilor. Prin urmare, Skovoroda susține că „Dumnezeu însuși conduce lucruri asemănătoare să placă lucrurile”, că simpatia este un semn al asemănării sufletelor, la fel ca prietenia. Tocmai în prietenie vede baza conviețuirii în colectivul uman, în stat, în grupuri sociale, pentru că este „fundamentul, uniunea și coroana societății”. Nu există nicio îndoială că o astfel de înțelegere a prieteniei se opune legilor lupului ale societății contemporane.

Un semn caracteristic de fericire în înțelegerea lui Skovoroda este legătura sa organică cu lumea interioară a individului, dar asta nu înseamnă că este de natură antisocială, egoistă. Fericirea societății, potrivit lui Skovoroda, este rezultatul bunăstării individuale a fiecăruia dintre membrii săi și, prin urmare, adevăratei fericiri nu-i place singurătatea, se caracterizează prin dorința de a avea complici. „... Adevărata fericire este o astfel de natură”, scrie el, „încât cu cât sunt mai mulți parteneri în ea, cu atât mai dulce și mai reală devine această bunătate neinvidioasă și numai aceasta diferă de falsa fericire lumească, despre care este imposibil de spus. la fel .. .” L Această poziție importantă a lui Skovoroda ne permite să concluzionam că filosoful căuta soluții la problema fericirii universale și de încredere pentru toți oamenii.

Skovoroda consideră că sensul filozofiei ei este că ea învață adevărata fericire. O astfel de fericire nu este asociată cu bogăția, pentru că „nu după rang, nu alături, nu prin belșug este fericit” 1 2, ci în primul rând cu lumea interioară, pentru a „a cunoaște, a se regăsi” 3. Respectarea măsura naturală este o condiție pentru autoeducație

1 pagină 306 prezent pzd.. t. 1.

2 Pagina 324 prezent, ed., vol. 1.

3 Pagina 329 prezent, ed., Vol. 1.

adevărat gust pentru viață și bunăstare calmă. De aici, sentimentele de mulțumire de sine sunt combinate cu sentimentele de recunoștință față de natură (Dumnezeu) pentru că se asigură că cele mai necesare lucruri pentru o persoană sunt ușor accesibile. Nemulțumirea față de binele care este posedat, dorința de a poseda mai mult decât este necesar pentru a susține viața, transformarea satisfacerii nevoilor carnale într-un cult și scopul vieții, potrivit lui Skovoroda, atrage o persoană în acel cerc vicios, din din care nu există o ieșire fericită.

O persoană poate atinge fericirea rămânând săracă. Fericirea ca stare de satisfacție spirituală, bucuria unui suflet care nu își dorește altceva decât păstrarea acestei stări, potrivit lui Skovoroda, este o experiență subiectivă. Și ca atare, în prezența unui minim de condiții externe, depinde de evaluarea internă a atitudinii față de realitate. Pe baza acestei poziții, Skovoroda concluzionează că în sărăcie există mai multe motive pentru a obține fericirea decât în bogăție, deoarece deținerea acesteia din urmă crește dependența unei persoane de circumstanțe externe care nu contribuie la fericire. Cel care se stăpânește, deși este sărac, este de fapt mai bogat decât regii, iar cel care stăpânește lumea, fără să se stăpânească, tremură pentru avere, nu se poate simți fericit. Prin urmare, „nu cel sărac este sărac, ci cel care dorește mult”, pentru că aceasta duce la devastarea interioară a sufletului.

Toate cele de mai sus nu înseamnă că Skovoroda a negat importanța nevoilor materiale în viața umană și a cerut asceza universală. Într-una dintre scrisori, răspunzând acuzațiilor că el condamnă folosirea cărnii, a vinului și a altor lucruri, Skovoroda a remarcat că „într-adevăr, orice fel de mâncare și băutură este utilă și bună de mâncat, dar trebuie să raționezi despre timp, loc, măsură și persoană.” În această chestiune, gânditorul a urmat sfatul lui Socrate, care spunea că trebuie să mănânci pentru a trăi, dar nu să trăiești de dragul hranei.

Ideile pedagogice ale lui Skovoroda sunt, de asemenea, strâns legate de doctrina „muncii amabile”. Lucrând ca profesor la Seminarul Pereyaslav, Colegiul Harkov și ca profesor la domiciliu, Skovoroda a dobândit o experiență pedagogică semnificativă, pe care a căutat să o generalizeze teoretic, pe baza prevederilor elaborate.

pm doctrină filozofică. Mai mult decât atât, teoria „tipului de muncă” necesita pentru sine o anumită cale de ieșire în practică. Deoarece Skovoroda acordă o atenție considerabilă problemelor moralității, acest lucru îl obligă să dezvolte anumite principii pedagogice ale educației și creșterii. În acest sens, punctele sale de vedere atrag atenția cercetătorilor care dezvăluie punctele esențiale ale practicii și teoriei sale pedagogice, expuse în lucrările sale filozofice, poezii,

fabule și scrisori și care decurg organic din doctrina sa despre „tip de muncă” și fericire. .

Skovoroda critică (în pilde și fabule) sistemul de educație și educație care era la modă în vremea lui într-o parte semnificativă a păturilor conducătoare și care includea nu numai educația unei persoane „adevărate”, ci și dobândirea unor maniere exterioare.

În ideile sale pedagogice, gânditorul se bazează pe principiul conformității cu natura ca bază pentru educarea unei persoane fericite și utile din punct de vedere social. El susține că educația „decurge din natură”, că natura este cea mai înaltă profesoară, că ea cere doar să nu o împiedice să se exprime. Educatorul și elevul trebuie să se îndrepte spre ea. Aceasta este dominanta raționamentului pedagogic al lui Skovoroda. În înțelegerea naturii omului și determinarea locului său în viață, filozoful acordă o atenție considerabilă practicii, exercițiilor, a căror funcție este de a aduce datele naturale la perfecțiune. În acest sens, el distinge între știință și obicei, învățare și practică. Știința și obiceiul ar trebui să conducă o persoană pe calea muncii „înrudite” utile din punct de vedere social, care este sfera de manifestare a esenței unei persoane în înaltele sale aspirații spirituale. De aceea el avertizează împotriva leneviei, a leneviei, adică a leneviei fizice și spirituale.

Scopul educației Skovoroda are în vedere nu numai capacitatea de a găsi adevărul, de a cunoaște fenomenele naturii, ci mai presus de toate dobândirea de sentimente nobile, precum iubirea, prietenia, recunoștința. Într-adevăr, potrivit lui Skovoroda, natura unei persoane este caracterizată nu atât de mintea sa, cât de o „inimă bună”, „voință bună”, care determină înclinația de a îndeplini fapte glorioase. Plin de credință în înțelepciunea nelimitată

și „bunătatea” umană a naturii, Skovoroda acordă o mare importanță rolului științei pedagogice, al educatorului și al școlii, susținând că cel care vrea să-i învețe pe alții înțelepciunea vieții trebuie să studieze el însuși mult timp. În același timp, el subliniază necesitatea autorității morale a profesorului, unitatea cuvântului și faptei sale. Skovoroda consideră că, alături de școală, creșterea copiilor este responsabilitatea principală a părinților. După ce au dat viață, ei trebuie în primul rând să-i învețe pe copii binele. „Părinții”, scrie el, „sunt cei mai buni profesori ai noștri.” L

De remarcat că, în ciuda limitărilor istorice ale conceptului pedagogic al lui Skovoroda, recunoașterea dreptului la educație în funcție de abilități, și nu de statutul social, critica educației individualiste mărturisește caracterul umanist și educațional al predării sale.

După cum știți, chemarea de a se cunoaște pe sine a răsunat în vremuri străvechi. A decorat intrarea în Templul lui Apollo din Delphi. Socrate a considerat împlinirea acestei chemări o condiție pentru o viață corectă, iar această chemare a rămas în vigoare în secolul al XVIII-

lea. În învățăturile lui Skovoroda, el ocupă un loc important, concretizându-se în înțelegerea „fel de muncă”.

Această legătură între autocunoașterea și munca „înrudită” utilă din punct de vedere social este o parte importantă a contribuției pe care Skovoroda a adus-o filozofiei. În această lucrare, care corespunde cel mai mult înclinațiilor naturale ale omului, el vede principala sursă a fericirii umane. În principiul conformității cu natura, filozoful vede criteriul raționalității instituțiilor sociale și al faptelor morale ale indivizilor. Chemarea de a se cunoaște pe sine a căpătat un sunet umanist de la Skovoroda. Sensul acestui umanism abstract este de a afirma dreptul fiecărei persoane la propria sa fericire prin cunoașterea abilităților sale naturale și alegerea liberă a muncii în funcție de afinitate. Această prevedere a contrazis în mod fundamental iobăgia, care a fost instituită în timpul vieții lui Skovoroda în Ucraina. Propunând-o, filosoful a condamnat prin aceasta opresiunea socială, munca înstrăinată, iobăgia, care interferau cu manifestarea talentelor naturale ale oamenilor.

1 pagină 454 prezent, ed., Vol. 1.

Cu toate acestea, deja pe vremea lui Skovoroda, apelul la autocunoaștere nu putea fi decât expresia unei condamnări pasive a realității și a provocat critici serioase, orientându-se spre o atitudine mai activă față de lume. A devenit evident că numai activitatea care vizează lumea exterioară, idealul și transformarea ei materială în conformitate cu idealurile umane, contribuie la afirmarea efectivă a omului în lume. Stăpânirea lumii înconjurătoare dezvăluie, de asemenea, ceea ce era necunoscut anterior în persoana însăși. Criteriul adevărului cunoașterii de sine a unei persoane este activitatea, în rezultatele căreia se manifestă esența reală a unei persoane. La fel ca majoritatea primilor iluminatori, Skovoroda consideră conștiința de sine ca subiect al istoriei, punându-și toate speranțele pentru viitorul omenirii nu atât pe practica materială, cât pe activitatea spiritului.

Doctrina lumii a treia - simbolică - este strâns legată de doctrina omului ca microcosmos în filosofia lui Skovoroda. Cel mai adesea, el este identificat de Skovoroda cu Biblia, dar include și mitologia și înțelepciunea populară în această „lume”. Simbolismul Bibliei, în opinia sa, constă în faptul că ea conține „figuri de creaturi cerești, pământești și interlope, astfel încât sunt monumente care ne conduc gândirea la conceptul de natură eternă, ascunsă în perisabil, ca un desen. în culorile ei” L Biblia este formată din două naturi - externă și internă, care se corelează între ele ca semn și semnificație. Skovoroda respinge adevărul laturii exterioare a Bibliei, care conține multe povești și legende neplauzibile și fantastice din punctul de vedere al adevărului și al bunului simț. Din poziția rațiunii și a recunoașterii legilor naturii, Skovoroda neagă realitatea miracolelor biblice și ridiculizează oamenii care cred în aceste povești, critică superstiția bisericilor și a oamenilor care se află în întuneric spiritual, înclinându-se în fața ideilor false care contrazic bunul

simț. și adevărul științific. El ridiculizează cu inteligență și pricepere această „prostie istorică” în numeroase afirmații aforistice; luate împreună, aceste afirmații pot fi calificate drept

1 pagină 148 prezent, ed., vol. 2.

dovezi ale unei tendinţe ateiste în învăţătura sa şi folosite în propaganda antireligioasă. Dar, în același timp, Skovoroda consideră Biblia un mijloc de cunoaștere a esenței omului. Gânditorul consacră studii speciale („Icoana lui Alcibiade” și „Soția lui Lot”) întrebării cum ar trebui să pătrundem în sensul misterios al Bibliei pentru a extrage cunoștințe utile și instructive din poveștile și pildele ei.

Skovoroda a văzut locul Bibliei în procesul cognitiv prin faptul că se presupune că ajută la cunoașterea valorilor morale ale vieții umane. Această cunoaștere ar fi realizată printr-o interpretare alegorică și simbolică a fenomenelor fictive și reale. Aceasta de fiecare dată îl conduce pe gânditor de la cunoștințe demonstrabile logic, în cel mai bun caz, la viziune artistică și imaginativă, în cel mai rău caz, la „ghicire” mistico-alegoric.

Metoda caracteristică a lui Skovoroda de înțelegere a fenomenelor este o pildă, adică cunoașterea cu ajutorul unei imagini alegorice simple sau complexe și a unei analogii. Nu întâmplător subiectul, cunoscând o persoană, îmbină într-o singură persoană în același timp un poet, un filozof și un profet, pentru că el este capabil să înțeleagă sensul natural ascuns în spatele învelișului exterior al cărnii și să i-o dea. un sens instructiv pentru o persoană.

Părerile filozofului asupra religiei și atitudinea sa față de instituțiile bisericești și ideologia oficială a bisericii nu pot fi evaluate fără ambiguitate. Poziția sa în raport cu biserica dominantă, atitudinea sa negativă față de formele existente de viață religioasă, condamnarea viciilor bisericești și respingerea sa personală, puternic subliniată și conștientă a rangurilor bisericești - toate acestea în sine înseamnă mult în evaluare. activitatea sa progresivă. Există anumite momente în activitatea sa care, contrar intențiilor sale subiective, au contribuit la dezvoltarea ideilor ateiste. Însăși înțelegerea lui Dumnezeu ca minte prezentă în lucruri și negarea lui Dumnezeu ca persoană au subminat fundamentele credinței. Panteismul l-a condus pe Skovoroda pe aceeași cale urmată de Giordano Bruno și Spinoza, adică pe calea distrugerii religiei. Skovoroda, prin modul de viață ales și prin măsurătorile vieții religioase a contemporanilor săi, a contribuit la stabilirea pozițiilor anticlericalismului. Acesta este un aspect extrem de important al lumii

punctul de vedere al filosofului. Mai sus, am citat afirmațiile fără compromis ale lui Skovoroda despre monahism. Skovoroda nu îl respinge

în totalitate, dar subliniază de mai multe ori că numai cei care sunt înclinați în mod firesc către singurătate și evlavie pot deveni călugări. Și critică viața monahală ca pe un cuib de patimi vicioase ascunse, dezvăluie viciile clerului, a cărui desfrânare îl întrece adesea pe laici. El înțelege clar că nimeni nu contribuie la răspândirea superstiției la fel de mult ca clerul. Potrivit lui Skovoroda, a devenit tipic pentru slujitorii religiei să înlocuiască adevărata evlavie și dragostea pentru adevăr cu ceremonii și imagini. Pe acest pământ înfloresc ipocrizia și ipocrizia mărturisitorilor, pentru care slujirea lui Hristos se transformă într-un mijloc de satisfacere a dorințelor și aspirațiilor care contrazic adevărul, adevărul și adevărata frumusețe. Cu o forță deosebită, Skovoroda îi pedepsește pe oamenii bisericești pentru cariera lor, pofta de putere și setea de aur. Această critică este plină de patos revelator părtinitor, la granița cu anticlericalismul militant.

Trebuie recunoscut că acele afirmații ale lui Skovoroda, care dezamăgește natura fantastică și înșelăciunea legendelor biblice care contrazic natura lucrurilor și fenomenelor, au o anumită funcție atee. Skovoroda îi ridiculizează fără milă pe acei teologi care ei înșiși cred și îi convin pe alții de posibilitatea miracolelor descrise în Biblie, presupuse săvârșite de profeți, Iisus Hristos și apostoli. Când caracterizează aceste episoade ale Bibliei, Skovoroda folosește cuvinte precum „minciună”, „ficțiune”, „violență”, „înșelăciune”, „fals”. Filosoful notează că Biblia a contribuit la răspândirea superstiției în mintea oamenilor. Asemenea afirmații, indiferent de contextul lucrărilor lui Skovoroda, îndeplineau în general o funcție revelatoare în raport cu religia și Biblia.

Cititorul este profund impresionat de particularitatea viziunii asupra lumii și a stilului lucrărilor sale, legate de natura interioară a învățăturilor lui Skovoroda. Acest lucru face ca problema esteticii lui Skovoroda să fie destul de semnificativă. Învățătura sa, etic-uma-pistică prin conținut, este în același timp plăcută din punct de vedere estetic. Această estetică constă nu numai în coincidența categoriilor sale morale, etice și estetice, conform

iar în unele „estetice” ale conceptelor sale ontologice şi epistemologice.

Skovoroda dezvoltă ideea că numai eternul, necesar, permanent - tot ceea ce are ca sursă o „natura” invizibilă, este adevărata sursă a frumuseții, și nu extern, accidental, introdus în natură. Natura invizibilă, și nu umbra ei, adică lumea perisabilă în fragilitatea și trecătoarea manifestărilor sale, este sursa cunoașterii frumosului care nu contrazice înțelepciunea și virtutea. Dimpotrivă, fascinația pentru unele manifestări exterioare ale naturii invizibile, îndrăgostindu-se doar de umbra ei, duce inevitabil o persoană pe calea pernicioasă a pierderii pe sine, dă naștere la confuzie și anxietate în sufletul său. Crezând în temelia înțeleaptă a naturii, el consideră că este complet firesc ca o persoană să o cunoască prin contemplație intelectuală. Filosoful repetă neobosit ideea primatului frumuseții interioare a

obiectelor și fenomenelor asociate cu esența lor și a înșelăciunii, fantomatologiei, perisabilității atractivității și farmecului extern. Ca și bunătatea, frumusețea este pentru el un atribut al naturii invizibile, oportunitatea și perfecțiunea ei, în timp ce frumusețea exterioară a lucrurilor finite este doar o umbră iluzorie, care în sine nu dă plăcere. De aceea este înclinat să recunoască, în primul rând, frumusețea naturii miraculoase, virgină, cu ritmurile și proporțiile ei, și să respingă frumusețea naturii transformată de om (după măsura lui). În viața umană, el recunoaște și acțiuni frumoase care corespund înclinațiilor naturale ale unei persoane.

Filosoful consideră amuzante doar manifestări de eterogenitate, atunci când o persoană încearcă să facă ceva împotriva înclinațiilor naturale. Prin urmare, Skovoroda ajunge la concluzia că, deși îmbrăcămintea este necesară unei persoane, oamenii caută în zadar să se înfrumusețeze pentru a oferi plăcere ochilor. Realizarea bunătății este baza tuturor acțiunilor umane și, prin urmare, este cu adevărat utilă pentru o persoană și dezirabilă pentru el și, prin urmare, frumoasă. Beneficiul cu frumusețea și frumusețea cu utilitatea, susține el, sunt inseparabile.

Skovoroda recunoaște adevărata frumusețe ca frumusețe „ascunsă”, care în antichitate era numită cuvântul décorum, „adică măreție, decență, toate

o făptură și fiecare Faptă înfăptuind, dar nu supusă vreunei reguli umane, ci numai în funcție de împărăția lui Dumnezeu ”L Această frumusețe este legată organic de bunătatea. Din aceasta, susține el, au apărut zicalele conform cărora „bunătatea trăiește numai în frumusețe”, că „Dumnezeu conduce ca să placă”. Corespondența cu binele este o dovadă a frumuseții eternului și incoruptibilului și, dimpotrivă, frumusețea exterioară perisabilă este indiferentă față de bine sau ostil.

Pe baza acestei înțelegeri a frumosului, arta este evaluată după același principiu ca și alte fenomene. Adevărata valoare a operelor de artă, potrivit lui Skovoroda, constă în același lucru cu valoarea fenomenelor vieții: „Opera, cartea, cântecul și viața nu își iau prețul din longitudine, ci din splendoare și bunătate” 1 2. Și la cântec, iar el abordează viața cu un singur criteriu. Acest criteriu general pentru a-și judeca meritele este bunătatea:

Nu roșu de longitudine, ci roșu de bunătate, Ca un cântec, așa este viața.

Arta constă nu atât în bucuria de aparență, cât în bucuria de contemplare intelectuală a adevărului și a bunătății, de aceea un semn important al artei adevărate este sentimentul iubirii: „Arta în toate instrumentele sacre ale secretelor nu merită un penny fără dragoste" 4.

Înțelegerea artei de către Skovoroda decurge firesc din teoria afinității. Nimic nu necesită o asemenea libertate interioară precum

arta, pentru că eterogenitatea ucide arta. Acei „slujitori fără mineri ai Muzelor” despre care filosoful vorbește cu dispreț sunt nefericiți pentru că și-au neglijat propria natură și înclinațiile lor firești. Pentru pictură și pentru muzică, ca și pentru orice altă artă, trebuie să ne naștem. În ceea ce privește învățarea și arta, ele pot doar îmbunătăți abilitățile naturale. În absența unei înclinații naturale, niciun antrenament nu va aduce rezultatele dorite și așteptate.

1 pagină 427 prezent, ed., vol. 1.

2 Pagina 442 prezent, pzd., v. 1.

3 Pagina 67 prezent, ed., Vol. 1.

4 Pagina 163 prezent, ed., Vol. 1.

Arta care se dobândește prin învățare nu constă în negația naturii, ci în perfecționarea facultăților naturale. Skovoroda împărtășește opinia binecunoscută că arta îmbunătățește natura. Arta este o categorie care caracterizează perfecțiunea și completitudinea oricărui lucru și a oricărei acțiuni în conformitate cu granițele definite de natură. Este înclinația naturală care îndeamnă o persoană la exerciții frecvente, la acumularea de experiență, care stă la baza cunoștințelor, obiceiului și artei. Fără aceasta, susține filozoful, nu ar exista știință, artă, activitate practică efectivă. Prin urmare, este necesar să se cunoască în primul rând nu ce se realizează prin îndemânare, ci ce face posibilă îndemânarea în sine, de exemplu, ritmul și tempoul în muzică, desen, simetria, proporția în pictură etc. - este frumos să ne uităm la toată lumea , dar în imagine (imagine, - Auth.) există un vânător căruia îi place să-și cufunde gândurile zi și noapte în gândurile ei, observând proporția, desenând și imitând natura ”

Definind arta din punctul de vedere al „fel de muncă”, Skovoroda concluzionează că nu gloria aduce plăcere unui artist adevărat, ci procesul de muncă în sine asupra unei lucrări, care este mai dulce decât gloria însăși. Și aceasta înseamnă că condiția pentru a se bucura de muncă este respectarea cerințelor naturii și că în toate știința, precum și în arte, „rodul este practica corectă”, bazată pe autocunoașterea înclinațiilor naturale.

Pentru Skovoroda, funcția principală a poeziei rămâne tocmai funcția morală și didactică; el pune funcția de divertisment prea jos. De aceea este sceptic dacă se poate evita plictiseala citind poezie. Skovoroda scrie: „Ce... nebunie să ceri asta de la poeți, ocolindu-l pe Dumnezeu! Dacă Dumnezeu este peste tot, dacă este prezent în acest ciob (și am ridicat ciobul de la pământ), dacă este mereu acolo..., atunci de ce cauți garduri în alte locuri, și nu în tine? Căci tu ești cel mai bun din toată creația.”

Arta ar trebui să servească cauzei cunoașterii de sine a omului

1 pagină 433 prezent, pzd., v. 1.

2 Pagina 265 prezent, ed., vol. 2.

ka. Dacă arta pierde acest scop și devine un scop în sine, atunci pierde totul. În timp ce egiptenii sub formă de sfinx, „ca într-o mulțime de oglinzi”, au găsit cunoștințe despre ei înșiși, a fost bine, dar descendenții lor au renunțat la asta și „au existat doar arte cu magie fizică și superstiție. Monumentul, beat de cele mai utile sfaturi pentru toată lumea, s-a transformat într-un idol, având gură și nevorbind, ci doar împodobind străzile, și parcă s-a născut un izvor într-o băltoacă.

Arta este întotdeauna simbolică în sensul că între semn și sens se află o imagine artistică. Pentru Skovoroda, acest simbolism capătă un sens universal.

Iar filosofia sa devine, într-o anumită privință, dezvoltarea principiilor unei interpretări moraliste a imaginilor lumii date în senzații, și a lumii creată de fantezie.

Gândirea filozofică a lui G. Skovoroda este sintetică la baza ei. Specificul său depinde în mare măsură nu numai de conținutul ideilor dezvoltate de filosof, ci și de forma și stilul alese de filosof.

lor. Lucrările sale filozofice prezintă interes nu numai din punctul de vedere al „conținutului pur”, ci și din partea formei, în secretele căreia se află o parte considerabilă din secretele însuși conținutului filozofiei sale. Dezvăluirea acestei legături dialectice între anumite idei și forma care le dezvăluie este o condiție importantă pentru înțelegerea operei filozofice a lui Skovoroda. Forma scrierilor sale nu a fost întâmplătoare, ea este legată organic de specificul conținutului ideologic, care nu este susceptibil de a completa cunoaștere fără a lua în considerare această formă. O trăsătură caracteristică a viziunii asupra lumii și, prin urmare, a creativității lui Skovoroda, este combinarea gândirii filozofice cu elemente ale percepției emoțional-figurative a lumii.

Stilul de gândire filosofică a lui Skovoroda nu poate fi înțeles fără a ține cont de faptul că în operele sale cea mai importantă funcție o au emblemele și simbolurile care determină specificul alegorismului său.

Pe calea formulării unuia sau altul concept filozofic, Skovoroda are de fiecare dată o imagine care devine

1 pagină 413-414 prezent, ed., vol. 1.

care este punctul de plecare pentru dezvoltarea gândirii. Acest dispozitiv a fost dezvoltat în vechea retorică, care sublinia

importanța exemplelor. Skovoroda pleacă de la concret: o imagine, o poveste, un caz, un exemplu, expunându-l unei prelucrări raționaliste, iar de aici face un pas important spre genul reflecției jurnalistice libere inspirate de patos subiectiv. El nu permite elementelor narative să se dezvolte într-un tablou concret-senzual, ci le subordonează ideilor sale abstract-filosofice. Această cale ar putea fi extrem de fructuoasă dacă scriitorul-filosoful s-ar putea elibera complet de viziunea religios-mistică asupra lumii.

Cu operele sale, Skovoroda pare să încerce să redea gloria de odinioară formei sincretice a literaturii, care a rămas multă vreme singura formă de ideologie. A abandonat formele de prezentare care dominau cursurile de curs de filozofie care îi erau binecunoscute, alegând forma de filosofare liberă bazată pe o combinație organică de viziune artistică asupra lumii și gândire raționalistă. El recurge la includerea pe scară largă a materialelor din Biblie, mituri, legende, repovestiri, basme etc., nu din lipsă de cunoaștere, ci din cauza apartenenței sale la tipul de conștiință care nu poate decât să perceapă și să reflecte realitatea în aceasta. cale.

Declarând de mai multe ori că adevărul are vorbire simplă, Skovoroda refuză totuși simplitatea în scrierile sale, dând prioritate „afirmațiilor figurative”, adică celor al căror sens este diferit de sensul cuvintelor care le alcătuiesc. El consideră că figurile sunt o alegorie și creativitate, făcând invizibilul și eternul cu ajutorul întrupării exterioare într-un cuvânt, imagine, pildă, tangibil și vizibil și, prin urmare, un instrument instructiv care ajută o persoană să recunoască eternul și de încredere în sine. . Oamenii care au darul de a crea figuri, simboluri, sunt, în opinia lui, adevărați poeți-creatori și profeți. Acest fapt de a identifica poetul cu profetul, anunțând despre Dumnezeu și adevărurile lui Dumnezeu, este foarte caracteristic viziunii despre lume a lui Skovoroda.

Skovoroda procesează un număr relativ mic de idei, încercând să le înțeleagă cu ajutorul

aceleasi imagini. Filosoful, a cărui învățătură a fost creată treptat, își dezvoltă ideile cu mare consecvență, detaliindu-le cu fiecare lucrare, acordând atenție posibilelor nuanțe. Se îndreaptă de bunăvoie către variațiile stilistice ale gândurilor sale, îi plac jocurile de cuvinte și jocurile de cuvinte. Acest lucru determină rolul important în scrierile sale de exerciții stilistice deosebite, acționând ca un fel de mod euristic de extragere a gândurilor noi. Nu indiferent de forma operelor sale, revenind de multe ori la aceleași concepte, Skovoroda caută să le exprime folosind diverse formule verbale. Ca urmare, se creează o mulțime de expresii metaforice sinonime, asemănătoare ca conținut, dar diferite ca formă, formând lanțuri întregi de text interconectate. Acesta din urmă este adesea organizat nu numai semantic, ci și fonetic; nu numai logica semnificațiilor semantice, ci și ritmul joacă un rol semnificativ în ea.

Skovoroda nu neglijează principiile dezvoltate de arta retorică de a extrage duhurile verbale, care nu trebuie doar să conducă cititorul la adevăr, ci să-i aducă și o anumită plăcere estetică.

Filosoful este departe de a fi indiferent de formele verbale, chiar și în cazurile care sunt departe de sarcini filologice propriu-zise. Iar căutările sale filozofice arată de mai multe ori o tendință de a se transforma în comentarii filologice deosebite.

Pasiunea jurnalistică și bogăția emoțională uimesc conștiința tuturor celor care citesc și s-au implicat în contextul dialogurilor și monologurilor sale, indiferent dacă își împărtășește patosul sau nu. Desigur, aceasta nu înseamnă ignorarea aspectului rațional-logic al învățăturilor filozofice ale lui Skovoroda. Și-a apărat convingerile cu un preț ridicat, care în multe privințe erau în armonie cu modul său de viață, care, desigur, nu putea decât să lase o amprentă emoțională subiectivă asupra operelor sale.

Atât în originalitatea regândirii materialului narativ, cât și în individualizarea mijloacelor lingvistice, Skovoroda surprinde influența principiului personal, aducând în prim-plan relația subiectivă.

atitudinea autorului faţă de lume şi faţă de însuşi mijloacele reflectării acesteia în conştiinţă. La urma urmei, centrul atenției filosofului este o persoană, viziunea sa asupra lumii. Alături de majoritatea cărților iluministe timpurii, Skovoroda consideră conștiința de sine ca subiect al istoriei, punându-și toate speranțele pentru viitorul omenirii nu atât pe practica materială, cât pe activitatea spiritului. Lucrările sale arată în mod convingător că, în timp ce formulează un schimb de idei, susținând adevărul lor, el acordă multă atenție nu numai laturii logice a problemei, ci și formei în sine, modului de a-și prezenta gândurile cititorului. Acest lucru se datorează proprietății principale a viziunii asupra lumii și a creativității lui Skovoroda, care nu numai că vrea să-și conducă în mod logic cititorul la una sau alta concluzie, ci caută și să le inspire cititorului într-un mod diferit. Pentru a face acest lucru, el dezvoltă aceeași gândire, parcă, din diferite părți și, cu ajutorul analogiilor figurative și a exemplelor, este inclus în noi conexiuni. Făcând acest lucru, el acționează ca un compozitor care dezvoltă una și aceeași temă cu numeroase variații.

Prin urmare, moștenirea filozofică a lui Skovoroda prezintă interes și din punctul de vedere al dezvoltării ficțiunii. Skovoroda a îmbogățit genurile de tratat, dialog și pildă cu operele sale. Un merit important al lui este apelul la limba literară ucraineană a secolului al XVIII-lea.

În persoana lui Skovoroda, cultura progresistă ucraineană și rusă are un gânditor și un scriitor original, al cărui gând pasionat nu a vrut să suporte tirania unei lumi nedrepte, ostile omului. Ca umanist, el apără ideea unității omului și naturii, iar din aceste poziții dezvoltă

ideea dreptului egal al oamenilor la fericire și „un fel de muncă” ca o condiție pentru realizarea acesteia.

Exemplul vieții lui Skovoroda, creativitatea sa filozofică și artistică a influențat mintea celor mai buni fii ai popoarelor ucrainene și ruse, inspirându-i să lupte pentru reorganizarea vieții în numele fericirii oamenilor.

Personalitatea complexă și contradictorie a lui Skovoroda, moștenirea sa ideologică, s-a găsit nu o dată în centrul luptei dintre tendințele progresiste și reacționare în gândirea socială istorică. Această luptă continuă până în zilele noastre.

Ideologii reacționari din tabăra burghezo-națională laudă cele mai slabe aspecte ale viziunii despre lume a gânditorului, străduindu-se în toate modurile posibile să ridice ideile sale limitate istoric la nivelul adevărurilor incontestabile. Asemenea încercări au fost întotdeauna respinse de personalitățile culturale progresiste, care au făcut mult pentru a dezvălui și a arăta valoroasa și bogata moștenire ideologică a Skovorodei, asociată cu aspirațiile și aspirațiile popoarelor ucrainene și ruse.

Modul de viață neobișnuit și învățătura filozofică a lui Skovoroda i-au influențat deja pe contemporanii săi, printre care au fost distribuite lucrările sale copiate manual. Și nu putem decât să fii de acord cu ideea exprimată cu mult timp în urmă că activitatea educațională filosofică a lui Skovoroda din Slobozhanshchina a deschis calea pentru deschiderea Universității Harkov.

Skovoroda, chiar și în timpul vieții sale, a intrat într-o legendă care leagă puternic numele său de idealuri spirituale înalte și pure, de răzvrătire față de puterea aurului și a violenței, de loialitatea față de vocația sa, de umanismul și iluminarea. Și chiar înainte ca moștenirea lui Skovoroda să devină subiect de cercetare științifică, această legendă a avut un impact vizibil asupra vieții spirituale a poporului ucrainean.

Cei mai buni reprezentanți ai culturii progresiste ucrainene au manifestat interes și au fost familiarizați nu numai cu biografia, ci și cu lucrările lui Skovoroda și, într-o anumită măsură, au fost influențați de ideile sale. În linia acestor admiratori ai filozofului-scriitor este necesar să-l numim pe II. Kotlyarevsky, G. Kvitka-Osnovyanenko, V. Maslovch, P. Beletsky- Nosenko, I. Sreznevsky. Deosebit de interesat de personalitatea lui Skovoroda a fost geniul Taras Shevchenko, care, în poezie, în povestiri și în scrisori, a încercat de mai multe ori să-și determine locul în istoria gândirii sociale ucrainene.

Personalitatea lui Skovoroda a trezit un mare interes în rândul gânditorilor ruși. În anii 30 și 40 ai secolului al XIX-lea, au fost făcute o serie de publicații ale lucrărilor lui G. Skovoroda, iar ideile sale au provocat controverse în paginile presei ruse. În a doua

jumătate a secolului al XIX-lea, datorită noilor publicații, interesul pentru Skovoroda a crescut, rezultând nu numai noi cercetări asupra gânditorului, ci și asimilarea și regândirea ideilor sale progresiste.

Acestea includ un discurs viu în apărarea lui Skovoroda al lui N. Kostomarov, articole și declarații despre Skovoroda de A. Potebnya, P. Zhytetsky, M. Kotsyubinsky, I. Franko și mulți alți scriitori ucraineni. Cele mai multe sunt impregnate cu un sentiment de pstorism gradele II. Frapko, potrivit căruia Skovoroda este cea mai remarcabilă „figură spirituală” a secolului al XVIII-lea, este un „fenomen complet nou” în cultura ucraineană în ceea ce privește educația, amploarea opiniilor și profunzimea gândirii1. Doctrina filosofică a lui Skovoroda de la sfârșitul secolului al XIX-lea a atras atenția multor istorici ai gândirii filosofice din Ucraina, care, în procesul de studiere a moștenirii gânditorului remarcabil, și-au stabilit noi sarcini filozofice. Este vorba de oamenii de știință N. Sumtsov, F. Zelepogorsky, A. Efimenko, D. Bagalei ș.a. Vorbind despre aceștia din urmă, trebuie să subliniem că Skovoroda ocupă un loc important în activitatea sa multiforme de istoric, care a continuat în perioada sovietică. ori. Bagalei deține prima publicație științifică a unei părți semnificative a moștenirii Skovorodei, o evaluare profundă și cuprinzătoare a acesteia. Cartea „Filosoful ucrainean Mandrivny G.S. Skovoroda” scrisă de el rămâne încă cel mai complet studiu al vieții și operei sale.

S-au păstrat o serie de dovezi ale influenței învățăturilor lui Skovoroda asupra scriitorilor și gânditorilor ruși. Lev Tolstoi a recunoscut că în viziunea lui Skovoroda sunt multe lucruri „surprinzător de apropiate” de el și a găsit în gânditorul ucrainean o unitate organică a predării și a modului de viață ales de el. Sunt cunoscute și declarații despre Skovoroda ale lui N. Leskov și M. Gorki. Extrem de caracteristic este interesul pentru moștenirea lui Skovoroda, un revoluționar profesionist, asociat cu V.I. Lenin, V.D.

În perioada post-octombrie, interesul pentru munca și viziunea despre lume a lui Skovoroda nu numai că nu a dispărut, ci a crescut semnificativ. Este imposibil să nu remarcăm influența ideilor lui Skovoroda asupra naturii înțelegerii ideologice și estetice a realității de către P. Tychina, în opera căruia imaginea lui Skovoroda ocupă un loc foarte proeminent. a scris

1 Vezi I. Franko. literatura rusă de sud. - „Dicționar enciclopedic”, mai sus. Brockhaus n Efron, 1904, pct. 81, p. 307.

despre Skovoroda π M. Rylsky, A. Malyshko, V. Simonenko, poeții sovietici ruși N. Zabolotsky, E. Vinokurov și mulți alții. Tema lui Skovoroda este una dintre cele mai preferate dintre maeștrii picturii

și sculpturii sovietice ucrainene, în special II. Izhakevich, K. Trokhishenko, V. Kaspyan, T. Yablonskaya, I. Kavaleridze și alții.

Referirea frecventă la înțelegerea filozofică, artistică și estetică a biografiei și moștenirii ideologice a lui Skovoroda este o dovadă a locului semnificativ în mintea noastră ocupat de gânditor, de la a cărui naștere au trecut 250 de ani.

În țara sovietică, amintirea lui Grigori Skovoroda a fost imortalizată în zorii puterii sovietice. La 30 iulie 1918, Consiliul Comisarilor Poporului a adoptat o rezoluție semnată de V. I. Lenin privind construirea la Moscova de monumente pentru figuri marcante ale revoluției, științei și culturii. Și printre alte nume remarcabile ale figurilor străine și interne se numără și numele lui Grigory Skovoroda. În zilele în care se pregătește ediția operelor lui Skovoroda oferită cititorului, publicul sovietic sărbătorește pe scară largă împlinirea a 250 de ani de la nașterea lui G. S. Skovoroda.

Când sărbătorim această aniversare, trebuie să ne amintim cuvintele lui V. I. Lepin, spuse lui V. D. Bonch-Bruevich după semnarea decretului Consiliului Comisarilor Poporului: „... și când va veni timpul să ridicați un monument pentru Skovoroda, dvs. trebuie să vorbească și să explice oamenilor care a fost Skovoroda ce semnificație a avut pentru viața popoarelor ruse și ucrainene”1. Dezvoltarea unei moșteniri filozofice, inclusiv publicarea lucrărilor colectate prezente ale unui gânditor și artist remarcabil al cuvântului, va contribui fără îndoială la îndeplinirea instrucțiunilor lui Lenin.

Ideile de umanism, pentru care a luptat Skovoroda, sunt verigile care unesc moștenirea ideologică a gânditorului cu căutările spirituale ale erei noastre. Protecția valorilor spirituale înalte împotriva călcării lor de către puterea chistoganului și lăcomiei, predicând responsabilitatea morală a unei persoane și a societății pentru acțiunile lor, un apel la îmbunătățirea și exaltarea spirituală constantă

1 V. D. Bonch-Bruevici. Despre G.S. Skovoroda. - „Studii literare Radyansk”, 1958, nr. 3, latura. 91.

„un fel de muncă” ca sursă de adevărată plăcere și adevărată fericire o fac pe Skovoroda aproape de conștiința noastră.

Multe dintre problemele cărora gânditorul și-a dedicat învățătura sunt îngrijorătoare și astăzi. Moștenirea filozofică a Skovorodei în acest sens este una dintre cele mai valoroase comori spirituale ale poporului.

CÂNTECE. POEZIE. FABILE

GRĂDINA CÂNTĂRILOR DIVINE

Cântecul 10

Din acest bob: Fericit este omul care moare în înțelepciune și care în mintea lui învață pe sfânt (Sirah).

Fiecare oraș are propriul său caracter și propriile drepturi;

Fiecare are propria sa minte;

Fiecare inimă are propria ei iubire, Fiecare gât are propriul gust -

Și sunt singur în lumina gândului,

Și pur și simplu nu înnebunesc.

Peter freacă colțurile domnilor pentru rânduri, Fedka negustorul, cu un arshin, minte tot timpul.

El își construiește casa într-un mod nou,

Asta e totul în procente, poate, crede-mă - Și sunt singur în lumina gândirii,

Și pur și simplu nu înnebunesc.

El trage necontenit rpyHTá, Acest străin începe cKOTá.

Acestea formează să prindă câini,

Casa e zgomotoasă de la oaspeți, ca o tavernă, - Și sunt singur în lumina fumului,

Și pur și simplu nu înnebunesc.

El se bazează pe tonul său de avocat, Cu o dispută, capul studentului plesnește.

Cei îngrijorați de Venus Cupidon,

Capul fiecaruia e chinuit de prostul lui, - Iar eu sunt singur in lumina dymá, Cum as muri nu fara minte.

Moartea e groaznică, coasă! Nu cruți nici măcar părul regal.

Nu te uiți unde este țăranul și unde este regele, -

Mănânci totul ca paiele pe foc.

Cine scuipă oțel ascuțit pe ea? Unul a cărui conștiință este ca un cristal pur...

Sfârşit

Cântecul al 11-lea1 2

La sfârşitul acesteia: Abisul cheamă abisul, adică: Voia Lui este în Legea Domnului. Ti-as da apa vie, vointa - vointa si abisul tau abisul meu.

Este imposibil să arunci o mână de praf în abisul oceanului, Este imposibil să răcești tabăra de foc cu o picătură slabă.

Este posibil ca un vultur să meargă într-un yaskin întunecat?

Deci, cum a zburat pe pământul ceresc? Deci spiritul trupesc nu va fi satisfăcut.

Abisul spiritului este în om, apele tuturor apelor și ale cerurilor. Nu vei fi niciodată mulțumit cu ceea ce captivează ochii. De aici plictiseala din interiorul zornăitului, melancolia, tristețea, de aici și lipsa de sațietate, din picătura de căldură amară a crescut.

Să știți: spiritul trupesc nu se va sătura.

O, rasă trupească! Ignorant! Cât timp ești cu inima tare? Ridică vălurile inimii! Uită-te în sus la

firmamentul ceresc.

De ce nu cauți să știi că ceva se numește Dumnezeu?

De ce nu împingi ca să-l poți vedea?

Abisul va satisface brusc abisul.

Sfârşit.

Canto 12th4

Din acest bob: Fericiți cei săraci cu duhul;

Relaxeaza-te si intelege...

1. Nu voi merge într-un oraș bogat. Voi locui pe câmpuri, îmi voi petrece viața, unde timpul curge liniștit.

O dubrov! O, verde! O, draga mea mamă!

În tine viața se amuza, în tine pace, liniște!

2. Orașele sunt glorioase, sus, pe marea durerilor pe care le bat.

Porțile sunt roșii, largi și duc amarnic în captivitate.

O dubrov! O, verde! Și așa mai departe.

3. Nu vreau să plec peste ocean, nu vreau haine roșii: Sub aceste minciuni se află mâhnire, întristare, frică și răzvrătire. O dubrov! Și așa mai departe.

4. Nu vreau să urmez toba pentru a captiva orașele,

Nu vreau să sperie rândurile mărunte cu demnitate civilă. O dubrov! Și așa mai departe.

5. Nu vreau științe noi, cu excepția unei minți sănătoase,

În afară de istețimea lui Hristos, în care gândurile sunt dulci. O dubrov! Și așa mai departe.

6. Nu vreau altceva decât pâine și apă, Sărăcia este prietenul meu - suntem de multă vreme potrivitori. O dubrov! Și așa mai departe.

7. Din toate averile trupești, pace și voință sfântă. Cu excepția eternităților cerești, numai această viață este sfântă pentru mine. O dubrov! Și așa mai departe.

8. Și dacă până acum pământul și păcatul sunt încă biruite,

Nu știu dacă acest beneficiu poate fi mai bun. O dubrov! Și așa mai departe.

9. Bună, draga mea pace! Pentru totdeauna o vei face

Ale mele. Este bine pentru mine să fiu cu tine: fii de vârsta mea și sunt a ta. O dubrov! O libertate! În tine am început să devin mai înțelept, Înainte de tine firea mea, în tine vreau să mor.

Sfârşit

Cântecul 13

Din aceasta: Pleacă din mijlocul lor... Vino, frate, să ne aşezăm în sat. Acolo te-a născut mama ta („Cântarea Cântărilor”).

O, câmpurile, câmpurile sunt verzi

Câmpurile sunt pline de flori!

Ah, văile, râpele,

Morminte rotunde, movile!

O, voi, râvurile de apă sunt curate!

Oh, voi țărmuri înierbate!

O, părul tău, păduri ondulate!

O lacă între câmpuri, Privighetoare între grădini; Acela, zburând sus, scânteie, Iar acesta fluieră pe crengi.

Și când steaua dimineții a răsărit, Fiecare pasăre fluieră la ceasul acela, Aerul dizolvat foșnește în jur cu muzică.

De îndată ce răsare soarele, Păstorul alungă oile Și pe flaut Scoate un tril tremurător.

Dispare, gândurile sunt dificile, orașele sunt foarte aglomerate!

Și voi muri cu o bucată de pâine într-un asemenea loc.

Sfârşit.

Cântecul al 18-lea7

Domnul se opune celor mândri, dar celor smeriți dă har.

O, pasăre cu laturile galbene, nu-ți întinde cuibul sus! Întinde-te pe iarba verde, Pe o furnică tânără. Iată un șoim Atârnat deasupra capului tău, vrând să-l apuce, Trăiește din sângele tău, Iată, iată-și ascuți ghearele!

E un sicomor deasupra muntelui, Toată lumea dă din cap.

Vânturi violente bat, Mâinile sparg sicomorul.

Și sălcii foșnesc jos, Mă târăsc la somn. Aici curge un pârâu aproape; Puteți vedea apa chiar în jos.

Ce să complotez, Ce în sat a născut matp?

Lasă creierele alea să se spargă,

Cine se repezi sus pe munte9,

Și voi Korotati în liniște secolul meu drag. Așa că aruncați-mă în aer celebru, voi fi omule fericit.

Sfârşit.

Cântecul 21 10

La sfârşitul acesteia: Mi-a spus, dar sufletul meu l-a iubit; unde pășești, unde te odihnești la prânz?

Fericire, unde locuiești? Porumbei, spuneți-mi. Paşteți oile pe câmp? Porumbei, sunați!

O fericire, lumina noastră limpede,

O fericire, culoarea noastră roșie!

Ești mamă și casă, apare, arată-te!

Fericire! Unde locuiţi? Înțelepților, spuneți-mi! Bei bere pe cer? Cărturari, sunați! O fericire, lumina noastră limpede, o fericire, culoarea noastră roșie!

Ești mamă și casă, apare, arată-te!

Cărturarii sunt toți tăcuți, păsările sunt și toate mute, Nu spun unde este mama, dar toți suntem ignoranți.

Despre fericire și așa mai departe.

Nu există fericire pe pământ, nu există fericire pe cer, Nu stătea în colț, unde trebuie să cauți 12.

Despre fericire și așa mai departe.

Cer, pământ și lună, stele toate - la revedere!

Toți sunteți un refugiu rău pentru mine, nu mai așteptați. Despre fericire și așa mai departe.

Am depășit toate cerurile, lasă-mă să-l găsesc în depărtare,

Și la naiba, lasă-mă să o ascund 13

Despre fericire și așa mai departe.

Acesta este prescorul meu milostiv 14, cerbul tânăr galopează, Deasupra cerurilor, deasupra munților; kryn 15 mine - curat, nou, verde. O fericire, lumina mea este limpede!

O fericire, culoarea mea este roșie!

Ești mamă și casă, acum văd, acum aud!

Dulceața lui este laringele, ochii de porumbel,

Totul este dragoste și Haran I6, mâinile cristalinei. Despre fericire și așa mai departe.

Nu mă atinge, mă vei distruge imediat

Nu mă găsi din afară, mă vei găsi imediat. Despre fericire și așa mai departe.

AhI Întoarce-ți privirea spre mine: mă înalță, Deasupra elementelor, deasupra munților, mă strecoară.

Despre fericire și așa mai departe.

Hai să stăm jos, frate, hai să stăm la o conversație.

Verbul tău viu este dulce, îmi curăță toate necazurile. O fericire, lumina mea este limpede!

O fericire, culoarea mea este roșie!

Ești o mamă și un cămin, te văd azi, te aud azi.

La amiază dormi pe munte, pasc turma

în kryns, Nu în câmpurile Gergesen17 și nu în văile lor.

Despre fericire și așa mai departe.

Sfârşit.

Cântecul 22

Adu-ți aminte de ultimul tău și nu vei păcătui (Sprah). Există o cale care pare a fi corectă, dar ultima ei este iadul (Proverbe).

Întinde-ți privirea în depărtare și razele tale sunt rezonabile și amintește-ți sfârșitul ultimelor 18.

În ce măsură săgeata îți va îmbunătăți toate faptele, Privind marginea tuturor dorințelor,

Pe ce lucruri ți-ai construit casa?

Dacă o piatră, atunci casa va observa,

Dacă, pe nisipul tău, devine cor, Un vârtej va mătura de pe fața pământului.

Orice făptură este nisip, și toată slava este lumească și toată dulceața lui urăște.

Iubește calea îngustă, alergă într-un mod comun; Fii al tău, Doamne, părăsește-te cu David,

și „Tu ești o parte din mine, Doamne…” „Dumnezeul inimii mele și o parte din mine, Doamne, pentru totdeauna”.

Dacă trebuie să te întorci în Sion un 1d, atunci de ce ar trebui să te condescendezi în lume?

Calea este periculos să mănânci în Ierihon * 6 20,

Trăiește în oraș, el este mama noastră a tuturor.

Dacă porniți pe această cale,

Dumnezeu mai degrabă blochează calea,

Căci știi că coborând mult în prăpastie, Atunci mintea noastră în abis nu face rău.

O, voi care sunteți cu toții același spirit

Și numărul anilor tăi nu se estompează,

Voi, duhuri tâlhare ale amestecului din noi! Lasă-ți furtuna să zdrobească rețeaua!

Sfârşit.

Cântecul 23

De aici: A dispărut în agitația zilelor... Cumpărând timp... Fii desființat și înțelege.

O, cea mai dragă perioadă a vieții,

Dacă nu te cruțăm!

Dacă da, ca o povară inutilă,

Peste tot cu o sabie, nu te uita!

Ca și cum ceasul trăit se va întoarce înapoi,

De parcă râurile se întorc la cheile lor,

Ca și cum ar fi în mâinile noastre să luăm anii dinaintea creșterii,

De parcă vârsta noastră de nenumărate zile compuse.

De ce vrem să trăim

Opt sute de ani în lume

Dacă le pierdem

Pentru tot felul de fleacuri?

Mai bine o oră pentru a trăi sincer decât o zi proastă.

iar Sion este un cuvânt ebraic. Înseamnă la fel ca în elenă - χύργος σχοπία, Rom. - Specula. Acesta era numele castelului din Ierusalim; în slavă - zor, pază, camera de sus.

6 Yerphon este un oraș, există o imagine a acestei lumi zadarnice și măgulitoare. Este lată, cu o potecă luxoasă care îi duce pe tineri în tâlhari, adică în fălcile șerpilor și hidrinelor, în păcatele de moarte. Quaenam maxima peccatoribus poena? Ipsum peccatum. „Nu există nimic mai rău decât păcatul și înțepătura, căci nimic nu este mai dureros în veacul acesta sau în acest timp. „Steptura morții este păcatul”. „Toam, cine înțelege? Ferice de cel ce înțelege.” „Ferice de omul care nu stă în calea păcătoșilor”. "Deschide-mi ochii..."

Mai bine o zi este sfântă dintr-un an fără Dumnezeu, Mai bine un an este curat decât o duzină de murdari, Mai bine zece ani sunt folositori decât o vârstă întreagă fără rod.

Aruncă, dragă prietene, lenevie, Oprește răul aglomerat, Momentul acesta, treci la treabă: Aici, aici, timpul va pluti!

Nu al nostru a trecut pe lângă noi, Nu al nostru va da naștere timpului viitor, Azi este doar al nostru, și nu ceasul dimineții. Nu știm ce va aduce zorii de seară.

Dacă nu știi cum să trăiești, așa că învață această cifră.O, nimeni nu poate găzdui Motivul acestei viclenii.

Știu că viața noastră este plină de minciuni deșarte, știu că o făptură proastă din lume este un om, știu că cu cât trăiește mai mult, cu atât mai rău este un prost, știu că cel care își dă viața este orb. .

Sfârşit.

Rogatus quidam philosophas: quid esset praetiosissimum? Răspuns: tempus21.

Cântecul 24 22

Profetul roman Horațiu, interpretat în dialectul Mic Rus în 1765. Începe așa: Otìum divos o gat in patenti...23 etc. Conține și instrucțiuni bune pentru o viață liniștită.

O, odihna noastră cerească! Unde te-ai ascuns de ochii noștri?

Sunteți amabil cu noi toți în general, ne-ați stricat în moduri diferite.

În spatele tău, pânzele sunt întinse în corăbii, Pentru ca acele aripi să te găsească în țări străine.

Mărșăluiesc în spatele tău, distrug orașele, Te bombardează de un secol, dar când vor primi?

Se pare că durerile trăiesc în case mari mari; Bollyp este o căsuță liniștită, dacă în lucrurile potrivite este plin.

O, nu ne mulțumim cu nimic - aceasta este sursa tuturor necazurilor! Mintea este plină de idei diferite - aceasta este sursa rebeliunilor!

Ține-te de spiritul nemulțumit! Este plin să chinui o vârstă scurtă! Ce ne va oferi faimosul pământ? Vei fi și tu om.

La urma urmei, tristețea zboară peste tot pe uscat și pe apă, Acest demon al fulgerului al tuturor ne poate găsi peste tot mai repede.

Vom fi ceea ce ne-a dat Dumnezeu, ne bucurăm, ne vom strica durerea în glumă, E plin de viermi să ne mănânce, pentru că există un vas pentru toți oamenii.

Glorioși, de exemplu, sunt eroii, dar bătuți la margine. Multă vreme se trăiește în pace, se suferă în acei ani vechi.

Dumnezeu te-a înzestrat cu pământuri, dar deodată poate să dispară, Și soarta mea este cu golyaks, dar zeul înțelepciunii a dat o parte.

Sfârşit.

Nihil est ab oshpi parte beatum24.

Cântecul 28

Despre secretul interior și bucuria veșnică a inimilor iubitoare de Dumnezeu. Din aceste boabe: Bucuria inimii este viața unui bărbat, iar bucuria unui soț este o viață lungă. Oricine își va nimici sufletul pentru mine, îl va salva. La ce folosește un om dacă câștigă lumea întreagă și își pierde sufletul?

Zboară până la ceruri, până la pădurile Versailles, Scoate-ți hainele de aur,

Vzden și chiar o pălărie regală;

Când ești vesel, atunci ești cu toții săraci și goi;

Cucerește tot globul pământului, fii regele multor neamuri, Ce te ajută, Dacă sufletul tău plânge înăuntru?

Când ești trist, atunci ești cu toții ticăloși și goi.

Renunță, poate, să te gândești la mine câți locuitori sunt pe lună! Aruncați sferele Copernic 6 25

iar Versailles (Versailles) este numit regele francez Eden26,

cu alte cuvinte, paradisul, sau o grădină dulce, plăceri seculare inexprimabile

efectuat.

6 Copernic este cel mai recent astronom. Acum sistemul lui, adică planul, sau tipic, al cercurilor cerești a fost adoptat de întreaga lume. Născut peste Vistula, în orașul polonez Torun. Și-a publicat sistemul în [1543]. Sferă este un cuvânt elen, în limba slavă: cerc, club, minge, glob, greutate, minge, cerc al lunii, cerc al soarelui.

Privește în peșterile inimii!

Există un verb în sufletul tău, aici vei fi vesel cu el!

Dumnezeu este cel mai bun astronom, el este cea mai bună economie.

Mama natură binecuvântată

Nu crea nimic prostesc. Vei găsi în tine ceea ce ai nevoie.

Uită-te, poate, în interiorul tău: vei găsi un prieten în tine,

Vei găsi acolo un al doilea testament,

Veți găsi în împărtășirea diabolică fericită:

În închisoarea ta este lumină, în noroiul tău este culoare.

Augustin a cântat adevărul27: nu există iad și nu a fost niciodată * 6,

Voința este iadul, a ta este blestemată

Voința noastră este să ne coacăm iadul.

Măcel care va, prietene, atunci nu există iad, np chin.

Voi! O, iadul nesătuos! Otravă pentru voi toți, otravă pentru voi toți.

Zi, noapte căsci cu fălcile,

Absorbi pe toți fără să arunci o privire;

Omoară acel suflet, frate, așa vei desființa tot iadul.

Dumnezeu! O, verb viu! Cine este vesel fără tine?

Ești unul pentru toată viața și bucuria,

Esti singurul paradis si dulceata!

Ucide voința rea în noi, dar vocea ta stăpânește!

Dă-ne acest dar prețios; lauda-te, rege al regilor.

Întregul univers îți cântă,

Creat în această lege

Acea necesitate nu este dificilă, acea dificultate nu este necesară.

Sfârşit.

Pro memoria, sau rememorare.

Esența însăși a cuvântului lui Augustin este aceasta: Toile vo-luntatem propriam et tolletur infernus - distruge-ți propria voință și iadul va fi distrus.

Ca în bobul stejarului Mamrian, tot așa în cuvântul său de muștar era ascunsă întreaga înălțime a piramidei teologice și, precum prăpastia a devorat cu gura întregul Iordan al înțelepciunii lui Dumnezeu. Voința omului și a lui Dumnezeu sunt două porți -

iar natura binecuvântată este numele Domnului Atotputernic.

6 Iadul este un cuvânt elen care înseamnă temniță, un loc al iadului, lipsit de lumină, distracție și cel mai prețios aur - libertatea. Prizonierul iadului este o oglindă a captivilor valurilor sale chinuitoare, iar această furie aprigă îi chinuiește continuu și pentru totdeauna.

infernal și ceresc. Cel care a găsit voia lui Dumnezeu în mijlocul mării voinței sale va găsi kifu, adică limanul ei: „Pe această stâncă îmi voi întemeia toată biserica”. „Acest lucru le este ascuns ca raiul” și așa mai departe. „Și pământul (acesta este cel făgăduit! Uite, omule) în mijlocul apei...” Dacă cineva a transformat voința în voia lui Dumnezeu, cântând asta: „Inima mea va dispărea” și așa mai departe. Pentru aceasta Dumnezeu însuși este inima. Voința, inima, iubirea, zeul, spiritul, paradisul, paradisul, fericirea, eternitatea sunt aceleași. Acesta nu este copleșit, având această inimă: „După voia Lui toți sunt guvernați”. Cuvântul lui august respiră acest cuvânt nou: „Sfâșie-ți inimile”. „Ia-mi jugul asupra ta”. „Moarte-ți membrii”. „Nu vrei asta... fă asta.” „Nu le mânca pe ale noastre împotriva cărnii și sângelui”. „Vrăjmașii unui om sunt casa lui”. – Vei călca pe aspid și pe basilisc. „Îți va șterge capul...” și așa mai departe.

Cântec ZO-ya29

Din acest vers antic:

Ttr ώρας άπόλαυε ταχύ γάρ πάντα γηράαχει: „Εν θέρος εξ έρίφοϋ τραχύν έθηχε τράγον.

Cu alte cuvinte:

Bucură-te de zilele tale, totul îmbătrânește puțin:

Într-o vară, un Dac zdruncinat a devenit copil.

Toamna trece pe lângă noi, iar primăvara a trecut,

Mama copilului va naște, pentru că a venit primăvara.

De îndată ce vara s-a scufundat, iar capra a devenit câine,

Tsap are barbă.

Ah, respingem tristețea! Ah, vârsta noastră scurtă și mică! Fii dulce târfă!

Cine poartă mereu tristețe în pântece, El zace în sicriu, n-a trăit niciodată. Ah, bucurie si bucurie! O dulceață a inimii!

Esti viata directa.

Nu roșu cu longitudine, ci roșu cu bunătate,

Ca un cântec, așa este viața.

Dumnezeul milostiv trăiește, îl iubesc.

El este o piatră dură pentru mine; dulce tristețe îndura.

El este în viață, nu moare, dar trăiește cu el trăiește

al meu și sufletul.

Iar cine nu-i slujește, să-l întristeze pe bietul orfan direct.

Vrei să locuiești în Sweetp? Nu invidia nicăieri.

Fii mulțumit cu o mică parte, nu-ți fie frică peste tot.

Scuipă pe praf mormânt și pe fricile copiilor; Pacea este moarte, nici un rău.

Așa a trăit atenianul și așa a trăit evreul Epicur – Hristos 30.

Sfârşit.

Compilat în timpul deschiderii vicegeranței Harkov, când am rătăcit în mănăstirea Senyansky 31. Grigory Barsova Skovoroda.

POEZII

Deliberat 1

Ce fel de libertate este aia? Ce este bun la ea? Ina; ei spun că e de aur.

Ah, nu aurul, dacă comparăm aurul, Împotriva libertății, tot e blato2.

O, când nu mă transform în proști 3, Ca să nu-mi pot pierde libertatea.

Fii glorios în veci, soț, alegere, Părinte Libertate, erou Bogdan!

Fabula4

De îndată ce soarele apunea seara Și peste tot cerul s-a întunecat și întunecat, Pe firmament stelele străluceau frumos,

Ca niște pietre scumpe de diamant.

Thales a strigat: „Bătrâna se târăște!” „De ce strigi, înțelepciune nebună?” „Îmi este suficient să stau în acest loc;

Du-mă să mă uit la stele.”

O bătrână a mers înaintea lui, târând,

Și în spatele ei, înțelepciunea proastă.

Să mergem unde dealul este înalt,

Otkol capabil să privească cercul de stele. „Oh”, a strigat înțeleptul, „M-am pierdut, bătrână!” Bietul om a căzut într-o groapă și și-a rupt urechea.

„N-ai cădea în șanț, bunicule prost, de ce nu-mi urmezi urmele?

Ce faci, nu vezi șanțul din fața nasului tău,

Poți cunoaște stelele, capul e prost? Din aceste speculații a condus bătrâna

Înapoi la casa înțeleptului fără ureche,

Fabula de Tantalo5

Regele Tantal l-a chemat odată pe Iovpsha6 la casa lui Zekhmistra de la zei la sărbătoarea regală. Ioviș, cunoscând manierele politice, Deodată Tantal pe țărmurile cerești7 A întrebat. Dar unde, sala cerească l-a întrecut cu totul pe Tantalus.

Jovish nu voia să-și lase oaspetele amabil să plece atât de ușor fără un cadou. „Întreabă”, spune el, „măcar când pleci!” „Lasă-mă să mă închei aici în nașterea veșnică”, a răspuns Tantalus. Jovish a fost jignit, Tantalus nu i-a fost rușine să ceară asta.

Dar, amintindu-și importanța cuvântului nobil, El a spus că drumul era pregătit pentru el.

Tantalus a început să se ospăteze pe cer de acolo. Și ce nu este la masa cerească?

Aici vinurile sunt diferite, aici nectarul de lemn dulce, Încântând gâturile divine.

Aici ambrospa8, hrana zeilor primaverii, Vizavi de ea - mesele papale pustiite. Pretutindeni trandafirii se purpurie în fața ochilor noștri, Minunații pretutindeni fumează fpmiams, Muze cu glas dulce strigă prin sală, Tot frumosul Ganimede însuși aduce; Profesorul lui Bakhusov 10 însuși dansează ridicol, Tot felul de clovni glumește consolator. Și deși Daloglio nu era în acel cor 11, Cu toate acestea, Apollo însuși putea plăti pentru o astfel de sută |2. Pe scurt: toate simțurile corpului Încântat acolo dulciuri minunate. Tantal, aşezat, toţi se uită înduioşător, Toţi suspină, deşi totul-i din belşug, Toată faţa i se încreţeşte, frica îi freacă mădulare, Parcă lovită de o zguduire.

Care este motivul? De sus, prin conace, o piatră enormă atârnă peste capul lui cel mai mic, Nu-i permite să stea nemișcat. Îi este frică, săracul, cum se va distruge, Atârnă de păr, este pe cale să-l zdrobească în praf.

Povestea 15

Un bătrân, un oarecare Filaret în deșert, Și-a trăit viața într-un desiș de stejari. Bravo, s-a zis Fplidon, S-a facut drum la batranul cu barba, Auzind de la multi despre el cu mare satisfactie, Ca sihastrul este sfant si plin de intelepciune.

În timp ce își felicita părul gri onest, „Fii sănătos!” Bătrânul a spus: „și tu, fiule”. „Nu te mânia, părinte milostiv,

Spune-mi ce mod de viață este sfânt și ferm? Mama și tatăl meu m-au părăsit,

Am trimis mese despre ei cu mult timp în urmă.

Tu, în loc de ei, fii un părinte pentru mine, iar dacă o vei face, vei fi profesorul meu.

„Eu, fiule, eu sunt sărac în înțelepciune, știu doar că calea vieții este grea.” „Fă-mi o favoare, o, cap cărunt.

Îmi voi aminti totul, nu sunt o blană plină de găuri. „Este periculos, fiule, ai de-a face cu lumea, cu lumea, atâta timp cât viața, trebuie să lupți. Încearcă din cazurile altora între oameni, Și nu din necazurile tale să cunoști binele și răul; De exemplu, vezi că un hoț a fost bătut, Învață de la el că furtul este o nenorocire curând;

Nu fraternizați cu cei care nu sunt capabili de bine. Cu un reverend, și vei fi un reverend;

Mai bine, nu faceți ceea ce fac carminatorii, ci ceea ce porunc legile rațiunii.

Cui îi place această dispoziție a acestei lumi, El nu va putea să nu fie sărac în lume. Philpdon, văzând că Bătrânul stropi, s-a simțit deodată plictisit. „Mulțumesc, bătrâne cu părul cărunt!” „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fiul meu!” A plecat acasă. „Sfântă este această înțelepciune, dar nu manierată”, își spune El. După ce, găsind un adevărat prieten al condeiului, a acceptat marșul spre partea învățată, pentru a obține mintea perfectă.

L-au dus pe tânăr la Prus, Când a avut război împotriva francezilor.

Și cum au trecut o duzină de ani,

Acasă Ulixa 14 soarta priphala. Am făcut un marș direct în pădure până la Filaret, mi-am adus aminte de decretele lui înțelepte.

— Salvează-te, părinte! "Ce fel de persoana esti?" „Îți amintești, Sfinte Părinte, Filidon?” „Lh, din moment ce ai devenit o figură manierată!” „Furtuna lumească m-a torturat!” „Este ceva în spatele zătulei de pe ochiul drept?” „Iată, un glonț m-a scăpat de contuzie.”

„Dar de unde este gaura de pe frunte?” — Pistolul a crăpat. „Ce zici de două cicatrici pe obraz?” „Am luat această rană pe atacant”.

— În faţă? — O, nu, într-o tavernă într-o pradă. „Deci, cum se atașează bucățica de nas de tine?” „A fost rupt de un francez”. — Și îți zboară peste față? — Aceasta este o crusta. „Ea, cred, este franceză, nu simplă. Ești acum, fiule, și mergi perfect? „Am căzut de pe un cal, mi-am răsucit genunchiul.

Și în plus, medicii au tratat

Când acea boală pozmikala 15 vene.

"De ce plângi? Plânsul nu va ajuta acum.” „O, Doamne, Dumnezeule,

O, ajută-mă, Sfinte Părinte!”

„Nu pot acum, fiul meu cel mai drag! Atunci nu mi-ai ascultat sfatul, Cere acum ajutorul luminii.

Lauda astronomiei (Ex Ovidii „Fastis”) 16

Fericiți cei care s-au străduit la bătrânețe să-și ridice mintea și să observe rândurile stelelor.

Se poate crede că ei, lăsând toată sănătatea pământească, s-au urcat în inimile lor la munții cerești. Plăcerea cărnii nu le-a abătut inimile, Nici osteneala, nici grijile civile, Nici slava de vânt, nici cinstea degeaba, Linguşirea este ispititoare sub bogăţiile nemăsurate. Aducându-le înaintea ochilor noștri, le-au făcut cunoscute Și și-au supus mintea curentelor stelelor. Așa ar trebui să urce spre cercurile peregronului. Nu așa cum uriașii s-au luptat odată cu Dumnezeu.

Quid est virtus?17

Greu a supune mânia și alte patimi, Greu să nu te lași plăcerilor trupești, Greu să înduri reproșul de la toți și un ton, Greu să-ți părăsești patria pentru Hristos, Greu să-ți ia minte de la pământ la munții cerului, Este greu să nu te îneci în această prăpastie a acestei lumi. Cine poate învinge toată această răutate străveche, țarul, domnitorul, este puternic prin puterea sufletului său.

Vorbește despre înțelepciune

Înțelepciunea și Omul

Uman. Dragă soră, cum te cheamă?

Ești mama tuturor bunătății și armoniei. Spune-mi numele tău, spune-mi pe al tău; La urma urmei, fiecare gând fără tine este rău pentru noi. Înţelepciune. Grecii îmi spuneau Sofia în vremuri străvechi,

Și fiecare rus numește înțelepciune, dar romanul mi-a numit Minerva,

Și Christpanin este bun, Hristos mi-a dat un nume18. Uman. Spune-mi, și tu locuiești în partea lui Khin? 19 Înțelepciunea. Numele meu este deja acolo, cu alte cuvinte. Uman. Deci locuiești în regiunile barbare, nu-i așa? Înţelepciune. Unde ești pentru mine, prietene, cântă absurd?

La urma urmei, fără mine, prietenul meu, o singură linie nu poate fi?

Și cum pot, spune-mi, să nu trăiesc printre Khpnts,

Unde trăiesc noaptea și ziua, unde vara și primăvara,

Le conduc pe toate cu tatăl meu singur. Uman. Spune-mi, cine este tatăl tău? Nu fi supărat pe un prost. Înţelepciune. Cunoaște-mă dinainte, vei cunoaște și tatăl tău. Uman. Și cum te înțelegi cu Khin-ii, deschide-l? Înţelepciune. Exact ca aici: mă uit cine este al meu, al meu este. Uman. Doar morții trăiesc acolo, nu-i așa? Înţelepciune. Sora ta te minte la fel de bine ca aici. Uman. Sora ta există?

Înţelepciune. Da, am.

Sora mea este dragă, ca noapte de zi. Uman. Și ea minte mereu, măcar o rudă? Înţelepciune. La urma urmei, un tată, dar copiii nu sunt singuri. Uman. Care e numele?

Înţelepciune. Are o sută de nume. Ea,

Totuși, rușii au prostie. Uman. Are coarne?

Înţelepciune. Fool Man. Sau cu barbă?

Sau într-o glugă?

Înţelepciune. Minți! Ea va intra în dvs

Ingrediente, daca va place. Oh tu! Fugi! La urma urmei, sunt lângă tine, precum noaptea este aproape de lumină.

[Uman]. Mai bine ieși afară! Dispari din fata mea! La urma urmei, tu însuți ești prost dacă ai fost dat în înșelăciune.

Ceea ce nu se aude nicăieri aici, minți tot timpul Și, să spun adevărul, cânți absurd. Oamenii s-au născut aici și au crescut nu pentru ca sălbaticii să poată asculta de bunăvoie prostiile tale. Unul sau altul este aproape găsit, Ca să vă placă acest plan sălbatic al vostru.

Despre sfânta cină, sau despre veșnicie20

Cu trupul tău vezi pâine și vin, dar cu mintea vezi ceea ce se ascunde sub înfățișarea trupului – Dumnezeu însuși.

Cine este ascuns rămâne; ceea ce apare este un vis și o umbră. Deci ceea ce este ascuns este un lucru: ceea ce apare este nimic. Apare această mare mașinărie a lumii, dar este un vis și o umbră.

Lucrul și existentul cu adevărat este ceea ce se ascunde sub acest sunet. Deci, la apus, când stejarul aruncă o umbră, Deși umbra este mare, nu este un copac.

De ce urmam carnea, spunand ca este o aparenta, dar nu o esenta?

De ce fugim de moarte? Moartea ne va ascunde.

Și dacă se ascunde, îi va permite să existe cu adevărat. Este lucrul care este ascuns, apare doar umbra.

Ridică-te repede, mintea mea credincioasă! Ridică-te din umbră! Deja întărit, ai căpătat putere; deja plin de lumină, vezi.

Mergi înainte lumina mea! Lăsați acest însoțitor să vă urmeze? Este un suflet care îți dedică voința.

Ești o rază de soare, iar tu, ascuns, nu ești înăbușit de o umbră. Fără tine, nu există un singur lucru și nici o umbră nu există. Ești un lucru și un corp de umbre; dar tu ești o umbră a lucrurilor.

Prin tine, fiecare lucru are ființa lui.

Deci ești îmbrăcat într-o formă minunată, arătând în umbră

Și în ascuns găsești un chip minunat,

Și acolo unde nu dobândești o înfățișare atractivă, Ființa sau lucrul încetează să mai fie ceea ce a fost.

Când alergi, nu alergi; când te oprești, vii în ființă, Te deschizi din nou ca o nouă formă.

De ce te joci cu mintea mea, sfânt șarpe mutabil? Când fugi, rămâi, iar când rămâi, fugi.

Uneori te ascunzi, alteori ești o umbră a lucrurilor, deschizându-se în ele.

Când fugi, însă, nimic nu se poate întâmpla fără tine.

Așa este imaginea în diferite oglinzi, dacă sunt plasate în jur o sută de oglinzi.

Acceptându-te, nu te iau, întorcându-te, te țin. Împărțind în părți, totuși, rămâi întreg. Toată lumea te ia, dar nu ești niciodată cheltuit;

Toată lumea te acceptă, dar nu poți aparține nimănui.

Ne aparținând nimănui, rămâi același pentru toată lumea.

Cu cât mă umpleți mai mult, cu atât îmi este mai foame.

Ești mâncare; acum este necesar ca tu, ascuns, să fii implicat în mine, Pentru copii, una din umbrele tale este de ajuns.

O, șarpe schimbător! Ascunzându-se ca un cârlig într-o momeală, Pentru a atrage copii nebuni în împărăția ta! Vă laud trucurile, vă sărut aceste intrigi,

II prin sfinţenia ta devine şi umbra ta sfântă. Când un pește este prins, nu mai are nevoie de momeală; Așa că eu, deja prins, nu am nevoie de umbra ta. Scoate-ți masca. Domnește-te să vină fără umbră:

te-am gustat deja; erai deja un lotus pentru mine. Întărit de aceasta, am putut să ucid învățăturile vicioase

Prostia care dă naștere tuturor fărădelegii. Plin de asta, am putut și voi putea să-i înving pe cruzi

pasiune, dacă mă ajuți.

Dă-mi tăcerea ta pentru toate momentele ulterioare ale vieții mele;

Fii mie dulce miere, lumina mea, viața mea! Vârsta îmi va decora în curând, în curând, tâmplele cu părul gri; Dă-mi lacrimile și oferă ultimele tale daruri. Întreb, îmbătrânește-mă de două ori - suflet și trup împreună.

Și o vei face dacă îmi umpli sufletul de lumină. Dacă forțele părăsesc trupul, nu părăsi Inima și mintea mea. O, lumina mea! Viața mea!

Dacă plăcerile cărnii vor dispărea, vei fi încântarea mea. Și vei fi dacă îmi umpli mintea cu lumină.

Dacă nu există bogății trupești, fii comoara mea persană. Și vei fi dacă îmi umpli mintea cu lumină.

Dacă gloata mă jignește, răspândește-ți mila ta asupra mea.

Și o vei răspândi dacă îmi vei umple sufletul de lumină.

Ridică-te repede! De ce nu mă iei departe de umbra lucrurilor?

Dar mai întâi umple acest cufăr cu lumină.

Sunt cenuşă, o umbră, nimic: dar când mă vei umple de lumină, voi deveni o fiinţă şi un lucru, şi nu cenuşă, o umbră, nimic. Eliberează-mă de toate, de dragostea pământului inactiv. Așa va fi lumea! Și o vei face sub strălucirea luminii tale. Dă-mi mai mult din această lumină, lasă-mă să disprețuiesc moartea; Lasă-mă să-mi doresc moartea, lasă-mă să iubesc moartea!

Despre Ghostly Pleasure 21

Dacă te acoperă o umbră ușoară, de îndată ce dispare, căldura te va pârjoli.

Dacă casa te adăpostește, vei găsi liniște în ea atât noaptea, cât și ziua.

Așa este dulceața trupului. Simți dulceața mierii

Dar curând ea, ca o umbră, fuge, umplându-și pieptul cu bilă amară. DESPRE! fugi, fugi, dragă, din momeală: cârligul este ascuns în ea. Momeala se ascunde rapid, dar rămâne un cârlig lacom. Dar aceasta nu este virtute: ea face sufletul curajos; La început este mai dureros decât bila, apoi este plăcut.

La fel este și când ești reticent în a lua un medicament amar, Cu toate acestea, după fiecare fel de mâncare devii plăcut. Și cine nu vrea să cedeze unei febre care dispune să doarmă, bucuria sănătății se va întoarce curând la el.

Cine a îndurat iarna de la început până la sfârșit va avea o primăvară plăcută.

Pentru cei care au mai întâi ploaie, cei apoi au ceață. Dumnezeu este doar peste tot, moderand toate lucrurile.

Nu este nimic curat: Dumnezeu a amestecat totul.

Căci amarul este acoperit cu dulce.

Ceea ce începe dulce se va termina amar. Dimpotrivă, dulceața sugerează travaliul furnicilor. Dulceul va fi gustat mai târziu de cei care sunt capabili să absoarbă neplăcutul.

Și inimile slabe sunt capabile să înceapă dulce,

Dar numai cu oamenii excelenți munca este încununată de dulceață.

Biblioteca „Runivers”

FABILE HARKOV

Drag prieten! 1

În deceniul al șaptelea al acestui secol, rămânând în urmă poziției mele de predator și retras în păduri, câmpuri, grădini, sate, sate și stupine din apropierea Harkovului, m-am învățat virtutea și am studiat în Biblie; mai mult, distrându-se cu jucării decente, a scris o duzină de fabule și jumătate, fără să aibă cunoștință cu tine. Și anul acesta în satul Babayakh 2 le-a înmulțit la jumătate. Între timp, în timp ce scria surplus, părea că ești mereu prezent, aprobându-mi gândurile și comunicând cu mine despre ele împreună. Îți voi da trei duzini de fabule, ție și celor ca tine.

Pedeapsa părintească conține dulceață în tristețea ei, dar o jucărie înțeleaptă ascunde puterea în sine.

Importanța stupidă este întâmpinată de vedere, însoțită de râs, iar o glumă rezonabilă este imprimată în mod important până la sfârșit. Nimic nu este mai amuzant decât o privire inteligentă cu mâncăruri goale și nimic nu este mai distractiv decât o față amuzantă cu caracter practic ascuns. Amintiți-vă proverbul: „O colibă roșie nu este cu colțuri, ci cu plăcinte”.

Mie însumi nu-mi place masca perversă a acelor oameni și fapte despre care se poate spune Micul proverb rusesc: „Bate, face zgomot, tunete... Și ce este acolo? Capul mort de iapă aleargă.” 3. Marii ruși mai spun: „Am zburat sus, dar am stat nu departe” - despre cei care vorbesc bogat și elocvent, dar nu e nimic de ascultat. Aroganța goală adormită și pustiul luxuriant nu mă iubesc, dar iubesc ceea ce nu este nimic deasupra, dar ceea ce este la mijloc, afară este o minciună, dar înăuntru este adevărul. Așa este vorbirea, iar grecii numeau o persoană σιλτρός, o imagine amuzantă de sus, dar magnifică în interior4.

Prietenul meu! Nu disprețui fabulele! fabula și pilda sunt la fel. Nu judeca comoara după portofel, judecata este dreaptă

judecător. O fabulă este atunci urâtă și femeiască, când în coaja ei ticăloasă și ridicolă nu conține nici un sâmbure de adevăr, arată ca o nucă goală. Din astfel de fabule, Pavel își ia Timotei (I către Timotei, cap. 4, v. 7). Și Petru nu numai că respinge fabulele, ci și fabulele inteligente, cu excepția banilor împodobiți, care nu au puterea lui Hristos. Uneori, piatra prețioasă este ascunsă în pânză de sac. Poate, mestecați vulturul cuvintelor lui Pavlov: „Fără a ține seama de fabulele evreiești, nici de poruncile oamenilor care se îndepărtează de adevăr”. După cum există un rit fără puterea lui Dumnezeu - un pustiu, tot așa este o fabulă, dar fără adevăr. Dacă cu adevărul, cine îndrăznește să-l numească fals? „Căci tot ce este curat este curat, dar nimic nu este curat pentru cei pângăriți și necredincioși, ci mintea și conștiința lor sunt spurcate” (Către Tit, I) 6. Acestor bolnavi, lipsiți de frica de Dumnezeu și cu ea de bun gust, toată mâncarea li se pare răutăcioasă. Nu mâncarea este cea ticăloasă, ci mintea și conștiința lor sunt spurcate.

Acest tip de scrieri amuzant și imaginar a fost casa celor mai buni înțelepți antici. Dafinul este verde chiar și iarna. Deci, înțelepții sunt deștepți în jucării și adevărați în minciuni. Adevărul, pentru ochii lor ascuțiți, nu s-a înghițit de departe, așa cum a făcut-o minților ticăloase, ci limpede, ca într-o oglindă, a fost prezentat și ei, văzând imaginea lui viu vie, l-au asemănat cu diferite figuri coruptibile.

Niciuna dintre culori nu explică trandafirul, crinul, narcisa atât de viu, cât de magnific formează adevărul invizibil al lui Dumnezeu, umbra imaginilor cerești și pământești. De aici s-au născut hieroglyphica, emblemata, symbola, sacramentele7, pildele, fabulele, asemănările, proverbele... Și nu este de mirare că Socrate, când conducătorul său interior de înger în toate treburile lui i-a poruncit să scrie poezie, atunci a ales fabulele lui Esop8. . Și așa cum cea mai vicleană imagine pare o minciună pentru ochii neînvățați, așa se face aici.

Însuși soarele tuturor planetelor și regina Bibliei a figurilor lor secrete, pilde și asemănări ale creației lui Dumnezeu. Totul este modelat din lut și este numit de Pavel o revoltă. Dar spiritul vieții este suflat în acest lut și în această revoltă se află înțelepciunea

tuturor muritorilor. Înfățișați, ascuțiți, asemănați înseamnă același lucru.

Acceptă, dragă prietene, cu inimă prietenoasă această apă care nu este lipsită de gust de la prietenul tău de gânduri. Aceste gânduri nu sunt ale mele sau eu le-am inventat: adevărul este fără început. Dar eu iubesc - alea sunt ale mele, iubire - și ale tale vor fi. Știu că nebunul tău corporal este mult diferit de efigia mea, dar

două vase diferite să fie umplute cu lichior cu unul, să fie un singur suflet și o singură inimă. Aceasta este prietenia adevărată, unitate mentală. Totul nu este al nostru, totul va pieri, iar proștii noștri înșiși. Doar gândurile noastre sunt mereu cu noi, numai adevărul este veșnic și ne vom ascunde în el, ca un măr în bobul lui.

Pretuim prietenia. Acceptă și mănâncă cu Petru animale patrupede, reptile și păsări. Fii binecuvântat! Nici otrava păgână nu-i face rău. Nu sunt altceva decât imagini care acoperă adevărul ca o foaie. Mănâncă până când vei avea gustul cel mai bun cu Dumnezeu.

Drag prieten! Servitorul tău credincios, iubitor al sfintei Biblii Grigory Skovoroda.

1744, în satul Babayakh, în ajunul împlinirii a 50 de ani.

fabula 1

Câinii 9

Proprietarul avea doi câini în sat. S-a întâmplat ca pe lângă poartă să treacă un străin. Unul dintre ei, sărind afară și lătrând când părea să fi plecat, s-a întors în curte.

- Ce ai scos din asta? a întrebat altul.

„Cel puțin nu atât de plictisitor”, a răspuns ea.

„La urma urmei, nu toți”, a spus cel înțelept, „călătorii sunt de așa natură încât să fie considerați dușmani ai stăpânului nostru, altfel eu însumi nu mi-aș fi părăsit postul, în ciuda faptului că de aseară piciorul meu a fost stricat de dinți de lup. A fi câine nu este un lucru rău, dar a lătrat la toată lumea este rău fără niciun motiv.

Puterea10. O persoană sănătoasă știe ce să condamne, dar un nebun vorbește fără discernământ.

fabula 2

Crow și Chizh

Nu departe de lac, în care erau vizibile broaște râioase, Chizh, stând pe o creangă, cânta. Cioara din vecinătate a grămăit și el în sine și, văzând că Chizh nu se opri din cântat:

- Ce cauți aici, broască?

„Și de ce îmi spui broască?” l-a întrebat Chizh pe cioara.

„Pentru că ești la fel de verde ca broasca aceea de acolo.

Și Chizh a spus: - O, dacă sunt o broască râioasă, atunci ești o broască exactă după instrumentul tău interior, cu care trimiți cântări foarte asemănătoare cu ei.

Forta. Inima și morala unei persoane, cine este, ar trebui să depună mărturie, și nu calitățile exterioare. Un pom din fructe este cunoscut.

fabula 3

Larks

Chiar și în cele mai vechi timpuri, chiar pe vremea când broaștele țestoase au învățat să zboare de la vulturi, tânăra Lark stătea nu departe de locul în care una dintre țestoasele menționate, conform poveștii înțeleptului Esop12, și-a încheiat cu succes zborul pe o piatră. cu un zgomot mare și trosnet. Tânărul, speriat, și-a făcut drum cu trepidare către tatăl său:

„Tată, desigur, un vultur a aterizat lângă acel munte, despre care mi-ai spus odată că este cea mai groaznică și mai puternică pasăre dintre toate...

„Și ce crezi, fiule?” a întrebat bătrânul.

- Tată! Când s-a așezat, nu am văzut niciodată o asemenea viteză, zgomot și tunete.

„Fiul meu cel mai drag! spuse bătrânul. - Mintea ta tânără... Știi, prietene, și cântă-ți mereu acest cântec:

Nu vulturul care zboară sus, ci cel care se prăbușește ușor...

Forta. Mulți, fără natură, încep fapte bune, dar se termină rău. O bună intenție și sfârșitul fiecărei lucrări este un sigiliu.

fabula 4

Cap și trunchi

Trunchiul, îmbrăcat în ținute magnifice și extinse, cu ținute scumpe, s-a mărit în fața Capului și i-a reproșat faptul că nici măcar o a zecea parte nu îi vine în comparație cu splendoarea lui ...

„Ascultă, prostule! Dacă mintea poate încăpea în burta ta, atunci motivează că acest lucru se face nu din cauza demnității tale mai mari, ci pentru că nu te poți descurca la fel de puțin ca mine ”, a spus șeful.

Această țesătură este pentru cei care și-au întemeiat onoarea pe o singură splendoare.

fabula 5

Chizh și Goldfinch

Chizh, zburând în sălbăticie, s-a înghesuit la bătrânul său tovarăș Goldfinch, care l-a întrebat:

— Cum te-ai eliberat, prietene? Spune-mi!

„O șansă minunată”, a răspuns prizonierul. —> Un turc bogat a venit cu un trimis în orașul nostru și, plimbându-se prin piață de curiozitate, a intrat în șirul nostru de păsări, în care eram vreo patru sute de noi agățați în cuști de un singur proprietar. Turcul s-a uitat lung la noi, în timp ce cântam unul în fața celuilalt, cu regret, în sfârșit:

- Și câți ceri bani pentru toată lumea? a întrebat gazda noastră.

„25 de ruble”, a răspuns el.

Turcul, fără să spună o vorbă, a aruncat banii și a poruncit să fie servit câte o cușcă, din care, eliberându-ne pe fiecare dintre noi, s-a consolat, privind în direcții diferite unde ne împrăștiam.

„Atunci, ce te-a atras în captivitate”, a întrebat tovarășul?

„Mâncare dulce și o cușcă roșie”, a răspuns norocosul. - Și acum, până voi muri, îi voi mulțumi lui Dumnezeu cu următorul cântec:

Aș prefera să am biscuiți cu apă decât zahăr cu probleme.

Forta. Cine nu-i plac necazurile trebuie să învețe să trăiască simplu și mizerabil.

fabula 6

roțile ceasului

Roata mecanică l-a întrebat pe Celălalt:

„Spune-mi, de ce te balansezi nu după înclinația noastră, ci în direcția opusă?”

- Eu, - răspunse Celălalt, - așa a făcut stăpânul meu, și aici nu numai că nu mă amestec cu tine, dar te ajut și ca ceasul tău să funcționeze după raționamentul cercului solar.

Forta. În funcție de diferite înclinații naturale, modul de viață este diferit. Cu toate acestea, există un capăt pentru toate - onestitatea, pacea și dragostea.

fabula 7

Vultur și Magpie

Magpie Orlu a spus:

„Spune-mi, cum să nu te plictisești să te învârți constant ca un vârtej pe înălțimile spațioase ale raiului, iar acum în sus, acum în jos, ca și cum te-ai clătina de-a lungul unei scări în spirală?...

„Nu m-aș fi scufundat niciodată la pământ”, a răspuns Vulturul, „dacă nevoia trupească nu m-ar fi condus la asta.

- Și n-aș zbura niciodată departe de oraș, - spuse Magpie, - dacă aș fi Vultur.

- Și aș face la fel, - spuse Vulturul, - dacă aș fi Magpie.

Forta. Cel care s-a născut să se joace pentru veșnicie, este mai plăcut să trăiască în câmpuri, crânguri și grădini decât în orașe.

fabula 8

Cap și trunchi 13

„Cât de viu ai fi”, l-a întrebat Torsoul pe Cap, „dacă nu ai atrage sucul vital din mine pe bucată în tine?”

„Acesta este chiar adevărul”, a răspuns Capul, „dar drept răsplată pentru asta, ochiul meu vă va lumina și vă voi ajuta cu sfaturi.

Forta. Oamenii trebuie să-și servească și să-și hrănească proprietarii.

fabula 9

Furnica și Porcul

Porcul și Furnica se certau care dintre ei doi era mai bogat. Iar Ox a fost un martor al justiției și un judecător secundar.

- Ai multe cereale? întrebă Svpnya cu un zâmbet mândru. „Te rog să anunț, venerabil domnule...

„Am o mână plină din cele mai pure cereale. De îndată ce a spus Furnica, Porcul și Boul au izbucnit brusc în râs cu toată urina.

— Deci, domnul Ox va fi judecătorul nostru, spuse Porcul. - Mai bine de 20 de ani a slujit ca judecător cu mare glorie și se poate spune că, dintre toți frații săi, este cel mai priceput avocat și cel mai acut aritmetic și algebrist. Nobilimea lui poate rezolva cu ușurință disputa pentru noi. Da, pare să fie foarte supărat chiar și în disputele latine.

Boul, după aceste cuvinte, rostite de un animal înțelept, l-a aruncat imediat în abac și, folosind înmulțirea aritmetică, a făcut următoarea hotărâre:

- La urma urmei, biata Furnica are doar o mana de cereale, dupa cum el insusi a recunoscut de buna voie, si, pe langa cereale, nu mai foloseste nimic, ci, dimpotriva, Lady Pig are un cad intreg ce contine 300 si o treime. pumni, pentru asta pentru toată lumea dreptul la rațiune...

— Nu asta credeai, domnule Ox, îi întrerupse Ant discursul. - Pune-ți ochelarii și pune-ți cheltuiala în raport cu venitul pe abac...

Cazul a intrat în litigiu și a fost transferat la cea mai înaltă instanță.

Forta. Nu este puțin lucru că în viața de zi cu zi mulțumirea, dar mulțumirea și bogăția sunt la fel.

fabula 10

Două găini

S-a întâmplat ca un pui sălbatic să zboare către unul domestic.

- Cum traiesti tu, sora, in paduri? întrebă Domovoi.

- Deci cuvânt cu cuvânt, ca și alte păsări ale pădurii, - răspunse Sălbatic. „Mă hrănește același zeu, care hrănește turma de porumbei sălbatici...

„Deci pot zbura bine”, a spus gazda.

„Este adevărat”, a spus Sălbaticul, „și zbor prin același aer și sunt mulțumit de aripile date de Dumnezeu...

„Este ceva ce eu, soră, nu-mi vine să cred”, a spus Homebody, „pentru că cu greu pot zbura spre această magazie.

„Nu mă cert”, spune Dichina, „și în plus,

te rog, draga mea, argumentează că de la o vârstă fragedă, de îndată ce te-ai născut, te demnești să greblezi gunoiul de grajd prin curte, iar eu sunt obligat să-mi repet zborul prin experiența zilnică.

Forta. Multe pe care ei înșiși nu le pot face, nu pot crede în alții. Nenumărate neglijențe au fost înțărcate la călătorii. Acest lucru face clar că, așa cum practica fără afinitate este inactivă, la fel și afinitatea este afirmată prin harnicie. La ce folosește să știi cum se fac lucrurile dacă nu ești obișnuit cu asta? Nu este greu de învățat, dar greu de obișnuit. Știința și obiceiul sunt aceleași. Ea nu trăiește în cunoaștere, ci în fapte. A face fără muncă este un chin, iar munca fără natură. Aceasta este diferența dintre scientia et doctrina (cunoaștere și știință).

fabula 11

Vântul și filozoful 14

„Oh, la naiba cu tine, al naibii!...

— De ce mă certaţi, domnule filozof? întrebă Wind.

„Pentru că", răspunde Înțeleptul, „de îndată ce am deschis fereastra pentru a arunca coaja de usturoi, ai suflat cu vârtejul tău blestemat, ai împrăștiat totul înapoi pe toată masa și în toată camera și, în plus, restul paharul de vin, răsturnându-l, l-am spart, fără să-mi amintesc că, după ce suflasem tutun dintr-o bucată de hârtie, am înfundat complet tot vasul cu mâncare, pe care după muncă aveam să mănânc...

„Știi," spune Vântul, „cine sunt eu?

- De ce nu te înțeleg? a exclamat fizicianul. Lasă bărbații să vorbească despre tine. Și eu, după planetele cerești, nu te onorez cu înțelegerea mea. Ești o umbră goală...

„Și dacă eu sunt", spune Vântul, „o umbră, deci există un trup cu mine. Și este adevărat că sunt o umbră, iar puterea lui Dumnezeu, nevăzută în mine, este ca un trup. Și cum să nu mă înțeleg, dacă creatorul nostru universal și ființa invizibilă care cuprinde totul mă mișcă.

„Știu", a spus Filosoful, „că există o ființă nevinovată în tine în măsura în care ești Vântul...

„Știu", a spus Duhul, „că ai la fel de multă inteligență în tine cât există în acești doi țărani, dintre care unul,

aplecându-se, m-a felicitat cu spatele lui necinstit, trăgându-mi rochia în sus, pentru faptul că am vânturat grâul, cum l-a curățat și a făcut un alt compliment asemănător în timp ce nu l-am lăsat să facă un car de fân, iar tu meriți să fii. capul lor.

Forta. Cel ce este supărat pe vreme sau pe seceriș este mândru împotriva lui Dumnezeu însuși, Cel atot-ziditor.

fabula 12

Touchstone 15 și cuțit

Cuțitul vorbea cu Touchstone.

„Bineînțeles, nu ne iubești, soră, că nu vrei să te alături ai noștri și să fii un cuțit...

„Dacă nu aș fi priceput să fac glume”, a spus Touchstone, „nu aș renunța la sfatul tău de a-ți urma averea.” Și acum te iubesc pentru că nu vreau să fiu un vampir. Și desigur, devenit cuțit, nu voi tăia niciodată atât de mult singur ca toate acele cuțite și săbii pe care le voi ascuți toată viața; iar în acest moment este foarte rar pe Oselki.

Forta. Vor fi și cei care nu vor serviciul militar și căsătoria, pentru a-i încuraja pe ceilalți mai liber la onestitatea rezonabilă, fără de care totul devine invalid.

fabula 13

Vultur și broasca țestoasă 16

Un vultur stătea pe un stejar aplecat deasupra apei, iar în apropiere Țestoasa le-a predicat fraților săi următoarele:

„La naiba să zboare... Străbunica noastră răposată, Dumnezeu să-i dea împărăția cerurilor, a dispărut pentru totdeauna, după cum se vede din Povestiri, pentru că a început să învețe această știință blestemata de la Orel. Satana însuși a inventat-o...

„Ascultă, prostule! Vulturul și-a întrerupt predica: „Străbunica ta înțeleaptă a murit nu pentru că a zburat, ci pentru că s-a apucat de asta nu prin natură. Și zborul este întotdeauna mai bine decât să te târâști.

Forta. Popularitatea și voluptatea i-au târât pe mulți în devenire, complet contrare naturii lor. Dar cu atât mai dăunător este pentru ei, decât să devină mai drept, iar mama a născut foarte puțini, de exemplu, la filozofie, la viața de înger.

fabula 14

Bufniță și Sturz

De îndată ce păsările au văzut Bufnița, au început să-și ciupească lansările.

„Nu sunteți supărată, doamnă”, a întrebat Drozdik, „că vă atacă fără nicio vină? Și nu este uimitor?

„Nu este deloc surprinzător”, a răspuns ea. „Întotdeauna fac același lucru unul cu celălalt. Cât despre supărare, îmi este tolerabil pentru că, deși Magpies cu Corbi și Camioane mă ciupesc, nu se ating de Vultur și Pugach, mai mult, cetățenii atenieni mă au în evlavie.

Forta. Este mai bine pentru o persoană rezonabilă și bună să fie îndrăgostită și respectată decât pentru o mie de proști.

fabula 15

Şarpe şi de fundal

Cum a aruncat șarpele de pe fir primăvara, Bufon, văzând-o:

„Unde sunteți, doamnă”, a spus el surprins, „ați întinerit!” Care este motivul pentru aceasta? Vă rog să-mi spuneți.

„Îți voi da cu plăcere sfatul meu”, spune șarpele. „Urmează-mă!”

Și l-a condus pe Bufon până la fântâna aceea îngustă, prin care ea, cu mare greutate, și-a dat drumul și a scos din ea toate zdrențele vechi.

„Uite, domnule Bufon, dacă vrei, urcă prin acest pasaj îngust. Și de îndată ce vei urca, vei fi reînnoit în aceeași oră, lăsând pe cealaltă parte toată lipsa de valoare.

„Dar chiar vrei să mă sugrumi aici?” strigă Bufon. „Și, deși reușesc să trec prin aici, atunci ultima piele îmi va fi ruptă...

„Te implor să nu fii supărat”, a spus Șarpele, „cu excepția acestui drum, nu poți ajunge acolo unde am reușit să fiu.

Forta. Cu cât era mai bun, cu atât era mai greu săpat, ca un șanț. Cine nu trece travaliul și nu va merge la bine 18.

fabula 16

broaște râioase

Pe măsură ce lacul se seca, Toads au plecat în galop să caute o nouă casă. În cele din urmă, toți au strigat:

O, cât de abundent este lacul! Va fi casa noastră veșnică.

Și deodată au plus în ea.

„Și eu”, a spus unul dintre ei, „am decis să locuiesc într-unul din izvoarele care umplu lacul tău. Văd de departe un deal acoperit de

toamnă, trimițând aici mulți oameni într-un pârâu și acolo sper să găsesc o sursă bună pentru mine.

„Pentru ce este, mătușă?” întrebă tânăra.

- Și așa, porumbelul meu, că pâraiele pot fi deviate în altă direcție, iar lacul tău încă se poate seca. Un izvor este întotdeauna mai de încredere pentru mine decât o băltoacă.

Forta. Toată abundența poate fi epuizată și seca ca un lac, dar un meșteșug cinstit este un izvor nesfârșit de hrană nu abundentă, dar sigură. Câte mulțimi de bogați se prefac zilnic în cerșetori! În acest naufragiu, ambarcațiunile sunt singurul port. Cei mai săraci sclavi se nasc din strămoși care au trăit într-un bazin de venituri mari. Și nu degeaba a spus Platon: „Toți regii sunt din sclavi și toți sclavii se reflectă din regi”. Acest lucru se întâmplă atunci când conducătorul tuturor - timpul - distruge abundența. Da, știm că există un cap al tuturor științelor, un ochi și un suflet - să înveți să trăiești o viață decentă, bazată pe legea credinței și frica de Dumnezeu, ca pe punctul principal. Acest punct este temelia și izvorul, dând naștere unor fluxuri de legi civile. Dar există o piatră de temelie pentru cei care construiesc o viață binecuvântată, iar duritatea acestei pietre menține toate pozițiile și științele în bună folosință, iar această societate este în prosperitate.

fabula 17

Două pietre valoroase: Diamond și Smaragd

Înalte calități Smaragd, aflându-se la curtea regală în glorie, îi scrie prietenului său Adamantius următoarele:

- Drag prieten!

Regret că nu slujești pentru onoarea ta și trăiești îngropat în cenușă. Darurile tale îmi sunt cunoscute. Ei merită un loc cinstit și proeminent, iar acum ești ca un sfeșnic luminos, ascuns sub un bushel ascuns. Care este strălucirea noastră, dacă nu aduce uimire și bucurie în ochii oamenilor? Dorindu-ți asta, voi rămâne - prietenul tău Smaragd.

- Cel mai drag prieten! - Răspunde Almaz. - Strălucirea noastră dintr-un loc proeminent hrănește slava inutilă a poporului. Lasă-i să se uite la cerul strălucitor, nu la noi. Suntem lista raiului slab. Și prețul, sau onoarea noastră, este întotdeauna cu noi și în noi. Frezele nu ne dau, ci o deschid în noi. Nu se înmulțește cu un loc proeminent și laude omenești, ci prin dispreț, uitare și blasfemie nu va scădea. Voi rămâne în aceste gânduri, prietene Adamantius.

Forta. Prețul și onoarea sunt aceleași. Acesta care nu are în sine, acceptând o mărturie mincinoasă din afară, îmbracă înfățișarea unui diamant fals și a unei monede de hoți. Oamenii spun acest lucru greșit:

„L-au făcut pe Avram un om cinstit”. Și ar fi trebuit să spună acest lucru: „A mărturisit înaintea poporului despre onoarea lui Avram”. Iluminarea sau credința lui Dumnezeu, milă, generozitate, dreptate, constanță, castitate... Acesta este prețul și cinstea noastră! Un proverb vechi: „Un prost caută un loc, dar unul rezonabil se vede în colț”.

fabula 18

Câine și iapă

Iapa, care fusese învățată să poarte scutec, era excesiv de supărată. Îi displăcea mortal pe Mercur - așa se numea vy-zhel - și, dorind să-l omoare, îl amenința în orice caz cu copitele ei posterioare.

— Ce vină am, stăpână Diana? - a spus vyzhel Kobyle. „De ce mă urăști atât de mult?”

- Greșit! .. De îndată ce încep să port scutec în fața oaspeților, râzi mai mult decât oricine. Știința mea te face să râzi?...

„Iartă-mă, doamnă, nu mă ascund în acest viciu firesc al meu, că până și o faptă bună făcută fără natură mi se pare ridicolă.

- Fecior de curva! De ce ești mândru de natură? Ai ignorant neînvățat! Nu știi că am fost antrenat

Paris? Și înțelegi ce spun oamenii de știință: Ars pericit naturam 19. Și unde ai studiat și de la cine?

- Mamă! Dacă ai fost învățat de gloriosul părinte Pifpx, atunci eu am fost învățat de părintele nostru ceresc universal, dându-mi afinitate pentru aceasta și afinitate - vânătoare, vânătoare - cunoaștere și obicei. Poate de aceea munca mea nu este amuzantă, ci lăudabilă.

Diana, nerăbdătoare, a început să construiască un front din spate, dar vyzhel a plecat.

Forta. Fără natură, ca și fără cale: cu cât ai timp mai departe, cu atât greșești mai des. Natura este o sursă eternă de vânătoare. Această voință, conform proverbului, este mai mare decât orice robie. Încurajează experiența frecventă. Experiența este părintele artei, cunoașterii și obiceiului. De aici s-au născut toate științele, cărțile și trucurile. Acest profesor principal și unic învață cu fidelitate pasărea să zboare și peștele să înoate. Proverbul înțelept circulă în Rusia Mică: „Fără Dumnezeu, nu până la prag, ci cu El chiar peste mare”.

Dumnezeu, natura și Minerva sunt la fel. Precum mirosul de sare fără gust, ca o culoare fără spiritul ei natural și un ochi fără măr, așa că faptele neplăcute sunt întotdeauna ceva de care lipsește secretul. Dar acest secret este capul, și se numește în greacă το lrelov, adică

splendoare, sau frumusețe, și nu depinde de știință, ci de știință de ea. Doamna Diana, ca un animal supraantrenat, dar lipsit de prudență, se demnește să se opună: Ars pericit naturam.

Dar când nu există afinitate, atunci spune-mi, poate, ce poate perfecționa învățarea? Cuvântul perficit înseamnă tocmai asta: aduce la perfecțiune sau la sfârșit. Până la urmă, sfârșitul, ca într-un inel, este întotdeauna la început, în funcție de el, ca un fruct din sămânța lui. Să știi că o cameră de sus fără început și fundație nu va fi încununată cu acoperișul și cu aureola.

fabula 19

Liliacul și doi pui - Gorlitsyn și Golubitsyn

Marea fiară interlopă, care trăiește pe pământ ca o cârtiță, pentru a spune pe scurt, Marea Cârtiță, a scris cea mai dulce și scurtă scrisoare animalelor care trăiesc pe pământ și păsărilor cerului. Puterea a fost:

iar cuvântul este elen, adică o maimuță de mare statură și bunătate.

- Mă minunez de superstiția ta: a găsit în lume ceva ce nu a fost niciodată nicăieri și nu s-a întâmplat niciodată: cine ți-a insuflat o nebunie, de parcă ar fi un fel de soare pe lume? Ope este glorificat în adunările noastre, conduce în treburi, pecetluiește sfârșiturile, încântă viața, însuflețește făptura, luminează întunericul, emană lumină, reînnoiește timpul. La ce oră? Există doar întuneric în lume, așa că există un timp, iar altul să fie prostii, prostii, ficțiune... Această singură prostie a ta este o mamă prolifică a altor prostii. Peste tot ne aflăm: lumină, zi, secol, rază, fulger, curcubeu, adevăr. Și cel mai amuzant lucru dintre toate este să venerați himera numită ochi, de parcă ar fi o oglindă a lumii, un prieten al luminii, un recipient al bucuriei, o ușă a adevărului... Ce barbarie! Dragii mei prieteni! Nu fi rău, aruncă de pe jugul superstiției, nu crezi nimic până nu o iei în pumn. Crede-mă: viața nu este ceva de privit, ci ceva de simțit.

De la 18 zile, apr. 1774. Din lumea interlopă.

Această scrisoare a fost plăcută de multe animale și păsări, de exemplu, Bufniță, Dremlyuga, Bufniță, Hupa, șoim, Pugach, cu excepția Vulturului și a șoimului. Și mai ales, Bat s-a clătinat cu dibăcie în această nobilă dogmă și, văzându-i pe fiii lui Gorlitsyn și Golubitsyn, a încercat să-i facă fericiți cu această filozofie pompoasă. Dar Gorlitsyn a spus:

„Părinții noștri sunt cei mai buni profesori pentru tine. Ne-au născut în întuneric, dar pentru lumină.

Și Dove a răspuns:

Nu pot avea încredere într-un mincinos. Mi-ai spus înainte că nu există soare pe lume. Dar eu, fiind născut în zile sumbre, în această zi de duminică am văzut devreme zorii celui mai frumos ochi universal. Da, duhoarea care emană de la tine și de la Hupa mărturisește că un spirit rău trăiește în tine.

Forta. Lumina și întunericul, decăderea și veșnicia, credința și nelegiuirea - întreaga lume este alcătuită și unul are nevoie de celălalt. Cine este întuneric - fii întuneric, și fiul luminii - să fie lumină. Din roadele lor le vei cunoaște.

fabula 20

Cămilă și căprioară

Cerbul african se hrănește adesea cu șerpi20. Acesta, după ce s-a săturat din ele și nu a îndurat otrava arzătoare a setei înăuntru, mai repede decât păsările porneau la amiază.

izvoare de apă și munți înalți. Apoi am văzut o cămilă bând apă noroioasă într-un pârâu.

- Unde vă grăbiţi, domnule Rogach? - răspunse Camel. - Îmetă-te cu mine în acest pârâu.

Căprioara a răspuns că nu poate bea dulceață noroioasă.

„De aceea, frații tăi sunt prea blânzi și complicati și mă jenez în mod deliberat: pentru mine noroiul este mai dulce.

- Cred, - spuse Cerbul - Dar m-am născut să beau cea mai transparentă apă din izvor. Acest flux mă va aduce chiar la capul meu. Stai, domnule Gorbach.

Puterea21. Biblia este sursa. Istoria oamenilor din ea și numele carnale sunt noroi și nămol noroios. Izvorul acestei ape vii este ca o balenă, care scoate în sus din nările ei apă ascunsă nestricată, despre care este scris: „Apa adâncă este un sfat în inima omului, dar un râu care curge este izvor de viață” (Proverbe). , 18 și 20) 22.

Cine bea Camel indignarea verbelor de potop, neatingând acel cap sursă: „Nu mi-a uns capul cu ulei”. Și căprioara curge la apa curată cu David: „Cine îmi va da apă să beau din șanțul care este la poarta Betleemului?” (2 Regi 23, versetul 15). Un cuvânt, un nume, un semn, o potecă, o amprentă, un picior, o copită, un termen este o poartă perisabilă care duce la o sursă incoruptibilă. Cel care nu împarte semnele verbale în carne și duh nu poate distinge între apă și apă, frumusețile cerului și roua. Vezi capitolul 33. Artă. Deuteronom 13: „Și sunt vite necurate, care nu-și despica copitele”. Și ceea ce este el însuși, așa este el și Biblia. Despre ea se spune exact: „Veți fi reverend cu un reverend ...” Descritorii animalelor scriu că o cămilă,

care începe să bea, deranjează întotdeauna apa. Dar căprioara este un iubitor pur.

Această fabulă a fost scrisă într-o după-amiază strălucitoare de duminică, 1774, în Babay.

fabula 21

Cuc și Kosik

Cucul a zburat spre Sturzul negru.

- Cum nu te plictisești? îl întreabă ea. – Ce faci?

„Eu cânt”, răspunde Drozdik, „vedeți...

„Eu însumi cânt mai des decât tine, dar totul, totuși, este plictisitor...

„Da, doamnă, faci un singur lucru, că, după ce ți-ai aruncat ouăle în cuibul altcuiva, zburând din loc în loc, să mănânci, să bei și să mănânci. Și eu însumi îmi hrănesc, protejez și învăț copiii și îmi facilitez munca cântând a.

Forta. Cei care se înmulțesc, disprețuindu-și propria poziție, cântă, beau și mănâncă un singur lucru. În această nesuferită și mai mare lenevie, ei îndură plictiseala decât cei care lucrează fără slăbiciune. A cânta, a bea și a mânca nu este o chestiune, dar principala noastră activitate asociată este doar o coadă. Iar cine mănâncă, bea și cântă pentru asta, pentru ca după odihnă să aibă mai multe șanse să-și ia postul, cât pentru propriul său drum, nu costă mult să alunge această plictiseală: în fiecare zi este și dezbinat și leneș. , și există un proverb despre el: „Un om bun Fiecare zi este o sărbătoare”. Poziția noastră este o sursă de amuzament. Iar dacă cineva nu este mulțumit de poziția lui, acesta, desigur, nu este înrudit cu ea, nici prietenul ei credincios, ci iubește ceva în jurul ei și, nefiind calm, nu este fericit. Dar nimic nu este la fel de dulce ca un birou comun. Este căutarea Împărăției lui Dumnezeu și este capul, lumina și sarea oricărei slujbe private. Cea mai grea slujbă nu mulțumește și fără frica de Dumnezeu este, ca și fără cap, moartă, oricât de asemănătoare este cu expeditorul. Frica de Domnul va bucura inima. De îndată ce începe să-și ridice gândurile la el, reînvie deodată, iar demonul plictiselii și al deznădejdii, ca praful ridicat de vânt, fuge. Nu suntem cu toții pentru orice, dar pentru asta s-a născut fiecare om bun. Fericit este cel care s-a alăturat biroului privat al orașului general, care îi este asemănător. Somnul este viața adevărată. II acum se poate înțelege următorul cuvânt socratic: „Unii oameni trăiesc pentru a mânca și a bea, dar eu beau și mănânc pentru a trăi” 23.

fabula 22

Blegar și diamant

Același Balega, în care cocoșul lui Esop a săpat o piatră prețioasă în vremuri străvechi24, s-a mirat de Almaz și a întrebat curios:

„Spune-mi, te rog, unde a intrat un preț atât de mare?” Și de ce oamenii te respectă atât de mult? Fertilez câmpuri, livezi, livezi, există frumusețe și beneficii

* Cea mai bună faptă este plictisitoare fără slăbiciune, ci doar una

a face bedelya este de o sută de ori mai plictisitor.

Sunt un dăruitor și, cu toate acestea, nu am o a zecea parte de onoare în comparație cu a ta.

„Nu mă cunosc”, răspunde Almaz, „Sunt la fel ca tine, sunt pământul și mult mai rău decât tine”. Este cenușă arsă de căldura soarelui. Dar numai în apele mele uscate este înfățișată frumos strălucirea luminii soarelui, fără de care toate îngrășămintele tale sunt goale, iar creșterea este moartă, după vechiul proverb: „La câmp se va naște grâu într-un an, nu de lanul de porumb. , nu prin bălegar.”

Forta. Cărțile laice, fără îndoială, sunt pline de toată utilitatea și frumusețea. Dacă au întrebat Biblia: de ce nu au ei înșiși o a zecea parte din onoare și preț înaintea ei, de ce sunt create altare și temple pentru aceasta? „Nu mă cunosc”, răspundea ea. Dar în apele lipsite de gust ale vorbirii mele, ca într-o oglindă, nevăzutul, dar cel mai strălucitor ochi al lui Dumnezeu strălucește dumnezeiesc, fără de care toată folosul tău este gol, iar frumusețea este moartă.

Desigur, acest pom al vieții se bucură de discursurile fără gust ale durerii sale, când apa lui obișnuită este transformată în vin care bucură inima omului. Și tocmai despre ea doar Solomon spune următoarele: „Te-ai înălțat mai presus de toate. Nu există în tine o bunătate falsă și deșartă a unei femei. Uită-te la sfârșitul pildelor. Dumnezeu este adesea semnificat în Biblie prin an, vreme, prosperitate, de exemplu: „Vara Domnului este plăcută...” „Acum este vremea favorabilă...” Citiți începutul predicatorului lui Solomon despre timp. „Timp” - în tempus romană, înseamnă nu numai mișcare în cercurile cerești, ci și o măsură a mișcării, numită de grecii antici ρυθμός. Acest cuvânt înseamnă la fel ca tact: iar acest cuvânt grecesc provine din cuvânt (τάσσω - eu dispun). Da, iar printre muzicienii de astăzi, măsura în mișcarea cântării se numește tempo. Deci, întuneric în mișcarea planetelor, mecanismul de ceas și cântatul muzical este la fel ca în culorile desenului. Acum putem vedea ce înseamnă ρυθμός și tempus. Și cu înțelepciune, zice proverbul: „Pe câmp se va naște grâu într-un an...” Înțelept spuneau romanii: Annus producit, non ager25. Desenul și tempo-ul sunt invizibilitate. Să se încheie fabula noastră cu aceste cuvinte ale lui Aristotel despre muzică: Acest cuvânt în Rusia este în multe guri, dar nu în multe minți.

fabula 23

Câine și lup

Cu Titir, ciobanul, au trăit Levkoi și Firidam, doi câini, în mare prietenie 27. Au devenit celebri printre animalele sălbatice și domestice. Lupul, împins de faima lor și găsind o șansă, s-a încredințat prieteniei lor.

— Vă cer să mă favorizați și să mă iubiți, lorzii, spuse Wolf cu trăsături curtenești.

Apoi le-a povestit despre strămoșii săi glorioși și bogați, despre științele la modă, în care a fost crescut prin hărnicia tatălui său.

„Dacă, deci”, a spus Lupul, „e o prostie să te lăudești cu un nume de familie) și științe printre inimi rezonabile, atunci am cele mai bune măsuri pentru a mă aduce în dragostea ta. Sunt asemănător ca statură cu amândoi, și ca voce și păr cu domnul Firidam. Cel mai vechi proverb: „Simile ducit deus ad simile”28. Nu mă ascund într-un singur lucru, că am o coadă de vulpe, ci ochi de lup.

Levkoi a răspuns că Titir nu semăna deloc cu ei, dar era un al treilea prieten pentru ei, că nu a început să facă nimic fără Firi-dam. Apoi Firidam a spus:

„Părul și vocea ta sunt ca noi, dar inima ta este departe. Noi avem grijă de oi, ne mulțumim cu lână și lapte, iar tu smulgi pielea, mâncându-le în loc de pâine. Mai mult decât atât, nu ne place oglinda sufletului tău, privirea ta vicleană, uitându-te cu degete la un miel care merge lângă tine.

Forta. Iar numele de familie, bogăția, rangul, rudenia și talentele trupești și științele nu sunt suficient de puternice pentru a stabili prietenia. Dar o inimă care este în armonie cu gândurile și aceeași onestitate a unui suflet omenesc, care trăiește în două sau trei trupuri, aceasta este dragostea și unitatea adevărată, despre care se uită cap. versetul 32 din „Fapte” 29 și despre care Pavel: „Nu este nici iudeu, nici grec...” „Căci toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni cap. 3)

fabula 24

Cârtiță și Lynx31

Potrivit basmelor, fiara Lynx are o privire atât de ascuțită încât vede pământul la câtiva arshins. Acesta, văzând Cârtița în pământ, a început să râdă de orbirea lui.

„Dacă tu, nenorocită creatură, ai avea o sută parte din înțelegerea mea, ai putea pătrunde chiar în centrul pământului. Și acum simți totul, orb, ca la miezul nopții fără lună...

„Te rog nu te mai lăuda”, a răspuns Cârtița, „Ochii tăi sunt ascuțiți, dar mintea ta este foarte oarbă.” Dacă ți se dă ceea ce sunt lipsit de mine și am ceea ce tu nu ai. Când vă gândiți la vederea voastră ascuțită, atunci nu uitați de auzul meu acut. L-aș fi avut de mult dacă aș fi avut nevoie de ochi. Adevărul etern al unei naturi fericite nu jignește pe nimeni. Ea, făcând inegalitate egală în toate, în ascuțimea auzului meu conținea senzația ochilor.

Forta. Prostia se mândrește și înjură din belșug, dar se scufundă și deznădăjduiește în sărăcie. Este nefericită în ambele părți. Acolo se înfurie, ca într-o febră extravagantă, dar aici cade din picioare ca o cățea. Toată această urgie se va naște de acolo, că ei nu au învățat împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei, ci cred că totul în lume este făcut pentru noroc, ca în stăpânire fără de lege. Dar întinde-ți ochii, biata făptură, și vei vedea că totul se face după cel mai exact adevăr și egalitate și prin aceasta te vei liniști. Dacă în bogăție există ceea ce nu este în sărăcie, ocupă-te de asta - și vei găsi în sărăcie ceea ce nu este în bogăție. În care pământul produce mai puține fructe, există o recompensă pentru sănătatea aerului. Acolo unde sunt mai puține merișoare și afine, există mai puține boli de jale; mai puțini medici - mai puțini pacienți; mai puțin aur, mai puțină nevoie; mai puține meșteșuguri, mai puțină risipă; mai puțină știință, mai puține proști; less rights - mai puțin fără lege; mai puține arme - mai puțin război; mai puțini bucătari, gust mai puțin stricat; mai puțină onoare, mai puțină frică; mai puține dulciuri - mai puțin trist; mai puțină glorie - mai puțină infamie; mai puțini prieteni - mai puțini dușmani; mai puțină sănătate, mai puțină pasiune. Vârstă și vârstă, țară și țară, oameni și oameni, oraș și sat, tinerețe și bătrânețe, boală și sănătate, moarte și viață, noapte și zi, iarnă și vară - fiecare vârstă, sex și vârstă și fiecare creatură are propria ei beneficii.. Dar prostia oarbă și proștii inversați nu înțeleg asta, doar cei răi din toate

dpt, ca lipitorile frizerului, sug sângele rău. Pentru că această vârstă peste vârstă exaltă, oamenii sunt mai presus de oameni, nemulțumiți de poziția lor, sau de țara, sau de vârstă, sau de afinitate, sau de soartă, sau de boală, sau de sănătate, sau de moarte, sau de viață, sau de bătrânețe sau de tinerețe. , ori vara, ori iarna, nici noaptea, nici ziua, si cu noroc, ori se suie la cer, ori se coboara cu deznadejde in abis, lipsit deopotriva de lumina si duhul credintei, si cel mai dulce mpr cu nepăsarea, și arde cu propriile-i flăcări de întristări, încât i se împlinește: „Dar nu un credincios deja osândit să mănânce”. Totuşi, este bine, în afară de a nu vedea Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea ei, decât de a fi bolnav în suflet şi chinuit de mormăit de neplăcere; numai asta este rău. Aceasta este mândria satanică, încercarea de a sta pe tronul celor mai înalte. Acesta este centrul exact al iadului și părintele pasiunilor. „Și Iov nu dă nebunie lui Dumnezeu”. „Voi binecuvânta pe Domnul în orice

moment”. Aceasta este lumina adevărului și viziunea lui Dumnezeu. De aceea, preoții sunt numiți și inimi, stând în necredință, luminând cu lumina lui Dumnezeu. „Scoate din lumina lumii”. „Atât de frumoase sunt picioarele celor care aduc pacea...” „Străluciți-le în adevărul Tău...”

fabula 25

Leu și maimuțe

Leul doarme pe spate, iar cel adormit seamănă foarte mult cu mortul. O mulțime de diferite feluri de Maimuțe, considerându-l mort, s-au apropiat de el, au început să sară și să înjure, uitând de frica și respectul față de regele lor. Și pe măsură ce timpul pentru a se trezi din somn a trecut, Leul a înaintat. Apoi, Maimuțele, într-un singur sens care ducea la el, s-au împrăștiat pe șapte poteci. Cel mai mare dintre ei, venind în fire, spuse:

„Strămoșii noștri l-au urât pe Leul, dar Leul este încă Leul și pentru totdeauna.

Forta. Leul este imaginea Bibliei, împotriva căreia înțelepții veneratori se ridică și o ceartă. Ei cred că ea este moartă și vorbește despre moarte elementară, fără să se gândească că viața veșnică este ascunsă în imaginile ei pieritoare și că toate acestea se ridică și se înalță până la aceea: „Dumnezeul nostru este în cer și pe pământ...” Și nu o fac. înțeleg că rezultatele sale sunt rezultatele vieții, ei jură când aud asta. „Gândește-te la lucrurile de mai sus...” „Nu aici” a.

iar acest trib bosnic râde de goliciunea tatălui lor.

Și de îndată ce lumina răzvrătirii ei a fulgerat, atunci se împlinește asupra lor: „Vrăjmașii Lui vor fi împrăștiați”. Acesta este motivul pentru care Vasile cel Mare 32 spune despre Evanghelie că este învierea morților.

Iuda, fiul lui Iacov, în loc de Leu zace în chipul unui rege și zeu nevăzut, și de aceea este scris: „S-a odihnit ca un leu. Cine îl va ridica?” Leoaica și regina noastră minte, fecioara curată, Biblia, dar despre ea, viața și învierea noastră, Hristos spune: „Fecioara nu a murit, ci doarme...”

Ferice de cel care nu-și închide ochii în fața strălucirii ei! Să cânte pe acesta cu David: „Cât de iubite sunt satele tale...” „Ce roșii sunt casele tale, Iacob...”

Descritorii animalelor scriu că Leul, fiind născut, zace mort, în timp ce tatăl său îl entuziasmează cu un vuiet îngrozitor, iar asta face în a treia zi. Este posibil să găsești cea mai frumoasă imagine pentru o carte divină?

fabula 26

Stiuca si Racul

Știuca, după ce a atacat mâncarea dulce, a înghițit-o cu lăcomie. Dar deodată simți un oud ascuns în dulceață, blocat în interiorul ei. Racul a observat asta de departe și, în ziua de dimineață, văzându-l pe Pike, l-a întrebat:

— De ce nu ești fericită, doamnă? Unde ți-a dus curajul?

„Nu știu, frate, ceva este trist. Cred că, pentru distracție, înot de la Kremenchuk până la Dunăre. Dnipro s-a plictisit 33.

- Și știu că tristețea ta este o primăvară, - spuse Rac, - ai înghițit un udu. Acum nu vă vor ajuta nici Dunărea rapidă, nici Nilul roditor, nici Meandrul vesel, nici pridvorurile de aur.

Forta. Racul spune exact adevărul. Fără Dumnezeu și dincolo de mare este rău, dar pentru un înțelept toată lumea este patria sa: pretutindeni și mereu bună pentru el. Nu strânge bine pe alocuri, dar în interiorul său poartă ope. Este soarele lui în orice moment și o comoară în toate direcțiile. Nu locul lui, ci un loc dedicat, nu un exilat, ci un pribeag, și nu părăsind patria, ci schimbând patria; în care pământ un străin, din acel pământ și un fiu, având în sine dreptul poporului, despre care Pavel: „Există o lege spirituală”.

Frica de Domnul este sursa înțelepciunii și bucuriei și longevității, iar necredința este cea mai dulce hrană care ascunde cea mai amară otravă. Este greu de observat această otravă. Este greu să pătrunzi fărădelegea. „Cine înțelege căderea?” Cel care a străpuns frica de Dumnezeu. Rădăcina lui este amară, dar fructul său este cel mai dulce. Iar fărădelegea este ud, împletită cu dulceața, rănind sufletul.

Ambiția te duce la păcat? Este dulceața înfășurată în jurul oudului. A captivat dulceața carnală? Ai înghițit. A căutat el argint și a căzut în neadevăr? Ești captivat. Este invidia, răzbunarea, mânia sau disperarea înfipte în sufletul tău? Ai înghițit peștele despre care Pavel: „Înțepătura morții este păcatul”. Ți-a intrat fără Dumnezeu în inima? Ai înghițit peștele despre care Isaia: „Nu te bucura de cei răi”. „Nebunul spune în inima lui: nu există dumnezeu...” A domnit în tine vrăjmășia cu Dumnezeu? Pozher you udu, despre care Moise: „Blestemat ești în oraș, blestemat ești la țară...” Îți chinuiește frica de moarte trupească? S-a împotmolit în judecata ei, despre care Isaia: „Nelegiuiții se vor agita și nu se vor putea odihni”. Este un păcat să trăim după îngroparea mădularelor noastre trupești și a patimilor noastre, care sunt în război împotriva legii minții noastre. Unde se ascunde? Ce loc îl va amuza? Ce profit îi va descuraja inima? În sufletul și în inima lui pretutindeni și poartă mereu nenorocirea. Privește și ascultă nefericitul sclav! „Orice vreau îmi aparține, dar ce să fac nu primesc...”

Iată adevărata captivitate! „Orice sclav păcătos este păcat”.

fabula 27

Albină π Hornet

„Spune-mi, Bee, de ce ești atât de prost?” Știi că roadele muncii tale sunt utile nu atât pentru tine, cât și pentru oameni, dar adesea îți fac rău, aducând moartea în loc să răsplătească, dar nu te oprești să te prostești cu adunarea mierii. Ai multe capete, dar fără creier. Se vede că te-ai îndrăgostit de miere fără niciun rezultat.

„Sunteți un prost înalt, domnule consilier”, răspunse Albina, „Ursului îi place să mănânce miere, iar Visxonului o primește și el cu viclenie. Și hoții am putea obține, așa cum fac uneori frații noștri, dacă ne-ar plăcea să mâncăm.

Dar este incomparabil mai distractiv pentru noi să colectăm miere decât să mâncăm. În aceasta ne-am născut și nu vom înceta până când vom muri. Și fără aceasta, a trăi și în belșug de miere este pentru noi cea mai cruntă moarte.

Forta. Hornetul este o imagine a oamenilor care trăiesc furând pe al altcuiva și s-au născut pentru un singur lucru, să mănânce, să bea și așa mai departe. Iar albina este stema unui înțelept, un muncitor în munca înrudită. Mulți viespi spun inutil: de ce, de exemplu, acest elev a învățat, dar nu are nimic? Pentru ce să studiezi dacă nu ai abundență?... Nu judecând cuvintele din Sprach 34: „Bucuria inimii este viața unui om” și fără să realizezi că o lucrare înrudită este cea mai dulce sărbătoare pentru l. Privește regula naturii fericite și învață. Întreabă-ți câinele ogar când este mai distractiv? „Atunci”, îți răspunde el, „când urmăresc iepurele. Când este cel mai bun iepuraș? - Atunci, - răspunde vânătorul, - când conduc.

Privește pisica care stă în fața ta. Cand este mai destept? Apoi, când rătăcește toată noaptea sau stă lângă nurcă, deși, după ce a prins, nu mănâncă șoarecele. Albină Zairp din belșug, nu va muri de dor într-un moment în care poate zbura prin pajiști cu flori? Ce este mai trist decât să înoți din belșug și să suferi de moarte fără o faptă înrudită? Nu este nimic mai dureros decât să fii bolnav de gânduri, dar gândurile dor, pierzându-și munca înrudită. Și nu există nimic mai fericit decât să trăiești prin natură. Dulce este aici munca trupească, răbdarea trupului și chiar moartea lui când sufletul, stăpâna lui, se bucură de o faptă înrudită. Ori trăiești așa, ori trebuie să mori. Cum este bătrânul Cato înțelept și fericit? Nu prin belșug, nu după rang – după ceea ce urmează naturii, ca vpdpo în noua carte a lui Cicero „Despre bătrânețe” 35. A dormi singur este o mamă prea milostivă și o călăuză înțeleaptă. În timp ce doarme, binecuvântatul ispravnic dă mult celor nesățioși, dar puțin celor mulțumiți.

Dar trebuie să-ți dai seama ce înseamnă să trăiești conform naturii. Nu legea membrelor bestiale și a poftelor noastre, ci înseamnă acea natură binecuvântată, numită de teologi natura tri-solară, care prescrie veșnic partea și rudenia fiecărei făpturi. Străvechiul Eppkur a spus

următoarele despre această natură: „Mulțumirea naturii binecuvântate pentru că a făcut necesarul ușor și dificilul nu este necesar” 36.

Și pentru că nu există bărbat sau femeie în Dumnezeu, ci totul este în el și el este în toate, Parel spune pentru aceasta: „Cine este totul în toate...”

fabula 28

Căprioare și Mistreț

În munții polonezi și maghiari 37 de căprioare, văzând un mistreț domestic:

„Îți doresc multă sănătate, domnule Kaban”, a început ea să-l salute, „Mă bucur că...

- De ce ești, ticăloșie fără valoare, așa că nu ești politicos! strigă Mistrețul umflându-se. „De ce îmi spui Mistrețul?” Nu știi că am fost acordat de Baran? In aceasta am patent, si ca familia mea descinde din cei mai nobili Castori, iar in loc de epanchi, de caracter, port in public pielea rupta de la o oaie.

„Îmi cer scuze, onoare”, a spus Cerbul, „Nu știam!” Noi, cei simpli, nu judecăm după îmbrăcăminte și cuvinte, ci după fapte. Tu, la fel ca și înainte, sapi pământul și spargi gardul de vaci. Dumnezeu să-ți dea să fii Cal!

Forta. Nu poate fi chiar surprins de proștii care au neglijat și corectat cele mai cinstite și neprețuite perle de virtute pentru acel singur lucru, pentru a ajunge într-un rang care nu are deloc legătură cu el. Ce șarpe le-a șoptit la ureche că numele și hainele îi vor transforma în viață, și nu o viață cinstită demnă de rang? Iată care sunt fațetele exacte ale lui Esop, îmbrăcat în pene străine38. Dintre acestea, o reședință cusută este asemănătoare cu o navă în care maimuțe îmbrăcate ca ființe umane călăreau pe mare și nici una dintre ele nu știa să conducă. Dacă are cineva un ochi luminat, ce mulțime vede pe acești Măgari îmbrăcați în piele de leu! Și cu ce poartă? Pentru a putea trăi conform capriciilor lor de sclavie, deranjează oamenii și încalcă legile gardurilor civile. Și nimeni demn de onoare nu are mai multe șanse să se enerveze pe nepolitețe decât aceste Maimuțe cu măgari și mistreți. Proverb elen antic: „O maimuță este o maimuță și cu caracter de aur”.

Solomon își amintește și de porcul cu un inel de aur în nări (Proverbe, cap. II, versetul 22). Știu că vorbește ca într-un vis de figuri perisabile și muritoare în care

inelul Împărăției veșnice a lui Dumnezeu este înfundat și ascuns, dar spun doar că poate fi atașat celor de la care a fost luat pentru o educație specială în Biblie. Oamenii buni și lungi de vedere au înfățișat sufletul rău al acestora în diverse figuri despre singurul rău al efigiilor vii și în mișcare. În Rusia Mică există și un proverb: „Porcul este departe de cal”.

fabula 29

Bătrâna și olarul

Bătrâna cumpăra oale. Cupidonii din anii tineri chiar și atunci au eructat la ea.

- Și ce zici de asta drăguță?...

„Voi lua cel puțin 3 bănuți pentru el”, a răspuns Potter.

- Și pentru acel ticălos (iată-l), desigur, un ban? ..

- Nu voi lua mai puțin de două copeici pentru asta...

- Ce miracol?

- La trecere, bunico, - spuse maestrul, - nu aleg cu ochii: testăm dacă sună curat.

Baba, deși nu avea gusturi urâte, nu mai putea vorbi, ci doar spunea că ea însăși știa asta de mult, dar nu se putea gândi la asta.

Forta. Desigur, înțeleapta adormită Eva este străbunica tuturor acelor înțelepciuni care prețuiesc o persoană după haine, după trup, după bani, după colțuri, după nume, nu după roadele vieții sale. Acești strănepoți, având același gust, dovedesc absolut că sunt rodul acestui măr paradisic. Pur și așa cum spuneau romanii, candidum - o inimă albă și de neinvidiat, milostivă, răbdătoare, curajoasă, perspicace, cumpătată, pașnică, care crede în Dumnezeu și se bazează pe El în toate - acesta este sufletul curat și cinstit al prețului nostru. ! Vasul ales Pavel își amintește și despre vasele cinstite și necinstite (2, „Către Timotei”, cap. 2, versetul 20 și „Către Romani”, 9, versetul 21)39. „Pântecele este zdrobit cu putere ca un vas și nu va ține mintea” (Sirah, cap. 21, articolul 17).

Se știe că în casele regale se găsesc urinale de porțelan, argint și aur, care, desigur, sunt mai cinstite decât faianța și ustensilele de lemn umplute cu mâncare, întrucât templul rural dărăpănat al lui Dumnezeu este mai respectabil decât afedronul maestrului decorat cu catifea. Destul de mare

Proverb rusesc adormit: „Cabana nu este roșie cu colțuri, ci roșie cu plăcinte”.

La Harkov, între emblemele înțelepte de pe peretele sălii, s-a întâmplat să văd următoarele: este scrisă o reptilă asemănătoare unei broaște țestoase cu o coadă lungă, o stea mare aurie strălucește printre craniu, decorând-o. Prin urmare, romanii o numeau stellio, iar steaua - stella, dar sub ea este semnată următorul text: „Sub luce lues”, adică sub strălucirea ulcerului. Aici este proverbul găsit în Evanghelie: „Sicrie care au fost arse” 40.

fabula 30

Privighetoarea, Lark și Drozd41

În mijlocul stepei înalte se afla o grădină - locuința privighetorilor și a Drozds. Alarca, zburând la Privighetoare:

„Bună, domnule cântăreț”, i-a spus el.

„Bună ziua și dumneavoastră, domnule privighetoare”, îi răspunse cântăreața.

De ce mă chemi pe numele tău? întrebă Skylark.

— Și de ce mă numești cântăreț?

Lark. Nu fără motiv te-am numit cântăreț: numele tău printre elenii antici era αηδών, adică cântăreț, iar ωδή este un cântec.

Privighetoare. Și numele tău printre vechii romani a fost alauda, cu alte cuvinte, glorie, și eu slăvesc - laudo.

Lark. Dacă da, acum încep să te iubesc mai mult și am zburat să-ți cer prietenia.

Privighetoare. Despre simpli Este posibil să cerșești prietenie? Este necesar să fii născut la ea. Cânt adesea acest cântec al meu, învățat de la tatăl meu:

Ομοιον προς δμοιον άγει θεός * 6.

Lark. Și tatăl meu cântă această melodie. Sunt ca tine și în alte lucruri și în aceasta, că cânți despre Hristos, despre toate făpturile Domnului, și îl laud, și aceasta este toată distracția noastră.

Privighetoare. Ei bine, sunt prietenul tău perfect, dacă locuiești în grădină.

și numai Dumnezeu este semănătorul prieteniei.

6 Adică, Dumnezeu conduce ca să placă.

Lark. Și eu sunt iubitul tău sincer, dacă trăiești în stepă.

Privighetoare. Ah, nu mă târâi în stepă: stepa este moartea pentru mine. Cum traiesti in ea?

Lark. O, nu mă târâi în grădină: grădina este moartea pentru mine, cum trăiești în ea? ..

„Este de ajuns pentru voi, fraților, să vă prostesc”, a spus Drozd, stând nu departe. „Văd că v-ați născut pentru prietenie, dar nu înțelegeți dragostea. Nu căuta ceea ce îți place, ci ceea ce este util unui prieten: atunci sunt gata să fiu al treilea prieten al tău.

Apoi, fiecare a cântat cu cântarea lor, au stabilit prietenie veșnică în Dumnezeu.

Forta. Cu aceste trei păsări se formează o bună prietenie. Prietenia nu poate fi cerșită, nici cumpărată, nici smulsă cu forța. Îi iubim pe cei pe care ne-am născut să-i iubim în felul în care mâncăm ceea ce este prin natură, iar Dumnezeu are tot felul de hrană pentru fiecare suflare, dar nu pentru toată lumea. Și la fel cum este imposibil să înhami un cal cu un urs și să înhami un câine cu un lup la o trăsură, tot așa este imposibil ca pânza veche cusută la cea proaspătă să nu se desprindă și scândură putrezită lipită de una noua. Dezacorduri egale există între doi oameni de naturi diferite, iar cea mai mare neomogenitate este între o inimă rea și o inimă bună. O laarcă poate fi prietenă cu un sturz și o privighetoare, dar nu poate fi prietenă cu un șoim, un liliac. Dacă Dumnezeu a împărțit, atunci cine va copula? Înțelept și străvechi este acest proverb: „Ομοιον πρός όμοιοι άγει θεός”. „Dumnezeu conduce ca să placă”. Doar insuportabilitatea unei ciocârle de a trăi în grădină ca o privighetoare în Stepp. Aceasta printre eleni se numea άντιπάθεια ”, Și în orice altceva, există o toleranță egală între ei συμπάθεια6.

Nu ar trebui să forțezi un prieten să facă ceva care te distrează, dar îl chinuie. Multe dintre proverbele menționate mai sus contrazic, trebuie să-și iubești dușmanii. Fără îndoială, prietenia este ca caritatea; multe grade înconjoară centrul tronului ei. Puteți fi cu toții binevoitori, dar nu un confident. Altfel, facem bine familiei și rudelor noastre, altfel facem bine enoriașilor și străinilor. Dumnezeu este un binefăcător pentru toată lumea, dar acest cuvânt al Lui nu este pentru toată lumea: „Am găsit pe David, un soț după inima mea”, ci numai pentru cei care și-au transformat complet inima într-o voință divină, mulțumesc pentru tot

o Diferență sau anti-pasiune. ® Ecuanimitate sau compasiune.

ei cred, speră, îl iubesc și aud: „Voi sunteți prietenii mei...” (din Ioan, cap. 15).

Fericit este cel care a fost onorat să dobândească măcar o umbră de bună prietenie. Nu există nimic mai scump, mai dulce și mai util decât ea. Marele Rus spune luminat: „La câmp se va naște grâu într-un an, iar omul bun va veni mereu la îndemână”. "Unde ai fost?" -La un prieten.

"Ce ai băut?" „Apa este mai bună decât mierea inamicului.” Există și un proverb în Rusia Mică: „Nu ai o sută de ruble ca un singur prieten”. Dar nu este vrednic de dragoste prietenească acela care exaltă ceva mai presus decât prietenia și nu-l pune ca pe restul pământului și un refugiu pentru toate faptele și dorințele sale. Privighetoarea își dă în mod arbitrar numele glorios unui prieten. Dulce este apa cu un prieten, glorioasă este fără nume pentru el. Cato a spus: „Ziua care a trecut fără folos” 42. Dar Traian43 (aproape Titus) 44 a spus mai clar: „O, prieteni, ziua mea s-a pierdut – n-am slujit nimănui”.

Fiecare putere, rang, rang, amestec, meșteșuguri, știință, început și sfârșit - prietenie, fundație, alianță și coroana societății. Ea a creat cerul și pământul, păstrând lumea lumilor în frumusețe, ordine și pace. „Dumnezeul iubirii este...”

Și oricine este captivat de ea, adică cea mai înaltă dintre legile civile, este el însuși controlat de Dumnezeu. „Oricine rămâne în ea, nu păcătuiește...” (I Ioan, cap. 3, versetul 7) 45. „Legea nu este dată celor drepți, ci celor fărădelege” (I, Către Timotei, cap. 1, versetul) 9).

Nu este necesar să aduceți apă cu țevi acolo unde sursa însăși vărsă cea mai pură băutură - tatăl și capul tuturor tăvilor. „Stă sau cade la stăpânul ei” (Către Romani, cap. 14).

Pentru a ne înălța la acest capitol este poziția teologiei, una dintre cele mai importante trei științe, care conțin în prosperitatea vieții. Unii dintre acești profesori sunt numiți doctori în Europa.

Singurul lor obiect este omul. Medicina vindecă organismul; jurisprudența prin frică duce pe toți la o poziție, iar teologia din sclavi face fii și prieteni ai lui Dumnezeu, revarsând în inimile lor o dorință liberă pentru ceea ce legile civile trag cu forța. „Nu mai ești rob, ci fiu...” (Către Galateni .., cap. 4). Cu cât sunt mai mulți oameni, cu atât este mai fericit și nu degeaba există un proverb: „Frăția bună este mai bună decât bogăția”.

Și ce se spune despre prietenie, apoi, bineînțeles, despre stat. Ca și în aceasta, așa și în aceasta, conducătorul credincios este natura; fericit este cel care îl urmează. Totuși, așa cum păsările menționate mai sus formează un credincios, ales de natură, adică de Dumnezeu, prieten, tot așa și prietenul este figura și imaginea Sfintei Biblie. Aruncă o privire la cap. 6, versetul 14 Sirah. Citiți-le în continuare și înțelegeți că Hristos este scopul tuturor acestor cuvinte. El este înțelepciunea lui Dumnezeu, zicându-ne: „Voi sunteți prietenii mei... Iată mama și frații mei...” (Marcu, cap. 3) 46.

Și așa cum cei care fac voia lui Dumnezeu sunt mama și frații lui Hristos, tot așa și Biblia le este reciprocă. Uită-te la sfârșitul capitolului 14. iar la începutul lui Sirah 15. Este exact despre Biblia care spune: „Crește-l ca pe o mamă...”

Spune-mi ce este un prieten? Servitor și binevoitor. Care este cel mai bun serviciu, cum să conduci la cunoașterea lui Dumnezeu? Totul este o minciună, adică volubil și instabil, cu excepția lui Dumnezeu. Dar Biblia învață despre Dumnezeu: „M-am născut pentru aceasta... ca să mărturisesc despre adevăr” (Din Ioan, versetul 37, cap. 18). „Cuvântul tău este adevărul” (cap. 17, Din Ioan) 47. Toată viața noastră este în mâna lui Dumnezeu; spe înseamnă prescripția de memorie înnăscută a hranei, bogăției, prieteniei... Samos o afacere mică fără îndrumarea lui nu are succes. „Nu te poți descurca fără mine...” Cine îl cunoaște pe Dumnezeu cunoaște planul și modul vieții lui. Ce este viața? Sunt toate cazurile și snopul tău. Vedeți că cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu înțelege totul de la el. De aceea se spune: „Un prieten este credincios - coperta este puternică...”

Bpblpya nu ne învață nimic, în afară de cunoașterea lui Dumnezeu, dar spm ne învață totul singuri. Și așa cum cel care are ochi vede totul, tot așa cel care simte că Dumnezeu înțelege totul și are totul – tot ce este pentru sine. Și dacă broasca țestoasă nu are aripi, de ce este nevoie? Este nevoie de Opi pentru o pasăre. Nu este înțelepciune perfectă să recunoști întreaga lume. Cine poate face spa? Dar imposibilul și inutilul sunt la fel. Dar dacă știi tot ce ai nevoie, asta înseamnă înțelepciune perfectă. După ce ai trecut în revistă toate planetele și după ce ai luat toate lumile, neavând și neștiind ce este pentru tine, și ești sărac, nu expert și nu ești vesel, pentru că, după ce ai văzut toate drumurile, dar nu le-ai văzut pe ale tale , nu știi nimic, și nu ai, și nu ești curajos. Da, și cum poți fi curajos, lipsit de ceea ce ai nevoie? Cum poți avea fără să-l găsești? Cum poți afla fără să știi? Cum vei ști dacă ești lipsit de cea mai dulce și mai poftioasă călăuzire a ta, lumina lui Dumnezeu? Un proverb vechi: „Vânătoarea este mai rea decât robia”. Vânătoarea rea îl îndeamnă pe răufăcător

la întreprinderi teribile. Dar nu mai puțin puternică este vânătoarea sfântă. Vânătoarea, dragostea, focul, lumina, flacăra, aprinderea sunt aceleași, „Dumnezeul iubirii este...”

Ea a înflăcărat și îndreptat inimile apostolice, profetice și martire către suferințe aprige și a aprins pustnici și postnici la cele mai amare fapte și le-a reînviat. Despre acest foc iluminator și înflăcărat, dar nu arzător, Solomon în Cântarea Cântărilor48:

Puternic ca moartea este dragostea, Crud ca iadul este gelozia, Aripile ei sunt aripi de foc; Cărbunele de foc este flacăra ei (cap. 8).

Acest curaj divin le-a luminat întunericul, le-a încălzit disperarea, le-a răcit căldura, a încântat durerile, iar fără aceasta, orice fericire este nefericită. Deci, Biblia este prietenul și vecinul nostru suprem, conducându-ne către ceea ce este singurul cel mai drag și mai drag. Pentru noi strămoșii noștri au părăsit legământul, care păstrează comoara cunoașterii divine. Teologia, credința, frica de Dumnezeu, înțelepciunea sunt aceleași. Numai aceasta este adevărata înțelepciune.

Acesta pregătește prieteni ai lui Dumnezeu și profeți (Înțelepciunea lui Solomon, cap. 4) 49.

„Am iubit și am căutat asta din tinerețe.” „Acesta este mai frumos decât soarele”. „Pătruns ca dimineața, bun ca luna, ales ca soarele”. „Osteniile ei sunt virtuți: căci ea învață castitatea și rațiunea, adevărul și curajul, dar nimic nu este mai necesar pentru ei în viața oamenilor” (Cântarea Cântărilor și Înțelepciunea lui Solomon, cap. 7 și cap. 8).

TRATAMENTE. DIALOGURI

PORNEȘTE UȘĂ

LA BUNĂSTARE CREȘTINĂ1

Scrisă în 1766 pentru tinerii nobili din provincia Harkov și actualizată în 1780

prag

Mulțumesc Domnului binecuvântat că a făcut necesarul ușor și greu nenecesarul 2.

Nu există mai dulce pentru o persoană și nici mai necesar decât fericirea; nu este nimic mai ușor decât asta. Mulțumesc lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este în noi. Fericirea este în inimă, inima este în dragoste, dar iubirea este în legea veșnică.

Într-un vis există o găleată neîncetată și un soare neasfințit, luminând întunericul abisului inimii. Mulțumesc lui Dumnezeu.

Ce s-ar întâmpla dacă fericirea, cea mai importantă și mai dragă pentru toți, ar depinde de loc, de timp, de carne și oase? Voi spune mai clar: ce s-ar întâmpla dacă fericirea ar fi încheiată de Dumnezeu în America, sau în Insulele Canare, sau în Ierusalimul asiatic, sau în sălile regale, sau în epoca Solomon, sau în bogății, sau în deșert, sau la rang, sau la științe, sau la sănătate?... Atunci fericirea noastră și am fi săraci. Cine ar putea ajunge în acele locuri? Cum se poate naște toată lumea în același timp? Cum se poate încadra într-un singur rang π al articolului? Ce fel de fericire este, stabilită pe nisipul cărnii, într-un loc și timp limitat, asupra unui om muritor? Nu este greu? Pentru ea! Greu și imposibil. Mulțumesc binecuvântatului Dumnezeu că a făcut dificila să nu fie necesară.

Vrei să fii fericit acum? Nu căuta fericirea dincolo de mare, nu o cere de la o persoană, nu călătorește în jurul planetelor, nu te târâi prin palate, nu te târăște pe glob, nu rătăci prin Ierusalim... Puteți cumpăra un sat cu aur, un lucru greu, ca ocolire, iar fericirea ca o necesitate necesitatea tunului este pretutindeni și mereu dăruită.

W

Aerul și soarele sunt mereu cu tine, peste tot și în tunel; cu toate acestea, ceea ce fuge de tine, să știi că este străin și să nu-l consideri ca al tău, tot ce este ciudat și de prisos. De ce ai nevoie? De aceea este dificil. Nu m-aș despărți niciodată de tine dacă ar fi necesar. Mulțumesc binecuvântat Dumnezeu.

Fericirea nu depinde de cer sau pământ. Spune cu David: „Ce voi mânca în cer? II ce am vrut eu pe pământ de la tine?”

Ce este potrivit pentru tine? Cel mai usor. Ce este ușor? O, prietene, totul este greu și greu și amar, și rău și înșelător. Totuși, ce este ușor? De asta, prietene, este nevoie. Ce e necesar? Există un singur lucru care este necesar: „Există un singur lucru pentru nevoie”.

Numai unul este necesar pentru tine, dar numai unul este bun și ușor, iar restul este toată munca și boală.

Ce este singur? Dumnezeu. Toată creația este gunoaie, un amestec, un nenorocit, bici, resturi, zdrobire, scurgere, prostii, unitate și carne și bici... Și ceea ce este iubitor și necesar este unul peste tot și întotdeauna. Dar aceasta este o mână proprie și conține praful cărnii tale.

Mulțumiri binecuvântatelui Dumnezeu pentru faptul că totul ne părăsește și tot ce ne este greu, în afară de ceea ce este necesar, amabil și unit.

Te așteaptă multe nevoi trupești, iar fericirea nu există, dar pentru inima ta este o singură nevoie, iar Dumnezeu și fericirea sunt acolo, nu este departe. În apropiere este. În inima și în sufletul tău.

Conversația noastră cu zece capete duce și la această corabie, parcă prin zece uși, și îmi doresc ca sufletul tău, ca porumbelul lui Noe, nefiind nicăieri găsit pace, să se întoarcă în inima ta, la cel care se odihnește în inima ta, ca Isaia s-a adeverit: „Temeiurile tale veșnice vor fi o generație de generații și vei fi numit ziditorul de garduri și vei potoli căile tale la mijloc.”

Acesta este ceea ce își dorește Grigore, fiul lui Savva Skovoroda.

FIRMA DE CONVERSAȚIE

„Adevărul Domnului rămâne în veac”. „În veci, Doamne, cuvântul Tău dăinuie”. „Legea ta este în mijlocul pântecelui meu”.

„Cuvântul era trup și locuia în trecut”. „El stă printre voi, dar voi nu-l cunoașteți.”

Capitolul 1 - Despre Dumnezeu

Întreaga lume este formată din două naturi: una este vizibilă, cealaltă este invizibilă.

Natura vizibilă se numește creatură, iar natura invizibilă se numește Dumnezeu.

Natura invizibilă adormită, sau Dumnezeu, pătrunde și conține toată creația; pretutindeni a fost, este și va fi întotdeauna. De exemplu, corpul uman este vizibil, dar mintea pătrunzătoare și conținătoare nu este vizibilă.

Din acest motiv, printre cei din vechime, Dumnezeu a fost numit mintea universală. Aveau diferite nume pentru el, de exemplu: natura, existența lucrurilor, eternitatea, timpul, soarta, necesitatea, averea și așa mai departe.

Iar printre creștini, cele mai nobile nume pentru el sunt următoarele: duh, Domn, rege, tată, minte, adevăr. Ultimele două nume par a fi mai caracteristice celorlalte, deoarece mintea este complet imaterială, iar starea de veșnicie a ei este complet opusă substanței nepermanente. Și acum pe un ținut se numește zeul Ishten4. În ceea ce privește natura vizibilă, ea are și mai multe nume, de exemplu: substanță, sau materie, pământ, carne, umbră și așa mai departe.

Capitolul 2 Despre credința universală

Așa cum puțini oameni îl înțeleg astăzi pe Dumnezeu, nu este de mirare că și printre antici au aclamat deseori în public materia ca pe un zeu și apoi au renunțat la toată închinarea lui Dumnezeu în ridicol.

Cu toate acestea, la acea vreme, toate vârstele și popoarele erau întotdeauna de acord că există o putere secretă care se răspândește peste tot și controla totul.

Din acest motiv, pentru onoarea și memoria sa, pe tot globul, oamenii au întotdeauna case dedicate, iar acum totul este la fel peste tot. Și, deși, de exemplu, un subiect poate onora în mod greșit un valet în loc de un maestru, el nu susține niciodată că există un proprietar peste el, pe care, se poate dovedi, nu l-a văzut niciodată în persoană. Subiectul lui este fiecare națiune și, în mod egal, toată lumea își recunoaște sclavia în fața lui.

O astfel de credință este comună și simplă.

DIN

Biblioteca „Runivers”

capitolul 3

Despre industria generală

Această natură binecuvântată, sau spirit, lumea întreagă, ca viclenia unui mașinist cu o mașină de ceas pe un turn, se menține în mișcare și, urmând exemplul unui tată grijuliu, ființa însăși este pentru orice

creatură. El însuși animă, hrănește, ordonă, repară, protejează și, conform propriei sale voințe, care se numește lege universală, sau carte, se numește, se transformă din nou în materie grosieră, sau murdărie, iar asta o numim moarte.

Din acest motiv, antichitatea rezonabilă l-a comparat cu un matematician sau geometru, deoarece el exersează constant în proporții sau dimensiuni, sculptând după diverse figuri, de exemplu: ierburi, copaci, animale și orice altceva; iar înțelepții evrei l-au asemănat cu un olar.

Această providență este comună, deoarece se referă la bunăstarea tuturor creaturilor.

capitolul 4

Despre un meșteșug special pentru o persoană

Această minte cea mai pură, universală, universală a tuturor vârstelor și popoarelor ne-a revărsat, ca sursă, toată înțelepciunea și arta necesare pentru a duce o viață.

Dar nimic nu-i datorează nicio națiune atât de mult decât faptul că ne-a dat cea mai înaltă înțelepciune, care este portretul și pecetea lui naturală.

Este cu mult superioară altor spirite, sau noțiuni inteligente, cu cât moștenitorul este mai bun decât servitorii.

Este foarte asemănător cu cea mai pricepută simetrie sau model arhitectural, care, întinzându-se insensibil pe tot materialul, face ca întreaga compoziție să fie puternică și calmă, conținând toate celelalte dispozitive.

Deci cuvânt cu cuvânt și opa, pentru toți membrii corpului politic, făcut din oameni, nu din pietre, revărsând în secret, îl face ferm, pașnic și prosper.

Dacă, de exemplu, un nume de familie, sau un oraș, sau un stat este întemeiat și înființat după acest model, în acel moment el devine un paradis, un cer, o casă a lui Dumnezeu și așa mai departe.

Și dacă cineva își construiește viața după el, în acel moment există în el frica de Dumnezeu, sfințenia, evlavia și așa mai departe. II, așa cum în corpul uman există o singură minte, dar ea acționează diferit după raționamentul diferitelor părți , tot așa în conspirațiile menționate mai sus, legate prin această înțelepciune, Dumnezeu, prin diferite mădulare, diverse în folosul celei comune. , lucrări.

Ea este în toate faptele și vorbirile noastre sufletul, folosul și frumusețea, iar fără ea totul este mort și josnic. Ne vom naște cu toții fără răbdare, dar pentru ea. Cine este natural și mai dispus să

bea, cu atât mai nobil și mai ascuțit, și cu cât cineva are mai multă participare cu ea, cu atât mai real, dar neînțeles în interior, simte fericire sau plăcere. Doar de ea depinde un meșteșug special în crearea rasei umane. Ea, deci, este chipul cel mai frumos al lui Dumnezeu, cu care el, de-a lungul timpului, întipărit în sufletul nostru, face trecere de la monștri sălbatici și urâți, sau ciudați, oameni, adică animale, către comunitate și către cei amintiți. conviețuire potrivită, blândă, temperată, generoasă și corectă.

Și dacă a prins deja rădăcini în înclinațiile umane ale inimii, în acel moment există exact același lucru ca în mișcarea unui aparat de ceas este întunecat (tempo), adică corectitudine și fidelitate. II atunci există puritate în suflet π sinceritate, parcă un fel de spirit ceresc și gust, captivant la prietenie.

Ea ne va deosebi de fiare prin milă și dreptate și de fiare prin cumpătare și rațiune; și nimic altceva decât chipul cel mai binecuvântat al lui Dumnezeu, scris pe ascuns pe inimă, este regula și domnia tuturor mișcărilor și faptelor noastre. În acel moment, inima noastră devine un izvor curat de fapte bune, bucurând nespus sufletul; și atunci devenim ființe umane în suflet și în trup, ca niște pietre patrulatere potrivite pentru zidire, din care este alcătuită casa vie a lui Dumnezeu, în care mai ales El domnește în plinătate.

Este greu să pătrunzi și să observi această comoară neapreciată și numai pentru aceasta nu este ușor să o iubești și să o cauți.

Dar cât de neprevăzut și disprețuitor este opa la exterior, atât de important și magnific în interior, ca un bob mic, de exemplu, fumuriu, în care este închis un copac întreg cu fructe și o frunză, sau un mic simplu

o pietricică în care pândea un foc teribil. De dragul înfățișării, ei îl marcau întotdeauna cu semne și o, ca un fel de prinț, ea avea propriile portrete, sigilii și noduri, diferite în diferite secole și popoare. Al ei era un nod, de exemplu, un șarpe, atârnat pe un stâlp în fața evreilor.

Stema ei este un porumbel cu o ramură de măslin în gură. Ea a apărut sub forma unui leu și a unui miel, iar toiagul regal era obiectul ei și așa mai departe.

Ea s-a ascuns sub riturile lor sacre, de exemplu, sub mâncarea Paștelui, sub circumcizie și așa mai departe.

Ea s-a închis, ca sub o mascarada, și sub poveștile civile, de exemplu, sub povestea lui Esau și Iacov, despre Saul și David6 și așa mai departe, și cu ea o singură prezență secretă a făcut acele cărți înțelepte. Și în vremurile care au urmat, ea a apărut sub forma unui om, devenind un Dumnezeu-om.

În ce fel s-a născut înțelepciunea adormită a lui Dumnezeu dintr-un tată fără mamă și dintr-o fecioară fără tată, cumva s-a înviat iar și iar s-a înălțat la tatăl ei și așa mai departe, poate, nu fiți curios. Există și în aceasta, ca și în alte științe, încurcături lene, în care numai acea credință invalidă, care se numește speculativă, se poate comprima. Și aici, comportă-te ca la operă și mulțumește-te cu ceea ce ți se pare ochilor, dar nu te uita în spatele șuruburilor și în spatele teatrului. Perdeaua de dormit a fost făcută intenționat pentru inimile bolnave și predispuse la curiozitate, pentru că răutatea, cu cât intră mai mult într-o cunoștință apropiată, cu atât mai multă curtoazie își pierde politețea față de faptele și oamenii mari.

De ce ar trebui să întrebați, de exemplu, despre învierea morților, dacă însuși darul de a putea învia nu este de nici un folos unui suflet leneș, nici care nu învie, nici nu este înviat? Din asemenea curiozități s-au născut schismele, superstițiile și alte ulcere de care toată Europa este îngrijorată. Cea mai importantă lucrare a lui Dumnezeu este: să reînvie un suflet destrămat cu spiritul poruncilor sale, mai degrabă decât să creeze un nou glob locuit de oameni fără lege din inexistență.

El nu este credincios suveranului care încearcă să-și pătrundă secretele, dar care își împlinește cu sârguință voința.

Înțelepciunea adormită veșnică a lui Dumnezeu în toate veacurile și popoarele își continuă neîncetat vorbirea și nu este nimic altceva decât chipul invizibil al naturii universale a lui Dumnezeu.

un cuvânt viu, care tună în secret în noi toți. Dar nu vrem să-i ascultăm sfaturile, unele din cauza surdității, iar cea mai mare parte din cauza obstinației nefericite, dependente de o proastă creștere.

Oameni înțelepți, chemați printre evrei profeți, au ascultat acest glas nepieritor și cu cea mai adâncă frică au împlinit porunca.

Ea este începutul și sfârșitul tuturor cărților profetice; de la ea, prin ea și pentru ea totul este scris în ele. Din acest motiv, ea a primit nume diferite pentru ea însăși. Se numește chipul lui Dumnezeu, slavă, lumină, cuvânt, sfat, înviere, viață, cale, adevăr, pace, soartă, îndreptățire, har, adevăr, puterea lui Dumnezeu, numele lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu, piatra credinței, împărăția lui Dumnezeu și așa mai departe. Și chiar primii creștini au numit-o Hristos, adică regele, pentru că ea singură conduce toate stările, toate felurile de conviețuire și fiecare separat7 spre fericirea veșnică și vremelnică. Și, în plus, printre antici, tot ceea ce era venerat ca suprem și mai important era numit regal.

Prevăzând, Avraam era cea mai binecuvântată lumină a ei și, după ce s-a asigurat de ea, a devenit drept cu toată familia și prosper cu supușii săi. Cu toate acestea, chiar înainte de Avraam, ea a trăit întotdeauna cu iubiții ei. Iar Moy-acesta, din această imagine nevăzută a lui Dumnezeu, parcă ar fi înlăturat planul, l-a tras simplu și grosolan cu

cele mai necesare linii și, întemeind pe el societatea Pudei, a făcut-o prosperă și biruitoare. El a scris-o în felul acelei vremuri, a fost, a fost pe scânduri de piatră și a făcut-o în așa fel încât înțelepciunea invizibilă a lui Dumnezeu, ca și cum o persoană vizibilă și coruptibilă, are propriul său discurs către toți cu o voce senzuală. .

Acest discurs, după el, este împărțit în zece raționamente, sau puncte, de aceea se numește decabelia.

capitolul 5

Despre Decalog

eu

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu fie alți dumnezei pentru tine!" și așa mai departe.

Este mai clar să spui asta: eu sunt capul bunăstării tale și lumina rațiunii. Ai grijă să nu-ți bazezi viața

alte sfaturi, arte și invenții, chiar dacă s-au născut din minți angelice. Bazează-te orbește pe mine. Dacă, trecând pe lângă mine, îți pui vârsta pe o altă înțelepciune, atunci opa va fi un zeu pentru tine, conform celor care nu sunt adevărate, și de aceea fericirea ta va fi ca o monedă de hoți.

II

„Nu te face un idol!..." și așa mai departe.

Și la fel ca pe pietrele ticăloase, cu atât mai mult nu vă ordon să construiți pe aparențele. Orice înfățișare este carne și orice făptură este nisip, chiar dacă ea s-a născut în locurile cerești; tot acel idol care se vede.

III

„Nu au acceptat numele! .." și așa mai departe.

Uite, în primul rând, să nu cazi în groapa nebuniei, de parcă nu ar fi nimic pe lume decât aparențe, și parcă acest (Dumnezeu) este gol. În acest abis trăiesc jurămintele false, ipocrizia, înșelăciunea, viclenia, trădarea și toate urâciunile secrete și evidente ale monstrului. Și în loc să-ți atingi inima că curtea secretă a lui Dumnezeu este mereu prezentă pretutindeni, gata să-ți ardă în mod invizibil și să taie partea ta nevăzută în orice loc, nu atinge rostul, pentru toate faptele, cuvintele și gândurile în care nu mă aflu.

IV

„Amintiți-vă de ziua Sabatului!" și așa mai departe.

Nu uitați să slăviți aceasta, pretutindeni și înlăuntrul vostru, măreția lui Dumnezeu cu credință și frică duminica, dar închinați-vă nu numai cu ceremonii goale, ci prin însăși fapta, imitându-l din toată inima. Treaba lui și toată distracția este să se gândească la beneficiile fiecărei creaturi în orice moment și nu mai cere nimic de la tine, decât milă sinceră față de vecinii tăi.

Și acest lucru este foarte ușor. Crede doar că te folosești pe tine însuți zece în același timp cu ce îi folosești pe alții și invers.

V

„Cinstește-ți tatăl!...” și așa mai departe.

În primul rând, onorează-ți tatăl și mama și slujește-i. Sunt portrete vizibile ale acelei ființe invizibile care îți împrumută atât de mult.

Dar cine este tatăl și mama voastră: mai întâi, fiți credincios și zelos suveranului, ascultător de primar, politicos față de preot, supus părinților voștri, recunoscător profesorilor și binefăcătorilor voștri. Iată calea adevărată către prosperitatea ta eternă și temporală și către stabilirea numelui tău de familie. În ceea ce privește celelalte părți ale societății, aveți grijă la următoarele:

VI

— Nu ucide!

λII

„Nu comite adulter!”

VIII

"Nu fura!"

IX

„Nu depuneți mărturie mincinoasă sau nu defăimați!”

Condamnăm pe cei vinovați și defăimăm pe cei nevinovați. Aceasta este cea mai groaznică răutate, iar calomniatorul elen este diavolul.

X

"Nu-ți dori! .."

Dar pe lângă intenția rea, sămânța sunt faptele rele, care nu au număr, iar inima inepuizabilă de sclav este o sursă de intenții rele, așa că pentru viața ta nu poți fi sincer dacă nu-l lași pe Dumnezeu să-ți regenereze inima din nou. . Dedică-l iubirii neprefăcute. În acel

moment, dintr-o dată, un abis de nelegiuire va fi închis în tine... Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, dragostea pentru cuvântul său - tot la fel.

Cu acest foc triplu, o inimă aprinsă nu păcătuiește niciodată, pentru că nu poate avea semințe sau intenții rele.

Capitolul 6

Despre True Faith

Dacă o persoană ar putea înțelege în curând prețul inestimabil al acestui sfat măreț al lui Dumnezeu, ar putea dintr-o dată să-l accepte și să-l iubească.

Dar din moment ce raționamentul corporal și grosier împiedică acest lucru, pentru aceasta este nevoie de credință. Ea este închisă tuturor.

cu sfat, beatitudine, parcă de departe, prin tubul vizual, cu care se prezintă.

Odată cu ea, trebuie să existe speranță. Ea ține orbește și forțat inima omului la acest adevăr unic născut, nepermițând vântului să fie agitat de opinii străine urâte. Din acest motiv, este reprezentată ca o femeie care ține o ancoră 8.

Sorbitura de virtute, inima omului, ca un vânt de încredere, conduce în sfârșit o corabie în portul iubirii și o încredințează.

În acel moment, la deschiderea ochilor, duhul sfânt strigă în secret în suflet următoarele: „Adevărul tău este adevărul pentru totdeauna, iar legea ta este adevărul”.

Capitolul 7

Pietate și ceremonie - diferite °

Toate cele zece cuvinte ale puterii sunt conținute în acest nume unic - iubire. Este uniunea eternă dintre Dumnezeu și om. Ea este un foc invizibil, prin care inima este înflăcărată de cuvântul lui Dumnezeu sau de voință și, prin urmare, ea însăși este un zeu.

Această iubire divină poartă înfățișări exterioare sau insigne; ele sunt numite o ceremonie, un ritual sau o imagine a evlaviei. Deci, ceremonia de lângă evlavie este că în apropierea fructelor există o frunză, că există coji pe boabe, asta cu complimente de bunăvoință. Dacă masca de dormit este lipsită de puterea sa, atunci rămâne doar înșelăciune ipocrită, iar persoana este un sicriu pictat. Cu toate acestea, este o ceremonie pe care cel mai nefericit mocasnic o poate corecta.

Capitolul 8

Legea și tradiția lui Dumnezeu - diferite

Legea lui Dumnezeu dăinuie pentru totdeauna, dar tradițiile omenești nu întotdeauna și pretutindeni.

Legea lui Dumnezeu este pomul paradisului, iar tradiția este o umbră.

Legea lui Dumnezeu este rodul vieții, dar tradiția este frunza. Legea lui Dumnezeu este inima lui Dumnezeu în om, iar tradiția este frunza de smochin care acoperă adesea viperele. Ușa templului lui Dumnezeu este legea lui Dumnezeu, iar predapie este un vestibul atașat templului. Cât este pragul de la altar,

iar coada de la cap, atât de departe este tradiția [din legea lui Dumnezeu].

La noi, aproape peste tot, se compară această diferență incomparabilă, uitând legea lui Dumnezeu și amestecând-o împreună cu murdăria omenească, până în punctul în care minciunile omenești se înalță mai sus; si, increzandu-se in ea, nu se vor gandi la iubire, dar aceasta se va implini: „Ipocriti! Pentru tradițiile voastre ați stricat legea.” Cu toate acestea, aceasta este o tradiție care nu este legea lui Dumnezeu.

Capitolul 9

Despre patimi sau păcate

Pasiunea este aerul de ciumă din suflet. Este o dorință dezordonată pentru aparențe și se numește spirit necurat sau chinuitor. Căpetenia tuturor este invidia, mama altor patimi și fărădelegi. Ea este centrul principal al acestui abis, unde sufletul este chinuit. Nimic nu o vopsește și nu o folosește. Lumea nu-i este dragă, decența nu este iubită, dar răul este atât de dulce încât se mănâncă singur zece.

Înțepătura acestui balaur infernal este tot felul de păcate, dar numele lui de familie este: ura, pomenirea, răutatea, mândria, lingușirea, lăcomia, plictiseala, pocăința, dorul, durerea și alt vierme indestructibil în suflet.

Capitolul 10

Despre dragoste sau sinceritate

Acest abis i se opune sinceritatea. Este o suflare calmă în suflet și o suflare a duhului sfânt.

Este ca o grădină frumoasă, vânturi liniștite, flori cu suflu dulce și plină de bucurie, în care înflorește pomul vieții nepieritoare.

Și iată roadele ei: bunăvoința, blândețea, înclinația, blândețea, non-ipocrizia, seriozitatea, siguranța, plăcerea, curajul și alte distracții esențiale.

Oricine are un astfel de suflet, pacea fie asupra lui și mila și bucuria veșnică peste capul acestui creștin adevărat!

NARKISS 1

Verb despre: Cunoaște-te pe tine însuți

PROLOG

Acesta este primul meu fiu născut. Născut în deceniul al șaptelea al acestui secol. Narkiss narkiss o anumită culoare și o anumită tinerețe. Narcis, tânăr, în oglinda apelor transparente de la izvor, privindu-se și îndrăgostindu-se pe moarte de sine, este o parabolă străveche din teologia dărăpănată, care este mama evreiului2. Imaginea Narcisului anunță acest lucru: „Cunoaște-te pe tine însuți!” Parcă ai spune: vrei să fii mulțumit de tine și să te îndrăgostești de tine? Cunoaște-te pe tine însuți! Testează-te din greu. Dreapta! Cum te poți îndrăgosti de necunoscut? Fânul nu arde fără să atingă focul. Nu iubește inima, nu vede frumusețea. Se vede că dragostea este fiica Sophiei. Acolo unde a văzut înțelepciunea, acolo a ars iubirea. Binecuvântat este într-adevăr egoismul dacă există cBHTá; sacru pentru ea, dacă este adevărat; ea, zic eu, este adevărată, dacă a găsit și a văzut singura frumusețe și adevăr: „El stă în mijlocul tău, dar tu nu-l cunoști”.

Ferice de omul care găsește în casa lui o sursă de mângâiere și nu alungă vânturile cu Esau, pândind prin cartiere goale. Fiica lui Saul, Mical,5 din casa tatălui ei, împrăștiindu-și ochii prin fereastră, este mama și regina tuturor celor care se clătinesc prin deșerturile ocolitoare în urma acelei birocrații dizolvate, pe care ciobanul nostru îl va împinge în casă ca vitele sălbatice. Unde te duce diavolul? „Întoarce-te la tine acasă!”

Acestea sunt esența Narcpssy violent. Și înțeleptul meu Narkiss prețuiește acasă, după pilda lui Solomon: „Omul drept al rațiunii, va fi prieten”.

Cineva care și-a văzut frumusețea în apele decăderii sale, nu se va îndrăgosti de nicio înfățișare, nu de apa sa de decădere, ci de el însuși și chiar în punctul său. „Drumurile tale în mijlocul tău vor fi liniștite”.

Narcpss mop, e adevărat că arde, aprinzându-se cu cărbunele dragostei, gelos, sfâșiat, repezit și chinuit, mângâind, coace și spunând toate zvonurile, și nu despre multe, nu despre ceva gol, ci despre tine, despre tine. și în sine. Îi pasă de el însuși. Există un singur lucru de care are nevoie. În cele din urmă, totul ca gheață, topindu-se din

flacăra egoistă, se transformă într-o sursă. Dreapta! Dreapta! În ceea ce cineva s-a îndrăgostit se transformă. Fiecare este cel a cărui inimă este în el. Toată lumea este acolo, unde inima însăși.

O, dragul meu har, Narcpss! Acum, dintr-un vierme târât, a crescut ca o molie cu pene. Acum a înviat! De ce nu a fost transformat într-un pârâu sau într-un pârâu? De ce nu în râu sau în mare? Spune-mi! Narkiss răspunde: „Nu-mi face rău, căci am făcut o faptă bună. Marea din râuri, râurile din râuri, râurile din râuri, râurile din râuri, râurile din abur și aburul este întotdeauna la sursa puterii prezente și a copiilor ei, a spiritului și a inimii sale. Ce iubesc! Iubesc izvorul și capul, izvorul și începutul, crustele eterne care emană din aburii inimii mele. Marea este puroi. Râurile trec. Pâraiele se usucă. Pârâurile dispar. Sursa respiră mereu abur, revitalizând și răcorând. Iubesc aceeași sursă și dispar. Restul este totul pentru mine să scurg, să tai, picior, baldachin, coadă... „O, inimă de mare! Pur abis! Primavara sfanta! te iubesc singur. Dispar în tine și transform-Xia... Auzi? Asta cântă puiul de vultur, mama vulturului înțelepciunii Fpwaid 6!

Ipocritii si oamenii superstitiosi, auzind aceasta, sunt ispititi si hulesc. Să fie transformat într-o sursă? Cum pot fi acestea? Nu mormăi! Velma este ușoară pentru un credincios, voi spune mai clar, care recunoaște această frumusețe în sine: „Vaporul este puterea lui Dumnezeu și revărsarea curată a slavei Atotputernice”.

Ar fi fost mai bine pentru el să fie transformat în aur, sau într-o piatră prețioasă, sau... Stai puțin! A găsit cel mai bun. El este transformat în stăpânul tuturor creaturilor, în soare. Ba! Soarele și sursa sunt aceleași! Pentru ea! Soarele este sursa luminii. Sursa de apă emană jeturi de apă, pe loc, răcind, spălând noroiul. Sursa de foc emană raze de lumină, luminând, încălzind, spălând întunericul. Sursa de apă este începutul apei mării. Soarele este capul mării de foc. Dar cum pot fi acestea, astfel încât un om să fie transformat în soare? Dacă nu se poate, așa cum spune adevărul: „Tu ești lumina lumii, adică soarele”.

O, ipocriți! Nu judeca după față, ci după inimă. Pentru ea! Soarele este sursa. Cum se face că omul lui Dumnezeu nu este soarele? Soarele nu este după chipul lui, ci după puterea lui pură există o sursă. Deci omul lui Dumnezeu, care emană crusta dătătoare de viață și razele zeității, este soarele, nu după chipul însorit, ci după inimă. Fiecare este cel a cărui inimă este în el: inima unui lup este un lup adevărat, deși fața este umană; inima unui castor este un castor, deși specia este lup; inima unui mistreț este un mistreț, deși o specie de castor. Fiecare este cel a cărui inimă este în el. Dar ipocriții se încăpățânează cu coarnele. Da, va fi atât de sănătos! Cu toate acestea, nu este deloc imposibil ca o persoană să se transforme în fața soarelui. Lptso-de și inima este diferită... Corect, corect, judecător! Și judec: nu este deloc imposibil. Si ce folos? Vederea castorilor nu face un lup un castor. O, ipocriți surzi! Ascultă acest tunet: „Firea nu este nimic, duhul dă viață”.

Și nu știți că forma, chipul, carnea, idolul sunt la fel și nimic? Nu știi că această lume este un idol al câmpului Depresului? Soarele pentru această imagine este chipul lui și capul său de aur și iată deșertăciunea deșertăciunii! Daniel nu se înclină, iar Narkiss nu-l iubește. Lumea este strada Melholpnei, desfrânata Babilonului, marea stăpânită de demoni, iar Daniel și Narkiss în apele arzătoare ale iadului și-au văzut mila lor bună. Ce? Un izvor purtător de rouă și un soare curat, după cum este scris: „Pe când strălucește ziua”, adică soarele. „Unde te odihnești? Arată-mi aspectul tău.” „O, bună înțelepciune este pentru om, mai ales pentru cei care văd soarele.”

Mulțumesc pentru binecuvântatul Dumnezeu. Somnul este mila și puterea lui inexprimabile, care a făcut imposibilul inutil, posibilul util. Acum Narkiss-ul meu se va transforma într-un soare adevărat, nu gol. Întrebarea ipocriților: „Ce este aceasta? Vor fi doi sori într-un singur soare?” Răspuns: „Și unde sunt urechile voastre când cerurile predică cu cea mai tare trâmbiță: „El și-a pus satul la soare”?”

Vezi că în capul de aur al idolului tău, lumea aceasta și în acest cuptor babilonian locuiește și lumina noastră de neoprit și nu Sabatul tău mohorât, ci soarele nostru este proslăvit de următorul cântec de trâmbiță: „Iese izvorul și va da să bea. pentru toti."

Dar să lăsăm, dar ipocriții sunt chinuiți în lacul lor de foc. Să trecem, împreună cu Israelul, pe malul celălalt al mării, după sfatul lui Baruchov: „Cine trece pe malul celălalt.

marea și câștigă înțelepciune? Paradisul este acolo.” Acolo, toți Narcpss care se recunosc sunt amurs. Iubitul David este primul care ne întâlnește, cântându-și cântecul: „În tine este izvorul vieții. În lumina ta vom vedea lumina.”

Stați, ipocriți, cu soarele la dispoziție. În soarele tău rău vom găsi unul nou și frumos: „Să fie lumină!” „Lasă soarele să răsară! Și soarele a fost stabilit.

În spatele zidului și dincolo de granițele tale ne întâlnește, îmbrăcați în lumina ta ca o haină! Se proclamă amintirii: „Bucură-te!” "Daţi-i drumul! Pace tie! Nu-ți fie frică! Eu sunt lumina! Eu sunt lumina idolului soarelui și a lumii lui. „Însetat, să vină la mine să bea!”

Miracolul a apărut în apele Narcisului

Spune-mi, frumoasa Narkiss, ce ai văzut în apele tale? Cine ți-a apărut în ele?

Răspuns. Pe apele mele a ieșit la suprafață fierul Elpsian 8. Am văzut pe pânza cărnii mele curgătoare o imagine nefăcută de mână, „care este strălucirea slavei Tatălui”. „Pune-mă ca pecete pe mușchiul tău”. „Lumina se reflectă asupra noastră”. Îl văd pe Petru portul tău: „Pământ în mijlocul apei, compus din cuvântul lui Dumnezeu”. Îl voi

aduce pe prietenul meu, pe acest prieten al lui Isaia: „Îl vei vedea pe Împărat cu slavă și ochii tăi vor vedea pământul de departe”. Vrăjitoarea - carnea mea mi-a arătat Samuelul meu. Îl iubesc pe acesta, mă topesc, dispar și transform. Totuși, din egiptean, să ne uităm la Narcpses evreiești. Iată-l pe primul care ne întâlnește: „Invidios, gelos pe Domnul Dumnezeu...” Iată-l pe al doilea: „Sufletul meu va ieși în cuvântul tău”, adică se va transforma. Iată un alt Narkiss pentru tine: „Iată, am lăsat totul și te urmăm”. Nu este Narkiss adevăratul David?9 „Inima mea și trupul meu vor pieri”. „Ochii mei au pierit pentru mântuirea ta”. „Când voi veni și voi apărea în fața ta?” Nu este Narkiss exact? „Lumea a fost răstignită cu mine, iar eu cu lumea”. „Eu nu trăiesc, dar Hristos trăiește în mine”. „Până când va transforma corpul umilinței noastre...” „Îmi doresc să fiu rezolvat.” „Pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri este un câștig.”

La fel ca în sursa unui chip uman, tot așa în cuvintele lui Isaia, ca un arc într-un nor, acest Cupidon Narkiss este vizibil. „Dumnezeul tău va fi mereu cu tine și vei fi mulțumit, cum

sufletul tău dorește și oasele tale se vor îngrășa și vor fi ca niște struguri beți și ca un izvor în care apa nu se scurge și oasele tale vor vegeta ca iarba și se vor îmbolnăvi și vor moșteni generații de generații. Și pustiile tale vor fi create pentru totdeauna și temeliile tale vor fi veșnice pentru generații și vei fi numit ziditorul de garduri și vei potoli căile tale în mijlocul tău.

Vorbește despre: Cunoaște-te pe tine însuți

Persoane: Luka, prietenul și vecinul său

Luke. Ieri am luat masa amândoi cu fratele meu, cu vecinul meu și cu mine, intenționat de duminică, să vorbim despre ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Masa era în grădină. Prilejul convorbirii a fost dat de cuvintele scrise în foișor, următoarele: „Îți va șterge capul, căruia îi vei observa călcâiul”.

La cină s-au întâmplat doi cărturari: Nabal și Somnas 10. Au interpretat multe cuvintele acelea la cererea fratelui meu. Cred neclintit că Sfânta Scriptură este hrana cerească și medicamentul gândurilor mele. Pentru aceasta, s-a certat pentru că nu a putut simți niciun gust în acele cuvinte cele mai dulci.

Prietene. Cum numiți cuvintele cele mai dulci, fără să simți niciun gust în ele?

Luke. Așadar, ca și cineva care privește de departe florile paradisiace, nu le aude spiritul, ci doar crede că ele respiră un fel de tămâie minunată.

Prietene. Ascultă, frate. Chiar dacă ei respiră sub răsuflarea noastră, nu putem simți gustul.

Luke. Pentru ce? Nu ai cap și nări? Prietene. Capete și nări? Să știi că suntem lipsiți de o persoană întreagă și trebuie să spunem: „Doamne, nu avem o persoană...”

Luke. Nu avem și nu vedem oameni printre noi? Prietene. La ce folosește a avea și a nu înțelege? Gustă și nu auzi gustul? .. Și dacă vrei să știi, atunci să știi că noi vedem oamenii în acest fel, de parcă cineva ți-ar arăta un picior sau călcâi uman, acoperind restul corpului și capului; fără ea, este imposibil să recunoști o persoană în vreun fel. Te vezi pe tine însuți, dar nu te înțelegi și nu te înțelegi. Și să nu te înțelegi, cuvânt cu cuvânt, unul

și la fel ca să te pierzi pe tine însuți.” Dacă o comoară este îngropată în casa ta, dar nu știi despre ea, cuvânt cu cuvânt, indiferent cum s-ar întâmpla. Deci, a te cunoaște pe tine însuți și a te regăsi pe tine însuți și a găsi o persoană - toate acestea înseamnă un singur lucru. Dar nu te cunoști și nu ai o persoană în care să fie ochii și nările, auzul și alte simțuri; cum poți să-ți înțelegi și să-ți recunoști prietenul: „Dacă nu te recunoști, femeie bună în femei, mergi la călcâiele turmei și hrănește-ți caprele la colibele păstorului”.

Luke. Cum? La urma urmei, văd brațe, picioare și tot corpul meu. Prietene. Nu vezi nimic și nu știi nimic despre tine. Luke. Planul tău este crud și foarte spinos. Nu pot să-l înghit.

Prietene. Ți-am spus că nu poți auzi gustul.

Luke. Deci, ce văd în mine? Spune te rog.

Prietene. Vedeți în voi înșivă ceea ce este nimic și nu vedeți nimic.

Luke. M-ai torturat. Cum să nu văd nimic în mine?

Prietene. Ia un pământ în tine. Dar prin aceasta nu vezi nimic, pentru că pământul și nimic sunt unul și același. Este diferit să vezi umbra unui stejar, iar altul să vezi exact copacul în sine. Îți vezi umbra, doar pentru a spune, pustiul tău și nimic. Și nu s-a văzut niciodată când s-a născut.

Luke. Dumnezeul meu! De ce gânduri atât de ciudate?.. Veți spune că nu am nici urechi, nici ochi.

Prietene. Și da, am spus cu mult timp în urmă că ați plecat cu toții. Luke. Cum? Ochii mei nu sunt ochi și urechile nu sunt urechi? Prietene. te voi întreba. Spune: călcâiul tău și corpul tău, sunt toate una?

Luke. Călcâiul meu este ultima parte a corpului, iar capul este începutul.

Prietene. Așa că îți răspund cu propriul tău răspuns că ochiul tău este un călcâi sau o coadă în ochi.

Luke. Și cel mai precis ochi, ochiul principal și inițial, unde?

Prietene. Am spus că îți vezi doar coada, dar nu-ți cunoști capul. Deci, este posibil să recunoști o persoană de pe unul dintre călcâiele sale? Și așa cum nu-ți vezi ochiul, cu excepția ultimei părți a lui, tot așa nici urechea, nici limba, nici mâinile, nici picioarele nu ți-ai văzut niciodată, nici toate celelalte părți ale tale, tot corpul tău, cu excepția pentru ultima sa parte,

numit călcâi, coadă sau umbră.,. Deci poți spune că te-ai recunoscut? Te-ai pierdut pe tine. Nu ai nici urechi, nici nări, nici ochi, nici toți, cu excepția uneia dintre umbrele tale.

Luke. De ce îmi spui umbră?

Prietene. Pentru faptul că ți-ai pierdut esența ființei tale, iar în tot corpul tău observi un călcâi sau o coadă, ocolindu-ți acuratețea și ți-ai pierdut importanța.

Luke. Dar de ce îi numești pe membrii mei coadă?

Prietene. Deoarece coada este ultima parte, urmează capul și de la sine nu începe nimic.

Luke. Tortură-mă, dragă prietene. Poate este așa cum spui. Dar tu, după ce mi-ai distrus părerile, nu-ți dai gândurile.

Prietene. Ascultă, sufletul meu! Eu însumi recunosc că nu știu sigur. Și dacă vă plac gândurile mele, atunci să vorbim sincer. Știți fără îndoială că ceea ce numim ochi, ureche, limbă, mâini, picioare și întregul nostru corp exterior nu acționează de la sine în nimic și în nimic. Dar toate acestea sunt înrobite gândurilor noastre. Gândul, stăpâna ei, este în continuă agitație zi și noapte. Apoi argumentează, sfătuiește, ia o hotărâre, obligă. Și prepuțul nostru, ca o vite sau o coadă înhamată, îl urmează, vrând-nevrând. Deci vezi că gândul este punctul nostru principal și punctul de mijloc. Și, prin urmare, este adesea numită inimă. Deci, nu carnea noastră exterioară, ci gândul nostru este persoana noastră principală. Suntem în ea. Și ea suntem noi.

Luke. Aici! Eu cred. Am observat că atunci când (de acum încolo mă voi numi gând) mă repez în lateral, atunci fără mine ochiul meu nu poate vedea nimic în apropiere. Ce fel de ochi este dacă nu vede? L-ai numit bine nu un ochi, ci o umbră a unui ochi exact sau o coadă. Mulțumesc că m-ai găsit. Dumnezeu să ajute! Acum am ochi, urechi, limbă, brațe, picioare și tot. Am pierdut vechiul și am găsit noul. La revedere,

și Mens cujusque, is est quisque ... (Cicero) - „Mintea tuturor -

toată lumea este” (Cicero). De aceea, printre teutoni, o persoană este numită mensh, sprech mens, adică gând, minte; elenii fac

soț - fos, ridică din umeri lumina, adică mintea.

6 Coesi sunt oculi, ubi mens aliud agit (Proverbium) - „Orbi sunt ochii când mintea face altfel, adică dacă plutește în alta” (o pildă străveche).

umbra mea! Salut draga adevar! Tu fii pământul meu promis! Mi-e suficient să fiu angajat. Da, nu m-am gândit niciodată la asta. Unde! Îmi place această părere. Poate îmi poți confirma. Vreau să fie de neclintit.

Prietene. Vă rog să nu vă grăbiți! Cel care se agață repede de o nouă părere cade curând. Nu face vant. Testează în mod periculos fiecare cuvânt. În acel moment, dă-i un loc în inima ta. Îmi place în mod nespus această părere. Și îmi doresc să fie al tău pentru totdeauna, pentru ca în inima și gândul nostru să fie unul. Și nimic nu poate fi mai dulce decât asta. Dar poate, mestecă bine primul lucru. Apoi, cu bucurie și simplitatea inimii, acceptă. Fii simplu. Dar fii atent si. Dacă vă place părerea mea, atunci să știți că nu este ficțiunea mea. Priviți la Ieremia din capitolul 17, versetul 9.

Luke. Dumnezeul meu! Îl voi vedea pe Ieremia cel mai exact, dacă îi văd gândul. Dar poate cuvintele lui exacte...

Prietene. Iată pentru tine: „Adinc este inima unui om, mai mult decât toate, și există un om și cine îl va cunoaște?” 11 Dacă acum ai ochi și urechi, ține seama! Te simti?

Luke. O simt, prietene. Profetul numește inima om.

Prietene. Și pe lângă asta, ce observi?

Luke. Că abisul ascuns al gândurilor noastre și inima adâncă sunt toate la fel. Dar uimitor! Într-un fel, este posibil ca o persoană să nu fie exteriorul sau prepuțul, așa cum susțin oamenii, ci inima sau gândul său profund: este cel mai precis este persoana și capul. Iar aspectul său exterior nu este altceva decât o umbră, un călcâi și o coadă.

Prietene. Poftim? Deja începi să cazi. Îți este ușor să crezi la început. Pentru aceasta, credința ta a început curând să eșueze. Ceea ce se aprinde brusc, apoi dispare brusc. Dar munca fermă cu inerție este întărită, pentru că nu există sfaturi fără încetineală. Ah, pământul este lipicios. Dintr-o dată nu este posibil să-ți rupi piciorul din păreri lipicioase, carnale. Ele, care au prins rădăcini în noi, se numesc credințe. Din viața noastră trupească, gândul trupesc are un început și o sursă, se strecoară pe pământ, dorește carnea, urmărește călcâiul nostru murdar și ne protejează ochiul inimii, sfaturile noastre... Dar cine ne va șterge capul? Cine va scoate ochiul corbului care se uită în noapte? Cine ne va distruge b

carne? Unde o străpunge Fineas pe desfrânată? Unde ești tu, sabia Jeremș, devastând pământul? .. 12 Dar Dumnezeu a găsit pe înțelept împotriva înțeleptului, șarpele împotriva empiei, sămânța împotriva sămânței, pământul în loc de pământ, raiul în loc de iad. În loc de morți, vii, în loc de minciuni, adevărul tău... Iată! Mântuitorul tău vine cu răsplată.

Luke. Vă rog să vorbiți mai clar. nu inteleg nimic. Prietene. Dar cine poate gusta fără credință?

Credința care vede lumina în întuneric, frica de Dumnezeu, trezirea cărnii, puternică ca moartea, iubirea lui Dumnezeu - aceasta este singura ușă către gustul ceresc. Poți să crezi că spiritul cel mai pur conține toată cenușa cărnii tale?

Luke. Eu cred. Dar eu însumi simt slăbiciunea credinței mele... Ajută-mă, dacă poți, să ies din noroiul necredinței. Mărturisesc că acest cuvânt credință din buzele mele murdare este visat pentru simplu obicei, dar gustul din el nu aud nimic.

Prietene. Știi măcar unde caută credința?

Luke. Știu că cineva trebuie să creadă în Dumnezeu. Și nu vă voi spune despre nimic altceva.

Prietene. O, sărac și stearp! Să știi că credința vede ceea ce ochiul tău gol nu poate vedea.

Luke. Ce este un ochi gol?

Prietene. S-a spus deja că toată carnea este un pustiu.

Luke. Si da! Nu văd nimic altceva în tot dedesubtul cerului, decât înfățișarea sau, după cum spuneți, densitatea sau carnea.

Prietene. Deci tu ești un păgân necredincios și un idolatru.

Luke. Cum poate un idolatru dacă cred într-un singur Dumnezeu?

Prietene. Cum o crezi pe Míe dacă, în afară de aparențe, nu vezi nimic? La urma urmei, credința disprețuiește înfățișările goale și se bazează pe faptul că în pustietate capul, puterea este temelia și nu piere niciodată.

Luke. Prin urmare, este nevoie de un alt ochi pentru a vedea în continuare invizibilitatea

Prietene. Mai degrabă, spuneți că aveți nevoie de un ochi adevărat, ca să puteți vedea adevărul în pustiu. Și vechiul tău ochi nu este bun. Ochiul tău gol se uită la pustiul din toate. Dar dacă ai avea o persoană adevărată în tine, ai putea vedea adevărul în toate cu ochii lui,

Luke. Cum poți obține această persoană?

Prietene. Dacă îl recunoști, atunci îl vei primi.

Luke. Și unde este? .. Dar primul răspuns: de ce ai vorbit despre credință, iar acum despre ochi?

Prietene. Ochiul adevărat și credința sunt toate una.

Luke. Cum așa?

Prietene. Pentru ca o persoană adevărată să aibă un ochi adevărat, care, ocolind aparențe, vede sub el vești și se odihnește pe el, pentru aceasta se numește credință. Dar să crezi și să te bazezi pe ceea ce, ca pe o bază solidă, este tot un lucru.

Luke. Dacă găsești doi ochi în mine, atunci doi oameni.

Prietene. Desigur ca este.

Luke. Da, unul este suficient. Pentru ce sunt doi?

Prietene. Uită-te la acest copac. Dacă acest stejar nu există, poate exista o umbră?

Luke. Nu sunt o umbră. Am un corp solid.

Prietene. Ești o umbră, întuneric și decădere! Ești visul bărbatului tău adevărat. Tu ești haina și el este trupul. Tu ești o fantomă, iar el este adevărul din tine. Tu nu ești nimic, dar el este o ființă în tine. Tu ești murdărie, dar el este frumusețea, imaginea și planul tău, nu imaginea și nu frumusețea ta, pentru că nu este de la tine, ci doar în tine și te conține, o, praf și nimic! Și nu-l vei recunoaște până atunci, atâta timp cât nu mărturiști împreună cu Avraam că ești pământ și cenuşă. Acum mănâncă pământul, iubește-ți călcâiul, târăște-te pe pământ. O, sămânța este vioaie și umbra este inepuizabilă! Va veni ziua făgăduită de Dumnezeu, în care cuvântul sfatului tău rău, binecuvântat de un suflet curat, îl va distruge pe acesta: „El îți va șterge capul”.

Conversația 2 cam la fel: Cunoaște-te pe tine însuți

Persoane: Cleopa, Luke și Prieten

K l e o p a. Spuneți adevărul... Totuși, domnule Somnas, oricât de grăitor ar fi, nu aud gustul din el. Să ne întoarcem la prietenul nostru. Cuvintele lui sunt caustice, dar nu știu, cumva plăcute.

Luke. Și iată-l cu noi...

Prietene. Shadow e moartă! Buna ziua!

Luke. Bună Gând! Spirit! Inima! Acesta este omul tău? V-am spus din nou gândurile librarilor noștri.

Au spus că ar trebui să-ți arăți părerea în natură.

Prietene. Ce înseamnă să arăți în natură?

Luke. Nu știu.

K l e o p a. Cum să nu știi? Trebuie arătat că nu numai la o persoană, ci și la alte creaturi, invizibilitatea primează.

Luke. Da domnule. De aceea au vrut să meargă la tine.

Prietene. Și încă nu știi asta?

Luke. Bineînțeles că trebuie să dovedești.

Prietene. Crezi că există un zeu?

Luke. Puterea lui invizibilă execută totul și deține totul.

Prietene. Deci ce altceva ai nevoie? Te-ai dovedit deja.

Luke. Cum ai dovedit-o?

Prietene. Când spui că o forță invizibilă împlinește totul și stăpânește totul, nu este un lucru să spui că invizibilitatea în creaturi are prioritate? Tu însuți ai numit deja invizibilitatea cap, iar vizibilitatea coada în întregul univers.

Luke. Deci, luați asta din întregul univers ca exemplu pentru explicație.

Prietene. Vă prezint toată floarea soarelui și toate lumile copernicane. Ia ce vrei de la ei. Și ceea ce spui - pentru a arăta în natură, ar fi trebuit să spui: explică-ne cu pilde sau exemple și asemănări că o persoană nu constă în carnea și sângele său exterior, ci conform gândului și inimii sale - că este o persoană adevărată. . Uită-te la acest perete. Ce vezi pe el?

Luke. Văd o persoană scrisă. Se oprește asupra șarpelui, zdrobind capul zmippu-ului cu yoga.

Prietene. Vezi tabloul?

[Luca a]. Înțeleg.

Prietene. Spune-mi, ce crezi că este pictura? Este vopsea sau este un desen acoperit cu vopsea?

Luke. Vopseaua nu este altceva decât praf de pușcă și pustiu: modelul sau proporția și aranjarea culorilor este puterea. Și dacă nu este acolo, atunci vopseaua este doar noroi și pustiu.

Prietene. Ce mai vezi cu acest tablou?

Luke. Văd cuvinte atribuite din Biblie. Slu-

ascunde! Le voi citi: „Ochii unui înțelept sunt în capul lui. Ochii nebunilor sunt la marginile pământului”.

Prietene. Bine! Dacă cineva vede vopseaua în cuvinte, dar nu poate citi literele, ce părere aveți? O astfel de scrisoare vede?

Luke. Cu un ochi carnal, vede un ultim pustiu sau culoare în cuvinte, dar nu înțelege figurile în sine în scris, vede un călcâi, nu un cap.

Prietene. Pe drept judecat. Deci, prin urmare, dacă vedeți o cărămidă și vapno I3 pe vechea biserică din Akhtyrka, dar nu înțelegeți planul ei, ce credeți - ați văzut-o și ați recunoscut-o?

Luke. În nici un caz! Astfel, văd în ea doar aspectul extrem și final, pe care îl văd chiar și vitele, dar simetria, sau proporția și mărimea ei, care este legătura cu totul și capul materialului, pentru că nu îl înțeleg, pentru asta. Nu-l văd, nu-l văd capete.

Prietene. Buna judecata. Aruncă toată suma acum din conturi.

Luke. Cum?

Prietene. Și așa! Ceea ce este în culorile desenului, la fel este figura în scris și în structura planului. Dar simți că toate capetele, ca un desen, ca o figură și un plan, și o simetrie și o dimensiune, nu sunt altceva decât gânduri?

Luke. Asa pare.

Prietene. Așadar, de ce nu înțelegi că la alte creaturi invizibilitatea primează, nu numai la om? Același lucru poate fi înțeles despre ierburi și copaci și despre orice altceva. Spiritul modelează totul. Spirit și conține. Dar ochiul nostru urmărește călcâiul și este pe ultima apariție, ocolind forța, începutul și capul. Și așa, chiar dacă am fi un singur trup fără suflet, chiar în acel moment încă nu ne înțelegem pe deplin pe noi înșine.

Luke. Pentru ce?

Prietene. Pentru ca, onorând praful exterior din corpul nostru, să nu ne ridicăm în gând la planul care conține acest praf slab. Și nu simțim niciodată gustul acestor cuvinte ale lui Dumnezeu, conceptul nostru strecurându-se de-a lungul pământului până la cunoașterea adevăratului

nostru trup al celor care înalță, și anume: „Nu te teme, Iacob! Iată, am scris pereții tăi pe mâinile mele...” Dar să mergem mai sus.

Cleopa. Încă nu vrem să mergem mai sus, dar

avem o îndoială. Și vrem să știm bine cum numiți corpul adevărat. Suntem surprinși că...

Prietene. Ce este minunat? Dumnezeu nu conține totul? Nu este el însuși capul și totul? Nu este el adevărul în pustietate, temelia adevărată și principală în praful nostru neînsemnat? Și cum te îndoiești de corpul exact, etern și nou? Nu te gândești să găsești ceva pe care Dumnezeu să nu guverneze prin cap și în loc de început? Dar poate ceva să aibă propria ființă, în afară de ea? Nu este el ființa tuturor? El este un copac adevărat într-un copac, iarbă în iarbă, muzică în muzică, o casă într-o casă, în noul nostru trup pământesc există un corp și precizie sau capul lui. El este totul în toate, pentru că adevărul este al Domnului; dar Domnul, duhul și Dumnezeu sunt toți una. Singur El este minunat în toate și face nou în toate prin el însuși, iar adevărul Lui rămâne în toate pentru totdeauna; restul întregii înfățișări extreme nu este altceva decât umbra lui, și călcâiul, și așternutul lui, și haina putrezită... Dar „ochii înțelepților sunt la capul lui, dar ochii nebunilor sunt la capetele lui. pământul."

Conversația 3 cam la fel: Cunoaște-te pe tine însuți

Persoane: Cleopa, Philo, Prieten

Cleopa: Ah! Oprește-te, poate. Nu te îndoi. Este o persoană bună și nu se sfiește de prietenie. Îți cunosc inima bună, dar el nu caută altceva decât asta.

Philo. Cunosc mulți oameni de știință. Sunt mândri. Nici nu vor să vorbească cu sătenul.

Cleopa. Poate, crede-mă.

Prietene. Despre ce te certe?

Cleopa. Ba! Și am venit la tine intenționat... Iată-l pe tovarășul meu. Te rog nu te enerva.

Prietene. Pentru ce? „Omul vede fața, dar Dumnezeu vede inima”. Unde este Luca?

Cleopa. Nu pot înțelege ce spui. S-a agățat de Somnas în timpul conversației de ieri, iar noutățile tale ne sunt dragi.

Prietene. Despre ce era vorba?

Cleopa. Îți amintești, Philo?

Filon π. Amintesc. Era vorba despre abis.

Cleopa. Ah! Iată cuvintele: „Și întunericul este deasupra prăpastiei”.

Philo. Apoi disputa era despre niște burdufuri vechi și noi și despre vin.

Cleon. Unul a susținut că cerul se numește abis, pe care plutesc planetele, iar domnul Nabal a strigat că exact abisul este marele ocean; un altul a jurat că prin aceasta este trecută soția; altul a interpretat doctrina și așa mai departe.

Prietene. Dacă vrem să măsurăm cerurile, pământul și mările, trebuie mai întâi să ne măsurăm pe noi înșine și pe Pavel cu propria noastră măsură. Și dacă nu ne putem găsi măsura, în noi, atunci cum o putem măsura? Și nefiind măsurat mai întâi pe tine, la ce folosește să cunoști măsura la alte creaturi? Da, și este posibil? Poate un orb în propria sa casă să fie înțelept în piață? Poate găsi o măsură fără să-și dea seama că este o măsură? Poate măsura fără să vadă pământul? Poate să vadă fără să-i vadă capul? Poate el să vadă capul și puterea lui fără să-și găsească și să-și înțeleagă pe a sa în sine? Cap cu cap și forță este înțeles ca putere 14.

K l e o p a. Este posibil să vorbim mai simplu?

Prietene. A măsura și a cunoaște măsura este un lucru. Dacă ai măsura lungimea și lățimea bisericii cu o brază sau o frânghie, după cum crezi, ai ști măsura ei?

K l e o p a. Nu te gândi. Aș recunoaște doar spațiul materialelor sale și îi voi recunoaște măsura exactă care conține materiale în acel moment când îi voi înțelege planul.

Prietene. Așadar, chiar dacă ai măsura toate lumile copernicane, fără să cunoști planul lor, care conține toate înfățișările, atunci nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Cleopa. Cred că, așa cum aparența este gol, tot așa este și măsura lui.

Prietene. Dar cine poate recunoaște planul în materialele spațiale terestre și cerești, agățate de simetria lor eternă, dacă înainte nu l-ar putea vedea în trupul lor neînsemnat? Prin acest plan, totul pentru toți este creat sau modelat și nimic nu poate rezista fără el. El este tot lanț material și funie. El este mâna dreaptă, degetul care conține tot țărâna și brațul lui Dumnezeu, care a măsurat toată decăderea și cea mai neînsemnată compoziție a noastră. Cuvântul lui Dumnezeu, sfaturile și gândurile sale – acesta este planul, răspândit insensibil peste tot materialul din Univers, care conține și împlinește totul. Aceasta este profunzimea bogățiilor și a înțelepciunii lui. Și ce se poate răspândi mai larg decât

gânduri? O, inimă, abisul tuturor apelor și cerurilor care se repezi?... Cât de adânc ești! Îmbrățișezi și conține totul, dar nimic nu te poate conține.

Cleon. Ca să spun adevărul, îmi amintesc de cuvântul lui Ieremia: „Adâncă este inima unui om, mai mult decât toate, există un om...”

Prietene. Același om conține totul! El îți stabilește mâinile și picioarele trupești. El este capul și puterea ochilor și urechilor voastre. Și dacă poți să-l crezi, „ochii tăi nu se vor întuneca și gura ta nu se va putrezi în vecii vecilor”.

K l e o p a. Cred și îmi oblig inima la ascultarea credinței. Dar nu poți să-mi dai un mic impuls? Te rog nu fi supărat. Cu cât voi urca mai sus în conceptul de invizibilitate, cu atât mai puternică va fi credința mea.

Prietene. Ceri pe bună dreptate ca Dumnezeu să nu accepte rugăciuni sau sacrificii de la noi dacă nu-l recunoaștem. Iubiți-l și apropiați-vă de el mereu; apropiați-vă cu inima și cunoștințele voastre, nu cu picioarele și gura exterioare. Inima ta este capul aparițiilor tale. Și când capul, atunci tu însuți ești inima ta. Dar dacă nu te apropii și nu te conectezi cu cel care este capul tău, atunci vei rămâne o umbră moartă și un cadavru. Dacă există un corp deasupra corpului tău, atunci există un cap deasupra capului și deasupra vechii inimi noi. Ah, nu ne e rușine și ne pare rău că Dumnezeu ne cere judecată și nu o primește?

K l e o p a. Este posibil să? Cum așa?

Prietene. Rivalerii lui sunt idolii și idolii. Îi vom achita, stând în instanță.

K l e o p a. Insultă groaznică! Și nu o înțeleg.

Prietene. Nu înțeleg? Chiar în această oră vei fi judecător împotriva lui.

K l e o p a. frică. Dar poate, întărește-mi necredința despre corpul nemuritor. Îmi plac aceste cuvinte ale tale: „Ochii tăi nu se vor întuneca...”

Prietene. Ei bine, spune-mi: dacă corpul tău exterior sau corpul animalului ar fi nevătămat după 1000 de ani, ți-ai iubi carnea?

K l e o p a. Acest lucru nu poate fi. Și dacă poți, nu poți să nu iubești.

Prietene. Să știi că încă nu te-ai cunoscut câtuși de puțin.

K l e o p a. Cel puțin știu pe ce este corpul meu

se bazează planul etern. Și cred în aceste promisiuni ale lui Dumnezeu: „Iată, pe mâinile mele am scris zidurile voastre...”

Prietene. Dacă ar fi să recunoașteți planul din structura unei case după rezistența pereților ei, ar fi suficient pentru a cunoaște casa perfectă?

Cleopa. Nu te gândi. Pare necesar, se pare, să știm și pentru ce sfaturi sau fapte a fost construită acea casă - este sacrificată demonilor sau unui zeu invizibil, este o locuință de tâlhar sau un sat îngeresc?

Prietene. Și mi se pare că nu prea înțelegeți, de exemplu, un vas de lut, dacă vă referiți la una dintre figurile lui reprezentate pe pământ și nu știți dacă este umplut cu lichior sau băutură, pur sau impur.

Cleopa. Acum înțeleg că corpul meu este exact ceea ce sunt pereții templului sau ceea ce este craniul în vas. Dar inima și gândurile mele sunt că există o jertfă în templu sau că este apă într-un vas. Și așa cum zidurile sunt mai ieftine decât sacrificiile, pentru că sunt pentru victime - nu victime pentru pereți și un craniu pentru apă - nu apă pentru un vas, tot așa sufletul, gândurile și inima mea sunt mai bune decât trupul meu.

Prietene. Dar spune-mi: dacă acei ziduri frumoși s-ar destrama, ar pieri? Ar fi pierdut acel vas dacă craniul său figurat ar fi vânătat?

Cleopa. Uf! Chiar și un copil înțelege asta. Desigur, nu este complet dacă...

Prietene. Nu te bucura, Israele al meu, și nu te bucura. Te-ai rătăcit de la Domnul Dumnezeul tău. Nu ați auzit niciodată de la profeți că Dumnezeu are judecată cu rivalul său - pământul?

Cleopa. Dar cine îl poate judeca?

Prietene. Ți-ai dat deja judecata asupra lui, distrugându-i partea.

Cleopa. In ce fel?

Prietene. Cel care a îndreptăţit pe cei nedrepţi a jignit fără îndoială pe cei nevinovaţi. Și niciunul nu poate fi justificat. Așa a fost judecătorul, ce ești tu, Efrem, pe care unul dintre profeți îl numește nebun albastru, lipsit de inimă 15. Da, și nu e de mirare, căci după povestea aceluiași profet, ca un cuptor aprins de foc, toți judecătorii s-au aprins de pasiune pentru aparențe, că toți dascălii s-au îmbolnăvit de pământ și nu a fost nici unul care să fie prieten cu Dumnezeu.

K l e o p a. Ai milă. Spune-mi, ce judecată am pronunțat împotriva lui Dumnezeu?

Prietene. Asa de! Tu, după ce te-ai îndrăgostit de pământ, i-ai dat prin judecata ta ceea ce este numai al lui Dumnezeu.

K l e o p a. Nu înțeleg.

Prietene. Asculta! Porumbel cu ochi negri! Nu este LP-ul lui Dumnezeu puterea? Și nu este cetatea Domnului?

K l e o p a. Dar cine se ceartă despre asta?

Prietene. Cum îndrăznești să spui că atunci când craniul a fost rupt, vasul a fost pierdut? Îndrăznești să așezi un vas pe țărână, și nu în Dumnezeu? Ce fermitate poate exista în ceva ce este supus în permanență ruinelor și schimbărilor? Nu este degetul invizibil al lui Dumnezeu care conține praf în pereți? Nu e capul în pereți? Nu este zidul etern, dacă începutul său principal este etern? Cum îndrăznești, după ce ai distrus capul, să înalți coada, dând inofensivă putrezicii, fermitate prafului, zeității idolului, lumină întunericului și viață morții? Iată o judecată și un sfat nesfânt! Iată ochiul rău al șarpelui rău, care iubește călcâiul și nu capul lui Hristos Isus! „El este totul în toate...” Nu ai spus că este imposibil să nu iubești un corp perisabil dacă a fost nevătămat după o mie de ani? Și cum poți spune că măcar ți-ai recunoscut corpul? Și de ce te lauzi cu aceste cuvinte milostive ale lui Dumnezeu: „Iată, pe mâinile mele El a scris zidurile tale și mereu înaintea mea”? Poate decăderea să reziste mereu, adică pentru totdeauna? Poate cei nevrednici să fie cinstiți, iar întunericul să fie lumină și răul să fie bun? Nu este totul un singur lucru - să fii sigur de praful picioarelor tale și să te bazezi pe un idol de argint? Tot idolul care este vizibil. Tot ce este dezonorant, care este perisabil. Tot ceea ce este întuneric și moarte care este trecător... Privește la pământescitatea cărnii tale. Crezi că o comoară este îngropată în acest praf al tău, adică invizibilitatea și degetul lui Dumnezeu sunt ascunse în ea, acest praf al tău și care conține tot praful tău?

K l e o p a. Eu cred.

Prietene. Crezi că el este capul și temelia originală și planul etern al cărnii tale?

K l e o p a. Eu cred.

Prietene. Oh! Ori de câte ori ai crezut, nu ai spune niciodată că trupul tău este pierdut când cenușa ta este împrăștiată. Vezi un corp bestial în tine. Nu vezi corpul spiritual. Nu ai toiagul și spiritul pentru dubla împărțire. Nu simți gustul acestor cuvinte ale lui Dumnezeu: „Eç-

vei scoate pe cei neprihăniți dintre cei nevrednici, cum va fi gura mea..."

Cleon. Nu-mi este clar cum i-am acordat idolului o zeitate și viață celui care este mort. Am auzit că cel care a pierit este τοτ, care numește lumina întuneric și dulce amar.

Prietene. Nu fi surprins, suflete! Cu toții suntem nebuni. Cine tocmai s-a îndrăgostit de înfățișarea cărnii sale nu poate să nu alerge după apariția în tot spațiul ceresc și pământesc. Dar de ce o iubește? Nu este pentru cea care vede în domnia și plăcerea ei viața, frumusețea și puterea?

K l e o p a. Desigur, pentru asta.

Prietene. Deci, nu este totul un singur lucru - să venerezi un idol pe viață și să-i dai viață și el trebuie să moară. Același lucru mi se pare: a venera amarul ca dulce și a judeca că dulceața mierii aparține bilei. Dar este posibil să atribui dulceață bilei fără supărare mierii? Așa ne adunăm cu toții împotriva Domnului și împotriva lui Hristos! El strigă: „Cetatea și puterea mea! Calea, adevărul și viața sunt în mine!” Și judecăm că toate acestea aparțin cărnii exterioare și aspectului carnal. Și această judecată a noastră este confirmată de neînlocuit de același tip de viață în fața oamenilor.

K l e o p a. Îmi văd vina acum. Și sunt teribil de surprins, ce fel de întuneric ne-a acoperit ochii? Atâția profeți strigă: „Duh, duh! Doamne, Doamne! Fiecare înfățișare exterioară este iarbă, o umbră, nimic, dar mormăim și ne întristăm când trupul nostru se ofilește, slăbește și praful se transformă în praf. Este posibil să găsești cea mai încăpățânată și cea mai crudă nefericire?

Prietene. Eu și Semu ne minunăm adesea. Acum, cred că înțelegi ce fel de judecată, pe care Dumnezeu o cere cu atâta râvnă și unic de la noi prin profeți. Și cum putem să dăm o judecată bună fraților noștri mai mici, după ce l-am jignit pe fratele întâi născut - Hristos Isus? Este primul orfan pe care l-a lăsat toată lumea; este primul cerşetor căreia i s-a luat totul. Toți în spatele întunericului, lăsând lumina, să mergem, să alergăm.

K l e o p a. Dar de unde vine această sămânță blestemata din noi? Dacă pământul este blestemat, atunci și dragostea pentru el.

Prietene. Ei bine, tu numești gândurile o familie. Sămânța este începutul fructului. Iar sfatul din inimă este capul faptelor noastre. Dar din moment ce inima noastră este o persoană exactă, atunci este clar pe cine numește înțelepciunea lui Dumnezeu sămânță și copii.

emin. Acești oameni iubesc pământul și este călcâiul și piciorul și umbra. Din anumite motive, nu s-au săturat de nimic. Binecuvântat, dacă în inima cui este zdrobit acest cap blestemat. Ea ne duce în necazuri, iar la noi în dulciuri imaginare. Dar de unde vine acest șarpe din inimă? Intrebi?

Cleopa. Vreau să știu.

Prietene. De unde vine sămânța rea din paturile grădinii? O multime de sfaturi peste tot. Nu te vei salva de la naștere. Dar ce să faci? fiule! Păstrează-ți inima! Stați de pază cu Habacuc16. Cunoaste-te. Vedeți-vă. Fii în casa ta. Aveți grijă de dumneavoastră. Auzi! Ai grija de inima ta.

Cleopa. Da, cum ai grijă de tine?

Prietene. Deci, ca un câmp. Aruncă sau smulge din rădăcină și smulge orice sfat rău, toate viperele rele din sămânță.

Cleopa. Care este sfatul rău și sămânța șarpelui?

Prietene. Să iubească și să justifice în fiecare caz o înfățișare goală sau călcâi.

Cleopa. Spune-o mai ușor.

Prietene. Nu crede că mâna ta se va îndoi, ci crede că este veșnică în Dumnezeu. O umbră a ei piere. Mâna adevărată și adevărul este etern pentru că este invizibil și invizibil pentru că este etern.

Cleopa. Aceste gânduri sunt minunate.

Prietene. Desigur, altele noi. Dacă vei condamna conținutul mâinii tale la stricăciunea trupească, atunci vei fi un burduf vechi, umflat de un abis de gânduri, neluminat în măsura în care poți spune: „Dumnezeu, care a poruncit luminii să strălucească din întuneric, a a strălucit în inimile noastre...” Și aceasta se va face în timpul creării unui nou cer și pământ. „Iată, eu creez lucruri noi!” zice Domnul (Isaia).

Conversația 4 cam la fel: Cunoaște-te pe tine însuți

Persoane: Luca, Cleopa, Filon, Prieten

Luke. Prin urmare, nu este o chestiune mică: să te cunoști pe tine însuți.

Prietene. O singură muncă în amândouă este să se cunoască pe sine și să-L înțeleagă pe Dumnezeu, să cunoască și să înțeleagă omul exact, toată munca și înșelăciunea lui din umbra lui, asupra cărora ne oprim cu toții. Dar omul adevărat și Dumnezeu sunt la fel. Și nu a existat încă niciodată aparența care să fie adevăr și adevărul să fie aparență; dar întotdeauna în toate există un secret și un adevăr invizibil

da, pentru că ea este a Domnului. Dar Domnul și duhul, neavând carne și oase, și Dumnezeu sunt toți una. Ai auzit cuvintele unui om adevărat. Dacă nu te recunoști, bună soție, hrănește-ți caprele lângă colibe ciobanului. Nu sunt soțul tău, nici păstorul tău și nici stăpânul tău. Nu mă vezi pentru că nu te cunoști pe tine însuți. Ieși din ochii mei

și nu veni! Da, și nu poți fi în fața mea, pentru că nu te înțelegi bine. Cine nu se cunoaște pe sine, numai el poate cânta: „Domnul mă păstorește...”

K l e o p a. Și avem câteva îndoieli de la ultima conversație.

Prietene. Când vine vorba de o chestiune importantă, nu este surprinzător. Dar care sunt îndoielile?

Cleopa. În primul rând: ai spus că o persoană care s-a îndrăgostit de carnea vizibilă, din acest motiv, urmărește aparențele peste tot, deoarece vede în ea ușurință și plăcere, viață, frumusețe și putere.

Prietene. Si ce crezi?

Cleopa. Ni se pare că nu poate crede în păstrarea invizibilității și crede că el singur are propria sa existență, pe care o poate simți cu mâinile trupești și o poate visa în ochii săi pieritoare. Cu toate acestea, el însuși poate înțelege și știe perfect că tot ceea ce iubește trece. De aceea plânge când îl părăsește, argumentând că deja a dispărut complet, la fel cum un bebeluș plânge peste o nucă spartă, neînțelegând că esența nucii nu constă în crusta ei, ci în bob, sub crusta cea mai interioară. , de care depinde crusta însăși.

Prietene. Dormit, e foarte adevărat că fermierul ar fi foarte prost dacă ar fi îngrijorat de faptul că în câmpul său tulpina de grâu a început să se usuce și să crească decrepit în luna august, necertând că paiele noi, ieșite în primăvară. , a fost ascuns într-un mic bob închis și și-a închis invizibil șederea veșnică și adevărată în bob. Dar nu este oare tot la fel – să-i datorezi paiului puterea și ființa, și nu capului sau bobului, și să nu crezi, nici să-ți amintești de șederea bobului? Pentru aceasta, de exemplu, judecătorul i-a acordat vărului putere și putere în moștenire, pentru că este sigur că propriul său moștenitor nu este în viață. Și aceasta este acea judecată nelegiuită, despre care s-a discutat între noi în ultima conversație.

K l e op a. Încă o îndoială. La urma urmei, am spus asta: Îmi amintesc acest cuvânt al lui Ieremia: „Adânc este inima unui om, mai mult decât toate, și este o persoană adevărată...” Și ai adăugat următoarele cuvinte: „Acesta este aceeași persoană și conține totul” și așa mai departe.

Prietene. Deci de ce te îndoiești?

K l e o p a. Înțeleg fără îndoială că toți membrii noștri externi au în inimă ființa lor închisă, așa cum paiele de grâu sunt conținute în bobul. Ea, ofilit și decrepită, apoi se închide când se usucă în bob, apoi iarăși iese în verdeață și nu moare, ci se reînnoiește și pare că își schimbă hainele. Dar vedem pe toți oamenii fără excepție membri externi, care mărturisesc și grânele lor, adică că fiecare dintre ei are și o inimă, care (cum ne învață profetul lui Dumnezeu) este un om exact și adevărat, iar acesta este un lucru grozav, așa că va fi? Ar

trebui să fie toată lumea o persoană adevărată? Și care este diferența dintre un soț bun și unul rău?

Prietene. Nu așa! Luați-vă gândurile departe de om pentru un timp și priviți altă natură. Nu orice nucă și nu orice paie cu cereale.

K l e o p a. Vedere teribilă!

Prietene. Nu-ți fie frică! Știu. Tu, privind în jur la oameni, erai îngrozit. Dar vezi că acest lucru nu este nou în natură. Destul din aceasta se găsește în fructele de pământ și în cele lemnoase. Dar nu se întâmplă altundeva, ca în oameni. Este foarte rar cel care și-a păstrat inima sau, după cum se spune, și-a salvat sufletul. Și așa ne-a învățat Ieremia, și noi îl credem că un om adevărat este o inimă într-un om, dar o inimă adâncă și cunoscută numai de Dumnezeu nu este altceva decât un abis nelimitat al gândurilor noastre, doar pentru a spune, sufletul, că este adevărata ființă și adevărul real. și însăși esența (cum se spune ei), și sămânța noastră și puterea în care constă viața [înrudită] și stomacul nostru, și fără ea suntem o umbră moartă, atunci este clar cât de incomparabilă este vanitatea să ne pierdem pe noi înșine, chiar dacă cineva a luat stăpânire pe toate lumile copernicane. Dar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă oamenii ar fi încercat să înțeleagă ce înseamnă o persoană și să fie o persoană, adică dacă s-ar fi recunoscut.

K l e o p a. Oh! Nu pot să înțeleg asta, pentru că fiecare are propriile gânduri și aspirații nelimitate, precum fulgerul, se împrăștie pe distanțe imense, nici măcar un singur

neconținut de spațiu și neacoperit de timp, cunoscut doar de Dumnezeu...

Prietene. Nu mai face asta! Nu așa este. Este adevărat că este greu de explicat că oamenii răi și-au pierdut inima, adică s-au pierdut pe ei înșiși. Și, deși s-a spus în prima conversație dintre noi că oricine nu s-a recunoscut pe sine era astfel pierdut, totuși, pentru o mai bună încredere, iată glasul lui Dumnezeu pentru tine: „Ascultă-mă, cei ce ai distrus inima, care ești. departe de adevăr.”

Cleopa. Ah, noi o credem. Dar cum au pierdut? La urma urmei, gândurile lor sunt și ele rodnice și debordante. Ce nu-și imaginează ei? De ce nu se îmbrățișează? Întreaga lume nu le poate conține. Nu le lipsește nimic. Pe rând ei devorează, înghit și nu sunt mulțumiți. Nu este inima lor un abis fără fund? Ai spus că inima, gândurile și sufletul sunt toate una. Cum s-au pierdut?

Prietene. Ceea ce nu putem realiza, nu experimentăm. Trebuie să ne constrângem și să dăm un loc în inimile noastre cuvântului menționat al lui Dumnezeu. Dacă harul Lui suflă asupra noastră, atunci totul ni se va părea simplu și direct. De multe ori nu înțelegem cele mai mici lucruri. Și omul este o lume mică, și este atât de greu să-i cunoști puterea, cât de greu este să o găsești în mașina lumii; nesimțirea

întărită și gustul obișnuit sunt cauza sărăciei noastre. Întinde în fața orbului tot ce vrei și cât vrei, dar totul este gol pentru el. Poate simți, dar fără atingere nu înțelege nimic. De câte ori auzim despre [apă și spirit]?

Se sprijină păsările în aer? Este mai greu decât fierul. Cu toate acestea, oricine poate observa mai degrabă un perete de lemn. Iar aerul este venerat ca un pustiu. De la ce? Pentru că nu este atât de vizibil. Simte mai mult peretele. Mai degrabă, vei vedea culori diferite. Iar aerul nu este atât de mult ka-zist, ci mai puternic decât piatra și fierul. Și este atât de necesar încât este imposibil să respiri fără el. În cele mai mici detalii greșim și cea mai slabă substanță este venerată ca fiind cea mai reală. De ce? Pentru că zidul este mai aspru și mai gros pentru ochii noștri, așa cum s-a spus deja, iar aerul este mai intim și parcă nu este nimic de putere în el, deși conduce corăbii și mișcă mările, sparge copaci, zdrobește munții. , pătrunde peste tot și mănâncă totul, rămânând întreg în sine. . Vedeți că natura nu este așa, așa cum susțineți. În băutură este mai tare, ceea ce este mai discret. Și când ceva este deja atât de închis

un elan care nu poate fi atins de niciun simț, la fel este însăși puterea. Dar dacă nu putem fi aproape siguri de aer și considerăm că nu este nimic, ca și cum nu s-ar fi întâmplat în natură, deși face zgomot, zdrăngănește, trosnește și, prin urmare, îl face cunoscut despre prezența lui, atunci cum putem considera ceea ce este curățat de orice murdărie materială, ascuns de toate sentimentele noastre, eliberat de toate zgomotele, trosniturile și schimbările, rămâne fericit în pace veșnică și eternitate calmă? După ce ne-am stricat ochiul minții de la bun început, nu putem în niciun fel să pătrundem la ceea ce singur este demn de respectul și iubirea noastră în vecii vecilor. Trezește-te acum cu gândul tău! Și dacă duhul lui Dumnezeu a suflat în inima ta, atunci trebuie să vezi acum ceea ce nu ai văzut de la naștere. Până acum ai văzut un singur perete, arătând atârnând. Acum, ridică-ți ochii, dacă sunt luminați de spiritul adevărului, și privește la ea. Ai văzut doar întuneric. Acum vezi lumina. În total, acum vezi doi câte doi: două ape, două pământuri. Și întreaga creație este acum împărțită în două părți. Cine a împărțit-o pentru tine? Dumnezeu. El a împărțit totul în două pentru tine, ca să nu amesteci întunericul cu lumina, minciuna cu adevărul. Dar după toate nu ați văzut, cu excepția unei minciuni, ca niște ziduri care acoperă adevărul, pentru aceasta El v-a făcut acum un cer nou, un pământ nou. El singur creează un adevăr minunat. Când l-ai văzut pe Dumnezeu cu un ochi nou și cu unul adevărat, atunci erai deja în el, ca într-o sursă, ca într-o oglindă, ai văzut ce era mereu în el, dar nu ai văzut niciodată. Și ce este cel mai vechi, atunci pentru tine, noul spectator, există ceva nou, pentru că nu a intrat în inima ta. Și acum totul pare a fi făcut din nou, pentru că nu a mai fost văzut de tine până acum, ci doar auzit. Deci, acum vedeți două - vechiul și nou, evident și secret. Dar uită-te la tine. Cum te-ai văzut înainte?

Cleopa. Am văzut (mărturisesc) o parte evidentă în mine, dar nu m-am gândit niciodată la secret. Și chiar dacă cineva, așa cum se întâmpla

adesea, a menționat secretul, mi s-a părut minunat să consider ceea ce nu este, pentru a fi și pentru adevăr. De exemplu, mi-am văzut mâinile, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că alte mâini erau închise în aceste mâini.

Prietene. Deci ai văzut în tine însuți un pământ și un singur praf. Și până acum erai pământ și cenuşă. Pe scurt, ai fost plecat

în lume, pentru că pământul, praful, umbra și pustiul neînsemnat sunt toate una.

Luke. La urma urmei, ai dovedit de la Ieremia că nu praful exterior se găsește în om, ci inima lui. Cum nu era Cleopa în lume? La urma urmei, inima lui Cleopino a fost mereu cu el și acum este...

Prietene. Opreste opreste! Cum ai uitat atât de repede - doi, doi? Există un trup pământesc și există un trup spiritual, secret, ascuns, etern. Deci de ce să nu ai două inimi? Ai văzut și ai iubit pe nebunul și pe idolul din trupul tău, și nu pe adevăratul trup, ascuns în Hristos. Te-ai iubit pe tine însuți, adică praful tău, și nu adevărul ascuns al lui Dumnezeu în tine, pe care nu l-ai văzut niciodată, nu a considerat că este existență. Și nu a putut simți asta, apoi nu a crezut în asta. Și când corpul tău a avut o șansă periculoasă să te doară, la acea oră ai căzut în disperare. Deci ce este? Nu ești bătrân Adam, adică blană veche cu inimă bătrână? Numai tu ești o umbră, un pustiu și nimic cu inima ta la fel ca trupul tău. Pământul s-a repezit pe pământ, moartea spre moarte, iar pustiul este ca un pustiu. Sufletul este cenuşă subţire şi flămândă, nu pâine adevărată, care mănâncă şi bea în afara paradisului cu plânsul dizolvându-se. Ascultă ce spune Dumnezeu despre asemenea lui Isaia: „O, Isaia, știi că cenușa este inima lor. Și ei sunt înșelați și nimeni nu-și poate izbăvi sufletul...” „Adu-ți aminte de aceasta, Iacov și Israel, căci ești robul Meu...” „Iată, ți-ai luat fărădelegile ca un nor și ca o duhă. , păcatele tale. Întoarce-te la mine - și te voi livra ... ”Un anumit pictor din secolul antic a înfățișat niște fructe de pădure pe perete atât de viu, încât păsările flămânde, aruncând o privire rapidă prin natura lor, au luptat împotriva peretelui, crezând că sunt adevărate fructe de pădure . . De aceea astfel de inimi înghit și nu pot fi satisfăcute! Arată-mi măcar unul dintre acei nebuni care au plăcere în suflet. Dragostea umbrei este mama foametei, iar fiica acestui tată este moartea. Care este mișcarea inimilor? Acela se mută la îngrijorare. Ați văzut în grădinile mari, mari, rotunde, ca foișoare, cuști pentru păsări?

Luke. Am avut ocazia să văd în grădinile regale.

Prietene. Plasele de pompă de fier Opp sunt înfășurate. Multe păsări - ciredei, cintecei - bat constant în interiorul lor, bătând dintr-o parte în alta, dar nicăieri

nu primesc un zbor. Iată imaginea exactă a inimilor, despre care spuneai mai sus că sunt în direcții diferite, ca un fulger, năvălind și chinuite, prizonieri în ziduri. Ce este atât de îngust și îngust ca vizibilitatea? Din acest motiv se numește șanț de șanț. Că figura pare să zboare prin plasă spre libertatea spiritului? Dar cum putem zbura acolo din nou, pe care nu-l venerăm pentru că suntem? Până la urmă, încă din copilărie am fost îmbibați cu acest spirit rău, semănați cu această sămânță fertilă, ocupați cu răutatea care s-a infiltrat în inimile noastre, pentru a iubi doar înfățișarea aspră, ultimul călcâi, întunericul exterior, goană, să te bucuri mereu și în toate? Nu-i așa? Asa de! Întotdeauna și în toate... Ah! Unde ești tu, sabia lui Ieremia, care devastează pământul? sabia lui Pavlov? Sabia lui Php-neesov?..17 Ne-am pierdut drumul în pământ, l-am îmbrățișat. Dar cine ne va elibera de ea? Va zbura inima noastră din plasele ei ca o pasăre? Oh, ea nu va zbura, pentru că inima noastră a devenit inima ei. Și când inima noastră, capul nostru și ne-am transformat în ea, atunci ce speranță există în cenușă? Poate praful care zace în mormânt să se ridice și să stea și să admită că există și invizibilitate, există și spirit? Nu se poate... Pentru ce? Nu se poate ridica și sta înaintea Domnului. Pentru ce? Pentru că acest praf nu poate primi această sămânță. OMS? Să credem că există mai mult decât ceea ce nu putem simți și măsura cu o etapă... O sămânță binecuvântată! Începutul mântuirii noastre! Te putem accepta, dar vei fi inutil cu noi. Pentru ce? Pentru că ne place aspectul. Suntem obișnuiți. Și nu o vom lăsa să meargă până la punctul în care orice aspect exterior ar putea putrezi pe bob și ar rămâne în el doar forță invizibilă, de care nu putem fi siguri. Și fără aceasta, un fruct nou nu poate fi în niciun fel... Așa ne-au alimentat profesorii noștri. „Iată, le voi hrăni cu pelin și le voi da să bea fiere. De la profeții pentru Ierusalim va veni pângărirea pe tot pământul” (Ieremia 23).

Conversația 5 cam la fel: Cunoaște-te pe tine însuți

chipuri: la fel

Philo. De aici, cred, vechiul proverb: „Atât de prost încât doi oameni nu știu să înșele”. Dar și până acum am numărat un singur lucru în întreaga lume, atunci că nu am văzut altceva în ea.

Cleopa. N-ar fi mai bine să spui că o umbră era vizibilă pentru noi. Nu am putut vedea nimic. Am prins o umbră goală pe apă. Și acum arată ca un locuitor al Norvegiei adânci, care, în întunericul iernii de șase luni, vede dimineața deschizându-se puțin și întreaga creatură, începând să se amete puțin.

Prietene. Dacă nu închideți și nu vă întoarceți ochii, atunci veți vedea întreaga creație iluminată. Nu fi ca o aluniță care s-a îndrăgostit de pământ. Și de îndată ce a pătruns accidental în aer - ah! – Ce dezgustător este! Ridică-ți ochii și potriviți-i să-l privească pe cel care spune: „Eu sunt lumina lumii”.

Tot ce am văzut până acum, ce este? Pământ, carne, nisip, pelin, bilă, moarte, întuneric, mânie, iad... Acum începe să răsară dimineața învierii. Încetăm să vedem ceea ce am văzut, considerând toate aparențele ca un nimic, dar fixându-ne ochii asupra a ceea ce ne era închis și, prin urmare, neglijat. Până acum nu ne-am degnat să punem invizibilitate necorporală în numărul de creaturi și am crezut că este un vis și un pustiu. Dar acum la noi, dimpotrivă, vizibilitatea este iarbă, lingușire, vis și culoare care se estompează, iar invizibilitatea eternă este capul, puterea, piatra de temelie și fericirea noastră. Să ascultăm ce ne spune omul nou și adevărat și ce promite. „Îți voi da”, spune el, „îți voi deschide comori întunecate, ascunse, invizibile, și vei vedea cum Eu, Domnul Dumnezeul tău, îți chem numele, Dumnezeul lui Israel.” Acum gândiți-vă dacă vă place tranziția sau dacă rămâneți în țara voastră vizibilă sau vă purifică inima pentru a primi un spirit nou. Cine lepădă inima veche a devenit un om nou. Vai de inimile împietrite...

Luke. Este dificil să înmoaie inima și să zdrobești tocmai pentru asta. O parere inveterata este ca un bebelus care creste intr-un gigant. E greu să lupți în sfârșit.

Prietene. Dar ce ne interzice în viață să raționăm și să vorbim despre asta și să folosim măcar ceva timp liber pentru asta? Un spirit nou poate deodată, ca fulgerul, să lumineze inima, 600 de mii au fost chemați în pământul făgăduinței, dar de ce au intrat doar doi în el?

Luke. Două. Fiul lui Nun și al lui Caleb 18.

Prietene. Dar pentru ce! Uf! Cum poate fi ceva ce nu poate fi văzut? Ce pustietate! „De ce”, au murmurat ei, „Domnul ne aduce în această țară ca să cădem pe noi

certa? Prin urmare, dacă ne pierdem brațele și picioarele, ce va fi în noi? Nu vrem asta. Unde se întâmplă să fi fost, și chiar puternic, ceva ce nu vezi?... Să ne întoarcem la vechiul nostru pământ. Nu ne place cel care duce în pustietate... Auzi gândurile acestor Bătrâni Credincioși? Sunt șase sute de mii de proști! Imaginați-vă cadys dărăpănate pline cu kvas rău. Este posibil să insufleți ceva în astfel de vite? În opinia lor, este imposibil ca un zeu să aibă propria existență dacă vrea să fie pur din toate aparențe. Dacă nu există ceva ce ei să nu vadă, atunci Dumnezeu a dispărut de mult. Ceartă de apă! Sământă de șarpe! Inimă greșită! Sfatul este stupid! Nu este aceasta să nu mărturisești Domnului și să nu invoci numele Lui? Sămânța acelor doi moștenitori prosperi nu era așa în inimă. Și Domnul i-a dat lui Caleb o fortăreață. Și până la bătrânețe a rămas cu el, ca să-l găsească pe înălțimile pământului. Și și-a câștigat sămânța ca moștenire; căci toți fiii lui Israel să vadă ce bine este să umbli după Domnul.” „Dar cei mâniați nu o vor vedea”, zice Domnul. „Și slujitorul meu Caleb, pentru că duhul meu era în el și M-a urmat, îl voi aduce în țara unde a mers acolo și sămânța lui o va moșteni.”

Cleopa. Prin urmare, toată puterea este în Dumnezeu, și nu în înfățișarea exterioară.

Prietene. Și ce este idolatria, dacă nu să atribui putere idolilor? Nu vrei mâini invizibile. Se vede că dai putere și respect aparențelor. Dar cât timp va dormi aspectul tău? Pe ce te-ai bazat? Ce este carnea vizibilă dacă nu moartea? Și pe ea ți-ai construit inima și iubirea? Fiecare înfățișare exterioară este un râu care curge. Nu ți-ai lipit tufa pe gheață și ți-ai așezat coliba? Vă rugăm să-l transferați la duritate; du-l în curțile Domnului; rămâi pe noul pământ. Altfel, care este bucuria ta? Ce pace? Nu ți-e teamă întotdeauna că într-o zi gheața se va topi? Trebuie să părăsești vreodată un trup muritor. O, cei mai săraci, care cinstiți propriul trup pieritor și nu credeți în nou! Astfel de oameni „vor fi agitați și nu se vor putea odihni. Nu vă bucurați de cei răi”, zice Domnul Dumnezeu.

Philo. Ce este răul?

Prietene. Închinător mocnit.

Philo. Cum?

Prietene. Atât de evlavios încât dacă îi luați cenușa

atunci crede că îi este imposibil să-și aibă existența fără el. Nu este aceasta o mare reverență pentru praf?

Philo. Se pare că nu este puțin lucru, pentru că în acest fel își idolatrizează cenușa, atribuindu-și realitatea vieții.

Prietene. Așa că acum, cred, înțelegi aceste cuvinte: „Eu sunt Domnul Dumnezeu! Acesta este numele meu (nu al altcuiva). Nu voi da altuia gloria mea, nici virtuțile mele idolilor. Ceea ce am numit realitate se numește aici virtute, adică tărie și tărie, pe care Dumnezeu, spre avantajul său asupra oricărei stricăciuni, le-a luat și și-a însușit atât de mult, încât este îngrozitor de supărat dacă cineva îndrăznește să dedice făpturii chiar și puțin. sau idoli cu care el începutul secolului are întotdeauna un proces zelos. Cu toții îl jignim teribil în asta, mereu și oriunde.

Philo. Cum?

Prietene. Și așa! Întreaga lume este formată din două naturi: una vizibilă, cealaltă invizibilă. Vizibilul se numește creatură, iar invizibilul este numit dumnezeu. Această natură invizibilă, sau Dumnezeu, pătrunde și conține toată creația, pretutindeni și întotdeauna a fost, este și va fi. Cum să nu se enerveze dacă noi, privind schimbarea naturii perisabile, ne înspăimântăm? Și prin aceasta îi atribuim importanță ca jertfă, care nu poate fi făcută fără să-l îndepărteze de la Dumnezeu, care și-a însușit toată importanța, puterea, ființa, numele și împlinirea tuturor pentru toți numai complet și fără. participanții . Mestecă-l, dacă este ființa și împlinirea

tuturor, atunci cum poți să pierzi ceea ce este al tău? Ce ai tu, el este totul pentru tine. Nimic din al tău nu se pierde pentru că zeul corupției nu știe. O singură școală a credinței rămâne pentru tine sau, așa cum spune David, învățătura veșniciei. Ai puțină răbdare cu ea, până când inima ta cenușie, credincioasă, este oarecum curățată de dragii acestei lumi.

Conversația 6 cam la fel: Cunoaște-te pe tine însuți

chipuri: la fel

Prietene. Pământ! Pământ! Pământ! Ascultă cuvântul Domnului!

Philo. Nu pot auzi.

Prietene. Pentru ce?

Luke. Cine se poate înălța la cer, în afară de cel care a coborât din cer? Cine poate auzi Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu

dumnezeu in dem? Lumina se vede atunci când există lumină în ochi. Se va cățăra prin zid când Dumnezeu este conducătorul. Dar când puterea din ochi este pângărită, este mai bine să spunem, când puterea s-a îndepărtat de la ochi și nu are nicio așezare proprie în substanța sa, atunci ochiul nu găsește nicio diferență între întuneric și lumină.

Cleopa. Dar oare nu poate Dumnezeu să-i facă pe morți în viață și să facă vizibilul invizibil? Pentru ea! Este timp să te ridici din nou. O scânteie a lui Dumnezeu poate cădea pe abisul întunecat al inimii noastre și să lumineze brusc. Noi credem doar că Dumnezeu există în trup uman. El există cu adevărat în trupul nostru vizibil, nu material în material, etern în stricăciune, unul în fiecare dintre noi și întreg în fiecare, Dumnezeu în trup și trup în Dumnezeu, dar nu Dumnezeu trup, nici trup Dumnezeu. Ah, sămânța de muștar! Credinţă! Frica și iubirea de Dumnezeu! Un grăunte de adevăr și împărăția lui! Simt că cade pe ascuns pe inima mea pământească, ca ploaia pe un lână. O, ca nu cumva păsările cerului să te ciugulească!

Philo. Să ne amintim acum împreună cu David de anii veșnici și să învățăm din ei.

Cleopa. Cine sau ce să învețe?

Philo. Să învăţăm din veşnicie... Cine este ca un om adevărat, Domnul nostru, în trup?

Prietene. Ca un spic bun și plin de grâu. Judecă acum: este o tulpină cu ramuri? Aștepta! Nu acea ureche. Urechea conține totul. Există un awn pe o ureche, este o ureche? Adevărat, există o ureche pe ureche și există o păr în ureche, dar nu este ureche, nu este ureche. Ce este o ureche? Urechea este însăși puterea în care este închisă tulpina cu ramurile sale și coada cu sexul. Nu în bob se închide totul și nu că

primăvara iese toate acestea, schimbând verdele în loc de haine galbene și ponosite? Puterea cerealelor nu este invizibilă?

Asa de. Acționează în acel moment când toată înfățișarea a putrezit deja pe ea, astfel încât nimeni să nu atribuie o nouă acțiune de rod pământului mort și nesimțit, adică înfățișării putrezite, ci toată slava i-ar fi dat. zeu invizibil, cu mâna sa dreaptă secretă acționând toți, astfel încât el singur în toate era un cap, iar întreaga înfățișare era o cincime și o coadă.

Philo. Acum mi se arată în ureche ce nu se vedea până acum.

K l e o p a. Mai bine spune că ești în asta Am văzut o coadă.

Prietene. Să se numească această știre în ureche creștere. Domnul Dumnezeu ne-a dat-o.

Luke. Dar când ne mutam de pe câmp în grădină, uitați-vă la modul în care ne întâmpină acest om în foișor.

Philo. Această icoană a fost pictată de prietenul meu pictor.

K l e o p a. Unde îmi place! Din cauza norului negru, fasciculul îi atinge capul. Dar care sunt cuvintele din fascicul? Ei, împreună cu o grindă de la înălțime, coboară în capul lui scăldat în lumină. Citește Luke! Ești un râme de carte...

Luke. Imaginea profetului Isaia. Cuvintele sunt scrise în fascicul: „Plânge...”

K l e o p a. Dar ce fel de cuvinte ies din gura lui?

Luke. Cunosc acele cuvinte: „Orice carne este fân și toată slava omului este ca floarea ierbii...”

Philo. Și ce este scris pe o bucată de hârtie, care este în mâinile lui?

Luke. Știu: „Dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac”.

Prietene. Vedeți hârtia scrisă?

K l e o p a. Philo și cu mine practicăm agricultura de atâția ani, iar recent am văzut o ureche. Cât despre hârtii, și chiar și cele profetice, întreabă-l pe Luka - asta e treaba lui.

[Luca]. Vedeți o bucată de hârtie în mâinile profeților. Dar să știi că vezi un lucru foarte mic și foarte mare. Acest bătrân binecuvântat ține cu ușurință în mâna dreaptă acea materie în care totul este întotdeauna conținut pretutindeni. Judecă că bătrânul însuși, luminat de lumina revelației, este în mâna lui; purtabil purtat și păstrat acasă ținut. Te-ai uitat la ureche? Uită-te la bărbat acum și recunoaște-l. Ai văzut

grânul în spic și acum uită-te la sămânța lui Avraam și chiar acolo la a ta. Ai văzut paie cu pleavă în ureche? Privește iarba cărnii tale pieritoare cu culoarea până acum goală a raționamentului tău cenușiu. Ai văzut la ureche ceva ce nu ai mai văzut până acum? Acum recunoașteți într-o persoană ceea ce nu era vizibil pentru dvs. Văzând urechea, nu a văzut-o și nu l-a cunoscut pe bărbat, cunoscându-l. Dar ceea ce vi s-a părut până la urmă la ureche, nu era din trup, ci de la Dumnezeu.

Ridicați-vă gândurile de pe pământ și înțelegeți omul, născut în sine din Dumnezeu și nu creat în ultimul

timpul de trai. Ai văzut în ureche o nouă creștere atât de puternică, încât pentru toate paiele și pleava a devenit un cap și un adăpost. Recunoaște-te în tine pe noul Iosif (adică spor), noul păstor, tatăl și hrănătorul nostru. Într-un bob de grâu ai observat o apariție ușoară în care era ascunsă realitatea secretă a zeului invizibil.

Privește acum cuvântul lui Dumnezeu, proorocit de o bucată de hârtie, ca un nor ușor, acoperit. Ai văzut puterea cerealelor cu un ochi inteligent. Deschide ochiul credinței și vei vedea și în tine puterea lui Dumnezeu, mâna dreaptă a lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul lui Dumnezeu, împărăția și puterea lui Dumnezeu, secrete, nevăzute și cunoscând fiul, îi vei recunoaște tatăl. Paiele decrepite de pe ureche nu se tem de moarte. A ieșit din bob, așa că se va închide din nou în bob, care, deși se va îndoi de-a lungul pielii exterioare, dar puterea sa este veșnică. De ce tremuri, iarbă și carne? A indrazni! Nu-ți fie frică! Deja vezi în tine mâna dreaptă a lui Dumnezeu, care te protejează la fel ca paiele de grâu. Sau nu crezi? Dacă da, atunci să fie frică. Fără speranță. Toată firea va gpbnet. Unde să mergem? Aleargă cu David la Casa Domnului sau cu Ieremia la curțile lui. Deschide-ți inima pentru a accepta credința și a îmbrățișa omul care este pentru tatăl său, în locul mâinii sale drepte și în locul puterii lui, în vecii vecilor. Ascultă ce spune tatăl său prin el și în el și nouă. Ascultă: „Îmi voi pune cuvintele în gura ta și sub umbra mâinii mele te voi acoperi…” Și cu ce mână? „El a întemeiat cerul și a întemeiat pământul”. Auzi? Ce bob tare în tine! Acest cer este vizibil și pământul este închis în el. Și nu veți salva prea mult această sămânță? O, poate, fii sigur că până și cel mai insensibil cap al părului tău, după ce a pierdut unul din banii tăi, va fi închis în el fără nici un rău, păstrat și mulțumit. Spune împreună cu Pavel: „Cunosc un bărbat”. Am găsit o persoană. Am găsit un mesia, nu un idol trupesc, ci un Dumnezeu adevărat în carnea omului meu. Cu forța l-am găsit, în iarbă și umbra mea, în restul zilelor mele. Sămânță binecuvântată! Salvarea tuturor banilor mei! Lumină a revelației pentru o limbă oarbă! Până acum am fost în întuneric și în noroi am fost, adică inima mea, am mâncat și m-am săturat de pământ. Și acum mă eliberezi de legăturile ei, după ce i-ai ucis sămânța în mpa, privind călcâiul gol. Și în locul lui ai domnit în mine pentru totdeauna, deschizându-mi și ție un cer nou, stând

în locul dreptei părintelui ceresc. Fie ca acum să am pace în puterea și pacea ta! Sâmbăta să-mi fie binecuvântată! Aripile unui porumbel m-au scos din abisurile pământului și mă odihnesc. De ce te întristezi mai mult, suflete? De ce mă deranjezi acum? Ai recunoscut deja un om în tine, iar puterea lui este infinită. Ai încredere în el dacă îl cunoști. Și cu siguranță îl cunoști. El este soțul tău. El este capul tău în tine sub masca cărnii și sângelui tău. Mântuirea feței tale și a Dumnezeului tău.

Conversația 7. Despre omul adevărat sau despre înviere

Persoane care conversa: vârstnicul Pamva, Anton, Kvadrat, Prieten și alții

Prietene. Ascultă, Pamva! Unde înveți de mult!.. Ai învățat deja Psalmul lui David?

Pamva. Da, știu doar un psalm.

Prietene. Unu?

Pamva. One-o-din...

Prietene. Ce psalm?

Pamva. Și iată-l: „Am spus că îmi voi păstra căile!” Și nu am nevoie de mai mult. Am găsit deja obturatorul cu gura și l-am pus.

Anton. Cel mai adevăr. Limba întoarce tot corpul și există un cap pentru toate.

Pătrat. Ah, Pamva! Binecuvântat ești dacă nu păcătuiești cu limba. Cât de fierbinte îi cer lui Dumnezeu acest lucru David și fiul lui Sirah.

Luke. Despre ce vorbeai înainte, Pamva? La urma urmei, ai avut deja o limbă.

Pamva. Mi-am sigilat deja limba veche.

Anton. Cine a sigilat-o pentru tine?

P a m în a. Cine poate închide abisul decât Dumnezeu?

Luke. Nu este un lucru rău să numiți limba abis, pentru că π David îi dă limbii lingușitoare numele cuvintelor potopului: potopul și abisul sunt toate una.

Pătrat. Am auzit că mintea celui înțelept este numită și potopul de către fiul lui Sirah.

Prietene. Vorbirea nu este altceva decât un râu, iar limba este sursa ei. Dar dacă tu deja, Pamva,

Domnul a izbăvit din limba celui necredibil, atunci este clar că în loc să lingușească, ți-a dat limba lui David, învățând adevărul lui Dumnezeu toată ziua, proclamând puterea Sa întregii generații viitoare.

Pătrat. Cel mai adevăr. Cine poate vorbi de alb fără a fi familiarizat cu întuneric? Un gust se simte amar și dulce. Dacă Domnul i-a descoperit cuiva să cunoască o limbă măgulitoare, o astfel de persoană poate învăța dintr-o dată buzele drepte care învață înțelepciunea.

Anton. Ce s-a întâmplat? Ai spus ceva minunat. Nu înțelege limba veche cine nu cunoaște noua?

P a m în a. Fara indoiala. În acel moment, vechiul va apărea când vei înțelege noul. Unde ai văzut pe cineva înțelegând întunericul, nevăzut niciodată lumina? Poate alunița, spune-mi, te rog, să-ți spună unde este ziua și unde este noaptea?

Anton. Dacă alunița nu poate, atunci bărbatul poate spune.

P a m în a. Poate un orb să vadă și să-ți arate vopsea albă într-un portret?

Anton. Nu poti.

P a m în a. Pentru ce?

Anton. Apoi, că nu a văzut și nu știe negru. Și dacă ar putea înțelege măcar una dintre culorile care sunt opuse una cu cealaltă, în același moment ar putea să o înțeleagă pe cealaltă.

P a m în a. La fel este și aici. El înțelege tinerețea care înțelege bătrânețea.

Anton. Nu pot fi suficient de surprins dacă fiecare persoană se naște în așa fel încât nici măcar să nu înțeleagă asta, ce sunt bătrânețea și tinerețea, cu excepția cazului în care se naște din nou altă dată.

P a m în a. Lumina ne dezvăluie tot ce ne este un pic zguduit în întuneric. Deci numai Dumnezeu luminează pentru noi tot adevărul. În acel moment, vedem un vis gol, după ce am văzut adevărul și înțelegând tinerețea, înțelegem bătrânețea. Un om pământesc crede în sinea lui că înțelege parcă. Dar nu știi niciodată că copilul vede în întuneric, dar asta nu s-a întâmplat? Dar lumina strălucitoare distruge toată fantoma. Nu este toată lumea familiarizată cu aceste cuvinte: timp, viață, moarte, dragoste, gând, suflet, pasiune, conștiință, har, eternitate? Credem că înțelegem. Dar dacă cineva cere o explicație, atunci toată lumea se va gândi. Cine poate explica ce înseamnă timpul dacă nu pătrunde în înălțimea divină? Timpul, viața și orice altceva sunt conținute în Dumnezeu. Cine poate înțelege

ceva din toate creaturile vizibile și invizibile, neînțelegând pe cel care este capul și temelia tuturor? Începutul înțelepciunii este să-L înțelegi pe Domnul. Dacă cineva nu-L cunoaște pe Domnul, este ca un prizonier aruncat în închisoare. Ce poate înțelege în întuneric? Punctul principal și cel mai important al înțelepciunii este cunoașterea lui Dumnezeu. Nu o văd, dar știu și cred că există. Și dacă cred, atunci îmi este frică; Mi-e teamă să nu-l enervez; cautand ceea ce ii place. Aici este dragostea! Cunoașterea lui Dumnezeu, credința, frica și dragostea Domnului sunt un singur lanț. Cunoașterea este în credință, credința este în frică, frica este în dragoste, dragostea este în păzirea poruncilor și păzirea poruncilor este în dragostea față de aproapele, dar dragostea nu invidiază și așa mai departe.

Deci, dacă vrei să cunoști și să înțelegi ceva, trebuie mai întâi să urci pe muntele cunoașterii lui Dumnezeu. Acolo tu, luminat de razele tainice ale dumnezeirii, vei pricepe ce vrei tu, nu numai tinerețea vulturului, haina bătrâneții, ci și decrepitul decrepitului și cerurile cerului. Dar cine ne va scoate din groapa iadului? Cine va zidi muntele Domnului? Unde ești tu, lumina noastră, Iisuse Hristos? Numai tu spui adevărul în inima ta. Cuvântul tău este adevărul. Evanghelia ta este un felinar aprins și tu ești chiar lumina din ea. Acesta este singurul mod de a evita înșelăciunea și întunericul ignoranței. Aceasta este casa lui David, în care scaunul de judecată va decide și va tăia orice minciună. Ce vrei să știi, Anton? Caută în aceste sate iubite. Dacă nu găsești intrarea într-o cameră, bate în alta, la a zecea, la suta, la miile, la zece miile... Această casă a lui Dumnezeu din afară pare o peșteră de vite, dar în interiorul fecioară îl va naște pe cel pe care îngerii îl cântă neîncetat. În comparație cu această înțelepciune, toate înțelepciunile lumii nu sunt altceva decât trucuri sclave. Nu intrați în această casă ca un hoț. Căutați uși și bateți până se deschid. Nu vei fi vrednic de intrare dacă preferi ceva în lume acestui munte al lui Dumnezeu. Ei nu lasă pe nimeni să intre aici cu jumătate din inimă. Și dacă treci cu forță, vei fi aruncat în întuneric amar.

Cum a ars David de dragoste pentru această casă! El a dorit și s-a topit de dorința curților Domnului. Știa că în niciun fel nu se poate ieși din nebunia incipientă a întunericului omenesc, decât prin poarta vulturului. Știa că toată lumea rătăcise chiar din pântecele mamei. Și deși au spus: „Iată ușa! Iată calea!” Dar toți au mințit. știa

el, că nici o pasăre și nici o înțelepciune omenească, cât de repede este, nu-l poate scoate din prăpastie, în afară de acest porumbel curat. Pentru asta, din nerăbdare, strigă: „Cine îmi va da aripi?” Da, ca să fie ca un porumbel adormit, adică argintit, iar între legătura aripilor să strălucească aurul. Și dacă nu, atunci nu am nevoie de niciun zbor, indiferent cât de repede ar fi. Era atât de încântat de acest porumbel necinstit, atât de captivat de el, încât, ca Magdalena la mormânt, stătea mereu la fereastra iubitei sale. A rugat-o și a necăjit-o să-i deschidă ușa, să-și pună capăt suferinței, să spargă întunericul și răzvrătirea interioară, eu o numesc toată bucuria mea. „Scoală-te”, spune el cu lacrimi, „slava mea, ridică-te, cea mai dulce

harpă a mea cu zece coarde, psaltire și dulce sunet! Dacă te trezești doar, atunci eu însumi mă voi trezi imediat și mă voi trezi devreme, mă voi ridica în lumină. Cât timp ar trebui să trăiesc în întuneric? a „Când voi veni și voi apărea înaintea feței lui Dumnezeu? Cine, în afară de tine, o, cea mai frumoasă fecioară dintre toate fiicele din lume, care mă va conduce la cetatea aprobată? Numai prin ușile tale și numai după propria ta amprentă, fecioarele pot fi conduse la regele cerurilor, dacă au prietenie cu tine. David nu a muncit fără profit. Cu ce încântare strigă:

„Deschide-mi porțile dreptății!”, „Te mărturisesc ca să mă auzi!”, „Astăzi să ne bucurăm și să ne bucurăm”. „Dumnezeu Domnul ni s-a arătat”. „Am chemat pe Domnul și m-am auzit în spațiu”.

Ce îmi va face un bărbat acum? Nu mi-e frică de nimic. David a devenit larg velmp. A zburat din plase și lumea interlopă s-a înghesuit la libertatea spiritului. Tot întunericul a dispărut brusc. Oriunde ai merge, este lumină peste tot. „Unde să mă duc de la spiritul tău?” Inspirat de David: îi este frică, iubește, este surprins: zboară din loc în loc: vede totul, înțelege totul, pentru cel în a cărui mână este lumină și întuneric.

Pătrat. Este adevărat că David, iubit cu credincioșie și râvnă, își iubește cel mai drag. El, cred, o numește pe mama ei, Sion, fiică, regină, îmbrăcată în aur și împodobită, carul lui Dumnezeu, împărăția oamenilor vii, locuința tuturor celor care se distrează și așa mai departe.

si De aici in scrisoarea mea sunt alungati dintre literele spi: er si er. Dacă, totuși, acolo unde duritatea literei trebuie să fie înmuiată, este suficient să puneți acest semn de sus, de exemplu: otravă - otravă \ animal de companie - animal de companie ', frate - frate ',

Se cere Domnului să locuiască în această casă a lui Dumnezeu, în locul acestei cele mai minunate acoperiri, unde se aude glasul celor ce se bucură și zgomotul celor ce sărbătoresc.

Și apropo, ea nu vrea nimic nici în cer, nici pe pământ, în afară de această cupă plină de fericire, cu excepția acestei fiice regale, de care toată frumusețea din ea este ascunsă și ascunsă. Iar această poartă a Sionului și această cale, care îl duceau la cunoașterea Domnului, i-au fost atât de iubite încât s-a bucurat atât de mult de ea, ca în orice fel de bogăție. Spune ceva, numim totul minunat și glorios, complet diferit de opinia populară. Iată sacrificiul lui, cântatul și liniștea sufletească, un refugiu al dorinței. Ah, liniște sufletească! Ce rar ești, ce dragă! Aici-το se închide în taina feței lui Dumnezeu de la răscoala omului și de la cearta limbilor, aceasta este din toate părerile de lumină, contrar înțelepciunii lui Dumnezeu, numită de la el splendoarea casei Domnului. , o piatră de refugiu pentru păcătoșii depășiți, despre care este scris: „Cel rău fuge, nimeni neprigonit”.

Anton. Fără îndoială, el își construiește propriii munți în aceștia de piatră, sperând să primească ajutor de la ei.

Pătrat. Se știe că păcătosul, de îndată ce simte primejdia cărării sale, aleargă ca un iepure prigonit spre acești munți, încurcat fiind de raționamentul său sărac, care înaintea lui i se părea foarte corect. Dar când o lumină care strălucește pe fața lui din munții lui Dumnezeu îi arată înșelăciunea sa, în acel moment el însuși își distruge întreaga cale, așa cum i s-a întâmplat lui Pavel în drumul său spre Damasc 19. Și în această putere David spune: „Tu luminezi minunat de pe munții veșniciei”. „Toți cei proști cu inima s-au tulburat”. Cine nu ar fi amabil cu lumea asta, dacă am gusta din ea măcar puțin? O, chiot de lumină, slavă sfântă a părintelui ceresc! Bineînțeles, strălucirea ta este de nesuportat pentru ochii noștri, obișnuiți cu întuneric, altfel cu siguranță nu ne-am da somn ochilor până nu se deschide ușa, ca să vezi unde își are Dumnezeul Iakovlev satul, unde împărăția și adevărul lui, unde începutul, capul și fericirea noastră, ca să se poată spune despre noi: „Au deschis ochii și L-au cunoscut și nu le-a fost văzut”. Sau aceasta: „Au venit și au văzut unde locuiește și au rămas cu el în ziua aceea.”

Anton. Cum ai spus înainte că sacru

Scriptura ridică cunoașterea lui Dumnezeu la munte, dar acum îi spui munte?

Pătrat. Este numit de David muntele lui Dumnezeu. Deci este surprinzător pentru tine că urcăm pe munte ca pe un munte? Dacă poteca duce de la șanț la munte, atunci, desigur, prima parte a acesteia este joasă, iar ultima este la fel de înaltă ca muntele pe care se ridică capătul drumului. Același lucru se vede și pe scări, atașate unui loc înalt. Ea îi acceptă pe locuitorii văii, sau a văii, cu partea ei, și ridică muntele la înălțime; din același motiv se mai numește aripi și uși și hotar, sau graniță, port, nisip sau țărm care mărginește marea și zid.

Anton. De ce se numește zid și limită?

Pătrat. Nu este suficient ca peretele să facă o linie, despărțindu-l pe al nostru de extraterestru? Și când un zid creat de Dumnezeu doarme, cum nu poate fi numit limită atunci când se învecinează între lumină și între întuneric extraterestru? Acest perete are o latură întunecată, una care privește spre întuneric. Dar latura ei, îndreptată spre răsărit, este interioară și toată aurita cu lumina celui mai înalt zeu, astfel încât dacă un locuitor întunecat vine la ușile ei, dintr-un pistol întunecat, nu vede nicio frumusețe și se întoarce înapoi, rătăcind în întuneric; când va fi convins și, mai mult decât așteptările, ușile se deschid, în acel moment strălucit de lumina învierii, va striga împreună cu David: „Îți mărturisesc, căci ai fost teribil de surprins”. „Nu aceasta, ci Casa lui Dumnezeu și porțile raiului”.

Anton. Prin urmare, este ca luna când luna este între soare și pământ. În acel moment, unul dintre semicercurile sale este întunecat, iar cel spre soare este lumină.

Pătrat. Această mediocritate este și ca o punte care face comunicare între Dumnezeu și muritori.

Anton. Dacă această punte miraculoasă aduce muritorii la stomac, atunci poate fi demn și cu dreptate numită înviere.

Pătrat. Oh! Porumbel adormit este exact învierea oamenilor morți. Opa ne izbăvește pe noi, căzuți de pe munte la fund, iarăși pe același munte.

Luke. Sunt de acord cu asta. Acest cuvânt (înviere) în limbile greacă și romană pare să însemne că, dacă cel căzut este pus din nou pe picioare. În plus, am auzit că porumbel este ebraic pentru ion. Da, și Dumnezeu îi spune clar lui Ieremia că îl va pune înapoi pe picioare, dacă

ascultător de el. Și așa cum în Sfânta Scriptură o stare foarte tulburată înseamnă acest cuvânt a sta, tot așa, dimpotrivă, a sta în picioare este aceea a fi într-o bunăstare exactă. Și așa cum este un lucru nefericit să stai și să fii prizonier în închisoare, tot așa este și mai rău să fii în compania celor pe care Pavel le urlă: „Trezește-te, dormi și înviază-te din morți...” Rupe visul a ochilor tăi, nenorocit mort, Ridică-te! Poate vei înțelege că așa ceva este Hristos, lumina lumii?

Prietene. Nu mai pot să tac, auzind numele cel mai binecuvântat și cel mai dulce al învierii strălucitoare. Adevărat, apropo, eu însumi stau în întunericul rece muritor. Dar simt în mine o rază secretă, care îmi încălzește în secret inima... Ah, Pamva! Să păstrăm această scânteie divină în inima noastră! Să-l salvăm, ca să nu-l stingă praful și cenușa sicrielor noastre. În acel moment, vom rămâne așa? Este un singur praf și moarte?.. Nu putem extermina focul. nu ma cert. Dar ce să facem fără foc? La ce ne folosește faptul că avem carne și sânge în noi înșine? Să știți că trebuie să coboare în dezintegrare. În acel moment, vom pieri la nesfârșit? Și nu suntem altceva decât un vis, un vis, moarte și deșertăciune? O, starea noastră de mare nenorocire, dacă numai all-Há-Bce este perisabil fără eternitate, dacă, în afară de ceea ce este evident, nu există nimic secret în ea, în care ființa noastră, ca pe o bază solidă, ar fi ținută, dacă toată esența este deșertăciune și toată persoana vie.

Într-adevăr, acum, dacă împărăția ta este atât de puternică, o, moarte amară, biruința ta invincibilă, iadul! Cine sau ce se poate opune legilor tale perisabile, transformând totul în praf fără urmă? Ah, necaz! Doom! Boala! Întristare! Revoltă... Auzi? Înțelegi? Ce este acest limbaj?

Pamva. Dumnezeu! Izbăvește-mi sufletul din gura acestor nelegiuiți... din limba celui necrezut, de la cel nedrept... Limba lor este o sabie ascuțită, un sicriu deschis.

Prietene. Iată exact otrava de aspid, înțepătura păcatului, limba șarpelui, care-l coboară pe Adam la muncă și boală!... Ce ne-ai șoptit, răutate și farmec străvechi? De ce înalți foarte mult moartea pe moarte, bătrânețea și decăderea mocnitoare? Domnește numai moartea? Și fără burtă? Linguşirea singură fără adevăr, răutatea fără bunătate, bătrâneţea fără tinereţe, întunericul fără lumină şi potop.

fără pământ? .. Fie ca Domnul să-ți ferească, o, limbă de potop, să vomiți în susul râului de ape mincinoase, să îneci pruncii Sionului, acoperind cu întuneric și nor negru, coborând în iad de la Domnul, pe care îl defăimești mândria, distrugându-i împărăția și adevărul, tinerețea și eternitatea, un pământ nou și o rasă vie!.. Ascultă, demon surd, limbaj mut și gol! Nu recunoașteți prezența Domnului, mărturisind că numai moartea are control peste tot, doborând totul-pentru-totul în iadul decăderii, pentru aceasta știți că o persoană nouă și incoruptibilă nu numai că vă va călca în picioare legile pieritoare, ci te va distruge complet cu răzbunare, El te va doborî de pe tronul tău, făcându-ți o greșeală neînsemnată din cap. Pamva! Ascultă, Pamva! de ce esti tacut? Să știi că ți-ai cunoscut deja calea. Nu șoptește în inima ta, limba amorțită, rea. A înviat din nou? S-a reînnoit boala limbii păcătoase în pântecele tău? Din nou sabia îți străpunge sufletul? Este evident că pentru aceasta taci, muți și smeriți, nu vorbești cu bunătate, nu întrebi despre pacea Ierusalimului.

Pamva. Am blestemat în secret această limbă în inima mea de mult timp.

Prietene. Dar de ce nu mănânci? Dacă ai învățat cu adevărat psalmul lui David, de ce nu răspândești cântări cu Isaia iubitului tău pe tot parcursul zilei? Dacă Domnul ți-a dat buze noi, de ce nu-i spui lui Ieremia: „Și gura mea deschisă nu se va închide pentru aceasta”? Dacă inima îți este încălzită în tine, trebuie, în învățătura ta, să aprinzi scânteia care încununează învierea, până când furia acestei flăcări binecuvântate se va aprinde și va mânca toată stricăciunea opusă, până când râul de foc al lui Dumnezeu se va umple, înecând rău. O inimă încălzită este duhul de foc al limbii sfinte, nou în cer și pe pământ, cântând minunea învierii. Nu vezi că în toată lumea există o inimă veche, o limbă pământească? Toată lumea este timidă, tristă, nesătuită, disperată, lipsită de consolarea paraclitică cerească. Cât de puțini sunt, dimpotrivă, cei despre care se spune: „Pe zidurile tale, Ierusalime, zi și noapte ai pus străjeri, care nu vor înceta să-și aducă aminte de Domnul”. Fiii lui Amos sunt puțini pentru mângâierea poporului lui Dumnezeu. Nu sunt mulți Avvakum care stau în paza divină. Poți spune despre toată lumea: mort cu inima moartă. Fierul îți va trece prin suflet. Stai în întuneric, stai întins într-un sicriu... O, scânteie divină! Boabe de muștar și mei

Nimic! Sămânța lui Avraam! Fiul lui David! Hristos Isus! Om ceresc și nou! Capul și inima și lumina întregii creații! Punctul Universului! Puterea, legea și împărăția lumii! Mana lui Dumnezeu! Învierea noastră! Când te vom înțelege? .. Ești un om adevărat cu trup adevărat. Dar noi nu cunoaștem o astfel de persoană, iar cei pe care îi cunoaștem, toți mor. Ah, omul adevărat nu moare niciodată. Deci este clar că nu am văzut niciodată o persoană adevărată, dar cei pe care îi cunoaștem au mâini și picioare, iar tot corpul se transformă în praf. Dar despre ce mărturisește piatra Scripturii? „Ochii lui nu se vor întuneca”, spune el, „și gura nu-i va putrezi”. Dar unde este o astfel de persoană? Nu l-am văzut niciodată și nu știm. Nu înțelegem ochii, urechile sau limba. Tot ceea ce știm doar nu este așa. Vorbește despre un om nemuritor și un trup incoruptibil, dar noi am așezat doar murdărie și nu vedem nimic care să nu fie corupt. Așa că, stând în noroi și sperând în ea, ei înșiși au devenit ca ea. Avem ochi cu care nu vedem nimic, și picioare care nu pot merge și aceleași mâini, lipsite de atingere, limbă și urechi de aceeași constituție. Acesta este cât de bine înțelegem ce este o persoană. Cine dintre cei înviați nu va spune că suntem o umbră moartă, că nu suntem praf scuturat de vânt? Poate pământul insensibil să recunoască invizibilul?

P a m în a. Spune-o mai bine în felul lui David: „Mărturisești praful?” Brenpe și apa care curge pe lângă acestea sunt în natura lor toată carnea, compusă din elemente, șanțul suferinței și adâncimea întunericului. „Salvează-mă”, strigă David, „de noroi, să nu mă înec și de multe ape adânci.” „Nu morții te vor lăuda...”

Prietene. Mai sus amintita fiică împărătească a lui David, cel mai curat porumbel și cea mai frumoasă fecioară, ne epuizează din acest noroi, îmbrăcându-ne nu în muritori, ci aurit între rampe și argintiți cu duhul aripilor lui Dumnezeu. Cu aceste aripi, zburăm cu David și ne odihnim. După ce l-am părăsit pe Adam pământesc cu pâinea lui, boala, zburăm în inimile noastre către omul Pavlov, către cel nevăzut, ceresc, către lumea noastră, nu dincolo de mări și păduri, nu deasupra norilor, nu în alte locuri și epoci - El este unul pentru totdeauna, dar noi pătrundem chiar în centrul inimii și al sufletului nostru și, după ce ocolim toate gândurile muritoare și de inundație cu toată înfățișarea exterioară a cărnii noastre, lăsând toată furtuna și întunericul sub picioarele lui, urcăm prin scara sus-menționată înaltă

ridicați-vă și ieșiți spre pântecele și capul nostru, către omul adevărat, către cortul nefăcut de mână și către trupul său nestricăcios și curat, din care templul nostru pământesc este o umbră și formă slabă în raționamentul adevăratului, cuplat într-unul. ppostas fără a contopi firile lui Dumnezeu cu cele coruptibile. Acesta este omul adevărat, egal în esență și putere cu tatăl său etern, unul în noi toți și în toată lumea, împărăția lui nu are sfârșit...

Omul acesta, dacă a înțeles cineva, l-a iubit și el însuși a devenit prietenos reciproc și este una cu el, parcă lipit de lut, și el însuși

este pământ și se întoarce pe pământ. Dar cine cunoaște pe omul nestricăcios și adevărat nu moare și moartea nu-l stăpânește, ci cu stăpânul său slujitorul credincios domnește în veci, dezbrăcându-se, parcă dintr-o haină dărăpănată, din carne pământească, îmbrăcându-se trup nou, conformându-se. la trupul său, și nu va dormi, ci se schimbă, luând mâini nestricăcioase în loc de mâini pământești, în loc de urechi fiare, ochi, limba și alte mădulare adevărate, ascunse în Dumnezeu, așa cum spune Isaia: „Iată, va veni mântuitorul tău. , având cu el o răsplată, sau o răsplată, dând argint în loc de fier, aur în loc de aramă, punând pe temelia ta o piatră de safir, adică un templu ceresc, miraculos . Să fie fiecare dumnezeu în toate ale voastre, și nu pământ mort și lut. Cine este vânătorul pentru această burtă adevărată, pentru aceste zile binecuvântate? Acum, deodată, ca fulgerul, ți se va da. Păstrează-ți numai limba de rău și gura... O, limbă rea! O, cap de șarpe! Începutul zilelor triste! Îi scoți pe toți din paradis, îi îneci pe toți în abis. Cine va da răni inimilor noastre și pedepse de înțelepciune gândurilor noastre? Altfel, nu putem să nu cădem. Apelăm la tine, munte al lui Dumnezeu, rug aprins, sfeșnic de aur, sfânt al sfintelor, chivotul legământului, fecioară curată și după nașterea ta! Numai tu naști și virginitate. Singura ta sămânță preasfântă, unicul tău fiu, care a murit în aparență, și prin aceasta a înviat și a domnit, poate șterge capul șarpelui, limba care hulește pe Domnul...

Anton. Dacă Sfânta Scriptură este harpa dulce a lui Dumnezeu, nu este rău dacă cineva ar amuza compania noastră cântând măcar puțin la acest instrument.

Luke. Sunt de acord cu Anton și întreb asta. Pătrat. Nu voi răni consimțământul dumneavoastră amabil și vă cer același lucru.

Prietene. Auzi, Pamva? Luați harpa. Ai studiat mult cântecul lui David. În zece ani, poți învăța măcar puțin.

Pamva. Oh! Ce este mai plăcut pentru mine în viață, cum să-i cânt persoanei mele iubite? Nu mi-e frică să nu lovesc firul vocilor. Fiul lui Sirakhs mă sperie cu aceste cuvinte: „Spune, bătrâne, și nu interzice muzica”.

Prietene. Cântați și cântați! Nu-ți fie frică! Fii sigur că conversația noastră va fi dulce pentru el.

Pamva. Dar ce-l va îndulci dacă nu sunt priceput?

Prietene. Ce se va îndulci? Ceea ce îl face plăcut pe tatăl unui fiu mic este o vorbă incorectă în vorbire sau o bătaie proastă la harpă. Ai uitat că arta din toate instrumentele sacre ale secretelor nu valorează o jumătate de inteligență fără iubire? Nu-l auzi pe David: „Iubește pe Domnul”? Și ce urmează? „Și mărturisește, laudă și înălță”. Dragostea Domnului este capul glorios al înțelepciunii. Ce altceva este nevoie? Cântă cu îndrăzneală! Dar, așa cum în muzica profană un ton fără o altă consoană nu poate arăta fundamentul, iar adăugarea unei a treia voci face o muzică perfectă, care constă în întregime din trei voci care

sunt de acord între ele, tot așa în harpa lui David o coardă este îndoielnică dacă este nu cu un alt vers.de acord. Dar în prezența a trei martori, absolut fiecare cuvânt este afirmat.

Să strigăm, Doamne, în harpă! Să ne înarmam cu acord împotriva limbajului blestemat, dușmanul omului nostru divin. Poate cel puțin vom alunga acest spirit necurat din compania noastră.

Simfonia21, adică acordul cuvintelor sacre cu următorul vers:

„Am spus: Îmi voi păzi căile mele, ca să nu păcătuiesc cu limba mea...”

Conversație: Pamva, Anton, Luke și alții

Luke. Continuă-ți rugăciunea, Pamva...

Pamva. În cele din urmă, cei doi sclavi au venit în munții mari. Au mulțumit lui Dumnezeu pentru eliberarea lor. Dar foamea și plictiseala pentru patrie îi chinuiau. Pe măsură ce vântul s-a potolit, au auzit zgomotul apei și s-au apropiat de sursă. Cel mai bătrân dintre ei, după ce s-a odihnit o vreme, a cercetat locurile în jur de 6*   163

a acestei bogate surse, care curge din teribilii munţi asiatici. „Desigur”, spune el, „oameni locuiesc pe undeva în apropiere.” „Da, nu-l poți vedea pe pietrele din apropiere”, a spus bătrânul, „dar în depărtare am observat o urmă foarte asemănătoare cu unul uman.” După puțină ezitare, au urcat pe o potecă îngustă de-a lungul abrupturilor. Ea i-a condus într-o peșteră de piatră cu această inscripție: „Comara luminii, sicriul vieții, ușa fericirii”.

„Nu știu ce spirit mă trage în această groapă întunecată”, spune bătrânul. „Ori mor, ori voi trăi. Urmați-mă!" Urmând călăuzirea spiritului, amândoi au intrat înăuntru. Tânărul, care nu mai suportă întunericul adânc: „O, unde mergem?” - "Fii răbdător! Cred că aud o voce umană.” Și într-adevăr, a început să se audă zgomotul oamenilor care se distrau. Pe măsură ce se apropiau de uşă, au început să bată. În spatele zgomotului, nu au fost descuiate curând. Am intrat într-un hol spațios luminat de lămpi. Aici au fost primiți ca rude, făcându-i participanți la sărbătoare. Câțiva fermieri locuiesc aici cu familiile lor. După ce s-au odihnit câteva zile cu acești simpli filantropici, care au sărbătorit cele șase zile de la nașterea stăpânului lor, călătorii l-au întrebat pe Conon, care era șeful printre ei, cât de departe locuia stăpânul lor? „El ne furnizează tot ce ține de veselie”, a spus Konop, „totuși, nu mergem niciodată la casa lui și nu vedem, cu excepția păstorilor noștri, care îi sunt mai credincioși decât alții. Ei se închina în fața lui în schimb. Dacă doriți, puteți merge la el. Nu se uită la față, ci la inimă. Nu te poți întoarce. Iată ușile! Nu ți-e frică de scena întunecată a nașterii de lângă torță? Fii binecuvântat! Merge!

În a șaptea zi după intrarea în peștera anului 1771, la miezul nopții, străinii au intrat pe calea stăpânului. În zori au auzit un cor cântând: „Moartea îndreptă moartea...”

După ce au cântat, ușile s-au deschis brusc. Am intrat în cameră, luminați de lumina dimineții...

Luke. Deplin! Strigă astăzi zeului Iacov! Începe să-ți cânți psalmul și conduce corul, Pamva! Și suntem în spatele tău pe cât posibil.

COR

Pamva. „El a spus: Îmi voi păstra căile...”

Luke. Se pare că este de acord cu acest verset: „El a zis: ține legea ta...” De aici reiese că căile lui David, pe care intenționează să le țină, și legea lui Dumnezeu sunt toate aceleași. Deci al doilea vers este interpretul primului.

Anton. Nu există nicio îndoială că David a numit al lui ceea ce este al lui Dumnezeu, și nu al lui.

Pătrat. De ce nu ar trebui David să numească Legea lui Dumnezeu în felul său?

Anton. nu ma cert. Totuși, ar fi mai bine dacă al treilea verset ar rezolva îndoiala, astfel încât să existe o înțelegere fermă în trei tonuri.

Luke. De ce să te îndoiești? La urma urmei, David îl numește pe Dumnezeu al său. „Tu ești o parte din mine, Doamne. Tu ești al meu și legea ta este a mea”. „Am spus: Îmi voi păzi căile...” este la fel cu „Am spus: Voi păzi legea Ta”. Dar pentru plăcerea ta, iată pentru tine a treia: „Tu mi-ai mărturisit căile mele și m-ai auzit”.

Anton. Sunt nemulțumit. Acest verset este explicat astfel: „El a spus: Mărturisesc nelegiuirea Domnului meu împotriva mea”. Și așa: „Mi-am mărturisit căile”, adică nelegiuirea mea, și nu legea lui Dumnezeu. „Și m-ai auzit”, adică: „Și ai lăsat să plece răutatea inimii mele”. Acestea două sunt similare din toate punctele de vedere. II ca început al începutului, iar sfârșitul sfârșitului celui de-al doilea se deschide. Deci, cele două versuri ale somnului sunt oarecum diferite: „Îmi voi păzi căile mele”, „Păzește-ți legea...” Dacă ar spune: „Voi păzi căile tale”, la vremea aceea simfonia cu spm ar fi perfectă: „Păstrează-ți legea”.

Pătrat. Cum să fii acum? Ascultă, Pamva! Ne-ai condus în obstacole. O scoți singur.

Pamva. Știu. Este îndoielnic pentru voi că David, așa cum legea lui Dumnezeu îi numește calea, tot așa numește și nelegiuirea a lui. Nu fi surprins. Unul al nostru pentru noi toți este un drum care duce către eternitate, două părți în sine și două laturi, de parcă ar avea două căi, dreapta și stânga. O parte a Domnului ne conduce la sine, iar partea sa stângă ne conduce spre decădere. David a mai mers pe această

parte și, văzând înșelăciunea, spune: „Și tu ai mărturisit calea” și așa mai departe. Apoi, alegând partea bună, spune: „Voi păstra

căile mele, adică stau să păzesc această parte bună, pentru ca limba mea să nu mă îndepărteze de ea spre distrugere. „Încercă-mă, Dumnezeule, și du-mi inima, și dacă este în mine o cale de nelegiuire, atunci călăuzește-mă pe calea veșnică”.

Prietene. Prieteni amabili. Nu ai zdrănit la harpa lui David și, după părerea mea, nu ai deranjat muzica. Dar au omis pe cel mai necesar, și anume: „A spus”.

Anton. Toată lumea pare să înțeleagă asta.

Prietene. Și visez că nu este nimic mai dificil.

Anton. Bineînțeles că glumiți.

Prietene. În nici un caz! Sfânta Scriptură este ca un râu sau o mare. Adesea, în acel loc, adâncimea, chiar și pentru ochii îngerilor, este închisă, unde în aparență se arată prost și simplu. Rețineți că David în multe locuri spune „a spus”, iar după aceasta urmează un lucru foarte important, de exemplu: „El a spus: acum a început...” și așa mai departe. „El a spus: atunci se naște păstrarea legii”. „El zice: este nebun în inima lui”; în acel moment urmează corupția tuturor întreprinderilor; „El a spus: Tu ești Dumnezeul meu”. (Vedeți că vorbirea este sămânța și izvorul a tot binele și răul, dar ați coborât capul). Acesta îi cere lui Dumnezeu un discurs bun. „Spune sufletului meu: Eu sunt mântuirea ta”. „Doamne, îmi vei deschide gura...” Și când și-a trimis cuvântul și a vindecat, în acel moment David a pus temelia întregii sale structuri... Cum poți tu, Anton, să spui că toată lumea înțelege? Înțelegi ce este discursul?

Anton. Cel puțin văd buze umane.

Prietene. Dumnezeu știe... „Omul va veni și inima se va adânci”. Cum poți vedea?

Anton. Nu-mi pot vedea inima.

Prietene. Deci nu-i vezi gura. L-ai uitat deja? „Adâncă este inima omului și omul este.” Ascultă, dragi prieteni! Cântați pe harpa lui David. Demasca-i ignoranta. Alungă demonul. Pamva, începe!

SIMFONIE

Pamva. — Încălzește-te, inima mea. — S-a spus cu limba mea.

Luke. „Mi-ai dat bucurie inimii”.

Pătrat. „Îmi voi eructa inima, cuvântul este bun, limba mea este o trestie...”

Pamva. „Limba mea se va bucura de dreptatea Ta”.

Pătrat. „Cuvântul Domnului îl va aprinde”.

Luke. „Bucură-te de bucuria limbii tale”.

Pa mv a. „Inima și pântecele meu se vor aprinde”.

Luke. „Gura și sufletul meu se vor bucura”.

Pătrat. „Inima mea vă spune: Îl voi găsi pe Domnul”.

Prietene. Deplin! Auzi, Anton, simfonia? Ai înțeles că limba se bucură cu gura, dar inima vorbește? Mărturisește cu fiul lui Sirah că „gura celor înțelepți este în inima lor”. Dar cum nu le vezi inima, tot așa nici gura, nici limba, nici cuvântul gurii, nici vorbirea lor. Vezi cât de greu este cuvântul „a spus”!

Anton. Și ce este gura și limba exterioară?

Prietene. Amorțiți și taci! N-ai auzit că această harpă nu trebuie cântată pentru pământul tău, carne și sânge, ci pentru singurul Domn și limba lui, despre care este scris: „Pământul s-a înspăimântat și a tăcut atunci ca să se ridice la judecata lui Dumnezeu."

Anton. Un nou limbaj autentic.

Prietene. Omul nou are și un nou limbaj. Ascultă, Pamva! Cântați acestui iubit bărbatul nostru, dulceața și dorința noastră. Cântă însă, ca să-i fie dulce lauda ta. Cântați cu mintea, și nu numai cu o voce uluitoare. Noua piesa noua.

SIMFONIE

Pamva. „Îți cânt la harpă, Israele sfânt”.

Luke. „Roșu de bunătate mai mult decât fiii oamenilor”.

Pătrat. „Iubitul este ca un singur fiu născut.”

Pamva. „De aceea te-am uns, Dumnezeule, Dumnezeul tău.” Luke. „Sincer, numele lui este înaintea lor și va trăi”. Pătrat. „Tinerețea ta va fi reînnoită ca un vultur”. Pamva. „Domnul îți va trimite un toiag de putere din Sion”. Luke. „Ce este un bărbat, așa cum îți amintești de el”.

Pătrat. „Omul și omul se naște”.

Pamva. „Tronul lui este ca soarele”.

Luke. „Ridică-te, de ce dormi, Doamne!”

Pătrat. „Mâna ta dreaptă mă va primi”.

Pamva. „Să nu lași reverendul tău să vadă stricăciunea”.

Luke. „Mai mult, trupul meu locuiește și în speranță.” Pătrat. „Și verile tale nu vor eșua.”

Prietene. Știi, Anton, acest om binecuvântat? El nu moare, iar carnea lui nu putrezește.

Anton. Mărturisesc că nu știu. Și ceea ce știu este că toți mor și mocnesc.

Prietene. Ascultă, așa că toți sunt necinstiți de Dumnezeu. „Nu voi aduna”, zice Domnul, „consilii din sânge”. La ce folosește sângele lor când mocnesc? Căutați ce fel de persoană care se află în memorabilia lui Dumnezeu? Dacă o vei găsi, în acel moment tu însuți vei fi scris în ceruri. La urma urmei, ați citit că „el vorbește pe Dumnezeu cu unul”, și acolo înseamnă doi - un om și un om, limbă și limbă, „a spus” și „a spus”, vechi și nou, adevărat și gol, cuvântul lui Dumnezeu și muritor, capul și călcâiul, calea n păcat, adică amăgirea... „A spus”. Și ce urmează? — Îmi voi păstra căile mele. — S-a spus celor fără de lege. Ce este? — Nu fi fără lege. "A spus". Ce este acel discurs? „Voi auzi ce spune Domnul în mine?” „Pace I Yako spune pace poporului său”. „El a spus: Iată discursul”. „Doamne, deschide-mi gura”. „El a spus: Domnul va spune un cuvânt celor ce propovăduiesc Evanghelia”. „El a spus: El a trimis cuvântul Său și i-a vindecat”. "El a spus, la început a fost cuvântul." „El a spus: Dumnezeu a poruncit ca lumina să strălucească din întuneric”. „A spus: îți va șterge capul”. „El a spus: Dumnezeu vorbește. Să fie lumină”. „El a spus: îmi luminezi întunericul”. „El a spus: construiește o inimă curată.” „El a spus: Doamne, zămislit în pântecele nostru”. „El a spus: Orice făptură este iarbă”. „El a spus: a jurat și a stabilit soarta...” „El a spus: Cuvântul lui Dumnezeu este viu”. „El a spus: până când vei tăia, sabie a lui Dumnezeu? Cel ce spune adevărul în inima mea, Dumnezeul inimii mele, până când vei tăia? Am ascuns deja cuvintele tale în inima mea.”

Anton. Și m-am gândit că David spunea de obicei în limba noastră - „a spus”.

Prietene. Nu, dar secret, nou, nepieritor. Nu-i plăcea să spună altfel; auzi ce spune: „Doamne, voi lăuda cuvântul”.

Upton. O, dacă Dumnezeu mi-ar da această nouă limbă!

Prietene. Dacă cunoști vechiul, vei cunoaște noul.

Anton. Uf! care este problema? De parcă nici nu-l cunosc pe cel vechi? M-ai transformat într-un manechin.

Prietene. Dacă hangiul ți-a pus unul vechi, un alt pahar de vin nou și nu ești un cunoscător, atunci cum poți spune că știi? Puteți considera vechiul în loc de noul drept o greșeală.

Anton. La ce folosește să vezi fără a avea gust?

Prietene. Cel mai adevăr. Și îți spun asta chiar despre

în limba veche nu știi unde este, chiar dacă nu ai fost lipsit de gust.

Anton. Ce cânți? La urma urmei, vechea noastră limbă este în gură.

Prietene. Unde este gura?

Anton. Nu-mi vezi gura?

Prietene. Plin de minciuni, murdărie neluminată! Întunericul infernal! Ascultă harpa lui David și alungă spiritul minciunii. Trezește-te, bătrâne!

SIMFONIE

Pamva. „Nu există adevăr în gura lor. Inimile lor sunt zadarnice.” Luke. „O gură măgulitoare în inimă”.

Pătrat. „Nebunul vorbește în inima lui”. Pamva. Muncă și boală sub limba lor.

Luke. „Cât timp îmi voi pune sfaturi în suflet?” Pătrat. "Boala in inima mea..."

Prietene. Vedeți că limba voastră cea mai veche se află în inima voastră veche, și nu în înfățișarea voastră exterioară.

Anton. Cum se face că limba mea exterioară nu vorbește când vorbește? Pentru că vocea lui se aude.

Prietene. Gândul îți mișcă murdăria limbii și le vorbește, dar nu și murdăria; pe măsură ce ciocanul lovește ceasul de pe turn, din interiorul mecanismului de ceasornic iese o forță motrice, prin care ciocanul se mișcă insensibil. Și de aceea, David cântă: „Ei s-au gândit (așa deja) și au spus”. Fie că este limba veche sau nouă, ambele închise în abisul inimilor lor. „M-am gândit”, spune el, „căile tale”, adică „am spus: Îmi voi păstra căile”. Și din nou despre limba rea, aceasta este: „Limba ta a născocit neadevărul”, adică „Inima Lui și-a strâns nelegiuirea pentru sine”. Și la fel cum în moartea limbii tale exterioare, tot așa în toate mădularele tale pieritoare, puterea motrice iese din mașina inimii. Prin urmare, este clar că toate sunt ascunse în același abis, ca un măr în sămânța lui, iar murdăria exterioară doar mărturisește despre ele. Cântăreți, cântați și voi această melodie!

Pamva. „Piciorul meu este pe partea dreaptă”.

Luke. „Ei greșesc mereu în inimile lor.” Pătrat. „Mâinile tale țes nelegiuirea”. Pamva. „Tu faci nelegiuire în inima ta”.

Luke. „Limba îi țese chelie”. Pătrat. „Mi-a ridicat ochii”.

Pamva. „Mi-am dus sufletul la tine”.

Luke. „Uită-te și înclină-ți urechea”.

Pătrat. „Mi-am plecat inima în fața mărturiilor tale”.

Prietene. Mestecă puterea acestor cuvinte și vei vedea că piciorul mândriei și mâna, și coarnele păcătoșilor, și dinții, urechile și ochiul simplu și viclean - și totul până la ultimul păr este ascuns în adâncul inima. De aici vin gânduri care ne mișcă tot prepuțul și murdăria. Gândul care îți controlează ochiul exterior este ochiul tău principal, dar cel carnal este ca o haină care îi urmărește interiorul. Gândește-te la fel despre celelalte părți.

Anton. Da, ai spus că buzele înțelepților sunt doar în inimile lor, iar acum vorbești despre tot felul de guri.

Prietene. Ești foarte sensibil la greșelile mele. Iată versetul din Sirah: „Inima nebunilor este în gura lor, dar gura celor înțelepți este în inima lor”. Să fie gura nebună în inimă. Dar dacă nu înțelegi acest lucru, atunci gândul tău va fi în murdăria buzelor tale exterioare. Și la ce te gândești, acolo este inima ta goală. Crede că murdăria carnală este puternică și importantă. În această părere falsă, locuiește și ea însăși devine un pustiu, deoarece și limbajul său este zadarnic. Acesta este gândul buzelor tale de muritor și inima ta va rămâne în ele până atunci, până când vei spune: „Am spus: Îmi voi păzi căile”. „Salvați-mă de noroi, lăsați-mă să nu mă înec”. Apoi limba se mai numește și cap, că întreaga inimă umană urmează liderul spm. Îmi doresc ca Domnul să vă dea vouă și nouă tuturor o inimă nouă și curată, să șteargă capul limbii șarpelui și să vorbească în inima noastră cu acea limbă, despre care se spune: „Nu i-am auzit limba, ci am auzit. aceasta." „El a trimis cuvântul Său și i-a izbăvit de stricăciunea lor”.

Anton. Acum, se pare, înțeleg și aceste cuvinte: „Oasele celor smeriți se vor bucura”.

Prietene. Când totul pentru toți, atunci se află chiar osul din suflet și din inimă. „De îndată ce”, spune el, „am tăcut, oasele mi-au devenit dărăpănate”.

Pamva. „El era mut și tăcut din cauza binecuvântărilor în vremea când limba păcătoasă se ridică înaintea mea”.

Prietene. Adevărat. Și așa cum acest conducător rău și cap al șarpelui aduce în confuzie toată comoara inimii, tot așa, dimpotrivă, pacea veselă a lui Dumnezeu care vestește Evanghelia

Limbajul aduce bucurie și lumină în toată inima noastră, în întregul nostru abis. „Auzind”, spune el, „fă bucurie și bucurie celor ale mele”. De aceea, ca toate ale mele, tot așa și oasele mele, care în primul rând s-au smerit spre distrugere, se vor bucura acum. El credea în această limbă pașnică și vorbea la fel. Ce a spus el? Iată chestia: „Fiecare bărbat este o minciună”. „Toată carnea este fân”. „Carnea nu este nimic”. „El a spus: „Voi chema Numele Domnului”. „Am spus, îmi voi păstra căile mele”. Voi urma noua mea limbă, omul nepieritor. Nu voi intra în distrugere pentru o limbă păcătoasă. Voi striga împreună cu Isaia: „Eu sunt Dumnezeu”.

Pamva. Am intrat oarecum în interiorul cărnii noastre, parcă în măruntaiele pământului. Am găsit ceea ce nu am văzut. Am găsit oameni noi, brațe, picioare și totul nou. Dar încă nu sa terminat. Să continuăm drumul către lumea noastră perfectă. Disprețuiește, suflete al meu, absolut toată firea, vizibilă și nevăzută! Îndepărtează-te de ea și apropie-te de Domnul. Pleacă prin credință, nu prin vedere. Credința sapă și mută munții. Iată o lampă pentru căile tale, o nouă limbă

SIMFONIE, CARTEA ASKHAN \ DESPRE A TE CUNOAȘTE

Născut în 1767

Dragă prietene Michael!

Zece verste din Harkov am scris această carte în pădurile din Zemborskph. Duhul a poruncit să fie numit „Askhap”. Asan este fiica lui Caleb, care a intrat în Țara Făgăduinței. Prin urmare, frumusețea. El o dă fratelui său ca soție pentru că a obținut orașul Arvon. Acest oraș, altfel numit Hebron, adică prietenia și orașul scrisului. Aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu, ascunsă în adâncul Bibliei. Toți cei care au dobândit această înțelepciune sunt încântați de mireasă, după cuvântul lui Isaia: „Cum se bucură mirele de mireasă, așa se bucură Domnul de tine”.

Inima noastră, care s-a recunoscut, este, până la urmă, un porumbel. Acest porumbel se invocă din arca lui Noe, din Biblie, curat - un porumbel curat. Aici este mireasa! Aici este cea mai sfântă și singura jertfă către Dumnezeu! Iată niște porumbei! Iată mirosul de tămâie pentru Domnul! Iată culmea beatitudinii! Această duhoare va pune capăt acestei cărți. Ce înseamnă să rupi aripile unui porumbel? La fel ca ruperea coarnelor. „Voi rupe toate coarnele păcătoșilor”. Cornul, unghia, părul, pene diferă de corp, deși totul este spa în corp. În corp și diferit de corp, ce? Gând! Gândul curat este părul capului nemuritor, coarnele și razele de pe capul lui Moise. Cornul, egal cu

unghia lui Adamant, este acel gând pur. Aripile unui porumbel, care se înalță ușor în veșnicie, iată-le: „Gândurile inimii lui sunt generație și generație”. Rupeți-vă aripile - înțelegeți: rupeți-vă inimile. Atunci vei sparge aripile rele ale porumbelului tău, Biblia. Iată câteva! – Lasă-l să rupă capul porumbelului. „Da, despărțiți laringele cu o pană...” Acesta este același lucru: „Dumnezeu desparte între apă și apă...” Ce este apa adormită, dacă nu un râu, vorbire, gând, cuvânt, laringe, inimă, pene ? Fiecare figură, în special soarele, este un gând. Pentru ceva ce predică Pam. Dacă soarele există, atunci gândul este pentru ea! Acesta - al

bast. Unde zboară? Spre eternitate. „Voi zbura și voi dormi”. Aici eternitatea este numită răsărit. Ce ar fi mai înalt decât ea? „Estul este numele lui”. Aruncă-l aici! Aruncă-ți laringele și penele spre est. Fii înțelept în privința muntelui! Ridică. Donează pene lui Dumnezeu. Aruncă deasupra cenușii, în locul cenușii. În loc de carne, aruncă peste Domnul întristarea ta, decăderea ta, carnea ta, nimic altceva nu este al tău. Fie ca ochii porumbelului tău să fie deasupra cenușii într-un alt loc decât cenușa. Căci totul este cenuşă, cu excepţia eternităţii. Atunci sângerezi de la soare. După ce ați aflat adevărul, soarele se va transforma în sângele vostru. Căci ce este, dacă nu carne, sânge și cenușă? Corpul tău, partea ta cenușie - asta e pentru tine! Dă-mi un loc în locul cenușii tale. Asculta! În orice loc, dă loc Dumnezeului tău! În păr - părul lui, în vena ta - vena lui, în oasele tale - oasele lui. Împărtășește-l cu el până la ultima ta parte, ca regele Sodomei3 cu Avraam. Atunci se va împlini: „Soția ta (înțelepciunea), ca o viță roditoare, este în toate colțurile casei tale”. Iată vara voastră, copiii voștri! Vene noi! Carne și oase noi! Și masa ta pentru Cea Înalt este inima ta.

Grigori Skovoroda

PRINCIPITATEA ACESTEI CĂRȚI

„Pământul era invizibil... iar întunericul era în vârful prăpastiei”.

„Când vor fi cunoscute minunile tale în întuneric și dreptatea ta în țara celor uitate?”

„Adu-ți aminte de minunile lui, adică de averile gurii lui”.

„Osul meu nu se va ascunde de tine, dar tu l-ai creat în secret.”
„Duhul încearcă totul și adâncurile lui Dumnezeu”.

Simfonie

Cu spm stph:

„Dacă tu însuți nu te-ai cunoscut pe tine însuți, bună soție, mergi la călcâiele turmei și hrănește-ți caprele la colibele păstorilor.”

„Cântecul cântecelor”

Persoane în conversație:

Pamva, Anton, Luka, Konon, Fplon, Square, Friend

Pamva. Frumoasă dimineață, strălucitoare în această zi a învierii. Această grădină veselă, își dezvoltă noua frunză. Acesta este foișorul de munte din el, sfințit de prezența cea mai sacră a Bibliei și decorat cu propriile imagini. Nu te entuziasmează toate acestea la conversație? Ascultă, noul Israel s-a adunat aici, dragi prieteni! Prezența ta m-a înviat. Înconjurat de astfel de inimi oneste și filantropice, pot spune alături de iubitul meu David că inima mi s-a încălzit în mine.

Anton. Si care este poza asta? Ascultă, Luke!

Luke. Fiica regelui cu slujnicele, vezi tu, a găsit un copil plutitor într-o cutie.

Anton. Da, da, da, omul lui Dumnezeu Moise. Nu cunosc aceste două poze.

Luke. Nu știu, vreo două orașe pe munți înalți.

Pamva. Aici este orașul Hebron.

Anton. Ce este Hebron?

Pa mv a. Cu care Iosua l-a binecuvântat pe Caleb, dându-i drept moștenire. Se numește diferit < Ardok, iar acesta este diferit) Davir. A fost numit de mult timp: orașul învățării sau orașul scrisului.

Luke. Și ce sunt acești doi bărbați înarmați și o femeie între ei?

Pamva. Acesta este omul lui Dumnezeu, Caleb. Îi dă de soție fratelui său pe frumoasa Ashan, fiica sa, pentru că a luat orașul Davir. Dormirea, întreaga poveste este vizibilă din capitolele 14 și 15 din Iosua 4.

Anton. Oh, poze frumoase!

Pamva. Vedeți o apariție a lor. Dar dacă ai vedea cele mai lăuntrice gânduri în ele și ai fi printre poporul sfânt al lui Dumnezeu, imagini ale evenimentului văzând, înțelegând însăși puterea, intenția, sfârșitul și limita din imagini, desigur, nu ai putea rezista, așa că ca să nu spun cu David înaintea chivotului de fân, și ți s-ar fi întâmplat același lucru ca și reginei, despre care în „Cartea întâi a regilor” aceasta este: „Și regina din Saba vede tot sensul lui Solomon. : și casa pe care a creat-o, și mănâncă Solo

călugării și locuințele slujitorilor săi și starea celor ce-i slujesc, și veșmintele lui, și paharnicii lui și arderile de tot, pe care le-a adus în templul Domnului și a rămas fără ea însăși. Și îi spune lui Solomon: „Adevărate sunt cuvintele pe care le-am auzit în țara mea despre cuvintele tale și despre înțelesul tău și nu i-a crezut pe cei care mi-au spus: „Până am venit aici și ochii mei au văzut. Și asta nu este nici măcar jumătate din ceea ce mi-au spus. Ai adăugat înțelepciune mai mult decât orice ureche...” 5

Luke. Acesta ne este familiar! Acesta este Pașa!

Anton. Care?

Luke. Naşterea Domnului.

Pamva. De ce este a ta?

Luke. Cum? La urma urmei, suntem creștini.

P a m în a. Dacă această poză este a ta, atunci prima este a ta, altfel niciuna nu este a ta.

Luke. Nu! Acolo este Moise și aici este Hristos. Acel evreu și acest lider creștin.

Pamva. Nu este Moise creștin?

Luke. În nici un caz!

Pamva. De ce citesc creștinii din congregație acest lucru: „După ce a deschis-o, el vede un băiat plângând într-un coș, iar fiica lui Faraon l-a crutat și spune: „Acesta este de la copiii iudeilor...”

Luke. Pentru aceasta au citit că Moise l-a reprezentat pe Hristos, fiul lui Dumnezeu...

Pamva. Înțelegi pe deplin ce spui? Ce înseamnă a reprezenta?

Luke. Ce înseamnă a reprezenta?

Pamva. Da.

Luke. Si ce inseamna asta?

Pamva. Nu știu.

Luke. Fleac! Cum să nu știi asta? El era chipul și o singură umbră a fiului lui Dumnezeu.

Pamva. Ce zici de o umbră? La urma urmei, Dumnezeu însuși mărturisește că este un om al lui Dumnezeu. Dar divinul și adevăratul sunt toate la fel. Dumnezeu și adevărul sunt una. Omul lui Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu sunt unul și același. De aceea și Pavel îl numește pe omul lui Dumnezeu astfel creat după Dumnezeu: în adevăr și evlavie pentru adevăr. Și îl laudă pe acesta.

Luke. Totuși, Moise era coruptibil, ca și noi, un om, dar a fost numit al lui Dumnezeu prin har.

Pamva. Iată o ieșire pentru tine! Poate renunța la „totuși”! Nu-mi face cunoștință cu teologii școlari răi

kvassnpn. Ascultă ce spune cuvântul lui Dumnezeu despre Moise: „Ochii Lui nu se vor întuneca, nici gura Lui nu se va putrezi”.

Luke. Cu toate acestea, Moise este diferit, iar Hristos este diferit.

Pamva. Ascultă, haide! Înțelepciunea Evangheliei însăși spune așa: „Dacă ai fi crezut pe Moise, M-ai fi crezut fără îndoială”. Vedeți că a-l înțelege pe Moise înseamnă a-L înțelege pe Hristos; și Moise s-a închis în Evanghelie, așa cum Evanghelia a fost absorbită de cărțile lui Moise, din care este o ramură.

Luke. Da, în același loc, urmează brusc: „El a scris despre mine”, iar tu ai tăcut.

Pamva. Desigur, nu aș fi scris dacă nu l-aș fi văzut. Și ce este viața veșnică, dacă nu să-L cunoști pe Dumnezeu? Aceasta înseamnă să fii un om viu, veșnic și incoruptibil și să fii transformat în Dumnezeu, iar Dumnezeu, iubirea și unirea sunt toate una. Mai mult, rețineți că imaginile lor sunt similare între ele în orice. Aici zace un bebeluș israelian înfășat în haine. Și acolo de la copii evrei. Acesta a fost întins de mama lui într-o iesle, iar cel cu al lui într-o cutie. Acesta este supravegheat de mama lui, iar cel de departe este sora lui. Aici au venit păstorii și înțelepții și acolo fiica regelui cu slujitori păgâni. Și printre cei din vechime, regii erau numiți păstori, de exemplu, „Păstorul lui Israel, ascultă”, adică păstorul și regele lui Israel. Totuși, că neamul israelit nu moare, ascultați-l pe profetul Ioel: „Ca dimineața, oameni mulți și puternici se vor revărsa peste munți. Nu au existat ca ei de la început și, potrivit lor, nu se va adăuga la ani în generație și generație... ”Dacă s-ar putea adăuga altceva la anii lor, ar avea un sfârșit. Dar ei, fiind sfârșitul tuturor celorlalte, sunt ei înșiși infiniti. Israelul este însuși o rămășiță a tuturor limbilor pe moarte ale pământului. Și ceea ce spune Ioel despre neamul evreiesc, ascultă-l pe Moise: „Binecuvântat ești, Israele! Cine este ca tine?

Luke. Cu toate acestea, Moise este diferit, iar Hristos este diferit.

Pamva. Cum altfel, dacă pentru unul cu el vorbește Tabor? 6 Ați auzit genealogia lui Hristos?

Luke. Auzit. „Cartea rudeniei lui Isus Hristos...” și așa mai departe.

Pamva. Ce crezi? Ce este această carte? La urma urmei, această carte nu este ușoară. Ea este cartea lui Dumnezeu. În această carte, un carnal nu este scris. Ascultă-l pe David: „Nu le voi aduna din sângele

soborurilor”. Și doar cei care „nu sunt din sânge, nu din pofta trupească, ci din Dumnezeu sunt născuți”.

lps. Și când însuși Cuvântul lui Dumnezeu îl numește pe Moise om al lui Dumnezeu și chiar îi spune în Cartea Numerilor să pună restul în acest număr și mai fericit, cum îndrăznești să-l scoți din această carte? Învăța! nu intelegi? În această carte sunt scrisi și ucenicii lui Hristos. „Bucurați-vă”, spune el, „căci numele voastre sunt scrise”. Da, despre asta și porunci să ne bucurăm. În această carte, sunt consemnate toate rudele lui Hristos, nu trupești (auzi?), ci spirituale. Și iată-o, rude: „Cine este mama mea sau frații mop? Oricine face voia lui Dumnezeu, acesta este fratele meu, și sora mea, iar mama mea este... ”Ți s-a părut surprinzător că Moise și Hristos sunt una. Dar nu auzi ce spune Hristos despre toată rudele lui tatălui său nepieritor? „Lasă-i să fie una, așa cum suntem noi. Nu este nici evreu sau grec printre voi, nici sclav, nici liber.” „Nu există bărbat sau femeie; numai tu”, spune Pavel, „ești în Hristos și Hristos este în tine. Rasa lui Dumnezeu, ca sfârșit, nu are nicio diviziune.

Luke. Cum poate fi unul care nu este unul?

Pamva. Permiteți-mi să vă întreb și eu: cum este posibil ca să existe douăsprezece cărți ale Evangheliei tipărite în moduri diferite și în limbi diferite și să fie o singură carte? Dacă cineva îl cunoaște pe unul dintre ei, știe totul. Dacă l-ai fi cunoscut pe Moise, l-ai fi cunoscut pe Hristos, sau dacă l-ai fi cunoscut pe Hristos, ai fi cunoscut pe Moise, Ilie, Avraam, David, Isaia și alții.

Luke. Îl cunosc pe Hristos, dar nu-l cunosc pe Moise.

Pamva. Deci Îl cunoști pe Hristos ca pe un prost despre care auzi o fabulă. Tatăl bogat a avut 8 fii. Erau rezonabili în bine și în rău, dar răzvrătiți și enervant pentru tatăl lor. Printre cei șapte frați era unul, surd și prost, dar un admirator înfocat al voinței tatălui său. Murind, părintele le-a poruncit să cheme pe toți la el și, fiind bun din fire, i-a binecuvântat. De aceea, întorcându-și privirea către nebun, [a zis]: „Știu că frații tăi te vor păcăli în moștenire. În schimb, vă adaug binecuvântarea mea. Iată bastonul meu ca mărturie pentru tine! Ia-l și ține-l cu tine. Îți vei simți fericirea când îți vor apărea cuvintele somnului: „Începutul lui Dumnezeu te va acoperi”. La moarte, domnii au sfâşiat toată proprietatea, lăsând insectei băţ o singură căsuţă cu grădină. Aici el, petrecând o viață simplă singur, tânjea după tatăl său. În al șaptelea an primăvara, duminică

dimineața, plimbându-se prin locurile cele mai înalte din raionul său, aproape că a călcat pe un șarpe. I-a spart capul cu un baston și a lovit-o atât de tare încât o anumită parte a bastonului, ca o coji, a căzut. A simțit în urechi un zgomot nemaiauzit până acum și o voce

minunată ca aceasta: „Prost! De ce plângi? Pe cine cauți? Sunt mereu cu tine." O bucurie nespusă l-a cuprins. Și-a deschis auzul. Și acolo a văzut că bastonul lui era dublu. El a îndepărtat suprafața ticăloasă. S-a deschis un nou băţ de aur, înfipt în ţeapă cu pietre preţioase de la vârf până la capăt. Capul ei era alcătuit dintr-unul dintre cele mai mari safir albastru. Pe capul lui, imaginea vie a tatălui său este scrisă cu culori eterne, iar în jurul acestui cuvânt este un vultur: „Începutul lui Dumnezeu te va acoperi”. Asta e, ascultă! Îl cunoști pe Hristos, deoarece acesta, fiind surd și prost, cunoștea bățul tatălui său. Ți se pare de necrezut că acest cuvânt este că, după ce l-ai recunoscut pe Moise, îl recunoști pe Khrpst dintr-o privire. Încă vei auzi un cuvânt minunat. Nu numai când se întâmplă să-l recunoașteți pe Adam, sau Abel, sau Noe, sau Iosua, sau Caleb, sau Iov, sau Solomon, sau Ieremia, sau Pavel, dar chiar dacă vă cunoașteți bine, vă rog să știți că dintr-o singură privire îl recunoașteți pe Khrpst. . Una este întreaga rasă a lui Avraam menționată mai sus, fără număr, fără început, fără sfârșit, umplând toate cele patru laturi. „Dacă poate cineva”, îi spune Dumnezeu lui Avraam, „să numere nisipul pământului, atunci sămânța ta va socoti.” Totuși, acesta nu este sfârșitul, după care urmează altceva. Dar după acest fel, nimic nu poate urma. Totul va fi ars de focul lui Dumnezeu, iar rămășițele celor răi nu vor rămâne, și de aceea nu mai sunt rămășițe pentru că nu rămân. Nimic nu tolerează chipul înfocat al lui Dumnezeu. Toate, ca tufișul, ard, în afară de această sămânță, despre care în Isaia: „Precum cerul nou și pământul nou, pe care Eu îl creez, sunt înaintea Mea”, zice Domnul, „așa va fi sămânța și numele tău. ” Același lucru este valabil și în Peremni: „Bucurați-vă cu bucurie. Strigă capului neamurilor. Creați audibil și laudă. Vei spune: „Domnul va mântui poporul Său, rămășița lui Israel”. Acest fel de oameni sunt cei care caută pe Domnul, care caută chipul zeului Iacov, în fața căruia nicio limbă nu poate rezista: „Cum focul iese din fața lui”. Din această familie mântuită de Dumnezeu, dacă recunoașteți chiar și una, le veți recunoaște pe toate. În toți este un om nou și ei sunt în el și el este în tatăl său. Dar din moment ce nu putem recunoaște niciunul dintre NPC-uri, atunci cel puțin vom încerca să ne recunoaștem pe noi înșine

sia. Într-un mod special îl putem recunoaște pe omul adevărat, „creat după Dumnezeu în adevăr și evlavie pentru adevăr”. Și acesta este același lucru și viața veșnică. După ce l-am recunoscut, într-o clipă de ochi vom fi transformați în el și toate lucrurile noastre moarte vor fi înghițite de stomacul lui. Ascultă ce îi spune el însuși iubitului său, care se va naște în familia lui și vrea să fie în același timp cu el: „Dacă tu însuți nu te-ai cunoscut, bună soție, ieși la călcâiele turmei și hrănește-ți caprele la colibe ciobanilor”. Scrie cuvintele cu culori eterne pe inima ta și pe gândurile tale. Transmiteți acest glas al lui Dumnezeu ca moștenire și urmașilor voștri, pentru ca rămășițele lor să fie binecuvântate și să se așeze în țara bună și să se săturați cu grâu, vpn și untdelemn și să fie crescute pe apă liniștită și cuvintele lui Dumnezeu vor fi îngrăşaţi cu pâine, şi astfel îşi vor moşteni pământul, bucurie veşnică peste capetele lor. Și dacă cineva nu se recunoaște, nu poate auzi glasul Domnului Dumnezeului său, astfel încât Domnul să-și deschidă comoara cea bună - cerul. Și nu va primi,

nu va înțelege, nu va înțelege cele mai dulci făgăduințe ale lui Dumnezeu în Isaia: „Atunci lumina ta se va deschide devreme, vindecarile tale vor străluci curând, dreptatea ta va veni înaintea ta, slava lui Dumnezeu te va cuprinde. . Atunci vei chema, și Dumnezeu te va auzi și va zice celui ce-ți vorbește: „Iată, ai venit”. Dumnezeul tău va fi mereu cu tine și vei fi mulțumit așa cum dorește sufletul tău. II oasele tale vor îngrașa și vor deveni ca o grădină udată și ca o fântână în care apa nu scapă. II oasele tale vor vegeta ca iarba și se vor îmbolnăvi și vor moșteni generații de generații.

„Umil și șovăitor, nu ai avut nicio mângâiere. Iată, îți pregătesc un afrax, piatra ta, și pentru baza ta un safir și-ți voi pune pe viziera paspisul tău și pe porțile pietrelor tale de cristal și pe gardul tău, pietre alese. Acești străini vor veni la tine prin mine, vor locui în tine și vor veni alergând la tine. Iată, eu te-am creat, nu ca un fierar, suflând cărbuni și aducând un vas la lucru. Dar nu te-am creat pentru distrugere, pentru a putrezi”. Ce sunt extratereștrii? „Ridică ochii în jur și privește: toate forțele s-au adunat și vin la tine. Trăiesc, zice Domnul, ca toți PMP care s-au îmbrăcat în frumusețe și s-au acoperit cu ei, ca o mireasă cu ustensile.

Prietene. Te cearți, Luke, și te lauzi că Îl cunoști pe Hristos. Înțelege cu ce te lauzi! Ferește-te de aceste cuvinte ale lui Jerempas: „Aproape ești, Doamne, gura lor, departe de pântece.

al lor". Și a lui David: „Au pus gura în cer și limba lor a străbătut pământul” și Moise: „Nu vă aduceți aminte în zadar de numele Domnului Dumnezeului vostru”. II al lui Hristos: „Firul nu este nimic, duhul dă viaţă”. Copiii lui Israel puteau privi cu ușurință la suprafața vălului lui Moise. Dar le era frică să privească privirea slăvită de Dumnezeu a mincinosului său. Vezi că Moise dublu? Într-unul Moise pieritor și glorios. La fel se procedează și la Tabor. Un singur Hristos este tolerabil pentru ochii lui Petrov, al doilea este îngrozitor. Primul a fost văzut, al doilea nu era decât ucenicii, în timp ce le-a dat și le-a deschis mințile pentru a înțelege scriptura. Toată lumea a văzut pe cei pieritoare și pe morți, dar nimeni nu a îndurat să audă despre cei vii. Ucenicii au fost convinși de splu, s-au uitat atent și au văzut. Primul muritor Khrpst nu vrea să-l cunoască și să-l vadă, Paul, și acesta este mult diferit de alții. Ascultă ce spune: „La fel, de acum înainte, nu știm un lucru după trup. Dar dacă am înțeles după trupul lui Hristos, dar acum nu înțelegem la aceasta. Acum spune-mi, ce vrei să spui prin acest nume Hristos? Dacă înțelegi ce stricăciune, fără îndoială, prin numele lui Hristos, înțelegi pustiul. Și ce-ai să-i ia numele în zadar! Și ce este deșertăciunea și minciuna, dacă nu ceea ce este decăderea? Și spe nu este zhpvot, ci a-și vedea moartea: „Fie ca ochii să-i vadă ubpenpe!” Krpchpt Pov: „Să nu vă mântuiți de la Domnul!” Dezintegrarea mocnitoare este un câmp exact de distrugere, și pe el tot ce prinde numai fie de la oameni, fie de la vitele ei, focul Domnului cu tunet și grindină, apoi totul-pa-totul în toată țara Egiptului lovește cu distrugere, cu excepția unei singure țări unde a fost generația lui Dumnezeu, copiii lui Israel. Deci aici cauți să-L

cunoști pe Hristos: în țara Gosen!8 Etp toți sunt de un fel. „Bine mântuit de la Domnul”.

Între timp, aflați ce spune David: „Ridică-te de pe scaunul tău și mănâncă pâinea bolii”. „Cât timp te vei întinde pe un bărbat? Toți ucideți.” „Au conferit să-mi respingă prețul, s-au revărsat în sete.” „El a binecuvântat cu gura și a blestemat cu inima.” „Unul”, a spus Dumnezeu, „am auzit pe acești doi”. Și vnushp, poate, ceva din nou Mica 9 cântă: „Și tu, stâlpul turmei întunericului, fiica lui Spon va veni la tine și va intra puterea cea dintâi, împărăția din Babilon, fiica Ierusalimului. Și acum de ce ai cunoscut răul? Nu ai avut un rege? Sfatul tau a pierit? Și bolile te-au ocolit ca femeie care naște. Imbolnaviti-va si ia inima

n s-a apropiat, fiica lui Spon, ca la naștere. De aceea, acum vei părăsi cetatea, te vei așeza pe câmp, vei ajunge la Babilon. De acolo te va lua Domnul Dumnezeul tău și de acolo te va izbăvi Domnul Dumnezeul tău... O rușine care îi acoperă fața, iar spatele lui este nebun. Și după cum spune Ioel 10: „Pământul este în spate, câmpul distrugerii și cel culcat”. Mi-e teamă să nu cad în mâinile tale. Și uitându-te la umerii lui, nu ai fi trecut pe lângă acel Khrpst, cunoscut de Pavel, ieri și azi, și în veci fiind și văzut de Isapeu, spunându-ți: „Eu sunt, te mângâie”. Înțelegeți cine este cine este?

Ți-a fost frică de omul muritor și de fiul omului, care s-a uscat ca iarba, și ai uitat de zeul care te-a creat, care a creat cerul și a întemeiat pământul. Dacă recunoașteți acest om al lui Dumnezeu, lăudați-vă cu el. În acel moment, strigă cu îndrăzneală cu Isapey: „Eu însumi sunt al lui Dumnezeu”. Dar aici ești, să știi că nu vei cunoaște niciodată vreunul din descendența divină până când nu te cunoști pe tine însuți. Pentru totdeauna nu vei deveni tovarăș cu Avraam. Pentru totdeauna nu-ți vei așeza corturile cu Pakov. Nu vei locui niciodată într-un loc verde cu David. Vovekp nu te va pune în mijlocul poporului lui Dumnezeu Moise. Nu vei aștepta niciodată regii făgăduiți în Isaia, hrănitorii tăi. Acest clan este preoția împărătească și limba sfântă: regi, preoți și hrănitori și profeți, așa spune Dumnezeu despre polițiștii tuturor: „Te-a ridicat ca vulturul pe aripi și te-a condus la Sine”. Dacă nu te recunoști, regele tău va fi Balac și hrănitorii tăi vor fi solii lui, dușmanii israeliților, care se odihnesc noaptea la Balaam. Aceștia sunt acei hrănitori și profeți mincinoși, oh koph Micah cântă: „Păgânii vor vedea și se vor rușina de toată puterea lor. Își vor pune mâinile pe gură, urechile le vor surde, vor linge pământul ca șerpii care se târăsc pe pământ, se vor încurca în vizuina lor, se vor îngrozi de Domnul nostru Dumnezeu și se vor teme de tine . Cine este un zeu, ce mai faci? Și despre care Zaharia: 12 „O, voi, care păstoriți pe cei deșerți și părăsiți oile! O sabie pe mușchiul lui și pe ochiul drept! Mușchiul lui, uscandu-se, se va usca, iar ochiul drept, orbitor, va orbi. Și despre care Isaia: „Ascultă acum, tânără fiică șezătoare a lui Baublops, care se încrede în inima ei: „Eu sunt un vorbitor și nu există altul, nu mă voi așeza ca văduvă și nu voi cunoaște răsăritul”. Acum, două somnuri vor veni brusc asupra ta în

aceeași zi - fără copii și văduvie vor veni brusc asupra ta în magia ta și în fortăreața ta

yohvele tale. Iată, toți, ca tufișul, vor arde cu foc și nu-și vor scoate sufletul din flacără.

Acestea sunt corturile pastorale la care te trimite omul lui Dumnezeu dacă nu te poți recunoaște. Aceste corturi sunt complet contrare rugului lui Moise 13 și acelor corturi, care sunt scrise în Numeri: Doamne, și ca cedrii de lângă ape.”

Anton. Desigur, acest cuvânt este cel mai necesar, pentru a se cunoaște pe sine. Ce este mai important decât să-l vezi pe Dumnezeu? „Nu există adevăr, nici milă, nici vedenie a lui Dumnezeu pe pământ”, strigă Ospya 14. „Jurământ, minciuna, ucidere, furt și curvie s-au răspândit peste pământ și sângele este amestecat cu sânge. Pe măsură ce ai respins abilitatea, te voi respinge și eu. Și nu te preoți și ai uitat legea zeului tău, și eu voi uita de copiii tăi. Și vor fi și oameni și un preot.” Și iarăși: „Desfrânează, Efraim, și pângărește-te, Israele. Ei nu și-au părăsit gândurile pentru a se întoarce la Dumnezeul lor, căci duhul curviei este în ei și nu L-au văzut pe Domnul. Dar este imposibil să nu te conformezi fără a-L recunoaște pe Domnul. O, dragă pricepere, nu ești pe pământ în aceste inimi cenușii. O știință dominantă I5, pricepere, unde ești acum? Desfrânata te-a lovit cu sabia limbii ei, adică pământul, carnea și sângele. Poftele ei s-au înmulțit peste tot. Dar este imposibil să-i cunoști pe domni fără a te cunoaște pe sine. Este adevărat că fiecare dintre noi ne vedem pe noi înșine și ne cunoaștem. Dar cum ne cunoaștem pe noi înșine? Și cum vedem? Nu este totul păgân? Nu este nimic perisabil tot ceea ce am cunoscut în noi înșine? Vedem doar coloana vertebrală în noi, și nu fața noastră în noi. Vedem doar minciunile cărnii noastre - nu adevărul în ea. Și cum ne putem găsi alinare? "Aoleu! Isaia plânge. – Multe limbi din multe. Precum marea este învolburată, tot așa coloana vertebrală a multor limbi se va zgudui, precum apa va scoate zgomot, și multe ape, multe limbi, ca zgomotul multor ape, purtate de nevoie și o vor lepăda și o vor alunga este departe, ca praful câmpului, care suflă împotriva vântului și ca o furtună cu roți care ridică praful.” Dar este cu adevărat suficient când vedem în noi doar apa noastră de corupție revărsându-se? De ce nu pătrundem în ceea ce o ține? „O, cetate a minciunii”, strigă Ieremia. Plăcerea ta curge, fiică nerușinată, încrezătoare în bogățiile ei, zicând: „Cine va veni împotriva mea?” „Iată, voi aduce asupra ta

frică”, zice Domnul Atotputernic. „O, înverșunată grindină de sânge”, spune Ezechiel 16, „este otravă în ea și otrava nu va ieși din ea”.

Din acest motiv, Domnul Adonai spune17: „Iată, te judec după sângele tău π după gândurile tale! Te judec, necurat, notoriu și mare, până la

mânie. Nu ne ajunge să ne vedem pământul singuri în noi, dar trebuie totuși să ne ridicăm și să vedem în spatele pământului nostru și acel pământ al Domnului, despre care Isaia: Ca un paradis de dulceață, pământul este în fața lui. , iar cel din spatele lui este un câmp de distrugere și nu va fi nimeni care să-l salveze. Nu este suficient pentru noi să vedem o singură față a stricăciunii noastre, ci să trecem prin umbra noastră pentru a vedea acolo chipul unui om din poporul acelui Dumnezeu, despre care Ioel [spune]: „Și Domnul își va scoate glasul în fața puterii lui, căci oastea lui este foarte mare și puternice sunt faptele cuvintelor lui.

Și oppsuya această rasă nepieritoare, acesta este ceea ce el cântă: „Ca un fel de cal, felul lor și ca și călăreții, vor conduce așa. Ca glasul carelor, ei se vor ridica pe vârfurile munților și ca glasul unei flăcări aprinse care cenușează trestii și ca mulți oameni puternici, luând armele în luptă. Oamenii vor fi zdrobiți la față. Fiecare față este ca căderea unei oale. Ca luptătorii vor alerga și ca viteji vor ieși la garduri. Și fiecare va merge pe calea lui, și nu se va înșela de la căile sale și fiecare nu se va abate de la fratele său. Swopm-ul, împovărat cu arme, va merge și va cădea în săgețile lor, dar nu va muri. Vor lua cetățile, se vor urca pe vizor, se vor urca pe templu și vor intra pe ferestre ca niște hoți.

Iată un alt fel! Există o rasă și există o rasă: păgână și israeliană; that one begins - acesta începe; that one will end - aceasta se va termina; acesta este mijlocul, acesta este începutul și sfârșitul. Acțiune! Nu confundați aleșii cu proscrișii. Nu vărsați sânge nevinovat pe pământ. Există sânge fără de lege, există și neprihănit; există carne stricăcioasă și există și nestricăcioasă; există o mână stângă, există și o mână dreaptă; există un os uscat, există și unul vegetativ și indestructibil; Există un ochi întunecat și există un ochi deschis. „Ochii lui nu au fost întunecați și nici gura i-a fost coruptă”. Dar de ce să nu fie toate acestea, când există și un pământ nou înaintea feței lui! De ce nu ar trebui să existe un pământ nou, când întreaga lume nouă este creată pentru prima dată? Există un început care este început și nu este un început, pentru că

ceea ce este precedat de altul, înainte de sine, de un început. Și există un început fără început, despre care se spune: „Voi da Sionului un început”. „Sionul este cu Mine”, zice Domnul. Iar spe este adevăratul început fără început: „II fără el nu era nimic ce era”. Începutul este fără sfârșit și totul în sine este sfârșitul și tot ceea ce piere, atât începutul, cât și restul. Înțelege-L pe Domnul și începutul te va întâlni. Căutați pe Domnul și veți găsi o rămășiță. Vei avea o rămășiță dacă vei căuta primele roade. A Domnului este primele roade și a Domnului este rămășița. Dă Domnului începuturile. Esența sa este toate primele fructe. Dedicați-vă din tot ceea ce ne place inima, ceea ce doar vedeți. A Lui este cerul și pământul. Dă primele roade ale fiilor tăi și fiicelor tale din tot rodul pântecelui tău. Dă primele roade ale vieții tale și ale vitelor tale și din toate lucrurile tale, dă primele roade și aduceți în casa Domnului Dumnezeului vostru. A găsi pe Domnul înseamnă a vedea primele roade; a vedea primele roade

înseamnă a te cunoaște pe tine însuți. Lasă-i pe cei care sunt în inima ta să fie înțeleși. Luați parte de la voi înșivă la Domnul. Ia-o dacă te cunoști pe tine însuți.

Luke. Dacă un cuvânt atât de necesar să se cunoască pe sine, că fără el nu se poate cunoaște pe Domnul și nimic, atunci cred că este indicat în mai multe locuri în cărțile divine. Îmi amintesc că Moise, purificând poporul lui Israel pentru condescendența lui Dumnezeu în a treia zi la Muntele Sinai și pregătindu-i cât mai bine pentru întâlnire, acesta este ceea ce spune: „Aveți grijă să nu urci pe munte”. Desigur, ei, atinsă de munte, ar fi murit, dacă nu s-ar fi inspirat. Acest punct principal - „ai grijă la tine” – pare să fie destul de asemănător cu acesta: „Cunoaște-te pe tine însuți”. Se vede că nu s-au atins de munte, pentru că Domnul Dumnezeu le-a dat acolo judecăți și îndreptățiri.

Totuși, a umbla cu Domnul după poruncile Lui, a-l avea ca conducător și păstor este tot un lucru. Deci, „ai grijă să nu urci pe munte” pare destul de asemănător cu aceste cuvinte: „Dacă nu te cunoști pe tine însuți, mergi la călcâiele turmei”. Dacă atingi muntele, vei muri, adică nu vei fi condus de împărăția poruncilor Domnului. David mai cere ceva: „Trăiește-mă pe drumul tău”. Pentru că nu morții îl vor lăuda, în acest scop îl protejează la început: „Ascultă-te pe tine însuți”. II aici este același în aceste cuvinte: „Dacă nu știi”. „Dacă nu te recunoști, atunci eu nu sunt regele tău”, spune Domnul. - Pleacă de la locurile mele verzi! Pune la călcâiele păstorilor mincinoși”. Bezza-

călcâiul calului, muntele, carnea, minciuna, pământul – tot la fel. Într-un cuvânt, a spune: „Moartea îi va salva”. Și, desigur, acest munte mortificator este același cu minciuna și carnea. Și atunci cum a putut ea să omoare? Și așa cum Moise nu poruncește să se atingă de ea, tot așa Isaia îl va izgoni din spatele ei pe cărturarul Somnas, strigând către el: „De ce ești aici? Și ce vrei aici? Cum a tăiat un sicriu aici și și-a făcut un sicriu și și-a scris un cort pe o piatră? Acum Domnul va doborî...” Cât de sus urcă mulți în înțelepciunea scrierilor lui Dumnezeu! Ele urcă în funcție de rangul istoric, geografic, matematic și tot ce este carnal. Să spunem cu Isapey că atât de înalt este un sicriu. „Mândria inimii tale”, strigă Obadia I8, „te-a ridicat, trăind în peșteri de piatră; Cine își ridică templul, care zice în inima lui: Cine mă va arunca pe pământ? „Dacă te înalți ca vulturul și dacă îți faci cuibul printre stele, te voi doborî de acolo”, zice Domnul. Se vede că un astfel de munte nu este via lui Iacov – sau Betel, ci a lui Psav – Spr. „Răucioșii!” strigă Amos19 celor care distrug Sionul și își pun încrederea în Muntele Samaria.

Și că muntele doarme într-un sens înalt și carnal, desigur, ascultă-l pe Obadia. „În ziua aceea”, zice Domnul, „voi nimici pe cei înțelepți din Idumea și pe cei înțelepți de pe muntele Esau, să fie luat un om de pe muntele Esau și cei mântuiți de pe muntele Sionului să se înalțe să se răzbune pe muntele Esau și acolo va fi o împărăție pentru Domnul.” Dormi munții, Domnul arde, zguduie și încurcă, credința duce, iar

nebunii strigă în zadar: „Acoperă-ne...” „Scrisoarea ucide, dar duhul dă viață”.

Pătrat. Îmi amintesc în cartea a doua a lui Moise: „Iată, voi trimite pe îngerul Meu înaintea feței tale, să te țină pe drum și să te ducă în țara pe care ți-am pregătit-o”. Și ca să nu-l piardă de la început pe acest conducător, ca fiind cel mai necesar, zice: „Fii atent la tine și ascultă-l și nu-l ne supune, nu te va dezamăgi, căci numele meu este pe l." Nimic, aparent, nu se poate face fără „fii atent la tine”, apoi: „Și ascultă-l”. Ascultarea de Dumnezeu se naște din cunoașterea de sine, iar ascultarea face asta: „Vor fi oameni aleși pentru mine dintre toate neamurile, căci tot pământul este al meu, dar tu vei fi sfințirea mea împărătească și o limbă sfântă. Binecuvântat-

care aud cuvântul acestui înger”. Acest înger este numit și frică acolo: „Și voi trimite frică, conducându-te și voi înspăimânta toate limbile”. Aceasta este cu siguranță o teamă cu cea pe care Iacov a adus-o în locul Betelului. Iată: „Și Israel s-a ridicat din Shekims, și frica de Dumnezeu a fost în cetățile care erau în jurul lor și nu a prigonit pe copiii lui Israel după ei”. Și nu este vorba despre el că Moise din cartea 5th 20 tunete? „Nu urmați alți dumnezei, zei păgâni care sunt în jurul vostru, căci Dumnezeu este gelos; Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău. Și nu acesta stă în mijlocul tău, pe care nu-l cunoști, dar îl cunoști? Ferice de cel ce are urechi să audă și să audă.” Încetul cu încetul, voi izgoni neamurile de la tine până vei crește și vei moșteni pământul. Dar toate acestea sunt pragul și ușa: „Fii atent la tine!”

Pamva. Fără îndoială, acest singur vestibul nu ne permite să ne abatem și duce direct la acea ușă, care strigă de la sine: „Eu sunt ușa”. „Ascultați, toți”, îi spune Domnul lui Moise, „când vă voi porunci. Iată, voi arde înaintea ta pe Amoriți și pe toți ceilalți.” Și pentru ca Moise să nu păteze poporul cu idolatrie, iată ce: „Fii atent la tine, ca într-o zi să le-ai lăsat moștenire un legământ celor care ședeau pe pământul în care intri...” Moise, recunoscându-se, a zdrobit tot ce era idolatru. , biciuit, ars. Apoi a coborât de pe munte de la Dumnezeu, după ce a proslăvit înfățișarea cărnii feței sale. II, dacă fiecare om este minciună și trup, atunci care este bunul său cel mai important, ca în fiecare om, dacă nu a fost considerat demn să se cunoască pe sine?

Prietene. Moise în ultima sa carte repetă acest cuvânt în mai multe locuri ca fiind cel mai necesar: „Ascultă-te pe tine însuți”. Vaughn ascultă.

1

„Și acum, Israele, ascultă. Vedeți, El v-a arătat îndreptățiri și judecăți, și mântuiește și creează, căci înțelepciunea și priceperea voastră dorm înaintea tuturor limbilor și ei spun: aceștia sunt oameni înțelepți și pricepuți! Această limbă grozavă.” Și pentru a nu uita

justificările, aceasta este: „Ascultă-te pe tine însuți și oferă sufletului tău putere”.

2

„Domnul Dumnezeul tău te va aduce într-o țară bună și multe, unde sunt pâraiele de apă și izvoarele adâncului prin câmpuri și munți, în țara grâului și a orzului, în țara lui

ulei personal și miere, în pământ, dar pe el nu-ți vei mânca pâinea cu sărăcie și nu vei cere nimic de la ea. Dar ce urmează? — Ai grijă de tine. Si pentru ce? „Da, odată ce vei fi înălțat în inima ta și vei uita pe Domnul Dumnezeul tău, dar nu vei spune în inima ta: puterea și puterea mâinii mele, fă-mi această mare putere.”

3

„Și va da ploaie pământului tău la vremea aceea, devreme și de din urmă, și-ți vei strânge traiul, vinul și untdelemnul tău și vei da hrană în sate viilor tale.” Dar ce urmează? „Și cine a mâncat este săturat: ai grijă de tine”. Si pentru ce? „Inima voastră să nu se înşele; apropiaţi-vă şi slujiţi altor dumnezei...”

4

„Să nu se facă totul acolo, când faci azi aici, fiecare care îi place.” Dar unde este acolo? Este uimitor că nu știi. „Aici vei aduce toate arderile tale de tot și jertfele tale, și zecimiile tale și primele roade ale mâinilor tale.” Deci aici este! „Fii atent la tine, ca să nu aduci arderi de tot în orice loc”. Dumnezeul meu! Nici să-L ascult pe Dumnezeu, nici să-i aducem jertfe, nici unde să aducem? Nu poți nici să știi și nici să faci nimic decât dacă te cunoști pe tine însuți.

5

Despre victime, el ordonă: „Numai să nu mâncați sânge: îl veți vărsa pe pământ ca apa”. Dacă nu vei mânca sânge, atunci, desigur, vei mânca înaintea Dumnezeului tău. El va alege un loc pentru tine. Și mănâncă pe tine și pe fiul tău, și pe fiica ta, și pe robul tău și pe robul tău. Nu alunga nici măcar pe levit. Nu are nicio parte pentru el însuși. O parte din ea este Domnul. Acceptă străinul. Dar ce este un levit? E ceva minunat. „Ascultă-te pe tine”, la vremea aceea nu vei părăsi nici măcar un levit și vei afla, undeva acolo?

6

„Și să nu-l mâncați (sânge), să vă fie bine pentru tine și fiii tăi pentru totdeauna, dacă îl creezi și este bun și plăcut înaintea Domnului Dumnezeului tău.” Cine a văzut că fericirea constă în a nu mânca sânge? Totuși, strigă: „Ascultă mai tare, ca să nu mănânci sânge”. Pentru că sângele este sufletul animalului. Vărsați pământul pe pământ.

Nu aduce sânge la ceea ce consumă sânge. Și pentru a nu deveni păgân printr-o jertfă sângeroasă, așa: „Ascultă-te pe tine, ca să nu cauți să-i urmezi”, adică păgânilor - păgânul aduce trup și sânge lui Dumnezeu.

7

„În al șaptelea an, să faci o remisie. Și aceasta este porunca iertării: să lași toată datoria pe care ți-o are aproapele și să nu te uzești de la fratele tău. Cum se numește iertarea Domnului Dumnezeului tău... Dar dacă un frate dintre frații tăi nu este de ajuns într-una din cetățile tale, în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău, nu-ți întoarce inima și nu-ți închide mâna, deschizând-o, ci deschide-ți mâna ta către el și, în schimb, îi vei da atât cât va cere și cât nu primește.” Și pentru a-i face iertare și o favoare fratelui său, adaugă în cele din urmă acest lucru: „Fii atent la tine. În vremea aceea, nelegiuirea nu va fi un cuvânt ascuns în inima ta și fratele tău nu va striga împotriva ta către Domnul.

8

Cât de mult se poruncește în a treia carte a lui Moise despre lepra ulceroasă! Și dacă cineva dorește să aibă dreptate în toate acestea, așadar: „Fii atent la rana de lepră”, spune el în Deuteronom.

9

În cele din urmă, Moise, când a dat poruncile Domnului, a încetat să mai adauge cuvântul suplimentar, care slujește în loc de cheie - „ai grijă la tine”. În schimb, a găsit altceva, și anume: „Distrugeți răul din voi înșivă”. Unde nu a spus: „Ascultați-vă pe voi înșivă”, acolo spune: „Distrugeți răul din voi înșivă”. El poruncește să-l omoare pe profet, care se gândește la lucrurile pământești și dă minuni trupești și adaugă: „Distrugeți răul din voi înșivă”. Îndepărtează-l cu piatră pe israelitul înclinat în fața soarelui sau a lunii și adaugă: „Înlăturați răul din voi înșivă”. El poruncește să omoare un om care nu este ascultător de preot, care nu este în trup, ci în duhul preotului: „Și să trageți răul din Israel”. El ordonă calomniilor, ridicate împotriva unui frate nevinovat, să se întoarcă asupra capului defăimător și adaugă: „Înlăturați răul din voi înșivă”. Ordine de a ucide părintele neascultător al fiului și: „Și îndepărtați răul din voi înșivă”. El ordonă să fie ucis un cuplu adulter și adaugă același lucru și așa mai departe.

Dar mie mi se pare: vorbesc complet cuvântul în consonanță cu faptul că „ascultă-te pe tine însuți”. II nimeni nu poate nimici mânia în sine

dacă nu știe mai întâi ce este rău în el și ce este bine. Și nerecunoașterea în sine, cum se poate recunoaște și alunga în alții?

Anton. Iar bătrânul, instruindu-l pe fiul său Tobia, este nemulțumit [aici] de ceea ce spune: „În toate zilele, fiule, adu-ți aminte de Domnul Dumnezeul nostru, ca să nu vrei să păcătuiești și să nu calci poruncile Lui”. Iată un altul, de parcă ar fi dat cheia acestui lucru: „Ascultă-te, fiule, de la toată curvia. Să nu iei nevasta unui străin care nu este din seminția tatălui tău, pentru că noi suntem fiii profeților: Noe, Avraam, Isaac, Iacov - părinții noștri din timpuri străvechi. Și-au luat toate soțiile de la frații lor.” II aplică în cele din urmă pecetea: „Ascultă-te, fiule, în toate treburile tale”. Și astfel vei fi pedepsit toată viața. Desigur, Tobias nu ar putea găsi un bărbat, îngerul Rafael, nici să scape de moarte de la Asmodeus, un înger fioros într-o încăpere necunoscută, 21a, nici să se distreze cu iubita lui Sara, dacă nu l-ar fi ascultat pe tatăl său, dar ar fi deveni o supărare și-l certa și n-ar fi încercat să se recunoască în primul rând, pe tine însuți bine, precum spune Solomon: „Cel rău cu supărare face rău; cei care se cunosc pe ei înșiși sunt înțelepți”. S-a eviscerat ca un pește, despre care Habacuc: „Creând oameni ca peștii mării”. El a scos din interiorul inimii sale de piatră și ficatul de poftă trupească și bilă, despre care în cartea a cincea a lui Moise: „Dacă are cineva în tine soț sau soție, sau patrie, sau seminție, a cărui inimă S-a abătut de la Domnul Dumnezeul tău, mergi să slujești zeilor păgânilor lui? Care este rădăcina muntelui care crește în bilă și întristare? II iarăşi: „Din strugurii Sodomei strugurii lor, şi toiagul lor din Gomora, ciorchinul lor este un ciorchine de fiere, un ciorchine din tristeţea lor”. Și despre care parabola22: „Mierea picură din gura unei nevastă curvă, care pentru o vreme îți încântă laringele, dar mai târziu o vei găsi mai amară decât bila.”

După ce a îndepărtat tot acest rău de la sine și l-a ars cu focul Domnului, s-a așezat în siguranță în îmbrățișarea lui prietenoasă, despre care Solomon:

Pamva. Oricât de mult diferă în înfățișarea exterioară, cu atât în interior sunt de acord cuvintele: „Ascultă-te pe tine însuți” și „caută în primul rând Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea

a lui". Împărăția lui Dumnezeu nu vine ca un oaspete la un oaspete, ca să poți întâlni ceea ce vine din spatele munților, dinspre mare, din spatele norilor. Nu e departe de noi. Este în noi. „Această poruncă, pe care ți-o dau astăzi”, spune Moise, „nu este grea și nu este departe de tine, nici în ceruri, încât zici: „Cine se va înălța de la noi la cer și se va lua la noi și: auzind-o, creează?" Acest cuvânt este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta și din mâna ta pentru a-l crea. Acest cuvânt al împărăției este văzut de profeți, Hristos seamănă, Pavel predică. Cine se recunoaște pe sine a găsit împărăția.

Pătrat. Acum încep să înțeleg spița lui Solomon: „Inima înțelepților va înțelege ce iese din propria sa gură, dar în gura ei poartă înțelegere”. Cuvântul Împărăției lui Dumnezeu este ascuns în inimile

noastre, ca un izvor ascuns în pământ. Cine se recunoaște pe sine a găsit comoara dorită a lui Dumnezeu. Și-a găsit izvorul și împlinirea în sinea lui, ascultându-se în interior, despre care Solomon: „Apa este adâncă - cuvântul este în inima omului, râul curge afară - și izvorul vieții, dar soțul este înțelept. , o va epuiza.” Cel care face o vedenie are aripile pe care le dorește David și ochii pe care fiul său îi laudă. „Ochii lui sunt ca porumbeii în ape, spălați în lapte, așezați în ape.” Iată ce îi spune unui astfel de frate și prieten cunoscutul său: „Întoarce-ți ochii, căci tipul m-a înviat”. Dar acesta, recunoscându-se, adică recunoscându-l, nu-și ia ochii de la el și se hrănește unul pe altul, lăudându-se: „Eu sunt pentru fratele meu și fratele meu este pentru mine, care mă hrănește în tufișuri”.

Luke. Pavel dorește ca Efeseni să înțeleagă această împlinire:23 „Fie ca El să vă dea, după bogăția slavei, prin puterea Lui, să fiți întăriți prin duhul Său în omul lăuntric, să locuiți în Hristos prin credință în inimile voastre, înrădăcinate și întemeiate. în dragoste, ca să înțelegi cu toți sfinții care șprot, și longitudine, și adâncime și înălțime? Înțelegeți, deci, dragostea lui Hristos care prosperă în minte și fiți plini de orice împlinire a lui Dumnezeu.” Același lucru este valabil și pentru noi24: „Fiți sigur că niciunul dintre voi să nu fie ispitit de filozofie și de lingușirea deșartă, după tradiția omenească, după elementele acestei lumi, și nu după Hristos, cum în El trăiește orice împlinire trupească a zeitate." Fiecare om este o țară, un câmp și o grădină, dar această țară este plină cu apa lui Dumnezeu. „Și a dat capul mai presus de toate Bisericii, care este trupul Lui, împlinirea Celui ce împlinește, toate lucrurile în

toata lumea." Un câmp poate produce tufișuri și semințe de grădină, dar aceasta este goală de mâncat, până când, așa cum spune Isaia, „un duh de sus vine peste noi și va fi pustie în Hermel”.

Prietene. Omul lui Dumnezeu Iisus, după ce l-a eliberat pe soțul pământului Gadarin de legiunea demonilor, îi spune în cele din urmă: „Întoarce-te la casa ta!” Îl trimite și pe paralizat acasă. De asemenea, îl alungă pe orbul, care a văzut în sfârșit că toți oamenii există, ca un copac sau un tufiș. Și după iluminare găsește un alt orb nu mai pe străzi, ci în biserică. Și care este casa noastră, dacă nu cea despre care spune Pavel: „Tu ești templul Dumnezeului celui viu”. Și cine poate ști cine trăiește în noi fără să se inspire și fără să se recunoască? Toată sănătatea și iluminarea noastră depind de asta. Călugărița lui Israel cheamă și ea la acest templu: „Vino”, spune el, „aici și auzi cuvântul Domnului Dumnezeului tău”. Aici vei ști că Domnul locuiește în tine. Și de aceea le făgăduiește că seminția lui Ham va fi nimicită prin distrugere 26 și toată sămânța vrăjmașilor lor. Înțeleapta își mătură și templul pentru a găsi o monedă, folosind cuvântul în locul lămpii scrierilor lui Dumnezeu, spunând: „Eu sunt lumina lumii”. „O lampă la picioarele mele este legea ta”. David jură că nu-și va lăsa ochii să doarmă, deoarece „Voi găsi un loc pentru Domnul și voi căuta unde își are locuința zeul strămoșului meu Iacov”. El strigă: „Să intrăm în satele lui!” Salturi: „M-am bucurat de cei care mi-au spus: să mergem la casa Domnului”. „Îmi voi face rugăciunile

în mijlocul tău, Ierusalime, și la ușile tale.” Unde exact? ♦ În mijlocul bisericii vă voi cânta. Dar unde îi cânți Domnului tău? Răspuns: „În inocența inimii mele în mijlocul casei mele”. Spune-mi mai multe, David! Despre aceasta: „Dumnezeul meu a voit să facă voia ta, iar legea ta nu este în cer, nici dincolo de mări, ci în mijlocul pântecelui meu”. Am găsit acest adevăr și împărăția ta în mijlocul meu, l-am săpat ca un izvor de apă vie în țara mea pieritoare, nu l-am ascuns și nu l-am amestecat cu pământul, ca phlpstpmy, am săpat o comoară în câmpul meu ascuns. .

Mărturisesc împreună cu Avraam că sunt ţărână şi cenuşă, dar în mijlocul hotarelor mele am găsit mântuirea pe care ai făcut-o în mijlocul pământului meu. Am spus altora acest adevăr și mântuirea ta și nu l-am ascuns oamenilor. Acum voi spune: ♦ Aruncă, prieteni, dorințele oamenilor! Întoarce-te la casele tale, la tatăl tău. Nu înțelegeți că Hristos îl duce pe orbul afară din sat, la vremea aceea

și ochii lui. Nu auziți că demonicul nu a trăit înainte în templu, este lipsit de haine nestricăcioase? Dar unde locuia? Duhul rău l-a mânat prin deșerturi și s-a instalat în sicrie. Esența noastră poftitoare sunt sicriele noastre. Urmărim pustiul lumii, căutând în ele fericirea și plăcerea mult dorită. Dar ascultați ce spune mireasa captivă: „Mă voi ridica și mă voi ocoli orașul. L-am căutat și nu l-am găsit”. Si pentru ce? Pentru ceea ce căutam în piețe și pe străzi. Somnul pe străzi nu este altceva decât calea sau sfatul ateilor, care, în afară de aparențe coruptibile, nu înțeleg nimic și se întăresc pe ele. Și ei caută tot ce este în afara lor de pământescitate pământească. Aceștia sunt îngrijorați și nu se pot odihni, ca praful pe roți, dus de furtună, despre care se spune: „Ca slăbiciunea cărărilor, o voi mângâia”. În afara casei lui Dumnezeu, pe străzi se caută pe cei despre care David: „Interesul și lingușirea lui nu se vor sărăci de pe străzi”. Dar de ce ocoliți orașul, așa cum este scris: „Cei răi se plimbă prin preajmă?” De ce nu intri înăuntru? Vrei să fii mulțumit de împrejurimi? Dar nu auzi că acesta este interes, nu esență, farmec și nu adevăr? Nu auzi că o asemenea înțelepciune este o sabie în gura inimii tale? Crede că vei dori cât timp vei bârfi. Din acest sat, de pe aceste străzi, un învăţător ceresc conduce un orb.

Să ne întoarcem și noi cu el în casa noastră. Încă nu în propria noastră casă, ci în casa lui Dumnezeu. În corpul nostru există două temple: una este făcută din praf, cealaltă este cerească, nu făcută de mână. Ea este îngropată în templul nostru pământesc. Nu ne oprim în ale noastre, trecem prin ale noastre la ale lui Dumnezeu cu David: „Voi intra în casa lui Dumnezeu, la Dumnezeul care îmi bucură tinerețea”. În timp ce stăm în spațiul nostru cosmic, încă căutăm prost și nepoliticos o mireasă. A căutat pe patul ei, dar nu l-a găsit. Dar iată-l pe Ieremia care krpchpt: „De ce suntem spdpm? Uniți-vă și să intrăm în cetățile puternice și acolo vom fi doborâți.” Da, unde este? „Înaintea Domnului care ne-a făcut”. Unde Pavel spune: „Căutați pe cei de sus”. Acolo, sus! Acolo! De cealaltă parte a Iordanului. În noul munte. Unde este Hristos, la dreapta lui Dumnezeu. Și nu vom găsi mai multe pe

străzi. Dacă corpul nostru este întuneric, atunci circumferința sa este mult mai extremă și întuneric mai gros.

Aici încercăm să găsim. Dar mireasa deja căuta noaptea, dar nu l-a găsit. Ce face ea? Nu-ți fie frică! Ea nu s-a oprit pe calea păcătoșilor, pe care călători

prptochppk a strigat cu groază: „O, tu, care ai părăsit cărările cele drepte, mergi pe cărările întunericului”. II despre care Ieremia: „Voi îndepărta din cetăţile lui Iuda şi de pe cărările Ierusalimului glasul celor ce se bucură şi glasul celor ce se bucură, glasul mirelui şi glasul miresei”. Atunci nefericita Magdalena plânge, rătăcește prin cartierul strâmb, uitându-se printre morții din mormânt, și chiar și atunci era întuneric. Poate că, chiar dacă cauți o mie de ani sau secole, nu o vei găsi. La urma urmei, nu ai urechi până în ziua de azi? II nu auzi cum este un înger ca un fulger țipând: „Nu aici!...” Și, în plus, îi eliberează calea, aruncă piatra, dă un semnal. Care atunci? — O să-l vezi acolo! Ca Isaia: „Treci prin porțile Mele și fă o cale pentru poporul Meu și mătură pietrele care sunt în cale; ridică un semn împotriva neamurilor”. Și pentru ca Magdalena să nu plece să caute închinare, o ridică pe muntele Galileii. Dar unde este Galileea? „Voi merge pe Muntele Smirna și pe dealul Libanez.” Dar unde este Galileea? — Alergă, fratele meu, ca o capră sau ca un căprior tânăr, spre munții aromelor. Da, spune-mi, unde este Galileea? Te vei înșela dacă începi să o cauți în afara ta. Asculta! Angel IIsapi nu desparte muntii de casa. „Cuvântul care a venit de la Domnul către Psapus, fiul lui Amos. Muntele Domnului se va descoperi în zilele de pe urmă și Casa lui Dumnezeu pe vârful munților și se va înălța deasupra dealurilor și toate neamurile vor veni la el. Știi că Avraam se înalță, unde se înalță sus! Da, a fost acolo cu Isaac. Unde exact? „Te-am găsit afară, te sărut și, în plus, ei nu mă vor distruge.” Unde exact? „Te voi lua, te voi aduce în casa mamei mele și în patul care m-a născut, acolo mă vei învăța, acolo îți voi da sânii mei.” Unde exact? „Sub măr te-am trezit, acolo te-a născut mama ta, acolo s-a îmbolnăvit de tine, dându-te pe tine”. Unde exact? „Pune-mă ca pe o pecete pe inima ta, ca pe o pecete pe brațul tău. Pentru că dragostea este puternică ca moartea...” Așteaptă! „Aripile ei sunt aripi de foc”. Aștepta! „Multe ape nu pot stinge iubirea.” Stai, nu înțeleg, unde este? — În locul verdelui, acolo. „Sub măr” „Prefacerea mării în uscat; ei vor umbla în râu cu picioarele lor; acolo să ne bucurăm de el.” „În biserici, binecuvântați pe Domnul”. — Iată Benjamin. „Acolo i s-a arătat Domnul lui Iacov”. „Generiile lui Israel au urcat acolo”. „Să nu faceți totul acolo, așa cum faceți astăzi aici, fiecăreia care îi place înaintea lui.” „Acest munte Spon, pe care te-ai așezat”. Înțelegi muntele? Nu înțeleg.

„Adevărul tău este ca munții lui Dumnezeu, soarta ta este un mare abis.” Vrei să ajungi la munte? Află adevărul. „Adevărul tău este ca munții lui Dumnezeu”. Vrei să înțelegi adevărul? Cunoaște Împărăția lui

Dumnezeu. Vrei să înțelegi regatul? Cunoaste-te. Există muntele tău în tine, acolo este și al lui Dumnezeu. Împărți-ți tot sinele, întregul tău corp bestial în două. Împărțiți dacă sunteți Israel, dacă aveți un toiag. Împărțiți în coadă și cap. Loviți peste tot corpul, loviți toate membrele așa cum spune un anume profet: „Nu cruța niciun păr”.

Așa se mânie Dumnezeu pe cei care încurcă. „Și Cuvântul Domnului a venit la mine”, strigă Ezechiel, spunând: „Fiul omului. Aceasta a fost pentru mine casa lui Israel, toată măturată cu aramă și fier, cu tablă curată și cu plumb. De dragul asta, spune-mi! Iată ce spune Domnul Domnul: pentru că ați fost toți într-un amestec, de aceea vă voi primi, precum argintul, arama, fierul, plumbul și staniul curat sunt primite în mijlocul cuptorului, și eu va sufla asupra ta în focul mâniei mele și te vei topi în mijlocul lui, iar preoții lui au respins Legea Mea și au pângărit lucrurile mele sfinte, n-au făcut deosebire între cele sfinte și cele spurcate și au făcut să nu se separe între cei necurați și cei curați și, din Sabat, mofii și-au acoperit ochii și m-au pângărit în mijlocul lor...” După această revărsare, el numește pe prinții Ierusalimului prădători, iar pe profeții ungeri - vrăjitori, vorbind despre minciuni zadarnice. Asta vrea Dumnezeu! Și Domnul nu s-a gândit niciodată la asta.

Asa de. Împărți, prietene, biserica lui Dumnezeu în două. Nu ai o baghetă? Lasă totul. Vinde totul, dar cumpără sabia lui Ezechiel: „Iată ce spune Domnul lui Adonai: — Spune-mi! Sabie! Sabie! Ascuțiți și furiați, dar tăiați secțiunile. Ascuțiți și să fiți în strălucire și gata să vă împrăștiați. Tăiați, distrugeți, respingeți fiecare copac ... ”A împărți, a tăia și a judeca este la fel. II Numai Dumnezeu caută această judecată de la tine. Și el caută, dorind să te facă fericit. „Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu și mai ascuțit decât orice sabie”. Caută, du-te la uşă, mătură bine casa. Roy în ea. Treci prin toate. Aflați colțurile și colțurile. Simțiți toate secretele, încercați, ascultați - aceasta - adică cea mai înțeleaptă și iubitoare curiozitate și cea mai dulce. <Aceasta este cea mai profundă și cea mai recentă știință), pentru că nicăieri nu este predată. Și predrevpyaya pentru că este necesar. Unde ai văzut sau citit

Sau ai auzit de un om norocos care nu și-ar duce comoara în sine?

Nu o poți găsi în afara ta. Adevărata fericire este în noi. Gândește-te continuu să te cunoști pe tine însuți. Și aceasta este rugăciunea, adică aprinderea gândurilor la asta. Acest strigăt al tău, un strigăt secret, numai acesta intră în urechile Domnului Oștirilor și, asemenea fumului parfumat de jertfă care se produce în Arabia binecuvântată, se ridică și încântă simțul mirosului lui Dumnezeu. La urma urmei, nu numai Ieremia zice Domnul: „Strigă către Mine și-ți voi răspunde și-ți voi spune lucruri mari și mari, pe care nu le-ai înțeles.”

Și ce să beneficiem de pe urma asta? Dar ascultați: „Iată, voi aduce asupra lor ulcere groaznice și vindecare și le voi vindeca și le voi arăta, dacă ei ascultă, și le voi vindeca și le voi crea pace și credință... ” Toate acestea vorbește Domnul despre casele lui Israel.

Nu esti acasa? Ești un pământ și întuneric? Și nicio lumină nu strălucește în întunericul tău? Numai David spune: „Îmi luminezi întunericul”? Și tu, în afară de întuneric, nu pătrunzi nimic în casa ta? Vezi nisipul? O singură carne și sânge? O, săracul oraș! Ce fel de lume ai aici? Și ce este credința? Poți fi sigur pe nisipul nebunului Evangheliei care și-a întemeiat templul pe el? Grăbește-te, te rog, să găsești în casa ta ceea ce Domnul promite în Isaia: „Îți voi descoperi cele ascunse, cele nevăzute”. Isaia a găsit aceasta și a spus: „Mântuirea noastră este în comori”. Nu poți găsi dimineața din noaptea ta? Dar cuvântul Domnului a venit la Avraam într -o vedenie noaptea, zicând: „Nu te teme, Avraam! te protejez. O recompensă foarte mare va fi a ta. Aici este lumea reală! Lumea nu-i poate da. Aici este credința! Există ceva pe care să te bazezi în siguranță. Fericitul Avraam a găsit lumină în întuneric și o piatră în nisip, trăind în cei pieritori, nepieritoare în morți, vindecând ulcerul în contriție. Nu l-am găsit încă, dar doar ca într-un vis am început să înțeleg puțin. De la depărtare, gândurile lui au început să fie atinse de cuvântul Domnului, că mai este și încă mai este ceva în același loc unde este întunericul. Prin ticăloșia acestui întuneric, Domnul vrea să-l transfere și să-l așeze în alt loc, dacă Avraam îl va asculta. Îi promite ca recompensă în locul vechiului pământ nou. Iar ce înseamnă: („Recompensa ta va fi foarte mare”); despre care Isaia: „Iată Dumnezeul tău! Iată Domnul! Domnul umblă cu putere, iar brațul Său cu putere. Mituieste-l cu el! Și afacerea lui

înaintea lui." Și ca să înțeleagă mai bine că înțelege pedeapsa tocmai despre templul nefăcut de mână, în cenușa cortului pieritor din cele mai adânci noastre, la care nimeni nu poate ajunge dacă inima lui, ca tabla, este înfundată în propria sa casă- clădire, pentru aceasta a spus ceva mai sus următoarele: "Whooppp!" Am spus: "Ce să plâng?" Și iată ce: „Orice făptură este fân și toată slava omului este ca floarea ierbii, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac”. Isaia a găsit două înăuntru: exteriorul și interiorul. În fânul său a găsit în mijlocul lui cuvântul împărăției lui Dumnezeu. Din acest motiv, ne strigă și nouă: „Toată carnea este fân”. Poruncește să arunce fân, iar peste fân să-l caute pe cel care s-a îngropat în fân. – Și-a pus secretul în întuneric. El zace pe fânul nostru și în umbra noastră întunecată, în templul nostru, dar nimeni, în afară de regi și păstori, nu se înclină înaintea lui. Pentru ce? Este evident că nu-l văd. De ce? Pentru că nu au găsit un rege sau un regat. Care este motivul? Nu s-au recunoscut. Asta e vina ta! Au căutat, dar în afara lor, în piețe și pe străzi. Și împărații au venit de departe în cetatea lui David și noaptea l-au găsit în gropile tainelor. Howl se vede cine l-a găsit! „Al doilea cuvânt a fost carne”. Acolo David: „Legea ta este în mijlocul pântecelui meu”.

Nu există regat fără legi. „Și Avraam a spus: pentru că nu mi-ai dat sământă, dar casa mea va fi moștenitorul meu...” Avraam încă se înșeală. II îndată a venit la el glasul Domnului, zicând: „Acesta nu va fi moştenitorul tău, iar cine iese din tine, acela va fi moştenitorul tău”. Caută, Avraam, un alt moștenitor în tine. Va ieși la iveală în momentul în care îl vei recunoaște. Nu ești decât un băț uscat și mort,

dar în mijlocul lui poate înflori o culoare care nu se estompează. Oriunde ne ridicăm privirea inertă către cer, cufundați în cenușa trupului nostru! Nu a durat mult până când Avraam a spus: „Eu sunt pământul și cenușa”. Și acum zice: „Doamne, Doamne! Prin ce să înțeleg că trebuie să moștenesc noul pământ cu un nou moștenitor?” Ce este Domnul pentru el? Ordine de tăiat vitele în două jumătăți. „Îl împart în jumătăți și îl așez unul față de celălalt”.

Aici! Atunci, după despărțire, părerea lui pământească de lungă durată a început să coboare sub pământ, exact când soarele dispare și se ascunde. „Iată frica întunecată comandată să-i atace”. Vă rugăm să nu căutați în afara dvs. atât regate, cât și vite. Auzi strigătul lui Maleahi27: „The

vouă, care vă temeți de Numele Meu, de soarele dreptății și al tămăduirii în aripile lui, și veți ieși și veți sări ca vițeii dezlegați din legături și veți călca în picioare pe cei răi și vor fi cenuşă sub picioarele voastre în ziua în care Eu crea. Vezi cum împarte Pavel un om. Ca o vite în doi: „Există trup duhovnicesc și este trup duhovnicesc”. Și că el înțelege carnea și sângele vitelor prin suflet, este evident din Deuteronom: „Dacă vei sacrifica din boii tăi și din oile tale, ai grijă să nu mănânci sânge”. Si pentru ce? „Căci sângele este sufletul. Fie ca sufletul să nu fie mâncat cu carne, dar să nu o mâncați; se toarnă pe pământ ca apa”. Este uimitor cât de strict este interzis acest lucru! „Să nu mănânci, ci va fi bine pentru tine și pentru fiii tăi, pentru totdeauna, dacă vei face ce este bine și plăcut înaintea Domnului Dumnezeului tău, cu excepția celor sfinți care vor fi pentru tine...” Spune eu unde este Cel Care are un duh de dezbinare sau o sabie a Duhului? Acesta se poate jertfi Domnului. Dar este posibil să sfințim un astfel de sacrificiu? Poți dacă te cunoști pe tine însuți.

În acel moment, o persoană, pe lângă carne și sânge, găsește, ocolindu-l, sfântul și divinul între ei. Iar cel care privește cu un ochi răutăcios la nelegiuirea călcâiului său, la necurăția cărnii și a sângelui său, nu va moșteni niciodată împărăția lui Dumnezeu, cu excepția lui Ismail, nu va naște pe Isaac și copiii lui vor fi distruși în un pământ care nu este al lor. Ascultă cât de îngrozitor tună Ieremia asupra acestor observatori ai sângelui: „Blestemat să fie omul care se încrede în om și își întărește carnea muşchilor asupra lui, și inima lui se va îndepărta de la Domnul și va fi ca un măslin sălbatic în pustie, într-un pământ sărat și nelocuit”. Nu sunt șerpii care se târăsc pe pământ ca pântecele? Nu dormi balenele se joacă în apă? Dar ce este Isaia pentru astfel de șerpi? „În ziua aceea”, spune el, „Domnul va aduce o sabie sfântă și puternică asupra balaurului, șarpele care alergă peste balaur, șarpele rău, și va ucide balaurul care este în mare”. Spune-mi de ce te uiți la sângele tău? La ce bun să pășești și să-l protejezi? De ce nu-l cauți pe Pony printre voi? „O, păstori”, vă strigă Zaharia, „deşertăciune! II care a lăsat oaia! Iată sabia Domnului pe brațul tău și pe ochiul tău drept!”

Care este carnea ta dacă nu pământul gol, sărat și nelocuit? Stai aici și, privind la ea, la coloana vertebrală, complet transformată într-un stâlp de sare. Care este sângele tău, dacă nu un trecător neînsemnat

apă? Ți-ai scufundat toată mintea, ca un cuvânt, și înoți în ea, mulțumit de ea, încrezător în ea. Nu despre tine este scris LP în Iov: „Întunericul va fi lumina ta, dar apa te va acoperi când vei dormi". Nu este vorba și despre tine: „Râul care curge este temelia lor". „Cei care spun: ce va face Domnul pentru noi?"

La asta te-ai uitat. Ascultă-l pe Iov însuși: „Fie ca ochii lui să-și vadă propria lor măcel! De la Domnul să nu se mântuiască! Acesta moare în întristarea sufletului, nefiind gustat nimic din cele bune, împreună dorm pe pământ, putrezirea îi va acoperi, în ziua nimicirii se păzește răul și în ziua mâniei va fi luat, și va fi dus în mormânt și pe morminte va veghea, fracționat îl va desfăta piatra pârâului și după el fiecare om va pleca și nenumărați înaintea lui. Scoală-te, nenorociți morți! Ridică-ți ochii și cunoaște-te pe tine însuți! Crezi că ticăloșia ta este ființa ta? Cunoaște-te pe tine însuți și vei înțelege că interesul nu este cel mai curat; umbra ta nu este fortăreaţa stejarului Mamry29 şi dezonoarea care închide adevăratul preţ înăuntru. Ah, un om care există în onoare, dar nu se înțelege pe sine. S-a considerat o vite și a devenit una. Sicriul de pământ a devenit satul lui. Si pentru ce? – Au strigat numele schimbului de pe terenuri.

Sânge (spun ei în inimile lor) și carnea mea - adică Eu sunt: și ce mai este în afară de aceasta? Despre ce vorbesti, nebunule! Deci nu există Dumnezeu? Este mai bine să spui că nu există așa ceva, ce fel de creatură este venerat de tine? Deci nu vei fi niciodată scris în ceruri. Spui că nu sunt, cu excepția pământului tău. Nu vei fi Israel. Nu intelegi sa imparti pentru ca nu intelegi doua. Un singur lucru s-a imprimat doar în gândurile tale. O slăbiciune a fost înscrisă pe capul tău, pe inima ta cenușie, așa cum spune Ieremia: „Păcatul lui Iuda este scris cu un psalm de fier pe un cui de adamantiu, înscris pe tablele inimii lor și pe trandafirii altarelor lor". Iar puțin mai târziu le strigă către aceștia: „O, munte (locuitor), cetatea și comorile tale ca să jefuiești doamnele și înălțimile tale, de dragul păcatelor tale, care sunt în toate hotarele tale, și vei rămâne singur din moștenirea ta, pe care ți-am dat-o și ți-am slujit-o voi crea pe vrăjmașii tăi pe pământ, am adus-o, căci tu ai aprins un foc în furia mea, chiar va arde pentru totdeauna.

Iată pe Habacuc: „În mânie, el zidește grindina cu sânge și pregătește grindina cu minciuni!" Și din nou: „Vai-

lăcomie, lăcomie rea spre propria sa casă Și și-a zidit cuibul sus și a smuls din mâna celor răi. Ai intenționat să-ți faci de rușine casa, ai ucis mulți oameni și sufletul tău a păcătuit. Dacă ai putea deosebi în

tine însuți pe cei cinstiți de cei nevrednici, Avvakum nu ți-ar striga niciodată: „Bea sațietatea dezonoarei din slavă, iar tu, inimă, scutură și scutură”. Si pentru ce? „Paharul de la dreapta Domnului te-a trecut și necinstea s-a adunat pentru slava ta.” La urma urmei, ați auzit despre paharul mântuirii și că mântuirea este „în puterea mâinii sale drepte” și nu în urâciunea țărânei voastre. Ascultă deci din nou cântecele lui Avvakum: „În mânie, cine vorbește copacului, ia inima, ridică-te! Și piatra se ridică! Și acesta este un vis, și acesta este forjarea aurului și a argintului și nu există spirit în el. Domnul este în templul Său sfânt”. Aici! Auzi? Așa cum idolarul este cel care, înțelegând numai înfățișarea în sine, venerează. Deci ce să fac? Adună-ți gândurile împrăștiate prin deșerturile lumii, prin ambiție, prin dragoste de bani, prin voluptate și intră în tine. Ocolește pereții și cortina templului tău mort. La ce îți folosești să te îngrijorezi de pustiul, uitând casa ta, templul Domnului? Ascultă, poate, pe Isaia, la ce folos și lumea din asta: „Ouăle de aspid sunt rupte și țesătura păianjenului este țesută”. Și cum rămâne cu asta? „Și cine vrea să mănânce din ouăle lor, după ce și-a tăiat oul stricat, va găsi în el un șarpe. Pânza lor nu va fi pe haină și nu se vor îmbrăca cu faptele lor, căci faptele lor sunt fapte de nelegiuire, dar picioarele lor curg spre rău, se grăbesc să verseze sânge; iar gândurile lor sunt gânduri de crimă; contriția și sărăcia în căile lor și nu cunoșteau calea păcii și nu există nicio judecată în căile lor... „Este posibil să descriem mai viu beneficiile treburilor lumești?

Acum, cred că înțelegi bine ce înseamnă a fi posedat, despre care Luca scrie: „A avut demoni de mulți ani și nu s-a îmbrăcat cu haină și nu a locuit în templu, ci în morminte”. Puțin mai jos: „Suntem persecutați, fiind demon prin deșert”. Aceasta este ceea ce Hristos trimite în casa lui, pentru ca în casa lui să caute împărăția lui Dumnezeu, adică bunăstarea lui, și, recunoscându-se, să vadă ceea ce nu înțelesese până acum. Avvakum s-a recunoscut și iată ce cântă: „Doamne, ți-am auzit auzul și mi-a fost frică. Doamne, am înțeles faptele tale și am fost îngrozit. Și ce comoară mai bună decât frica de Dumnezeu? „Frica de Domnul”, spune fiul lui Sirakhov, „va bucura inima și va da bucurie și bucurie,

și longevitate.” „Ce mare”, spune el, „cine va dobândi înțelepciune! Dar nu mai există un Domn fricos.”

Dar trebuie să știi că toată lumea s-ar teme de Domnul dacă s-ar putea recunoaște. Cât timp nu s-a cunoscut Pavel pe sine? În cele din urmă, adâncindu-se puțin în sine și auzind glasul Domnului, a zis: „Doamne, cine ești? Ce vrei sa fac?" Și la aceasta zice: „Scoală-te și intră în cetate”. De parcă Pavel nu ar fi fost niciodată în oraș, dar totuși, nimic. Dar acesta este aproape același oraș, despre care duhovnicul: „Un frate ajutat de un frate, ca un oraș este ferm și înalt, se întărește, ca o împărăție întemeiată”. Cine nu știe că cei care fac voia lui Dumnezeu sunt numiți de Hristos frații săi? Acolo, în oraș, îți va spune ce să faci? Și care este voia lui Dumnezeu, dacă nu legea? Și ce este legea, dacă nu puterea și împărăția? II Dacă Pavel spune: „Tu ești templul Dumnezeului celui viu”, de ce să nu spui: „Tu ești

cetatea Dumnezeului celui viu”? David este cetatea lui Dumnezeu și muntele lui împreună ca una: „În cetatea Dumnezeului nostru, în muntele Său cel sfânt”.

Dar dacă Dumnezeu spune că Spon este cu mine, atunci cetatea lui este cu el și casa lui și templul lui. „Vei fi numit”, spune Isaia, „cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel”. Ar fi surprinzător dacă Dumnezeu nu i-ar chema pe cei care iubesc voia Sa și nu-i creează orașul, numindu-i ceruri noi și pământ nou în Psaip. Tot ceea ce este locuința lui Dumnezeu.

Și încerci un lucru: să te cunoști pe tine însuți. Cum poți deveni un loc pentru Dumnezeu fără a-i asculta vocea nepieritoare? Cum poți auzi fără să-L cunoști pe Dumnezeu? De unde știi dacă nu-l găsești? Cum poți găsi fără să te recunoști? Este adevărat că Pavel se laudă cu un fel de om, dar l-a găsit în sine: „Eu nu trăiesc, ci Hristos trăiește în mine”. Și de unde te cunoști pe tine?

Și s-a spus deja, iar Habacuc învață brusc în același loc: „Printre două animale vei fi cunoscut”. Vedeți, Dumnezeu îi spune același lucru lui Avraam: „Ia-mi un tânăr de trei ani...” Avraam a ghicit și a tăiat-o în jumătate. Mulți ar crede că Avraam vorbește prostii și prostii. În nici un caz! Avraam este foarte inteligent. El aude ce vrea Dumnezeu pentru sine în inițiere: „Sfânt nx în adevărul tău, cuvântul tău este adevăr”. Cine poate spune că în consacrarea lui însuși, adică în cunoașterea adevărului său, Domnul a cerut de la Avraam boi, oi, viței, capre? Nu este o prostie? Și cum diferă o persoană de bovine și animale,

nu se recunoaște pe sine? La urma urmei, îl auzim pe David că un om, indiscutabil în cinste, dar neînțelegând împărăția minunată a lui Dumnezeu care este în sine, a devenit complet acea fiară, neînțelegând adevărul Domnului. Un miel, de exemplu, prăjit într-o adunare a celor care iubesc adevărul și prin unirea iubirii fericite a prietenilor legați, mâncat poate săvârși o ceremonie, adică să anunțe în secret și să presupunem că o persoană, de dragul a bunăstării sale, ar trebui să se dedice lui Dumnezeu, adică, să se dea să caute și să zhvanpe adevărul exact.

Dar aceasta este doar o ceremonie, adică un nod și o insignă secretă. Dacă totuși nu pătrundem această coajă, sau crustă, prin presupuneri și, neînțelegând, deci, nu facem, atunci ceremonia, ca o nucă fără bob, este deja goală. Si pentru ce? Pentru ceea ce nu duce gândurile la centrul pentru indicarea căruia s-a născut. Dacă o persoană ar fi numită capră și nimeni nu știe asta, în acel moment ar fi un lucru gol să-i spui capră, pentru că gândul ascultătorului s-ar opri la capră înainte de a ajunge la persoana respectivă - toate în toate țările și secole de ceremonii, toate nodurile, toate imaginile secrete de sigilii și semne ale centrului sau sfârșitului, atunci totul se va termina. Ce este o persoană? Oricare ar fi: fie că este o faptă, o acțiune sau un cuvânt, totul este un pustiu gol dacă nu și-a primit evenimentul în

persoana însăși. Nu este orice suflare și toată creația descrise în imaginea Sfintei Biblie: cerul, pământul, marea și tot ce le umple?

Dar toți adormiți cărni variate, toți adormiți nenumărată și vizibilitate nemăsurată curge în jos într-o persoană și este devorat într-o persoană și ca cel mai întins copac, temporar dărăpănat și decrepit și dispărând, în sămânța sa, ca în cel mai mic punct, cu ramuri, frunze și fructe ascunse în siguranță. Tot ceea ce este numit doar acolo, chiar și până la ultima linie, până la un punct mic, toate nevoile trebuie să ajungă la împlinire în persoana însăși.

Dar din acest motiv, Pavel, amintindu-și de soare, de lună, de stele, duce totul la înviere, adică la om. Da, și unde mai poate fi învierea, când acea persoană însuși trăiește în om, un om care spune despre sine: „Eu sunt învierea”. II din care Pavel: „Al doilea om este Domnul din ceruri”. Da, și pentru ceea ce doar Pavel preia, el întoarce totul în centrul său, ca hrana solidă,

măcinat cu cei mai puternici dinți. La fel este și cu Avraam. El știa că nu era mare înțelepciune și nici sfințenie să ucizi un berbec și că Dumnezeu nu voia să mănânce carnea unui tânăr și să bea sângele lui Kozlov și că asupra celor care nu înțeleg (și poate , mai mult decât atât, nu au vrut), de ce și ce afacere înseamnă această ceremonie în secret, tună îngrozitor zeul: „Ce, de ce am nevoie de multele tale victime? Vreau milă de la tine”. Ascultă, Efraim și Iuda! Această ceremonie vă oferă o amprentă mică pentru a încerca să-L cunoașteți pe Dumnezeu. Caută și dă-mi milă, și dedicându-mi-o, tu însuți o vei lua pentru tine. Judecata și concepția ta despre mine și mila ta actuală nu sunt niciodată bune pentru nimic. Îmi place ceremonia, nu mă deranjează. Ea (uneori) poate înțelege un suflet bun și rezonabil. nu ma cert. Dar să știți bine că, mai presus de toate, mila îmi este dragă - o judecată sau o viziune a lui Dumnezeu. Iată sfârșitul tuturor sacrificiilor și misterelor tale toate pentru toate! Și acum, când te-ai rătăcit din subiect și din punctul tuturor ceremoniilor, spune-mi, ce sunt pentru mine și, prin urmare, pentru tine? Ce-i cu ei? De ce ai nevoie dacă nu vrei să deslușești ghicitoarea? Tot ce nu-mi este de folos, ceea ce este doar dăunător pentru tine. De atâtea secole ai fost înțelept în ceremonii și care este rodul, cu excepția unor schisme, superstiții și ipocrizie. Leneșii s-au acoperit cu această frunză în goliciunea lor. Proștii și-au întemeiat fericirea pe această umbră. Zeloți nerezonabili au dat naștere la lupte schismatice, o societate la nivel național a locuitorilor Universului, templul meu prin dezacord pentru unele minciuni ruinând, dorind să introduc ceea ce nu mi-am dorit niciodată, adică astfel încât ceremoniile să fie cusute într-o singură măsură și formă în toate. marginile pământului. De aici ținuturile vecine ireconciliabile ale vrăjmașiei, urii și adesea vărsări de sânge. Ce este această perversitate? Labirintul care trebuia să te conducă la milă te îndepărtează de el. Așa că vă spun: aruncați-le! Acum nu sunt decât o pustietate și o urâciune înaintea mea. Luați-o drept pentru judecată, pentru milă și pentru adevăr. Întreabă-l pe David al meu, el îți va spune ce este? Mai bine întrebați-vă. Nu ești singur în tine, dar eu sunt printre voi. Recunoaște-te și ascultă-te,

vei auzi pe ascuns, neîncetat, glasul meu plângător. Dar cuvântul meu și adevărul, soarta și mila și numele meu sunt toate una.

Soțul Avraam a înțeles toate acestea de o inimă înaltă. Ravna lui a fost aprinsă pentru a-L vedea pe Dumnezeu și spiritul Lui înalt

Sha lui, oră în oră, ca un vultur, se ridica. „Doamne, Doamne, de ce să cunosc noul pământ?” Ascultă, Avraam! „Ia-mi un tânăr de trei ani și o capră de trei ani, un berbec de trei ani și un porumbel și un porumbel – atunci vei ști.” Avraam a început, cu tot sufletul și cu toate gândurile adunate, fără a slăbi, dând somn ochiului său inteligent, să raționeze: „Ce nevoie era de Dumnezeu la vite? Da, dincolo de faptul că avea trei ani. Ce este asta? Pare o minciună... "" Oh, nu o minciună!" - spune Dumnezeu. Desigur, un mister... Dar cine mă va instrui? Deschide-mi ochii, luminează-mă! În acel moment voi învăța. De-a lungul timpului, Avraam a dovedit prin propria sa faptă că la afluent: „Cine îl caută pe Domnul va găsi înțelegere cu adevărul, dar cei ce-L caută dreptate vor găsi pacea”. Și faptul că Solomon spune: „Toată făptura, în tot felul ei, din nou transformată de sus, slujind poruncile tale, tinereții tăi să rămână intacte. Un nor umbrindu-le regimentul din apa de odinioara, a aparut descoperirea uscatului, iar din Marea Rosie30 calea nu este interzisa, iar campul este verde de agitatia verdelui, odata cu el va trece toata limba, cu tine. mâna celor ascunși văzând minuni minunate. Căci cum s-au umplut caii și cum au sărit mieii, lăudându-Te, Doamne, care i-ai izbăvit.

Spre această cale, Avraam avea deja un început fără început, ca un toiag în mâini, și anume: „Avraam a crezut în Dumnezeu”. El a ghicit că nu este vorba despre vite, ci despre junincă, despre care descendentul său duhovnicesc, profetul Osea, spune: „Efraim, o tânără, a învățat să iubească dezbaterea, dar voi găsi pe bunătatea gâtului ei, eu. va călca pe Efraim”. Și despre care sămânța lui Ieremia: „Auzind, l-am auzit plângând pe Efraim, m-ai pedepsit, Doamne, și ai fost pedepsit. Eu, ca un vițel, nu am învățat. Acest nume înseamnă toți oamenii cu o inimă păgână, nimic în ei înșiși decât stricăciune cenușie, care nu înțeleg și sunt înfundați în această apă, nu trec pe uscat.

Toți aceștia Ieremia, chemând Egiptul, numește și tinerețe. „Tânăra este aleasă și împodobită – Egiptul, ruina de la miezul nopții va veni peste ea, iar salariații ei, care locuiesc în mijlocul ei, sunt ca vițeii grasi hrăniți în ea”. Aceştia, s-au asigurat de ţărâna lor, ca de unul de încredere, că prin aceasta distrug adevărul lui Dumnezeu ascuns în ţărână, neînţelegând şi necăutându-l, încăpăţânându-se, ca vitele cu coarnele lor stricăcioase. Pentru acest Ieremia: „Tăiat este un corn

Moab și brațul i-a fost rupt.” II David: „Voi rupe toate coarnele păcătoşilor”. Și ce nevoie vă cere Dumnezeu, care vă cheamă la

cunoștințele sale, de la vite și vă amintește de ele? Tu însuți ești un vițel și o capră și un berbec și o căprioară și atât. Altfel, ce nevoie era Daniel să filosofeze despre un țap care a lovit un berbec sau un berbec eunuc? „Și a lovit barapul și i-a zdrobit ambele coarne, iar berbecul nu a avut putere să stea împotriva lui, l-a aruncat la pământ, l-a călcat în picioare și nu a fost niciun berbec care să-i fi scăpat de mână.” Ce nevoie îl amenință pe Dumnezeu prin Zaharia împotriva păstorilor? „Mânia mea este mâniată și voi vizita mieii; și Domnul Dumnezeul Atotputernicului își va cerceta turma, casa lui Iuda, și o va face ca un cal măreț în lupta lui. Un berbec în care nu există yater nu este dedicat lui Dumnezeu, la fel ca alte vite răsfățate. În Deuteronom, Dumnezeu nu ordonă ca eunucul și eunucul să fie lăsați în templul Domnului. Dar, prietene, toate acestea te privesc direct pe tine, oricine ai fi, iubitor de adevăr. Dacă te-ai cunoaște pe tine însuți, atunci ai fi al lui Dumnezeu și zeul tău ar deveni: ai fi în mijlocul casei lui, nu ca un eunuc sau ca o soție, care nu sunt velpți în „Numerele” și puse în cereștile tale. listă, ci un om care îl cunoaște pe Domnul său, așa cum mărturisește Dumnezeu însuși despre Moise: „Robul Meu Moise este credincios în toată casa mea. Îi voi vorbi gura în gură, nu ghicind și văzând slava Domnului, și de ce nu ți-a fost teamă să vorbești împotriva robului meu Moise?

Asculta! Așa le-a descris cu pictură Solomon vitele și famenii înțelepți, care nu cunoșteau adevărul! „Soția îl întâlnește, având o privire adulteră, care îi face pe tineri să se înalțe în inimile lor, în timp ce ea este bucuroasă și risipitoare, dar picioarele ei nu se odihnesc în casă.” Iată pentru tine, tinere! Aceștia sunt acei prunci care nu sunt incluși în Cartea Numerilor printre oamenii lui Dumnezeu, chiar dacă erau bătrâni. Unde îi întâlnește ea? Desigur, pe străzi? La urma urmei, auzi că picioarele ei nu se odihnesc în casă. Ascultă mai departe: „Și-l va amăgi cu multe discuții, dar cu mrejele gurii îl va trage în curvie, îndată o va urma, nebun, și ca boul este dus la măcel și ca un câine în legături, sau ca un cerb, rănit de o săgeată în yatra, și se grăbește ca o pasăre într-o plasă, neștiind ce îi curge în suflet.

Aici sunt vitele, animalele și păsările! Întrebați acum despre toate vitele care nu sunt consacrate lui Dumnezeu și veți vedea asta

toate acele gunoaie ale cunoștințelor tale se referă. De exemplu: „Orbi, sau mâhniti, sau limbă tăiată, cei care au și așa mai departe — să nu-i aducă la Domnul”.

Dar ascultă același lucru spus mai sus despre o persoană: „Fiecare persoană: orb, sau șchiopăt, sau cu nasul moale, sau bine uzat, sau cu mâini sau picioare rupte, sau cocoșat etc., să nu înceapă să oferi sacrificii.” Ce înseamnă? Aruncă minciunile ceremoniale și ascultă ce spune Osea. „După cum ai respins priceperea, și eu te voi lepăda, ca să nu mă preoțești. Și ai uitat legea zeului tău, voi uita și eu pe copiii tăi. Acesta este pe care Dumnezeu nu vrea să-l aibă ca preot! El interpretează capacitatea de mai sus astfel: „Ascultați cuvântul Domnului, fiilor lui Israel, așa cum este judecata Domnului față de cei

ce locuiesc pe pământ, căci nu există adevăr sau milă, nici vedenie a lui Dumnezeu pe pământ. " Și ce este orb, sau șchiopăt, plp snub? Ascultă-l pe David: „Au ochi și nu văd, au urechi și nu aud, au nări și nu miros” și așa mai departe.

Ce urmează? „Lasă-i să fie ca ei” și așa mai departe. Simți că părintele tuturor acestor lucruri rușinoase este incompetența lui Dumnezeu? Ea este numită de Solomon o curvă, atât din casa soțului ei, cât și din știința lui care pleacă și se duce. Despre aceștia Isaia: „Se vor atinge ca orbul de perete”. II David: „S-au prăpădit şi şchioapă din calea lor”. Aceștia sunt acei aspi despre care Isaia: „Surd, auziți și orbi, vedeți limpede. Și cine este orb? Sunt servitorii mei. Cine este surd? Dacă nu le dețin. Și slujitorii lui Dumnezeu au fost orbiți. Sunt cei care au pierdut acea limbă: „Limba mea va învăța adevărul tău”. „Doamne, Doamne dă-mi limba de învățare”. Ce sunt acei cocoşaţi, despre care scrie: „Cocoaşa nu se vindecă”. „Să li se întunece ochii ca să nu vadă și [slăbiți] coloana vertebrală a ph-ului când scot nămolul.” „Și pământul s-a umplut de urâciuni — lucrările mâinilor lor și cei care au fost creați de degetele phului au calomniat, și omul s-a închinat, și omul s-a smerit și nu le voi suporta.”

Dar cine este snub-ul? Unul care este lipsit de acest nas. „Și Isaac, tatăl său, i-a zis: „Apropie-te de mine și sărută-mă, copile! - M-am apropiat, l-am sărutat, și am mirosit mirosul veșmintelor lui, b îl binecuvântează și îi spune: - Iată mirosul fiului meu, acest miros este plin de câmpuri pe care Domnul le-a binecuvântat. Acest nas al lui Isaac este înalt, plin de cea mai ascuțită senzație. Peste tot simte cel mai dulce duh și cel mai parfumat fum al prezenței omniprezente a lui Dumnezeu.

Așa era nasul lui Iov: „Duhul lui Dumnezeu, care este în nările lui mof”. Așa este locul acelor fecioare care spun: „Atrage-mă după tine”. „Revărsăm în mirosul lumii tale”. Aceste fecioare l-au dat de urma pe cel despre care auzim: „Eu sunt culoarea câmpului și krynul hârției”. Iată una dintre ele care spune: „Nardul meu și-a dat tămâie, strugurii copți au dat un miros”. Și ce este strugurii? Ascultă, Isaia: „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel”.

Vezi că totul vine la tine, la tine acasă. Voi sunteți pământul și fiara, și vitele, și pomul, și strugurii și casa. În această casă, mireasa și-a găsit fratele. În acest strugure a simțit cele mai dulci lemne parfumate și poțiuni parfumuri cu acel simț al mirosului pe care iubitul ei prieten îl laudă: „Cine este ea, care se lasă ca dimineața? Ochii tăi sunt ca lacurile din Heșbon, nasul tău este ca un stâlp libanez care privește fața Damascului. Și la ce oră a primit ea însăși acest aspect și miros ascuțit? Apoi, pe măsură ce s-a împrietenit cu fratele ei. „Fratele meu este pentru mine și eu pentru el, pascând în grâne”. De ce nu a fost trimisă la corturile păstorului? Iată din nou portul nostru!

Pamva. Ah, nu mai suport! Iată o altă fată pentru tine! „Mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne face mereu biruitori, Hristoase Isuse, și mireasma minții Lui, arătându-ne în orice loc, ca mireasma lui Hristos, suntem pentru Dumnezeu în cei ce sunt mântuiți și în cei ce sunt pierind.”

Pătrat. De ce taci, Pamva? Rezultă astfel: „Noi nu suntem ca mulți dintre cei care propovăduiesc în necurat Cuvântul lui Dumnezeu, ci din curăție, ci de la Dumnezeu, vorbim înaintea lui Dumnezeu în Hristos.” Observați dacă există un acord perfect aici? Nu doar predicare și corturi pastorale? Este evident că nu s-au recunoscut. Și la fel cum cei care nu se cunosc pe ei înșiși și devin prieteni cu ei înșiși nu simt parfumul lui Dumnezeu în ei înșiși, tot așa este în casa sfântă a Bibliei. Un duh respiră în ambele biserici. Și cum vei asculta și observa ceea ce este scris pe hârtie în afara ta, dacă neglijezi ceea ce tună în casa ta? Despre aceste două case Pavel spune: „Cine dintre oameni știe ce este într-un om? Numai duhul care trăiește în el, de asemenea nimeni nu-L cunoaște pe Dumnezeu, doar duhul lui Dumnezeu. Asculți în interiorul tău? Cine vă va trimite la Siloam cele mai sacre și vii ape biblice? Vei merge pe cont propriu? Ascultă-l pe Isaia: „Și în loc de tămâie va fi o duhoare și în loc de

etanșeitate> și în locul podoabei de aur care e pe capul tău, vei avea chelie. Pentru ce? Pentru binele tău. Nelegiuirea ta ignoră vocea secretă a Duhului lui Dumnezeu care trăiește în tine. Cu privire la acest glas, Pavel spune: „Legea este spirituală”. Această lege i-a tunat: „Savel! Salv!31"

Apoi îl trimite pe acest slujitor ascultător la Biblie. Deci: „După ce ai mâncat, întărește-te”. Legea l-a trimis la lege, frate la frate, unul la altul, rude la rudă, Iacov la Iosif, Tobit la Raguel, rege la rege. Și în această forță, pritochpik: „Frate, ajutat de un frate, ca o cetate, fermă și înaltă, este întărită, ca o împărăție întemeiată”. Din acest motiv, Pavel se numește trimis nu de la un om, ci de la Dumnezeu, și nu dintre aceia dintre care Ieremia: „Nu a trimis prooroci, ci au curs, nu le-a vorbit și ei au proorocit”. „Dacă”, continuă Dumnezeu acolo, „ar fi trimise din parlamentul și consiliul meu, cuvintele mele ar fi auzite. Si ce? Ei ar înlătura poporul Meu de la calea lor rea și de la întreprinderile lor rele. Dar cine poate face asta? „Numai cei care își cunosc sufletele și meditează la legea de sus”, așa cum spune Isus Sirah: „Acesta va căuta înțelepciunea tuturor celor din vechime și va învăța în profeții”.

Anton. Aici ai altul cu nasul plin de parfumul lui Dumnezeu, o fecioară, cel mai dulce miros de respirație Isaia! „Duhul Domnului este peste mine”. Ah, Isaia! Și nard-ul tău și-a dat mirosul? El, propovăduind Evanghelia săracilor, pare să cânte foarte mult în acord cu fiul lui Sirah: „Ascultați-mă, cuvioșilor fii, și vegetați ca trandafirii și ca lichenii, dați tămâie, mirosiți”. Care atunci? „Cântați un cântec, binecuvântați pe Domnul în toate faptele Lui.” Când își recunosc fratele, îi conduc pe alții la el. „Fecioarele vor fi aduse la împărat...” „Dar noi nu am primit duhul acestei lumi, ci duhul

care este de la Dumnezeu, așa că știm că ne-a fost dat de Dumnezeu, ceea ce nu vom spune în cuvinte învățate de înțelepciunea omenească, dar în învățăturile Duhului Sfânt, o, duhovnicesc cu raționament spiritual.”

Luke. Unde departe ne-au dus un orb și un șchiopăt cu nasul moale! Secera, Israele, și adu totul în casa Domnului Dumnezeului tău. Secera cu bucurie, spunându-i iubitei tale surori: „Să se coboare pe fratele meu în grădina lui și să mănânce rodul legumelor lui”. Biblia ta este strugurele tău: să tacă aici toată carnea umană! „Dacă acesta este strugurele tău, atunci de ce să-l întinam cu o recoltă trupească?

Să culegem roade cu tine, prin tine și pentru tine. Dar tot ceea ce nu este al tău care este rău este tot ceea ce este rău care este pământ, carne și sânge. Ai semănat pe pământ, vei secera de pe pământ, dar nu pământul. Pământ, dar pământul tău. Există un pământ pământesc și există un pământ pe munte, promis, ceresc, al Domnului, spiritual. Ți-ai sădit paradisul pe pământ, i-ai jefuit roadele. Dacă ai fi începutul lui, fii tu sfârșitul lui. Ce ne spui, Pavel? „Cine seamănă”, spune el, „carnii sale din trup, va secera stricăciune, dar cel ce seamănă pentru Duhul din Duhul, va secera viața veșnică”. La vremea cuvenită am semănat pe acest câmp divin și am înțeles totul după trup. Și ce a cules? Snopi de moarte și o otravă.

Și acum înțeleg bine ce mă învață Osea: „Seamănă pentru tine în dreptate, adună rodul pântecelui, luminează-te cu lumina vederii. Cât este timp, căutați pe Domnul, până când viața adevărului va veni la voi. Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul meu. Iată, încep să simt cel mai dulce parfum al spiritului tău dătător de viață revărsat fără margini, ca cea mai dulce tămâie, gata să curgă după ea. Înscrie-mă în număr și trage-mă după tine cu pasul fecioarelor, despre care Amos: „În ziua aceea fecioarele bune se vor sărăci”. Și Zaharia, bucurându-se, strigă: „Grâu pentru tineri și vin parfumat pentru fecioare... secerați, prieteni, secerați!”

Pamva. Dacă orbirea, șchiopătura, nasul moale, stricăciunea membrelor și alte vicii nu pot fi în nici un fel în templul Domnului și nici nu pot face jertfe și astfel de vite, ca necurate și nepotrivite pentru cunoașterea lui Dumnezeu, nu sunt dedicat lui, așa că este clar că, dimpotrivă, vitele și păsările curate nu înseamnă altceva decât oameni care au o inimă capabilă să-L primească pe Dumnezeu. Judecă, poate: Dumnezeu îşi poruncește să sfinţească acele animale şi vite, care au copita despicată. Și asta încă nu este suficient. El caută acel animal să eructe mestecând, adică să mestece mâncarea care este coborâtă în stomac de două ori. Așa este boul, capra, căprioara.

Nu este râsul o asemenea înțelepciune? Și desigur, este înțelepciunea lui Dumnezeu, adică adevărată și atotfericită, dacă o mesteci de două ori plp bine. Este posibil ca o persoană să devină fericită prin prea multă mâncare? La urma urmei, acesta este singurul sfârșit al înțelepciunii lui Dumnezeu. Ce dezacord! „Syp, dă-mi inima ta. Dedică-

mi sufletul tău. Oh, va fi pentru tine.” Și aici Dumnezeu pare să fi uitat: „Dă-ți un bou, o capră, o baraia”. vultur

toate ceremoniile zilnice, ca într-un teatru, prezentate de un val secret, fac să știe că o persoană i-a pătruns în interiorul lui și va ajunge în timp la vederea lui Dumnezeu, călăuzită de aceste rituri, parcă, de un unchi. Da, Pavel spune exact tuturor puterilor: „Legea ne-a fost învăţătoarea în Hristos”.

Cu toate acestea, în toate epocile și popoarele, peste tot există o mulțime de cei care, în această umbră legitimă, nefiind înrudiți cu zhvanpyu, s-au stabilit și s-au stabilit. Iar despre acestea zice Osea: „Vor merge cu oile și vițeii să caute pe Domnul și nu-L vor găsi, căci s-a îndepărtat de ei”. Si pentru ce? Pentru că ei nu considerau secretele jertfei ca pe un mijloc care duce la ceva secret și, neputând să le mestece, s-au înstrăinat de sfârșitul unde ceremonia lor, ca un fel de cale, trebuia să ducă. Acesta este tot motivul!

„Ca domnii”, continuă Ospya, „i-au părăsit, pentru că au dat naștere copiilor străini pentru ei, acum rugina îi va mânca”. Aceste brute neinteligente sunt instruite foarte clar de Mica. Iată: „În ce să înțeleg, domnilor? În ce-l voi găsi pe Domnul meu în înălțime? O voi găsi ca ardere de tot? Taurul de un an-ei? Va primi Domnul în mii de berbeci și capre grase în întuneric? Îmi voi da întâiul născut pentru nelegiuirea mea - rodul pântecelui meu, pentru păcatele sufletului meu? Ți s-a anunțat, omule, ce e bine? Sau ce caută Domnul de la tine? Dacă nu faci dreptate și nu iubești mila și nu fii gata să umbli cu Domnul Dumnezeul tău.

Iată sfârșitul tuturor ritualurilor și secretelor pentru tine - milă și judecată. Ce este mila și judecata? Ascultă-l pe David: „După mila ta, după soarta ta, trăiește-mă”. „Milostivirea și adevărul s-au întâlnit”. „Neprihănirea ta este adevărul pentru totdeauna, iar legea ta este adevărul”. „Pace multă celor ce iubesc legea ta”. „Adevărul și lumea s-au sărutat”. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”. „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul tău”. În ce voi înțelege, domnilor? Prima mestecare este de a sorta crusta sau coaja istorică, ceremonială, pastorală, pe scurt, carnal. Dar pentru că carnea este în întregime și sângele nu este împărăția lui Dumnezeu și nu adevărul lui Dumnezeu, ci adevărul nostru este necurat, ca hainele unei soții necurate, pentru aceasta este necesar să trecem de la distanță, ca altul mestecă și după o coajă de nucă inutilă, caută un gust ascuns ca de cereale, ascuns în interiorul crustei sale, așa cum este scris către Corinteni: „Duhul încearcă totul, chiar și adâncurile lui Dumnezeu”. Aici

tu vite cu zhvanpem! Ascultă: „Îmi reclamă toată inutilitatea să fie pentru înțelegerea superioară a lui Hristos Isus, Domnul meu. De dragul

tuturor celor care deznădăjduiesc, imputez toată capacitatea de a fi, ca să pot dobândi pe Hristos și să mă regăsesc în El, neavând adevărul meu, care este din lege, ci este și credința lui Isus Hristos, adevărul în credință care este de la Dumnezeu. Așa mestecă: „Să-l înțelegi pe el și puterea învierii lui și comunicarea patimilor lui, Dumnezeule! Conform morții lui...” Poate voi reuși, poate, la învierea morților... Este posibil să alegem vitele mai selectiv pentru Dumnezeu? A lăsat totul - mestecă. Și ce a mestecat, mestecă din nou. El se smerește, de parcă n-ar fi înțeles încă, pentru a-i pofti pe alții. Ca un lingușitor, dar adevărat. Iată un alt animal cu zhvanpem, iubit de Dumnezeu: „La fel, căpriorul primăvara dorește ...” Ah! „Când voi veni și voi apărea înaintea lui Dumnezeu?” Iată o fiară demnă de a fi închinată lui Dumnezeu, plăcută căutării adevărului lui Dumnezeu, pe care nimic nu poate fi mai dulce. II fiul omului se roagă pentru acestea: „Sfințiți-i în adevărul Tău”. Sip-το înțelege muntele adevărului lui Dumnezeu. „Munți înalți pentru căprioare”. „Urci pe un munte înalt, propovăduindu-i Evanghelia lui Spon.”

Vaughn, uite! O căprioară galopează în Fapte 32, vindecată de Petru. „Sărind, se ridică și merge; merge și sare și Îl laudă pe Dumnezeu”. Zeul Iov întreabă despre aceste animale cu mare importanță: „Ați înțeles vremea nașterii caprelor care trăiesc pe munții pietroși? Ai văzut boală la nașterea căprioarelor?” Aici este capra! – Tabitha, ridică-te! Aici! Uită-te la cerbul care naște pe Isaia: „Pentru frica Ta, Doamne, am luat-o în pântece, m-am îmbolnăvit și am născut duhul mântuirii Tale, pe care l-am creat pe pământ, nu vom cădea, ci toți cei ce trăiesc pe pământ vor cădea.” Adevărul lui Dumnezeu s-a născut și din vite spkh și va trăi cu oamenii. L-au mestecat pentru ei înșiși și au născut pe pământ pentru binele altora. Iată o altă brută curată, cu dinți buni! Ascultă ce spune Iacov fiului său Iuda, capul familiei acelor vite și fiare, care sunt înzestrate cu dinți buni pentru mestecat. „Iuda, frații tăi te vor lăuda. Prințul nu va scăpa din Iuda, nici căpetenia din coapsele lui. Ochii lui veseli sunt mai mult decât vinul, iar dinții săi albi sunt mai buni decât laptele. David îi încurajează pe urmașii lui Iuda: „Gustați și vedeți cât de bun este Domnul”.

Pavel avea dinți încă din primii ani. „Kog

Da, a fost un copil, a înțelept ca un copil. II prietenilor săi, care nu au crescut la măsura veacului împlinirii lui Hristos: „El v-a hrănit cu lapte, nu cu făină”. Făina se referă la grâul pe care Iosif l-a oferit fraților săi și despre care Zaharia: „Grâu pentru tineri”. Ea este sămânța învierii, sămânța cuvântului și a înțelepciunii lui Dumnezeu, îngropată în murdăria cărnii și sângelui, despre care se spune: „Cine înțelege mintea Domnului?” Această hrană din grâu este pentru cei perfecți, care au dinții lui Iuda, adică mai înalți decât laptele pentru sugari. El numește laptele crusta superioară a nucilor, care înglobează boabele, pe care bebelușul zhwanpe nu le poate sparge. Despre sine singur și despre neamul lui spune: „Noi avem mintea lui Hristos”. Și, surprinzător, cumva chiar mestecă peste tot! Nu ar putea fi cei mai buni dinți din aceștia: „Căci acesta știe cărți fără să

învețe”. Puțin de citit, mult de mestecat. Ah, ce gust nobil! Unde sunt cei care nu sunt asemănători ca gust cărora le strigă: „Nu de aceea sunteți înșelați, neștiind Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu?”

Oh, Doamne! Cum nu știu ei? De mici au început să vorbească despre Biblia ta, au îmbătrânit pe ea, nu au lăsat vreo rimă sau un cuvânt fără a o contesta; numele tău, crucea ta este mereu pe sânii lor, pe buze, pe haine, pe pereți, pe vase, la ceremonii... Dar la ce folosește mestecatul și nu simți gustul? Din acest motiv, trimite aceste vite fără dinți: „Voi, cei plecați, învățați”. Ce înseamnă - „Vreau milă, nu sacrificiu”? Alesului Pavel nu-i plac aceste animale, care sunt inacceptabile Domnului. „Conduși de diverse pofte, învață mereu și nu pot ajunge niciodată la înțelegerea adevărului”. El îi numește dușmani ai crucii lui Hristos, iar David îi numește oameni ai sângelui și lingușirii. Si pentru ce? S-au uitat la ceremonie, s-au așezat la sărbătorile cu carne, nu și-au luat în minte să caute adevărul lui Dumnezeu, la care i-a condus ceremonia, ci, lăsând lumina ei, s-au întors la întunericul lor, la carnea și minciunile lor, întorcându-se la cină.

Așadar, înșelați de cărnurile lor stricăcioase, sunt lipsiți de acea hrană, despre care fiul lui Sirah: „Pântecele mănâncă toată făina; există MyKá făină mai bună. Dar ce este? „Ferice de cel ce ia cina în Împărăția lui Dumnezeu!” Dar ce este MyKa? „Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate”. Ascultă: „Adevărata mea carne este MyKá”. Ce fel de carne? Există un corp spiritual și există un corp spiritual. Ce este corpul? "Acest

este pâine care se coboară din cer...” Ce fel de pâine? „Există un spirit care însuflețește, carnea nu folosește.” David cântă despre acest adevăr dătător de viață: „Adevărul Domnului rămâne în veac”. „Trăiește-mă după cuvintele tale”. De la ea s-au întors la seara lor deplorabilă, nedorind să urmărească adevărul împreună cu Pavel. „Fraților, nu mă gândesc să ajung la mine, doar să uit trecutul, să mă întind în viitor, la curgerea intenționată...” Aceștia sunt acei proști, fiul lui Sirah, care, auzind o vorbă bună, îi aruncă. peste umeri, despre care în psalmul: „Să se întoarcă și să se rușineze...” Și Isaia: „Vai, limba păcatului! Fiii fărădelegei! Oameni plini de păcate! Sămânța este rea! Părăsește pe Domnul și mânie pe sfântul lui Israel, întoarce-te!” Ce este ceva din tribul Hamovo. „Blestemat să fie băiatul din Canaan și îngerii care nu-și păzesc domnitorii.”

Iuda, slujitorul lui Hristos, tună atât de îngrozitor pe copi, numindu-le, printre altele, stele fermecătoare, cărora le este rezervată veșnic întunericul, și carnea care nu are duh. Sufletele necugetate l-au dezvăluit complet pe Dumnezeu, tatăl lor, și toate faptele lui, fiind în credință și în duh, după ce au distrus, au găsit în acel loc un schimb de mâini, un schimb de picioare, carnea și gunoiul lor π toate filozofează, astfel încât un blestem îngrozitor din „Deuteronom”: „Pentru că n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu bucurie și inimă bună și nu ai slujit vrăjmașilor tăi, și Domnul Își va aduce limba peste tine de departe, de la marginile pământului, și te va zdrobi în

toate cetățile tale, până când zidurile celor înalte și puternice vor fi nimicite, dar tu te încrezi în ele și vei mânca pe copiii pântecelui tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe care Domnul tău. Dumnezeu ți-a dat..."

Asta e moartea acelor polițiști cu dinții răi! Să auzim din nou despre ei Nova: „Și-au pierdut sfârșitul”. Acceptați imediat că nu realizează ceea ce au plănuit cu Pavel. Și ce urmează? „Ei sunt lipsiți de apă în sărăcie și foame.” Pentru ce? „Au fugit în rușinea și sărăcia fără apă de ieri”. Nu e de mirare că au căzut în sărăcie. Nu a fost nevoie ca ei să se lovească de înghesuita de ieri, seara este mereu foame. – Vor merge la cină.

Era ceva de căutat! „Există un spirit care dă viață... Nu înțeleg ei ce este un spirit? Asta e necazul, că mestecă prost. Pentru aceasta, mai departe Iov: „Ei umblau”, spune el, „nu erau în sălbăticie, dar nu erau chinuri, necinstiți și hulitori, slabi de tot binele.

ha, au mestecat rădăcinile copacilor de la marea foame. Este posibil să ai dinți mai răi decât aceștia? Spune-mi, poate? Acești ciudați nu sunt descendenți nativi care se dovedesc a fi fiara teribilă a lui Daniel, polițistul a tradus și a mestecat totul, dar necazul este că a călcat rămășițele cu picioarele! Acceptați că rămășițele sunt călcate în picioare de aceiași oameni, dintre care acum Iov: „Și-au pierdut sfârșitul”, a spus el. Ce miracol Toți sfâșiați, devorați, înghițiți de dinții de fier ai tatălui lor, dar fără urmă. Unde este odihna ta? Oh! Ai călcat în picioare restul! „Vai, limba este păcătoasă! Sămânța este ticăloasă! „Tu l-ai călcat în picioare pe cel care se plânge lui David: „Vrăjmașii m-au călcat în picioare...” Și pe cel: „Eu sunt începutul și sfârșitul”.

Numai Israel urmărește și înțelege începutul său cel mai binecuvântat – acela despre care Moise, binecuvântându-i, îi spune lui Așer: „Începutul lui Dumnezeu te va acoperi”. Unul pe care îl înțelege și rămâne. „Există o rămășiță pentru Israel”. El singur mănâncă totul, zdrobește, calcă în picioare, doar ca să obțină și să păstreze pentru sine ceea ce este scris: „Binecuvântat ești tu în cetate și binecuvântat ești la țară, fericiți sămânța pântecelui tău și roadele pământului tău, și turmele boilor tăi și turmele tale oile tale; Ferice de hambarele tale și rămășițele tale!” Cât de diferiți sunt dinții tăi, generație mântuită de la Domnul! Asemenea raiului de la pământ, ele diferă de aceia blestemati de fier.

Să auzim la ce a mestecat dragul David. "Start". Ce zici de un început? „Începutul cuvintelor tale este adevărul”. Deci, așadar, știai și tu, David, sfârșitul? Desigur ca este. Începutul și sfârșitul sunt toate la fel. Oh, mâncarea ta este bună pentru că nu calci în picioare rămășițele. Da, și cum poți călca dacă tu însuți întrebi: „Spune-mi, Doamne, moartea mea”. Ea este mai dulce decât mierea și fagurele. Am primit deja de la Domnul aceasta: „Am văzut sfârşitul oricărei morţi”. Și care este sfârșitul? O, cât de largă este porunca lui! „Totul, ca un halat, este dărăpănat...” „Cerul și pământul trec...” Într-adevăr,

David, dinții tăi albi și ochii tăi veseli și picioarele tale roșii! A gustat pe Domnul, L-a văzut, a înțeles adevărul, adevărul și Împărăția lui Dumnezeu. Iată o fiară pentru tine și o fiară care eructa zhvappe! ..

Ko non. Cu adevărat acest animal este pur! Nici șchiop, nici orb, nici..., să zicem, fără vreun viciu. Nu degeaba este bun cu Dumnezeu. Este vrednic de Domnul și Domnul este al Lui. Acum se pare că eu și analfabeții începem să înțelegem ce auzim adesea Philo și cu mine în adunare.

citiți: „Fiii oamenilor, dinții lor sunt arme și săgeți... Dumnezeu le va zdrobi dinții”.

Philo. „Ah, Konon! Ar trebui să tacem și să ascultăm. Dar pentru tine, și nu am tăcut. Noi simplii ne numim brute. Dar Dumnezeu ar da să avem câteva vicii! Măcar vom fi inofensivi. Îmi place asta, de parcă aș putea mesteca ceva care mi-a fost gravat în memorie. „Mi-am imputat, ca oile la abator”. „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților ph...”

Pătrat. Pamva! Aceste cuvinte ale lui Iov, pe care le-ai spus: „Au mestecat rădăcinile pomilor de la marea foamete”, mi-au adus în minte pilda fiului risipitor. Sărmanul păstor de porci! El însuși s-a ofilit de foame, iar ea paște porcii. Se vede că ciobanul și turma au aceiași dinți și același gust. Asta face ignoranța de sine! Și-a părăsit casa, casa tatălui său, și-a risipit gândurile, sufletul, pe înfățișări străine, aruncându-l departe din comoara lui lăuntrică, ca un ciorchine tăiat dintr-o viță de vie, smulgându-l ca pe o salcie plantată de ape vii, și încă vrea să fie mulțumit și să hrănească pe alții. Dar turma lui nu va fi niciodată boi, nici capre, nici oi, nici căprioare, până când se vor întoarce la tatăl lor în casa lor. Este adevărat că un porc are copita despicată, dar nu este dedicat lui Dumnezeu într-o locuință din lipsa unei duble mestecări. Și cum poate Dumnezeu să trăiască în această turmă când demonii sunt trimiși la el pentru adăpostire? În plus, porcul iubește noroiul și nu izvoarele cu căprioare, ci apa mlaștină și noroioasă. Și asta nu înseamnă altceva decât un suflet cu un asemenea gust și dinți, care sunt descrise în „Cartea numerelor”, cu murmurul evreilor. „Cine ne va hrăni cu carne?” - plâng cu lacrimi. „Dă-ne carne să mâncăm”. Domnul îi poruncește lui Moise să curețe vorbirea porcului și să le transforme în vite curate și consacrate. O, cât de greu este să te cunoști! Ce este una și aceeași mestecare, dacă nu să înțelegem doar substanța perisabilă în sine? Nu cuprindem în noi decât carnea egipteană, fără să pătrundem cu dinții în potopul împlinirii lui Dumnezeu, despre care Iov: „Din mirosul apei va înflori, dar va face recoltă, că este nou sădită. ”

Și așa cum ne înțelegem pe noi înșine, tot așa filosofăm în fratele nostru, în Sfânta Scriptură. Domnul le-a dat deja prepelițe și a obținut hrană nouă din mare. Ei s-au uscat pentru mâncare, au gustat spiritul, dar „carne”, spune el, „

era încă în dinți înainte de a fi rare.” Ajunge din carnea Domnului, dar ei își mestecă carnea în dinți.

Atât de greu este pentru mintea noastră să roadă până la a doua mestecare! Și atunci tot aici este nenorocire. „Și Domnul S-a mâniat foarte tare pe popor și Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare, și numele locului a fost numit mormintele poftei”. Atenție, nefericiți interpreți! Mestecați-vă bine! Nu vă amintiți de primul și nu vă gândiți la cei vechi! Mănâncă lucruri vechi! „Iată, fac ceva nou”, zice Domnul. Va fi cusut cerul pentru voi sau nu vă veți ridica niciodată din somnul mormintelor voastre? Mestecăm carnea, dar a noastră, și ne înfășurăm trupul cu dinții. Dar pentru al doilea gust, dă-mi dinți: „Dinții tăi sunt ca stolurile de tunși care au ieșit din fontă, toți au doi purtători, toți nasc gemeni”. Dă-mi dinții lui Pavlova, te rog! „Avem un altar, dar de la el slujitorii baldachinului nu vor primi puterea de a mânca.” Dă-i dinții lui David: „Ai pregătit o masă înaintea mea...” Nu vreau dinții acelor fiare proaste care spun: „Acest cuvânt este crud și cine îl poate asculta?”

Ei simt gustul acestor dinți de porc într-un singur cvas al fariseilor, nu în pâine îngerească și animală, nu în carne adevărată, în trupul Domnului, coborât din ceruri, la care David încurajează: „Gustați și vedeți”. „Există un spirit care dă viață”. Crezi că tu singur ai carne, iar Dumnezeu nu a avut-o? În afară de al tău, nu există Dumnezeu? De ce vărsați sângele drept, sângele adevărat, sângele Domnului, sângele nestricăcios pe pământul vostru? Iată bolile mâncătorului de pâine și mizeria trupului lor! Iată fiarele lui Daniel călcând în picioare moaștele Domnului!

Iată lupii arapieni, despre care Țefania34: „Prinții lui sunt în el, ca niște lei care răcnesc. Judecătorii lui sunt ca lupii arapieni, care nu pleacă dimineața. Al naibii de lăcomie? Noaptea devorează totul pentru orice, nu lăsându-l pentru dimineață, pentru cea mai frumoasă dimineață, care este în Isaia: „Pune-mă dimineața, dimineața...” Îți omori omul ceresc interior cu sabia gândurilor tale. , care nu-l recunosc în mijlocul întunericului tău, raționând, că un singur întuneric pieritor constituie ființa istu-ului tău. Să știți bine, lupi arăpieni, că eu sunt profetul vostru și acest lucru groaznic se va împlini asupra voastră: „Cei ce l-au străpuns se vor uita la el și îl vor plânge.

înot, ca despre un iubit, și se vor îndurera din cauza lui de o boală, ca despre întâiul născut. Și spe: „Viața ta va atârna înaintea ochilor tăi, îți va fi frică în zile și nopți, nu-ți vei crede viața: dimineața spui când se va face, iar seara spui când va fi. dimineaţă? Din frica inimii tale, cu care te vei teme, și din vederea ochilor tăi, cu care vei vedea..."

Dar cu toate acestea, auziți cauza dezastrului în același Țefania: „O, cetate strălucitoare și răscumpărată a porumbeilor! Fiindcă n-ai auzit glas, nici n-ai acceptat pedeapsa, nu te încrede în Domnul și nu te apropia de dumnezeul tău. Apoi spune: „Profeții lui sunt purtători de vânt, oameni înțelepți, preoții lui profanează sacrul și nu se simt în lege...” Dar unde puteau auzi ei glasul lui Dumnezeu? La fel, toată ruina este că nu știau ce urmează acolo: „Domnul este drept în mijlocul lui...” Acolo este urma! Am vorbit, prietenii mei, și am mai multe animale și vite, supuse lui Dumnezeu, de dragul gumei lor subțiri de mestecat.

Anton. Ca jwanpe, deci copita despicată este singurul lucru care se referă la instruirea noastră. Pavel, tâlcuind aceste cuvinte: „Să nu oprești gura bouului”. „Nu crezi,” spune el, „că Dumnezeu vorbește despre boi aici? El te instruiește, prietene, pe tine însuți să cunoști adevărul, lăsându-ți boii pentru scriitori de economie și fizică. La ce îți folosește să fii priceput în boi și să fii orb în cunoașterea ta? Mestecarea dublă gustă adevărul Domnului și o copită despicată o va urma. „Unde mergem”, răspunde Petru, „și la cine? Ai cuvintele vieții veșnice.” A-ți despica copita înseamnă a-ți despica piciorul și drumul tău cu David: „Călăuzește-mi pașii după cuvântul tău”. Ascultă-l pe Mica: „Ți se va spune, omule, ce este bine?” Iată adevărul! Deja o mănânci. Ce altceva, în afară de aceasta, mai caută Domnul de la tine? Aici: „Dacă nu faci dreptate, nu iubești îndurarea și nu fii gata și nu umbli cu Domnul Dumnezeul tău”. Începi să știi adevărul? Iubește-o și acționează după ea. Și fără aceasta nu ești apt pentru inițierea ei. Până acum ai rătăcit pe drumul tău care duce la groapa patimilor, iar acum, după ce ai învățat calea adevărului, mărturisește împreună cu David: „El mi-a mărturisit căile mele și m-a ascultat”.

Pentru o nouă cale, căutați pgp nou. Unul apoi piciorul tău și același va fi într-un singur picior, ca într-o copită, tăiați-o. Excelentă procesiune a lui Dumnezeu, regele tău. sub-

de la josnicia ticăloasă până la munții adevărului și ai împărăției sale, atâta timp cât își face picioarele ca cerbul, până când zici: „Piciorul meu este de dreapta”. Nu asta înseamnă să fii bou-ciocan? Boul calcă snopii, freacă paiele, scutură bobul.

Tu, mergând pe calea Domnului, faci la fel. Ce este toată stricăciunea umană, dacă nu paie și pleavă?... „Toată carnea este fân”, „ca praful”, strigă Isaia. În acest fân și jumătate de praf cauți și găsești cuvântul Dumnezeului tău, sămânța cuvântului și împărăția lui infinită. Ocoli tot ce este păgân. Discursul lui Mihail vă este: „Nu au înțeles gândurile Domnului și nu s-au gândit la sfaturile Lui, când i-au adunat ca niște snopi de humus. Ridică-te și zdrobește-i, fiica Sionului”.

În acel moment, devii o oaie, spunându-i lui David: „Am umblat cu bunătatea mea”, „Domnul mă păstorește...” Pentru că deja picioarele tale nu curg spre rău. Iar despre asemenea boi și oi Isaia profețește: „Frica nu va găsi acolo. Nu vor fi tufe și spini pentru turma de oi și pentru călcat în picioare. Tu ești și capră: „Fugi, frate, și fii ca

capra sau căprioara tânără spre munții Aromas”. O, ce frumoase sunt picioarele astea, pe munții care vestesc pacea! „Vor fi înaripați ca vulturii, vor merge și nu vor flămânzi, vor curge și nu vor fi obosiți, vor crește din putere în putere, până când peste capul lor se va împlini următoarele: „Poporul Meu îmi va cunoaște numele în ziua aceea. , căci eu sunt eu, spunând: iată-mă” . În ziua aceea, ei vor cânta această cântare în țara lui Iuda, spunând: „Aceasta este o cetate puternică! Mântuirea a II-a ne va ridica un zid și un gard. Deschideți porțile, lăsați să intre oamenii care păstrează adevărul și păstrează adevărul, care acceptă adevărul și păstrează pacea. Și nădăjduind în tine cu nădejde, Domnul în veci, Dumnezeul cel mare și veșnic, care, smerind, a doborât pe cei ce locuiesc în cetăți înalte și puternice, stricându-i până la pământ și călcându-le picioarele blânde și smerite. Calea drepturilor pioase a fost; și calea celor evlavioși este pregătită, căci calea Domnului este judecata”. Iată-l pe Amos: „În ziua aceea voi restaura cortul căzut al lui David, va veni secerișul, strângerea strugurilor și strugurii se vor coace până la semănat și munții vor săpa dulceață... Voi întoarce robia. poporului Meu Israel...” nu vor fi smulși din țara pe care le-a dat-o El”, zice Domnul.

Acum vezi sau nu vezi ce înseamnă să ai un picior cu copite duble? II unde trebuie să ajungă

un animal curat și consacrat? Ghiciți ce fel de tauri, despre care Isaia: „Vitele voastre vor pășuna în ziua aceea într-un loc gras și spațios, tinerii tăi și boii tăi care cultivă pământul vor mânca pleava amestecată cu orz doborât...” Dar ascultă, prietene, sper. poți ghici la cine înseamnă Isaia prin animalele care burp zhvanpe și sunt înzestrate cu o copită despicată. „Deșerturile Ierusalimului să se bucure toate împreună, căci Domnul are milă de poporul Său.” Dacă, până astăzi, turmele de vite umblă în capul tău și nu poți mesteca că toate acestea te privesc, atunci ascultă ultimul David: „Inima mea a eructat o vorbă bună”. „Gura mea va izbucni cântând...” Și în ceea ce privește picioarele curate, acesta este Isaia: „Fă-te înapoi, da-te înapoi, pleacă de aici și nu te atinge de necurăție”. Cu ce fel de apă spală Domnul picioarele acestor animale din lavoar? „Domnul murdăriei va spăla”, spune Isapia, „fiii și fiicele Sionului și sângele Ierusalimului îi va curăța de ei cu duhul judecății”. Și, în mod surprinzător, cumva aceste animale sunt transformate din necurate în cele curate.

Dar este posibil ca cuvântul lui Dumnezeu să slăbească? Le oferă un gust nou și picioare curate. Îi transformă pe leii lui Țefania în tauri și tineri, iar lupii lui, care nu eructează și prin lăcomie până dimineața, renasc în miei, un râs în capră. Sunt aceleași animale care au fost, dar cu un burp deja și cu picioare de căprioară. Deja regurgitează distracția și sar pe munții Aromas. Dumnezeul meu! Nu este aceasta o nouă creație și o nouă creatură? Ce miracol Un râs fioros și o capră filantropică împreună; un lup prădător - și un miel blând; un leu care răcnește îngrozitor – și un vițel care răcnește la mama sa... O, draga mea Isapya! Vei cânta chiar adevărul: „Lupul și mielul vor

paște împreună, și râul se va odihni cu capra, și vițelul și puiul și leul se va odihni împreună”. Când va fi? Va fi, nu vă fie frică! Dumnezeu să dea numai ca creșterea verii să înflorească de la rădăcina lui Isai.

Luke. Sfânta Scriptură este un felinar care strălucește cu lumina lui Dumnezeu pentru noi călătorii. Eu cred că este așa, dar ei sunt doar surprinși de faptul că discursul lui curge într-un tipar excelent, care nu seamănă cu alți scriitori. Discursul Bibliei este ca râul asiatic numit Meandrul. Ei spun că acel râu curge prin cele mai frumoase locuri, dar curentul său bate ca un șarpe și încurcă cursul

al tău, ca un labirint de conace. Să fie atât de bine încât o persoană care caută Împărăția lui Dumnezeu să se distingă de ceilalți oameni și să fie ca un animal care eructe, iar acest lucru nu este asemănător cu alte animale. Fii așa! Să fie asta ca o pildă! Lasă copita despicată să însemne o procesiune specială! Fii așa! Și bineînțeles, dintr-un concept nou în capul călătorul ar trebui să se nască un alt drum pentru el și un cortegiu diferit de primul. Aşa să fie! Dar este doar oarecum ciudat că piciorul înseamnă înclinație, dragoste și dorință lacomă.

Acest lucru, se pare, poate fi văzut atât din alte cuvinte, cât și din aceste cuvinte lui Habacuc: „Domnul Dumnezeul meu este puterea mea și El îmi va pune picioarele la desăvârșire și mă va ridica sus, ca să mă biruie în cântarea Lui”. Înțeleg că mulți pot mesteca și infuza tămâia spiritului și chiar se pot întoarce la acele numere despre care se spune: „Mulți dintre discipolii lui s-au întors și nu au mers cu el la asta”. Și știu că nu fără motiv Domnul cere ca fiara închinată ei, pe lângă eructarea în rumă, să fie cu copita despicată, pentru că nu este întotdeauna posibil ca gustul nostru să placă ceea ce mușcăm, ci se cere pentru aceasta să existe vânători cu dinți buni. Dar de ce apetitul este indicat de picior? Super stil...

Pamva. Drag prieten! Antrenează-ți gustul pentru mâncarea biblică. Nu există niciunul mai util sau mai dulce, deși conacele ei nu sunt roșii cu colțuri. Dar, în primul rând, vă rog să aveți o părere mai bună despre această înțelepciune sumbră care și-a creat o casă sempstolpny. Cât de inestetică și de disprețuită pe dinafară, atât de importantă și magnifică în interior. Ea împrumută de la tine cuvinte care înseamnă obișnuitul tău rău, de exemplu: picioare, mâini, ochi, urechi, cap, haine, pâine, vase, casă, rpyHTá, vite, pământ, apă, aer, foc. Dar ea însăși nu rătăcește niciodată în jurul circumferinței, ci lovește în cel mai subțire și mai important punct al întregului mediu, spre care a intenționat doar să te conducă. Ea spune doar cuvintele tale, nu ale tale. Pe fluierul tău, da, își cântă cântecul: „Pentru a mă învinge în cântecul lui”. Același lucru este, pentru a te ridica din valea ta noroioasă și de la înfățișarea ta exterioară la însăși ființa ta, esența ta și esența componentei tale, un punct imaterial și indivizibil, la acea înălțime despre care înțelepciunea însăși se demnează să spună: „Rezultatele mele sunt rezultatele vieții”.

La această înălțare și înviere, adică pentru a te ridica în întuneric în înfățișarea ta cea mai exterioară, culcat pe picioare noi, el folosește cuvinte cărnești, smulgându-te ca pe o undiță, împletite cu ceea ce apuci, știind că poți mesteca. nimic si nimic pentru tine nu este gustos, nu este comestibil, cu exceptia carnii superioare. Ai auzit de un copac numit întâlnire? Sau imaginați-vă că creșteți în solul dumneavoastră natural. Aruncă o privire la acest măr frumos din fața ferestrei. Vpdpsh, că-și ridică crengile, parcă multe din mâinile ei, împodobite cu o frunză, exaltă. Dar spune-mi, ce nu vezi în ea? Rădăcinile sale sunt închise înaintea ta. Până nu ai auzit cuvântul acestui (rădăcină), nu te-ai gândit la misterul ei. Și acum, fără să vezi, o vezi. Ramurile din fața ta strigă în tăcere, mărturisind rădăcina lor, trimițând umezeală pentru ele și răspândindu-le suprafața.

Oh, prietene, ești exact un măr! Văd ramurile tale, dar nu văd rădăcina inimii tale, sufletului tău, gândurilor tale. S-a ascuns în pământul suprafeței tale. Îți văd ochiul de sus, ca o mănușă pe mâna mea, dar nu văd ochiul în sine. S-a închis acolo... unde acolo? Oh, nu întreba! Cum să spun? Nu stiu! Cum pot să-ți spun? Este suficient pentru tine ceea ce nu este aici, ci acolo. Înțelegi ce înseamnă aici? Nu înțeleg... De ce întrebi? Ce trebuie să știi acolo? Da, și este posibil? Înțelegeți aici, înțelegeți acolo. Află ce înseamnă să fii jos, vei învăța și despre înălțimi. Vedeți noaptea, apoi dimineața însăși vă va răsări. Dacă cinstiți dimineața de noapte și numiți noaptea dimineață, atunci veți sfârși în întuneric. Cine poate recunoaște pământul ca mamă pământ fără a recunoaște elementele lichide, urâte de pământ? Alb-negru vede un ochi. Solid cu impermanent o rază a rațiunii înțelege. Scoate-ți ghimpele din ochi, scoate-ți mănușa din mână, scoate-ți cizma din picioare și vei vedea într-o direcție acolo.

Și acum vă voi spune un singur lucru: de unde crește întreaga suprafață. Ți s-a părut supărător faptul că Biblia numește dorința umană picior. Dar hopa numește un om copac, atât curmal, cât și smochin. Iar dacă mesteci și mesteci, vei vedea că piciorul pe care îl numești nu este altceva decât țărână de sus, ca o creangă de copac turnată din pământ, ca un bloc de lut și ca o cizmă a piciorului tău, mărturisind cu înfățișarea lui prezenţă

în rădăcinile inimii tale cele mai adânci și tot praful, ca cizma ta, pune pe piciorul celui care o poartă. Și acesta este scopul, cred, Iov a lovit aici: „Mi-ai pus piciorul în interdicție, dar mi-ai păstrat toate faptele, dar ai ajuns la rădăcina picioarelor mele”. Despre această rădăcină și Isaia: „Rădăcina lor va fi ca țărâna”. Și ceea ce el numește rădăcina inimii, apoi ascultă-l: „Iată ce cenușă sunt inimile lor și sunt înșelați”. Notă: acolo rădăcina se numește praf, dar aici inima se numește cenușă. Inima este rădăcina. Însuși piciorul tău trăiește în el, iar praful exterior este pantoful lui.

Deci, de aceea, Biblia numește dorința inimii picior! Este tocmai piciorul, deși este curat, deși nu curat, precum ne învață duhovnicul: „Poftele celor nelegiuiți sunt rele, dar rădăcinile cuvioșilor sunt în împietrire...” Am un picior de mândrie. " De îndată ce piciorul inimii îți este umflat, imediat cizma de pe ea, urmând capul, se conformează aceleiași forme cu ea, ca o listă cu originalul. Și dacă îți este minunat că piciorul tău este în inimă și este una și același cu el, atunci ți se va părea și mai minunat dacă vei vedea că nu numai piciorul, ci și mâinile și ochii. , și urechile și limba - și întreaga ta circumferință a tuturor membrilor manechinului nu este altceva decât o singură haină. Și cei mai precisi membri sunt închise în inimă.

Iată pentru tine prptochnpk toate ale tale cu comoara inimii tale gânduri puse împreună! „Ochiul celui necăjit, limba celor nelegiuiți, mâinile care vărsă sângele celor drepți și inima care face gânduri rele și picioarele care se străduiesc să facă răul vor fi tăiate. Ridică-ți urechile puțin câte puțin și inspiră ce înseamnă: „Cine are urechi de auzit...” „Dacă ochiul tău te jignește”. „Moarte-ți membrii”. Dar poți să-ți scoți un ochi? Să omori membrii? Poate sa. Uf! Este ușor. Nu este nimic mai ușor, decât pentru cineva care se cunoaște puțin pe sine. Și atunci, când nu te cunoști, cum poți să-l dai afară? Cum tai? Cum te vindeci și să te repare? La urma urmei, nu auzi unde îți sunt mâinile, picioarele, ochii. Ceea ce onorați cu piciorul, nu a fost niciodată. Esti orb! Ești un șarpe, care se târăște cu burta, îți mănâncă praful și pământul în toate... Dar este posibil să tai membrele de pământ? Mă întrebi, prietene? Nu poți, nu poți. Pentru ce? Dar o să vă spun de ce. Pentru ce este greșit. Cum așa? Oh, sărace

Uman! Ce părere proastă ai despre Dumnezeu! Nu este suficient pentru tine ca răspuns că nu poți. Cum separă imposibilitatea de rău și cum beneficiezi de abilitate? Tot la fel: imposibil și inutil. Nu te gândi rău la mila lui Dumnezeu față de tine. Această natură binecuvântată face totul în folosul tău. Ar fi fost posibil cu mult timp în urmă dacă ar fi fost util. Fără spirit, nici măcar nu poți respira: unde nu este pentru tine? Și dacă aerul nu ar fi de folos, desigur, ți-ar fi greu să găsești. II aici-το ar fi trebuit să fii mulțumit de răspuns. Spune că nu poate fi tăiat. Nu mai întrebați pentru a afla ce nu este util. Dar știi că vrei să știi în detaliu de ce nu este util? Să știi asta: pentru că nu poți. Și atunci nu poți, ceea ce nu este util. Inca nu intelegi? În opinia milei lui Dumnezeu, el este rău, dar în concepție este prost. Ai auzit deja că piciorul tău exterior nu este un picior, ci doar un pantof al piciorului tău? Așa e... Ce fel de prostii? Tratați piciorul și aplicați emplastr pe cizmă? Aici vezi! De ce este imposibil? Pentru ceea ce nu este de folos. Și dimpotrivă, invalid și neprofitabil, așa că a devenit imposibil. Acțiunea este în uz, iar utilizarea este în acțiune. Acțiunea, puterea, posibilitatea și utilitatea sunt toate una. Pe de altă parte, neputința și inutilitatea sunt una. La ce îți folosește să-ți tai piciorul exterior, dacă nu te duce în șanț, dar îl porți singur? Și ce fel de picior are, dacă o porți, ești tu? Ce este în neregulă cu ochiul tău de sus? Tu însuți îl deschizi, grăbindu-te spre distrugerea ta, cu ochiul de șarpe al inimii tale, și nu este altceva decât ochelarii insensibili ai ochiului tău.

Învăța! Nu vei înțelege! Înțelege-te mai bine! Nu fiu un pugg în condamnarea stilului biblic! Ea se dezvăluie numai umililor ei iubiți. Du-te, după ce ai conceput din piciorul tău, de-a lungul tuturor extremelor tale, sau chiar dacă una dintre ele judecă mai deștept, atunci, poate, vei afla că întreaga extremă a corpului tău nu este altceva decât o mască a ta, acoperind fiecare membru al tău. , după felul ei și după asemănarea, ca într-o sămânță, ascunsă în inima ta. Și întrebându-te despre tine, vei înțelege spe Peremino: „Adâncă este inima unui om, mai mult decât toate, și există un om și cine îl va cunoaște?” II Nu te vei mira că inima lui David are gură și vorbește – limba lui se bucură, dar piciorul lui se bucură. Cine a văzut că limba se bucură? Cel care se recunoaște pe sine. Și, desigur, că săracii nu s-au introspectat câtuși de puțin, care

Secara Khrpst și prietenii săi sunt numiți melancolici. Din aceasta se va naște întrebarea necugetată: a râs vreodată Hristos? Această întrebare este foarte asemănătoare cu simțul înțelept: există vreodată un soare fierbinte? Ce vrei să spui? Hristos însuși este fiul lui Avraam, Isaac, adică râs, bucurie, veselie, dulceață, pace și sărbătoare... Inima omului, luminată de înțelepciunea Legii lui Dumnezeu, este ca rădăcina unui copac plantat la izvoarele de apă. , iar cel călcător este un smochin blestemat. La ce folosește o frunză care devine verde pe exterior, dacă rădăcina băuturii vitale este lipsită? În curând dispare. Ce distracție, dacă râsul superficial își întinde fălcile, dezvăluind dinții tăi publicului, iar inima îți este comprimată de acea strângere, despre care se spune: „Nu te bucura de cei răi”? Extinde-ți inima, deschide-ți gura interioară cu David: „Gura mea s-a deschis și duhul a intrat”. În acel moment, și fără un zâmbet exterior, vei râde mereu în interior cu Sarah: „Fă-mă să râd, Doamne”. Și cu David: „Tu ai dat bucurie inimii mele”. Dacă inima poate vorbi în secret, poate și râde în secret. În acel moment vei fi ca un copac de iarnă fără frunze. Dar ei s-au ascuns în rădăcină, păstrată de acea apă vitală, din care fluxul: „Apa adâncă este un sfat în inima omului”. Și David: „Gândurile inimii lui în neam și neam”. Și fără asta, nu ești tu însuți, ci doar pielea moartă a buzelor tale zâmbește. Și ce poate fi mai dezgustător decât un asemenea râs; ipocrit si lipsit de gust? Iată un râs nativ! Ascultă: „ Iisus s-a bucurat în duh...” Aici mama lui Samuel râde în adevăr: „Gura mea s-a lărgit împotriva vrăjmașilor mei, s-a bucurat de mântuirea ta...” Pavel râde exact: „Gura noastră s-a deschis pentru voi, Corinteni. . Inima noastră s-a extins. Răspândește-te.” Iată zâmbetul lui David: „În întristare m-ai lărgit, mi-ai lărgit inima”. Dar este minunat că tocmai urmele lui sunt lărgite: „Mi-ai lărgit pașii”. Este ca și cum tocmai urmele lui se extind și picioarele lui râd cu el.

Dar ce este un miracol? La urma urmei, ai auzit de la Ieremia că o inimă adevărată este un bărbat. În inima tuturor membrilor! Deci, de ce nu ar trebui să râdă toți membrii săi când el însuși spune: „Inima mea s-a bucurat și limba mea s-a bucurat?” O inimă plină de bucurie îi umple pe toți membrii acelui potop binecuvântat: „Pe apă liniștită m-ai crescut”. Și râsete, despre care Iov: „Domnul nu va respinge

fără milă, nu va accepta niciun Dar de la cei răi, dar își va umple buzele de râs cu adevărat. Iar cei care au pierdut această comoară nespusă a unei asemenea inimi, mântuirea sau bunăstarea sufletelor lor, cu mare regret, Dumnezeu cheamă de la Isaia: „Veniți la Mine, cei care ați nimicit inima, care sunteți departe de adevăr. ...”

Luke. Biblia este ca o peșteră îngrozitoare în care locuia pustnicul, vizitat de fratele său. „Spune-mi, frate, ce te ține în această locuință mohorâtă?” După aceste cuvinte, pustnicul a deschis vălul atârnat pe perete... „O, Doamne!” strigă oaspetele, văzând splendoarea care transcende orice minte omenească. „Iată, frate, ceea ce mă distrează”, răspunse singuratica. Atunci frate și frate au rămas să trăiască în veci... În înfățișările ticăloase și sumbre, ca în zdrențe vechi, înțelepciunea omenească care vine la inimă este ondulată, pe care orice și orice lucru de preț nu este vrednic. Prin această ticăloșie, scara înaltă adormită a lui Dumnezeu a coborât pe strada oamenilor de rând, pentru a-i ridica pe cei care au intrat chiar în vârful conceptului ceresc. Și nu același LP ne inspiră prptochnpk: „Pe marginile înalte există, dar în mijloc este o potecă”. Aceasta este prostie pe care corintenii o numesc Pavel. Deschide vălul și vei vedea că este cel mai înțelept, dar numai acoperit de prostie. Dar ah, dragi prieteni! Acum știu că nu poți deschide vălul fără să te cunoști pe tine însuți. Fără să se recunoască, cum se poate găsi că: „Am găsit ceea ce îmi doresc”. Și fără acest om, Pavel strigă: „Valul nu va înceta să acopere. Acesta ne deschide ochii și ne duce de pe pământ la cer”.

Pătrat. Întreaga „Cartea Ieșirii” duce aici pentru a se cunoaște pe sine. Dacă rezultatele înțelepciunii sunt rezultatele vieții, este clar că a ieși din Egipt înseamnă a ieși din moarte în viață, din cunoaștere în cunoaștere, din putere în putere, până când zeul zeilor va apărea în Sion. Dar unde este acea viață? Ascultă-l pe Pavel: „Suntem dați în moarte din pricina lui Isus și viața prin Isus se va descoperi în trupul nostru mort”. Peste tot este un zeu. De ce să mergi din loc în loc, de la o apariție la alta? Dar unde este mai aproape să te cauți, ca în tine? În mod surprinzător, dacă inspectorul din alt loc ar fi putut găsi centrul pământului, dar sub el însuși nu ar putea. Și dacă îl găsești, atunci el este pentru tine și îi vei arăta.

Anton. Isaia nu explică clar că așa este

Exod? — Pleacă cu bucurie. Ce urmează Míe? „Și învață cu plăcere”. Transferă, omule, gândurile tale de la un concept la altul. Vezi prin ce a trecut David? „Pârâul ne va traversa datoriile. Sufletul nostru va traversa apa volubilă.” Și deci du-te acolo este ceva de învățat. A învăța cu dissoluție, a umbla disolut este la fel și este imposibil ca piciorul tău să rătăcească dacă inima ta rătăcește. Aici Pavel ne învață să umblăm: „Mărturisesc despre Domnul că nu trebuie să mergeți

la aceasta, așa cum ceilalți păgâni umblă în deșertăciunea minții lor, întunecați în sens, fiind înstrăinați de viața lui Dumnezeu din cauza neștiinței care este în ei, din cauza împietririi inimii lor…”

Prietene. Israelul umblă pe calea regală, ne deviând nici la dreapta, nici la stânga, ocolind toate lucrurile perisabile. Depășește limitele păgâne. Distruge toate obstacolele. Nici râurile, nici marea nu-l țin. Totul se desparte. Peste tot găsește calea lui Dumnezeu. Pe scurt, el face la fel ca Avraam. Se rupe în jumătăți. Și ce înseamnă asta, dacă nu: „Căutați și veți găsi”. Israelul muncește să se cunoască pe sine. Uită-te cum încearcă cineva: „Uitând trecutul, întinderea spre viitor, spre curgerea intenționată, spre onoarea înaltei chemări a lui Dumnezeu în Hristos Isus…” Împărțiți-vă pentru a vă cunoaște. Aici! Dumnezeu îl învață pe Ieremia cum să împartă: „Dacă scoți pe cel cinstit din cei nevrednici, vei fi ca gura mea”. Vezi ce este rău în tine și ce este scump?

Pamva. Israelul merge între stepele mării îngroșate de la pământ la pământ. Unde se duce el? Unde este David: „Când voi veni și voi apărea înaintea lui Dumnezeu?” Caută, nu greșește, ascultă-te.

A și t despre și. Avraam într-un loc face același lucru pe care l-a făcut Israel în campania lor. Acolo Israel merge între cele două jumătăți ale apelor și aici trec lumânări de foc printre trupurile tăiate în jumătăți. Asta a văzut Avraam! Ce nu s-a văzut de la naștere. Recunoaște-te, poate vei vedea ceva ce nu a mai fost văzut până acum.

Pătrat. Dacă cineva vrea să înțeleagă acele lumânări de foc, să facă față lui Zaharpeya. Aceștia sunt bărbații veghetorilor săi, despre care acesta este ceea ce cântă: „În ziua aceea voi pune miile de Iuda, ca un tiț în lemne de foc și ca o lumânare aprinsă în tulpini, și ei vor mânca pe toți oamenii din jur. dreapta și stânga.” Iată-l pe Nahum35 al doilea: „Vezi calea, întărește-ți coapsele, maturizează-ți puterea. Căci Domnul va reda măreția lui Iacov și măreția lui Israel.” Bine

mai jos? „Prinderea este ca niște lumânări aprinse și ca un fulger care curge. Nu au existat astfel de PM de la început.” Al treilea Ioel cântă: „Fiecare chip este ca căderea unei oale...” Iată ce a văzut Avraam în trupurile cioplite. Am văzut un nou tip de oameni născuți din Dumnezeu. Atunci Domnul i-a lăsat moștenire un legământ și, la scurt timp după aceea, i s-a născut un moștenitor, nelimitat de niciun spațiu. Ce crezi? Sunt al patrulea, ce-ți voi cânta? Similar se va naște din asemănător, din asemănător fulgerului - asemănător fulgerului. Ascultă-te! Aici îl vei găsi pe cel despre care se spune: „Dumnezeul nostru este un mâncător de foc”. Aici caută întregul său trib. Daniel l-a văzut în sine și iată ce cântă: „Mi-am ridicat ochii și am văzut; și iată că soțul este unul singur! El este îmbrăcat într-o haină de in, iar coapsele lui sunt încinse cu aur ușor, trupul lui este ca o farsă (piatră), fața lui este ca vederea unui fulger, ochii lui sunt ca niște lumânări aprinse... ”Același trib. Dar unde îl vei găsi, această rasă binecuvântată? Ascultă, deci, ceea ce Domnul îi răspunde lui Rebeca: „Domnul îi spune: „Sunt două limbi în pântecele tău și doi

oameni vor fi despărțiți din pântecele tău, și oamenii vor depăși oamenii, și mai mare va servi celui mai mic...” În mijlocul tău, prietene, caută. Iată primul tău născut, Esau al tău. Iată-l pe Iacov, lipindu-se de călcâiul lui Esau, Plp, e mai corect să spunem, el ține călcâiul lui Psav, spunându-i lui David: „Nelegiuirea călcâiului (a fratelui meu) mă va ocoli...” „Aceștia îmi vor proteja călcâiul. ..." un om de sânge și un om al lui Dumnezeu, și spune: "Primul om de pe pământ este stricăcios, al doilea..."

Pamva. Desigur, despre acești doi oameni, legați între ele printr-o unire nedespărțită, Dumnezeu îi spune lui Iov: „Cine va dezvălui chipul mustrării lui? Cine va intra în strângerea sânilor lui? Cine îi va deschide ușile feței? În jurul dinților îi este frică, pântecele lui este scuturi de aramă, dar unirea lui este ca o piatră de smarald, se lipesc unul de celălalt, dar spiritul nu va trece de el, precum soțul se lipește de fratele său, sunt strânși și nu rupti. departe; lumina strălucește în strănutul lui, dar ochii lui sunt o vedenie a unei stele dimineții, din gura lui ies ca niște lumânări aprinse și sunt marcate ca niște scântei de foc, din nările lui iese fumul cuptorului, cărbunii aprinși. cu foc. Sufletul lui, ca cărbunii și ca o flacără, iese din gură, dar puterea se așează pe gâtul lui...”

Prietene. Acum-το explici, Pamva, următorul vers: „Când soarele era în apus, era o flacără și iată

un cuptor afumat și lumânări aprinse! Ea a trecut printre rastesanpamp spmp. Acum este clar de ce Avraam a fost atât de speriat dintr-un anumit motiv: „Când soarele apune, teroarea îl atacă pe Avraam. II această frică întunecată îl atacă foarte mult. În despărțire, a văzut că: „În jurul dinților lui este frică...” Cum să nu tremură? L-ai văzut? El strănută ca fulgerul, arată ca o stea de dimineață, respiră scântei și cărbune aprins...

Anton. Isapya nu era mai puțin speriată de acest soț groaznic: „Dumnezeu a făcut-o, blestemat de mine! Umple casa slavei Lui.” Apoi a mâncat cel mai dulce cărbune de pe altarul Domnului, buzele i s-au curățat, nelegiuirea a dispărut, s-a făcut apostol. „Pe cine voi trimite? Iată că sunt! Trimite-mi... „Un legământ este lăsat moștenire lui Avraam, iar acesta devine un mesager. Binecuvântat este cel care găsește un trib în Sion.

Pătrat. Isapya pare să arate cu degetul către cei care nu se cunosc pe ei înșiși: „Vai de cei care pun întunericul în lumină și lumina în întuneric... Vai de cei care sunt înțelepți în ei înșiși și înaintea lor înșiși sunt rezonabili.” Numai că nu a spus: în carnea lui.

Pamva. Parcă strigă la acestea, se vede următoarele: „Și trestia va arde din cărbunele de foc și va fi arsă de flacăra care s-a aprins. Rădăcina lor va fi ca carnea și floarea lor va încolți ca țărâna, căci nu au dorit legea Domnului oștirilor.

Prietene. Da, se spune și mai jos că Domnul va ridica un semn pentru popoarele care și-au pierdut drumul de la casa lor până la marginile pământului și le va chema înapoi cu fluierul lor. Amăgirile îndepărtate din câmp sau din pădure răspund cu un fluier, revenind viu la glas: „Nu se vor întrista, nu vor munci, nu vor trai un pui de somn, nu vor dormi, nu-și vor dezlega cureaua. coapsele lor și curelele cizmelor lor nu vor fi sfâșiate, săgețile lor sunt ascuțite și arcurile sunt încordate, copitele cailor lor, ca o piatră tare, sunt imputate; roțile carelor lor furie ca niște lei ca o furtună și stau ca leii.” Vidpte, acest fel nu mai este așa, pentru că de aici rezultă că „ei se vor uita la pământ - și întunericul este crud în nedumerirea lor”. Avraam era și el de acest fel: „Troarea va veni peste Avraam”. De unde vor veni nedumerirea și groaza? Din împărțirea dintre lumină și întuneric: Israel se va naște frica de Domnul.

Anton. Iacob mi-a venit în minte. Și acesta, trezindu-se din somn, s-a înspăimântat și a zis: „Ce groaznic este locul acesta...” i-a venit în minte Pavel, luminat de lumina cerului pe drum: „Cutremur și îngrozit, zice: „Doamne. ! 8* 227

Ce vrei să fac?” Dar mireasa bună spune cu mult curaj: „Dragostea este puternică ca moartea; crud ca naiba, gelozia; aripile ei sunt aripi de foc; cărbuni de foc - flacăra ei. Acesta este, se pare, și rudele lui Israel. Ea a împărțit apele, a găsit o flacără cu Avraam și s-a îndrăgostit de el: „Multe ape nu pot stinge iubirea”. Nu îngrozită, dar topită de dragoste.

Pătrat. Mireasa s-a recunoscut de mult și nu este pentru prima dată când spune la fel ca David: „Lumina feței tale s-a reflectat asupra ta”. Și înainte să strige: „Frica și tremurul vor veni peste mine...”

Pamva. Cel mai adevăr. Ea spusese cu mult timp în urmă: „Sufletul meu va ieși în cuvântul Lui”. Ea a ieșit și l-a găsit pe cel că „se duc cerul și pământul”, dar nu și cuvintele lui. Am căutat noaptea - nu am găsit. Apoi, tăind și aruncând în lateral toată noaptea, ea a atacat acea comoară a ei: „II lumina strălucește în întuneric”. Și prin aceasta ea a interpretat pentru noi ce înseamnă „Cartea Ieșirii”.

Prietene. Cartea Leviticului 36 este de acord cu cântarea noastră. Și dacă nu este după Domnul, dreptatea și împărăția Sa, atunci a dispărut de mult din lista cărților spirituale. „Duhul este Dumnezeu”, „Domnul este Duhul”. Cântați Domnului! Dar vezi că există o melodie nouă. Adu la Domnul ca totul să fie curat. Tot ce este vechi care este pieritor, tot ce este necurat ce trece. Noului i se dă noul, purului, purului, invizibilului, secretului. Imaginează-ți cea mai frumoasă și parfumată grădină de munte, plină de bucurie neîncetată. Cât de dorit este ca oaspeții să intre în el. Dar nu poți trece. Desișuri de nepătruns, spini de netrecut, locuri scabroase înconjoară acest paradis. O, cel mai drag paradis! Cel mai dulce adevăr al Domnului! Când vom ajunge la tine? Porcul ceremonial nu ne permite. Ne-am blocat în ea.

Iar tu, de cealaltă parte a acestui zid crud, străluciți puțin, bucuria noastră. Dar cine ne va conduce prin acest deșert? Ferice de cel ce se cunoaște pe sine! Acesta are un păstor și un conducător. Cu acest

conducător, David se va cățăra pe zid, nu se teme chiar în umbra morții. Cuvântul lui a fost un toiag lăuntric pentru David. Cu acest toiag s-a urcat chiar pe muntele Împărăției lui Dumnezeu și al dreptății sale. Frica de Dumnezeu introduce un văl în Biblia interioară, iar Biblia, luându-te de mână, te introduce în propria ei cameră interioară, pe care nu ai văzut-o niciodată, prietenului respectiv,

despre care Solomon: „Un lucru mare este un om și un drag este un om care face milă. Găsirea unui soț fidel este un lucru grozav.” Și apoi se întâmplă să fie afluent: „Frate, ajutat de un frate, ca un oraș puternic”. Biblia este fratele nostru. S-a născut pentru a ne salva pe noi, frații săi. Întreaga Biblie, nu numai lui Ieremia, Domnul spune: „Fiul omului! Te-am dat ca paznic la casa lui 11 a lui Israel.” Nu o auzi pe mireasa cântând: „M-a pus paznic în viță”. Te plimbi pe undeva, prin sensuri giratorii goale, iar ea încearcă să te conducă în dormitorul mamei ei. Da, și despre Hristos nu este scris rău: „Ea, care își închipuie că există un grădinar”. Desigur, arată ca un grădinar. Toți profeții teologici sunt ca paznicii grădinii.

Am auzit deja pe Isaia că via Domnului oștirilor este casa lui Israel. Suntem chiar acolo. Da, noi înșine suntem casa lui Dumnezeu. Ei ocrotesc ceva: ca să nu coborâm din casa Domnului și din el cu fiul risipitor într-o țară îndepărtată sau la Ierihon cu cel care a căzut în tâlhari. Toți paznicii de somn într-o singură persoană, eu sunt una în toate spiritele. Iată una! Iar primul paznic „se va întoarce la casa ta”. Iată un altul, Isaia: „Du-te, poporul meu, intră în templul tău”. Aceștia sunt acei heruvimi cu arme de foc, păstrând în ei înșiși calea pomului vieții, dar săgețile sunt ascuțite; Înfățișarea ph-ului este ca niște lumânări aprinse, fața este ca căderea unei oale, o generație mântuită de la Domnul, serafimi purtând cărbunele înțelepciunii lui Dumnezeu. Și așa cum ei înșiși sunt carul și tronul Domnului care locuiește înăuntru, tot așa și noi, amăgiți până la marginile pământului, suntem înapoiați în interiorul nostru, în capul nostru, în acel pom al vieții, ca într-un loc sigur. chivot, despre care pilda este: „Pomul vieții este pentru toți cei ce îl păzesc și se închină lui, ca putere a Domnului. Noi, ascultându-le, auzim aceasta: „Voi, prietenii mei, faceți ce vă poruncesc eu”. De acum înainte nu voi asculta nimic dacă mă va conduce în tabernacolul revelației din mine. Acolo, pentru mine, este un paradis al dulceaței și în el se află rodul pomului viu și aceeași apă. Deplin! Nu-mi mai spune nimic...

II a m în a. Adu-o Domnului, fiul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu, Israel, oferă jertfe și daruri zeului său viu. Pentru ce? „Să nu le fie pierdut sufletul”. Gândiți-vă la asta, „ca să nu le piardă sufletul...” Dă-ne, Doamne, măcar

mușcă, ce înseamnă? „Lasă-i să înjunghie vițelul înaintea Domnului”, se spune acolo... Nu, dacă! Ascultă, nu! Cunoaste-te! Ascultă-l pe Isaia: „Care este pentru mine mulțimea jertfelor tale? - vorbește Domnul. - Nu vreau o grămadă de miei și sânge de tineri și capre. Cine caută asta din mâinile tale?...” Ai uitat că Dumnezeul nostru este foc? Ce fel de prostie este să duci carnea în fața ochilor, în fața ochilor aprinși ai celui în fața căruia toată carnea, ca paiele, arde și dispare? „Adu Domnului”, ascultă David, „slavă și cinste”. Dacă poți gusta din ceea ce nu ai mestecat niciodată, atunci poți iubi ceea ce nu înțelegi. Cunoaste-te! Iată-l.

Anton. Preoții proști nu au înțeles asta. Au crezut că scopul era să omoare vițelul și să facă un festin frumos. Descrie nebunia lui Isapya: „Au creat bucurie și distracție, sacrificând viței și mâncând oi, ca și cum mâncam carne și bem vin, spunând: „Mâncăm și bem, căci dimineața vom muri...”, ascultă! Auziți acest cuvânt, tineri din Vasantpdskpe... „Ascultați ce fel de vițel arde și zdrobește același Moise pentru dragostea Domnului în Deuteronom:” Și păcatul vostru, l-ați făcut, adică. vițel, l-a luat și l-a ars pe foc, l-a bătut și l-a șters foarte mult, încât a fost zdrobit și a fost ca praful... „Omoară păcatul din tine, omule! Ucide- ți încăpățânarea și mândria în tine, care enervează vocea legii de sus. Șterge-l și arde-l cu căldura dragostei tale pentru Dumnezeu. Ascultă-l pe Moise și eradică răul din tine. Aici este sacrificiul! Iată un miros parfumat pentru Domnul! Aceasta este ofranda salvatoare pentru sufletul tău! Înțelegeți acest lucru, voi cei care îl uitați pe Dumnezeu. Ascultă ce spun ei: „Jertfa de laudă mă va slăvi și acolo este calea, prin care îi voi arăta mântuirea mea”.

Pătrat. Despre acești viței, încăpățânați cu Dumnezeu, se poate spune cu fiul lui Sirah: „Nu te înălța cu sfatul sufletului tău, ca să nu-ți fie jefuit sufletul ca un tânăr...” Nu poți dedica lui Dumnezeu un tânăr încăpățânat. .

Pamva. Ieremia numește cu exactitate tauri și boi: „Bucură-te și veselește-te, jefuindu-mi moștenirea. Săriți ca vițeii pe iarbă și țâșniți ca boii.” Desigur, pentru unii viței, Dumnezeu în Cartea Leviticului spune cu o amenințare: „Dacă nu mă ascultați și nu faceți aceste porunci ale mele, nu le ascultați din cauza soartei mele sufletul vostru va fi indignat, eu te va izgoni de la moștenire

diya. Și moștenirea lui Dumnezeu este aceasta: „Am moștenit mărturiile tale pentru totdeauna”.

Prietene. Ştefan din Faptele Apostolilor strigă la aceiaşi boi încăpăţânaţi: „Cruzi şi nu tăiaţi împrejur...” Dar iată un viţel smerit şi împrejur! „O inimă smerită și smerită, Dumnezeu nu...” Când cineva găsește o astfel de inimă, atunci, Doamne, va pune viței pe altarul tău.

Anton. Oh! Frumoși tineri! Acestor viței li se spune: „Luați jugul Meu asupra voastră”. O jug cel mai dulce! „Este bine pentru om”, plânge Ieremia, „când ia jugul în tinerețe”. „Este bine pentru mine, căci m-ai

smerit...” „În ce fel își va corecta calea cel mai tânăr (omul)?” Iată ce: „Când îți ține cuvintele”.

Aruncă, prietene, viței și capre. Aveți grijă de dumneavoastră. Ucide pentru Dumnezeu în tine încăpățânarea taurului. Va fi un alt taur în tine. Și iată-l: „Moise îi spune lui Iosif: din binecuvântarea Domnului, țara lui, din frumusețile cerului și ale rouei, ca întâiul născut, frumusețea lui, coarnele inorogului sunt coarnele lui, își țig limba. , împreună până la marginile pământului. Aici sexul masculin este fără vină!”

Pătrat. Biblia este un om, iar tu ești un bărbat. Ea este Taur, la fel și tu. Dacă o recunoști, un bărbat și un vițel vor fi cu ea. Cunoaște-te pe tine mai întâi. E rea cu un prost, dar cu un reverend este reverenda. Căderea lui Idle-Nikov, dar o răscoală bună. Cunoaște-te pe tine însuți. Împărțiți între bine și rău, între prețios și bine, ticălos și rău, îl veți recunoaște în ea și fără aceasta veți mânca otravă. Fără îndoială, acesta este vițelul pe care Avraam îl prezintă oaspetelui său cu trei fețe. La acest vițel și înțelepciunea: ucigându-ți jertfele de jertfă, te cheamă. Acest lucru este prezentat și de tată fiului risipitor, însă, în timp ce acesta s-a întors deja acasă.

Adu acest vițel la Dumnezeu. Numai prin aceasta îl vei ispăși și vei fi curățit de toate amăgirile tale, și nu prin ceea ce se vinde în rândurile de carne. Îi vei dedica, și tu însuți vei mânca cu el și pentru el, pentru că acest vițel frumos este al lui. Cunoaște-te pe tine mai întâi. Nu cutreieră planetele și stelele. Vino acasa. Iată tatăl tău, și acel vițel, el însuși ți-l va prezenta: dumnezeu - dumnezeu, adevăr - adevăr, adevăr - adevăr. Adevărul va străluci din carnea pământească a vițelului și adevărul se va coborî din cerul tatălui tău. Pe vremea aceea, adevăr și pace

intalnesc ii salut unul pe altul. Apoi spune! „Avem pace cu Dumnezeu”.

Anton. „Să-și pună mâna pe capul vițelului înaintea Domnului...” Acest lucru trebuie făcut de preotul uns. Și ce este, în primul rând, cel uns? Ascultă aici: „Duhul Domnului este peste mine, pentru El m-a uns”. Unsul își pune mâna pe cel uns, cel duhovnicesc pe vițelul duhovnicesc, pentru că „o persoană fizică nu primește” (este clar că nu pune mâna pe), care sunt duhul lui Dumnezeu, căci el este o prostie. Vă rog să vă recunoașteți. Recunoașterea tatălui din tine însuți, poți pune mâna pe fiu. Nimeni nu poate veni la acest vițel decât dacă tatăl îl atrage la el. Ascultă-l pe Pavel: „Duhul încearcă totul și adâncurile lui Dumnezeu...” Pavel, recunoscându-se, a fost uns cu duhul: „Noi nu am primit duhul acestei lumi, ci duhul care este de la Dumnezeu”. Apoi trece deja la vițelul misterios, spunând: „Da, știm care ne-a fost dat de Dumnezeu”. Preasfânta Biblie a mântuirii este un vițel dat nouă de Dumnezeu.

Pătrat. Iată un vițel pentru tine. Ezechiel: „Mâna Domnului a fost peste mine și am văzut...” Cine nu se cunoaște pe sine, Ezechiel este un orb. Recunoaște-te, unge-te cu duhul, pune mâna pe el, deodată el va

spune: „Și am văzut...” Dar ce a văzut? Apropo, am văzut și o față de vițel. Ah, prietene! Un profet este și orb și mort pentru tine dacă vii la el fără spiritul lui Dumnezeu. Este posibil, pentru a vedea puterea lui Dumnezeu în el, mâna lui Dumnezeu, dacă nu ai vedea în tine ceea ce înaintea căruia David: „Mâinile Tale m-au creat”. Recunoaște-te și poți întinde asupra lui mâna care este în tine, Doamne. Spiritul spiritului știe; fratele îl ajută pe frate; mana cunoaste mana. Cum vă veți apropia de spirit, carne lipsită de spirit? Dacă te-ai recunoaște, ai putea spune cu același profet: „Mâna Domnului era peste mine și mă conducea în duhul Domnului și mă punea în mijlocul câmpului, dar era plin de oase umane”. Ezechiel reînvie oasele moarte, direcționează venele, carnea, pielea asupra lor - totul nou și spiritul vieții. Miracol! Se ridică la picioarele sale schimbă numeroase catedrale. Oasele vulturului sunt casa Bibliei, iar tu însuți ești casa. Cum poți vorbi împotriva oaselor ei uscate și sterile fără a avea Duhul în tine? Un lucru spun: totul depinde de tine - cunoaște-te pe tine însuți. Tu ești un vițel: pune-ți mâna peste tine, apoi asupra fratelui tău și vei fi ca o împărăție întărită.

Pamva. Dar este Luca cel cu glasul lui Dumnezeu, nu este el un vițel? Taur - Moise, vițel - Psapya, vițel - Paul. Sorbi totul

sunt din turma Domnului, eructă și despica copita. Văzând împreună cu Ezechiel o viziune a slavei Domnului. „I-am văzut slava...” Mâna Domnului era cu toate acestea, iar ei au ieșit și au sărit ca niște viței eliberați din legături! Dormi toată esența în Domnul și Domnul în ei. Luați de la acești viței tot ce aveți. Donează-l, dar donează Domnului. Viței Domnului sunt. Mănâncă pkh cu Domnul și înaintea Domnului. Nu amesteca nimic de-al tău. Iată cum învață Moise să mănânce: „Dacă vei mânca acolo, înaintea Domnului Dumnezeului tău, și te vei bucura de toți, pune-ți mâinile peste ei, tu și casa ta, așa cum te-a binecuvântat Domnul Dumnezeul tău... Nu faceți (ascultați mult) acolo tot ceea ce creați aici acum, fiecare care este plăcut înaintea lui. Poate, cu raționament, mănâncă. Aveți grijă să nu mâncați sânge. Orice se spune acolo, totul este nou, pur, totul este al Domnului. Să nu crezi că există ochi, urechi, ochi, mâini ale tale. Nu a ta, Doamne totul este acolo, până la ultima curea de la ghete de la fetiță. Cum pot vorbi despre trup, cei care nu sunt din carne, nu despre pofta ei, ci născuți din Dumnezeu? Iată pentru tine Biblia completă a sexului masculin neîntinat, a tailor evlavioși, pentru purificarea ta. Singura ta treabă este să iei un iubit pentru sacrificiu, să pui mâna pe el. Dar mai întâi uită-te în interiorul tău. Mâna ta nu este o mână. Judecă cu tine și găsește în tine o mână puternică și un mușchi înalt. În acel moment, urmând-o, te vei bucura de mintea înaltă a acestei mese nemuritoare. Dacă tu însuți nu poți, adu-o unui interpret uns cu duhul lui Dumnezeu: acest slujitor al lui Dumnezeu te va sluji. „Înainte de gura lui Pereova”, spune Malahi, „se va păstra înțelegerea Legii, ei o vor căuta din gura lui, căci există un înger al Dumnezeului Atotputernic”. Dar toate acestea se vor face atunci când începi să te recunoști și fără aceasta, în niciun fel nu se pot face sacrificii legitime.

Prietene. „Să spele pântecele și picioarele (vițelului) cu apă...” Iată unul pentru tine cu vițelul spălat de pântece: „Fă-mi în mine o inimă curată, Dumnezeule, și un duh...”

Anton. Iată încă una pentru tine! El îi spală pe alții, el însuși este spălat: „Te rog, vei fi curat...”

Pătrat. Mai departe, iată al treilea pentru tine: „Iacov zice casei lui și tuturor celor care sunt cu el: „Lepădăți dumnezeii străini care sunt cu voi printre voi și curățiți-vă și schimbați-vă hainele și, ridicându-vă, vom urca la Betel și vom face acolo un altar lui Dumnezeu, care m-a ascultat în ziua întristării... ">>

Pamva. Iată un alt tânăr frumos! Fratele miresei: „Mi-am spălat picioarele, cum să le întina?”

Prietene. Dar tăcerile necurate? Ah, dacă acestea s-ar înmulți! „Voi da legile mele în gândurile mele, n le voi scrie în inimile lor, și voi fi un dumnezeu, n ei îmi vor fi oameni, și fiecare nu va învăța pe aproapele său, zicând: „Cunoașteți pe Domnul cum toți mă vor cunoaște, tineri și bătrâni.” „Voi vărsa duhul Meu peste orice făptură și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci…” O, cei mai dulci profeți! Când vom aștepta să fim astfel de viței? Nenorocirea noastră este că nu ne-am recunoscut pe noi înșine, ci în noi înșine aceea despre care prezența interioară de deasupra lui Ioel spune în același loc: „Și vei vedea că Eu sunt în mijlocul lui Israel și Eu sunt Domnul Dumnezeul tău și nu există altul în afară de mine.” Atunci urmează: „Poporul meu nu va fi niciodată rușinat”. Eu chiar acolo: „Îmi voi turna duhul peste orice făptură...”

Anton. Aici, Habacuc îți scoate vițelul necurat: „În mânie, cel ce vorbește copacului: încurajează-te, scoală-te! iar la piatră: ridică-te!” Și asta înseamnă a vis, a forja aur și argint, lipsit de orice duh.

Pătrat. Acest vițel este foarte potrivit pentru idoli. El nu știe despre el însuși și despre casa lui, despre care vițelul nostru curat Habacuc vorbește mereu acolo: „Domnul este în templul Său sfânt, să se teamă de fața Lui tot pământul”.

Pamva. Acest vițel este un ciudat nativ. Nu eructa, pentru că nu poate mânca un vițel israelit și nici nu are copita dublă.

Prietene. Vițeii păgâni sunt foarte diferiți de israeliți. Guma lor de mestecat este aceeași și copitele lor sunt topite. Deci natura lor dictează. Toți păgânii sunt semnificați prin acest nume (Babilon), iar aceasta înseamnă confuzie sau fuziune. Ei văd doar carnea exterioară și sunt uimiți de ea peste tot, o descriu, o măsoară, dar adevărul spiritual care este în trup, neștiind-l, îl confundă cu trupul și îl numesc vis. Dar ochiul nostru minunat, vițelul Avvakum, observă că, dimpotrivă, fiecare copac, piatră și argint și toată carnea exterioară cheamă cu un vis, văzând în el adevărul nepieritor al lui Dumnezeu și

recunoscând casa aceluia ai cărui iubiți din exterior. , trecând pe acolo, târăsc nemulțumit printre nori. Și acesta este să fii un profet, adică cu ochi mari și perspicace.

Anton. Despre acestea, nu despre adevăr, ci despre idolii vițeilor sfințiți, iată-l pe Baruh: „Deschide, Doamne, ochii tăi și privește

ri, ca morții, care sunt în iad, al căror duh a înviat din pântecele lor, să vă dea Domnului slavă și îndreptățire, dar sufletul, plângând măreția răului, care umblă nămol și bolnav, și ochii care dispar și sufletul care este flămând îți va da slavă și adevăr, Doamne”.

Pătrat. Baruh vorbește despre ambele feluri de viței: cei curați și cei necurați. Iată cele necurate pentru tine: „pe care duhul a înviat din pântecele ph”. Acum spune-mi, cu ce se vor spăla? Nu au găsit, au pierdut duhul în ei înșiși: „Duhul s-a ridicat din pântecele lor”. Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui le-au fost luate. Apoi s-a luat că nu l-au găsit. Nu l-au găsit prin faptul că nu s-au recunoscut. Dar un suflet flămând nu înseamnă: „Fericiți cei flămânzi?” Dormi cu David; — Când mă vei mângâia? „Să vină împărăția ta!” Toate acestea în timp cu Isaia spun: „De aceea stomacul meu va striga ca o harpă în Moab, și tu mi-ai reînnoit interiorul ca un zid”.

P a m în a. Acest pântece binecuvântat al acelor reînnoiri se află aici în Ezechiel: „Ei vă vor stropi cu apă curată și se vor curăți de toată necurăția voastră și de toți idolii voștri și vă voi da o inimă nouă și vă voi da o inimă nouă. spirit." Și unde este norocosul despre care se poate spune: „Ai fost spălat, ai fost îndreptățit”? Unde sunt acei ochi de porumbel care stau pe împlinirea acelor ape, despre care confidentul: „Dacă îi este cuiva sete, să vină la mine și să bea. Râuri din pântecele lui vor curge apă vie.” Spe vorbește despre spirit...

Prietene. Unii viței curați pot sacrifica Domnului vițelul cel mai sfânt în același mod în care a făcut Avraam lui Isaac. Dar inimile fără inimă care nu sunt spălate de această apă, cum își pot pune mâinile pe capul unui vițel? Ei au pierdut în ei înșiși capul Domnului lor și cine îi va conduce la vițel? După ce s-au pierdut în ei înșiși, vor găsi în altul? Iată cum vor pune mâna pe ea: „Cântați, că ați crescut împotriva Domnului. II Moabul îi va lovi mâna cu vărsături și el însuși va fi de râs...” Poate inima, stăpânită de confuzia păgână, să despartă în acest trup carnea și sângele de duh și moartea de viață, fără valoare de grăsime? Poate vălul pielii rușinoase să fie rupt fără a recunoaște acel din interiorul nostru prin care vălul încetează? Poate el să pună foc și lemne pe altar, fără să cunoască și să nu vadă în casa lui cortul nefăcut al descoperirii Domnului? Acesta este cine are lemne de foc: „Și a arătat

O, Doamne, copac... "" Iată un foc în mireasă! „Aripile ei sunt aripi de foc”. Uită-te la altar! Ascultă: „Avem un altar...” Iată grăsimea detașabilă! „Fie ca Dumnezeu să vă dea din roua cerului și din grăsimea pământului...” Ce este grăsimea aceea? Ascultă-l pe Moise: „Am ridicat puterea pământului, i-am săturat cu zhpts rurali, am sut miere din pietre și brazi din pietre dure, unt de vacă și lapte de oaie cu grăsime de oaie și berbec, erupții de câine și capre, cu grăsime de grâu și sângele ciorchinelor au băut vin” .

Biblia este pământul promis. Pe ea este o turmă de zei și Israelul este curat. Iată un fiu tânăr pentru tine, frumosul Iosif, care își hrănește frații în vreme de foamete cu grăsimea grâului. Iată un alt fiu al berbecului, mielul. „Adevărata mea carne este mukp”. Iată-l! „Carrea nu este nimic...” Nu știți ce fel de miel spală Botezătorul? Nu vrei să te înalți la bunătatea și grăsimea pământului lui Dumnezeu? Astfel: „Iată, voi trimite pe îngerul Meu înaintea feței tale, înaintea ochilor tăi, peste fruntea ta, ca să te țină pe cale și să te ducă în țara pe care ți-am pregătit-o. Ai grijă de tine și ascultă-l.” Ai vrea să oferi un vițel ca jertfă zeului tău sau un miel? „Fii atent la tine, ca să nu mănânci sânge, ca să fie bine pentru tine și fiii tăi pentru totdeauna...” Nu te îmbăta cu sângele vinului tău trupesc. „Beți sângele celor drepți (carne nu este nimic), sângele Domnului, sângele duhului”. Nu spune că numai al tău este doar sânge. Cu aceasta îl infirmi pe adevăratul om duhovnicesc, creat după Dumnezeu în adevăr și evlavie față de adevăr și înmulți numărul acelor atei la afluent: „Fiule, cei răi să nu te înșele; vino cu noi, împărtășește-te din sânge, să ascundem în pământ un om drept fără drept, să-l înghițim ca iad, viu și să-i luăm amintirea de pe pământ. O astfel de jertfă este urâciunea unui idol, și nu miros de mireasmă pentru Domnul: Dumnezeu Îl iubește pe Dumnezeu.

Anton. Despre cei care jignesc pe Israel, iată ce cântă Psapia: „Cei care te-au jignit vor mânca carnea lor și își vor bea sângele ca vinul nou și se vor îmbăta”. II ce lupii aceia care nu pleacă până dimineața: „Da, mâncăm și bem, că vom muri dimineața”.

Pătrat. Așa a fost cândva fiica Ierusalimului, căreia Dumnezeu i-a spus astfel la Pezekpil: „Rădăcina ta și ființa ta din țara canaaniților: tatăl tău este amorit și mama ta este hetită și nașterea ta:

în aceeași zi în care te-ai născut, nu ți-au tăiat buricul și nu te-au spălat cu apă ca să te salveze, nu te-au spălat cu sare, nu te-au înfășurat. Dar iată ce scrie lângă ea: „Și mi-am întins aripile peste tine și am acoperit rușinea ta și ți-am jurat și am încheiat un legământ cu tine”, spune Ado-nai-Domnul, „și trebuia să pe mine, te-am spălat cu apă și ți-am spălat sângele de la tine și te-am uns cu ulei.” Fiicele Ierusalimului sunt: Rut, Judith, Estera, Susanna, Miriam. Sorbiți totul acoperit cu un văl de prostituată, ca mireasa lui Iuda Tamar. Așa că poți fi adus din acești tineri de capre frumoase și care sări în înălțime ca jertfă Domnului. Mai întâi recunoaște-te în tine pe cel care spune: „Și rușinea ta te-a acoperit”. Și fără aceasta, vei avea ceea ce vor avea bătrânii care s-au îndrăgostit de Susanna. IIлп

că primul syp Iuda, Ir a suferit: „S-a mâniat înaintea Domnului și Dumnezeu l-a omorât”. La fel i s-a întâmplat și fratelui său mai mic, Aukan. Cu aceeași frumoasă Tamar a trăit ca soție. Dar acest destrămat a vrut să-i redea sămânța, și nu acelui frate despre care: „Fratele meu este al meu, iar eu sunt fratele meu”. Și Dumnezeu l-a ucis și pe acesta. De ce Iuda, dormind frumos în fiicele Ierusalimului, l-a născut pe Pereţul atot-iubitor? Iată de ce: „M-am abătut de la el”. Ce? Onim: „Calea poruncilor tale curgea”. Vezi persoana cu care ai venit să bei? Știa deja ceva despre el însuși, simțea o voce înăuntru și, având spirit, îi dădu un inel drept gaj. Ce este un inel? Există o busolă, o roată, eternitate. Ascultă-l pe Ezechiel: „Duhul vieții era în roți”. Ascultă-l pe David: „Glasul tunetului tău în roată”. „Destinele Domnului sunt adevărate, mai de dorit decât aurul...” Și care, fără acest inel, se logodesc mirese cu ei înșiși, epph, întâiul lor născut, consacrat lui Dumnezeu, nu li se va naște, pentru că este imposibil să spune asta despre ei: „Iosif este soțul ei, care este neprihănit”, dar acesta: „Sobludpl Ephraim”.

Pamva. Despre aceștia, asemenea orbilor, lui Moise i se poruncește ferm: „Să nu înceapă să aducă jertfe zeului tău”. II Osea spune despre asemenea păsări stupide: „Nu s-a întors la Domnul său Dumnezeu, și nu L-au căutat în toate, iar Efraim era ca un porumbel nebun, fără inimă”. Iar la începutul Cărții Leviticului, după vițel, miel și țap, se spune despre păsări: „El își va aduce darul de la porumbei sau de la porumbei”. Atât de nebuni porumbei! Cunoaste-te!

Prietene. Bpblpya nu spune nimic care să nu privească o persoană. le spune Ieremia porumbeilor proști

că: „Părăsiți cetățile și rămâneți pe stâncă, locuitori ai Moabului, și veți fi ca porumbeii care cuibăresc în stâncile de la intrarea peșterii...” Acestea sunt stâncile din care bătrânii care s-au îndrăgostit de Susanna a dispărut, iar pasărea fără minte a lui Somnas, ziditorul de acasă, Isaia va izgoni: „Ce ești aici și ce este aici pentru tine? Dacă ți-ai sculptat propriul sicriu aici și acolo vei muri.” Acești desfrânați încearcă să corupă imaculata Susanna, Biblia. Ei se agață de o curvă, captivați de carnea lor și, după ce s-au transformat în ea, merg în iad. Pentru ei în Ieremia: „Desfrânarea ei a fost degeaba, a spurcat pământul și a săvârșit adulter cu piatra și cu lemnul”. Despre ei, enoriașul: „Sufletele soților ca ale soțiilor vor tânji, învățând mereu, dar niciodată învățând”. Dar ei înșiși sunt vinovați, nerecunoscând în ei înșiși limbajul răului din bine. Pentru aceasta, împreună acolo, sus la afluent: „Gura nebunului îl duce la rău, dar buzele lui obscene cheamă moartea”.

Anton. Dar cine este porumbelul curat? Iată una pentru tine: „Cine îmi va da aripi ca porumbeii?” Eliberați, dragi prieteni, în fața ochilor mei porumbeii care zboară ușor și văzători. Acești Isaieni m-au deranjat deja: „Se vor atinge de zid ca orbii și ca cei care mor fără ochi, vor învia, ca un urs și ca un porumbel, vor merge împreună”.

Pătrat. Iată un mesager care zboară către tine din corabie: „Și porumbelul s-a întors la el seara și avea o ramură de măslin cu frunze în gură”.

Pamva. O, ochii tăi binecuvântați! Au văzut pământul, au văzut pământul, dând naștere abundenței de iarbă, semănând sământă după felul și asemănarea ei. Cine a separat pământul de apă? Spune-mi draga! Tatăl meu, Noe al meu, lumea mea. Îl cunosc. Sunt cu el in casa lui. Am stat în corabie, nu am zburat fără ea în această lume, care îi îneacă pe cei răi și spală păcatele. El însuși m-a trimis în această mare, în potopul minții și înțelepciunii lui Dumnezeu, în apele Sfintei Scripturi. Adevărul m-a trimis la milă, iar MPR la adevăr. De aceea, adâncurile mării nu m-au devorat ca pe ceilalți. Aici! Port o ramură de măslin de acolo, de unde mulți - moarte, bilă și moarte.

Mila și adevărul s-au întâlnit și în câteva zile apa se va usca de pe fața întregului pământ. „Țara Domnului și împlinirea ei”. În vremea aceea nu mă voi mai adăposti în corabie, odihnindu-mă în ceea ce este totul în toate. „Voi zbura și mă voi odihni”.

Prietene. Este greu să vezi pământul adormit. Doisprezece bătrâni sunt trimiși de la Moise pentru a judeca, a vedea, a cerceta, dar dintre acei iscoade aleși înșiși, doi erau numai buni: Caleb și Isus, iar ceilalți doar oameni corupti. Un porumbel lung, cel mai drag Caleb, spune aceasta: „Țara la care s-a uitat este foarte bună. Dacă Domnul ne iubește, El ne va aduce în țara aceea.”

Anton. Pentru a vedea pământul fericit, Dumnezeu îl ridică pe Moise pe un munte înalt. Acest munte din Avarim înseamnă același lucru cu Paștele. Pe acest munte s-a odihnit și cu un porumbel. „Și voi zbura, și voi dormi”. Dar ochii lui nu s-au întunecat.

Pătrat. Pământul este împărțit de apă, pământul promis este împărțit de păgân. Acolo se odihnește porumbelul și în țara muntoasă a lui Israel. Despre care: „Țara în război a încetat să mai fie”. „Pământul s-a odihnit de război”. Ah, dragă pământ! Pace pash! Cine ne va spune despre tine? Unde este porumbelul? Unde este spionul?

Pamva. Unde sunt aripile alea de porumbel, argintii? Unde sunt picioarele roșii de pe munți care vestesc pacea, vestesc vestea bună? Cine poate măcar să ne povestească despre acel pământ înalt și îndepărtat, despre care: „Pe el trăiesc animalele tale, Doamne! Când vei merge înaintea oamenilor tăi? Atunci, poate, în spatele conducerii voastre, pământul se va zgudui, va fi împărțit în două, vom vedea uscat. Cerurile vor da rouă, dar pământul își va da roadele.

Prietene. Oricui se recunoaște pe sine i se va da cuvântul pentru Evanghelie de către împăratul sinodului, cel despre care preoții spun: „Împăratul drepților ridică pământul, dar soțul, călcătorul legii, sapă”. Cât de greu este să vezi acest pământ, ascultă-l pe Petru: „Acesta este ascuns celor ce vor să știe”. Ce este? Iată chestia: „Raiul a fost primul”. Și ce altceva? „Și pământul este din apă și în

mijlocul apei, format prin cuvântul lui Dumnezeu”. Doar Israelul tânjește după el și îl vede. „Așa cum apa rece este favorabilă unui suflet însetat, tot așa sunt veștile bune de pe pământ de departe.”

Pamva. Cine ne va potoli setea de somn? Unde este acel ochi, despre care: „Ochiul bun bucură inima, dar slava bună îngrașă oasele”?

Prietene. Iată evangheliile pentru tine! Ascultă-l pe Isaia: „Domnul oștirilor a poruncit armurierului păgân să vină de pe pământ de departe, de la marginea temeliei cerului, Domnul și armurierii lui au corupt întregul Univers”. Oh sph

amintindu-și, le numește pasăre. „Voi face tot ce am lăsat moștenire, chemând de la răsărit o pasăre și de pe pământ de departe...” Acum, amintiți-vă de acele păsări care, sub Avraam, stăteau pe trupurile împărțite în jumătate.

Upton. Uite, pătrat! Iată un alt porumbel, Ezechia în Isaia! „Ca rândunica, voi cânta și ca un porumbel, voi învăța. Ochii mei au pierit ca să privesc înălțimile cerului către Domnul care m-a izbăvit”. Foarte în acord cu David spune: „El și-a adus aminte de anii veșniciei și a învățat”. „Adu-ți aminte de prima dintre toate timpurile, că eu sunt un zeu și că nu este nimeni în afară de mine, proclamând primul lucru care urmează înainte de a fi El și imediat s-a împlinit.” Vezi unde se uită ochiul porumbelului? Pentru o eternitate sigură. Aici a dispărut toată inima lui David, crezând că nimic nu poate fi coruptibil. „Și mai întâi am știut din mărturiile tale pe care le-am întemeiat pentru totdeauna.” Iată inelul lui Iuda, dat celui mai iubit Tamar ca gaj, și o grivnă de aur și un toiag. Iată o ramură de măslin pentru tine: „După mila ta, după soarta ta, trăiește-mă.”

Pătrat. Mulțumesc pentru acest cuplu, pentru Ezechia și David. Ei bine, pentru tine pentru pph un porumbel drag fratelui tău! Fratele ei, care a zăcut până a treia zi nu în pântecele unei balene, ci într-un sicriu de piatră, noul nostru Iona, adică un porumbel, se învrednicește cu bunăvoință să-i spună: „Tu, porumbelul meu, într-o piatră. acoperă lângă partea din față, arată-mi aspectul tău și creează o voce pe care să o pot auzi pe a ta, pentru că vocea ta este dulce și imaginea ta este frumoasă. Acest înveliș de piatră în care se află, nu credeți că există o peșteră și un pat aspic, comemorat de Psaia, ci o altă peșteră, mai înaltă decât cea de aspidă. „Un flăcău își va pune mâna pe peșterile aspicului și pe patul nenorociților aspicului.” Notă: „la peșteri”, adică deasupra peșterilor, deasupra peșterilor celor. Altfel, Isapya ar fi dat-o afară din cabanele aspide precum Somnas: „De ce ești aici?” Dacă ar fi fost altul, în afară de Isaia, îngerul fulgerător i-ar fi spus: „Nu aici! Înviat!

Caută mai sus! Sunt la vârf. Fii înțelept cu privire la munte. De ce te târești prin ticăloșie pieritoare cu un șarpe? Ești viclean, ca șarpele, dar nu ai ochi de porumbel curat și imaculat, despre care Habacuc: „Ochi curat, ca să nu vezi răul și să nu te uiți la osteneli dureroase. Munca și boala sunt în inimile lor.” „Atâta timp cât îmi pun

un sfat în suflet...” Dar în timp ce dormea, o pasăre arătosă a zburat în acea crăpătură: „Te voi pune într-o despicatură a unei pietre”. Există ceva asta ptp-

Tsa își va găsi un templu pentru ea însăși. Aici, pe lângă Moise, zeul π Ezechiel introduce: „Și m-a adus în fruntea curții și a văzut că π este o singură fântână în zid. Și mi-a zis: „Fiul omului, sapă peretele.” L-am săpat și există o ușă.” Aici toată viziunea, profeția și înțelepciunea sa, cum a văzut o fântână, cum a dezgropat o stepă, prin care David avea să urce, dar totuși, sub îndrumarea lui Dumnezeu. Deci nu este de mirare că mireasa nu se află în perete, ci lângă stepă. Aproape de intrare, dar deja în spatele zidului, de cealaltă parte, trecând de el, sau cu David, sau în israelieni împărtășind cu Avraam: „II Avraam va ședea lângă ei”.

Anton. Oh! Cât de mult mi-ai împrumutat sufletul acestei păsări! Ea este demnă de un astfel de frate și fratele aceleiași surori. Îți voi plăti pentru ea cu o turmă întreagă la Isaia: „Cine sunt ei, ca să zboare ca norii și ca porumbeii, pui la mine?”

Pătrat. Turma este dulce cu mine. Da, și Domnul însuși este dulce, dorm oaspeții. Părea să iasă în întâmpinarea lor și cu bucurie întreabă: „Care sunt esența?” II pare să le spună același lucru cu brațele întinse de îmbrățișat, ca și miresei: „Tu ești porumbelul meu!”; "Voi sunteți prietenii mei!" Slujitorul nu știe ce face Domnul său: ochii tăi sunt binecuvântați. Lumina luminii, porumbelul porumbeilor, tatăl fiilor, duhul duhului se întâlnește: „Ridică-ți ochii în jur și privește de departe copiii tăi adunați”.

Pamva. Porumbelul este Pona, porumbelul este Isaia și toți văzătorii sunt profeți. Jertfește darurile acestor porumbei Dumnezeului tău. Adu (cunoaște) un cuplu. Un alt porumbel trebuie să fie și este în tine, doar recunoaște-l. Cunoaste-te.

Prietene. După ce a spălat mielul, care era închinat pentru păcate, botezatorul a văzut duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Duh la spirit, ca să-mi placă merge. Dar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă nu ai fi recunoscut anterior vocea din tine care spunea: „Acesta este fiul meu...” Începutul și sfârșitul sunt aici: cunoaște-te pe tine însuți.

Аπтó n. „El vede duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel”. Este similar cu acesta: „Păsările au zburat pe trupurile lor care au fost sfâșiate”. Se aude un tunet de voci și iată groaza lui Avraam.

Pătrat. Un porumbel este fiecare persoană. Dar el trebuie să asculte de Țefania: „O, cetate strălucitoare și izbăvită, porumbel!” Dar necazul este că scrie mai departe: „N-am auzit o voce,

El nu a acceptat pedeapsa și nu se va apropia de zeul său. Tocmai din acest motiv nu se va apropia că nu ascultă glasul tunetului: cunoaște-te pe tine însuți.

Pamva. Își va aduce darul de la turturele sau de la porumbei. Ce sunt turturelele? La ce folosește zeul turturele? Lasă vânătorii și păsările să-i prindă! Și te cunoști pe tine însuți. Tot ce-ți aparține. Ești un turturel! Ai gât! Cunoaste-te! Iată-ți gâtul! „Cât de iubite sunt satele tale, Doamne al oștirilor!” Simți dorința arzătoare a acestui porumbel? „Sufletul meu dorește și moare...” Acest porumbel nu doarme și suspină pe ramuri solitare. – Dacă îmi dau somn la ochi? Somnul este tot carne. Dar privirea ei ascuțită disprețuiește toate acestea: nu se demnează să privească, îmi întorc privirea de la deșertăciune. „Ce aș mai avea în rai...” Ah! „Toți cei ce se vor îndepărta de tine vor pieri”. „Inima mea și trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu”. Văd curțile voastre și dispar în ele. Opp cuibul meu. „Acolo vor cuibări păsările!” La marginea raiului! Iată-ți gâtul! Dedică-l Domnului tău. Recunoaște-te!.. Domnul tău este acolo! Și totul este în el.

Prietene. Uite, Pamva! Al meu zboară și la turturicul tău. „Ce sunt obrajii decorați ai teopului, ca turturele?” Obrajii sunt vecinii ochilor. În ochii unei mirese porumbel trăiește clarviziunea pătrunzătoare, ca lumina zilei, iar pe obrajii ei, ca pe boabe roșii, puritatea, fidelitatea, gelozia și acea dorință: „Poftele cuvioșilor încântă sufletul, dar faptele celor răi. sunt departe de minte.”

Upton. Nu este Jacob un turturel? Și-a așezat și cortul pe munte, ca un turturel care își cuibărește singur, și înaintea lui socrul Laban a spus așa: „Cu dorință ai vrut să mergi la casa tatălui tău”. „Dorințele și sufletul meu se termină în curțile Domnului.”

Pătrat. Dar care sunt obrajii turturelei? Obrajii sunt la fel ca chipul, dar ascultați afluentul din jurul feței: „Chipul înțelept este înțelept, dar ochii nebunului sunt la marginile pământului”. Vedeți că aici ochii și fața sunt toate la fel. Așa că nu este de mirare că măcar porumbei, măcar o pereche de porumbei, sunt aduși în dar lui Dumnezeu. Porumbelul străpunge cu privirea, porumbelul dorește la fel cu sete. Cum poți iubi, nu proppk-nu? Cum să nu iubești și să pătrunzi? Somn-το cuplu inimos drag lui Dumnezeu. Ea vede pământul lui Dumnezeu, tânjește să găsească vântul iubirii dulci și al milei pline de har. Porumbelul caută: „Înfățișarea ta este pentru mine”, iar turturașul tânjește după: „Fă-mi vocea să fie auzită”. Dove: „Ce zici

de vreme ce a ta e frumoasa”, porumbel: „Ce dulce e vocea ta”. Ea își întinde privirea și dormind - aripile poftei și, împerechendu-se împreună, formează o singură pasăre. Ea găsește o creangă pe noul pământ, într-un loc verde, iar aceasta de acolo pe crengi mormăie în lumina roșie a vremii: „Iarna asta a trecut! Ploaia a plecat, a plecat. Apa de sub ceruri s-a adunat în adunările ei și a apărut uscatul, a trecut iarna, au apărut florile pe pământ, s-a copt vremea tăierii

strugurilor, glasul porumbelului se aude în țara noastră... găsit cel mai sigur. loc pentru puii ei. II precum ochiul intelept al aceluia este la capul lui, la inceputul lui, in Domnul ei, asa puii de turtura nu sunt la capatul pamantului, nici aici, nici dedesubt, ci acolo - sus, in curtea lui. Domnul, înaintea Domnului. Departe, unde cetățile Hebron și Davpr, de unde zboară păsările, de unde coboară și urcă îngerii lui Dumnezeu, unde se ascunde David: „M-a acoperit în taina feței sale...” Și ca să nu se gândească cineva. că în aceste păsări ale Domnului chipul exterior și privirea lăudată, să audă Sirah: „Inima omului își schimbă fața spre bine”. O inimă curată dă naștere unui ochi de porumbel și a unui glas de porumbel. Gura nebunilor și ochii lor trăiesc în aceeași inimă, dar inimile celor înțelepți sunt rădăcina și capul înfățișărilor lor exterioare.

Pamva. O imagine minunată conform căreia păsările sunt ordonate să fie sacrificate. Ordine de a rupe capul și de a decanta sângele. „Lasă-l să-i rupă capul (golubov) și să sângereze.” De asemenea, poruncește să taie laringele cu pene și să-l arunce spre răsărit, unde se află cenușa: „Să taie laringele cu pene și să-l arunce de pe altar la răsărit, la locul cenușii”. El nu poruncește ca porumbelul să fie împărțit ca vitele, ci doar: „Să-l rupă de aripi și să nu se despartă”. Un astfel de sacrificiu este mirosul de tămâie pentru Domnul.

Iată bucătăria și prostiile lui Dumnezeu!

Biblioteca „Runivers”

O CONVERSAȚIE DE MAI MAI A DOUA DESPRE CĂ ESTE UȘOR SĂ FII Binecuvântat

Persoane: Mihail, Daniel, Israel, Terah, Naeman

farra. Oh, Naemap! Mângâie-mă prietenul meu...

Harta de nume. Cine te-a speriat, frate Farrah? A indrazni! domnule tu! Nu-ți fie frică! Desigur, ai stat în gazda celor: "Sicriul este deschis - laringele lor ..."

Farr a. Acele sirene mi-au umplut urechile și inima cu cântări jalnice și jenate L

Micha și L. De ce nu ți-ai astupat urechile cu ceară ca vechiul Ulike?

Farr a. Doarme Taipa îmi este necunoscut. Și știu că mi-au cântat multe minuni care mi-au descurajat inima. Nu este un miracol? Există un anume profet în Europa, Sfântul Peremel. A găsit un suc de plante care îi reînnoiește tinerețea pentru el și prietenii lui, ca tinerețea unui vultur. Auzi a doua minune. Un anume doctor în medicină a mâncat doar pâine și apă și a trăit fără nicio boală timp de 300 de ani.Iată al treilea! Un anume Kalmyk are ochi atât de repede încât vede mai clar și mai departe decât orice telescop. Cu asta m-au captivat sirenele cu glas dulce! Și ochii mei devin mai slabi pe zi ce trece. Nu ceai de trăit și 20 de ani. Cine îmi va reînnoi tinerețea și ce țară? Vârsta mea se termină...

Mihai. O, Farra! Nu-ți face griji, prietene. Vă vom unge urechile cu ceară, miere și fagure: veșnicie. Dumnezeu este cu noi, înțelegeți,

ignoranților! Sfatul tău și cuvântul va fi stricat, căci Dumnezeu este cu noi. Auzi pe Domnul forțelor, sfinți-l. „El va fi sfințirea ta dacă te încrezi în El.” Altfel, toată cetatea voastră, păgâni atinși, păgâni necredincioși, va fi pentru voi o piatră de preta-kain și o piatră de cădere și un caz de stricăciune. „Voi fi zdrobit, se vor apropia și oamenii vor fi luați în fortăreață

cei care sunt.” O, prietene Israel! Fericiți suntem, căci ceea ce este plăcut lui Dumnezeu este clar pentru noi.

Israel. Uită-te la mine, Farrah. De ce ai fost captivat de cântând sirenele tale măgulitoare? Aici te atrag la piatră poticnindu-te și căzând. De ce, uitând pe Domnul, sfințiți ceea ce nu este sfânt? „El va fi sfințirea voastră, dacă vă puneți încrederea în el”. Prietenii Peremiinei îmbătrânesc, iar munca nedureroasă a medicului va fi întreruptă, iar ochii Kalmykovilor se vor întuneca. „Maeștrii răbdători vor reînnoi cetatea, vor câștiga aripi ca vulturii, vor curge și nu vor fi deranjați, vor merge și nu se vor întrista.”

Dani π l. Ascultă, Farrah! Înțelegi ce înseamnă a sfinți?

F a r r a. Hei, nu înțeleg! Invață-mă!

Danemarca l. A sfinți înseamnă a stabili și a afirma. Sfânt înseamnă de neclintit, de neclintit... Când Isapya strigă: „Sfințiți pe Domnul oștirilor”, atunci înseamnă că numai El este sfânt, adică o piatră este greu de construit în siguranță un templu pentru noi și nu am îndrăzni nu sfințim nicio făptură, ca un jurământ și nisip. „Toată carnea este fân”. Dar cuvântul lui Dumnezeu, iată temelia, puterea și duhul, dăinuie în veac. Adamant este în sine greu, iar noi, considerându-l doar ca atare, îl facem greu. Și aceasta este: „Îți va fi pentru sfințire, dacă te încrezi în ea”. Sprech te va sfinți și va afirma fericirea casei tale pentru totdeauna și nemișcată, dacă, după ce ai turnat gunoiul, tot nisipul și fânul, îl vei cinsti singur ca sfânt și ferm.

Farr a. Hei, prietenul meu Daniel! Nu ai judecat bine.

Dahlia L. Scuipă, draga mea, pe tinerețea Veremisvei, pe tristaletul doctorului și pe ochii kalmuci. Prietenia adevărată, fericirea adevărată și tinerețea dreaptă nu vor scădea niciodată. Ah, tot ce nu este al nostru pe care trece trecerea lasă. Lasă-l să fie cu noi până ne părăsește. Dar da, știm că toate acestea sunt un prieten infidel pentru noi. Unul moare la 39 de ani, iar celălalt la 300. Dacă moartea este nefericită, atunci ambii sunt săraci. Mângâierea prizonierului nu este mare, că unii în trei ore, dar în 30 de zile va fi târât la eșafod. Care este atunci sănătatea mea, care este sfârșitul slăbiciunii? Ce fel de tinerețe pentru mine, dând naștere la bătrânețe pentru mine? Oh! Nu numi dulceață dacă dă naștere la întristare. Nu face nimic cu longitudinea care se oprește. Nu numi fericire nimic care este infirmat. Din roade și de la sfârșitul judecății Lui este fiecare lucrare.

Nu-mi place viața care este imprimată de moarte și acea viață însăși este moarte. Sfârșitul afacerii, (fii judecătorul!

Nu un vultur care zboară, ci unul care se prăbușește ușor. Nu ochiul care devine limpede, ci cel care nu se întunecă.

Iată un ochi drept pentru tine, precum este scris despre prietenul lui Dumnezeu: „Ochii lui nu s-au întunecat, nici gura nu i-a putrezit”.

farra. O, Naeman, Naeman! Mângâie-mă, prietene!

N a e om. O, suflet bun! O voce dulce, de sirenă, te-a vrăjit, trăgându-ți barca spre pietre. Pentru ea! Despre aceste pietre, glasul acestui Isaia: „Se vor apropia, vor fi zdrobiți și vor cădea”. „Casele vor fi pline de zgomot, iar sirenele se vor odihni aici”. Dar nu-ți fie frică! Domnul te va izbăvi. El va pune în temelia ta o piatră de mare valoare, o piatră de temelie. „Atunci vei fi mântuit și vei înțelege unde ai fost.”

farra. Nu te mira de asta, că ești vrăjită, dar spune-mi, unde nu se aude vocea acestor păsări de pustie?

Sirenele oceanului măgulitor! Fermecător cu glasul lui, Un biet suflet pe drum Vrea mereu să adoarmă, Nu navighează pe mal.

Iată, mi s-a împlinit că am cântat de băiat.

Naeman. Și îți voi cânta din același cântec:

Răspândește vigoarea pânzelor

Și mintea aripii tale, plutind pe o mare furtunoasă. Ridică-ți ochii spre durere, Fie ca să curgi pe calea cea dreaptă.

farra. Spune-mi, Naeman, ce înseamnă sirena? Am auzit că sirena înseamnă pasăre din deșert.

Naeman. Când nu înțelegi că există sirene, nu vei înțelege că există o pasăre din deșert. Alt lucru este să înțelegi numele și alt lucru să înțelegi ce înseamnă numele. Veți înțelege acest nume sau voi spune: acest sunet este Hristos. Dar, Doamne ferește, să știi ce înseamnă acest nume.

farra. Deci nu spune-mi un nume, ci o faptă.

Naeman. Siren este o proastă blândă, desenez

că îți construiești fericirea pe acea piatră, care nu stabilește, ci se sparge.

farra. Mesteca cat mai usor si delicios...

N a e om. Ai atât de mulți înțelepți glorioși și respectabili! Toate înghițiturile sunt sirene. Ei seduc în această viață pe bătrânii și semenii plutitori. Privește cu ochii inimii la marea vieții. Uită-te la străpungerea și căderea înotătorilor și la strigătul ph. Unul voia să se cuibărească pe capitală, ca porumbelul lui Noe pe un deal, iar la bătrânețe era tulburat. Altul din pământul trupesc s-a gândit să-și construiască propria casă, iar la sfârșitul anilor i s-a făcut rușine. Un altul era bazat pe o piatră de milă gigantică și era un piercing pentru el. Te gândești, dar ești și gelos să stai pe piatra tinereții trupești, a nedurerării trupești și a ochilor tăi trupești și iată că te așteaptă străpungerea, căderea și zdrobirea.

farra. Aruncă furia umană, dar spune-mi, ce înseamnă pentru Sirene să fie pe mare? De ce pe apă?

N a e om. Atunci ce e în forfotă. Ei nu vor să meargă la liman și la sânul lui Avraam, la pământul împietrit și solid cu Israel, ci cu Faraon. Aici aveți o figură magnifică și o imagine reverentă a speranței și a înșelăciunii! Prin liman, prin sân, se formează speranța, dar prin mare și apă, înșelăciunea oricărei făpturi. În Evanghelie, piatra și nisipul sunt la fel. Un om înțelept construiește o casă pe aceasta, iar un soț despărțit construiește o casă pe aceasta. Chivotul și Potopul sunt la fel? Apa și fierul Elpsian[4] nu sunt la fel? Sunt deșertul de patruzeci de ani și Țara Făgăduinței la fel? De îndată ce Israelul trece – toată acea mare, apă, nesiguranță – temelia și speranța sfinților nebuni, după cum este scris: „Râul care curge este temelia lor”; „sirenele odihnesc aici”; „vor fi emoționați și nu se vor putea odihni; nu te bucura de cei răi”.

farra. Ai spus deja multe și m-ai făcut curios. Deci spune-mi: de ce interpretează alții că sirenele lui Isaia[5] sunt păsări pustii, dar cuibăresc în orașul pustiu al Babilonului?

Angajează un. O, puiule, cu fabulele tale! Mestecă numai cu un dinte de om în această oră, în felul lui Samson, vei găsi fragedă la greu și mâncare la gol. Păsări din pustie - nu sunt ei falși profeți, cântări goale? Babilonul gol - nu este o piatră? Nu este totul gol, ce este vanitatea? Nu tot lp este apă, ce nu este solid? Ascultă, iată o pasăre! „Efraim, ca un porumbel nebun,

având inimi.” Mica îi numește pe ucenicii acestor păsări fiicele lui spreiskpmi și, ca și cum ar fi despre Samarip, care se satura de astfel de păsări în locul ei, strigă: „El va crea plânsul ca șarpele și plânsul ca fiicele unui spreiskpkh”. La aceste păsări nebune, următorul răspuns divin: „Vino la mine, ascultă-mă, cei care ai distrus inima, care ești departe de adevăr”. Despre aceleași păsări necurate, Variola cântă așa: „Cum voi răsturna păsările cerului... Vai de ele, că au

sărit de pe mine”. El îi numește pe discipolii lor copiii apelor: „Domnul va răcni ca un leu și copiii apelor vor fi îngroziți”. Copiii apelor și fiicele Sprenskpei sunt la fel. În Isaia ei sunt numiți pui luați de la păsările care plutesc. Dormiți bine sirenele se numesc șerpi și reptile. „El va crea plânsul ca un șarpe...” „Vor linge cenușa ca șerpii...” „Le voi trimite la pământ ca pe reptile.”

De ce să mergi acolo? Apoi, pentru ca toate zilele vieții lor să mănânce murdărie. Aceștia sunt îngeri fioroși, câini, lucrători răi, nori fără ploaie, apă, pământ, fără spirit...

farra. Deplin! Deplin! Vorbește-mi despre păsări bune. Înțeleg deja că, desigur, această pasăre nu cântă rău: „Glasul porumbelului se aude în țara noastră”.

Naeman. Vă voi elibera câteva păsări ale Evangheliei din corabie. Uite! „Cine sunt cei care zboară ca norii și ca porumbeii cu pui la mine?” La fel ca tempo-ul și apa cuptorului în norii de aer, așa apa este adâncă - sfaturi în inimile acestor bărbați și a puiilor lor. Și precum ochii porumbelului sunt mai înalți decât valurile apelor împrăștiate, tot așa inima lor s-a ridicat mai presus de orice putrezire. Priviți din nou la corul de munte al păsărilor cu vederea lungă: „Te-a ridicat ca un vultur pe aripi și te-a adus la Sine”. „Unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii”. Nu este un vultur: „Îngerul Domnului îl va prinde pe Filip”? Nu este un vultur: „Enoh nu va fi găsit viu”? Nu este un vultur: „Ilya a fost luată de un vârtej”? Aici urcă vulturul: „Cunosc un om care a trecut de pebes”. Iată vulturul: „Îngerul Domnului îl ia pe Habacuc de vârful lui”. Iată vulturul: „Te voi ridica, Doamne, că Tu m-ai înălțat”. Uită-te la acest vultur amabil: „I-am văzut gloria...” Unde zboară? Ah, au depășit cadavrul și putrezirea. Ei și-au fixat ochii asupra lui: „Viața Lui va fi luată de pe pământ”. „Splendoarea Lui se va ridica deasupra cerurilor”. Oh! Uite aici!.. Nu zboară acel evanghelist cu o ramură de măslin din arca lui Noe, aducând pace nouă? II, zburând, iată ce pare să cânte: - Îndrăznește! Inima voastră să nu fie tulburată de potop

apele sprenului! Văd un deal de nezdruncinat, vârfurile munților, ridicându-se de sub valurile potopului, văd pământul și portul de departe. Crede în Dumnezeu: acolo ne vom odihni. — Cine-mi va da aripi? „Ochii tăi vor vedea pământul de departe”. Și dragul meu și porumbelul doarme. Zboară în sus, cântând: „Acum voi cânta un cântec iubitei mele”. O, Farra! farra! Simți gustul în muzele profetice? Altfel, fugi și mergi la Galateni.

farra. Crezi că cântatul sirenelor este mai plăcut pentru mine?

N a e om. Ei, prietene, cred că un lingușător unge mai mult ulei în ungerea lui decât în pedeapsa tatălui său, și că aurirea falsă este mai strălucitoare decât aurul însuși și că dansatorul lui Irod este mult mai frumos decât Zaharpna Elisabeta. Dar amintește-ți pildele: „Colibă nu este glorioasă cu colțuri, este glorioasă cu plăcinte”, „Nu o cerere roșie în stil, ci în lege”. În cea mai dulce otravă, răul lăuntric

distruge dulceața. Pilda antică doarme: 'Απλός g τής 'αληΗείας - „Adevărul are o vorbire simplă”.

Pnako cântă în biserică și ppako la mascarada. Ridiculos, care caută cuvinte roșii la cineva pe care îl întreabă de drum și care lăcuiește aur curat. De ce profețim desfrânarea în cântece? Lasă minciuna sirepiană să fie acoperită cu ea! Și ceea ce ei cântă în figuri, figurile sunt saci de aur și coji pentru grăuntele lui Dumnezeu. Spe este o alegorie și adevărat este ποίησις, a blestema creația, a pune aurul lui Dumnezeu în pustiul trupesc și a face din ea un duh din carne, poate cineva care este iute la minte va găsi într-o cutie un tânăr evreu frumos, luat. deasupra apelor unui evreu. „Îngerii creează spirite de schimb (spirite).” Iată adevărații piiți, salvează creatorii și profeții, iar iubitului Davpd îi plăcea să citească aceste scripturi: „Am studiat mâna ta în creații”.

farra. Cu toate acestea, păsările din arca sunt și ele plăcute pentru mine. Ei cântă cu înțelepciune. Eliberați încă unul.

Mihai. Te dau drumul, aplică aici, Farrah! Ridică ochii. „Ca rândunica, voi plânge și ca un porumbel, voi învăța.”

farra. Ce nonsens? În ce țări se nasc rândunelele zgomotoase? Și avem opp la fel ca greierii. Un porumbel este mai prost decât un pui, cum poate fi filozofic? Vedeți cât de încăpățânate sunt muzele profetice? Acestea sunt păsările pe care Noe le-a adunat în chivotul său! Și sirenele mele sunt blânde, dulci,

limpede, tare și în cele mai glorioase cuvinte la modă pe care le cântă. Însăși valurile mării par să se ridice și să danseze din cântat, ca din Orfeu Psaltirea 7, și nu există asemenea vite și fiare proaste, nici măcar cea mai nesimțită ciot și deal, încât să nu le înțeleagă, încât să nu le înțeleagă. nu sare și cu exclamație nu stropește în palme și nu este de mirare că universul este târât.

Mihai. Nu-ți fie frică, Farrah. Israel vede două. Aceasta este toiagul și puterea pentru el de a face hrană din otravă, viață din moarte, gust din furie și din aspru, neted și nimic nu-i dăunează. Seamănă o piatră, traversează marea, ridică un șarpe și bea smirnă pentru dulceață. Stomacul îi gătește totul pentru bine, iar dinții îi sunt șterși și totul este transformat în bine. Ascultă, Israel! Spune-i gândul lui Ezechia. Bea acest discurs aspru, așa cum este scris despre tine: „El bea din pârâu pe drum...” O, Israel! Treci pârâul, mergi la al doilea, adică al tău.

Israel. „Domnul mi-a dat o limbă...” Rândunica și porumbelul înseamnă Israel. Uită-te la perete, Farrah, și spune-mi ce vezi? Uite aici!

farra. Văd o imagine în care este scrisă o pasăre, care se ridică de pe malul mării și zboară pe un alt mal, invizibil.

Israel. Aceasta este o imagine israelită, numită simbol. Rândunica, fugind de iarnă, zboară peste mare de la țărmul nordic la cel sudic și, zburând, strigă: „Nu este loc pentru mine aici”. Această rază lovește acest simbol al inimii Eekipny: „Ca o rândunică, voi striga”. Israel vede două peste tot. Simte rândunica și prin ea, parcă printr-un semn care duce la țintă, vede o inimă curată, strălucitoare și dumnezeiască, plutind deasupra apelor neclintite către mamă și firmament cald. Aceasta înseamnă să stai de pază cu Habacuc, să ridici ochii și să fii observator în Sion. Cel netăiat împrejur cu inima vede doar semne, fără metaforă. Uite, Terah, și trece acest simbol. Vedeți o fecioară înaripată, întinzându-și brațele și aripile și dorind să zboare prin abisul mării spre dealurile care ies de departe. Și iubita ei deasupra dealurilor și norilor zboară reciproc spre ea deja, întinzându-și brațele pentru a se îmbrățișa. Aici vezi o arcă plutitoare. Aceasta este o femeie curată, despre care este scris: „Două aripi de vultur mare i-au fost date unei femei”. Șarpele cu șapte capete nu a putut să înece această femeie binecuvântată cu un potop de vărsături. Ea strigă: „Cine va da

eu aripi?... Iată-te, rândunele: „Ca o rândunică, voi striga așa...” „Nu cu mare putere, nu cu puterea vocii ei, ci în duhul meu”, spune Dumnezeul Atotputernic. . „Bucură-te foarte mult, fiica Sionului; propovăduiește, fiica Ierusalimului!” Nu o rândunică a lui Pavel, care propovăduiește nu în înțelepciunea Cuvântului și în orgia lumească și în curvia sireniană, ci în învățătură și în splendoarea Duhului Sfânt? Și când rândunica strigă că malul de nord este periculos pentru ea și că a recunoscut malul sudic de încredere, nu vede ea două? Și nu este același lucru pe care ne anunță: „Cunosc o persoană”, „Mă laud cu asta”. Nu este același lucru cu David: „Voi zbura, voi dormi”? Nu este același lucru cu îngerul: „Iată, vă aduc mare bucurie”? „Nu există aici...” „Îl vei vedea acolo...” „Nu este pace pentru mine aici”. Însuși Ezechia, spunând: „Ca o rândunică”, și așa mai departe, adaugă tot timpul asta: „Pentru că ochii mei au pierit”, adică am încetat să văd ceea ce văzusem înainte. Am văzut o singură apă, un singur trup și un sînge, o singură zonă pustie și deșertăciune, și aceasta este una și nu este nimic, de aceea am fost orb, văzând că nu este nimic și doar o umbră. Acum, ochiul meu nebun a dispărut și s-a transformat în ochiul credinței, care vede în trupul meu un obonpol de carne și sânge instabil, întinderea și înălțimea Domnului meu, Duhul lui Dumnezeu, cuprinzându-mi praful în mână. , și există un al doilea și de încredere, a doua persoană este Domnul meu. „El m-a izbăvit și mi-a luat boala sufletului”. De aici toți cei înviați te vor binecuvânta, iar eu, care am prins viață ca o rândunică, voi striga așa, iar ca și Pavel, așa voi învăța. „De acum înainte, voi crea copii care să-ți proclame dreptatea...” „De acum înainte, nu cunoaștem niciunul după complot. Dar chiar dacă am înțeles după trupul lui Hristos, nu înțelegem până astăzi.”

Uite, Terah, și la un alt simbol, în centrul căruia lovește discursul lui Ezekpin. Uite aici!

farra. Înțeleg. Chiar în vârful pietrei, în mijlocul mării în picioare, se află un fel de pasăre. Piatra este asemănătoare cu sirena.

Israel. Cum poate fi sirena când vocea simbolurilor este următoarea: In constantia quiesco, adică „Mă sprijin pe inviolabilitate”.

Ce fidelitate în spren, acoperită de valuri? Acesta este dealul de piatră al eternului, care a răsărit de sub potopul universal, pe care s-a odihnit porumbelul lui Noe, cu o asemenea evanghelizare: Inveni portum Jesum. Sago, munde, valet! M-a asezat jactastis. Nune mihi certa quies8, cu alte cuvinte

„La revedere, potop elementar! Mă voi odihni pe dealurile celei veșnice, după ce am găsit o ramură a fericirii.

Iată porumbelul lui Noe! Ascultă-i vocea: „Și-a adus aminte de anii veșnici și a învățat”. — Pune-mi picioarele pe piatră. — M-ai ridicat până la piatră. „Domnul este stânca mea și stânca mea”.

Iată un alt porumbel: „Cu sârguință conduc, la curgerea intenționată”.

II cum voi ajunge la învierea morților? „Am înțeles după trupul lui Hristos, dar acum nu înțelegem asta.” Poate, uită-te la mine la fiul lui Ionin, a vorbit porumbelul. „Binecuvântat ești, Simone, fiul lui Iona. Căci carnea și sângele nu v-au descoperit pe voi (pe mine), ci tatăl meu care este în ceruri... Tu ești o stâncă (kpfa), și pe această stâncă îmi voi întemeia toată biserica...”

Ai auzit de piatra Daniel? Vezi că este. Ai auzit apocalipticul castelului? Vezi că este. Ai auzit lp paradise? În sănătatea ta! Ați auzit despre țara minunată, care este din apă și în mijlocul apei? Aici este pământul promis! Amintiți-vă de margarita Evangheliei 9. Amintiți-vă de drahma dobândită 10. Amintiți-vă de eliberare, vindecare, înviere și așa mai departe, și așa mai departe, și așa mai departe. Toate acestea și toate muzele profetice, ca niște săgeți drepte ale fulgerului, lovesc această piatră sfântă și singură, călăuzitoare. Vezi, Terah, în ce port a navigat discursul lui Ezekpia! Nu îndrăzni să huliți păsările lui Noe. Cântă încet, dar vocea lor este subțire, ascuțită și înaltă. Și sirenele, ca niște lebede, cântă tare krpk, dar, conform proverbului, „A zburat sus, dar nu departe de sat”.

farra. Într-adevăr, m-am îndrăgostit de păsările tale. Arca ta este ca un cal troian 11. Eliberează-mi măcar încă unul. Îmi place că doi oameni cântă: unul în urechi, celălalt în minte, după cum scrie: „Am auzit doi”. Acum văd că acea pildă veche nu este goală: „Cel care nu poate număra doi este prost”. A vedea o poșetă înseamnă a nu ști ce este în poșetă - asta înseamnă a vedea și nu a vedea. Înțeleg, trebuie să vezi doi oameni peste tot. A vedea un obscen înseamnă a nu ști ce este în el, nu înseamnă a te cunoaște pe tine însuți. Sirenele cântă apă, iar păsările tale cântă apă π port. Apa este punga, iar portul este imperialul 12. Corpul este apa și pielea în care este îmbrăcat adevăratul nostru Adam.

Danemarca l. O, Farra! Ai început să emani un parfum. — Gura ta sapă un fagure, mireasă. Acest fagure vă va astupa urechile de sirene.

2x2

Biblioteca „Runivers”

Farr a. Eliberează-te, Daniel, măcar încă o pasăre a paradisului pentru mine.

Danemarca l. Vă rog! Nu ai scos încă unul. Prinde-o! „Erodpii în rai și-a știut vremea”.

farra. Ai lansat jocul. Este prima dată când îi aud numele. Spune-mi, ce este acest gen de păsări Erodium?

Danemarca l. Printre slavii antici, este erodius; printre eleni - pelargos, printre romani - kpkonpa, printre polonezi - botsyan, printre Micii Ruși - gaister, asemănător unei macarale. Ero-day înseamnă iubitor de Dumnezeu, dacă cuvântul este elen. Dar care este nevoie de asta? Aruncă o umbră, grăbește-te la adevăr. Lasă poveștile fizice copiilor fără dinți. Tot ceea ce este o femeie: atât o fabulă, cât și un pustiu - care nu duce la port. Seki mai degrabă toată carnea din Israel. Sunt supărat că încetinești pe coajă. Zdrobiți și smulgeți bobul puterii lui Dumnezeu. Erodius înseamnă credința în Hristos sau, pentru a spune mai clar, ochiul israelian care vede doi - iată un guster pentru tine. Să fii sănătos cu el! Prepelita din rai...

farra. Desigur, există un motiv pentru care a fost luat în această imagine.

Daniel. Desigur, există trei feluri de vinovăție pentru aceasta: 1 - că se cuibărește în biserică; 2 - ce mănâncă șarpele; a 3-a - că la bătrânețe se hrănește, sforăie și poartă părinți. Kirkha înseamnă curtea lui Dumnezeu. „Cât de iubite sunt satele voastre...” „Locuința erodpevo conduce”. Erodius este întotdeauna în locurile cele mai înalte - el cuibărește pe turle și cupole, ca un conducător pentru alte păsări. „Fericiți cei care locuiesc în casa ta”. Iată-l pe Erodius pentru tine: „Am cerut un lucru de la Domnul” și așa mai departe. Iată-l pe Erodius: „Isus îl găsește în biserică”. Un vultur pe care nu conduci esența erozii? „Ei au urcat în camera de sus, unde erau ei, Petru și Pakov și Ioan și ceilalți de comun acord. II s-a auzit brusc un zgomot din cer... și toată lumea s-a umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi... „Asta este grozav la această pasăre! — Îmi știam timpul. Se vede că ea știa două - timp și timp. O, cine este acest erodiu frumos! - ascultați-l: „Iată, iarna a trecut, ploaia (potopul) a plecat, a plecat pentru sine, florile au apărut pe pământ” și așa mai departe. Știi ce știu păsările lui Noe și unde zboară?

iar 'Έρί,ς înseamnă dorinţă, în romanul Cupidon, Zeus, Juppiter sau Zile. Prin urmare, cuvântul Erodius este același cu Philotheus.

Spre Golful lui Avraam și spre acel port: „Domnul mă păstorește...”

Iată, iată o turmă de n niște proști: „Știi să raționezi cu fața raiului”. „Vai de voi care râzi astăzi!”

farra. Și de ce i-ai numit proști? La urma urmei, Hristos nu îi condamnă pentru prognoze.

Daniel. Prin soare ei înțeleg rațional vremea rea, dar nu sunt perspicace să vadă a doua oară, să salveze împărăția lui Dumnezeu. Este necesar să știi cu Daniel o dată și alta dată. Din aceste reprize totul este compus. „Și a fost seară și a fost dimineață, ziua zilei.” Există un timp pentru a plânge, iar celălalt timp pentru a râde. Cine cunoaște una, și nu două, cunoaște o singură nenorocire. Iată mai mulți bieți nenorociți! „Vor tânji după seară...” „Se vor entuziasma și nu vor putea.” Despre aceste gaistre care cuibăresc nebunește putem spune:

Întinderea lor este o singură apă, în mijlocul lor este necaz.

Să râzi acum și să te distrezi aici înseamnă să nu cazi în altceva decât în întuneric și baldachin elementar. „Vai de tine care râzi astăzi”. Iar când Petru a spus: „Este bine pentru noi să fim aici”, atunci el este mustrat deodată: „Cel ce nu știe ce spune”. El l-a despărțit pe Moise de Ilie, pe Ilie de Hristos, necunoscând încă omul adevărat, cu excepția trupului și a zidurilor omenești. Și când s-a trezit, a devenit un erod înțelept și, știind doi, a cunoscut adevăratul, dincolo de baldachinul uman, o persoană care este una în toți și întotdeauna. „M-am trezit și i-am văzut gloria”. „Isus a fost găsit edpn”. „El este totul în toate”. Un simplu erodiu în același rai vede un timp dublu: frig și căldură, iarnă și primăvară, pace și supărare, dar un erodiu secret, a spus Israel, vede cea mai subtilă a doua natură deasupra elementelor și deasupra aerului cel mai subtil, și acolo aceasta cuiburi de erodius. „Ce pot să mănânc în rai? Și ce vreau de la tine pe pământ? Această a doua natură, fie că este în elemente, fie altfel decât elementele, Dumnezeu o știe. Cu toate acestea, Israelul știa asta.

farra. O, Daniel! Îi plăcea de mine tvop gaysty. Eliberați încă unul!

Daniel. Vrei să fii și tu gastro-operator? farra. Velmy vrea, dar nu prost. Daniel. Iar înțelepții se poticnesc adesea. „Sunt cu tine într-un asemenea moment și nu m-ai cunoscut, Filip?” "Nu

acum poți să mă urmărești.” — Respinge-mă de trei ori. Doamne ferește să fii în fața acestor gaistre: „Acesta este burta veșnică, ca să te cunoască, și tu l-ai trimis...” Iată conducătorul și regele lor! Ascultați-l: „Duhul Domnului este peste mine...” El a numit vara și ziua plăcută a Domnului... Aceasta nu este ultima: „Acum este timpul prielnic! Aceasta este ziua mântuirii! Atat de necesar este acest cuvant! Γνω&ι χαιςόν. Nosce tempus - Cunoaște timpul. „Erodius și-a

cunoscut vremea - porumbelul și rândunica... O, locuința lui Erodius! Binecuvântat ești! Nu-i aşa? Umblând pe pământ, avem convertire în cer.” „Sufletele drepte sunt în mâna lui Dumnezeu...” „Dumnezeul inimii mele! Sufletul meu este în mâna ta”. „Sub baldachinul ei am dorit și m-am așezat...” „Avraam ar fi bucuros să-mi vadă ziua și a văzut-o și s-a bucurat.” „Și li s-au deschis ochii și L-au cunoscut, iar El era nevăzut pentru ei.” Domnul să te izbăvească de acei nebuni.

„Erodius își cunoștea vremea: porumbelul și rândunica... Dar acești oameni ai mei nu cunoșteau soarta Domnului”. „Au iubit mai degrabă slava omului decât slava lui Dumnezeu”. „Orbește-i, ca să nu vadă și să nu înțeleagă!” Isaia strigă când vede slava lui Hristos al Domnului. Și ei se laudă: „Să mâncăm și să bem, căci dimineața vom muri”. A muri! A muri! Căci nu poți înțelege două. Vedeți, corbi de noapte, numai în această seară, numai apă cu sirene. Această slavă mohorâtă ți-a orbit ochii, dar tu nu vezi această glorie de dimineață: „Scoală-te, slava mea! Mă trezesc devreme.” De ce v-ați întins, fiare de stejar, în paturile voastre fără să așteptați acea zi binecuvântată a doua: „Dimineața Ioan L-a văzut pe Isus. Acesta este mielul lui Dumnezeu! Acesta există, dar eu vorbesc despre el.” Voi sunteți întunericul lumii și lupii nu sunt unul dintre aceștia. „Benjamin este un lup, un prădător, este prea devreme să mănânci mai mult...” Dar seara, înghițind totul fără urmă a doua zi dimineața, da, „rămășițele celor răi vor fi mistuite”.

farra. Habar nu am ce inseamna restul...

Danemarca l. O, Cleopa decrepit și inert! Rămășița este aceeași cu profitul, sporul, adăugarea, aplicate de frumosul Iosif în sacul gol al lui Beniamin 13. Și nu înțelegeți asta? Vara vieții nu va veni la tine...

farra. O, acum înțeleg și ei mi se vor adăuga ca Ezechia.

Daniel. Rămășița este vara plăcută a Domnului iubilaeus annus14, ziua răsplătirii, primăvara veșniciei,

ascuns sub regretul nostru, ceva asemănător cu aur în sacii lui Beniamin *5, și răsplătind lui Israel în loc de aramă - aur, în loc de fier - argint, în loc de lemn de foc - cupru, în loc de piatră - fier, în loc de fundație de nisip - netă, safir. și afrax, 6. Ai citit în pilde: „Vindecarea cărnii și adăugarea de oase”? Carnea voastră de moarte este lumea de aici, și seara de azi, și pământul nisipos, și marea Siriei, și pietre de poticnire. Dar acolo, în spatele cărnii tale, înaintea trupului tău, limanul și sânul lui Avraam s-au copulat: pământul în mijlocul apei, ține cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu ești o noapte, ci un corb zburând din corabie. , dacă ești o rândunica sau un porumbel care se recunoaște, adică vede doi: lume și lume, trup și trup, om și om, doi într-unul și unul în doi, nedespărțit și necontopite. Ca un măr și umbra lui, un copac viu și un copac mort, rău și bine, minciună și adevăr, păcat și îngăduință. Spune pe scurt: tot ceea ce atingi în înfățișarea ta exterioară, dacă crezi, tot ceea ce ai

în slavă și în taină este adevărat, mărturisit prin înfățișarea ta, trup spiritual. În acest centru lovește raza inimii pectorale. „Orice duh care mărturisește pe Isus Hristos, care a venit în trup (alipit de trup), este de la Dumnezeu”. Știm că atunci când se va arăta, vom fi ca el, căci îl vom vedea așa cum este. II oricine are această nădejde se curăță, căci este curat.”

Iată odihna ta! Iată o aplicație pentru oasele tale! Totul te va părăsi, dar asta nu va rămâne niciodată. „Totul trece, dar dragostea nu”. „Sfințiți pe Domnul oștirilor...” Înțelegeți acum speranța voastră și minciuna sirenei? Aici ai memorie eternă și tinerețe în loc de trpstaletny. Fii sănătos! „Cei drepți vor rămâne în amintirea veșnică”. Nu se va teme de zgomotul apelor sirepiene. Aceasta este viața veșnică. Acum „tinerețea ta va fi reînnoită ca un vultur”. Dar nu acești vulturi care îmbătrânesc și mor din nou, ci cei care, în cunoștințele lor, s-au ridicat foarte sus - deasupra tuturor elementelor și deasupra soarelui local însuși, căci este și deșertăciune și zdrențe, la acest soare cel mai strălucitor al meu. . „Tu ești același...” „Îmbracă-te cu lumina soarelui, ca o haină.” Specia ne vorbește: „Te-a ridicat ca un vultur pe aripi și te-a adus la Sine. I-am văzut slava Lui în cadavrul nostru, în acest leu o sută din veșnicia lui, în acest întuneric lumina lui non-seară, în această apă a firmamentului nostru a portului său. Cadavru

există orice om muritor, iar Biblia este un om și un cadavru. După ce am găsit lumină și faguri în cadavrul nostru, găsim după aceea aceeași hrană în Biolip, pentru ca aceasta să se împlinească: „Unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturii”. Acest cadavru promite o masă înaltă, iar noi am zburat sus, unde domnește dulceața veșnică și tinerețea veșnică.

POARTEA DOMNULUI SĂTRE O TĂRĂ NOUĂ, LA LIMITELE ETERNIȚII

Acolo vom testa: este ușor să fii binecuvântat?

farra. Uf! .. Pilda s-a adeverit: „Când călare pe cal, el caută un cal”. M-am gândit că e greu pentru un velmp să fie binecuvântat... Pe uscat, pe mare, pe munți și pe lumea interlopă, s-a clătinat pentru fericire. Și o am în sân... Acasă... Un proverb străvechi: Ita fuqias, ut ne praeter casam – „Fugi de greutăți, dar nu rata coliba”.

Naeman. O, Farra! Nu numai acasă, ci în inima și în sufletul tău se află împărăția lui Dumnezeu și cuvântul lui. Aceasta este o piatră și orice altceva este decădere, minciuni, o băltoacă... „Totul trece...”

Dar cine ți-a semănat această sămânță rea, de parcă ar fi greu să fii binecuvântat? Sunt sirenele dușmani? O, verb potop și limbă măgulitoare!

farra. Hei, sunt! Din laringele lor, această voce: „Khalepa ta kala”, το χάλλος χαλεπόν έστι - „Binetatea este dificilă...”

Naeman. O, să li se lipească limba de gât! „Să fie buze măgulitoare!” Ieși din acel spirit de minciuni. Și pune în inima ta această piatră de temelie valoroasă: „Khalepa ta kaka” – „Este greu să fii rău”. Ce poate descuraja și îneca focul dulce-cald al lui Paraclete 17, dacă nu acest șarpe, vărsatul sirenei? Prin urmare, în suflet există mizerie și scrâșnire, inerție și descurajare în dobândirea împărăției lui Dumnezeu. De aici nu ești nici cald, nici frig, trebuie să te vărs... O, vino, Doamne Iisuse! Da, vin curând, amin... Acum, fără ezitare, spun: - Iată că a venit Domnul meu! Iată că soarele a strălucit și o nouă primăvară! Fie ca sufletele celor răi să fie împrăștiate și să plece cu vărsăturile lor din limitele primăverii veșnice! Nu

Nu este adevărat că merge acolo. Ni s-au dat cheile: „Khalepa este ce kaka”. Nu este fărădelegea mai grea decât tabla pentru mulți? Ce este mai ușor decât iubirea lui Dumnezeu? „Aripile ei sunt aripi de foc”. Scrieți cu vopsele pe o unghie neclintită această glorie: „Asimilat, necesar, letona este aceeași.” Ce este mai necesar decât împărăția lui Dumnezeu? Minciuna și pretenția se cuibăresc în gânduri confuze și discursuri eclipsate, iar înșelăciunea și deșertăciunea se instalează în fapte grele. Dar latitudinea este în necesitate, iar necesitatea este în afinitate, iar afinitatea locuiește în împărăția lui Dumnezeu. Ce este mai necesar pentru o persoană sinceră decât respirația? Și este aer peste tot! Ce este mai necesar pentru spiritual, ca Dumnezeu! Și el îndeplinește totul. Dacă ceva nu este convenabil pentru cineva, scrie că este inutil. O, adâncimea bunătății atot-înțeleptei, care a făcut necesarul ușor și dificilul inutil. Așa că Domnul meu mi-a spus: „Duh dulce, duh liniștit, duh profetic și nu pecetluiesc cuvintele, ca înțelepciunea lui să fie îndreptățită de copiii lui”.

Israel. O, Naeman, Naeman! Respiră spiritul lui Paraclet, îmbrăcat cu puterea lui de sus. Și ce este un spirit mângâietor, dacă nu o inimă curată, chemată din întunericul păcatului? Ca soarele în soare, mărul lui, strălucind în gust și înțelepciune, acesta este cel viu Siloam și draga Sofia18, care vede doi și vorbește lucruri ciudate.

Naeman. La fel, Israele, care mergi pe noua cale a Duhului Sfânt, caută și găsește! Tot ce este util este posibil, iar ceea ce este posibil este util.

farra. Mi-aș dori să fiu acest papă și să combin marele preoție și regatul într-o singură ipostază.

Mihai. O, glorioasa Zara! 19 Unde te duce duhul? Dar, în plus, amintiți-vă: „Cine este ca Dumnezeu?”

farra. Nu vrea Dumnezeu să fim Dumnezeu? Mihai. O, Farra! Ce este mai fericit pentru duhul sfânt decât faptul că toți devenim zei?

farra. Oh, Michael! Văd că ai cântat ciudat!

Mihai. Dacă este plăcut duhului sfânt, atunci este cu adevărat ciudat și glorios. El singur este o piatră de încercare curioasă, arătând aur

pur, numit în roman - index. Și acest cuvânt al lui Pavlo lovește acest scop: „Dokimazet panta...” „Încearcă totul, acceptă binele”. Dacă acest porumbel detestă, atunci este lumesc, la modă și general într-un asemenea sens ca

Sfântul Petru înțelege când spune aceasta: „Domnul nu a mâncat niciodată rău”. Rău - în minciuni romane - comună, în elenă - koinon, înțelege - coenum, adică mlaștină, murdărie, ticălos, lumesc.

farra. La urma urmei, Duhul Sfânt nu interzice căutarea slavei, nu-i așa?

Mihai. „Gloria este în rușinea lor...” Vedeți că slava rușinoasă este interzisă. Este mai bine ca Pavel să moară pentru o bună reputație decât să o desființeze. Această glorie este o umbră și acest Phoenix. Este apucat de câini pe apa Sirenei, acest lucru este acceptat de copiii lui Dumnezeu în portul lui Avraam. Slavă deșartă, profit deșartă, dulceață otrăvitoare, acestea trei sunt, esența febrelor infernale și a viperelor fiice ale unei inimi necurate în arsură. Dar adevărata glorie, adevăratul profit, dulceața nu este prefăcută - acestea sunt esența spiritului sfintei mirese, încântând un suflet curat în brațele lor.

farra. Am ghicit că, conform domniei lui Israel, slava goală este mai dificilă decât slava adevărată?

Mihai. Uf! Cum nu este mai greu pentru un câine să apuce o umbră decât un adevărat cous? Iată un măr în fața ta. Ia-mă și dă-mi o umbră. Dar poți să-i îmbrățișezi brusc trupul.

farra. Nu numai, dar voi culege și fructele. Iată un măr frumos de la ea! Tămâia! Eu vă dau. În ea vei găsi atâtea livezi de meri câte lumi copernicane există în Univers. Iată răsplata ta de la mine pentru cuvântul tău bun!

Mihai. Dacă mi-ai oferi Universul într-un complot, aș refuza. Și nu aș fi luat partea mică a mamei mele Mica Rusia și unul dintre munții ei. Unde pot pune? Există o grămadă mică din televizorul meu, dar chiar și asta mă plictisește. Ce este carnea dacă nu un munte? Ce este un munte dacă nu durere? „Cine este ca un zeu?” Ce este mai dulce, mai ușor și mai congruent, ca un spirit? Inima mea îl gustă fără tristețe, îl bea fără dezgust, îl ține fără dificultate, îl poartă fără supărare. Sufletul meu este în spirit, iar spiritul din inima mea a fost transformat. Dumnezeul inimii mele! O, partea mea cea mai dulce! Tu singur mi-ai arătat două. O umbră și un secret necunoscut. Tu ești secretul meu, toată carnea este o umbră și secretul tău. Orice carne este haina ta, fânul și cenusa; tu ești trupul, grâne, tămâie, stact și casia, pur, nepieritor, etern. Totul este ca tine și tu ești totul, dar nimic nu ești tu și tu nu ești altceva decât tine. Nimic, tu ce faci. „Cine este ca un zeu?”

O, Farra! De ce plângi? Ce căutați în papalitate – duh sau carne? Puteți primi dintr-o dată Duhul acestui Hristos al lui Dumnezeu, ca un fulger. Dar tronuri, odăi, care, argint și aur... – totul este carne, munte, muncă și întristare. Nu-l atinge. Ascendent, înalt în ea și divin - lasă-l să fie al tău. Spe este adevărata unitate, și identitate și ușurință, și nevoia de a fi părtaș nu trupului, ci spiritului. Orice altceva este umbră, apă și necaz... Vrei să fii Hristos? De ce îi împletești caftanul de sus? Pentru ce este carnea lui? Tu le ai pe ale tale. Luați de la acest străin ceea ce vă aduce el. Iată: „Dunu – primește duhul sfânt”. În felul acesta vei fi unul și același cu el, așa cum au fost ei cu tatăl tău. Tu chiar faci haina și carnea Hristos? Și, apucând o umbră pe pârâu, înmulți nu numărul fiilor lui Dumnezeu, ci al acestor câini: „Luați pâinea copiilor și aruncați câinii”. Oh! Ferește-te de acești câini, de lucrătorii răi. Nu face bine răului, ci fă din trup un dumnezeu. Ocoliți răul și faceți binele și veți fi printre copiii lor: „Câți l-au primit, le-au dat regiunea ca să fie copii ai lui Dumnezeu!” Vrei să fii rege? De ce ai nevoie de ulei, o coroană, un sceptru, o gardă? Aceasta este umbra și masca. Obține-ți o inimă regală de sus. În felul acesta vei fi una cu regele tău. Spiritul adevărului, aceasta este inima regelui. Adevărul stabilește tronurile celor puternici și stăpânește națiunile. Și ce este mai puternic decât ea? Cine este adevărat? Acesta este adevăratul rege și domn - firmament și fortăreață, ulei și milă. Fie ca acest spirit să domnească în tine! II prin harul Celui Prea Înalt să nu te clinti. Iată un rege fără mască: „Împăratul se încrede în Domnul”. „Dumnezeu ne-a uns cu duh”. „Duhul Domnului este peste mine”. Vrei să fii Pavel Fiveiskpm? Antonie al Egiptului sau Savva cel Sfințit? Ipocriti! De ce ai nevoie de tricoul lui Pavlov? De ce barba lui Antoniev, iar mănăstirea lui Savvin, gluga lui Pakhompev? 20... Aceasta este doar o mascarada monahală. La ce folosește această măști pentru a-ți ascunde inima lumească? Vei fi om? Îndepărtează-te de rău. Lasă o umbră. Prinde inimile acestor oameni. În acel moment, deodată, ca fulgerul, te vei transforma în toate. Evită zvonurile, îmbrățișează singurătatea, iubește sărăcia, sărută castitatea, împrietenește-te cu răbdare, așează-te cu smerenie, fii gelos pe Domnul Atotputernic. Iată razele inimii lor divine! Acest jug este foarte bun și ușor de mâncat. Și faceți țări

21, rătăcind în munții Nitrieni, trăind printre lupi și șerpi urlători – nu este asta o povară? Pentru ea! Insuportabil pentru că este stupid și inutil. Voi spune: „Khalepa este ceea ce este”.

farra. Și Elisei? Îl cere epanchiul pe Ilie? 22 Mihai. Epancha onaya nu este din morți, ci trăiește în eternitate. Totul este nou în ea în loc de cârpe. Ai citit hainele de bucurie ale lui Isaip? Iată o opă: „Sub umbra mâinii mele te voi acoperi”. Elisei nu întreabă: „Să fie mort în mine duhul care este în tine”. Cum i-ar da o piatră celui care cere în loc de pâine? Acesta este spiritul credinței, spiritul spiritului, spiritul care le deschide pe cele două, despărțind crusta iordaniană

23, spiritul care manifestă deasupra apelor sireniene fierul plutitor și răsărit. Este dealul de sub potop, sălașul porumbelului credincios, portul, sânul și kpfa lui Avraam, mântuirea din potop. „Să se bucure sufletul meu de Domnul. Căci mă va îmbrăca într-o haină a mântuirii.” Asta e de la epancha de potop! Chivotul în sine este un cort care nu este făcut de mână, acoperit cu pânze de aur din norii de ploaie, mai bine decât o mantie. La acest tabernacol, pardesiul, sau mantia lui Ilya, arată subțire de departe, care a deschis uscatul Iordanului și l-a salvat pe Elisei de la scufundare24. Fierul, pe de altă parte, strălucește în secret pe firmament, pe pământ solid, întărit și uscat, iar uscatul ne ridică în liniște la Sionul lui Avvakum, care este un observator 25 (terem) . „Voi sta de ceas și voi urca pe piatră.” Iată haine și speranță! Purtați sănătos! Ea este un spirit special care vede doi. Și de unde iei mantia Ilyinei? "Khalepa este ceea ce este."

farra. Mulțumesc foarte mult pentru această casulă. Și fără ea, ce aș fi într-o burqa? Iată ce: un ipocrit, un fals Ilie, un idol profetic. Ce? Chivotul este plin de orice fel de animale. Mi-ar plăcea să fiu o pasăre drăguță în ea. Ce crezi?

Mihai. Chivotul este biserica lui Israel. Iubește-o și roagă-te, dacă ceri bine, ea va accepta. Întreabă în numele lui Hristos: dintr-o dată vei primi totul. Nu uita niciodată asta: „Khalepa este un kaka”.

Israel. Ascultă, Farrah! Ți-ar plăcea să fii mistreț?

farra. Pierde-te el! Nici eu nu vreau să fiu cămilă. Mi-ar plăcea să fiu OleneiM, ci mai degrabă o pasăre.

O pasăre pură porumbel este un astfel de spirit, Va fi un loc unde nu este curat, acolo nu se va odihni. Există iarbă și păduri de stejar și baldachin de la căldură, Există un loc plăcut și răcoros pentru ea să se odihnească26.

Deci Duhul Sfânt nu se odihnește într-o inimă curată, cu apă liniștită și transparentă, vie și tainică? „Apa este adâncă – sfaturi în inima unui om...” O, lumea noastră! Soț și sân! Hristos Isus! Apare poporului tău, în apele cerului-siren copleșit. Dar explică-mi, Israele, ce este inima și spiritul care transformă firea noastră într-un mistreț?

Israel. Câinele apucă umbra, iar inima, care se gândește la vale, este un mistreț. El nu se gândește la cele cerești, cu excepția mukyo și a pântecului, inima nebunească este filozofică. Dacă aveți un ochi israelian, priviți înapoi la granițele Gergesen27. Iată o turmă grozavă de porci pentru tine! Vedeți că, ocolind malul, toți s-au înecat în ape? Ce este malul dacă nu Domnul meu? Ei înșiși cer ca alții să treacă de la granițele lor. Ei iubeau mlaștina și apa Sireniană mai mult decât slava lui Dumnezeu. A iubi murdăria înseamnă a fi mistreț. A alerga după ea este ca și cum ai fi un câine. A-l mânca înseamnă a fi șarpe. A o lăuda înseamnă a cânta cântece de sirenă măgulitoare. A filozofa despre ea înseamnă a fi chinuit de o legiune de demoni. Oare pământul nu dă naștere animale și vite, reptile și muște? Așa ne transformă

inima pământească în diferite fiare, vite și păsări necurate. Inima curată, mai presus de orice corupție, creează copiii lui Dumnezeu. O inimă însetată de aur căreia îi place să filosofeze doar despre poșete, genți și valize este o simplă cămilă căreia îi place să bea apă plină de noroi și în spatele pachetelor nu poate urca prin ușa îngustă în limitele eternității. Inima este rădăcina ființei. Toți sunt cei a căror inimă este în el. Inima unui lup este un lup nativ, deși fața nu este a lupului. Dacă forța a trecut în el, atunci oțelul a devenit un magnet exact. Dar ruda a încetat să mai fie de îndată ce alcoolul și tăria i-au fost îndepărtate. Aceasta este inima și ființa ierbii. Aphedron28 cu fiecare față este un aphedron. Dar templul lui Dumnezeu este întotdeauna un recipient al altarului, deși arată ca niște case risipitoare. Carnea femeii nu împiedică inima unui bărbat să fie soț. Inima care urcă cu David la ceruri, lăsând cămilele și sirenele împreună cu copiii lor apele noroioase și ale mării, însetate

duhul lui David, care i-a potolit setea, din această apă: „Cine îmi va da apă să beau...” „Doamne, dă-mi această apă...” Nu este aceasta inima unei căprioare? Este un dar că nu are coarne. Coarnele de cerb și pielea sunt carne și umbră. Pune-i pielea cu coarne fără inimă și vei fi efigia lui. Un pustiu amuzant nu este doar „halep that kaka”. Inima care muncește cu soțul ei Rufin Boaz pe aria Bibliei, curățând grânul veșnic al duhului sfânt de pleava pentru pâine, întărind inima lui Israel, spune-mi, nu este oare bou de treierat? În Ungaria mea dragă, se bat cu boi. Și ce îi interzice lui Luke să fie bou? Să nu credeți că acest adevăr absurd se referă la boii trupești: „Boul care treiera să nu-și oprească gura”. O inimă care domnește peste mâniile brutale și asupra propriei sale voințe, sfâșiind toată puterea și slava, ridicându-se împotriva lui Dumnezeu, îndrăznind la nevoie, în persecuție, boală, în moarte - nu este acesta fiul leilor Iuda dintre aceștia: „Ei sunt supărați ca leii”. „Cel rău aleargă, urmărit de nimeni, dar cel drept îndrăznește ca un leu”. Ce îl împiedică pe Mark să fie leu? La astfel de pui de leu cu inimă de Dumnezeu, ca un leu, Domnul va răcni astfel: „Scoală-te și măcina-i, fiica Sionului, căci le voi pune coarne de fier (de bază) și le voi pune picioare de aramă și oameni slabi . ..” Iată vuietul unui pui de leu, care învie dintr-un somn de trei zile, după cum este scris: „S-a culcat, s-a odihnit, cine-l va ridica? Inima, sclipind deasupra, ca fulgerul, înțelegând și răsturnând tot felul de vise cu pene, gânduri elementare complicate - nu există un șoim? Ascultă țipătul șoimului: „Dacă te sui ca un vultur, te voi doborî de acolo”, zice Domnul. O inimă care se ridică în înălțimea înălțimii cerești, iubind lumina și fixând miezul ochilor ei în strălucirea razelor de amiază, chiar în soarele soarelui: „În soare și-a pus satul”. Nu există un vultur cu pieptar? Hei, nu este din familia acestor ticăloși: „Nu cunosc un vultur care se învârte prin aer, un prost care este foarte înțelept în elemente.” „Dacă te înalți ca un vultur și de acolo te voi doborî...”

Nu este porumbelul țestoasă o inimă care iubește pe Domnul, geloasă numai pe el, găsind în el un cuib de speranță sfântă? Ascultă-i glasul: „Gloos, gelos pe Domnul Dumnezeu”. „Cum trăiește Domnul meu, așa trăiește sufletul meu”. Nu este vocea aia a ei? Gelozia mi-a

dispărut...” „I-am văzut pe cei care nu au înțeles și s-au topit.” Na, iată o față pentru tine sau

cor de porumbei! „Am lăsat totul, te urmăresc.” Să știi că Biblia este o văduvă, o turturele, geloasă și suspinând în deșert despre singurul și singurul soț: „Există un Dumnezeu al iubirii...” Această văduvă nu are un vas cu ulei care să nu se termine. untdelemn, salvează mila, iubirea și dulceața, dacă cineva o vizitează, duhul având daruri profetice. Cine este bun sau cine este drăguț, în afară de Dumnezeu? Acesta nu este sărăcit... „Totul trece, dar dragostea nu”. Uită-te la Magdalena pentru mine, te rog. Inima Bibliei este inima acestei turturele. Nu doarme cu lampa cu ulei, geme și suspină. Despre ce? Că mirele nemuritor a fost ucis, că în lampada lui biblică corbii de noapte nu au găsit nimic dulce și strălucitor, în afară de acest cadavru putrezit: - tu, nu unt, adică îmbrăcat în hainele astea. Turturicul iubitor de deșert plânge în timp ce doarme în jurul fecioarelor răvășite30 împreună cu Ieremia, cântând acest cântec jalnic: „Ochii mei vor turna apă, astfel încât fecioarele bune să fie sărăcite”. Fericiți suntem, Terah, căci glasul porumbelului se aude în țara noastră mică. O, câți porumbei erau atunci, când Pavel a spus: „Te-am logodit cu un singur soț, o fecioară curată” și așa mai departe. O, obsedați și bieți porumbei testoase cu propriul lor vas! „Mergeți la vânzători...” și așa mai departe. Fără mila celui drag și fără reverența ta, nu vei găsi nicăieri pe acest reverend soț: „Surprindere, Doamne, reverendul tău”. Până la urmă, nu există un porumbel pentru inima ta care vede doi? Inima care a văzut întinderea lui Isaia deasupra neconstanței apelor potopului, voi cânta coasta și limanul: „Vezi pe Împărat cu slavă și ochii tăi vor vedea țara de departe”. Această inimă curată, vârful tuturor gunoaielor din jurul gâtului, este un porumbel curat, există un duh sfânt, un duh de cunoaștere, un duh de evlavie, un duh de înțelepciune, un duh de sfat, un spirit de slavă nepieritoare, un duh și o piatră a credinței. De aceea Hristos, cu un liman nemanetat și neclintit, povestește pe Sfântul Petru! Spre inima lui...

farra. O inimă!.. Ce ai devenit? Mergi mai departe! Israel. Israelul nu merge mai departe de acest port. Iată pentru el o casă, un cuib și un cort, ridicate nu pe nisip, ci pe kifa. Sfârșitul potopului: curcubeul și MPR-ul sunt kpfa, pe el s-a așezat.

Insepi portum kepham. Sago, munde, valet! M-a asezat jactastis. Nunc milri sancta quies31. „La revedere, spontan

potop! spune porumbelul lui Noe. „Mă voi odihni pe dealurile sfinților, găsind plantații de măslini.”

farra. O, inimă de porumbel! Și un porumbel de inimă! Acesta este adevăratul Iona, care a fost vărsat de iad în a treia zi, pe țărmurile

Munților Caucaz. Acest porumbel este adevăratul Americus Columb32 care a găsit un pământ nou. Nici eu nu vreau să plec de aici. O, Naeman, Naeman! Dă, ei bine, vom sta alături de Israel în acest port. Să ne stabilim cabinele pe acest kifa. Ah, dragul meu Habacuc! Acum înțeleg cântecul tău: „Voi sta în pază și voi cățăra o piatră”. Aici a privit ochiul tău profetic? A fost acest kifu urmărit de departe de veselii voștri paznici? Ne-a chemat și cântecul tău aici? Binecuvântat este ochiul tău, mai perspicace decât trâmbițele stelelor! Binecuvântate sunt buzele tale care ne cântă! Binecuvântat este și Sionul tău, sau Zoroterem, piramida ta și stâlpul tău, din care razele ochilor porumbeilor se întindeau din înălțimi. Ochii tăi nu se vor întuneca, gura nu se va putrezi, iar stâlpul tău nu va cădea în vecii vecilor... Adio pentru totdeauna, fecioare proaste, sirene cu glas dulce cu ochii tăi pierici, cu tinerețea în vârstă, cu longevitatea infantilă și cu portul tău plin de plâns. Cântați cântecele tale oamenilor de genul tău. Israel nu se atinge de Ghergheziți. Profeții îi cântă. Domnul însuși, ca un leu, va răcni și, ca un vârtej al duhului, va fluiera în aripile lui, iar copiii apelor se vor înspăimânta... Bucură-te, chefa mea, Petre al meu, limanul meu! Un port de credință, iubire și speranță! Te cunosc ca nu din carne și oase, dar te-ai născut din nou. Îmi deschizi porțile către împărăția fericită a unei țări strălucitoare. De al cincisprezecelea an navighez pe această mare 33 și acum am ajuns într-un loc liniștit, în țara sfântă, pe care mi l-a descoperit Domnul Dumnezeul meu! Bucură-te, cetate mamă! Te sărut, tronul unei țări amabile care nu are sărăcie și necaz, tristețe și suspin pe cărările ei. Iată, vă aduc un dar bun din grădinile voastre - un coș cu ciorchini34, și smochine și nuci cu pâine de Paște, ca mărturie, cum, pe calea strămoșilor mei, am intrat în pământul făgăduinței.

CONVERSAȚIA 1

Observatoriul Logodnici 1 (Sion) a

Persoane: Athanasius, Longin, Yakov, Yermolai, Grigory

Grigore. „Hai, hai să urcăm pe Muntele Bozhpyu”. O foișor! O grădină! O, ora de vara! O alt mod! Admir bucuria de a vă vedea, interlocutorii mei. „Veniți, să ne urcăm la muntele Domnului”.

Atanasie. Ieri m-a atacat o plictiseală cumplită și, ca un vârtej de grâu, m-a zguduit. Abia a reușit să riposteze.

Grigore. Te binecuvântez, prietene, bucură-te, războinicul lui Hristos! Aceasta este victoria noastră, care nu cucerește carnea și sângele uman, ci gândurile nebune și spiritele chinuitoare. Ele sunt esența sămânței, sexul și începutul tuturor răutății umane, dar puterea întunericului vieții, pârjolind sufletul oamenilor morți.

Atanasie. N-am fost mort ieri și tocmai de aceea am simțit că inima mea este pârjolită de focul cel mai amar, de nedescris.

Grigore. Cum? N-ai fost mort ieri?.. Nu meritam să te numesc binecuvântat.

Atanasie. Nu-ți înțeleg cuvântul.

Grigore. A fost cineva bolnav? El nu este bolnav. Și cine a fost mort este deja în viață. Pe măsură ce a trecut noaptea morții, așa a venit și ziua vieții.

Atanasie. Iată cârligele pentru străzile din spate. Și colțuri și colțuri. Cine a dat colțul, a trecut cârligul. Nu fi supărat, eu nu sunt un profet și sulul tău înăuntru nu mă bucură.

Grigore. O, dragă, cât de dulce este simplitatea ta pentru inima mea!

a Primo et novissimo amico meo Andrea Joanidi Kovalevskomu... Domino vice tribuno proprii fetus editionem dono afferò senex Gregorius de Sabbe Skovoroda 2.

Atanasie. Dar cuvintele tale nu sunt dulci pentru gâtul meu. Ai milă, vorbește mai ușor.

G r i g o r p i. Există ceva care pare să fie corect, dar esența este strâmbă. II există ceea ce pare a fi corupt, drept prin natură. Dacă un colț duce la dreapta, există drept la capătul ei. Dar acel cu ochii încrucișați drept și agățat este o simplitate care deschide o perspectivă și un pod arhitectural direct într-o grădiniță de minciuni. Sfârșitul activității judecător. Ți s-a părut ceva un cârlig, sau ce?...

Atanasie. Ieri, auzi, n-am fost mort, dar astăzi sunt în viață. Deci sunt eu vrednic de mulțumire și bucuria ta?

Grigore. Bivolul este și el demn de o asemenea măreție: este mai sănătos decât tine și nu a murit ieri.

Atanasie. După mine, te rog, binecuvântează-l și pe el: fericirea mea de bivol nu o va desființa pe a mea. Îndurarea lui Dumnezeu este limitată numai la beneficiile noastre! „Bunătatea lui este în toate faptele sale”. Și îi mulțumesc că este încă în viață.

Grigore. De ce ești sigur în viața ta?

Atanasie. Ești membru al sectei Pyrrhonian? Să folosesc acest baston ca dovadă?

Grigore. Este pentru că te plimbi tremurând?

Atanasie. Vezi trupul meu mic, slavă Domnului, se rostogolește ca o căruță. Hei, unchiule!

Grigore. Unchiul nu a sfătuit-o pe sora lui să meargă în toamna adâncă cu căruța, ci călare la nuntă. Afonka s-a hotărât să călărească într-o căruță – propriul său stăpân și cocher. Pe câmp, în mijlocul vadului,

bardocul s-a desprins, lăsând carul persecutorului în potopul multor ape...

Atanasie. Bine! Ce a devenit? Arăta drumul.

Grigore. Nu este condus. Afonka, pe jos în nevoie, a ajuns la casa nunții, împlinind proverbul: „M-am grăbit să mănânc, dar nu am prins cina”. „Cine se grăbește – râde”. Iată căruciorul tău!

Atanasie. Tânărul tău era o moară de vânt.

Grigore. Bătrânul Afonka și soția lui și-au construit o colibă pe gheață. În ziua a șaptea, la miezul nopții, un șuvoi de ploaie a venit ca un hoț și i-a târât împreună cu templul în potop.

Atanasie. Aici s-a despărțit de fabule! Toate dovezile tale se bazează pe povești goale 4.

G r i g o r i j. Nu învață Evanghelia în pilde? Ai uitat templul, întemeiat prostește pe nisip? Cel care scrie fără culori să învețe fără pilde! Știi că cursiva fără culori, iar pictura scrie cu culori. Dar în ambele, ca și în tufișul lui Moise5, funcționează aceeași limbă de foc, dacă noi înșine nu suntem lipsiți de această limbă: „Am început să vorbim în limbi străine”. Să scrie, de exemplu, un scrib, adică un om învăţat, această maximă: „Demonul plictiselii chinuieşte sufletul”.

Fără îndoială, inima i-a vărsat și trestia lui a scris un cuvânt bun. Dar ce este mai bun decât bastonul unui tipar cursiv din pensula unui scrib-pictor, dacă ar descrie entuziasmul nevăzut al gândurilor plictisitoare ca un om care se îneacă? El și Ieremia au înfățișat sufletul printr-un om: „Adâncă este inima omului și omul este”, iar împreună cu Isaia, prin potop, el a explicat inima chinuitoare a copleșirii – „Cei răi vor fi răscoliți”. Un astfel de discurs de aflux 6 nu este mai rău decât acesta, ca să spunem așa, vorbire incoloră, de exemplu: „Sufletul lor s-a topit în rău”. Totuși, acesta miroase și ca o pildă a gheții care se topește din căldura aerului. Așadar, ca și această carte a lui Iov, cuvântul: „Râul care curge temelia lor” – respiră un basm despre un templu construit pe gheață.

Atanasie. Pe măsură ce loach bate, este greu de înțeles.

Grigore. Iată, de exemplu, un cuvânt incolor - „Toți vor pieri”. Dar cât de frumos a exprimat Isaia același lucru: „Toată carnea este fân”. Un snop de iarbă este o imagine frumoasă a morții. Însuși Isaia, fără o figură, a spus următoarele: „Dă bucurie celor ce plâng”. Dar cât de chipeş şi grăitor este: „Schiopul va sări ca cerbul”. „Morții vor învia”. Cadavrul care zace acolo este imaginea sufletului, doborât într-o disperare disperată. Apoi, ea, ca o cățea, se întinde în frigul și scrâșnirea deplorabilă, lipsită de căldura dătătoare de viață a spiritului și de agilitatea vitală. Este ca un șarpe, slăbit de un îngheț sever, unde Muntele Caucazian cu peretele său ascunde lumina soarelui salvatoare pentru el. Își găsește această încăpățânare când în

măr există o rădăcină și un creier numit inimă, iar în secretele interioare ale sufletului care mocnește și se estompează, de care totul, ca o uşă, depinde de o balama. Ieremia, care a văzut lumina, a văzut acest ulcer de cuibărit: „În ascuns sufletul tău va plânge”. Osea i-a portretizat pe acești morți în mișcare ca pe niște șerpi: „Vor linge praful ca șerpii, podeaua

zgâriind pe pământ”. Iar Pavel excită din praf, ca un bețiv: „Ridică-te, dormitoare...”

Atanasie. Unde te-a dus spiritul furtunii? Ai mers cu mașina într-o țară tristă și într-un regat în care trăiesc „ca niște ulcere care dorm în morminte”.

Grigore. Și la fel cum deznădejdea spirituală (s-ar putea spune: durere și puroi) este formată de o cățea învinsă, tot așa, prin revitalizare și ridicare în picioare, este scris viu cu bucurie din inimă: „Morții vor învia”. Privește-l pe Enea care stă în fața lui Petru!7 El merge și galopează ca un cerb și ca un tovpda, adică o capră sau un sagaidak: „Cei care sunt în morminte vor învia”. Să știi, deci, că vorbește despre bucurie și să asculți: „Toți cei pământești se vor bucura”. Nu uita, Atanasie, acest cântec al lui Sirakhov: „Bucuria inimii este viața unui om”.

Atanasie. Cânt în fiecare zi. Îmi place foarte mult distracția. Sunt vesel doar când sunt vesel. Îi iubesc pe profeți, dacă ei ne cântă aceeași bucurie. Nu sunt discursurile lor numite de antici muze?

Grigore. Da domnule. Cântarea lor este acea transmisie de bucurie. Și aceasta înseamnă în elenă εύαγγέλιον, iar cel care își astupă urechile de la acești cântăreți se numea 'Άμυθος * b, adică un prost violent, fără gust, în ebraică Nabal, în Rpm Fatuus... Contrar acestui lucru - Σοφός în, sau Philosophus . Iar profetul este profit, adică iluminatorul, sau a fost numit ποιητής, adică creatorul.

Atanasie. Ba! Ba! M-ai făcut profeții lui Dumnezeu piits.

Grigore. Eu vorbesc despre vulturi, iar tu vorbești despre bufnițe. Nu-mi aminti de maimuțe și nu fi surprins că Satana fură imaginea și numele îngerului strălucitor pentru sine. Ce înseamnă chiar numele (Novutus)? Numai spiritul profetic poate vedea.

Atanasie. Este adevărat că fiecare artist este un creator și este clar că acest nume este închis. Este un singur lucru care nu-mi place la profeți: că discursurile lor pentru mine sunt inegale, pervertite, ondulate, ciudate, ca să spun mai direct, abrupt-montat, giratoriu, confuz, neobișnuit, pe scurt, un fabula de femeie, o nebunie supărătoare, o ficțiune infantilă . Cine poate, de exemplu, să permită asta: „Și unde este cadavrul, acolo se vor aduna vulturi”? Dacă este simplu – cine

Mă refer la cântece.

6 νΛμυθο; - insipid, lipsit de gust.

în Σ'χ^,ς - având un gust.Σ eia - înseamnă gust.

înțeleptul nu-și va opri nările de duhoarea acestei căței? Urâtul Sphngga8 din Thebean i-a chinuit pe vechii egipteni, iar acum frumusețea Ierusalimului Mariam9 atârnă de patima sufletelor noastre. Universul, împins de vârful vârfurilor 10 ale lui Iefta, este furios de boală și, furios, strigă: „Până când ne vei ridica sufletele?”

Grigore. Liliacul i-a întrebat pe pui: - De ce nu vă place să zburați noaptea? „De ce nu iubești în timpul zilei?” întrebau turturelele și porumbeii. - Un motiv suficient mă împiedică, - răspunde pasărea întunecată, - ochiul meu nu s-a născut să suporte lumina. - Iar ochiul nostru este întuneric, - au spus păsările pure zâmbind.

Atanasie. Taci? Spune mai mult.

Grigore. Străinii au intrat în casa lui Solomoni. Bucurat, privind nenumărate imagini ale bogăției neprețuite. Orbul dintre ei, simțind figura unui leu de aur, și-a înțepat propria mână cu dinții ei cei mai ascuțiți. Oaspeții, ieșind din casă, au exclamat: „Cât de iubite sunt casa și odăile tale, fiul lui David! Domnul Însuși i-a creat”. „Dar am ieșit rănit din holuri”, strigă orbul. „Am văzut cum te-ai simțit cu o tijă, apoi cu mâinile”, a spus văzătorul. A atinge și a atinge este un ulcer și moarte, dar a privi și a înțelege este dulceață și un miracol de nedescris.

Atanasie. Te-ai întors din nou la balustradele tale? Grigore. Iartă-mă, prietene, îmi plac pildele. Atanasie. De ce ți-ai atașat pildele? La urma urmei, o pildă este un balustrad, o fabulă, un pustiu.

Grigore. Ați auzit discursurile profetice ale figurii? O figură, o imagine, o pildă, un balustre sunt la fel. Dar balustrele de somn sunt la fel ca o oglindă. Toată casa lui Solomoni, toată Biblia este plină de ei.

Atanasie. Dacă da, îți aperi frumoasa Biblie degeaba, nu ai nimic de căscat la ea.

Grigore. De ce căsci în oglindă?

Atanasie. De ce cască la Biblie când are balustrele goale? Dar o oglindă este o altă chestiune.

Grigore. La fel de diferit, dacă este același pustiu. Nu s-a întâmplat să fii în fabricile de cristal? Este cenuşă.

Atanasie. Cenușă, dar transparentă. Mă amuză. Mă văd în el. Și fiecare îi este cel mai drag.

Grigore. O, captivat de nebunul tău, Narcis! Este dulce pentru tine să căsci la idolul tău dezastruos în izvor și în cenușă transparentă și este insuportabil să te uiți în apele biblice consacrate pentru a vedea bucurie și veselie în aceste oglinzi profetice create de Dumnezeu și pentru a auzi Evanghelia gloriei. dulceață: „Astăzi a fost mântuire pentru această casă”. Întoarce-te la dreapta, orb, uită-te din foișor spre cer, spune-mi ce vezi?

Atanasie. Nu pot vedea nimic. Văd nori, dar norul este vapori de mare și nimic.

Grigore. O, liliac, uită-te cu un semn! Fii ochiul tău vultur și porumbel! Fie ca corbul lui Solomon să-ți scoată ochiul de seară!

Atanasie. A! A! Aici e o frumusețe! Există un curcubeu în norul estic! O vad! „Ce frumos cu strălucirea ei!”

Grigore. Acum spune-mi ce vezi? Desigur, în gol nu vezi pustiul.

Atanasie. Văd un curcubeu, dar ce este și ce este - un oraș sau un sat, conform proverbului: nu știu, Dumnezeu știe. Știu că acest arc bine rotunjit, înnorat, punctat se numește arc, paradis, paradis, arc vesel și curcubeu.

Grigore. Europenii au călătorit în munții indienilor 12. Au găsit o blană de piele cu pâine și același vas cu vin. Apoi, ajungând în prăpastie, au văzut pe cealaltă parte ceva negru, întins pe drum. „Poate că Dumnezeu va da pâine”, a strigat unul, „Văd mai puțin”. „Eșuează o astfel de geantă”, a argumentat un altul, „mă tem că fiara aia”. „Ce fiară? Îți jur, ciotul acela ars!” Al patrulea a spus: „Acesta este orașul”. Al cincilea a strigat: „Satul ăla”... Așa vezi, dar nu știi ce este.

Atanasie. Care dintre ei a ghicit?

Grigore. S-a hotărât ultima ghicire.

Atanasie. Ei bine, du-te, minți!

Grigore. Doar un sat. Toți s-au stabilit acolo.

Atanasie. N-am scăpat nimeni?

Grigore. Unul dintre cei șapte a aprobat proverbul străvechi: „Nu este nimic de plâns pentru fiul înfricoșat al mamei”.

Atanasie. Ce rău i-a distrus?

Grigore. Ochiul rău și înțelegerea rea,

De îndată ce au urcat pe cealaltă parte a prăpastiei, dragonul indian i-a torturat pe toți până la moarte.

Atanasie. Se vede că acești clarvăzători aveau ochiul sclav al lui Leu, și nu privirea frumoasă a Rebecăi 13 și nu Lukin, tovarășul Cleopei. Ai sculptat balustrada, te-ai gândit, corect... Da, de ce l-ai ascuțit?

Grigore. Pentru ochi pentru ochelari.

Atanasie. Pentru ce am nevoie de ochelarii tăi? Pot să văd fără ele.

Grigore. Vezi ca un pui la apus: cu cât cască mai mult, cu atât vede mai puțin. Trebuie să vezi, să vezi și să vezi clar, să simți și să inventezi, să vezi și să ghicești. O umbră colorată se întâlnește cu privirea ta și lasă visul să strălucească în mintea ta, aspectul lovește ochiul și din ea lasă alcoolul să năvălească în minte. Vezi o urmă - gândește-te la un iepure de câmp, un obiect zboară - gândește-te unde duce, uită-te la portret - amintește-ți de rege, uită-te în oglindă - amintește-ți de capul tau - el este în spatele tău, dar îi vezi umbra. În fața ochilor tăi este un arc curcubeu bine rotunjit, iar în spatele tău este regele cercurilor cerești - soarele. Privește umbra sa frumoasă în nor, ca într-o sursă pură, cu o privire exterioară și privește cu un ochi inteligent strălucirea dătătoare de viață și mântuitoare. Mintea curată este același soare. Săgețile lui cu mâna dreaptă lovesc direct în fața oceanului, iar însăși înțepăturile lor, evitând fața mării, înșunează indirect. A avea altul - asta înseamnă a observa și a observa. Vedem și simțim în numerar, dar observăm și posedăm în inimă. O astfel de persoană este un observator exact, iar domeniul său de viață este acel observator-minte. Acolo unde este observatorul pentru tine! Uite - „Voi sta în garda mea”.

Atanasie. O, porumbelul meu! O, nașul meu Avvakum! 14 Îl iubesc cu adevărat. Desigur, observă ceva rău în garda lui. Spune-mi, văzătorul meu, unde arată ochiul tău profetic și ce vede?

Grigore. Nu te șal, Atanasie, nu-l lăsa să privească, lasă-l să se distreze.

Atanasie. Aici, ce suntem? Lasă-l să ne arate ce vede. Așa este, prietene Longinus? Și Yermolai-ul nostru moțește. Ascultă, Yermolai! Trezește-te, dormitoare! Adormiți, ca un pui, nu veți vedea mai mult.

Lung în. Nu face zgomot, nu dorm, aud totul.

Atanasie. Yermolai moțea, iar tu erai adânc în gânduri și la fel ca și dormi. La urma urmei, nu te trezesc. Totuși, ești încurajat. Să mergem la profet! Cât timp ar trebui să fim triști? – Să mergem la Betleem.

Iacov. Oprește-te, Atanasie, oprește-te, nu te grăbi! Atanasie. ma duc la pescuit.

Iacov. Nu uitați să luați sacii.

Atanasie. Ba! Prietene, de unde ai venit? Vocea ta m-a făcut fericit.

Iacov. Ți-am auzit toată conversația la un fir de sub măr și am râs de discursurile tale.

Atanasie. Îmi place că am râs. Nu-mi place să plâng.

Iacov. Unde ridici aripile pentru a zbura? Atanasie. O, unde-l vezi pe profet pe munte!

Iacov. Unde este profetul tău? Apoi ciobanul din Ribensdorf I5 pasc oile. o nebun! Sau ești un bufon, sau un copil.

Atanasie. Oh, când aș fi așa un copil! — Ai deschis copilul.

Iacov. N-ai auzit acel cuvânt înțelept: „Nici un loc nu sfințește pe om”?

Atanasie. Am auzit, dar nu am vrut.

Iacov. Navigați spre Ierusalim, intrați în camerele lui Solomonovske, mergeți spre Davir însuși - templul lui, urcați măcar la Tabor, până la Galileea, până la Sinai. Stați în groapa Betleemului, sau la Siloam sau peste Iordan, așezați-vă aici în chiliile profetice, mâncați fasole cu ei, nu beți vin și băuturi tari 16, mâncați pâine și apă cu măsură, îmbrăcați-vă mantia și sandalele lui Ilie. , încinge-te cu pânza lui Ieremia. Dimensiunea templului din Ierusalim cu Ezechiel, aranjați cu Daniel cârligele celor 17 săptămâni ale sale, deveniți vistiernic sub Hristos, îmbrăcați-vă caftanul și dormiți în el și luați masa și luați masa împreună. Pune asupra ta legăturile lui Petru și Pavel, despărțiți marea, întoarceți râurile, înviați morții. Efectuează o săptămână de ceremonii bisericești asupra ta în fiecare săptămână. Dacă poți, urcă-te la tribuna de dimineață, stai pe curcubeu ca judecător, ia pentru tine sălile din Soare și Lună. Lasă toate cârpele sub soare, zboară la știri cu vulturi, interzice cercurilor cerești să curgă cu Nun, conduc tulburările vântului și așa mai departe și așa mai departe. Și eu, cu toate aceste semne și minuni

Voi cânta pe al tău în cinstea cântecului tău Solomon: „Deşertăciunea deşertăciunii” sau acesta Gamaleev:

Furtuna răspândește marea, vântul undă... 18

Dacă acest concept nu înflorește în sufletul tău, care a trăit în inima lui Moise și Ilie, și acel soț cu care au conversația lor despre Tabor, dacă acest rezultat nu este de înțeles și de observat pentru tine și, prin urmare, nu este gustos, adică centrul și marcajul în care spiritul adevărului lovește dintr-o inimă curată, ca o săgeată de fulger de la dreapta dintr-un nor. Hei, îți voi cânta: „Toată vanitatea”.

Atanasie. Totuși, mă duc la profet. Nicăieri nu se va ascunde de mine.

Iacov. Iata o salata fara sare si otet! Spune-mi, bufon fără gust, ce este un profet?

Atanasie. Un profet este un om cu vedere.

Iacov. La urma urmei, nu vei găsi un om sau un profet.

Atanasie. Ca și cum figura este grozavă pentru a găsi o persoană.

Iacov. Cifra este foarte mare, iar în loc de un văzător vei cădea peste un orb, iar în loc de om, peste vitele lui. Veți îndeplini proverbul: „Am fost la Kazan, dar am condus la Ryazan”.

Atanasie. Uf! Asta va fi exagerat pentru noi.

Iacov. Cum poate un orb să aibă prea multe, iar un întunecat să găsească pe unul luminat?

Atanasie. Minți, Yakusha, am ochi.

Iacov. De unde ai ochiul uman? La urma urmei, ochiul uman este însuși Dumnezeu.

Atanasie. Deci am doi zei în frunte? Unde te-ai dus, frate? Domnul fie cu tine!

Iacov. Și mă rog să fie cu tine așa cum este cu mine.

Atanasie. Portofelul este gol, nu este nimic de dat pentru rugăciuni. Da, tu, frate, nu ești un pop.

Iacov. O, prietene! N-ar fi fost pentru mine cea mai dulce răsplată de la tine, de parcă m-aș fi rugat înainte ca asupra ta să se împlinească acea dorință, adică rugăciunea lui Isaia, luminată și cu ochi veseli, privind și strigând: „Strălucitor, lumină. Ierusalim." „Iată întunericul acoperă pământul”. „Domnul se va arăta peste tine și cuvintele Lui...”

A f a n a s i y. Ei bine, plin de bucăți profetice! Sunteți mulți dintre voi astfel de cârpeți și răzuitori, dar spuneți-mi doar despre ce scriu profeții?

Iacov. La fel ca evangheliștii despre o singură persoană.

Atanasie. Așa că ieși din acest nod: de ce nu pot găsi o persoană?

Iacov. Fu, pentru ca tu să nu știi ce este o persoană. Fără să știi mai întâi ce înseamnă neclintit, nu-l vei găsi cu o lanternă sau cu

ochelari, deși este în bălegarul tău 19. Ei bine! Găsește-mă dacă spun că este chihlimbar în casa ta,

Atanasie. Și Dumnezeu îi cunoaște chihlimbarul sau umber20. eu cam in. E! Nu umber, ci chihlimbar.

Atanasie. Nu știu ce înseamnă chihlimbarul tău. Aceste orașe nu-mi sunt deloc familiare, dar cunosc o persoană, le-am văzut unul, altul 1.000.000.

Iacov. Am văzut și am căscat, dar nu am văzut și tu nu știi.

Atanasie. Te văd și te cunosc.

Iacov. Din naștere nu m-ai văzut și nu mă cunoști. Atanasie. Sau glumești, sau ai leșinat.

Iacov. Te-a făcut ceva să leșin?

Atanasie. Și mi-ai lovit capul cu întunericul tău.

Iacov. Eu sunt Jacob, omule. Nu cunoști persoana, așa că nu o vezi. Unde leșin?

Atanasie. omule! Ori de câte ori stingi rămășițele de lumină din capul meu cu rugăciunile tale! Spune-mi, și deja se ajunge la punctul în care nu aveam ochi, urechi, mâini sau picioare.

Iacov. Sunt doar brațe și picioare? Nu ești nimic, ești o umbră, ești o umbră care nu mărturisește: „Doamne, nu există om?”

Afanaspy. De ce nu sunt om?

Iacov. Poate fi uman ceea ce nu este nimic?

Afanaspy. Cum pot să fiu nimicul tău?

Iacov. Spune-mi de ce este nimic, fum, abur, umbră?

Atanasie. Ce motiv m-a lipsit de umanitate?

Iacov. Cel pe care nu-l căutai.

Atanasie. De ce nu ai căutat?

Iacov. De ce nu cauți chihlimbarul?

Atanasie. Dacă ea există sau nu, nu știu.

Iacov. Cine nu crede în natura omului nu o caută, nu o dobândește, ci o cunoaște.

Atanasie. Ce zici de alți oameni? Nu inteleg ei? Întotdeauna au o persoană în gură.

Iacov. Toată lumea vorbește despre orice, dar nu toată lumea este expertă. Ei rătăcesc în urma modei proprietare, ca oile. Dar un om își înțelege propriul fel.

Atanasie. II așa că știu puțin și văd rău?

Iacov. La fel ca tine și cu același ochi. Dar ce vă pasă de oameni? „Cunoaște-te pe tine însuți...”, Destul despre tine. Nu ne cunoaștem pe noi înșine pentru că am fost curioși de oameni toată viața. Ochiul condamnător al casei noastre este orb și căscând pe străzi, își întinde raza în interiorul zidurilor vecine, străpungându-le chiar vasul de mâncare și în veioza lor aprinsă în dormitorul lor. De aici discuția critică. Mesele bogate în toate clopotele de pretutindeni sună condamnare. La ce folosește să căscăm curios și să apreciezi calea trecătorilor și să disprețuiești calea care ne conduce fără observație? De aici eroare, nelegiuire, poticnire și cădere. La ce ajută să știi, din moment ce locuitorii lunii au ochi în frunte și să privești prin cel mai lăudabil ochi de sticlă petele care se înnegrează pe lună, dacă ochiul tău acasă nu este limpede? Cine este orb acasă este și plecat; iar cine nu este cumsecade în camera lui, nu este în stare bună în piață. Dacă sunteți orb acasă, dar văzător în oameni, cunoașteți pilda: „Domnule, mai întâi vindecă-te pe tine însuți!” Nu este ochiul tău, ci al altcuiva care nu te servește. Acea efigie nu este un om înțelept, care nu se învață înainte. O monedă falsă cutreieră întotdeauna rypka, acasă este și mai periculos. Cunoaste-te. Nu înțelegem Biblia pentru că nu ne cunoaștem pe noi înșine. Ea este lampa universală, Tharyan vezha 21 de foc pentru viața noastră de navigator. Ea este: „O prietenă credincioasă, un adăpost puternic”. Cine o găsește, a găsit o comoară. Dar când pe cărarea noastră de acasă ne împiedicăm de un buștean, apoi pe străzile prietenului nostru, noi, prin fața ipocriților judecați, suntem ademeniți de cea mai mică cip; ne încurcăm, ca o muscă însetată de sânge, într-o pânză dăunătoare de gânduri carnale, târându-ne în mod răutăcios inima; cădem în plasa și confuzia buzelor noastre necurate; să ne scufundăm ca tabla în potopul unei limbi măgulitoare; pierim pentru totdeauna în acest prea sfânt labirint 22, nu suntem vrednici să gustăm cel mai dulce opus de pascha; „Sunt singurul până trec”. Întoarce-te în casa ta, om violent! ieși din spiritul tău

iscoditor și ieși din cor la soțiile iscoditoare desemnate de Paul. Curăță-ți mai întâi camera, caută lumina din tine, apoi vei găsi drahma îngropată în gunoaiele Bibliei. Stai în paza ta cu Habacuc: „Voi sta în paza mea”. Auzi cu urechile tale! În garda mea, și nu a altcuiva: „Cunoaște-te, îți este suficient”.

Atanasie. Nu fără sens ai mințit. Dar doar că pentru dinții mei pare acru și crud, de parcă nici măcar nu mă cunosc.

Iacov. Nu vă bazați pe cunoștințele voastre și luați în considerare cuvintele profeților să nu fie goale. Nu totul este fals pe care nu le

înțelegi. Ți se pare o prostie pe care nu o înțelegi. Nu te lăuda cu perspicacitatea ta. Amintiți-vă de călători indieni: cu cât cineva este mai prost, cu atât este mai mândru și mai mândru. Crede-mă, că cuvântul lui Ierempino nu s-a născut prostește: „S-a uitat și nu era om... și nu a văzut un om”.

Atanasie. Erau oameni în jurul lui?

Iacov. Unde este această creatură? Dar erau umbra, sau umbră, nu oameni drepți.

Atanasie. De ce sunt o umbră?

Iacov. Pentru că sunt întuneric. Ei nu știau, de vreme ce și tu, apucând un om, prin orbirea ta, nu pentru om, ci pentru umbra lui înșelătoare, iar omul acesta este o minciună, l-ai îndepărtat de adevărat.

Atanasie. Explicați-mi cum au prins umbra?

Iacov. La urma urmei, înțelegi umbra. Dacă cumperi o grădină, plătești bani pentru un măr, nu pentru o umbră? Nu e nebun cine schimbă mărul cu o umbră? Până la urmă, ați auzit o fabulă: un câine, înotând, a apucat umbra cărnii de pe apă, prin care a scos din gură o mușcătură directă, iar pârâul l-a dus23. Acesta este scopul lui Diogene, la prânz cu un felinar în căutarea unui bărbat, când amestecul uman a răspuns: „Și noi, de, nu suntem oameni?” - a răspuns: „Sunteți câini...”24

Atanasie. Poate că nu amestecați Dpogenpshka cu Premergătorul și profeții lui Dumnezeu. Un profet este o altă chestiune, un filozof este alta.

Iacov. Numele este același - un profet și un filozof. Dar nu judeca fața, judecă cuvântul. Hristos Însuși îi cheamă pe cei care stau în întuneric și în umbra morții câini. Nu e bine să iei pâine de la copii și să o arunci la câini. Iar celor care au apucat nu o umbră, ci un om drept - „Le-a dat puterea de a fi copiii lui Dumnezeu”.

Atanasie. Bine! Fii așa. Lasă cântecele de somn, oamenii se strâng de umbra umană, ca o monedă falsă. Dar ei înșiși, totuși, sunt ființe umane, oameni de onoare și nu o umbră moartă.

Iacov. Gemetul baldachinului este dulce, iar noaptea este dragoste pentru întuneric. Afinitatea tinde să se aseamănă, iar lipiciitatea ambelor se contopește în același amestec. Și tu însuți ești ceea ce iubești și îmbrățișezi. Iubitor de întuneric: tu însuți ești întuneric și fiul întunericului.

Atanasie. A! A! nasul meu îți simte cădelnița. Acolo ai făcut semn că sunt o umbră? Nu Yakusha! Nu prind umbre.

Iacov. Am mai spus că ești una dintre aceste umbre nenumărate, împovărătoare, moarte de pe glob, cărora premergătorul și întregul cor profetic îl anunță pe omul adevărat exact deținuții iadului. Nebunia este de 1.000 de ori mai grea decât plumbul. Cea mai gravă prostie o formează acești fii ai lui Amosov cu cuvintele: „Inima lor este grea, greu de auzit cu urechile". Această inimă grea, adică în jos cu inima acră și aspră, gândurile ei de drojdie, se va scufunda în chiar centrul pământului, ca tabla, de unde este imposibil să te smulgi. Inima ta, care a iubit minciuna deșartă și moartea mincinoasă a umbrei omenești, care este suficient de puternică pentru a ridica abisurile pământului, ca să sară pe muntele învierii și să privească cu o privire castă pe acel om binecuvântat. , cine nu s-a așezat pe scaunul nimicitorilor, soțul lui David? „Domnul l-a surprins pe reverendul său". Se clătina, alungă vânturile, iubește vanitatea sau minciuna, apucă o umbră, coace, suferi, arde.

Atanasie. O, mă chinuiți, mai mult decât ghicitorul egiptean Leo-Fecioara! și nu legat, conform proverbului „Te sperii cu blană".

Iacov. Cine este nebun este nebun în Ierusalim, și cine este orb, peste tot este noapte. Dacă ești o umbră, iadul este peste tot pentru tine.

Atanasie. Ai dreptate, prietene, ești amuzant, te iubesc. Poți vorbi despre minciuni într-un mod tragic. Văd că păzitorul tău este un înger al ornamentației. Ți-a fost dat ca pildă: „Ex musca elephantem", „Ex cloaca aream" 27;

O voi spune direct: dintr-o pisică - o balenă și dintr-un dulap pentru a crea Spon.

Iacov. Înjură și scuipă cum vrei, iar eu sunt cu Isapey: „Ca o rândunică, voi striga și ca un porumbel, voi învăța așa."

Atanasie. Aici am găsit o pasăre zgomotoasă! Profetului tău i s-a părut o lebădă? Și puiul tău de porumbei nu mai e prost.

Iacov. O blană de piele! „Lasă corbul care îl certa pe tatăl tău să-ți scoată ochiul!"

Atanasie. Tu, așa cum tu însuți respiri gânduri ciudate și reci, așa și oamenii tăi cu gânduri asemănătoare, gândurile sălbatice, își rotesc limba într-un mod ciudat. A spune o pildă: „Salata pe buze".

Iacov. Profetul tău Horaţiu nu cântă oare acelaşi lucru: „Porticibus non iudiciis utere vulgi" 28? Mergeți de-a lungul podului cu oamenii, dar nu vă comportați conform minții lor.

Gustul tău este rău, așa că judecata ta este proastă. Simțiți, deci, că răutatea gândurilor înțelepte constă în faptul că este separată de drojdia credinței lumești care cutreieră străzile și piețele. Și te vei întâlni mult mai devreme pe străzi cu lut decât cu un diamant. Câți oameni se pot lăuda: „Cunosc o persoană", atunci când persoanei în sine

îi pare rău de ea însăși? — Mă privești și nu mă recunoaște? Toți și-au ațintit ochii asupra morții și minciunilor. „Se uită la el, l-au străpuns”. Dar acest lucru nu se ridică niciodată în inimile lor: „Nimeni nu va fi rupt de el, dar cine va mărturisi generația lui?”

Atanasie. Ei bine, fii așa! Dar de ce mi-ai spus blană de piele?

Iacov. Nu ești doar o blană, ci o sperietoare și un idol al câmpului din Deir, care l-a certat pe profetul lui Dumnezeu.

Afanaspy. Dar mai întâi îndreptați-vă, cum sunt blana?

Iacov. Ai văzut masca din sat care se numește mare 29?

Atanasie. Știu că prind cocoși negru în ea. Ce?

Iacov. Bine! Dacă în astfel de măști 1.000 de persoane au venit la revizuirea ta și au trecut, s-ar putea spune că ai fost inspectorul sau observatorul lor?

Atanasie. Cine poartă o iapă în mod regulat, se vede, dar cine este el înăuntru și ce fel de persoană, de unde știi? Wrn mai departe.

Iacov. De ce mai departe? Vezi deja că nu ești doar o blană, ci o sperietoare și un bobblehead.

Atanasie. În sănătatea ta! Pentru ce păcat?

Iacov. Pentru faptul că voi, toți oamenii pe care i-ați văzut în viața voastră, ați văzut numai piele și carne pe ei, iar carnea este un idol, adică înfățișarea; înfățișarea este acel acoperiș mort care se închide în interiorul omului adevărat: „Și-a pus secretul în întuneric”, „Iată, acesta stă în spatele zidului nostru”, „Este o oprire printre voi, nu-l cunoașteți”, „Ascultă, Israel! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău.” Vezi că atât omul tău, cât și tu cu el sunteți piele, decrepiți, morți, praf, umbră... „Ce este pământesc, așa sunt...”

Atanasie. Acolo s-a dus!

Iacov. Strângeți nu numai toți oamenii pe care i-ați văzut, ci toți oamenii de pe pământ, dacă puteți, de pe globul lunar, legați-i într-un singur snop, acoperiți-le capul ca dungi, uitați-vă la tălpi timp de o mie de ani, puneți-i ochelari. , adaugă un pahar transparent, căscă - nu vei vedea nimic, cu excepția paiului acestuia: "Toată carnea este fân". Iar eu, laude clarviziunii tale, voi cânta: „Ochii unui înțelept sunt în capul lui, dar ochii proștilor sunt la marginile pământului”.

Atanasie. Ce ești, nebun, sau ce? Nu m-am uitat niciodată în tălpile oamenilor, dar ochiul îmi sta în cap.

Sunt un c.o.c. Ce ești un ciot sau ce? Nu e ochiul de porc în capul ei? Simți că capul este un nebun? Acest cap, așa cum partea inițială este

capul lui, așa că profeții înseamnă invizibil în orice trup, stăpânind în el, puterea și începutul lui. Iar coada, talpa, călcâiul este figura de praf, pleavă, tărâțe, drojdie și doar că există în fiecare creație grosolană, ticăloasă și robustă, precum burda, piureul, brânză, murdăria și așa mai departe. Ar fi însemnat același lucru dacă Solomon ar fi spus asta: „Ochii nebunilor sunt pe cozile pământului”. Când auzi asta: „Îi vei păzi călcâiul”, înțelege asta: vei fi un observator exterior, dintre cei „A atinge ca orbul de perete”, „Vor linge praful, ca șerpii care se târăsc pe pământ. ." Dușmanii unui om adevărat - „Dușmanii îi vor linge cenușa”. „Moartea îi va salva”, mâncând fructele cărnii muritoare, umbra amară și netedă a smochinului fatal, care au trecut chiar de pomul paradisului. "Vor merge pentru seara..."

Când auzi: „Toate pământurile păcătoase vor bea drojdie”, înțelegeți că cei care s-au retras și s-au rătăcit

la periferie și cercurile exterioare ale orașului, clătinându-se la capete și cozi cu demonul Evangheliei în locuri goale, de-a lungul răscrucelor de drumuri din afara satului și mormintelor, având raționament bestial și feminin: „Sufletele bărbaților ca femeile se vor întrista”. Toți vulturii, ea, nu vor gusta din cel mai dulce fiu al cinei regelui: „Nu trebuie să beau... În timp ce beau vin nou în împărăția cerurilor”. Toți acești sodomiți se înghesuie seara la casa lui Lot la îngeri, dar nu intră, ci doar ocolesc din afară prin bălțile care înconjoară zidurile orașului: lacomi și lacomi, trudiți și împovărați. Motivul principal pentru aceasta este rău și grosier, mai greu decât staniul și mai grosier decât brânza este greutatea inimii de pkh. Fiii vor adormi, cu inima grea, ca tabla. "Șeful mediului lor, munca este inteligentă NX." „Inima lor s-a acre ca laptele. Oh Isapya! „Aflați cum cenușa este inima lor și sunt înșelați”. „De ce să iubești vanitatea și să cauți minciuna?” „Gustați și vedeți”, „Cum și-a surprins Domnul pe reverendul său”, „Ridică-ți ochii...”

Ce crezi, prietene? Tu, ca un sodomit orb, atingi totul. Fiecare corupție este acel singur lucru. Simte. Ești mort. Te-ai atașat de cadavrul tău, fără să te gândești la nimic dincolo de el.

Unul, și nu doi, vezi în tine și, agățându-te de asta, împlinești proverbul: „Este prost cine nu știe să numere doi”. Te uiți în oglindă fără să te gândești la tine. Te uiți la umbră, fără să-ți amintești de mărul în sine, te uiți la potecă, dar nu te gândești la leu, unde duce această potecă. Căști la curcubeu, dar nu-ți amintești de soare, format de culorile lui. Aceasta înseamnă: a vedea un lucru gol în sine, și deci a nu înțelege, și a nu te cunoaște pe tine însuți. A înțelege, însă, înseamnă a prevedea cu mintea ceva invizibil, promis de vizibil: „Închinați-vă, și veți vedea...” un fascicul, ca o săgeată de dreapta la o țintă, de aruncat într-un mister îndepărtat. De aici s-a născut cuvântul simbol 31. Acesta este ceea ce înseamnă a urca la Sion, la turnul înarmat Solomon, a sta de pază cu Habacuc și a fi observator. Așa strălucește ca soarele și ca săgețile drepte ale fulgerului, mintea celor drepți, care au sufletul în mâna lui Dumnezeu, și făina nu se va

atinge de ei. Onp, ca pskry-ul de-a lungul tulpinii, prin tot jarul devastat de putrezire, curg, decolează și urcă

la cele veşnice, precum sunt străpunse săgeţile celor puternici, care au înarmat stâlpul lui David, în tolba trupului celui stricăcios sunt ascunse. Aceste inimi și suflete dumnezeiești, înviate de argintii, porumbelul lui Noe, aripi: „Aripile ei sunt aripi de foc”, iar Orlim se repezi în sus în camera veșniciei 32.

Atanasie. Pentru ea!..

CONVERSAȚIE 2. Observatorium specula l, în ebraică - Sion

Ce este adevărata fericire? Pe ce se bazează ferm? - Desigur, această piatră este grozavă, minunată și singură.

Persoane: Athanasius, Yakov, Ermolai, Longin, Grigory

Atanasie. Spune-mi, Grigorie, de ce au numit elenii fericirea ευδαιμονία2, adică chibzuință, dar fericitul εύδαίμων?

Grigore. Spune-mi, de ce au numit-o evreii lumină? Nu este soarele. „Soarele dreptății va străluci peste voi cei care vă temeți de numele Meu...” Maleahi.

Atanasie. Nu pentru că ochiul inteligent, ca lumina și un felinar în întuneric, ne ghidează atunci când căutăm fericirea? Și orice îndoială și ignoranță este întuneric.

Iacov. Ochiul inteligent este liderul nostru în toate problemele. Este posibil ca o skrpnitsa bună și o cutie de priză să fie numite lumină și prudență printre voi?

Grigore. Δαίμων sau Daimon3 sau demon înseamnă spiritul viziunii. Fiecare persoană este formată din doi, opunându-se și luptând, principii sau naturi: din munți și ticăloși, adică din veșnicie și stricăciune. Prin urmare, în fiecare trăiesc doi demoni sau îngeri, adică mesageri și mesageri ai regilor lor: un înger bun și rău, un păzitor și un distrugător, pașnic și răzvrătit, luminos și întunecat... Faceți față, prietenii mei, cu voi înșivă, uită-te în interiorul tău. Da, vă spun, veți vedea lupta secretă a două armate mentale, mai ales la începutul unei afaceri importante. Pătrundeți numai și ridicați-vă în inima atentă a câmpului vostru, cel mai spațios dintre toate oceanele și toate cerurile. Într-o oră, câte mii de păsări zboară și fulgerul celor mai rapide gânduri ale tale până la toate capetele Universului și către toate reptilele de sub cer? Nu există nicio afacere, nici cea mai meschină acțiune, ceea ce nu ar fi

început și sămânță. Miliția spiritelor de munte strigă în tăcere: „Cine este ca Dumnezeu?”, „Toată carnea este fân și nimic”. „Duhul dă viață cuvântului lui Dumnezeu”. „Ai ascultat de robul meu Iov?” „Tu, Hristoase, ești fiul zeului viu...” Și mai jos, în abisul inimii, el contrazice: „Nu există dumnezeu”. „Carne și sânge dă viață tuturor”. „Îl onorează Iov pe Dumnezeu în zadar?” – Veniturile fac asta. „Hristos înșală neamurile...” Ambele armate de somn, ca pâraiele din izvoare, depind de același, cele două principii ale lor: muntele și pământul, duhul și trupul, Dumnezeu și Satana3, Hristos și Antihrist. Un gând mare și bun este îngerul principal, o veste bună, un sfat corect, buzele înțelepte, un nou limbaj de foc, Evanghelia lumii, cuvântul vieții, o sămânță binecuvântată, un cuvânt de mântuire și invers. Acum spune-mi, Athanasius, gândurile tale se zbate?

Atanasie. Hei, ai ghicit! Un gând țipă în mine, sau voi spune împreună cu profetul Zaharia: „Îngerul care vorbește în mine – cel nou, neutil, proclamă Skovoroda”. Și îngerul ostil contrazice viclean și șoptește, ca Eva, asta: „Este prea fin tors, nu este potrivit pentru o cămașă de păianjen”. Dar recent am citit asta în Isaia: „Împletiți o pânză de pânze de păianjen” și nu va fi pentru ei să poarte o haină. El vorbește despre carminatorii care învață zadarnicul, disprețuiesc utilul. Și cu adevărat - „Vara este plină, ca o pânză de păianjen”.

Iacov. Yabednik din aceleași legi ca șerpii de aceleași culori, nu miere, dar otravă suge; iar diavolul din aceeași Biblie conduce tot gustul pântecelui său, ca un păianjen, duce pânza de păianjen a propriului său pântece cu cea mai subțire și mai netedă mătase, și nu din duhul lui Dumnezeu, ca slujitorul lui Fals Hristos 4, și nu de la regele legitim, cu care se laudă evanghelistul suprem: „Dar noi avem mintea lui Hristos”.

Lung în. Oia îmi simt spiritele luptă.

Yermolai. Și în mine același argument este în secret zgomotos. Iacov. Acest lucru este minunat, dar nu minunat. Este minunat că puțini oameni sunt zeloși să privească înăuntru, să se testeze și să se recunoască. Și nu este surprinzător pentru că acest război continuu din fiecare inimă nu adoarme. În mine excesul inimii, sau un izvor inepuizabil, din însăși nașterea mea nu a dat naștere vreunui cuvânt sau faptei, pentru ca întreprinderea duhurilor lui subterane cu forțele cerești să nu prevadă bătălia, întrucât în cerul vântului luptei zgomotul

a De la tatăl adevărului și de la tatăl minciunii.

anticipează primăvara viitoare. Acest lucru nu a fost observat pentru mine în anii mei de tinerețe. Gândurile mele violente au disprețuit pilda: „Fiecare Ieremia înțelege de la sine”. Raritățile ciudate și știrile vântoase i-au înșelat atât din gustul acestui discurs, cât și al acestui discurs popular: „Donul este bun, dar ce este mai bun decât propria ta casă?” Se părea că în casa mea toată lumea era egală cu

prietenii mei. Și nici măcar nu m-am gândit la această Evanghelie: „Vrăjmașii unui om sunt casa lui”. În cele din urmă, intensificându-se ca un foc, în casa mea trupească, dezordinea gândurilor răzvrătite, împrăștiate pe căi dezordonate, ca niște râuri ale vântului de miazăzi, s-au adunat și mi-au adus în memorie și în atenție cuvântul lui Hristos care s-a spus celor vindecați. demonic: „Întoarce-te la casa ta”. Din acel început, prosperitatea mea, primăvara a răsărit. Deci, cuvântul tău, Grigore, este și minunat și nu minunat, atât nou, cât și vechi, și rar și comun. Totuși, am un gând bun, sau voi spune împreună cu Patriarhul Isaac: apgelul meu laudă cuvântul tău, dar calomniatorul este mut.

Yermolai. Apgel al tău, o, prietene Iakov, „care te mântuiește de tot răul”, nu este sedus, lăudând veștile străvechi și noua antichitate. Tot ceea ce nu este grozav care nu conține în sine antichitate și știri. Dacă în zilele lui Solomon nu mâncau ciuperci, iar acum inventatorul lor a înviat, acest lucru nu este grozav, pentru că nu este străvechi și nu este străvechi, pentru că fără acest popor a trăit fericiți în vremuri străvechi. Ce este mai vechi decât înțelepciunea, adevărul, Dumnezeu? Nu toate lucrurile sunt pentru toată lumea, dar aceasta este pentru toate timpurile, țările și oamenii, atât cât este necesar pentru toată lumea, atât cât este o busolă și cârmă pentru o navă și pentru călătorul Tobias - mentorul Rafael. Înțelepciunea are gust în cel mai dulce adevăr, dar adevărul era ascuns în Dumnezeu și Dumnezeu în ea. Aceasta este singura piatră de temelie pentru toți cei care construiesc templul fericirii și cea mai înțeleaptă simetrie5 pentru construirea chivotului păcii. Aceasta este singura, prea sfântă, antichitate a antichității. Dar unde vei găsi din nou o inimă controlată de o busolă și un telescop al credinței lui Dumnezeu? Aici, chiar antichitatea este o raritate minunată, o veste, un miracol! Și oricine o huliște este o șmecherie murdară a cărnii, un înger satanic. Aceasta nu este vina oamenilor, ci spiritul hulitor care le-a pus stăpânire pe inimile.

L o n g p n. Da, mi-am amintit și că confidentul lui Hristos își numește legea nouă: „Îți dau o poruncă nouă”. Este adevărat că pilda lui Solomon este adevărată: „Frate din

ajutând fratele... și așa mai departe. Există același rus: „Frăția bună este mai bună decât bogăția”.

Cu toate acestea, acest oraș irezistibil este disprețuit de toată lumea și neclintit strălucește cu dragoste prietenoasă în locuri foarte rare. Iată ceva nou pentru tine! Dar, din nou, când acest sfat etern este cea mai veche simetrie a tuturor creaturilor și „puternic ca moartea, iubirea”, cu compasiune zeloasă, conectând și convertind toate lumile sistemului, atunci în mesajul său îl numește decrepit. Însuși Dumnezeu-omul, căruia nu este un duh ticălos târât pe țărână ca un șarpe, ci arhanghelul de sus Îl vestește pe Fecioară, este numit noul Adam și vechile zile: „Există un Dumnezeu al iubirii”. Și așa: „Să fie mute buzele măgulitoare”, cuvântul tău, Grigorie, hulitor.

Atanasie. Și mândrii înțelepți ai complotului magnific mi-au revenit în memorie, întrebând cu un blestem: ce este Satana, unde este, dă-l, blestemat, aici, în mâinile mele. Câte coarne are?.. Nu spune apostolul adevărul: „Hulesc, nu înțeleg”? Judecătorul - nu sunt ei înșiși cu coarne? Și nu sunt amuzanți pentru fiul lui Sirahov? „Cel rău care-l blestemă pe Satana îşi blestemă sufletul”. O labette, deșteaptă într-un joc de cărți, poate, dar un spirit bun și unul rău este o ficțiune pentru ei. Iată intrarea în labirintul ateismului! După ce au distrus rândurile angelice, este ușor să spui: „Nu există zeu”. Deoarece, după ce a târât râvurile de apă vie în stilul Phillipstim, sursa în sine devine neexplorată și incredibilă.

Iacov. Lasă philpstims și boors: "Fiecare Jeremey înțelege-te pe tine însuți." Aceasta nu este vina oamenilor, ci spiritul defăimător care a pus stăpânire pe inimile lor. Dacă ai o inimă umană, îți pare rău și, dacă îți place, fii gelos și supărat, dar evită dușmănia și mândria răutăcioasă cu batjocuri otrăvitoare. Cine persecută o persoană pentru credință este cel mai important dușman al filantropiei lui Dumnezeu, este egal cu cel care amărește un cerșetor pentru că nu a vrut să accepte haine în milostenie de dragul lui Hristos. Ai grijă, prietene, să nu se strecoare în măruntaiele tale un șarpe viclean, sub o mască strălucitoare, ca să nu te transforme dragostea îngerească pentru Dumnezeu într-un diavol pentru oameni. Nu uita de drumul profesorului: „Nu știi ce fel de spirit ești”. Vorbește în limbi angelice, dar iubește pe toți oamenii. Dragostea adevărată nu este egoistă.

Grigore. Și mă bucur de unanimitatea noastră. Consimțământul celor patru mă va mulțumi. Gândurile de munte în greu

Sufletele inimioase nu sunt așezate! Cel mai pur spirit ceresc, numit αύρα în eleni, tot aura în romană, nu trăiește decât deasupra norilor. Să ne întoarcem la calea curgerii vorbirii noastre. După numărul îngerilor, împărțiți întregul neam omenesc în două feluri: în cel de sus și cel de jos, în cel de dreapta și de cel din stânga, în cei binecuvântați și cei respinși. Acum poți întreba pe oricine: „Ești al nostru sau al adversarilor noștri?” "Ce spirit esti?" Aici nu există neutralitate conform tipului dual de oameni, amintiți-vă de răscrucea Evangheliei: calea este îngustă și spațioasă, în dreapta și în stânga. Viața noastră este o călătorie. Cel din stânga, prin porți triumfale, prin perspective amuzante și pajiști cu flori, coboară în lumea interlopă, ca să spun răspicat, în tristețe viermii care nu adorm în suflet. Cea dreaptă este crudă și încăpățânată la intrare, în alte privințe este netedă treptat, în cele din urmă dulce, în final - cea mai dulce. Căci orice faptă bună este amară în concepție și la rădăcină, dar dulce în jumătățile ei, iar cei ce seamănă cu lacrimi culeg cu bucurie. Rasa drepților mărșăluiește pe dreapta, în spatele călăuzirii unui înger al unui mentor pașnic, credincios, păzitor al sufletelor și trupurilor noastre. Și așa cum însuși conducătorul lor este strălucitor, așa felul acesta este prudent, înmiresmat, înmiresmat și viața lor este tocmai aceasta: eudaimonia, tămâie, tămâie, pe care o respiră mir, stact și caspya. De aici s-a născut între noi cuvântul evlavie, de aici printre strămoși tot norocul reușit se numea dixioma7!

Mâna dreaptă este lucrarea mâinii drepte, iar oamenii sunt fiii luminii și mâna dreaptă, de exemplu: Beniamin înseamnă fiul mâinii drepte. Clanul Shuisky8, sau stânga, îi este dezgustător în toate. O răutate fără valoare și noi, în Rusia Mică, ne numim Shuya. Fără îndoială, la fel ca shuiya și aproape de aici s-a născut cuvântul acesta - leneș. Ca și cum ar fi fiul lui Levin, nu Desnitsyn. Dar deja m-am încurcat. Iată de ce în antichitatea elenă binecuvântarea era numită εύδαιμονία.

Atanasie. Acum mi-au fost descoperite aceste cuvinte ale lui Pavel: „Primește-mă ca pe un înger al lui Dumnezeu”. „Noi suntem tămâia lui Hristos”. Și așa este fiecare însuși, de care se agață îngerul. Dormiți, fete bune. „Revarsăm în parfumul păcii tale?” Dar ah! Sărac ph... Nu plâns gol, o, Ieremia! – Fecioarele bune au eșuat. Neamul ticălos și

a Se mai numește și αιθήρ - eter, eter - eter (lat.), Coelum, quod supra nubes [Cerul care este deasupra norilor] (lat.), În Biblie: „Duh subtil rece”. „Împărăția duhului este Dumnezeu”.

adulterul se înmulţeşte peste tot. Tot somnul nu va intra în camera nupțială a mirelui. "Nu te cunosc!"

Yermolai. Visez constant în ochii mei pe ispititorul profesorului nostru în pustie. O, nerușinat! Pe cine nu va îndrăzni să calce, când nu-i este rușine să ridice calomniile sale calomnioase asupra capului tuturor oamenilor și profeților lui Dumnezeu? "Sari jos." Este posibil ca el să cadă în murdăria văii și ticăloșia împuțită, spunând acest adevăr: „Sunt de la cel mai înalt”. Cel care se naște de sus și în locurile cerești, nu poate conține duhurile trimise la turma de porci: „Tu ești din jos”. Dar iarăși, cât de plăcut i-a fost îngerul din grădină, îndemnându-l la culmea răbdării, după bunăvoința și firea părintelui său ceresc.

Lung în. Desigur, această grădină, în care vorbim, v-a adus astfel de gânduri. Și mie, înaintea noastră, aripile înflorite ale satului, insuflând tămâia parfumului lor în simțul nostru olfactiv, ridicate pe inima îngerului Matei așezat pe piatra funerară, proclamând femeilor purtătoare de mir ale acestei singure persoane: „ Cine își mărturisește familia?” "Eu sunt culoarea câmpului și kryn-ul este mult." Pentru cei care păzesc mormântul, îngerul meu este groaznic, dar pentru femeile smirnă, cât de roșu! Svetovp-den, ca fulgerul și ca un kryn, umplând aerul cu parfum. Nu-mi atinge în secret simțul mirosului, încântându-mi inima, arzând în mine, cu Cleopa și Luca? .. „Aripile ei, aripile de foc”. „Voi zbura și voi dormi”.

Atanasie. Nu, frate, oprește-te! Nu te vei ridica. Pentru a putea simți parfumul acelei persoane nepieritoare, trebuie să obțineți acest nas: „Nasul tău este ca un stâlp al Libanului”. Cu acest nas, Isaac miroase hainele fiului său Iacov. Și-au pierdut nasul septent și apoi au auzit: „O, Galateni proști!” „Și inertă cu inima...” Fiecare ochi vede luna înnebunită și omul pământesc. „Nebun cum se schimbă luna”. Acestui om ceresc: „Și viața lui se va ridica de pe pământ, ca întâiul născut al

lunii; nu va vedea, decât dacă este un sentiment foarte rapid. „Pentru tine este să crești, dar pentru mine...” „El va fi cu soarele și înaintea lunii”. Toți aceștia erau fără nas, pe care Pavel îi întreabă: „Ați primit Duhul Sfânt?” De și nu știm dacă există și ce înseamnă? Deși curteanul, însă, era atunci fără nas și eunucul care l-a întrebat pe Filip: „Spune-mi, despre ce persoană vorbește Isaia atât de magnific?” Nu fără motiv, evreii nu au numit preoți fără nas și cu nas scurt. Privat de simțul care miroase a Hristos

tămâie, și neputând să se laude: „Cunosc un om”, așa cum le poate părea altor ignoranți: „Iată mielul lui Dumnezeu”. Mireasa lui Solomon, pe lângă nasul cu care se lăuda fratele ei, are ochi de porumbel. Cu aceste sentimente nobile, nu este de mirare că vede o căprioară care nu îmbătrânește, galopând sus și sărind peste munți și dealuri: „Sentimentul celor drepți este reușit”.

Iacov. Laude cu nasul plin de nas. Îngerul lui Dumnezeu, care i-a prins pe Habacuc și pe Filip de păr, îl poate ridica în ceruri pe prietenul nostru Longinus. Crezi că este chel? Credeți, dar nu este așa. Spiritul credinței nu este înțelepciune clarvăzătoare? Nu este ea părul cărunt fericit și părul lui: „Părul capului tău nu va pieri”. Oare nu admiră și corul femeilor smirnă? Pacea parfumată a credinței lui Dumnezeu în inimile lor, motiv suficient pentru ca evanghelistul să-i apuce și să-i ridice din târâșul lor în ceruri. Credința vede o persoană intangibilă și nu se uită la decădere, decât la credință: „Doamne, ochii tăi privesc credința”. Acesta a vestit Evanghelia fiului și a Mariei preacurate , aceasta și Zaharia, dar sub tămâia aceleiași credințe, acesta promite părinților izbăvitorului israelit Samson. Dar și aici acționează părul nemuritor al credinței: „Fierul nu se va ridica pe capul lui”. Dormiți părul și razele nepieritoare ale credinței împodobite și luminate capul lui Moise, i-au încântat pe Enoh și pe toți cu Pavel: „Te-a înălțat ca pe aripi de vulturi și te-a adus la Sine”. Îngerul întrupat Pavel se laudă că Dumnezeu și-a uns părul cu duhul său, la fel cum a făcut Isaia: „Dumnezeu, care ne-a uns...” „Duhul Domnului este peste mine...” … „La fel ca Isaia pentru un oarecare scrib jalnic: „Ce ești aici și pentru ce ești aici? ..” La fel ca îngerul evanghelic: „Ce cauți nu este aici...” !” Și îi bucură în munții Galileii, unde „cei ce L-au văzut s-au închinat înaintea Lui...” „Și le era nevăzut”. Apoi au văzut direct când a devenit invizibil și intangibil, ca atunci când prietenul meu trupesc al capului meu a dispărut din ochi, atunci inima lui a rămas în inima mea, ca un spirit magnetic într-un inel de oțel: „Ternic ca moartea, iubirea... ." "Aripi aripile ei de foc. Iar când dragostea trupească suflă atât de puternic și duce la poftele muritorilor, atunci, în egală măsură, duhul iubirii lui Dumnezeu este crud, ca o furtună, zgomotos, ca vinul, fierbe cu cărbuni de foc și flăcări ca iadul, arde inima,

învie și îndreaptă către cele cerești: „Glozia este crudă ca iadul”. Sunt atât de dulce pentru mine când Longinus a mărturisit că înțepătura geloziei lui Dumnezeu îi distruge inima și pântecele la fel ca Luca și Cleopa. Vei mărturisi că aceeași flacără îmi atinge pântecele? Adesea este stins de căldura carnală. Dar cine a gustat direct din frumusețea unui om de munte, nici multă apă nu poate stinge forțele iubirii, nici râurile nu se pot îneca: „Nici prezentul, nici viitorul...” „Inima și trupul meu vor pieri...”

Grigore. Am auzit deja despre cele două principii, despre dubla generație de îngeri și oameni, despre calea duală a vieții umane. Totuși, gândește-te acum că din aceleași surse se naște un dublu gust în Biblie: bun și viclean, mântuitor și distrugător, fals și adevărat, înțelept și prost...

Iacov. Nu este mai ușor de gândit, ca în asta. Șarpele de la aceeași vacă suge lapte și îl transformă în otravă, iar omul ascultă pildele: „Bateți laptele și va fi unt”. Pentru omul duhovnicesc beția lui Lot, dragostea de femei a lui David și Solomon - duhoare, otravă și moarte, dar pentru omul duhovnicesc - tămâie, hrană, hrană și viață. Credința de sus va lua șarpele și nu va fi rănită, nu va fi pârjolită în cuptor, nu se va scufunda în mare, mănâncă și bea otravă și moarte și, prin urmare, sănătos, iată „semne pentru credincioși!” . Biblia nu este doar o vacă, ci și un iad, și un șarpe și un leu devorator aprig. Dar în cruzimea acestui leu, cu Samson, ei găsesc sute de dulciuri: „Mâna ta dreaptă mă va primi...” Acest balaur este vindecator pentru astfel de oameni și pomul celor mai dulci fructe cerești, dar nu pentru cei „ vor linge cenușa ca șerpii care se târăsc pe pământ”. „Îți va șterge capul”, miracolul lui Israel! Acolo unde credința găsește hrana cea mai dulce, mai mult decât mierea și fagurele, acolo mușcă sufletul cu inima împietrită cântecele muștelor și ale viespilor: „Voi trimite viespi asupra lor...”

Atanasie. Ai grijă, Iacob, deja ai făcut din Biblie un monstru străvechi care i-a chinuit pe vechii egipteni. Numele ei este Sfinxul, un cap de fată, un corp de leu...

Iacov. Fără să-mi dau seama, prietene, eu spun că este un leu, dând înconjurul Universului, mârâind și chinuind, atacând din stânga bietul cititor. El a dispărut în fălcile ei infernale. Tu, Israele, nu te teme de Iacov! „Întâlnește-l ca pe o mamă”, adăpostește-l de căldură, liniștește-l în pântecele mamei, mănâncă pâine și dă-i apă de băut.

inaintea ta. „Apa este adâncă – sfaturi în inima unui om”. „Cel ce bea din această apă nu va fi niciodată însetat.”

Atanasie. Deci nu este și ea curvă a lui Solomon, urmată de bătăuși violenți? Ea este cea mai amară din iad. Ei aleargă, „ca un căprior rănit de o săgeată în yatra”. „Cel care nu știe ce curge în sufletul său.” Unde îi duce? O, limba ei aprigă! „Dinții lui, dinții lui Lvov, ucigând sufletul...”

Iacov. O, prietene! Ai ghicit. Curva aia. "Cuvintele sunt potop, limba este măgulitoare pentru această desfrânată." Ea aduce potopul lumii. Dar credința, împreună cu Noe, își construiește un templu sigur din neputincirea. Ea este în zona romană, la fel ca în elenă - αρχή. Acesta este numele lui Dumnezeu. „Dumnezeu te va acoperi”. Un înger a salvat-o pe logodnica de această curvă: „Iosif, nu te teme”. Puțin ratat, pe lângă Rachel, pe Leah 9, cu ochi strălucitori.

Yermolai. Nu pot să ghicesc? Nu este Biblia aceste izvoare mortale, transformate de Elisei în izvoare mântuitoare, când au fost sărate cu sare de către profet? Și-au înfundat fplispins.

Iacov. Ești chiar în centru. Isaac îi curăță, îl sărează pe Elisei, îl sfințește, scufundându-L pe Hristos, Înaintașul în ei, iar Hristos însuși preface apa lor fără gust în vin nou, care „veselește inima omului”. Iar Moise cu toiagul de munte împarte și încântă întristarea lor lipsită de gust în felul paulin: „Cuvântul tău să se dizolve în sare”. „Voi lăuda cuvântul despre Dumnezeu, voi lăuda cuvântul despre Domnul.”

Lung în. Spiritul divinației m-a atins. Nu este ea cea din Daniel, șarpele cu șapte capete care distruge femeile și bebelușii? „Acest șarpe pe care l-ai creat.” Deși este o balenă, chiar și un dragon, există Biblia.

Iacov. Nu s-a revărsat acel spirit peste voi, prietenii mei, de sus? „Voi vărsa din duhul meu”. „Bătrânii vă vor vedea visele...” Cine este suficient de puternic pentru a permite acest lucru dacă Dumnezeu nu este cu el? Spiritul credinței testează totul și dezvăluie totul. În loc de sare, Daniel aruncă o hemolcă, o pastilă sau un șocat în acest șarpe din maxilar. Apoi acest asp o mică margine a poveștii poate.

E rm o l a y. Dragul meu catshock, ce înseamnă această minge? Sau te voi întreba în ebraică: mană - ce este asta?

Iacov. Este modelat din smirnă, din lână de lemn și din grăsime. A intrat direct în zmipno burtă.

Yermolai. Vorbește, prietene, repede, nu mă chinui. „Cât timp ne vei lua sufletul?”

Iacov. Uf! Nu știi cine era în burta balenei?

Yermolai. Oh! M-ai întristat mai mult acum.

Iacov. El a crezut, a vorbit la fel. Această minge este centrul veșnic al veșniciei sfinte. În templele lui Dumnezeu este descris după cum urmează:

Ochiul în centrul triunghiului.

1. Alfa - precede fiecare creatură.

2. ω - mega, după ce rămâne toată creația.

3. Vita este mijlocul care se naște și dispare, etern la început și la sfârșit. Această trinitate este o unitate3:

„Unitatea cu trei solare”, „ochiul atent...”

Yermolai. Nu știu, Afanaspy zâmbește tot timpul.

Atanasie. Triunghiul tău, Yakuta, miroase a Pitagora 10. Este periculos să nu te îmbăți cu spiritul platonician, dar noi căutăm Duhul lui Hristos.

Lung în. Și mi se pare că ideile platonice au mirosit.

Iacov. Fie că sunt pitagoreian sau platonic, nu este nevoie, atâta timp cât nu idolatesc. Atât Pavel, cât și Apolo nu sunt nimic cu Avraam. "Căci nimeni nu este bun..."

Grigore. Dă-mi pace! Te rog nu-l atinge. A extras un cuvânt bun dintr-o inimă credincioasă. Cu credință, Dumnezeu are cel mai prețios aur curat. Nu pe

a Trigilios Monas hai Physis12.

Fețe care privesc judecătorul. Amintiți-vă de pedeapsa văduvei 13. Nu încheia teologia în îngustimea Palestinei. Magii, adică filozofii, ajung și ei la Dumnezeu. Un singur zeu al evreilor și păgânilor, unul și înțelepciunea. Nu tot Israelul este înțelept. Nu toți păgânii sunt întuneric. Domnul i-a cunoscut pe cei care erau. Se adună de la toate cele patru vânturi. Toți sunt Avraam pentru el, dacă duhul credinței lui Dumnezeu ar avea o inimă: fără de care Avraam nu ar putea fi îndreptățit și nimeni altcineva. Duhul unic al credinței va justifica tribul și țara, și timpul, și sexul, și rangul, și vârsta și mintea. Străinul Naaman a fost vindecat în Iordan, unde Israel, netăiat împrejur cu inima, a fost spălat în zadar. Unde mândrie stupidă! Te înclini în tâmple în fața unui triunghi înfățișat de un pictor care nu-l înțelege și certați aceeași imagine, luminată de filozofi ca o zeitate. Nu este aceasta: „Te închini în faţa a ceea ce nu ştii?” Fără a mesteca această pâine a lui Hristos, cum poți să te transformi și să existe în suc dătător de viață? Nu este această judecată a dori pentru sine și moartea, ca să se împlinească scriptura: „În mers, s-a sugrumat?” Uite, orbi, pâinea lui Dumnezeu, numită prosforă, adică jertfă. Nu vezi că pe unul din cei șapte, în vârful patului ei, este un triunghi, sculptat cu o copie a preotului, zdrobit și băgat în gura comunicătorilor? Este preotul un profet? Și profetul – nu este un om înțelept și perspicace, sau un slujitor și apostol al lui Dumnezeu după acele numere: „Mi-ai arătat înțelepciunea ta necunoscută și secretă”. „Voi învăţa pe cei fărădelege căile tale”. Pâinea aceasta nu este, ci pâine transsubstanțiată, este duhul lui Dumnezeu, misterul Treimii, și nu vin natural, nu vin trupesc, ci vinul noii nestricăciuni, vinul

înțelepciunii lui Hristos, care bucură inimile credincioșilor. . Această înțelepciune a spiritului, dacă nu o sufli în această pâine și vin, ce rămâne de gustat? Este moartea: „Moartea va salva ph”. „Tu ești aproape, Doamne, de zidurile lor, dar departe de inimile lor”. Din acest motiv, profetul Daniel pune o pâine misterioasă în falca unui șarpe.

Atanasie. Ce nonsens! Există o pâine în gura șerpilor, iar noi avem un triunghi în pâine. Ceva nu este modelat, nu pot fi de acord.

G r i g o r i j. Unde ești, prietene, ascuțit și tremurător în blestem! Și în mintea secretelor profetice, inima ta este mai inertă decât o țestoasă. Mestecă bine, vei simți gustul.

Există o pâine în capul unui zmppnoy, iar aici este un triunghi în pâine. "El va șterge..."

Atanasie. Voința ta nu este modelată. Acolo, în cap, parcă într-o oală, e pâine, iar aici, în pâine, e o pâine triunghiulară. Pâine și oală - diferența.

Grigore. O, Galateanul stătut, fratele meu! Ghici că capul șarpelui și pâinea sunt la fel.

Atanasie. Dumnezeul meu! Acest lucru este incompatibil cu inima mea.

Grigore. O, dragă mie, inima ta simplă, dar necredincioasă!

Atanasie. Mestecă-mă, apoi pot să cred.

Grigore. Nu există un șarpe în Biblie? Intrarea și ușa ei, nu este principala librărie? Șapte zile, nu șapte capitole LP? Șapte sori nu sunt șapte pâini? Nu dormi pâine Daniil aruncă această pâine? – Și-a pus satul la soare. – Îți va șterge capul.

Soarele a apus... La revedere!

DIALOG, SAU VORBIȚI DESPRE LUMEA ANTICĂ1

PRIETENUL MEU MIKHAIL IOANNOVICH KOVALINSKY

Scrisă în 1772, dat cadou în 1788

Iubit prieten Michael!

Vă rog să acceptați acest mic cadou de la mine. Îți ofer distracția mea. Ea este divină. Vorbește despre lumea antică. Care este cel mai vechi? Dumnezeu. Te -ai născut pentru a iubi cu Dumnezeu. Vă rog să acceptați contribuția mea. Citit. Fii intelept. Crește-l și crește-l. Din bob va ieși binecuvântatul stejar mamvrian. Baldachinul său va

conține cel puțin Universul. Mulți oameni spun ce face Skovoroda în viață? Ce este distracția? Mă bucur în Domnul. Mă bucur de Dumnezeu, mântuirea mea... Distractie, în romană - oblectatio, în elenă - diatribă, în slavonă - batjocură, sau batjocură, este korpfa2 și vârf, și culoare, și grăunte de viață omenească. Este centrul fiecărei vieți. Toate treburile fiecărei vieți curg aici ca niște tulpini, transformându-se în cereale. Sunt unii care trăiesc fără centru, de parcă ar naviga fără port. Și nu vorbesc despre cei corupti. La urma urmei, distracția este dulce pentru toată lumea. Mă voi batjocori de poruncile celor veșnice. Știi cât de mult îl iubesc și cât de mult m-a iubit. Îmi puteți spune cum sunt cele Zece Porunci pentru distracția pe termen lung? Uf! Dacă chiar și atunci veacul pur Metusalem3 ar prevala. Ah, totul vine din dezgust și dezgust, cu excepția sanctuarului. Ah, nu degeaba David: „Wonderful de revelations tvop”. Toată lumea anticipează, toată lumea imprimă. Fiecare moarte este un sfârșit și o rămășiță fără urâciune. Altarul mamei eterne îmi hrănește bătrânețea. Îi sug sfarcurile fără dezgust și fără foame de tot mai mult. Voi fi mereu cu ea, iar ea cu mine. Totul trece, dar iubirea dragă nu. Pe scurt voi spune: aceasta este diatriba și tipul vieții mele! „Ferice de omul care este în înțelepciune

ret și care în mintea lui instruiește altarul, reflectând asupra căilor din inima lui, iar în [misterele] ascunse îl va înțelege... „Dragă prieten! Voi continua să fiu Daniel Meingard al tău.

BAZA DIALOGULUI

„El și-a adus aminte de zilele de odinioară” (Psalmul 142).

„Uită-te la generațiile străvechi” (Sprah). „Distruge vechiul din vechime” (Moise).

„Mi-am amintit de soarta tatălui tău, Doamne, și am fost mângâiat.”

„Călcătorii mi-au batjocorit, dar nu ca legea Ta, Doamne” (Psalmul 119).

Sola veritas est dulcis, viva, antiquissima, cetera omnia sunt foenum et heri natus fungus.

O dezgustă despre lumea antică

Persoane: Athanasius, Jacob, Longin, Yermolai, Grigory

Grigore. Să ne uităm acum la Dumnezeu-predicatori naturali, să ne uităm la anii străvechi, dacă vrei.

Atanasie. O priveliște glorioasă! Dar cum se poate vedea verile străvechi? Poate lp să se uite la ceea ce a trecut deja? Dacă s-a scurs, atunci nu este vizibil. Cum să arăți?

Lung în. Dacă se deschide teatrul din cele mai vechi timpuri, atunci oamenii pot fi văzuți. Apă fără pești, aer fără păsări și nu poate exista timp fără oameni.

Atanasie. Cum poți vedea vremurile trecute?

Iacov. Deci, puteți vedea cum ziua de ieri din viața voastră este ziua și ieri este ca prezentul, dimineața trecută, iar dimineața este ca o jumătate de oră din aceasta, în care ne aflăm. Acum curge ceasul al zecelea, al treizeci și patrulea minut, a 1772-a vară de la Khrpst, a cincisprezecea zi a lunii mai, în cele din urmă, zece ore și jumătate din acest trecut pot fi văzute ca patru minute. Tocmai au trecut prin. Și acum a cincea jumătate de minut. Uită-te la ceas!...

Atanasie. Ceea ce se datorează vieții mele de ieri, este cea mai dulce priveliște din toată viața mea.

Lung în. Cum așa?

Atanasie. Dumnezeu! Nu mie, ci slavă numelui tău... Mă voi lăuda cu Domnul înaintea prietenilor mei. Ieri am avut ocazia să mă cert într-o conversație cu câțiva dintre vecinii mei. S-a înfuriat, m-a numit ticălos, dăunător vieții, hoț și așa mai departe. Am venit acasă, după câteva ore am auzit urletul unei femei și al unui copil. Care este motivul? Mi-au spus că înainte ca vecinul menționat mai sus să sosească vechiul său creditor cu o cambie, că nu a putut plăti 30 de ruble pe o notă, că nimeni, la cererea lui, deși a jefuit 30 de gospodării, nu l-a ajutat și că în la final îl iau în custodie. Mi-a devenit rău. Luând un pix, a scris următoarele:

"Drag prieten! Îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia să fac bine. Îți trimit 30 de ruble. Folosește-le ca pe ale tale. Sim pentru totdeauna mă poți împrumuta.

Slujitorul tău harnic H. IL"

Am trimis bani și a fost eliberat. Privind această faptă de ieri, simt în interior bogăția de dulceață, pe care nu i-aș da o picătură pentru 1000 de efimki, dar totul m-a costat doar 30 de ruble.

Yermolai. O achiziție ieftină este a ta, iar alta se vinde cu 30 de ruble și un întreg Khrpst.

Lung în. Cu același ochi cu care privești vremea de ieri, poți privi chiar vremurile avraamice. Pavel încheie toți anii trecuți în acest cuvânt (ieri), prezentul - în cuvânt (azi), și tot viitorul numește veacul: „Iisus Hristos ieri și astăzi, același și în veci”.

Dacă a spus - ieri, și azi, și mâine, adică pentru totdeauna. Dacă cineva vede astăzi, vede și ieri, iar 1000 de ani sunt revelați prin revelația unei singure zile. Se potrivește într-o zi, iar o zi se întinde pe 1000 de ani. Luați în considerare seara săptămânii și veți

vedea dimineața de șapte mii de ani. „Și a fost seară și a fost dimineață, dar o zi”.

Și a cam în. Poate fi adevărat că o mie de sigilii uniforme sunt cuprinse într-una asemănătoare, iar una diverge într-o mie, iar un model de lut este ascuns în zece mii de vase. "Toate acestea au fost..."

Atanasie. Cum vor fi 1000 de ani într-o zi și în ciuda?

Lung în. Oh, nu fi curios. Nu totul este fals

care depășește capacitatea minților pruncilor. Dacă nu înțelegi, frânează-ți mintea în ascultare și crezi în Sfântul Petru... „Să nu ți se ascundă aceasta, iubiților, ca o zi înaintea Domnului ca 1000 de ani și o mie de ani ca o zi. .” Privește înapoi la Psalmul 89.

Atanasie. Cred, Doamne, că 1000 de ani în fața ochilor tăi sunt ca ieri...

Lung în. Aș putea să vă spun și asta, că dacă cineva cunoaște o persoană, îi cunoaște pe toți. Unul este dintr-o mie, iar o mie este ca o singură persoană. Dar aceasta nu este cu noi, ci înaintea Domnului.

Atanasie. Ah, înaintea Domnului! Spune-mi, unde înaintea Domnului?

Lung în. Acolo, în lumea aceea, în altă lume. Atanasie. Unde este a doua lume?

Lung în. Unde „al doilea om este Domnul din cer”.

Atanasie. Unde este persoana a doua?

Lung în. Unde este a doua lume. Atanasie. Unde este a doua lume?

Lung în. Acolo! Ascultă-l pe Sfântul Petru: „Vrem un cer nou și un pământ nou, conform promisiunii sale, dar adevărul trăiește în ele”. Vedeți că a doua lume este acolo unde sunt noul cer și noul pământ. Ei sunt membrii săi.

Atanasie. Unde este noul cer și noul pământ? Lung în. Unde cerul și pământul vechi

Atanasie. Unde este cerul vechi?

Iacov. Sunteți un reclamant corect: încă nu ați găsit unul nou, dar ați pierdut lumea veche. Vechiul cer este sub nasul tău.

Atanasie. La urma urmei, cerul vechi și pământul vechi sunt peste tot? Lung în. Pretutindeni.

Atanasie. Și nu poți găsi un loc, nici un singur centru gol?

Lung în. Este interzis.

Atanasie. Este totul plin de vechiul cer și pământ? Lung în. Toate.

Atanasie. Unde este noua ta lume? Lung în. Pretutindeni.

A f a n a s i y. Cum poate fi împăcată lumea veche cu noua?

Lung în. Exact ca o umbră cu copacul ei. Uită-te la acest măr viu și binecuvântat cu frunze.

Atanasie. Mărul s-a ridicat, iar umbra

s-a scufundat pe vale. Umbra este în alt loc, iar mărul este în alt loc. Aici treaba este diferită.

Lung în. La urma urmei, partea extremă a theinului se află pe pământ, dar începutul și temelia lui sunt împreună cu mărul și nu este niciodată mai mult sau mai puțin decât mărul său. Pe scurt, umbra nu interferează cu meri.

Afanaspy. Așa, dacă nu spui: „Umbra merilor nu interferează cu podul".

Lung în. Da, asta spun.

Atanasie. Umbra mărului nu interferează cu locul. Lung în. Cu siguranță.

Afanaspy. Deci, lumea veche este o umbră a noii?

Lung în. gandesc si cred. Și dacă voi înțelege pe deplin că așa este, atunci îl voi vedea și, iubindu-l, îl voi iubi în Domnul și pe Domnul în pacea lui.

Afanaspy. Oh! Suntem săraci cu lumea noastră. Lumea noastră, vârsta noastră și omul nostru sunt doar o umbră. Dar de ce lumea noastră este o umbră?

Lung în. te voi intreba si pe tine. De ce este o umbră o umbră?

Atanasie. Pentru că trece și nu persistă.

Lung în. Cum trece ea?

Afanaspy. Când soarele apune, atunci umbra dispare și cu cât se extinde mai devreme. Ieri a fost unul, azi altul, mâine se va vedea al treilea. Se naște și apoi dispare. Și s-a născut, nu stă ferm, dar de aici se abate spre acel loc. Spre deosebire de același măr timp de o sută de ani stă nemișcat.

Lung în. De aceea umbra este un fleac! Nu este o faptă, ci este doar un fel de icoană a acesteia și aderă la ea. Privește acum cu ochiul tău pieritor la umbra lenoră a lumii tale pieritoare și cântă împreună cu David: „Zilele noastre sunt ca un baldachin pe pământ și nu este constant”. El se schimbă constant. Se naște, apoi dispare, apoi scade, apoi scade. Nu sunt multe mii de umbrele ei în măr? Deci o mie de ani ai noștri sunt ascunși într-o singură zi a Domnului. Lumea Domnului și ziua Domnului este acel pom al vieții. Și lumea noastră decrepită, umbroasă și pieritoare este acel copac al morții. Este văzută de inimile nesăbuite ca fiind bună, dar prin însăși natura sa este rău. – Și baldachinul morții l-a acoperit.

Lumea noastră este o haină, iar a Domnului este un trup. Cerul este al nostru

este o umbră, dar a Domnului este întinderea. Pământul nostru este iadul, moartea, iar al Domnului este raiul, învierea. Vârsta noastră este o minciună, un vis, deșertăciune, abur, nimic, dar adevărul Domnului rămâne pentru totdeauna. Vârsta noastră este acea distincție și varietate de umbre, secțiunea transversală a nisipului, decolorarea culorii. Vârsta Domnului este unitate, identitate, neclintită. Ziua noastră este la fel ca seara, noaptea, luna. Ziua Domnului este acea dimineață veșnică, lumina de neapropiat, soarele neasfințit. „Domnul este aproape”. „Va veni ziua Domnului, ca un hoț în noapte, în aceeași zi, cerurile vor trece cu zgomot, elementele, arse, vor fi distruse.” Și așa cum lumea și epoca noastră sunt rele, tot așa este și omul nostru viclean. „Primul om de pe pământ este pieritor”.

Atanasie. Acestea, cred, sunt 1000 într-o singură persoană care stă înaintea Domnului și o persoană a lui Dumnezeu într-o mie din a noastră.

Lung în. Da, vă spun că nu mii, ci toți oamenii noștri, de toate vârstele, în singurul om al Domnului se găsesc așa, așa cum se ascunde corul nenumărat al tuturor lumilor noastre în lumea lui Dumnezeu și în paradisul lumii originare, despre care Iov: „Cine mă va aranja după zilele vechi de luni, în ele mă păstrează Dumnezeu. Aceasta este ziua Domnului, ca un hoț (vezi Psalmul 83, versetul 11).

Și ca în Dumnezeu nu există nicio diviziune, ci el este o unitate care se întinde peste toate veacurile, locurile și creaturile. Deci Dumnezeu și lumea lui și omul lui sunt una.

Atanasie. Sunteți extraordinar, domnule! Lumea ta este minunată. Bărbatul tău este minunat.

Lung în. Înțelege un bob de măr și suficient pentru tine. Dacă, totuși, în el se ascunde un singur copac cu rădăcini, ramuri, frunze și fructe, atunci poți găsi în același loc nenumărate milioane de grădini, îndrăznesc să spun, și nenumărate lumi. Vedeți în firimiturile noastre și în grăuntele noastre mărunțișul abisul puterii lui Dumnezeu? De ce, cu toate acestea, vastitatea noastră, care se întinde deasupra

stelelor, nu ar putea fi ascunsă într-un singur punct divin? Dacă cineva este chiar puțin inspirat de spiritul lui Dumnezeu, poate în curând să creadă că în unicul Domn om sunt cuprinse toate lucrurile noastre pământești. Natura noastră ticăloasă, fiind o umbră, este o maimuță, imitând în toată natura ei de stăpână. Sclava adormită cu aspectul ei, parcă cu vopsele, aruncă o umbră asupra întregii naturi fericite a faptei, înfățișând o umbră pentru perisabil.

și mințile infantile, toată comoara care pândește în sânul inepuizabil al naturii dominante, ca invizibilă, este adevărul care transmite. Deci, dacă vrei să știi ceva în duh sau în adevăr, mai întâi privește în trup, adică în aparență, și vei vedea urmele întipărite ale lui Dumnezeu, dezvăluind înțelepciunea ei necunoscută și secretă și parcă conducând un calea spre ea.

Atanasie. Taci, domnul meu! Nu zburați cu vulturi în întuneric înnorat. Nu pot să înțeleg discursul tău. Șuvițe fir mai grosier pentru ochii mei rurali.

Lung în. Ai fost vreodată în camerele regale? Stătea în mijlocul holului, care are toți cei patru pereți și uși, acoperiți, parcă cu lac, cu oglinzi?

Atanasie. Nu sa întâmplat.

Lung în. Stai, dacă vrei, pe un teren plan și spune-le să pună o sută de oglinzi în jurul tău ca o coroană. În acel moment, vei vedea că unul dintre capetele tale corporale deține o sută de specii care depind de una singură. Și de îndată ce oglinzile sunt luate, dintr-o dată toate copiile sunt ascunse în originalitatea lor, sau originalul, ca ramurile în bobul lor. Cu toate acestea, capul nostru corporal este în sine doar o singură umbră a unui bărbat adevărat. Creatura adormită, ca o maimuță, formează cu o acțiune asemănătoare buzelor puterea și divinitatea invizibilă și perpetuă a acelei persoane, pe care toți nebunii noștri sunt, ca niște umbre ca o oglindă, acum apărând, acum dispărând, în timp ce adevărul Domnului stă nemișcat pentru totdeauna, și-a stabilit chipul Adamantin, cuprinzând nenumăratul nisip al umbrelor noastre, întinzându-se din măruntaiele sale omniprezente și inepuizabile la nesfârșit. „Vei ascunde px în secretul feței tale.”

Fericita Călugăriță îl vede pe acest om, așa cum este scris: „Privindu-se cu ochii lui, vede un om stând înaintea lui”. Mestecă fiecare cuvânt, și mai întâi, apoi: „văzut” și apoi: „în picioare”. Și zilele noastre sunt ca un baldachin și nu există constanță. Lui Nun i s-a arătat același lucru ca și lui Avraam: „Privindu-se cu ochii, el vede – și aceștia sunt trei bărbați”. Avraam îi spune acestui om minunat: „Eu sunt pământ şi cenuşă”. Și acolo este scris: „Stă împotriva lui însuși”. Desigur, această persoană muntoasă de opus este din natură. Și Nun este doar o umbră și cenușă. „Vede un om stând împotriva lui însuși”.

Yermolai. Dumnezeu! „Ce este un bărbat, cum îți amintești de el?” Îl văd pe David întrebându-l pe Dumnezeu

despre același om minunat, despre care a spus mai înainte: „L-ai încununat cu slavă și cinste”.

L o p g π i. Desigur, David se minune de acest om, privind cu ochi inteligenți splendoarea lui, care s-a ridicat deasupra cerurilor și elementelor noastre. El a văzut că, dintre frații noștri, fiecare om nu este ceea ce este și diferă prin modul în care este despărțit cerul de pământ. Parcă ar spune: „O, Doamne! Cât de minunat este omul pe care tu însuți l-ai considerat bărbat!” El este al tău, iar tu ești prietenul lui. El este în tine și tu ești în el. „Doamne, ce este un om, cum i te-ai descoperit.”

Care dintre noi muritorii este ca el? Ah, niciunul! Rasa noastră este acel pământ, cenușă, umbră, priveliște, nimic... „Zilele noastre, ca un baldachin, trec”. Dar omul tău stă veșnic în picioare. „L-ai așezat... I-ai supus totul sub picioare.”

Iacov. Fără îndoială că discursul lui David nu se referea la acest om minunat: „Ce este un om, cum îți amintești de el?”

Luați în considerare acest cuvânt: „adu-ți aminte de el”. Desigur, el nu este de felul nostru pământesc, dacă Dumnezeu își aduce aminte de el. Întregul nostru gen este exclus din palmaresul lui. Ascultă aici: „Nu le voi strânge din sângele soborurilor și nu-mi voi aminti cu gura mea numele”. Suntem carne și oase și fân. Cum pot să stea carnea și sângele înaintea Domnului? „Dumnezeul nostru este un mâncător de foc”.

Dar despre acest om este scris: „Tu îl vizitezi”. Se poate observa că acest om minunat este străin de carnea și sângele nostru și a depășit toate elementele lumii noastre. „Splendoarea voastră să fie înălțată mai presus de ceruri”.

Grigore. Dacă era pământesc, atunci ce nevoie avea cei care voiau să-l vadă să privească în sus pe munte? La urma urmei, mai degrabă vei vedea o persoană trupească privind pământul decât căscând la bolta cerului. Cu toate acestea, ei predică în unanimitate: „El a văzut, a privit”. Aici, Daniel sufla aceeași melodie. Ascultă: „Mi-am ridicat ochii și am văzut. Și iată, este un singur om, îmbrăcat într-o haină de in, și coapsele lui sunt încinse cu aur strălucitor, trupul lui este ca farpii 8 ... Glasul cuvintelor lui este ca glasul poporului. În aceste cuvinte, notați acum - „unul”, apoi - „o voce, ca vocea oamenilor”. Doar n-am spus: unul în toate, și toate în ea. „Și el îmi spune:

și Aici, desigur, in, numit in fin, în elenă - βύσσος. Acesta este un fel de in de piatră, nears de foc. Indică imperisabilitate. Aurul are și gunoiul lui. Purificată de foc, atât strălucește și nu arde și există o imagine a nemuririi.

nu vă temeți, soțul este dorit! Pace tie!" Văzând aceasta, David a rămas surprins, cântând cu încântare: „Doamne, Domnul nostru! Cât de minunat este numele tău!... Fie ca măreția ta să se ridice deasupra cerurilor.”

Lung în. Dragă rușine pentru ochii mei a inimii se deschide. Văd pe o potecă goală în câmp un car nobil curgând și un domn celebru stând în el. Cu cine? Cu un cerșetor, un rătăcitor rătăcitor. Ei stau, vorbesc, iar în fața lor stă o carte deschisă. „Spune-mi, te rog, mestecă-mă măcar puțin”, întreabă cratița, trezorierul reginei Etiopiei. - Poți să știi, prietene Filip, despre ce fel de persoană spune Isapya următoarele: „Precum un miel este dus la sacrificare...” „În smerenia lui, judecata lui se va înălța.” „Cine își mărturisește familia? Căci viața lui se va ridica de pe pământ”.

Fă-mi un favor! Este vorba despre el însuși sau despre acest comitet?

Filip. La ce folosește citirea profeților și nu înțelegerea?

Eunuc. Cum pot să înțeleg dacă nimeni nu mă ghidează?

Filip. Oh Doamne! Hei, chiar nu ești ignorant. Căci înțeleptul nu este sete de înțelepciune? Să nu credeți, dragă domnule, că Isapya ar mări orice persoană perisabilă cu cuvinte atât de grozave. Profetul este constant în discursul său. Nu poate lăuda același lucru pe care l-a hulit recent. Ai uitat? Amintiți-vă ce s-a spus mai sus: „Toată carnea este fân”, A. Privește Universul, plin de oameni ca noi, fie născuți, fie morți. Deci este posibil ca un profet despre sine sau despre altul să îndrăznească să spună: „Dar cine va mărturisi generația lui?” Cine va spune că rasa noastră nu este pământ, carne, fân și umbră? Dar ochiul perspicac al lui Isapno a văzut în umbra noastră trupească o persoană deosebită, care este singura, și strigă despre el: „Viața lui se va ridica de pe pământ...” Și întreaga noastră genealogie pământească s-a încheiat în acest cuvânt: „Toată firea. este fân.” II așa că Daniel a spus: „Glasul cuvintelor lui este ca glasul poporului”. Așa că Isapya țipă despre același soț: „Cuvântul Dumnezeului nostru

iar deasupra sa spus deja spe: „Fiul omului, strigă” (Dumnezeu i-a poruncit). „Și voi plânge ceva” (întreabă Isapya). Și aceasta este ceea ce (zeu îi spune): „Toată carnea este fân” și așa mai departe...

rămâne pentru totdeauna”, de parcă ar cânta împreună cu Daniel pe un singur ton: „Puterea cuvântului Lui este ca puterea în popor” a.

Eunuc. O, Filip! Miracole pe care le-ai spus. Mi-ai aprins o dorință de muritor de a-l vedea pe acest om, am auzit despre el pentru prima dată de la naștere.

Filip. Majestatea Voastra! „Așa cum moartea este dragostea…” Dar când splendoarea acestei persoane s-a ridicat deasupra cerului și deasupra tuturor elementelor noastre, atunci este imposibil să-l vedem cu ochii târându-se pe pământ și târându-se peste elemente. Aceasta înseamnă să-i cauți pe cei vii în morți și să conduci acest miel neprihănit și nevinovat la sacrificare, să-i tai părul mort, să mănânci pământul și să filosofezi despre fân. Așa este sufletul, pe măsură ce se mișcă pe pământ, nu este consacrat Domnului lui Israel și depășește acest număr: „Sfințiți-i în adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul”. Este adevărat că toată răutatea elementară, ca o casulă purtată, este a lui și el este peste tot în ea. Dar ea nu este pentru ei, nici el pentru ea. Și deși în ea, dar, pe lângă ea și deasupra ei, rămâne nu un loc, ci un altar, iar raționamentul despre el nu este deloc josnic, căci „în smerenia lui, judecata lui este înaltă”.

Această ticăloșie și umilință elementară a lui îl distrug înaintea noastră. În ea, îndreptându-ne privirile, ne scufundăm gândurile și, privind umbra, nu ridicăm ochii inimii noastre la adevărul ceresc al raționamentului și la cunoașterea omului adevărat, cum va „viața lui”. ridică de pe pământ” și „splendoarea lui se va înălța deasupra cerurilor”.

Așadar, dragă domnule, dacă puteți ridica ochii inimii de la natura noastră ticăloasă la deal până la această frumusețe sfântă domnitoare, în acea zi îl puteți vedea pe singurul om al lui Dumnezeu. Dar privirea noastră inteligentă nu urcă niciodată de la moarte la viață și de la pământ la cer, decât în acea zi: „În aceleași elemente, ars, distrus...” În ziua aceea a Domnului, o inimă curată este creată într-o persoană și cuvântul insuflă în inimă acest lucru, strigând pe ascuns: „Firul este nimic...”

În acest timp, adevărul, lipindu-se de cer și strălucind simultan de pe pământ, adevărul arde și distruge toate elementele, arătând că ele sunt doar una.

iar Vocea, cuvântul, voința, porunca, împărăția, legea, puterea, spiritul sunt aceleași.

umbra adevărului. Adevărul ascuns, ca o haină, le poartă. Vedeți, domnule, că numai credința vede acel om minunat, a cărui umbră suntem cu toții. Credința este un ochi pătrunzător, o inimă curată, o gură deschisă. Ea singură vede lumina, strălucind în întunericul elementar. El îl vede, îl iubește și îl binecuvântează. A nu-l vedea este orbire; a nu-l auzi înseamnă a fi un asp; a nu vorbi despre asta înseamnă a fi prost. Credința trece prin toată această umbră trecătoare, ca o apă instabilă, și își încheie rezultatul cu o înviere, purificată de sentiment, privind o persoană care strălucește cu o lumină inexpugnabilă și spune „bucură-te”.

Eunuc. Gândurile sorbite sunt deosebit de noi pentru mine. Ah, mi-am dorit mult după ele. Acum îmi potolesc setea pe termen lung. Pentru ea! Sfânta Scriptură este apa și izvorul. Aceasta este apa adevărată. Apa

si Duhul! Cerșetorul Philip i-a pus spirit . Acum, ce îmi interzice să fiu botezat în ea, să mă spăl, să-mi curăț inima de înșelăciune și de toate erorile mele înnăscute anterioare și de orbire? ..

Filip. Este cu adevărat posibil dacă crezi din toată inima în omul nepieritor Hrpst Isus... Cât despre mine, „Am crezut, am spus la fel...”

Eunuc. „Cred că Fiul lui Dumnezeu va fi Isus Hristos.”

Yermolai. Bineînțeles, omul nostru ceresc ne ridică inimile care mănâncă pământul în această țară luminoasă și ne entuziasmează târându-ne de-a lungul văii, adormiți și morți, cu următorul lui tunet: „Scoalăți-vă și ridicați-vă capetele, căci eliberarea voastră este aproape”.

În această țară, vei vedea o persoană vie conform basmului unui înger: „Acolo îl vei vedea...”

Iacov. În același mod, Pavel îi persecută pe cei care se odihnesc pe elementele moarte, stârnind pe boieri care s-au încrezut în moartea elementară. „Cum, te întorci din nou la elementele slabe și subțiri?” „În același mod, când eram tineri, am fost înrobiți sub elementele lumii.”

Și această filosofare a inimilor moarte o numește filozofie goală, care se bălăcește în mânia elementară, care împiedică filosofarea după Hristos, despre care către Galateni I0: „Dumnezeu a trimis duhul Său, fiul Său, în inimile voastre...”

împiedică ascensiunea noastră în lumea originară, smulgându-ne ochii, pentru a suna ca o trâmbiță: „Dacă mori împreună cu Hristos din elementele lumii, de ce ești chinuit ca trăind în lume?” „Căutați pe cei de sus, unde este Hristos.”

„Gândește-te la lucrurile de sus și nu la cele de pe pământ. Căci vei muri și viața ta va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.”

„Nu suntem copii sclavi, ci liberi”.

„Ierusalimul care este sus este liber să mănânce”.

Grigore. Trompeta Universului, Paul nostru este la fel de dulce cu o inimă credincioasă, pe cât este dezgustător de aspid. O, cât o mamă care naște pântecele, să fie închipuit Hristos în noi! Acest înger asemănător fulgerului ne lămurește neobosit și sincer calea pentru a merge pe muntele Galileii, pentru ca să fim reînnoiți în duhul minții și să ne îmbrăcăm într-un om nou, creat după Dumnezeu în adevăr și cinstit adevăr. El însuși a auzit pentru prima dată vocea dătătoare de viață a acestui binecuvântat lângă Damasc: „Saul! Saul! De ce mă urmărești?”

El se laudă cu acest singur om: „Cunosc un bărbat...” Și în această voce nu diferă deloc de muzica lui Dunple: „Și acesta este un singur om, îmbrăcat într-o haină de in”.

Și pe lângă aceasta există o viață veșnică, pentru a-l cunoaște pe acest om cu tatăl său, - așa este natura fericirii adevărate, încât cu cât ai mai mulți parteneri în ea, cu atât mai dulce și mai reală devine această bunătate dezinteresată și numai aceasta diferă de falsă fericire lumească, o, în care este imposibil să spunem așa ceva, pentru că așa cum natura noastră însăși este perisabilă, la fel și fericirea ei sunt limite înguste, care nu tolerează participanții, decât cu propria lor înjosire și, ca umbrele copacilor, nu poate găzdui mulți. Din acest motiv, Pavel, după ce a pierdut totul și adunându-și toată râvna, urmărește, curge, străbate toate, trece totul, întinzându-se înainte ca să cuprindă și să dobândească într-un fel un om, pe care toată sfințenia îl formează (adică: ceremoniile bisericești).) sunt privite ca un fel de umbră slabă, care duce cu o eclipsă făcând semn la cel mai drag adevăr și la ultimul sfârșit, promițând o apariție binecuvântată a acestei cele mai frumoase din timpul său, mai mult decât toți fiii oamenilor, la fel ca înflorirea smochinul promite cele mai dulci fructe. „Îmi cer totul să fie în zadar, cu excepția înțelegerii superioare a lui Hristos Isus, Domnul meu...” „Pentru a-L înțelege

π puterea învierii sale... "" II cum voi realiza învierea morților."

Și când a primit deja ceea ce dorea, acest cuvânt al său s-a împlinit asupra lui: „N-am curs în zadar”. „Cunosc o persoană”. „La urma urmei, ca la un anumit monstru, el mi s-a arătat în acel moment, pentru a-și înmulți fericirea cu o mulțime de complici.” Către acea singură cunună a gloriei, nu în lumile noastre pieritoare, ci în întâiul născut al lui Dumnezeu și în ziua Domnului, veșnic prosperă, încurajează și stârnește înțelegerea prin toate mijloacele, stârnind același binecuvântat om nestricăcios. „Trezește-te, dormi și înviază din morți – și Hristos va străluci asupra ta”.

Cât timp treci prin elemente? O, nenorocit mort! Ridică-ți micile gânduri îngropate sus pe munte, deasupra umbrei elementare, și vei vedea un om viu, strălucind de o lumină inabordabilă. Aceasta este lumea ta, nu în lumea ta rebelă. Vezi cu Avraam și bucură-te: „Avraam a văzut ziua mea și s-a bucurat”.

Pavel strigă pe un ton cu Isaia care strigă: „Ridică-te, scoală-te, Spon! Pune-ți fortăreața! Scuturați praful și ridicați-vă! .. "

Cu o voce înaltă de trâmbiță, îngerii lui Dumnezeu îi trezesc pe cei adormiți pe pământ și pe cei morți în baldachinul elementar, astfel încât ei să se ridice și să vadă un om așezat deasupra norilor și să strălucească ca soarele.

Atanasie. Această pereche de trompetiști este minunată.

Lung în. Desigur că este ciudat. Ei trâmbițează nu despre vreo persoană pământească, ci despre acel om înalt care a fost excomunicat de către păcătoși și era mai sus decât cerul: „Și numele Lui minunat este pe tot pământul”.

Pot să nu fie de acord în muzica lor? Ambele lor trâmbițe sunt în armonie cu trâmbița Sfântului Petru. „În numele lui Isus Hristos din Nazaret, ridică-te și umblă! Și o iau pe mâna dreaptă, o ridic în sus.

O, cât de frumoasă și consonantă este exclamația acestor trâmbițești: „Și, sărind în sus, a stat și a umblat! Și iată că trâmbițarul Zaharia era plin de o predică: „Iată soțul! Est este numele lui. „Și coroana va fi răbdătoare și confortabilă pentru el și pentru cel care îl înțelege.”

II a până la aproximativ c. Nu cumva Ezechiel învie morții pe câmp? „M-a pus în mijlocul câmpului; era plin de oase.” „Iată, voi aduce în tine un duh viu!”

Care este domeniul spa, dacă nu moartea elementară? Inimile lui Paşa sunt cufundate în această moarte. Dormit este țara Egiptului și câmpul lui Taneos, adică câmpul distrugerii, câmpul morților și câmpul setei, despre care Ioel: „Vitele câmpului se uitau la tine, ca la izvoarele de apă. s-a uscat, iar focul a mâncat deșerturile roșii. S-au uitat la tine, care dă hrană la vite... „Nu suntem noi vitele câmpului, care ne coborîm ochii spre talpa câmpului? De ce nu ridicăm ochii la aceasta: „Ai supus tot ce este sub picioarele tale – toate oile și boii, precum și vitele câmpului”.

De ce nu ne uităm la faptul: „Eu sunt culoarea câmpurilor (câmpului) și a acoperișului plat”? De ce nu avem nici ochi, nici urechi și nu auzim pe Isaia? „El i-a condus prin prăpastie, ca un cal prin pustie, și nu s-au deranjat, și ca niște vite prin câmp, și duhul a coborât de la Domnul și i-a învățat. Așa ți-ai condus poporul și ai creat numai pentru tine un nume glorios.

Ridică-te, dremluk leneș! Ridică-ți ochii, o, stând în închisoare, Trec și trec prin prăpastia goală și zidul elementelor tale. Privește măcar puțin, suflete cu inima grea și târâtoare, la asta: „Acesta stă în spatele zidului nostru și se uită prin el”.

Ieși de pe teren și dacă ai urechi, ascultă-l. „Fratele meu răspunde și îmi spune: Scoală-te, vino, aproapele meu, binele meu!” Nu crezi că acest frate este dedesubt și în elemente? Credeți, vă rog, îngerii care strigă: „Nu aici! Înviat! Urcă pe muntele Galileii. Nu te târâi pe câmp ca vitele. Trezește-te și ridică-ți capul cu David: „El mi-a ridicat ochii pe munte...”

Să știi că elementele josnice nu-ți vor potoli niciodată setea și vei fi pentru totdeauna în această flacără: „Oh! DESPRE! Fugi de la pământ! Salvează-te în Sion!” Auzi! Ce nebunie Zaharia? Nu-l aude urechea ta pe David? Unde este refugiul? Acolo! „Munți înalți pentru căprioare”. În

ce fel dorește căprioara izvoare de apă, așa dorește sufletul meu pentru tine.

Dar cunoști cerbul adevărat? Aici era. vouă: „El a sărit în sus, a stat și a mers și a intrat cu ei în biserică”. Ce este o biserică dacă nu muntele ei sfânt?

Yermolai. Este adevărat că aceste căprioare urcă la izvoare, despre care Isaia: „Vor căuta apă și nu va fi. Limba li se va usca de sete. Eu sunt Domnul Dumnezeu, îi voi asculta, Dumnezeul lui Israel, și nu-i voi părăsi. Dar voi deschide râuri pe munți și izvoare pe câmp. Voi crea un deșert în pajiștile apelor

pufă pământul însetat în cursul apei. Să vadă și să înțeleagă, să gândească și să cunoască împreună că mâna Domnului a creat toate aceste lucruri.”

Și cum rămâne cu Zaharia la înțelegerea aceluiași soț divin în aceste cuvinte - 01 Oh! - emoționează, se vede de la începutul discursului său, rostit după descoperirea și viziunea lui: „Mi-a ridicat ochii și a văzut. Și iată un om și în mâna lui este o frânghie de topografie.

Grigore. Zaharia trâmbițește același lucru ca și Ezechiel: „În ziua aceea, mâna Domnului a fost peste mine. Și m-a condus acolo. Într-o viziune a lui Dumnezeu, ea m-a condus în țara lui Israel și m-a așezat pe un munte foarte înalt.”

Când zice: „În ziua aceea...” — ziua cea plină de bucurie propovăduiește, secolul al N-lea al Domnului, și Mpr întâiul născut, depășind toate elementele, despre care Daniel: „El schimbă vremurile și anii. " Acest timp binecuvântat este sfârșitul timpurilor noastre și începutul epocii noi, după cuvântul lui Daniel: „Un alt sfârșit pentru (alt) timp”.

Acest timp de lumină și ziua Domnului este povestită de Ioel: „Ziua întunericului și a eructării, ziua a norului și a întunericului”.

În aceste cuvinte, adevărul și umbra sunt conjugate. Ziua Domnului este lumină, dar a noastră este întuneric, nor, furtună și întuneric. Aceasta este la fel cu „și a fost seară și a fost dimineață — o zi”. Iar când Ezechiel spune: „El m-a condus acolo”, atunci el este de acord cu îngerul care stă la mormânt și spune: „Acolo îl vei vedea”.

Când spune: „El m-a condus în țara lui Israel și m-a așezat pe un munte înalt”, atunci este de acord cu Ioel: „Un paradis de dulce este pământul înaintea lui”.

Acest pământ este nou, pe munte, promis. Aici este adus și David: „M-a adus pe muntele Său cel sfânt”. — Îl vei vedea acolo. Deci, haideți să ascultăm, Ezechiel spune imediat: „Și m-a adus acolo. Și acesta este un soț! Și înfățișarea lui era ca o viziune de aramă strălucitoare. Și în mâna lui era o frânghie de dulgher și un baston de topograf.

Ce îi spune acest soț nemuritor? Acesta este: „Priviți cu ochii și ascultați cu urechile. De aceea ai intrat aici ca să-ți arăt eu și să arăți casei lui Israel tot ce vezi.”

Acolo, după Ezechiel, vin o duzină de apostoli: „Unsprezece ucenici mergeau pe muntele Galileii, când Ipsus a poruncit. Și când îl vezi, închină-te înaintea lui”. Isus a venit și a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”

Dar Daniel a primit mai întâi prietenia acestui soț. „Nu te teme, soț al dorinței! Mpr pentru tine! „Mergeți și învățați pe toate neamurile” este același lucru cu „arătați casei lui Israel, Ezechiel, tot ce vedeți...”

Atanasie. Nu putem fi foarte surprinși de cât de armonioase sunt trompeta și muzica acestor predicatori! În timp ce doarme, frumoasa muzică a spiritului sfânt opune fruntea acestui idol din Deir muzicii, pe care cântăreții din temple o comemorează astfel: „Un cântec zguduitor a răsunat în consonanță - pentru a onora idolul de aur, fără suflet” și așa mai departe.

Era potrivit să cânt așa: „Vociferul a rugat...” Este atât de noroios, discordant și murdar, respirând pandemoniu. Dormiți, toți îngerii lui Dumnezeu cântă, toți plâng, dar toți propovăduiesc despre un singur lucru, ei exclamă despre un singur om, de care Isaia s-a îndrăgostit: „Voi cânta un cântec iubitului meu”.

Nu sunt acești oameni binecuvântați, dintre care David: „Oameni binecuvântați conduc exclamații!” – Strigă către zeul lui Iacov.

Iacov. Fără îndoială, ele sunt esența. Toți acești îngeri exclamă unanim despre cel care, cu trupul său, s-a înălțat deasupra cerului, a depășit toate lumile elementelor. Și cine își poate curăța inima de toată murdăria elementară, să vadă cu ochii acestui om: „Dumnezeu se va înălța cu exclamație”.

Ochii noștri stau aproape de pământ, dar nu îl vom recunoaște. Dar pe aceștia toți mesagerii lui Dumnezeu nu văd chipul unui om adevărat printre morți, în ticăloșia noastră a văii născut și dispărând ca o umbră, ci în muntele sfântului îl văd, cu Iosua un om în picioare și cu Ştefan 11. „Iată, văd cerurile deschise şi pe fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu.

Ei văd și se bucură de sațietate nu pot. Dar nu vedem dincolo de zid și de întunericul elementar. – Și-a pus secretul în întuneric. O, cât de proaste și inerte sunt inimile noastre!

Lung în. Oricine tocmai a fost onorat să-l vadă pe acest om viu, într-o clipă devine predicatorul său și aude asta: „Sună din trâmbiță la luna nouă”. Bărbat sau femeie, de îndată ce i s-a arătat cel înviat, aleargă și propovăduiește Evanghelia, cu mare bucurie vestește despre el: - A

înviat, a înviat, Domnul a înviat cu adevărat! S-a arătat nu numai lui Simon 12, ci și mie, cel mai mic,

știa. Astfel, am devenit conștient că există ceva invizibil pentru mine. Nu-l văd în moarte, dar în același timp îl văd în viață. Și a vedea în elemente - spe înseamnă să nu-l vezi și să nu-l cunoști. Bucură-te cu mine! Am găsit un om pierdut. Am crezut că e mort. A fost ucis de preoți răi. — Dușmanii mei m-au călcat în picioare. Dar eu, o creatură mică, sunt martorul lui că el este cu adevărat viu. L-am căutat și l-am găsit. Inima mi s-a topit de la vocea lui zburătoare către mine: „Fii cu voie bună! Bucura! Pace tie!"

Oricine îi este prieten va crede Evanghelia. "Iarna a trecut, ploaia a plecat, a plecat de la sine." „Iată, văd cerurile deschise!” „Cunosc o persoană”. „Și aceasta este a treia zi, de unde a venit?”

Ah, ziua a treia! Ziua Domnului! Fericiți sunt ochii care văd pământul tău uscat cu porumbelul lui Noe! Vegetezi o poțiune de cereale după felul tău. În grădina ta văd un om al lui Dumnezeu, omul meu, viața mea. El mă păstorește și nu mă lipsește de nimic.

Grigore. „Sună luna nouă” Sfânta Biblie este o trompetă aurita cu duhul și o lume mică. În apele mării ale vorbirii ei, apare toată creația și fiecare suflare, ca o oglindă. „Sună luna nouă”

Dar să nu credeți că această trompetă trâmbiță elementele. Poate o trâmbiță consacrată lui Dumnezeu să vorbească despre murdărie? Fiecare suflare îl laudă pe singurul Domn din ea. Soarele, luna, stelele, pământul, mările, aerul, focul, cu împlinirile lor, umbră și conduc la aceasta: „El și-a pus secretul în întuneric”. „Acesta este în spatele zidului nostru!”

Cei care vor să propovăduiască cu această trâmbiță, să cânte pe singurul Domn cu lumea lui și cu omul său. Toată carnea umană să tacă aici! „Sună luna nouă” Orice carne este acel fân, și toată gloria umană este acea putrezire, murdărie, zdrențe, nimic. „Sună luna nouă” „Predicați anul Domnului, plăcut, vesel, vesel!” "Opri din plâns! Rupe-ți pânza de sac!” Fiecare element este acea lamentare, lamentare, întristare. „Bucură-te în Dumnezeu”. „Acceptă un psalm!” „Sună luna nouă” „Cât de aproape este ziua Domnului!” „Sunați din trâmbiță în ziua binecuvântată a sărbătorii voastre”.

Ziua Domnului este sărbătoare, pace, odihnă de toate ostenelile. Somnul este Sabatul binecuvântat, în care Domnul omul se odihnește. Ce lp este acolo să se odihnească, dacă nu

să se ridice deasupra tuturor elementelor noastre? Ce este un element slab, constant ruinat, dacă nu travaliul și boala? Cât timp mă voi târî

pe pământ? Cât durează să mănânci pâinea bolii? Cât timp voi pune sfaturi în suflet, boală în inimă?.. Ridică-te, suflete, nu dormi pe elemente! Nu te poți odihni pe ele. Sunt travaliu și boală. Și dacă crezi în ele, atunci hrănești boală în inima ta zi și noapte. Scoate-ți ochiul care se uită în praf. Ridică-ți inima grea relaxată în sus. Privește deasupra firmamentului ceresc. Nu te îmbina în identitatea zilei și a nopții. Vedeți amarul, dar există și dulcele chiar acolo. Simțiți munca, simțiți pacea. Odată cu noaptea ta este și dimineața zilei Domnului. Într-unul, ambele locuri și într-o singură persoană, dar nu în aceeași cinste, nu în aceeași natură. „Și a fost dimineață și a fost seară”.

Nu pune boala în inima ta. Te gândești dacă te întinzi ziua și noaptea. Te întinzi dacă nu dai loc chiar acolo zilei Domnului, fără să crezi, fără să privești în înălțimile raiului. Ce înseamnă să pui boala în inimă dacă nu se gândește și nu se sfătuiește în sufletul tău că temelia tuturor creaturilor este focul, aerul, apa, pământul? Ah, nefericitul meu suflet! De ce numiți o natură nesemnificativă soliditate solidă? Cine ți-a orbit ochii? O, această orbire de la nașterea ta până la tine. Nu vezi adevarul, cu exceptia umbra lui. Nu simți că lumea asta trece. Și nu a început ieri: trece în fiecare minut. Totuși, vedem același lucru în el, tot ce a fost înainte. Desigur, există un mister aici. „Vai de lumina care aruncă întuneric!”

Străluci cu fulger, o, natură binecuvântată, și tună peste abisul sufletului meu cu acest tunet: „Să fie lumină!”

În acest timp mă voi uita la lumea ta, la ziua ta și la bărbatul tău. În timp, va fi mâna ta asupra mea. Mă vei instrui în înțelegerea ei, conducându-mă prin elemente, ca calul tău, astfel încât să se împlinească: „Și vei ieși și vei sări ca taurii eliberați de legături”.

Biblioteca „Runivers”

VORBIȚI DESPRE CINCI CĂI DESPRE FERICIREA ADEVĂRATĂ în viață
(Conversație prietenoasă despre liniștea sufletească)

Atanasie. Oamenii din viețile lor muncesc, se înfurie, se încalcă și pentru ce, mulți înșiși nu știu. Dacă te gândești la asta, atunci toate întreprinderile umane, indiferent câte mii de diferite ar fi, vor ajunge la un capăt - bucuria inimii. Nu pentru asta ne alegem prietenii după gustul nostru, pentru a avea plăcere să le comunicăm gândurile noastre; scoatem ranguri înalte, astfel încât opinia noastră să admire din respectul celorlalți; inventăm diverse băuturi, alimente, gustări care să mulțumească gurii; căutăm diferite tipuri de muzică, compunem o multitudine de concerte, menuete, dansuri și contradansuri pentru a amuza urechea; construim case bune, plantăm grădini, facem brocarte țesute auriu, țesături, le brodăm cu diverse mătăsuri și culori plăcute ochiului și le agățăm de jur împrejur pentru a aduce tandrețe ochilor și corpului; facem băuturi spirtoase parfumate, pudre, rujuri, parfumuri și ne mulțumim cu simțul mirosului. Într-un cuvânt, în toate modurile la care ne putem gândi, încercăm să ne bucurăm spiritul. O, cu ce mare bucurie sunt mulțumiți oamenii nobili și bogați din lume! În casele lor spiritul dizolvat trăiește cu bucurie și plăcere. O, ce dragă ești, bucuria inimii!

Pentru voi, regii, prinții și bogații plătiți nenumărate mii; iar noi, cei săraci, care nu avem bogăție, mâncăm, parcă, din boabe căzute de pe mese. Judecă acum, în ce triumf sunt îmbrățișate toate orașele glorioase ale Europei?

Iacov. Cu adevărat grozav. Totuși, am auzit că nicăieri nu există mai multă distracție și veselie decât la Paris și Veneția.

Atanasie. E adevărat, sunt o mulțime, dar în timp ce ni le aduci de la Veneția, noi vom muri aici de plictiseală.

Grigore. Încetați să minți, prieteni buni, ranguri înalte, un loc vesel, diverse jocuri și distracții, și toate angajamentele voastre nu sunt suficient de puternice pentru a mulțumi spiritul și, prin aceasta, să învingă plictiseala care a pus stăpânire pe voi.

Iacov. Și ce este puternic?

G r i g o r i j. Un lucru este să știi în ce constă adevărata fericire și să o dobândești.

Atanasie. Adevărat, ne-am născut pentru adevărata fericire și călătorim către ea, iar viața noastră este o cale, ca un râu care curge.

Iacov. De mult caut fericirea, dar nu o gasesc nicaieri.

Grigore. Dacă chiar vrei să-l găsești, atunci rezolvă-mi această întrebare: ce este mai bine pentru o persoană?

Iacov. Dumnezeu știe și de ce ne întrebați despre ceea ce marii înțelepți nu puteau vedea și erau împărțiți în păreri, ca călătorii pe drumuri. La urma urmei, ceea ce este mai bun este și mai presus de toate, iar ceea ce este mai presus de toate este capul și sfârșitul tuturor. Acest bine cel mai important este numit de filosofii antici sfârşitul oricărui bine şi cel mai înalt bine; cine vă poate permite care este marginea și refugiul tuturor dorințelor noastre?

Grigore. Taci, domnul meu! Sunteți foarte zavy-sokosilps. Așa că te voi întreba mai simplu: ce îți dorești cel mai mult în viața ta?

Iacov. Păreai că ai săpat un furnicar cu un băț – așa că brusc cu această întrebare ne-ai agitat dorințele.

Atanasie. Aș vrea să fiu un om de rang înalt, pentru ca subalternii mei să fie puternici, ca rușii, și virtuoși, ca vechii romani; dacă aș avea o casă ca la Veneția și o grădină ca la Florența; să fiu eu și rezonabil, și învățat, și nobil, bogat, ca un taur pentru lână.

Grigore. Ce minți?

Atanasie. Solid ca un leu, frumos ca Venus... 1

Iacov. Venus, așa-zisul câine, mi-a venit în minte.

Grigore. Vă rog, domnul meu, adăugați.

Iacov. Cu coadă ca un leu, cu capul mare ca un urs, cu urechi mari ca un măgar...

G r i g o r i j. Este îndoielnic că asemenea dorințe stupide ar putea intra în urechile lui Dumnezeu. Tu cu invențiile tale ești ca acel copac care vrea să fie în același timp un stejar, și un arțar, și un tei, și un mesteacăn, și un smochin, și un măslin, și un sicomor, și un curmal și un trandafir. , și o rue ... soarele și luna ... coada și capul ... Pruncul, stând în brațele mamei sale, apucă adesea un cuțit, apucă un foc, dar mama noastră cea mai milostivă, firea noastră, știe mai bine ce ne este de folos. Deși plângem și plângem, ea ne hrănește și îmbracă pe toți cu sfârcurile ei în decență, și cu aceasta se mulțumește pruncul bun, iar sămânța rea îi îngrijorează și îi îngrijorează pe alții. Câte milioane dintre acești copii nefericiți țipă zi și noapte, nu se mulțumesc cu nimic: vor da un lucru în mâinile lor, plâng după ceva nou. Nu putem fi nefericiți.

Afanaspy. Pentru ce?

G r i g o r i j. Nu putem găsi fericirea.

Iacov. Pentru ce?

G r p g o r i j. Apoi, că nu ne dorim și nu ne putem dori.

Afanaspy. De ce?

G r i g o r i j. Pentru că nu înțelegem ce este. Capul problemei este să afle de unde se naște dorința, din dorință revendicarea, apoi chitanța; aici este bunăstarea, adică primirea a ceea ce este bine pentru tine. Acum înțelegeți ce înseamnă înțelepciunea.

Iacov. Aud adesea acest cuvânt - înțelepciune.

G r i g o r i j. Scopul înțelepciunii este să înțelegi în ce constă fericirea - adică aripa dreaptă, iar virtutea se străduiește să o găsească. Din acest motiv, printre eleni și romani, se numește curaj și putere - asta este stânga. Fără aripi, nu există nicio modalitate de a ieși și de a zbura către bunăstare. Înțelepciunea este ca un ochi de vultur cu vederi ascuțite, iar virtutea este ca niște mâini curajoase cu picioare ușoare de cerb. Căsătoria divină specială este înfățișată în mod viu de această fabulă.

Iacov. Mi-ai smuls din gură. Desigur, este vorba despre doi călători - fără picioare și orbi 2.

Grigore. Tu, desigur, mi-ai intrat în minte.

Atanasie. Spune-mi mai multe.

Grigore. Călătorul, ocolind diferite țări și state, și-a pierdut picioarele. Apoi i-a trecut prin cap să se întoarcă la casa tatălui său, unde acesta, sprijinindu-se pe mâini, și-a continuat cu mare greutate drumul înapoi. În cele din urmă, târându-se până la munte, de unde vedea deja casa tatălui său, și-a pierdut complet brațele. De acolo, ochiul său viu privea cu lăcomie veselă peste râuri, păduri, repezisuri, prin vârfurile muntilor piramidali, la castelul strălucind de departe, care era casa tatălui său și a întregii familii iubitoare de pace, sfârșitul și coroana tuturor lucrărilor rutiere. Dar necazul este că Observatorul nostru nu are brațe sau picioare adevărate, ci doar suferă ca un bogat în Evanghelii, care se uită la Lazăr.

Între timp, privind înapoi, a văzut deodată o priveliște minunată și dezastruoasă: un orb rătăcește, ascultă, simte cu toiagul acum la dreapta, apoi la stânga și parcă beat, și se abate de la drum, se apropie, oftează. : „Zilele noastre au dispărut în forfotă...” „Căi, Doamne, arată-mi…” „Vai, cum va continua venirea mea!..” II alte asemenea cuvinte își spune, oftând, cu dese poticniri și căzături. .

- Mi-e teamă, prietene, ca să nu te sperii; Cine eşti tu? întrebă sagaciosul.

„Acesta este al 34-lea an al călătoriei mele și tu ai fost primul care mi s-a întâmplat pe această cale”, a răspuns cel sumbru. „Rătăcirea mea în diferite părți ale lumii m-a trimis în exil. Căldura extraordinară a razelor de soare din Arabia m-a lipsit de ochi și deja orbesc față de tatăl meu.

- Și cine este tatăl tău?

„Locuiește într-un castel de munte numit Mirgorod. Numele lui este Uranius4, iar al meu este Practicant.

- Doamne, ce-mi spui? Sunt fratele tău! strigă luminatul, „Sunt un Observator. Bucuria extraordinară este întotdeauna marcată de lacrimi. După o vărsare de lacrimi abundente, orbul cu ochii lăcrimați i-a vorbit fratelui său astfel:

- Cel mai dulce frate! Am auzit despre tine prin zvonuri, dar acum ochiul inimii mele te urmărește. Ai milă, fereastră-ceai dezastrele mele, fii mentorul meu. Voi spune adevărul că munca mea este distractivă, dar întreruperea de toate minutele îmi distruge întreaga cetate.

„Îmi pare rău”, a spus cel cu ochi strălucitori, „că nu te pot sluji, dragul meu suflet. Sunt un călător care a ocolit

deja cu picioarele tot cercul pământului, m-au purtat peste tot cu succes, dar munții pietroși pe care i-am întâlnit pe drum m-au lipsit de aceștia și, sprijinindu-mă pe mâini, mi-am continuat drumul, iar în acest loc mi-am pierdut mâinile. Nu mai. Nu pot să merg sau să mă târăsc pe pământ. Mulți au vrut să mă folosească pentru asta, dar, neputând să se târască, nu le-a fost de folos...

„Nu este cazul", a spus orbul, „tu ești o povară ușoară și plină de har pentru mine: te voi lua, comoara mea, asupra mea". Ochiul Tău curat să fie proprietarul etern al trupului meu și al tuturor mădularelor mele ale capului. Opriți chinul începutului întunericului, urmărindu-mă inuman pe calea goală către cei din afară; Eu sunt calul tău: stai pe umerii mei și călăuzește-mă, dragă domn și frate!

„Mă voi așeza, frate, cu plăcere, ca să ne dovedesc adevărul acestui cuvânt scris al lui Dumnezeu la afluent: „Fratele care este ajutat de un frate este ca o cetate, fermă și înaltă, dar el este întărit ca o împărăție întemeiată". Acum priviți lucrarea minunată a lui Dumnezeu: o persoană este formată din doi oameni, chipul unui călător este format din două afinități fără nicio confuzie, dar și fără separare a slujirii reciproce. Călătorul fără precedent merge pe poteca principală, fără să devieze nici la dreapta, nici la stânga, traversează regulat râuri, păduri, șanțuri și strepe, trece munți denivelați, se ridică cu bucurie la înălțimea unui oraș liniștit, își revarsă aerul luminos și parfumat. , o mulțime senină iese respirând pace și dragoste locuitorilor, bătând din palme, așteptând pe verandă și acceptă în măruntaiele unei îmbrățișări fericite pe străvechea Urania însuși.

Iacov. Deci ce poți spune?

Grigore. Spune-ți dorința principală.

Iacov. Dorința noastră supremă este să fim fericiți.

Grigore. Unde ai văzut un animal sau o pasăre fără aceste gânduri? Îmi poți spune unde și în ce fericire cauți? Și fără asta, dragă, ești orb: caută castelul tatălui său, dar nu vede unde este. Știu că caută fericirea, dar, neînțelegând unde se află, cade în nenorocire... Natura cea mai milostivă a deschis calea fericirii tuturor sufletelor fără de ales...

Afanaspy. Aștepta! Acest cuvânt pare să miroase a erezie - toată lumea fără de ales!

Iacov. Poate nu te amesteci, domnule superstiție ortodoxă: totul-pa-totul a ieșit spre un final bun. Și un final bun - înțelegeți fericirea. Se poate spune, deci, că mama noastră universală natură nu a deschis calea fericirii pentru fiecare respirație?

Atanasie. Și natura ta miroase a idolatrie. Este mai bine să spui: Dumnezeu a revelat, nu natura ta păgână.

Iacov. Bună, teolog arin! Dacă eu, chemând Dumnezeu prin fire, am devenit păgân, atunci tu însuți ai fost de mult transformat într-un idolatru.

Atanasie. De ce radp?

Iacov. Pentru că acest nume zeu este un nume păgân.

Afanaspy. Să fie așa, dar creștinii și-au făcut deja a lor.

Iacov. De ce ți-e frică să-l numi pe Dumnezeu natură, dacă primii creștini au adoptat numele păgân pentru acest zeu?

Atanasie. Ai invatat sa vorbesti mult.

Iacov. N-ai auzit niciodată că ființa cea mai înaltă nu are nume propriu?

Atanasie. nu are? Și ce fel de nume aveau evreii pentru el? Un fel de Iehova, înțelegi?

Iacov. Nu înțeleg.

Atanasie. Asta nu intelegi.

Iacov. Știu doar că în Isaia în multe locuri este scris așa: „Eu sunt, eu sunt, eu sunt cel care există”. Lăsați, domnule teolog, interpretarea cuvântului pentru interpreții de cuvinte ebraice și luați în considerare ceva pentru ceea ce este semnificat prin acel nume de ființă. Nu este mare nevoie să știm de unde s-a născut acest cuvânt: pâinea este din pâine, plp din necazuri, dar există doar putere în asta să afli ce este semnificat prin acel nume. Asta este viața temporară, dacă o înțelegi.

Yerm'olai. Doamne ajuta! Care este disputa ta? Ascult de mult.

Afanaspy. Salut prietene!

Iacov. Vă rog să fiți judecătorul certării noastre.

E rm o l a y. Gata. Ce s-a întâmplat?

Iacov. El se închină la idolatrie dacă Dumnezeu este numit natură.

Yermolai. În Biblie, Dumnezeu este numit: foc, apă, vânt, fier, piatră și nenumărate alte lucruri.

S.U.A. De ce să nu-i spunem (natura) natură? Cât despre părerea mea, este imposibil să găsesc un nume mai important și mai potrivit lui Dumnezeu decât acesta. Natura este un cuvânt roman, după părerea noastră, natură sau natură, Acest cuvânt înseamnă tot ceea ce se naște

în întreaga lume a acestei mașini, iar ceea ce este nenăscut, ca focul, și tot ceea ce se naște se numește în general lume. Pentru ce...

Atanasie. Așteptați, totul materialul s-a născut și focul maestru însuși se naște.

Yermolai. Nu mă cert, prietene, chiar dacă totul materialul s-a născut, asta e sigur. De ce, deci, nu se numește întreaga creație cu un nume de încheiere, adică natura, în care lumea întreagă cu nașterile ei, ca un copac frumos, înflorit, se închide în grâne și de acolo apare? Mai mult, acest cuvânt natură nu înseamnă doar orice ființă născută și trecătoare, ci și economia secretă a acelei forțe inerente, care pretutindeni își are centrul sau punctul central central, iar circumferința sa nu este nicăieri, la fel ca o minge, prin care această forță este. înfățișat prin pictură: cui îi place lui Dumnezeu? Se numește natură pentru că tot ceea ce se întâmplă în afară, sau se naște din măruntaiele sale secrete nelimitate, ca din mama universală a pântecului, are propriul său început temporar. Dar după ce a dormit, mama, făcând naștere, nu acceptă de la nimeni, ci naște singură, se numește și tată și început, neavând nici început, nici sfârșit, nedependent de loc sau timp. Iar pictorii îl înfățișează cu un inel, un inel sau un șarpe, răsucit în cerc, ținându-și coada cu proprii dinți.

Această putere omniprezentă, omnipotentă și înțeleaptă se numește legea secretă, guvern sau regat, turnată peste tot materialul la nesfârșit și atemporal, nu se poate întreba despre ea când a început - a fost întotdeauna, sau cât va fi - va fi întotdeauna, sau în ce loc se întinde, este întotdeauna peste tot. „De ce ești”, îi spune Dumnezeu lui Moise, „întrebi despre numele meu, dacă poți vedea prin întunericul material ceea ce a fost întotdeauna peste tot, va fi și este – acesta este numele și natura mea.” Numele este în natură și este în nume; unul nu diferă de celălalt; este unul și celălalt, ambele sunt eterne. Cine mă vede cu ochiul credinței prin întuneric, îmi cunoaște numele, dar cine caută să-mi cunoască numele, desigur, nu mă cunoaște pe mine și numele meu – totuși; numele meu si eu

unu. Sunt ceea ce sunt. Eu exist. Dacă cineva îl cunoaște pe Dumnezeu, ceea ce nu este, îl numește inima unui admirator, atunci totul este valabil și un nume bun. Nu este nimic din ceea ce unul cunoaște άρτος, iar celălalt panus5, dacă numai în minte să nu fie despărțit. Moise și Isaia îl numesc pe cel care este. Imitându-le, Pavel a spus: „Ieri și astăzi sunt aceleași în veci, dar teologul dă un alt nume: Dumnezeu este iubire”. Iubirea se numește ceea ce este aceeași și necomplicată unitate peste tot, întotdeauna, în toate. Dragostea și unitatea sunt aceleași. Unitatea părților este străină, prin urmare, se va rezolva este o chestiune de prisos, iar pieirea este complet străină. Ieremia cheamă cu o sabie, dar Pavel cheamă cu un cuvânt viu, dar amândoi înțeleg același lucru. Această sabie zdrobește orice putrezire și totul, ca o haină, devine dărăpănată, dar cuvintele legii și ale împărăției nu trec pe lângă ea.

Grigore. Cât timp vă certați? Să revenim la conversația noastră.

Yermolai. Ce vrei sa spui?

Iacov. Despre ce este fericirea.

Grigore. Mama noastră cea mai milostivă și tatăl tuturor bucuriei a deschis calea spre fericire pentru fiecare respirație fără alegere.

Iacov. Sunteți mulțumit de această opinie?

Atanasie. Acum multumit.

Grigore. Dar necazul este că nu căutăm să știm unde anume își are așezarea. Prindem și punem mâna pe baza noastră solidă, care era acoperită doar de o vedere bună. Sursa nenorocirii noastre este lipsa de sfaturi; ne captivează, prezentând amarul ca dulce și dulce ca amar. Dar acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi consultat cu noi înșine. Să raționăm, prieteni, și ne descurcăm, niciodată nu este prea târziu pentru a începe o faptă bună. Să căutăm în ce constă fermitatea noastră. Să ne gândim, un astfel de gând este cea mai dulce rugăciune către Dumnezeu. Spune-mi ce este mai bine pentru tine? Dacă vei găsi asta, atunci vei găsi exact fericirea; în acel moment poți ajunge la el.

Yermolai. Pentru mine, totul este mai bine dacă ești fericit în toate.

Grigore. Spune-o mai clar!

Yermolai. Pentru bani, pentru pământ, pentru sănătate, pentru oameni și pentru tot ce este în lume.

Iacov. De ce râzi?

Atanasie. Din bucuria care s-a întâmplat cu prostii

tovarășul meu. Și acesta vrea să fie: cocoșat ca o cămilă; burtă ca o balenă; nasul ca un crocodil; frumos, ca un Hort; apetisant, ca un mistreț și așa mai departe.

Grigore. Gura teologică, nu inima teologică. Ei bine, vorbești despre Dumnezeu, dar vrei ceva absurd. Nu fi supărat, prietene, pe sinceritatea mea. Imaginați-vă un număr nenumărat de cei care nu vor vedea niciodată belșug: sub formă de bolnavi și bătrâni, aduceți în memorie pe toți cei născuți cu trup stângaci. Chiar crezi că cea mai milostivă și grijulie mamă a noastră natură le-a închis ușile fericirii, devenind o mamă vitregă pentru ei? Ah, poate, nu mă constrângeți această providență înțeleaptă în limite înguste, nu defăimați mila ei atotputernică. Este bine pentru fiecare suflare, nu pentru unii aleși din neamul omenesc numai; ea, prin providența ei cea mai plină de râvnă, a pregătit totul fără de care fericirea ultimului vierme nu poate fi realizată, iar dacă ceva lipsește, atunci, desigur, este de prisos. Alunița nu are ochi, dar cum rămâne cu el? Păsările nu

cunosc structura navei - nu este necesar, dar cine are nevoie de ea - știe, crinul nu cunoaște fabricile, este roșu chiar și fără ele. Lasă, prietene, această petiție calomnioasă propriei noastre mame.

Yermolai. Nu defăim și nu depun o petiție împotriva ei.

Grigore. Îi calomniezi mila.

Yermolai. Doamne ferește-mă, nu îl defăim pe Dumnezeu.

Grigore. Cum să nu calomniezi? Câte mii de oameni sunt lipsiți de ceea ce îți dorești?

Yermolai. Fără număr, deci ce?

Grigore. Persoana minunata! Deci Dumnezeu, după definiția ta, nu este milostiv?

Yermolai. Pentru ce?

Grigore. Pentru faptul că au blocat calea către asta, ce vrei ca ființă de încredere a fericirii.

Yermolai. Deci, cu ce suntem de acord acum?

G r i o r i j. Până în punctul în care ori ești prost cu dorința ta, ori Domnul nu este milostiv.

Yermolai. Doamne ferește să spui asta.

Grigore. De unde știi că obținerea dorinței tale te va face fericit? Întreabă câte mii de oameni a ucis? La ce vicii nu duce sănătatea cu belșug? Prin ea au dispărut republici întregi. Cum

Îți dorești abundența ca fericire? Fericirea nu te face nefericit. Nu vezi acum câți au fost devorați de abundență, ca potopul potopului global, și sufletele lor, ca pietrele de moară, mâncându-se singure, torcând fără grâne prin eforturi excesive? Mila lui Dumnezeu, desigur, te-ar împroșca cu belșug, dacă ai avea nevoie; și acum aruncă această dorință din sufletul tău: miroase complet a kvas lumești nativ...

Grigore. Mai mult, cvasul este murdar, lumesc, plin de viermi neadormiți, zi și noapte mortificând sufletul și, așa cum spune Solomon: apa este adâncă și curată - sfat în inima unui soț, așa că spun că kvasul murdar, lumesc este dorinta in inima ta. „Mi-ai dat bucurie inimii”, cântă David. Și voi spune: „Ai luat confuzia în inima ta”.

E rm o l a y. De ce să dorești secular?

Grigore. Pentru că obișnuit.

Yermolai. De ce este comun?

Grigore. Pentru că miroase și este peste tot. Unde îmi vei găsi un suflet care să nu fie beat cu acest cvas? Cine nu vrea onoruri, argint, parohii? Aici este sursa murmurelor, plângerilor, supărărilor, ostilității, litigiilor, jafului, furtului, toate mașinile, cârligele și trucurile. Din această primăvară se vor naște trădările, revoltele, răpirile, căderea statelor și toate nenorocirile prăpastiei. „Doamne”, spune Sfântul Petru în Faptele Apostolilor, „să nu-mi intre nimic rău în gura”. În limba noastră, este rău, dar în elenă există κοινόν, adică comunul - totul este unul: comun, lumesc, rău. Opinia lumească nu este apă curată în inima unui om, ci o mlaștină - κοινόν, coenum - un loc pentru porci și demoni. Cine și-a întipărit atât de adânc în inimile lor această cale strâmbă către fericire? Desigur, părintele întunericului.

Acceptând această împărăție mohorâtă a slavei unii de la alții, ei înșală din slava luminii lui Dumnezeu, ducând la adevărata fericire, conduși de un duh semănat de pofte lumești, fără să pătrundă în adâncul celui mai dulce adevăr. Și această greșeală a lor, ca să o spună în cuvintele lui Ieremia, este scrisă pe un cui diamant, chiar pe cornul altarelor lor. De unde vin toate discursurile și faptele, astfel încât este imposibil să ștergeți, tăiați sau rupe acest manuscris original, decât dacă o persoană cu Dumnezeu încearcă din toată inima despre sine, în Pavel spunând: „Nu lupta noastră...”

Încinge-te, omule, coapsele tale adevărate, înarmează-te împotriva acestei păreri rele a ta. De ce ar trebui să te uiți la manierele lumii? La urma urmei, știi că adevărul a domnit întotdeauna și domnește printre puținii oameni luminați ai lui Dumnezeu, dar această lume nu-l poate accepta. Adună în fața ta toți pictorii și arhitecții și vei afla că adevărul pictural nu locuiește în multe locuri, iar ignoranța și non-arta au așezat cea mai mare mulțime dintre ei.

Yermolai. Deci, spune-mi tu însuți, ce este adevărata fericire?

G r i g o r i j. Mai întâi, află tot ce nu constă și, după ce ai căutat prin colțurile goale, vei ajunge mai repede acolo unde locuiește.

Iacov. Și fără o lumânare în colțurile întunecate - cum ar trebui să arate?

Grigore. Iată o lumânare pentru tine: tatăl nostru cel mai milostiv a deschis calea fericirii tuturor. Cu această piatră, tentează aur și argint, LP pur?

Afanaspy. Dar dacă cineva nu este calificat în testare?

Grigore. Asa o experimentezi! Este posibil ca toți oamenii să fie pictori și arhitecți?

Afanaspy. În nici un caz, este o prostie absurdă.

Grpgorpy. Deci nu fericire imediată. Vedeți că calea către asta nu este deschisă tuturor.

Afanaspy. Așa cum întregul corp nu poate fi un ochi, tot așa nu va fi niciodată.

Grpgorpy. Este posibil să fii toți bogați sau birocrați, voinic sau chipeș, este posibil să te potrivești în Franța, este posibil să te naști într-un secol? În nici un caz! Vezi că fericirea nativă nu este într-un rang nobil, nu într-un corp de talent, nu într-o țară roșie, nu într-o epocă glorioasă, nu în științe înalte, nu într-o abundență bogată.

Atanasie. Nu este posibil să fii fericit într-un rang nobil și într-o latură veselă?

Grigore. Ai sărit deja pe partea cealaltă, ca un oarecare polonez peste o iapă.

Afanaspy. Cum?

Grigore. Nu putea să stea jos fără să-i ajute pe alții, apoi pentru a douăsprezecea oară, după un efort, s-a rostogolit peste 11*   323

pe cealaltă parte: „Ei bine, la naiba cu tine! L-au predat lui piper ”, a spus el furios.

Atanasie. Da, nu intreb despre asta, intreb despre mine.

Grigore. Recent ai numit fericirea un rang înalt cu abundență, iar acum o alungi complet de aici. Nu spun că o persoană fericită nu poate să trimită un rang înalt, sau să trăiască într-o latură veselă, sau să se bucure de abundență, ci doar spun că nu este fericit după rangul său, nici după partea sa, nici după abundență. Dacă într-o casă roșie abundența de sărbătoare miroase, atunci motivul pentru aceasta nu este că colțurile sunt mai roșii; deseori si nu in pirogi glorioase traiesc colturi. Casa nu este roșie cu colțurile ei, după proverb, este roșie cu plăcinte. Puteți spune că toți locuitorii sunt indiferenți și veseli în Franța?

Atanasie. Cine se va înscrie pentru asta?

Grigore. Dar dacă latura ar fi ființa sau esența fericirii, cu siguranță ar fi imposibil să nu fii fericit pentru toată lumea. În fiecare articol există fericit și nefericit. Zeul fericirii nu s-a legat nici de vremurile lui Avraam, nici de strămoșii lui Solomon, nici de domnia lui David, nici de științe, nici de articole, nici de talentul natural, nici de belșug: de aceea, calea către el nu a fost deschisă tuturor și este neprihănită în toate problemele lor.

Atanasie. Unde să cauți fericirea, dacă nu este nici aici, nici acolo, nicăieri?

Grigore. Am învățat de copil, ascultă fabula. Bunicul și femeia și-au făcut o colibă, dar nu au tăiat nicio fereastră. Nu o casă distractivă. Ce să fac? După o lungă deliberare, s-a hotărât în Senat să mergem la lumină pentru a-l obține. Au luat blana, au deschis-o la amiază înainte de soare, ca să o strângă, ca făina, să o aducă în colibă.

După ce am făcut de câteva ori, există lumină? Uite - nu este nimic. Femeia bănui că lumina, parcă, iese din blană. Trebuie să alergăm repede cu blana. Alergând, pe uși ambii senatori - unul cu piciorul, celălalt cu capul - i-au durut. A fost o ceartă între ei. „Desigur, ai îmbătrânit mintea.” - „Și te-ai născut fără ea”. Au vrut să meargă într-o drumeție în munți străini și pământ pentru lumină; un călugăr ciudat i-a împiedicat. Op avea doar 50 de ani, dar cel mare era unul viclean în comunicarea luminii. „Pentru pâinea și sarea voastră, niciun beneficiu secret nu trebuie ascuns”, a spus călugărul. La sfatul lui, bătrânul a luat un topor, a început să taie peretele

cu aceste cuvinte: „Lumina bucuriei, lumina vieții, lumina tuturor locurilor, lumina mereu prezentă, lumina imparțialității, vizitează și luminează și luminează templul meu”. Deodată zidul s-a deschis, o lumină dulce a umplut templul și de atunci și până în ziua de azi au început să construiască odăi strălucitoare în acea țară.

Atanasie. Lumea întreagă nu a văzut atât de mulți proști ca bunicul și femeia ta.

Grigore. El este al meu și al tău împreună și toți...

Atanasie. Pierde-te el! Cum îl cheamă? Grigore. Ish.

Atanasie. Ish, la naiba cu el.

Grigore. Îl eviți, dar el este mereu cu tine. Atanasie. Ce zici de mine?

Grigore. Dacă nu vrei să fii cu el, atunci vei fi el.

Atanasie. Aici s-a impus bunicului său.

Grigore. Ei bine, ai nevoie de un nume dacă ești exact un Ish.

Atanasie. Pleacă cu el.

Yermolai. Cum o cheama bunicii?

Grigore. Mut.

Iacov. Mut nu va fi separat de Isha8, această operă este conjugată.

Grigore. Dar nu suntem toți rude cu Ishp? Căutăm fericirea în jur, de secole, conform articolelor, și este peste tot și mereu cu noi, ca un pește în apă, așa că suntem în ea, și ne caută în jurul nostru. Nu este

acolo nicăieri, atunci ce este peste tot. Este reverențial pentru strălucirea soarelui: deschide doar intrarea în sufletul tău. Îți împinge mereu în perete, căutând o trecere și nu caută; dar inima ta este întunecată și mohorâtă, întunericul este deasupra prăpastiei. Spune-mi, poate, nu este o prostie și nu este o prostie că o persoană este preocupată de cea mai prețioasă coroană? Si pentru ce? Faptul că într-o pălărie simplă nu se poate bucura de acea lumină fericită și universală în care se revarsă această rugăciune: „Ascultă, fericite, care ai un ochi veșnic și atotvăzător!” Un soț nebun cu o soție rea iese din casa lui, caută fericirea în afara lui, rătăcește prin diferite ranguri, își scoate un nume strălucitor, se spânzură într-o rochie ușoară, atrage o varietate de nenorociți de monede de aur și vase de argint, își găsește prieteni și nebunia tovarășilor să aducă raza fericirii în suflet luminare și lumină

fericire... Există lumină? Ei privesc - nu este nimic... Priviți acum marea care se ridică, * mulțimea de oameni, așa-zisa pace, sau lumină, care este răzvrătită în fiecare epocă, latură și articol; ce nu face? Se luptă, conduce litigii, covariază, coace, începe, construiește, ruinează, răsucește, umbră. Nu vezi că Ish și Mut aleargă la colibă? Există lumină? Uite - nu este nimic.

Iacov. Fericitul Ish și fericitul Mut; la sfârşitul zilelor lor, ei s-au rugat ca ochiul atotvăzător, neadormit, mare al lumii întregi să strălucească, să le lumineze templul, iar chinul veşnic, răzvrătirea şi şovăiala să fie iertate.

Lung în. Dumnezeu să se bucure!

Grigore. O, suflet bun! Ce spirit te-a învățat să intri așa? Vă mulțumesc pentru aceste felicitări.

Iacov. Așa au trăit întotdeauna vechii creștini.

Yermolai. Nu uimitor. Acest model vital este caracteristic lui Hristos Domnul. S-a născut în lumea lui Dumnezeu. În lume ne-a adus, propovăduind, pace, transcendend orice minte . Coboară la noi în pace. „Pace acestei case”, pacea fie asupra voastră, învață despre lume: „Vă dau o nouă poruncă...” Plecând, lumea pleacă: „Îți dau pacea mea, îndrăznește! Nu-ți fie frică! Bucura!

Afanaspy. Știți despre ce vorbim?

L o i g și n. Am auzit totul la obiect.

Afanaspy. Stătea sub acel măr, desigur. Am ghicit?

Lung în. Nu mă puteai vedea în spatele ramurilor.

Grigore. Spune-mi, dragă Longinus, există o creatură mai săracă din acea persoană care nu a aflat ce este mai bine pentru el și mai dezirabil?

Lung în. Eu însumi sunt adesea surprins că suntem prea curioși, prudenți și perspicace în împrejurimile străine: am măsurat marea, pământul, aerul și cerul și am tulburat burta pământului de dragul metalelor, am delimitat planetele, am căutat munți, râuri. și orașe pe Lună, găsim nenumărate lumi complete, construim mașini de neînțeles, adormim prăpastii, ne întoarcem și atragem aspirații apoase, care zilnic noi experimente și invenții sălbatice.

Doamne, ce nu putem face, ce nu putem! Dar durerea că, cu toate astea, pare că ceva mare nu este

suficient. Nu știm ce nu putem spune: știm doar că ceva lipsește, dar nu înțelegem ce este. Arată ca un bebeluș mut: plânge doar, incapabil să știe sau să spună ce are nevoie, simte doar supărare. Această neplăcere evidentă a sufletului nostru, nu poate memoria să ne lase să ghicim că toată puterea științei ne poate satura gândurile? Abisul sufletului este plin de ele (vedeți voi). Am devorat nenumărate numere de ceasuri cu planete în circulație, ca pe clopotnițele englezești, și planete cu munți, mări și orașe, da, totuși, flămând; nu scade, dar setea noastră se naște.

Matematică, medicină, fizică, mecanică, muzică cu surorile lor violente; cu cât le mâncăm mai din belșug, cu atât inima ne palpită mai mult foame și sete, iar amuțirea noastră grosolană nu poate ghici că toți sunt slujitori ai stăpânei și o coadă la cap, fără de care tot trupul este invalid. Și ce este mai nemulțumit, mai neliniștit și mai dăunător decât inima omului, înarmată cu acești sclavi fără șeful ei? Ce nu îndrăznește să facă?

Spiritul de nesățiune conduce oamenii, promovează, se străduiește spre înclinație, ca o navă și o trăsură fără administrator, fără sfaturi, și previziune și plăcere. Flămând ca un câine, cu murmur înghițind pentru totdeauna praful și cenușa pieririi, mai mult decât înstrăinat de sân, pierdut din pântece, ocolind adevărul esențial deasupra abisului spiritual din noi tunând asta: „Eu sunt, eu sunt cel care există. ." Dar nu au făcut față, care este cea mai necesară nevoie pentru NPH și care este limita, trăsătura și marginea dorințelor și intențiilor generale, pentru a-și conduce toate treburile către acest punct cel mai important și mai de încredere, apoi au neglijat-o pe regina tuturor acestor spirite de serviciu sau științe care se întorceau de pe pământ pe pământ, ocolindu-i ușa milostivă, care deschide calea de ieșire și introduce gândurile noastre de la josnicia ticăloșie a umbrei la adevărul strălucitor și esențial al fericirii care nu se stinge.

Acum gândiți-vă, prieteni, și spuneți-mi, care este cea mai necesară nevoie? Ce este cel mai bun și mai de dorit pentru tine? Ce te face fericit? Gândiți-vă înainte, ieșiți din rândurile călătorilor disoluți, care ei înșiși nu pot

Spune unde merg și de ce! Viața noastră este o cale, iar rezultatul spre fericire nu este scurt...

Atanasie. Mi-aș fi spus demult dorința, dar nu-mi trece prin cap ce este mai bine pentru mine pe lume.

Lung în. Ah omule! Să-ți fie rușine să spui asta! Dacă vestul însorit devine roșu, profețim că mâine va străluci puternic, iar dacă estul se va înroși, astăzi va fi frig și vreme rea, spunem cu toții - și se întâmplă. Spune-mi, te rog, dacă un locuitor al orașelor locuite pe Lună ar veni la noi pe globul nostru de pământ, el nu s-ar mira de înțelepciunea noastră, văzând că înțelegem atât de priceput semnele cerești, iar în acel moment nebunul nostru. ar deveni nemaipomenit, când am aflat că în economia lumii noastre minuscule, ca într-un mic ceas londonez, suntem orbi, timizi și nu observăm nimic dificil și nu ne pasă de cel mai uimitor dintre toate sistemele, sistemul de corpul nostru. Spune-mi, te rog, nu merităm de la oaspetele nostru numele unui matematician prost care înțelege cu fermitate busola, care conține multe milioane de mile cu împrejurimile sale, dar nu poate simți aceeași forță și gust într-un mic inel de aur? Sau ne-ar da acel scrib nebun, în dreptate, un titlu, care să înțeleagă și să citească cuvinte și litere de 15 arshins, și la fel, alfa sau omega scrise pe o bucată mică de hârtie sau pe o unghie, este complet de neînțeles pentru l? Bineînțeles, ne-ar numi acea vrăjitoare care știe ce fel de mâncare fierbe în oalele altora, iar în propria ei casă este oarbă, neglijentă și flămândă. Și aproape un astfel de înțelept nu este una dintre acele soții care nu au grijă de casa lor, pe care marele Pavel le numește iscoditoare sau birocrație. Nu blasfem științele și nu laud ultimul meșteșug; un lucru este demn de blasfemie, că, bazându-ne pe ei, neglijăm știința cea mai înaltă, căreia i se deschide ușa pentru fiecare vârstă, țară și stat, sex și vârstă pentru aceasta, că fericirea este necesară pentru toată lumea fără a alege, ceea ce altceva se poate spune despre orice știință nepermisă. Și prin aceste vârste și sisteme de-a totul înalte, Parlamentul, care guvernează întotdeauna, a dovedit suficient că este întotdeauna drept și că judecățile sale sunt corecte.

Iacov. Desigur, soțul nu își pedepsește soția pentru asta, pentru că era în vizită și bea bere, acesta este un lucru bun, ci pentru că nu și-a petrecut noaptea acasă.

Lung în. Nu am auzit încă acest nume (matematică), iar strămoșii noștri construiseră deja biserici ale școlii lui Hristos de multă vreme. În ea întreaga rasă umană învață fericirea asemănătoare cu sine și aceasta, adică știință catolică, adică universală. Idolii sau templele păgâne sunt aceleași temple ale învățăturilor și școlilor lui Khrpst. În ele și peste ele era scris cuvântul cel mai înțelept și atotfericitul spe: ρω&ι σεαυτόν, nosce te ipsum - „cunoaște-te pe tine însuți”. Fără contradicție, același lucru este exact același cu noi, aici: „Fii atent la tine, fii atent la tine” (Moise). „Împărăția lui Dumnezeu este

înlăuntrul vostru” (Hristos). „Voi sunteți templul Dumnezeului celui viu” (Pavel). „Cei care se cunosc pe sine sunt înțelepți” (Solomon). „Dacă nu te cunoști pe tine însuți” (Solomon). „Legea ta este în mijlocul pântecelui meu” (David). „Dar cine nu crede este deja osândit să mănânce” (Hristos).

Dar templele păgâne, din cauza ipocriziei profeților nepricepuți, adică a preoților sau a învățătorilor, au fost deja complet stricate și au devenit o urâciune a pustiirii, într-o vreme în care adevărul, ca apa vie de izvor, a fost târât și îngropat. cu picioarele bestiale. Acest lucru s-a întâmplat înșiși evreilor, care de multe ori, după mult timp, au avut adevărul îngropat pentru sărăcirea tinerilor lui Isaac, care curăță izvoarele lui Avraam și pentru înmulțirea Samsonilor și a Filistenilor, care aruncă pământul cu apă. care sare în burta eternă. Și așa dorm fântânile au fost îngropate adânc, care, după cum se vede din Biblie, prin mare putere au putut găsi legea Domnului în templul lui Dumnezeu, adică să se recunoască și să dobândească puterea împărăției lui. Dumnezeu și adevărul lui în ei înșiși. Da, noi înșine suntem acum mult născuți din strămoși creștini străvechi, în fața cărora cu ochi binecuvântați s-a înălțat de pe pământ adevărul Domnului și puterea învierii strălucitoare, ridicată din mormânt, i-a îndepărtat cu totul strălucirea. Dar nu foarte priceput, iar acum ei ne învață; motivul pentru aceasta este că nimeni nu dorește să fie desființat din treburile vieții și să-și curețe inima pentru a putea pătrunde în măruntaiele celui mai dulce adevăr ascuns în templul biblic cel mai sfânt, care este necesar pentru cel mai necesar. fericirea tuturor oamenilor. Neauzind pe David: „Fii desființat și înțelege...”, neascultând pe Hristos: „Căută...”, toate științele, toate meseriile și toate ne sunt mai dragi decât ceea ce singur ne găsește pierduți și ne întoarce la noi.

Înseamnă să fii fericit - să știi, să te regăsești pe tine însuți. Ipocritilor, ni se spune, chipul cerului este adevarat

ai învățat să demontezi bine, dar de ce nu observi semnele, ca să ajungi, parcă pe potecă, la adevărul care te va bucura? Ai totul, cu excepția faptului că tu însuți nu știi, și știi cum și nu vrei. Și este cu adevărat surprinzător că o persoană trăiește 30 de ani, dar nu a putut observa ce este mai bine pentru el și când i se face tot ce este mai bun. Se vede că rar este acasă și nu-i pasă: „O, Ierusalim! Dacă ai ști cine este în lumea ta, dar acum ai fi ascuns de ochii tăi..."

Afanaspy. Pentru mine, se pare, nimic mai bun decât să obții o inimă liniștită și calmă; în acel moment totul este plăcut și tolerabil.

Iacov. Și mi-aș dori să am în suflet o cetate atât de fermă, ca să nu o poată zgudui sau răsturna nimic.

Yermolai. Și dă-mi bucurie vie și creaturi vii vesele - nu voi schimba această comoară cu nimic.

Lung în. Aceste trei dorințe ale tale sunt în esență una. Poate un măr să fie viu și vesel dacă rădăcina este nesănătoasă? O rădăcină sănătoasă este un suflet puternic și o inimă liniștită. O rădăcină sănătoasă împrăștie umezeala peste toate ramurile și le revitalizează, iar o inimă liniștită, plină de umiditate vitală, imprimă urme ale schimbului în exterior: „Umblă ca un copac plantat cu curgerea apei".

Grigore. Nu ai putut rezista să nu aplici diamantul biblic; on well and spe: "M-a crescut pe apa linistita."

Lung în. Aici este vârful și floarea întregii tale vieți, pacea interioară, bucuria inimii, puterea spirituală. Direcționați-vă toate treburile aici.

Aici este marginea, portul și capătul. Taie totul, orice este urât în acest port. Fiecare cuvânt, fiecare faptă contribuie la acest scop. Fie ca acest pământ să fie pentru toate gândurile și toate dorințele tale. Câți sunt sănătoși la trup, bine hrăniți, îmbrăcați și liniștiți, dar eu nu laud această lume - lumea aceasta este lumească, este cunoscută de toată lumea și înșală pe toată lumea. Aici este lumea! - în liniștea gândurilor, bucurând inima, împrospătând sufletul. Aici este lumea! Aici este fericirea Yedro! Această lume deschide un templu al păcii pentru gândurile voastre, vă îmbracă sufletul cu haine de bucurie, se saturează cu făină de grâu și afirmă

dă inimă. „O, domnule! Grigorie Teologul strigă: „Tu ești al lui Dumnezeu și Dumnezeul tău".

Atanasie. Despre el cred că Pavel spune: „Lăsați pacea lui Dumnezeu să locuiască în inimile voastre".

Lung în. Da.

Atanasie. Picioarele Sale frumoase apostolice și picioarele curate vestesc Evanghelia.

Lung în. Da.

Atanasie. Este ceea ce Hristos lasă ucenicilor Săi când moare?

Lung în. Da.

Atanasie. Și cum le-a lăsat, așa că a coborât complet la pământ?

Lung în. Deloc.

Atanasie. Îl poate primi toată lumea?

Lung în. Este posibil pentru toată lumea.

Afapaspy. De unde îl poți obține?

L o i g şi n. Peste tot.

Atanasie. Când?

Lung în. Mereu.

Atanasie. De ce nu o au toți?

Lung în. Pentru ceea ce nu vor să aibă!

Atanasie. Dacă toată lumea o poate obține, de ce numește Pavel fiecare minte sau concept superior?

Lung în. Pentru că picto nu se demnează să ia în considerare și să se gândească la el. Fără vânătoare, totul este greu și cel mai ușor. Dacă toți fiii tatălui lor au plecat și, părăsind casa, s-au dedicat matematicii, navigației, fizicii, se poate spune pe bună dreptate că agricultura arabilă nu vine în minte astfel. Totuși, agricultura este de zece ori mai bună decât acele științe întortocheate, pentru că este mai necesară tuturor. Acest mpr, ca o comoară neprețuită, în casa ne arăm în noi înșine îngropate. Se poate spune că acest lucru nu intră în mintea vagabonzilor și a oamenilor fără adăpost care și-au irosit inimile cu lucruri străine goale. Cu toate acestea, este mai ușor să-l găsești departe decât să urmărești și să strângi terenuri pustii de la periferie. N-ai auzit că fiii veacului acesta sunt mai înțelepți decât fiii de astăzi?

Atanasie. Şi ce dacă?

L o ng i n. Deci, deși sunt proști, lăsați-i să-și găsească pe ai lor.

Atanasie. Ce urmează?

Longpn. În plus, nu este dificil când oamenii buni, deși lenți și leneși, totuși găsesc acest lucru.

Atanasie. De ce tinerii nu au liniște, deși sunt ascuțiți?

Lung în. Pentru cei care nici măcar nu se pot gândi la el până nu sunt înșelați.

Atanasie. Cum?

L o i g și n. Cine poate fi luat de acasă mai repede decât tinerii? Dacă întreg orașul strigă în mod fals: „Iată inamicul, iată-l deja sub oraș!” - nu se va arunca tânărul în rânduri, în pajiști, în pustii? Vpdpsh, care este dificultatea? Nu îi este greu să se odihnească acasă, dar oamenii sunt înnebuniți și împinși în anxietate.

Atanasie. Care sunt numele oamenilor?

Lung în. Mpr, lumină, manieră. În acel moment, băiețelul acela va asculta de un bărbat bun?

Atanasie. Lasă-l să țipe toată ziua că este o minciună - nu o întoarce. Care este numele acestui om bun?

Lung în. Cel care nu merge la sfatul celor răi...

Atanasie. Cum îl cheamă?

Lung în. Hristos, Evanghelia, Bpblpya. Acesta umblă fără viciu: nu-și măgulește vecinii cu limba, dar le dăruiește urmașilor și prietenilor săi asta: „Îți las pacea mea...” „Pacea mea ți-o dau...” „Nu așa cum dă lumea...”

Iacov. Nu despre asta vorbește fiul lui Sirach: „Bucuria inimii este viața unui bărbat, bucuria unui soț este o viață lungă”.

Lung în. Toate lucrurile plăcute din Bpblpi, de exemplu: lumină, bucurie, bucurie, viață, înviere, cale, făgăduință, paradis, dulceață etc. - toate înseamnă această lume binecuvântată. Pavel (auzi) cum o numește: „Și Dumnezeu va fi cu tine”. Și din nou: „Hristoase, cine este domnul tău...”

Iacov. Îi spune Dumnezeu?

L o n g p n. Cu siguranță. Ce este acel arc frumos care a liniștit zilele lui Noe.

Iacov. Tu spui minuni. De ce această lume minunată se numește Dumnezeu?

L o p g p n. Pentru ca el să sfârșească totul, el însuși este infinit, dar sfârșitul infinit, începutul fără început și Dumnezeu sunt toți una.

Iacov. De ce se numește lumină?

Lung în. Pentru ceva ce nu se întâmplă în nicio inimă, decât în una luminată. El este mereu împreună cu lumina neaprinsă, parcă strălucirea lui. Și acolo unde această lumină nu este în suflet, nu există bucurie de viață, bucurie și bucurie, ci întuneric, frică, răzvrătire, întristare, moarte, iad.

Iacov. Vorbești lucruri ciudate, dulci și teribile.

Lung în. Deci spune-mi, care este mai bun decât asta? te voi asculta.

Atanasie. Ascultă frate!

Lung în. Si ce?

Atanasie. Prin urmare, aceste cuvinte pauline – „puterea lui Dumnezeu este cu noi” – înseamnă aceeași lume?

Lung în. Gândi.

Atanasie. Deci este clar că Grigorie s-a înșelat: a spus mai înainte că virtutea muncește pentru a găsi fericirea, a numit-o în greacă și romană putere și curaj, dar când puterea înseamnă pace, atunci este fericirea însăși. De ce să-l cauți și de ce? La urma urmei, puterea și puterea sunt toate la fel?

Lung în. Ce prostie! Dacă ai fi atât de viclean în a găsi lumea, cât de repede în râs și în a observa greșelile altora! Prin aceasta ai dovedit că fiii acestui veac rău sunt mai înțelepți decât fiii luminii lui Dumnezeu. Nu știți că însăși fericirea adevăratei pretenții este acea procesiune pe calea lui Dumnezeu și pe calea lumii, care are multele sale grade? Și nu este acesta începutul adevăratei fericiri, ci să fii pe calea păcii? Nu urcăm brusc pe cel mai binecuvântat vârf al muntelui numit Fazga, unde marele Moise va muri cu această inscripție: „Ochii lui nu s-au întunecat, gura nu i-a putrezit”. Lumina de neoprit care luminează abisul întunecat al gândurilor noastre, astfel încât să putem vedea unde locuiește lumea noastră înaltă și fermă și ea însăși ne determină inima să urce pe muntele păcii. De ce să nu fie numit lumea și cetatea purtătoare de lume, dacă arată unde este lumea și îl încurajează, fiind el însuși începutul și izvorul tuturor binelui? Cine nu caută pacea, este clar că nu înțelege prețul ei neprețuit, dar pentru a vedea și a căuta cu ardoare aceasta, ambii vulturi sunt raze ale adevărului fericit al soarelui, ca două aripi ale duhului sfânt.

Grigore. Nu vă mai certați, prieteni: noi nu suntem adunați aici pentru curiozități lăudăroși, de dragul

unirea dorințelor inimii noastre, pentru ca prin conjugare să se năpustească mai regulat, ca un fum înmiresmat, către cel ce îndrumă pe cei ce greșesc pe calea păcii. Pavel însuși îi încurajează pe toți la aceasta, aici: „Bucurați-vă mereu, rugați-vă neîncetat, mulțumiți în toate”. El poruncește să hrănească mereu pacea și bucuria inimii dinăuntru și, ca și cum ar fi turnat ulei într-o lampă aprinsă. II spe înseamnă - roagă-te fără încetare, adică dorește-o din toată inima, caută - și vei găsi. Știu că un defăimător îți tulbură mereu sufletul, astfel încât să mormăiești și să te mulțumești cu nimic trimis de la Dumnezeu, dar pe acest ispititor viclean, adică un chinuitor, iubitor, căutând și păstrând pacea și bucuria. Aceasta este ziua vieții și sănătății sufletelor voastre: până atunci sunteți în viață, atâta timp cât o păstrați în inimile voastre. Vorbește despre totul cu o minte matură, fără să asculți pe șoapta diavolului și vei înțelege că toată economia lui Dumnezeu din întregul Univers este în ordine, este bună și ne este de folos tuturor. Prin numele și puterea Lui, totul-pentru-totul în cer și pe pământ este făcut; spune cu înțelegere: „Sfințit-se numele tău, să se facă voia Ta...” Și te va izbăvi de cel rău. Și de îndată ce vei deveni recunoscător pentru tot, atunci aceste cuvinte se vor împlini brusc asupra ta: „Bucuria inimii este viața unui om”.

Atanasie. Se pare că o persoană ar fi întotdeauna calmă dacă totul în lume s-ar face conform voinței sale.

Lung în. Doamne ferește!

Atanasie. Pentru ce?

Grigore. Dar dacă mintea și voința ta sunt ca pisica unui bătrân?

Atanasie. Ce înseamnă acest lucru?

Grigore. Bătrânul a aprins aragazul, pisica încăpățânată nu iese din sobă. Bătrânul a scos-o afară și a biciuit-o cu biciul.

Atanasie. Aș încerca să-mi fac voința să fie de acord cu cele mai iscusite minți din lume.

Grigore. Și din care - Londra sau Paris - i-ați alege pe acei oameni ai parlamentului? Dar să știți că, chiar dacă îl luați drept judecător pe chiar regele care a condamnat cea mai înțeleaptă natură a noastră mamă pentru ordinea cercurilor cerești, atunci Dumnezeu și timpul sunt mai înțelepți decât el. De ce cauți un judecător mai bun? Încrede-te pe el și sfințește-i voința cu voia ta. Dacă o accepți, atunci a devenit deja a ta. Consimțământul voinței este un singur suflet și o singură inimă; și ce este mai bun decât prietenia cu mare

cel mai? În acel moment, totul se va face după voința ta și chiar înțeleaptă. Și spe este să fii fericit în toate. Și Yermolaiul nostru își dorește acest lucru, dar nu a înțeles ce înseamnă să fii mulțumit în toate. Vedeți că cuvântul lui Pavel – „în toate mulțumiți” – este sursa păcii desăvârșite, a bucuriei și a fericirii. Ce îmi poate tulbura inima? Într-adevăr, totul se face după voia lui Dumnezeu, dar și eu sunt de acord cu asta și este deja voia mea. De ce sa te ingrijorezi? Dacă ceva este imposibil, atunci, desigur, este și neprofitabil: totul este unul. Cu cât mai util, cu atât mai accesibil. Prietenii mei, aceasta este înțelepciunea: dacă facem ceea ce spunem: „Facă-se voia Ta...”

Yermolai. Mi-am amintit cuvintele bune ale unui anume înțelept: Trimit mulțumiri naturii binecuvântate pentru că a făcut tot ce este necesar să fie ușor de obținut, iar ceea ce este greu de obținut este inutil și de puțin folos.

Grigore. Mulțumim părintelui nostru ceresc pentru că ne-a deschis ochii. Acum înțelegem în ce constă adevărata noastră fericire. Ea trăiește în inima interioară a lumii noastre, iar lumea este în armonie cu Dumnezeu. Cu atât mai plăcut și mai fericit. Sănătatea trupească nu este altceva decât echilibrul și armonia focului, apei, aerului și pământului, iar pacificarea gândurilor sale rebele este sănătatea sufletului și viața veșnică. Dacă cineva are doar trei bobine de acord cu Dumnezeu, atunci nu mai este pace în el, dar când cineva are 50 și

100, atunci aceeași cantitate de pace este în inima lui. Cât de mult a cedat umbra, câtă lumină a venit. Fericiți sunt cei care zi de zi se ridică mai sus pe muntele acestui oraș-lumă cel mai luminos. Acestea vor merge din putere în putere până când zeul zeilor va apărea în Sion. Această ridicare și exodul lui Israel nu se face cu picioarele, ci cu gândurile. Iată David: „Pune ascensiunea în inima ta. Sufletul nostru va traversa apa volubilă.” Iată Isaia: „Ieșiți cu bucurie”, adică învățați cu bucurie să lăsați păreri false și mergeți mai departe la acelea -. „Gândurile Lui în neam și în generație”. Acesta este Paștele sau trecerea la Ierusalim, înțelegeți: la cetatea lumii și la cetatea ei Sion. Adunați-vă, prieteni, să urcăm pe muntele Domnului, la casa zeului Pakov, să spunem acolo: „Inima mea și trupul meu s-au bucurat de Dumnezeul cel viu”.

Iacov. Ah, muntele este divin! Dacă am ști să te urcăm!

Lung în. Ascultă-l pe Isaia: „Ieși cu bucurie”.

Atanasie. Dar unde mă pot distra? Și ce e?

Lung în. „Frica de Domnul va bucura inima”. Aici este liderul tău. Iată îngerul marelui sfat. N-ai auzit ce i-a spus Dumnezeu lui Moise?

Atanasie. Si ce?

Lung în. „Voi trimite frica să te conducă... Iată, Îl voi trimite pe îngerul Meu: ascultă-te pe tine și ascultă-l, căci nu va pleca, căci numele Meu este asupra lui.”

Yermolai. Spune-mi, prietene, mai clar, cum ar trebui să crească?

Grigore. Vă rog să ascultați cu umilință următoarea fabulă:

Cinci călători conduși de îngerul lor păzitor au ajuns pe tărâmul păcii și al iubirii. Regele acestei țări, Melchisedec, nu are nicio afinitate cu regii străini. Nu este nimic perisabil acolo, dar totul este etern și bun, până la ultimul păr, iar legile sunt complet respingătoare celor tiranice. Arcul, frumos de strălucire, era limita și hotarul acestei binecuvântate țări, cu această inscripție: „Lumea este întâiul născut”; tot ceea ce mărturisește în Sfintele Scripturi despre pământul făgăduinței se referă la această lume. Și în jurul lui, așa cum era, totul părea a fi întuneric. De îndată ce extratereștrii s-au apropiat de arcul radiant, locuitorii nemuritori au ieșit în întâmpinarea lor într-o mare mulțime. Le-au scos tot ce era ponosit - atât rochiile, cât și trupul, ca hainele, și s-au îmbrăcat într-un corp nou și haine brodate cu aceste cuvinte de aur: „Ascultă-te mai tare”.

Deodată consoana murmură muzică. Un cor a cântat: „Deschideți porțile eternității...” Porțile s-au sus; i-au condus pe oaspeți la acele mănăstiri, despre care David: „Cât de iubite sunt satele voastre...” Acolo au cântat cu acord deosebit următoarele coruri. „Cât de roșii sunt casele tale, Iacob, și corturile tale, Israele, pe care le-a

ridicat Domnul, și nu omul!” Rătăcitorii s-au așezat la masa nemuritoare; sunt oferite pâini îngerești, vin nou, un miel desăvârșit și în vârstă de un an, un tânăr de trei ani și o capră și vițelul căruia Avraam i-a oferit oaspeților lui atot pofticiosul trinitate, porumbei și turturele și mană - și tot ce ține de cină, despre care scrie: „Ferice de cel ce mănâncă prânzul...”

Cu toate acestea, în toată distracția, oaspeții nu au fost fericiți: o anumită întristare secretă a inimii i-a roade. „Nu-ți fie frică, dragă

oaspeții noștri”, au spus fericiții cetățeni, „asta se întâmplă aici tuturor celor care mai vin. Ei trebuie să împlinească această scriptură divină: „De șase ori te va elibera de demoni, în a șaptea, răul nu te va atinge”. Apoi au fost duși la însuși rege. „Înainte de cererea ta, știu plângerile tale”, a spus regele lumii, „în limitele mele nu este nici boală, nici întristare, nici suspin. Tu însuți ai adus această durere aici de la străini, păgâni, ostili pământului meu, pământurilor.

Apoi le-a ordonat îngerilor săi să-i ducă la casa doctorului. Aici ei, după ce au luat emetice timp de șase zile întregi, în ziua a șaptea s-au liniștit cu totul de toate bolile lor și, în loc de întristare, s-a scris pe o singură inimă aceasta: „Facă-se voia Ta”; pe de alta: „Tu ești drept, Doamne, și dreptate sunt judecățile Tale”; pe al treilea: „Avraam a crezut în Dumnezeu...”; pe al patrulea: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme...”; pe a cincea: „Vă mulțumesc tuturor...”

În acel moment, întregul Univers, bătând din palme cu o bucurie și un consimțământ nespus, a exclamat acest cântec al lui Isaia: „Și Dumnezeul tău va fi cu tine în veci și vei fi mulțumit, așa cum dorește sufletul tău, și oasele tale se vor îngrășa. și va fi ca o grădină udată și ca o fântână, apa nu-l va pierde și oasele voastre vor vegeta ca iarba și vor crește și vor moșteni generații de generații. Fiecare dintre locuitori a cântat acest cântec atât de dulce și de tare, încât chiar și în această lume urechea mea sufletească îl aude.

Atanasie. Știu unde vorbești. Ce fel de medicament emetic luau?

Grigore. Alcool.

Atanasie. Care este numele acestui alcool?

Grigore. Euharistie.

Atanasie. De unde o putem lua?

Grigore. Om sărac! Până acum nu știți că casa regală medicală este cea mai sfântă Biblie. Există o farmacie, există un spital de munte și îngeri, iar înăuntrul tău este ahichiatorul însuși. În această casă puteți găsi medicamente pentru eradicarea inimii voastre a dușmanilor otrăvitori și dureroși, despre care este scris: „Vrăjmașii unui om sunt casa lui”. Dușmanii tăi sunt propriile tale păreri, stăpânind în inima

ta și chinuind-o tot timpul, șoptitori, calomniatori și adversarii lui Dumnezeu, hulindu-i neîncetat pe conducători.

cei care încearcă să reînnoiască cele mai vechi legi din lume, care se chinuiesc veșnic în întuneric și care sunt de acord cu ele, văzând că stăpânirea naturii în toate nu este după dorințele lor stăpânite de demoni și nici după concepte întunecate, ci după sfatul cel mai înalt al părintelui nostru de ieri și astăzi și în veci sfânt continuă. Acestea blasfemează nerezonabil ordinea cercurilor cerului, înjosesc calitatea pãmânturilor, discreditează statuia dreptei atotînțelepte a lui Dumnezeu în animale, copaci, munți, râuri și ierburi: nu se mulțumesc cu nimic; după nefericitul și ridicolul lor concept, nu este nevoie pe lume nici de noapte, nici de iarnă, nici de bătrânețe, nici de muncă, nici de foame, nici de sete, nici de boală și, mai presus de toate, de moarte. De ce este ea? Ah, slaba noastră cunoaștere și înțelegere. Cred că nu ar fi mai rău pentru noi să conducem mașina lumească, ca un fiu crescut fără lege în casa tatălui său. De unde au intrat demonii în inimile noastre? Nu există o legiune de x în noi? Dar noi înșine am adus cu noi acest întuneric originar, fiind născuți cu el.

Atanasie. De ce numești opiniile demoni?

Grigore. Și cum se numește ph?

Afanaspy. Nu știu.

Grigore. Deci stiu! Limbajul eliptic Bes se numește δαιμóνιον.

Atanasie. Şi ce dacă?

Grigore. Faptul că δαιμóνιο „înseamnă cunoaștere sau înțelegere, iar δαίμων - cunoaștere plp înțelegere. Așa că vă cer scuze că am dat numele marelui demon micilor demoni.

Lung în. Analfabetul Marco – ascultă fabula – a ajuns în paradis. Sfântul Petru a ieșit cu cheile și, deschizându-i ușile paradisului, l-a întrebat: „Ai studiat limbile sfinte?” – În niciun caz, răspunse nebunul. – Ai fost la academii? - „Niciodată, Sfinte Părinte” - „Ai citit cărțile vechilor teologi?” - „Nu am citit-o: nu cunosc elementele de bază în ochii mei” - „Cine te-a îndrumat către calea păcii?” - „Am fost trimis de trei autorități de reglementare13” - „Care sunt cei trei reglementatori?” „Și iată-le. Primul somn: „Tot ce este bun, ce este hotărât pentru oamenii sfinți”, a 2-a: „Tot ce este mic pe care îl primesc cei fără de lege”, a 3-a: „Ceea ce nu vrei pentru tine, nu-ți dori altuia”. 1 și 2 sunt de casă, și eu însumi m-am gândit, iar a 3-a este legea apostolică, dată pentru toate limbile. 1 a dat naștere în mine răbdarea și recunoștința lui Iov; al 2-lea a dat

libertatea tuturor dorințelor lumești; Al 3-lea m-a împăcat cu stăpânul meu interior.”

Apostolul, privindu-l cu un chip luminător ca soarele, a spus: „O, suflete binecuvântat și recunoscător! Intră în sălașul părintelui tău ceresc și bucură-te în veci; Ai mâncat puțin, dar ești sătul” 14.

Iacov. Nu mintea din cărți, ci cărțile din minte s-au născut. Cine își curăță mintea cu reflecții pure în adevăr este ca un proprietar zelos care a săpat o sursă de apă curată vie în casa sa, așa cum este scris: „Apa este adâncă - sfat în inima omului. Fiule, bea apa din vasele tale.” În vremea aceea, după ce a mâncat puțin din cărți, poate folosi mult, așa cum este scris despre Pavel, care era din ceruri: „Și luând mâncare, s-a întărit”. Acesta este Marco; el este unul dintre vitele dedicate zeului, burping zhvanpe. „Sfințiți-i în adevărul Tău...” A mâncat puțin, a mestecat mult și dintr-o mică sumă sau scânteie a propagat flacăra care învăluie Universul. Cu cât mai mult îl cunoaștem? Câte cuvinte sacre ne-am mâzgălit în stomac? Si ce folos? Doar încurcat. Ah, biata soție sângerândă și cu stomacul slab! Așa a făcut flegma dăunătoare, vărsată de șarpele apocaliptic, de la care Solomon își distrage atenția fiului: „Nu bea din sursele altora”.

Cum poate o inimă atât de amară plină de apă să conţină pacea lui Dumnezeu – sănătate, bucurie, viaţă spirituală? Să căutăm mai întâi în noi o scânteie a adevărului lui Dumnezeu, iar aceasta, umbrindu-ne întunericul, ne va trimite în apele sfinte ale Sploams-ului biblic, la care profetul cheamă: „Spălă-te; îndepărtați răutatea din sufletele voastre”. Iată vărsăturile tale! Nu este viața noastră o luptă? Dar trebuie să luptăm împotriva părerilor șarpelui? Nu este cea mai nobilă bătălie a lui Pavlova despre care: „Nu este lupta noastră împotriva cărnii și oaselor...” Opinia și sfatul sunt sământa și începutul. Capul adormit cuibărește în inimă. Ei bine, dacă capul șarpelui doarme? Dacă această sământă și împărăție sunt rele? Ce pace să speri în inimă de la un tiran: el, un criminal, din timpuri imemoriale observă, păzește, iubește și stăpânește întunericul.

Și dacă o mare de păreri atât de amară a umplut inima și a devorat adâncimea rea a sufletului, atunci la ce fel de lumină trebuie să sperăm, unde arde întunericul? Ce distracție și dulceață acolo unde nu există lumină? Ce lume, unde nu există viață și distracție? Care

viata si pace daca nu exista dumnezeu? Ce fel de zeu există dacă nu există spirit al adevărului și spirit al suveranității? Ce este spiritul adevărului dacă nu gândurile imateriale și o inimă curată? Ce este pur, dacă nu veșnic, așa cum este scris: „Gândurile Lui sunt pentru generație și generație”? Cum poate eternul, dacă te uiți la substanță? Cum nu te-ai uitat dacă ai citit-o? Cum să nu venereze, dacă spera în asta? Atunci cum să nu nădăjduiască el, dacă tânjește după eliminarea prafului? Nu este oare corect să ai o astfel de inimă: „Am văzut cum cenușa, inima lui n, și ei sunt înșelați, și nimeni singur nu va putea să-și izbăvească sufletul”? Nu este aceasta căderea și eroarea

de la Dumnezeu spre praful idolatriei? Nu este acesta capul rugăciunii, despre care este scris: „El vă va șterge capul”? Ascultă, Yermolai! Așa ar trebui să urce pe muntele păcii: luați vărsături, curățați inima, vomita păreri vechi și nu vă întoarceți la vărsături. Bea apă curată, sfaturi noi apă toate zilele.

Ce, adică să treci de la ticăloșie la munte, de la tristețe la dulceață, de la moarte la viață, de la bălțile de porci la căprioare de munte și izvoare de saiga. Bea câtă vreme curg râuri din pântecele tău de apă vie, potolind cea mai nefericită sete, adică nesățiunea, neplăcerea - invidia, pofta, plictiseala, mormăitul, dorul, frica, întristarea, pocăința și alte înțepături demonice care ucid întregul. suflet împreună. Bea atâta timp cât cânți: „Sufletul nostru, ca o pasăre, va scăpa de... va trece apa neclintită”; „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor”; până când va fi mângâiat cu Habacuc, cântând: „Tu ai pus moartea în capul celor fărădelege, dar eu mă voi bucura de Domnul, mă voi bucura de Dumnezeu, mântuirea mea”; cânta cu Ana: „Fii tare, inima mea, Doamne...”; cântați cu David: „Lumina feței tale se reflectă asupra noastră”.

Dușmanul biruit și viclean este o părere veche. Este greu, conform Evangheliei, să-l lege pe acest om puternic și să-i jefuiască vasele, când odată a renascut în inimă. Dar ce este mai dulce decât această muncă care redă o pace neprețuită în inimile noastre? Luptă zi de zi și alungă măcar pe unul dinăuntru, urcă pe munte curajos oră în oră, mărind cu David: „Nu mă voi întoarce până nu vor muri...” Ce-adică cel mai glorios măcel al Sodomei- Gomora, din care se întoarce divinul cuceritor Avraam.

Grigore. Trăim în viață, prietenii mei, viața noastră, lăsați să curgă zilele și minutele noastre nebune.

Asigurăm tot ceea ce este necesar pentru cursul zilelor noastre, dar prima noastră grijă să fie liniștea sufletească, adică viața, sănătatea și mântuirea ei. La ce ne folosește să dobândim stăpânirea întregului univers și să ne pierdem sufletul? Ce naiba vei găsi atât de scump și de util încât ai îndrăzni să-l înlocuiești pentru sufletul tău? Ah, pășim periculos pentru a intra în amintirea intrării în odihna lui Dumnezeu la praznicul Domnului, măcar sâmbăta, dacă nu în binecuvântată sâmbătă Sâmbătă și la sărbătoarea praznicurilor.

Da, după ce am primit Sabatul, deși vom putea să lepădăm jumătate din cele mai dureroase osteneli, dacă nu măgarul nostru, atunci sufletul nostru și vom ajunge, dacă nu în anul Domnului, la un al șaptelea sau al șaptelea an plăcut. sau în al cincizecilea an cu apostolii, când are loc o demitere generală a oamenilor și a vitelor, atunci măcar îl vom elibera oarecum pe bietul suflet de acele osteneli: „Cât timp îmi pun sfatul în suflet, boala în inima mea. ” Capul tuturor lucrurilor în om este inima omului. Pe de altă parte, există cea mai exactă persoană într-o persoană, iar orice altceva este periferie, așa cum ne învață Ieremia: „Adâncă este inima unei persoane (mai mult decât toate) și există o persoană, și cine o cunoaște? ” Fiți atenți, poate, inimii

adânci - există o persoană... Și ce este inima, dacă nu sufletul? Ce este sufletul, dacă nu un abis fără fund de gânduri? Ce se crede dacă nu rădăcina, sămânța și boabele întregului preputț, sânge, piele și alte înfățișări? Vedeți că omul care i-a distrus lumea inimii, a distrus-o. capul și rădăcina lui.

Și nu este o nucă exactă, mâncată după boabele de viermi, neavând nicio putere, în afară de periferie, care nu are. Unor oameni săraci, Domnul le spune cu atâta regret în Isaia: „Veniți la Mine, cei care ați distrus inima, care sunteți departe de adevăr...” Gândul este un izvor secret în mașina noastră trupească, capul și începutul întregii sale mișcări, iar acest aspect al capului, ca o vite plină, va urma, dar ca o flacără și un râu, așa că gândul nu se odihnește niciodată. Efortul ei neîncetat este acea dorință. Focul se stinge, râul se oprește, iar gândul imaterial și lipsit de element, purtând asupra sa o fragilitate aspră, ca una moartă, mișcarea sa de a opri (chiar dacă este în trup, chiar și în afara corpului) nu este în niciun caz. asemănător cu un singur moment și își continuă aspirația de zbor ca de fulger prin eternitate nelimitată, milioane nesfârșite.

De ce se străduiește? Căutându-i dulceața și liniștea; Odihna ei nu este în oprirea și întinderea ca un cadavru - acest lucru nu este asemănător cu natura sau natura ei vie, ci contrar acesteia; ea, parcă într-o călătorie, își caută afinitatea prin elementele moarte și, nu potolindu-și amuzamentele josnice, ci mai degrabă inflamandu-i setea, cu atât mai repede urcă de la natura materială coruptă la o natură dominantă mai înaltă, la începutul ei natal și fără început. , astfel încât prin strălucirea și focul ei viziunea secretă, după ce a fost curățit, s-a eliberat de pământul trupesc și de trupul pământesc. Și aceasta înseamnă să te înalți în odihna lui Dumnezeu, să fii curățat de orice stricăciune, să faci o aspirație complet liberă și o mișcare nestingherită, zburând din substanța îngustă a granițelor spre libertatea spiritului, precum este scris: „El a pus picioarele mele pe cele întinse... M-a condus în spațiu... Și te-a ridicat ca un vultur pe aripi și te-a adus la el.” Și așa întreabă David: „Cine-mi va da aripi ca ale porumbelului și voi zbura și mă voi odihni...”

Yermolai. Și unde găsește ea acest început fără început și natură mai înaltă?

Grigore. Dacă nu caută mai întâi în sine, va căuta în zadar în alte locuri. Dar această lucrare este pentru cei care au inima desăvârșită și trebuie să învățăm principiile acestui Sabat sau odihnă foarte binecuvântat.

Yermolai. A învinge șarpele apocaliptic și acea fiară cumplită cu dinții care devorează totul în profetul Daniel, călcând restul cu picioarele, este treaba acelor eroi pe care Dumnezeu în Cartea Numerilor îi spune lui Moise să-i înscrie în lista sa nepieritoare pentru război. , ocolind soțiile și copiii care nu sunt în stare să mărească numărul sfinților oameni ai lui Dumnezeu, nu din sânge, nu din pofta trupească, nu din pofta bărbătească, ci din Dumnezeu născut,

precum este scris: „Nu voi aduna soborurile lor. din sânge...” Aceia singuri se odihnesc cu Dumnezeu din toate faptele pentru ale noastre, dar pentru noi, cei slabi, chiar și acel har al lui Dumnezeu este de ajuns dacă putem da o luptă cu micii demoni: adesea un suflet mic, un demonic teribil. răzvrătire și o răzvrătire amară, ca un foc care arde sufletul, fierbe în inimă 15.

Grigore. Trebuie să stai cu curaj și să nu cedezi diavolului: rezistă și el va fugi de tine. Este păcat să fim atât de soție și copil încât nu putem rezista împotriva unui călăreț leneș și chiar împotriva unei mame.

petrecere leneșă. Dumnezeul meu! Ce neglijență există în noi în ceea ce privește câștigarea și păstrarea celui mai prețios cer și pământ al păcii inimii? O persoană ar trebui să se gândească la el singură în singurătate și să vorbească în apeluri, să stea în casă, să meargă pe potecă și să se întindă și să se ridice. Dar când ne gândim la asta? Nu sunt toate conversațiile noastre doar minciuni și vânturi demonice? Ah, dacă nu ne-am recunoaște, uitând casa noastră nefăcută de mână și capul ei - sufletul și capul lui - paradisul ca Dumnezeu al lumii! Avem o răsplată uriașă pentru asta: este greu să găsești o inimă din o mie, astfel încât să nu fie ocupată de garnizoana mai multor escadrile demonice.

II pentru că nu învățăm împreună cu Habacuc să stăm pe această pază divină și să continuăm acest război foarte folositor; apoi a devenit radical neglijent, surd, prost, timid, nepriceput și complet luptători s-au relaxat astfel încât până și marea milă a lui Dumnezeu față de noi, dar neînțeleasă de noi, ne bate inimile precum lupul bate oaia. Unul, de exemplu, este îngrijorat că nu s-a născut într-o casă nobilă, nu cu chip frumos și nu a fost crescut cu blândețe; celălalt se întristează că, deși urmează calea unei vieți nevinovate, totuși, mulți, atât nobili cât și ticăloși, îl urăsc și hulesc, numindu-l un disperat, fără valoare, ipocrit; al treilea mormăie că nu a primit un titlu sau un loc care să-i aşeze o masă formată din zece feluri de mâncare, iar acum nu va mânca decât şase feluri de mâncare; al patrulea este chinuit, oricât de pierde (e adevărat că este dureros), dar mai mult, un titlu profitabil, ca să nu moară de plictiseală în lenevire, neraționând că nu este nimic mai util și mai important decât felul în care. a gestiona divin economia externă, casnică și internă, spirituală, adică să te cunoști și să faci ordine în inima ta; al cincilea este chinuit că, simțind în sine capacitatea de a sluji societatea, nu poate împinge printr-o mulțime de candidați să accepte o funcție, de parcă numai funcționarii ar avea șansa de a fi virtuoși și parcă serviciul diferă de o faptă bună, și un fapta bună din virtute; al șaselea este îngrijorat că în părul lui a început să apară păr cărunt, că bătrânețea nemiloasă se apropie ceas de ceas cu o armată cumplită, că moartea de neînvins îl urmează cu un alt corp, că tot trupul începe să slăbească, ochii și dinții devin. plictisitor, nu mai poate dansa, nu atât de mult și gustos de băut și mâncat și așa mai departe...

Dar este posibil să numărăm întunericul nenumărat al duhurilor necurate și al corbilor negri, sau (cu Pavel să spună) duhurile răutății în locuri înalte, în abisul întunecat și nelimitat, în sufletul nostru, parcă în cel mai vast aer, clătinând? ? Aceștia încă nu sunt uriași, nici cei mai leneși, ca niște câini de pat, dragilor, dar ne zguduie cu adevărat inima, nepricepuți în luptă și neînarmați cu sfaturi: chiar ultimul besish ne tulbură orașul nefortificat; ce dacă e vorba de lei? Vă voi dezvălui, prieteni mop, slăbiciunea mea. Mi s-a întâmplat într-o companie infamă, nu fără noroc, să fiu participant la conversație. M-am bucurat de asta, dar bucuria mea a dispărut brusc: două persoane au început să mă mustre și să mă bată în râs, aruncând în conversație astfel de cuvinte diamantate care descriu în secret amabilitatea mea ticăloasă și starea mea scăzută și dizgrația trupească. Mi-e rușine să-mi amintesc cât de mult mi-a fost tulburată inima și mai mult că nu mă așteptam la asta de la ei; în forță , după o lungă reflecție, mi-am întors liniștea, amintindu-mi că erau fii de femeie.

Atanasie. Ce înseamnă se?

Grigore. Baba a cumpărat oale, cupidonii din anii tineri îi eructau și atunci. „Și ce fel de drăguț este acela?...” „Pentru ăla, dă-mi măcar trei bănuți”, răspunse olarul... „Și pentru ticălosul (iată-l), desigur, un ban?” „Nu voi lua mai puțin de două copeici pentru asta.” "Ce miracol?" „Bunica noastră”, a spus maestrul, „nu alegem cu ochii, verificăm dacă sună curat”. Baba, deși nu avea gusturi urâte, totuși, nu a putut să răspundă, ci doar a spus că ea însăși știa asta de mult, dar nu se putea gândi la asta 16.

Atanasie. Oamenii din sorbi, având același gust cu ei, demonstrează complet că sunt rodul acestui măr paradisic.

Iacov. O viață legitimă, o minte fermă, o inimă generoasă și milostivă este sunetul pur al unei persoane venerabile.

Grigore. Vedeți, prieteni, de cât timp ne naștem din strămoșii noștri? Opinia celei mai rele femei ne poate bate inima.

Yermolai. Nu fi supărat – iar Petru însuși se temea de femeie: „Convorbirea te trădează că ești galilean”.

Lung în. Dar strămoșii antici au avut o astfel de inimă? Cine își poate aminti de Iov fără groază? Totuși, cu toate acestea, este scris: „Și Iov n-a dat nebunie lui Dumnezeu...”

Mai, ce spune Luca despre primii creștini: „Au avut un singur suflet și o singură inimă...” Dar atunci ce? Ce fel de inimă aveau? Pe lângă iubirea lor consoanică, aceasta este: „S-au bucurat, pentru că pentru numele Domnului Isus au fost onorați să accepte dezonoarea...” Dar iată

o altă inimă eroică: „Suntem mângâiați de huliți...” „Mă bucur de suferințele mele...” Cine poate citi fără surprindere acea parte a scrisorii sale, care se citește în ziua triumfului său? Este un spectacol al celor mai frumoase minuni care captivează ochiul inimii. Mare minune! Ceea ce îi aduce pe alții în cea mai amară jenă, atunci Pavel se bucură, respirând cu sufletul, ca un stomac sănătos, care gătește în bine cea mai aspră și mai grea mâncare. Nu este posibil să ai o inimă de diamante? Cea mai grea lovitură zdrobește totul și o confirmă. O lume! Tu ești a lui Dumnezeu și Dumnezeu este al tău! Iată ce înseamnă adevărata fericire - a primi o inimă înconjurată de ziduri neclintite și a spune: „Puterea lui Dumnezeu este cu noi: avem pace cu Dumnezeu...”

Yermolai. Ah, lumea asta înaltă, e greu să ajungi la ea. Cât de minunată a fost această inimă care a mulțumit lui Dumnezeu pentru tot.

Lung în. Imposibil, dificil, dar merită mai multă muncă. Greu, dar fără el de o mie de ori mai dificil. Este greu, dar această lucrare ne eliberează de cele mai grele nenumărate munci dintre acestea: „Ca o povară grea, m-a cântărit greu. Nu este pace în oasele mele...” Nu este păcat să spui că este greu să suporti acest jug când, purtându-l, găsim o asemenea comoară – liniștea inimii?.. „Ia-mi jugul meu? asupra voastră și găsiți odihnă pentru sufletele voastre”. Cât de multă muncă risipim pentru un mic beneficiu și adesea pentru fleacuri, adesea pentru rău? Este dificil să îmbraci și să hrănești corpul, dar este necesar și este imposibil fără el. Aceasta este viața trupului, iar picto nu trebuie să se pocăiască de această lucrare, iar fără aceasta el va cădea în cea mai mare tristețe, în frig, foame, sete și boală.

Dar nu-ți este mai ușor să te hrănești cu o singură poțiune aspră și, mai mult, să ai pace și mângâiere în inimă, decât să stai deasupra unei mese din belșug ca un sicriu, plin de viermi vigilenți, care îți roade sufletul zi și noapte fără odihnă ? Nu este mai bine să acoperi juninca cu hainele cele mai mizerabile și, mai mult, să ai o inimă îmbrăcată într-o haină a mântuirii și o haină a bucuriei, decât să porți o rochie împletită de aur și să porți între timp un foc infernal în suflet?

măruntaiele, cu durerile manierelor demonice, inima dogorește? La ce folosește să stai cu orice mulțumire în interiorul colțurilor roșii ale corpului tău, dacă inima este aruncată în cel mai extrem întuneric al neplăcerii din camera decorată, despre care este scris: „Păsarea și-a găsit un templu pentru ea... . s-a întemeiat pe o piatră... piatra era Hristos.. care este lumea noastră... sufletul nostru, ca o pasăre, zboară, iar plasa este ruptă... cine să-mi dea aripi..?"

De ce îmi dai dificultăți? Dacă cineva a căzut într-un șanț sau într-o apă adâncă, să nu se gândească la greutăți, ci la eliberare. Dacă construiești o casă, o praștie pentru ambele părți ale tale - suflet și trup. Dacă împodobiți și îmbrăcați trupul, nu uitați de inima. Două pâini, două case și două haine, sunt două feluri de toate, sunt două din toate, apoi că sunt doi oameni într-o singură persoană și doi părinți - ceresc și pământesc, și două lumi - primul născut și

temporal, și două naturi - divină și trupească, în totul-pe-totul... Dacă ambele naturi sunt amestecate într-o singură și numai natura vizibilă este recunoscută, atunci există idolatrie nativă; și numai Sfânta Biblie împiedică acest lucru, fiind un arc care limitează orice decădere și o poartă care ne duce inimile în credința cunoașterii lui Dumnezeu, în speranța unei naturi dominante, în împărăția păcii și a iubirii, în prima. -lumea născută.

Și aceasta este și lumea solidă - să crezi și să recunoști natura dominantă și să te bazezi pe ea, ca pe un oraș de neînvins, și să gândești: „Atâta timp cât Domnul Dumnezeul meu...” Atunci vei spune: „Și al meu sufletul trăiește...” Și fără asta, cum te poți baza pe natura perisabilă? Cum să nu tremurați, văzând că toată corupția se naște și dispare instantaneu? Cine nu va fi tulburat, uitându-se la ființa pieritoare a adevărului? Astfel de oameni să nu aștepte pace și să asculte de Isappus: „Vor fi agitați și nu se pot odihni. Nu vă bucurați de cei răi, zice Domnul Dumnezeu... „Iată, iată cine urcă pe muntele păcii? „Domnul este puterea mea și El îmi va desăvârși picioarele, El mă înalță pe un loc înalt, ca să pot birui în cântarea Lui.” Îl recunoaște pe Domnul și cântă înaintea celor care nu-l văd, iar Domnul îl conduce pe muntele păcii. Nerecunoașterea Domnului este cea mai dureroasă agitație și moarte a inimii, așa cum cântă Avvakum: „Ai pus moartea în capul celor fără de lege”. David numește acest cap inima și este capul nostru principal, șeful mediului ph. Ce

capitol? Munca gurii lor. Ce este gura? Până când îmi pun sfaturi în suflet, boala în inima mea... Munca gurii este o boală a inimii, iar o boală a inimii este o moarte înfiptă în capetele celor fără de lege, iar această moarte nativă, care ucide sufletul cu o înțepătură, este un amestec de naturi coruptibile și divine; iar această contopire mixtă este îndepărtarea din natura divină în pământul prafului și al cenușii, după cum este scris: „Și degetul îți va arăta”.

Și eliminarea este acea cădere, așa cum este scris: „Cine înțelege căderea?” Despre păcat, acesta este Sirah: „Dinții lui sunt dinții de leu, ucigând sufletul...” Ce întuneric! Iată o amăgire! Ce nenorocire!

Vedeți unde ne-a condus natura noastră trupească, ce a făcut contopirea naturii? Este nativ, idolatrie și îndepărtare de natura binecuvântată și ignoranță a lui Dumnezeu. O tristețe atât de cunoscută în inimile noastre este că nu încercăm altceva decât trupul, la fel ca și păgânii, „și-i caută pe toți acești păgâni”, iar dacă ridici ochii chiar și puțin către natura binecuvântată, strigă imediat: e greu, e greu! Aceasta înseamnă a numi dulce amar, dar cel neprihănit din credință este viu. Și ce este credința, dacă nu o denunțare sau o explicație prin inimă a unei naturi invizibile înțeleasă de inimă? Nu era copt să fie Israelul nativ, împărțind totul în două, iar din tot ceea ce este vizibil, jumătatea invizibilă să o dedice Domnului lor? Despre aceasta, Pavel cel norocos strigă: „Cei ce trăiesc după aceste reguli, pacea asupra lor și milă. Spune-mi, te rog, ce-l va trezi pe cel care știe perfect că nimic nu poate pieri, dar totul la început rămâne pentru totdeauna și nevătămat?

Yermolai. Pentru mine e prea întuneric.

Lung în. Cât de întuneric este pentru cel care zace în noroiul necredinței! Sterge, poate, un ochi si curata o privire; tărâmul naturii fericite, deși este ascuns, nu se face totuși discret prin semne exterioare; Toată materia este noroi roșu și vopsea murdară și praf de pușcă pictural, iar natura binecuvântată este chiar începutul, adică invenția fără început, invenția plp și cea mai înțeleaptă delimitare, purtând tot felul vizibil17, care este atât de conform cu forța și esența sa nepieritoare. , de parcă hainele ar fi la corp. David însuși numește haine de vizibilitate: „Totul este ca o haină,

dărăpănat... „Și desenul este fie cu o palmă, apoi cu un lanț de măsurare, apoi cu mâna dreaptă, apoi cu adevărul: „Frumusețea e în mâna dreaptă...”, „Ai măsurat cu o palmă . ..”, „Dreapta Ta mă va primi”, „Adevărul Domnului rămâne în veac”. Cu o asemenea privire, m-am uitat la corpul meu: „Mâinile tale m-au creat...” Apa trece prin corupția ei volubilă. „Sufletul nostru va trece apa neclintită”; Pătrunde cu gândul în însăși puterea și împărăția dreptei de sus ascunse în țărână și strigă: „Domnul este ocrotitorul vieții mele, de cine să mă tem? Fericiți cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne...” Fericiți, zburând în tărâmul naturii fericite! Despre ceva Pavel: „Cei care au umblat pe pământ s-au convertit în ceruri”. Aceasta este lumea și Solomon scrie: „Sufletele drepte sunt în mâna lui Dumnezeu și făina nu se va atinge de ele...”

Aceasta formează în secret ceremonia circumciziei și botezului. A muri cu Hristos înseamnă a părăsi natura elementară, slabă, dar a trece în invizibil și a fi mai înțelept. El a trecut deja peste cine s-a îndrăgostit de aceste cuvinte cele mai dulci: „Carnea nu este nimic...” Totul este carne care este coruptibil. Aceasta include Paștele, învierea și Exodul către Țara Făgăduinței. Aici s-au suit triburile lui Israel înaintea Domnului. Iată toți proorocii și apostolii din cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Său cel sfânt, pace asupra lui Israel.

Yermolai. Vorbești întunecat.

Atanasie. Ți-ai îngroșat discursul cu o cârpă biblică atât de mult încât este imposibil de înțeles.

Lung în. Iertați-mă, prieteni, pentru înclinația mea excesivă către această carte. Îmi recunosc pasiunea arzătoare. Este adevărat că încă din copilărie, o forță și o manie secretă mă atrage către cărțile moraliste și le iubesc mai mult decât pe toate. Ei vindecă și îmi bucură inima și am început să citesc Biblia la aproximativ treizeci de ani de la nașterea mea. Dar această carte cea mai frumoasă pentru mine a biruit pe toate amantele mele, potolindu-mi foamea și setea de lungă durată cu pâine și apă, cea mai dulce miere și fagure a adevărului și adevărului lui Dumnezeu și îmi simt firea specială pentru ea. M-am ferit, m-am ferit și am evitat, sub conducerea Domnului meu, toate piedicile lumești și stăpânele trupești, ca să mă pot bucura cu liniște

în brațele cele mai curate ale celor mai frumoase, mai mult decât toate fiicele oamenilor, această fiică a lui Dumnezeu. Ea mi-a născut din pântecele ei imaculat acel Adam minunat, care

ry, așa cum ne învață Pavel, „creat după Dumnezeu, în dreptate și evlavie și adevăr” și despre care Isaia: „Cine își mărturisește generația”.

Nu pot fi niciodată uimit de înțelepciunea profeților. Cele mai lene subtilități din el mi se par foarte importante: așa gândește mereu cel care se îndrăgostește. Mulți nu găsesc niciun gust în aceste cuvinte: „Benjamin este un lup, un prădător, mănâncă devreme și dă și mâncare seara”. „Ochii tăi sunt ațintiți asupra împlinirii apelor...” Și ei infuzează în inima mea o dulceață inexprimată și distracție, cu atât mai des, eructa, mestecă, mestecă. Cu cât singurătatea mea este mai adâncă și mai părăsită, cu atât mai fericită conviețuirea cu această iubită în soții. Sunt mulțumit de soarta acestui Domnul. Mi s-a născut un bărbat, un bărbat perfect și adevărat; Nu mor fără copii. Și în acest om mă voi lăuda, îndrăznind cu Pavel: „N-am curgeat în zadar”. Acesta este omul domnitor despre care este scris: „Ochii lui nu s-au întunecat”.

Grigore. Dacă nu vă plac firimiturile din Biblie, atunci să luăm conversația noastră într-un mod diferit. Toată dimineața de duminică ne-am petrecut vorbind despre ceea ce trebuie să ne gândim mereu. Mâine este zi de lucru. Totuși, când vă întâlniți seara, vom vorbi mai clar despre liniștea sufletească 18. Merită întotdeauna atenția noastră, fiind sfârșitul și refugiul preconizat al întregii noastre vieți.

inel

Bun suveran! 1

Două conversații vin la tine, dornice de contemplare. Onorează-ți acceptarea. Ele sunt deja predeterminate pentru spiritul tău bun înainte de nașterea lor. Evlavia mea pentru tatăl tău filantropic și cel mai blând, zelul meu pentru tine și bunăvoința pentru întreaga ta familie aduce acestea. Sufletul este mobil regre-tuum - mișcare continuă. Aripile ei sunt gânduri, păreri, sfaturi; ea fie dorește ceva, fie fuge de ceva; dorind, iubitor, fugind, speriat. Dacă nu știe ce să-și dorească și de ce să fugă, atunci este perplex, se îndoiește, suferă, ici-colo mingea noastră se leagănă, se repezi și se învârte ca o săgeată magnetică, până când își îndreaptă privirea spre punctul cel mai drag. a nordului rece.

Deci sufletul, în sfârșit, când l-a găsit pe cel care nu se găsește nicăieri și este peste tot, este fericit. Numai aceasta este suficientă pentru a o sătura și fără aceasta el înghite aerul cu șarpele mâncând toate zilele vieții sale.

Părerile sunt ca aerul, nu se vede între elemente, dar este mai dur decât pământul, și mai puternic decât apa; sparge copaci, dărâmă clădiri, conduce valuri și corăbii, mănâncă fier și piatră, stinge și înfurie focul.

La fel și gândurile inimii - nu se văd, de parcă nu ar fi acolo, dar din această scânteie tot focul, răzvrătirea și regretul, din acest bob depinde întreaga viață a pomului nostru; dacă boabele sunt bune, ne bucurăm de fructe bune (la bătrânețe, mai ales); cum semeni, asa culegi.

Mă voi bucura foarte mult dacă cărțica va servi să alunge doar câteva zile de plictiseală în timp ce dorm, dar cât de mulțumit sunt dacă contribuie măcar cu un strop de liniște interioară. Pacea totală a inimii este ca cea mai mare

Pietricele prețioase: o firimitură are prețul ei, dacă începem să-i crutăm o picătură, doar că vom avea în cele din urmă o cană întreagă de mântuire.

Vărsându-ne gândurile numai asupra grijilor exterioare, și nu ne gândim la suflet, neargumentând că fiecare faptă și cuvânt provine din el, iar dacă sământa este rea, este imposibil să nu urmăm roadele rele, ne va părăsi pe toți orfani, cu excepția acestei comori inalienabile.

Imaginează-ți un amestec de oameni de-a lungul vieții tale și cu atât mai mult la sfârșitul anilor tăi, dor, lașitate, respingere a confortului, tristețe gânditoare, tristețe, frică, în mijlocul unei abundențe de disperare fără a slăbi, chinuiți și amintiți-vă că toată această nenorocire rea și nativă s-a născut din neascultarea de aceste cuvinte ale lui Hristos: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu...” „Întoarceți-vă la casa voastră...” „Împărăția lui Dumnezeu este în voi...” „Întâi. spala interiorul paharului..."

Dar mulțumesc Atotputernicului pentru faptul că nu există niciodată o lucrare târzie în ceea ce este cel mai necesar pentru o persoană.

Împărăția lui Dumnezeu deodată, ca fulgerul, luminează sufletul, π pentru dobândirea credinței, este nevoie doar de un punct de timp.

Dumnezeu să vă dea să citiți Cuvântul lui Dumnezeu cu gust și atenție, ca să se împlinească asupra voastră: „Fericiți cei ce aud cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc”. O altă conversație va urma în curând.

Și voi rămâne

bunul domnule, umilul tău slujitor, iubitor al sfintei Biblii, Grigory Skovoroda.

Inel. Conversație prietenoasă despre liniștea sufletească

Persoane: Afanaspy, Jacob, Longpn, Yermolai, Grigory

Grpgorpy. Opriți-vă, vă rog, dragii mei oaspeți! Vă rog să nu mai faceți zgomot! Întreb cu umilință, ce fel de zgomot și confuzie? Unul strigă: „Spune-mi puterea acestui cuvânt: cunoaște-te pe tine însuți”. Altul: „Spune-mi mai întâi,

În ce constă înțelepciunea și ce înseamnă ea? Al treilea strigă: „Toată înțelepciunea este un pustiu fără pace”. Dar știe el că există o lume? Aceasta este suma fericirii.

„Ați auzit, fraților”, proclamă al patrulea, intervenind, „ați auzit ce înseamnă monstrul egiptean numit Sfinx?” Ce păcat, cred că nu a existat o asemenea prostie în pandemoniul în sine. Aceasta înseamnă să nu purtați o conversație, ci, împărțind vânturile, să aruncați în aer valurile la Marea Neagră. Dacă vorbești despre lume, ar trebui să vorbești cu grijă și pașnic. Când eram băiat, am auzit următoarea fabulă de la un prieten persan.

Mai mulți străini au călătorit în India. Ne-am trezit devreme, l-am întrebat pe proprietar despre drum. „Două drumuri”, le-a spus bătrânul filantropic, „există două drumuri pentru voi care vă servesc intenției: unul este drept, iar celălalt este drept. Vă sfătuiesc să vă păstrați calmul. Fă-ți timp și mergi mai departe, fii atent, amintește-ți că ești în India. „Părinte, nu suntem lași”, a strigat un înțelept, „suntem europeni, călătorim peste toate mările, dar nu ne este frică de pământ, înarmați”. După ce au mers câteva ore, au găsit o pieială cu pâine și un vas asemănător cu vin, au mâncat și au băut suficient. Odihnindu-se sub o piatră, unul a spus: „Nu ne va mai da Dumnezeu o altă descoperire? Se pare că văd ceva în față pe drum, aruncați o privire, ceva se înnegrește de cealaltă parte a prăpastiei ... ”Unul spune: „Leather bag-shche”; celălalt a ghicit că ciotul ars; altuia i se părea o piatră, altuia un oraș, altuia un sat. Acesta din urmă a ghicit corect: toți s-au stabilit acolo, după ce au găsit un dragon indian, toți au murit. A scăpat singur, fiind mai prost, dar mai atent. Acesta, potrivit unor replici și oroare interioară prevestitoare, s-a prefăcut că rămâne în spatele nevoii de pe această parte a celei mai adânci iaruga și, auzind urletul teribil al celor uciși, s-a întors în grabă, aprobând proverbul vremurilor străvechi: „Există. nimic de plâns pentru un fiu de mamă înfricoșat.”

Nu argumentez: dacă această fabulă este insuficientă, dar este o sperietoare, foarte asemănătoare vieții umane.

Unul pământesc nu cade în nenorocire mai repede decât prin obrăznicie bruscă și voi spune cu un afluent că nelegiuiții sunt prinși de lipsă de sfat, căci gura lor este puternică pentru un soț și sunt captivate de gura lor. gurile. Privește mulțimea și amestecul de oameni, vei vedea că nu numai bătrânii, ci chiar și cei mai tineri dintre ei se măgulesc că

opp sunt înarmați cu un corn de unicorn, salvând px de la nenorocire, în speranța că, precum ochii ochelarilor pkh, astfel inima pkh nu are nevoie de lumină și sfat.

Speranța adormită îi făcea gafă, obrăznici în căile lor și încăpățânați.

Și dacă înțeleptul meu devine un papagal din două sau trei limbi, fiind în companii nobile și în orașe glorioase, el se va înarma cu cuburi aritmetice și geometrice, zburând prin zeci de povești de dragoste și civili și uitându-se printre câteva pastile copernicane. ? În timpul ei, Platos, Solons, Socrate, Pitagora, Cicero 3 și toată antichitatea sunt doar molii care zboară deasupra suprafeței pământului, în comparație cu vulturul nostru înalt, zburând spre soarele nemișcat și numărând totul pe oceanul insulei. . Aici ies laudătorii, propovăduind și minunându-se de înțelepciunea nou-născută din creierul lui, ascunsă de toate epocile străvechi și neluminate, fără de care însă viața nu era prost trăită. Atunci, pentru toate epocile străvechi, acest mare Dpj4 se certa deja și, ca un bijutier de pietricele, fie aprobă, fie depreciază, ca un bijutier de pietricele, devenind un judecător universal. Cât despre Moise și profeți, nu este nimic de spus; nici măcar nu se demnează să se uite la acei vorbitori absurdi și plictisitori; se presupune că regretă păsările nocturne și liliecii care s-au îndrăgostit de nefericitul întuneric al superstiției. Tot ceea ce are este o superstiție pe care o febră nu o poate înțelege și nu o poate accepta. Și cu adevărat: poate lp, pentru ca dormitorii de spini să înțeleagă ceva despre înțelepciune, despre fericire, despre viața spirituală, când nici măcar nu visau că Pământul este o planetă, că există o Lună lângă Saturn și poate nici una. ? Dragi prieteni I Sip-το minți curajoase, captivate de părerile lor, parcă de o desfrânată lingușitoare și parcă deștepte, furioase de febră, lipsite de ocrotitorii lor, svoph, se străduiesc cu disoluție și cu neruşinare să piară. Portretul lor a fost descris în mod viu de Solomon la sfârșitul capitolului 7 din Proverbe din versetul 20. Cu astfel de gânduri, nenumărate inimi își continuă drumul către bătrânețe, infectând cu ulcerul lor, încălcatori obscenați ai sigiliului lui Caesar Augustus: „Grăbește-te, dar treptat” străvechiul iad educat,

fără eliberare, ca să se împlinească asupra lor: „L-am văzut pe Satana ca fulgerul...” Da, și cine nu îndrăznește să fie un conducător al fericirii? Cât timp Alexandru cel Mare vorbea în casa pictorului despre o chestiune cunoscută și familiară lui, toată lumea l-a ascultat cu surprindere, apoi a început să vorbească cu judecată despre pictură, dar de îndată ce pictorul i-a șoptit la ureche că tocmai pictorii au început să râdă de NPM, s-a oprit imediat. O persoană rezonabilă a simțit că țarul nu a avut timp să se adâncească în secretele pitorești, dar restul minții lui Alexandru îi lipsește. Dacă cineva s-a îndrăgostit de ceva știință, a reușit să devină celebru, atunci visează că toate cunoștințele i-au fost deja date pentru o mireasă ca zestre. Fiecare artist pronunță o maximă judiciară despre toate meșteșugurile,

fără a argumenta că o știință este bine de învățat de îndată ce vârsta umană ajunge la ea.

Nicio știință nu este judecată mai des și cu mai multă îndrăzneală decât cea care face o persoană binecuvântată, de aceea, cred că toată lumea are nevoie de asta ca și cum toată lumea ar trebui să trăiască.

Este adevărat că vorbirea și experimentarea sunt lăudabile, dar adoptarea cunoștințelor despre viteză este rea și fatală. Cu toate acestea, ei cred că toată lumea poate dormi cu ușurință.

Nu este de mirare să găsești drumul, dar nimeni nu vrea să caute, fiecare rătăcește pe drumul său și îl conduce pe celălalt, aceasta este dificultatea. Istoricul propovăduiește despre fericire, chimistul propovăduiește Evanghelia, vestește calea fericirii fpzpk, logpk, gramatician, topograf, războinic, fermier, ceasornicar, nobil și ticălos, bogat și nenorocit, vii și morți... 7 Toți stăteau pe sediul profesorilor; fiecare pentru sine aceasta stiinta prpsvopl.

Dar ce rost are să înveți, să judeci, să știi despre fericire? Acestea sunt cuvintele apostolilor, profeților, preoților, predicatorilor înțelepți de Dumnezeu și învățătorilor creștini luminați, pe care societatea nu le pierde niciodată. Nu este suficient pentru NPC-urile cerului și pământului cu tot ce se potrivește? Dormitor de birou sunt cei cărora li se spune: „Îți las pacea mea”. Dintre toate făpturile, doar omul a rămas pentru spiritual și chiar în acest caz croitorul a luat haine, cizmele cizmarului, trupul doctorului; numai stăpânul trupului a rămas pentru apostoli.

El este inima omului.

Știți câți munți care suflă foc sunt pe glob? Adevărul adormit, lasă-l să te îmbogățească, lasă-l să te pună pe lista oamenilor onorabili, nu mă cert, dar nu îți va plăcea

al inimii tale, adevărul adormit nu este cel despre care Solomon: „Adevărul soților, dreptatea îi va mântui...”

Adevărul tău este pe globul pământului, dar adevărul apostolic este în noi, după cum este scris: „Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul tău”.

Alt lucru este să cunoști vârfurile râului Nil și planul labirintului, și altceva să înțelegi conceptul de fericire. Nu te-ai trezit brusc în regatul lumii când ai aflat cine a plantat orașul Afpneiskii? Nu că inima este o făptură necugetată și neluminată care nu înțelege unde sunt Marea Mare și Marea Mediterană, ci sufletul care nu-și simte Domnul este un animal de pluș, lipsit de sentimente.

Marea este departe de noi, dar Domnul nostru este în noi, în inima noastră. Dacă cineva rătăcește pe planete, vârsta lui rătăcește prin povești, cine poate ști ce se întâmplă în inimă? Alta, adică bucurie, despre care scrie: „Bucuria inimii este viața unui om...” Să-și

cunoască fiecare artist meseria. Bolnavii nu pot simți gustul alimentelor: acesta este cazul persoanelor sănătoase; deci se cuvine a judeca lumea numai de cei al caror suflet este binecuvantat de lume.

Fericirea noastră este lumea sufletului, dar această lume nu aparține niciunei substanțe; el nu este aur, nici argint, nici lemn, nici foc, nici apă, nici stele, nici planete. Care este decența de a preda despre lume celor pentru care această lume materială este un obiect? Altceva este să plantezi o grădină, alt lucru să faci bari, altceva să freci vopsea, altceva să înțelegi un desen, altceva să modelezi un corp, altceva să insufle în suflet bucuria inimii. Acesta este treaba căruia este: „Cât de roșii sunt picioarele Evangheliei...” Se promite: „Veți ședea pe tronuri...” Toată fericirea, toată lumea are nevoie de pace, pentru aceasta se spune: „Pentru amândoi care stau în cele zece seminții ale lui Israel. ” Acesta este cine pe scaunul de profesor învață despre lume! II somn-тo este o știință catolică, adică universală, ceea ce nu se poate spune despre nicio alta.

Toate celelalte științe nu sunt pentru toată lumea, nu întotdeauna, și nu pentru toate, și nu peste tot sunt necesare, iar Isaia spune despre toate ph: nu cunoașteți lumea. Din acest motiv, judecata se va îndepărta de ei și dreptatea nu se va întâmpla asupra lor. Întunericul era pentru cei care așteptau lumina; cei care așteptau zorii au umblat în întuneric. Vor atinge peretele ca orbii și, ca niște ființe fără ochi, se vor atinge și vor cădea la amiază, ca la miezul nopții, ca mintea-12* 355

Biblioteca „Runivers”

cei cerești se vor ridica...” Este adevărat că nenorocirea stăpânește inimi locuite de ignoranța lui Dumnezeu, dar acesta este ideea, că învățătura despre pace și fericire este lucrarea numai a predicatorilor lui Dumnezeu; a preda despre Dumnezeu înseamnă a preda despre pace, fericire și înțelepciune. Ei, lăsând orice decădere, l-au căutat și l-au găsit pe cel care are toată substanța este vopseaua, o fortăreață și o umbră care acoperă paradisul distracției și lumea noastră. Dar mai întâi au văzut în ei înșiși. „Iată, toți au plecat...” Dintre aceștia, Isaia a spus: „Am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine voi trimite? Și cine va merge la acest popor?” Am spus: „Iată-mă, trimite-mă”. II spune: „Du-te și spune-i acestui popor!...” II nu este de mirare că a învățat despre lume când Hristos, pacea noastră, era cu el. „Un flăcău (strigă ca cel care se bucură de seceriș) ni s-a născut, fiule, și s-a dat nouă. Numele marelui său sfat este înger. Minunat consilier. Dumnezeu este puternic, suveran, prinț al păcii. Părinte al secolului următor, voi aduce MPR prințului, MPR și sănătate lui (el).

Vezi, a cui e treaba să predea despre lume? Lasă-i pe cei care au ajuns să cunoască un bărbat care are sănătate și bine. Baruh ne învață despre fericire: „Ascultă, Israele, inspiră să înțelegi poruncile vieții. Ce este acolo, Israel? Dacă ești pe teren inamic? Acest străin s-a putrezit pe pământ, te-ai pângărit cu cei morți; ai socotit cu cei din iad, ai părăsit izvorul înțelepciunii. Dacă ai merge pe calea lui Dumnezeu, ai trăi în pace în timpul veșnic. Învață, unde este inteligența, unde este puterea, unde este înțelepciunea? Pentru a înțelege colectiv, unde este viața de lungă durată, unde este lumina ochilor și pacea? .. „Vedeți că în cunoașterea lui Dumnezeu trăiește

viața, și lumina, și longevivitatea, și înțelepciunea și puterea , și înțelepciunea. Cei care vorbesc cu Baruc să învețe despre fericire: „Fericiți noi și Israel, pentru că ceea ce este plăcut lui Dumnezeu este rezonabil pentru noi”. A nu-L vedea pe Domnul înseamnă a pierde viața, lumina, lumea și a sta în iad. Ascultă cuvintele lui Perempin: „Ascultă, ascultă și urcă-te, precum a poruncit Domnul”. Dă slavă Domnului Dumnezeului tău, înainte să se întunece și înainte ca picioarele tale să se poticnească de munții întunecați; și așteaptă lumina și acolo este umbra morții și vor fi puși în întuneric, dar dacă nu asculți, sufletul tău va plânge în taină de pe chipul mândriei și va plânge plângând și lacrimile tale vor fi șterse. afară.” Aici Moise ne învață despre fericire: „Dacă nu veți asculta să împliniți toate cuvintele acestei legi care sunt scrise în această carte și să vă temeți de acest nume onorabil și minunat,

Domnul tău, oog, Domnul să-ți ierte rănile și rănile seminței tale, rănile mari și minunate și bolile rele cunoscute. Puțin mai jos: „Și Domnul îți dă acolo o inimă tristă și ochi sărăcitori și un suflet topit și pântecele tău îți va atârna înaintea ochilor și vei fi înspăimântat zi și noapte și nu-ți vei crede viața . ..” Aici Solomon propovăduiește despre fericire: „În frica Domnului, nădejdea unei cetăți, dar copiilor lui va lăsa afirmația lumii”. „Frica de Domnul este izvorul vieții, dar ea creează evitând plasa morții.” „Binecuvântarea Domnului este peste capul celor drepți”. Spa se îmbogățește și nu trebuie adăugată tristețea, binecuvântare în inimă, bunăstare și prudență - toate aceleași înseamnă dacă mesteci cuvintele elene εύλογειν εύδαιμονείν. Aici Paul Khrpsta anunță puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu: „Arma armatei noastre nu este trupească, ci puternică de către Dumnezeu, pentru a distruge firmamentele, a doborî gândurile și orice lucru înalt care este luat în mintea lui Dumnezeu și captivează orice minte și ascultarea lui Hristos”. Cu sabia înțelepciunii, Pavel înjunghie gândurile care cresc în inimă împotriva lui Dumnezeu, pentru a ne supune toate gândurile care sunt împietrite la cunoștința și înțelegerea lui Dumnezeu, și prin aceasta să ne lumineze și apoi să scoată demonii. Bes - în ellpnskp δαιμόνων, înseamnă cunoaștere, cunoaștere, gândire ticăloasă, înțelegere elementară, târâș, nu disprețuiește elementele lui Dumnezeu, împlinește împlinirea. Spa este un idol nativ, nu pentru a vedea nimic în lume decât elementele, spa este începutul oricărui rău și al vinovăției și sfârșitul, așa cum spune Solomon. Să știi că cea mai dureroasă frică tulbură inima, zacând în elemente, văzându-le, în continuă schimbare și ruinate, uitându-se brusc la compoziția corpului său cenușiu, care este și el supus unei căderi, dar negăsind niciun ajutor acestui rău. „Nimic nu este frică”, spune același fiu al lui David, „doar lipsa de ajutor care vine din gândirea, într-o astfel de inimă, cu cât mai puțină speranță dulce și fermă, cu atât mai mare este ignoranța vinovăției, care aduce chinuri”. Sfatul adevărat și gândirea corectă sunt o sursă de bucurie. Și, dimpotrivă, nimic nu este mai nefericit decât ulcerele și chinurile inimii noastre, precum opiniile întunecate, cunoștințele oarbe și înțelegerile furioase. Acum puteți vedea ce înseamnă acest Solomon: „În sfaturile celor răi va fi tortură”.

357

Biblioteca „Runivers”

„Buzele mincinoase ucid sufletul”. Oriunde se întoarce, cei răi dispar.

„Adevărul este nemuritor, dar neadevărul este sursa morții; dar cei răi au strigat și au chemat-o cu cuvinte. „Au socotit-o ca pe o prietenă și s-au topit” p „Au făcut un legământ cu ea, căci esența acestei părți merită să fie...”

A-ți ruina și a-ți mortifica inima este singura și nativă nenorocire. Contriția și moartea inimii depind de gândurile dizolvate, nevăzând nimic altceva decât elementele; este fermecător de la intrare: „Dulce este pâinea minciunii pentru om”. Dar atunci gura pietrelor lui se va umple. Fiul lui Sprakh numește avântul gândirii limba cea mai rea: „Moartea este înverșunată, moartea lui și este mai bine să mănânci mai bine decât el; iadul nu-i stăpânește pe credincioși și în flacăra lui nu vor arde. Cei care părăsesc stăpânii vor cădea în foc, și acesta se va aprinde în ei și nu se va stinge. El va fi trimis împotriva lor ca un leu și ca un leopard îi va nimici.”

Ele sunt numite curvă, sabie, viperă, fiare sălbatice, viespi... Și cum vom numi răul invizibil și fără nume? Despre astfel de inimi se spune: „Oameni care stau în întuneric...” Pavel lucrează pentru a tăia sfaturile cu sabia lui Dumnezeu, răsuflând gânduri necurate și păreri dureroase, iar în acel loc va întoarce pacea lui Dumnezeu în inimile noastre. El le numește începuturile, autoritățile, întreaga lume în întunericul ignoranței lui Dumnezeu a încheiat. Sfatul se numește parte a începutului, pentru că, ca un fruct fără semințe, așa nu se vor naște faptele fără sfat. David se referă la gânduri ca la angajamente: „Ei au stricat și au detestat în angajamente”. Li se mai numesc și capul lui Moise: „Șep îți va șterge capul”. Acest capitol nu este murdar: „El vorbește nebunește în inima lui...” În Moise, ei sunt numiți sămânța șarpelui: „Voi pune vrăjmășie...”

Acum este clar ce înseamnă acei șerpi, despre care este scris: „Domnul a trimis șerpi peste oameni, ucigând și roadând oamenii; și mulți dintre copiii lui Israel au murit”.

Această execuție s-a născut din murmur împotriva lui Dumnezeu. Iar murmurul nu este altceva decât să nu-l înțelegi și să nu-L recunoști pe Domnul, să te mulțumești cu elementele. Cum (spun murmurătorii), cum poate fi ceea ce nu poate fi simțit? Acum puteți vedea ce înseamnă întunericul egiptean, întunericul tactil: aceasta este cea mai îngrozitoare noapte, plină de orori și fantome, ignoranța este grosolană și înverșunată. Aruncă o privire la capitolul 17

358

Biblioteca „Runivers”

„Înțeleptul Solombya” despre aceste gânduri de muritor și În „Cartea lui Iov”: „Bile de aspic în pântecele lui”. „Să semene furia șerpilor”. "Poate să-și scoată limba zmppn."

Și că totul aparține gândurilor elementare, ascultă-l pe Mphei: „Vor linge cenușa ca șerpii care se târăsc pe pământ, vor fi încurcați în stăpânirea lor despre Domnul nostru Dumnezeu, se vor îngrozi și se vor teme de tine”. Iată ce blestemă Domnul nostru paradisul și fericirea: „Și ai făcut aceasta, blestemat ești mai mult decât toate vitele și mai mult decât toate animalele pământului”. Despre șerpii sph David: „Limba ph va traversa pământul, și-au ascuțit limba ca un șarpe”. „De ce te lauzi cu răutatea puternică...”

Nefericire cu o înțepătură de moarte a inimii umane, ca să nu omoare, Domnul i-a poruncit lui Moise să facă un șarpe de aramă, astfel încât să fie un far care să îndepărteze de calea nenorocită a celor fără Dumnezeu și să indice o cale sigură. la cunoașterea lui Dumnezeu, la paradisul dulceții, la împărăția păcii și a iubirii.

Când șarpele care se târăște pe iarbă atrage inimile noastre din grădina binecuvântată, atunci să se întoarcă șarpele, dar deja ridicat de pe pământ.

Acest șarpe nu mai este ca în Cartea lui Daniel8 idolul lui Vplsey9, dimpotrivă, este praf pe dinafară, dar înăuntru este aramă solidă și puterea zeului viu, îmbrăcat în praf trupesc. Acest șarpe întrupat este înțelepciunea lui Dumnezeu, vorbind cu cuvintele noastre, dar conducând de la pământ la cer, să ne elibereze de șerpii târâtori. Mica i-a zis: „Scoală-te și zdrobește, fiica Sionului, căci îți voi pune coarne de fier și-ți voi pune cuie de aramă în cuie și vei șterge mulți oameni.” Acest șarpe este Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. „Eu (plâng) lumina lumii...” „Eu sunt păstorul cel bun... el va șterge...”

Dacă ai urechi, ascultă cât de minunat fluieră șarpele: „Carne este nimic...”

Ce este mai dulce decât această veste bună pentru inima creștină? Și acesta este afluentul Evangheliei șarpelui care vă spune: „Un cuvânt groaznic încurcă inima unui om drept, dar vestea bună îl bucură”.

Acesta este un stâlp de nor, care duce pe Israel din întunericul tangibil în neputința veșnică, acesta stă în cădere și în răscoală, acest șarpe cu reverentul va fi evlavios, spunându-le: „Fiule, dacă inima este înțeleaptă.

al tău, bucură-te și inima mea.” Numai aceia vor ridica șarpele, după cum este scris: „Vor lua (ridica) șarpele”.

A disprețui sfaturile înțelepte înseamnă a aprinde o torță pentru sine. Pentru o călătorie nestingherită, nu există nimic mai important, adică mai util și maiestuos, cum să ne cunoaștem și să găsim în cenușa noastră scânteia unei zeități îngropate în cenușa noastră, de aceea tărâmul binecuvântat se naște pentru a se controla, a avea putere și pe aspirațiile sufletelor tuturor celor mai fioroși tigri, ca pe leii care poartă un car, să călărească .

Dintre toate științele, semințele ființei interioare ale omului sunt ascunse, aici sursa este ascunsă, dar cine o vede? Acesta este singurul nativ, inepuizabil pentru toată bunătatea și beatitudinea noastră, el însuși este acea fericire, începutul fără cauză, cauza fără început, în care și din care totul, și este din sine și mereu este și va fi cu sine. Prin urmare, ea este veșnică, întotdeauna și în toate, una și aceeași, înțeleasă și cuprinzătoare. În timp ce dormi, cauza cea mai înaltă este numită Dumnezeu cu un nume universal, nu există un nume propriu pentru ea.

Oamenii înțelepți au găsit și s-au bucurat deja de această fericire în vremuri străvechi și, prin testamentul lor, ne-au lăsat acea comoară neprețuită ca moștenire. Acel legământ este esența cărții și poarta spre fericire. „Înțelepciunea π gândul la bine este la porțile celor înțelepți". „La porțile celor puternici va veni, dar la porțile orașului cel îndrăzneț vorbește..." „Soțiile înțelepte au făcut case". Despre aceste cărți este scris: „Un loc groaznic este aici: nu mâncați aici casa lui Dumnezeu și dormiți porțile raiului".

„Mănâncă miere, fiule, că este bună, ca să se bucure gâtul tău și să înțelegi înțelepciunea în sufletul tău." „Dacă o găsești, sfârșitul tău va fi bun și speranța nu te va părăsi." „Adormi cartea poruncilor lui Dumnezeu și legea care există pentru totdeauna". „Toți cei care se țin de ea vor intra în viață, dar cei care o părăsesc vor muri." În aceste case ale înțelepciunii, binecuvântatul Lot ospăta și bea cu fiicele sale, în aceste case Noe s-a îmbătat; acolo fraţii ospătează cu Iosif. „Au băut și s-au contopit cu NPM".

Nu sunt același vin pe care îl beau cei răi la preot: „Ei mănâncă hrana răutății, dar se îmbată cu vinul legii. Dar vinul care bucură inima. Vezi în ce cărți ar trebui să cauți distracție și a cui este treaba să înveți despre asta.

Acest vin îl bea învăţătorul ceresc în împărăţia tatălui său

despre care spune: „Privindu-se în jur, cei care stau spun: „Iată mama mea și frații mei..."

Acest vin este de la masa înaltă: „Se vor îmbăta de grăsimea casei tale". Pavel mănâncă și de la această masă: „Avem un altar..." Cunoașterea celui mai dulce adevăr al lui Dumnezeu, precum vinul care se bucură, se face în același ritm ca și cu un înțelept din vechime: acest iubitor de adevăr și de înțelepciune plină de zel. căutător de unghii tinere de mulți ani, apropo, am vrut să știu ce fel de minte și mister este închis sub forma unui triunghi 10, care se mai scrie în bisericile creștine, și din interiorul lui fie ochiul se uită afară, fie razele soarelui se revarsă. În cele din urmă, o putere ascunsă, deodată, ca un fulger, i-a luminat sufletul; Pitagora a sărit în sus, a început să bată din palme și să strige: „Am găsit! Găsite! Am gasit-o!" Spune-mi, cine nu l-ar considera beat, uitându-se la el? David călărea, cântând la orgă. Ei poartă și conduc după el un kivot[11] cu un legământ

încălcat al Domnului forțelor în interiorul castelului său Spon, iar David dansează în fața lui. „Desigur, a băut sau a înnebunit de melancolie”, spune Michal, fiica lui Saul, privind pe fereastră. Și David, în ciuda mustrării ei, a făcut ceea ce a vrut să facă: a adus Domnului o ardere de tot și o jertfă de mulțumire, o sărbătoare a bucuriei și a veseliei. În cele din urmă, i-a făcut fericiți pe israeliții care l-au urmat, dezvăluindu-le pe Domnul forțelor și „Michola, fiica lui Saul, nu va avea vlăstar până în ziua morții ei” (2 Regi, cap. 6).

David nu ar fi fost un raționament foarte dulce, iar eu însumi m-aș fi abținut aproape să nu râd, văzând dansul lui David că și-a târât pieptul cu tăblițe de piatră în cetate.

Mulți oameni încă o fac acum, în fiecare zi sărută Evanghelia și aproape dorm pe această piatră cu Pakov; dar cred și înțeleg că secretul învierii a fost ascuns, sub piatra skrpzhalamps, ascuns, ca Moise din rugul aprins, așa că a luminat inima lui David și a fost întipărit în interiorul ei.

Acolo, Avraam a văzut ziua Domnului și s-a bucurat, David însuși dovedește cu aceste cuvinte: „Lumina mincinosului tău s-a reflectat (întipărit) asupra noastră...” Un alt lucru este să vezi o piatră cu litere și hârtie cu cerneală cu cerneală. un ochi exterior, iar un alt lucru este să privești: „Ridică-ți ochii”, și auzi cu acele urechi: „Cine are urechi de auzit, da

aude”, și putea spune împreună cu Pavel: „Nu a fost scris cu cerneală, ci în duhul Dumnezeului celui viu, pe tablele inimii cărnii.”

Toată lumea vede culorile din imagine, dar pentru a vedea desenul și vivacitatea este nevoie de un alt ochi, iar celălalt ochi este orb în pictură. Fiecare ureche aude scârțâitul unui instrument muzical, dar pentru a simți gustul armoniei ascunse în scârțâit, urechea trebuie să aibă un concept secret, iar cel lipsit de el este, prin urmare, lipsit de bucuria mișcătoare a inimii care este în muzică. Strălucirea slavei lui Dumnezeu nu intră curând în sufletul care arde de râvnă: „Când va veni vremea, vei apărea”. În multe locuri a fost programată o perioadă fericită de spa. Isaia spune: „Atunci se vor deschide ochii orbilor și urechile surzilor vor auzi;

„Cei adunați de Domnul se vor întoarce și vor veni în Sion cu bucurie și bucuria veșnică va fi peste capetele lor. Atunci lupii și mieii trebuie să se hrănească împreună. Strălucește, strălucește, Ierusalim!

Această lumină care cobora îi făcea să arate ca niște apostoli beți: „Unii care blestemau au spus că s-au umplut de vin”.

Petru plânge și îi apără; dar este posibil să se asigure vechea credință în suflete și uneori chiar răutăcioasă? Beți de bucurie, că au înțeles ce, lăsând totul, căutau... Au văzut semnele și imaginile

evenimentului cu David, au văzut minuni în cer și pe pământ, au început să culeagă mană.

Mana înseamnă un miracol, adică așa ceva? „Și iată, pe fața deșertului, mana, ca corwanele I2, albă ca gheața, pe pământ, fiii lui Israel, care au văzut asta, și-au spus unii altora: „Mana!”, adică ce este spe. ? „Nu știam ce s-a întâmplat”. Moise le spune: „Aceasta pâine, Domnul a lăsat-o moștenire”. Nespus de bucuroși că au văzut noul, au început să profețească noul cu limbi noi.

Spe-adică să fii un profet, un filosof, să vezi dincolo de deșert, dincolo de vrăjmășia vechiului, ceva nou, ns-imbatranire, minunat și veșnic și să proclami asta.

„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”. Mântuirea sufletului este bucurie solidă și speranță fermă. Respiră aceeași beție și vulturează cuvintele lui Pavlov: „Cine va despărți trecutul de iubirea lui Dumnezeu?” Dar în toate acestea biruim pentru cel care iubește trecerea. Vpdpte, cata bucurie este inradacinata in acest sot, ca toate necazurile lui sunt

încântă, nimic nu-l sperie, este vesel chiar și în închisoare. Aceasta este lumea adevărată.

Așa cum un sat își are sănătatea nu în afară, ci în interiorul corpului, tot așa pacea și fericirea locuiesc chiar în mijlocul sufletului nostru și sunt sănătatea sa, ci fericirea noastră.

Sănătatea trupului nu este altceva decât lumea trupului, iar liniștea inimii este vitalitatea și sănătatea sufletului, și așa cum sănătatea se naște după curățarea corpului de spută nocivă și de prisos, mama tuturor bolilor. , la fel si inima, curatata de opiniile mintale josnice care tulbura sufletul, incepe sa perceapa comoara fericirii sale ascunsa in sine, simtind ca dupa o boala, dorinta de hrana lui, ca nuca noastra, este bobul lui. viata in laptele gol al celui care concepe. Înțelepciunea lui Dumnezeu îi invită pe cei care încep să se cunoască pe ei înșiși la casa lor pentru un răsfăț prin slujitori: „Veniți, mâncați pâinea mea și beți vin...”

Pacientul din Ierihon este adus la acest hotel de un samaritean, el cheamă pe toți cei care și-au pierdut inima: „Veniți la mine, voi care ați distrus inimi departe de adevăr”; „Veniți la mine, voi care munciți cu toții...” Fiul lui Sirakhov ne inspiră despre acest doctor: „Cinstește-l pe doctor..., căci Domnul l-a creat.” Și cine este acel doctor, dacă nu acesta: „Vindecarea fiecărei boli și a fiecărui ulcer la oameni”. Dar ce a vindecat? „Vindecarea celor cu inima zdrobită...” Dacă cineva este bolnav cu inima, dacă gândurile lui sunt nesănătoase, atunci este ca și cum persoana însuși suferă. Nu trupul, ci sufletul este un om, nu o crustă, dar un bob este o nucă. Dacă boabele sunt întregi, crusta va rămâne în boabe. Cine va vedea asta și va crede? „Curățați mai întâi interiorul paharului și al vasului, astfel încât exteriorul lor să fie curat.” Vindecă mai întâi inima smerită, nu te

teme de cei ce ucid trupul. Un alt lucru este sănătatea corporală - un alt lucru este distracția și vivacitatea inimii.

O grădină lipsită de fortăreață este un suflet nefericit care și-a întemeiat fericirea pe nisipul elementar și s-a convins că este posibil să-și găsească bunătatea în afara lui Dumnezeu. Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu; el își vede mai întâi fericirea în sine. Dimineața fericită din inimă începe să strălucească, conducând în spatele ei o găleată de pace strălucitoare și veșnică și, dacă ar fi supusă decăderii, ar putea ea să nască pacea veșnică? Poate un suflet de nezdruncinat să aibă speranța că a treia zi va fi rupt? Nu este toată speranța atât de nisipoasă o mamă

cădere mentală? ÎI cum poate o inimă să stea fermă, văzând totul spontan, ruinat până la ultima firimitură, dar nu poate vedea în spatele orbirii ceea ce se poate baza cu încredere? Această nădejde de încredere este numită de Pavel o ancoră, prin care este clar că orice bine secular nu este bun; este zdrobită chiar până la sănătatea corpului și nu poate calma inima.

Până când sufletul va simți gustul nestricăciunii, până atunci nu va gusta din lumea solidă și este mort.

Câți oameni citesc Biblia! Dar fără folos această casă a lui Dumnezeu este închisă și pecetluită.

Duhul fricii de Dumnezeu și spiritul rațiunii deschide intrarea; fără această cheie, toată lumea va mormăi, va mormăi și va ocoli acest oraș.

Mulți vin la el cu duh curios, alții cu jumătate de suflet, beau cu inima lui Pudin, dar fără rost: „Cei răi se plimbă”. Cei bătrâni o înclină spre apărarea plăcerilor lor trupești și cu îndrăzneala [ea] corupe să facă rău, deduc profeții despre foloase temporare, despre minciuni private, despre obiecte perisabile, dar cei răi umblă. Cât de puțini zeloți adevărați, căutători credincioși și cititori de proiectile, Ieremia se plânge de acest lucru: „Cui voi spune și cui voi depune mărturie și el va auzi?” „Acestea nu sunt urechi educate și nu vor putea auzi!” Aceste cuvinte ale Domnului au fost insultate de NPC și nu vor fi acceptate! Bpblpya este cel mai perfect și mai înțelept organ. Așa cum o săgeată magnetică își îndreaptă privirea către un punct nordic, așa se uită la el în timp ce doarme și duce la asta: „Estul este numele lui”. Dormitul este săgeata mântuirii Domnului, după cum spune Elisei, ajutând cu propriile mâini să încordeze arcul și să tragă săgeata în vrăjmași, punându-și mâinile pe mâinile regelui Ioas (2 Regi, cap. 13).

Dacă limba lovește, de ce să nu-i spunem săgeată? Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și limbajul focului.

Isaia în fața ei spune: „Din pântecele mamei mele el îmi va striga numele și-și va pune gura mop, ca o sabie ascuțită, și mă va ascunde sub adăpostul mâinii lui; el mă va așeza ca o săgeată aleasă, pi mă va

ascunde în tolba lui și îmi va spune: „Tu ești robul meu, Israele, și în tine voi fi slăvit”. O săgeată adormită ne-a fost trimisă de sus pentru dușmanii noștri.

Cuvintele predicilor sunt săgeți, despre care Isaia: „Săgețile lor sunt ascuțite și arcurile lor sunt încordate; copitele cailor lor, ca o piatră tare, sunt implicate; roata-

ca caruri nx ca o furtuna; furie ca leii”. Iată unul dintre acei războinici! Armele oștirii noastre nu sunt din carne, ci sunt puternice ale lui Dumnezeu...

Dar cum să încordezi somnul săgeții? Trebuie să fie capabil și să aibă în sine următoarele: „Învățați-mi mâinile pentru miliție”. Această săgeată a fost găsită în tolbă de către apostoli - limba de foc. „Limba – neștiind-o – va fi auzită”.

Și la fel cum o săgeată plutitoare privește numai spre est, tot așa și această orgă cântă un cântec unui singur zeu. El nu este de acord foarte absurd și rău, iar propriul său consimțământ interferează, dacă începi să joci cu asta pentru carne și oase. David joacă și sare, dar înaintea Domnului, adică de dragul Domnului, precum mai spune Mical: „Binecuvântat să fie Domnul, care m-a ales pe mine mai mult decât pe tatăl tău...” Voi cânta și voi dansa înaintea Domnului . Îi încurajează pe alții: „Cântați Domnului. Acesta este singurul psalm bun.”

Nu există nimic mai dulce și mai real decât să zbârnești pe ea către Dumnezeu, și nu către elemente, și nu către lume; nu decăderea, ci veșnicia, atunci demonii din Saul vor fi într-adevăr alungați, Mai mult, trebuie să se poată compara vocile care revarsă o dulce simfonie în urechea sufletului.

Cu mărturia a două-trei voci se compune un psalm solid, de exemplu: cinstește doctorul, împotriva nevoilor cinstei sale, căci Domnul l-a creat. Pe cine nu a creat Domnul? Imediat prostii: de ce este condamnat regele Iuda Asa de dragul medicilor? „Și nu în slăbiciunea lui a căutat pe Domnul, ci pe doctori.” Vezi cât de rău nu este de acord acest organ cu omul! Nu mă cert și eu însumi sunt bucuros să citesc medicul de corp. Mai mult, spun că Biblia este o prostie foarte rea și necomplicată dacă o îndreptăm către faptele noastre trupești, mărăcini, apă amară și fără gust, prostii, dacă spun cu Pavel, Doamne, sau voi spune gunoi, bălegar, gunoi, murdărie, puroi uman, în care Dumnezeu i-a poruncit lui Ezechiel să ascundă orz nedospit. „Așa vor mânca fiii lui Israel pâinea lor necurată printre neamuri, când o voi împrăștia” (cap. 4).

La Isaia s-a ales o săgeată, ascunsă în tolba lui, iar în Ezechiel, pâinea nedospită este ascunsă în gunoiul de bălegar de vite.

Nu ai avut sacramentul cuvântului lui Dumnezeu care ne afirmă inima, împletită cu murdăria faptelor noastre pământești? Aceștia sunt singurii care au fost vindecați de remușcări zmpppny, care sunt pe

șarpele înălțat a privit muntele, nu cei care se uitau la târâtul pe praful de pământ.

Așadar, și aici, cei care vin la masă și se bucură de minți înalte se hrănesc cu grâul lui Iosif în timpul foametei, și nu cei care își devorează trupul putred lângă cuvântul unui animal. „Cartierul celor răi...”

Menționează un șarpe care se târăște și mănâncă murdărie, dar Ezechiel pe gnoi mănâncă așa spune Dumnezeu: „Să fie săraci în pâine și apă, și un om și fratele său vor pieri și vor lâncezi în fărădelegile lor”.

De ce ne găsim murdăria și puroiul acolo și o mâncăm, când totul este dedicat lui Dumnezeu și cuvântului Său divin? Desigur, nu ne-am recunoscut. Dacă spui că este crud și greu de citit și de înțeles, dacă Dumnezeu te iartă, atunci un lucru este de neiertat că arătăm ca o femeie deșteaptă: în timp ce dormea, femeia rațională și-a permis să mănânce cea mai amară coajă lângă nuca Voloshsky 13. , în cele din urmă supărându-se, a început să ceartă și să râdă ; care, pierzându-și bunul gust, laudă fructe străine.

„Cinstește doctorul... Căci Domnul l-a creat”. Dar ca nu cumva aici să visăm vindecările noastre trupești, de aceea acolo se spune totuși: „Nu din copac s-a slăbit apa, ca să i se cunoască puterea?” Care este asemănarea medicamentelor carnale cu acel copac revelat de Dumnezeu cu care Moise a îndulcit apa amară? Dacă cineva cunoaște acest copac, el poate ridica un șarpe, poate înlătura murdăria de pe pâinea nedospită, poate îndulci apa biblică. Aici tămăduitorul strigă: „Ascultați înțelepciunea din preoți, Domnul m-a creat, începutul cărărilor Lui”. Ascultă tratamentul: „Fiule, nu da greș, urmează-mi sfaturile și gândul, fie ca sufletul tău să fie viu, iar harul să-ți fie pe gât! Acolo va fi vindecare (anexă) cărnii tale și vindecare a oaselor tale, astfel încât să mergi sperând în pace în toate căile tale..."

Vezi ce tratează acest doctor? Suflet dureros. „Pacea mea ți-o dau. Voi sunteți prietenii mei…"

Acest bun prieten este atât de recomandat de fiul lui Sirah: „Un prieten este credincios – acoperirea este puternică; cine o va găsi va găsi o comoară. Nu există trădare față de un prieten credincios, nu există nicio măsură de bunătate eroi Un prieten credincios este vindecarea vieții, iar cei care se tem de Domnul o vor găsi. Acum voi spune: citiți Biblia, în discutarea nevoilor ei, este o farmacie, dobândită prin înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru vindecare.

vanpya a lumii spirituale, np un medicament pământesc nevindecat.

În această farmacie, Pavel sapă, sapă, înarmat cu un lemn solid al crucii și, ucigând tot putregaiul și puroiul mort, scoate și ne aduce la cunoștință despre cel curat, nou, parfumat, divin, nestricăcios, veșnic, propovăduind lui Hristos Dumnezeu. putere.

Ceremonialele sunt supărate, iar atenienii râd, dar pentru noi cei chemați, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Dacă, totuși, întrebi, de ce cărțile scriu un lucru în fața ta, și altul pe ascuns, iar din ele iese unul nou? Și cine seamănă sământa viitorului în câmp? Da, și poate un plugar lp să semene bobul prezentului? Acesta, dus în găleată de pământ, se va răspândi și se va topi; în ziua aceea iese un fruct nou cu o sământă nouă. Și pentru aceasta este necesar cercul de timp anual.

Spune-mi, este posibil să crești pe o inimă tânără rodul cunoașterii lui Dumnezeu și al cunoașterii (adormiți ambele nedespărțite cu voi) despre voi înșivă? În acest scop, este nevoie de cercul întregii epoci umane.

Biblia este o gospodină care a pregătit semințe în coșurile sale. Despre acest proprietar scrie: „Un semănător va ieși să semene”. Ea seamănă în gândurile noastre tinere sământa epocii noastre carnale prezente, astfel încât inima noastră nesimțită să o poată accepta; sământa nu este goală, ci ascunde în sine puterea lui Dumnezeu.

Ea, ca indecentă, se deteriorează în inimă în timp și moare, iar noul vegeta. Se seamănă putrezul, se ridică parfumul; se seamănă tare, se ridică fraged; amar se seamănă, dulce se ridică; spontanul este semănat, divinul este ridicat; proștii și proștii sunt semănați, cei înțelepți și perspicaci vor răsări. Tot ceea ce avem numai noi, este la fel cu Dumnezeu. Există doar discordie în asta, că putregaiul nostru este o umbră, iar a lui este incoruptibilitatea și adevărul.

Înțeleptul antic Oedip 14, aflat pe moarte, lasă o moștenire pentru tânărul său fiu în numele „Sfinxului”: „Dragă fiule, iată cea mai bună moștenire pentru mine! Ia această cărțiță din mâna mea dreaptă; iubește-o dacă vrei să-ți iubești tatăl; onorează-mă onorându-l. Poarta-l cu tine si pastreaza-l in inima ta in timp ce te culci si te ridici. Va aduce aceleași roade pentru tine ca și pentru mine, înțelegeți - un sfârșit binecuvântat al vieții voastre. Nu fi arogant și nerușinat, mergi în liniște, viața este o cale periculoasă; obișnuiește-te să te mulțumești cu puțin, nu-i imita pe cei care îți irosesc inima

lui în aparenţă. Învață să colectezi risipa gândurilor tale și să transformi ph-ul în tine. Fericirea ta este în interiorul tău, aici este îngropat centrul ei: cunoscându-te pe tine însuți, vei ști totul, fără să te recunoști, vei merge în întuneric și te vei teme de frică acolo unde nu s-a întâmplat. A te cunoaște pe deplin, a te cunoaște și a te împrieteni cu tine însuți, aceasta este o lume inalienabilă, adevărată fericire și înțelepciune perfectă. Ah, de-aș putea acum să-ți întipăresc inimii cunoștințele despre mine însumi!.. Dar această lumină

luminează vârsta de mai târziu, dacă cineva este fericit... Fii bun cu toată lumea. Nici tu nu-ți vei jigni inamicul, dacă încerci să te cunoști puțin pe tine însuți. Dar eu le disprețuiesc pe ale tale și mă bucur. Desigur, te vei recunoaște dacă îți place să te adânci în tine, ferm, ferm... Tu singur vei fi salvat de fălcile unui chinuitor aprig.

Vorbea mult, dar băiatul nu putea înțelege nimic. Udând cu lacrimi mâna tatălui său și acceptând cartea, el a aplicat-o, ca un tată, la inimă; iar părintele, bucurându-se atât de râvna filială, cât și de despărțirea lui de trup, a adormit în veșnicie, lăsând pe chipul său muritor o imagine a bucuriei, o urmă vie a sufletului său binecuvântat de lume.

Fiul cel bun, care deseori cântă nasturele mic, o știa aproape pe de rost. Era scris în ea că cel mai înverșunat și mai teribil ciudat, pe numele Sfinxului, din timpul vieții tatălui său dintre toți cei pe care i-a întâlnit, oricine ar fi el, a torturat și a ucis oameni. Fața lui era de fată și totul era decent pentru un leu. Întregul motiv al crimei a fost că nu a putut rezolva problema propusă de monstrul spm, sau ghicitoarea care închide conceptul de om. Cine se lasă prins, deodată sarcina doarme: dimineața în patru picioare, la amiază cu două picioare și seara trepied, spune-mi ce fel de animal? În fine, este scris că Oedip a rezolvat ghicitoarea, ciudatul a dispărut, iar bucuria și înțelepciunea lui au strălucit în dnp. În timpul somnului meu, a păstrat inventarul în inima lui.

Fiul înțelepților a devenit major, pasiunile s-au intensificat, iar prietenia seculară l-a ajutat să se corupte. „Sfinxul – ce prostie”, i-au spus ei, „o ficțiune goală! Superstiție! .. ”Și el însuși deja a aratat mintea necopilără; a înțeles că natura nu dă naștere acestor animale nici în America, nici în Africa însăși, nici în insulele Japoniei, iar în Europa nu s-a întâmplat. Nicio poveste naturală nu menționează pis, el a înțeles deja aproape totul pentru a fi un liliac perspicac. Un liliac are un ochi ascuțit în timpul nopții și un mocasnic în rău. Viața disolută a bufnițelor

această buză a veseliei lui cordiale. Atunci i-a putrezit în inima cea dintâi semănat a sfântului prost despre ciudatul istoriei, precum putrezește bobul bătrân de grâu, îngropat pe câmp.

La 30 de ani, a început să intre în sine și să recunoască. "Ce dezastru! îşi spuse el: „M-am schimbat complet. Unde s-a dus bucuria mea? Eram vesel de băiat, am totul în exces, lipsește un lucru - distracția. Există și bucurie, și sunt venerat ca atare, dar exterior, iar în interior simt eu însumi ruinele temeliei ei, mă tem și mă îndoiesc. Un lucru pe care îl știu sigur este că sunt sărac. La ce mă folosește, după părerea bună a oamenilor despre mine? Acesta este rodul exact al legământului pe care l-am disprețuit și sfatul tatălui meu! Profitul îmi dublează setea, iar îngăduirile mele se termină în durere. Sfinx! Un lucru minunat... Desigur, există un fel de mister aici... Tatăl meu era înțelept și filantropic, nu mințea și în glumă și nu avea legătură cu asta; este imposibil să fi vrut să mă înşele. Desigur,

totul este adevărat. Și aproape că am fost prins de acea fiară; ceva mă chinuie, dar nu înțeleg, dar este imposibil să ajut. Este doar o minune că mă chinuie ceea ce nu văd, și de la cineva pe care nu-l cunosc... O amăgire nefericită! Întuneric dureros! Loviți chiar în punctul meu, în chiar sufletul meu, răsturnând coliba ca un vârtej, ca o furtună, cedrul. Lume nesăbuită, seducatoare și seducătoare! Otrava sfatului tău este acea sămânță a morții inimii, iar dulceața ta este o fiară înverșunată; ea întâlnește nebunii cu o față de fată, dar ghearele ei sunt ghearele lui Lvov, ucigând sufletul, iar crimele ei se împlinesc în fiecare secol și în fiecare țară. Nu vreau să continui.” Un spirit nou și de folos a început să vegeta în istoria falsă. Un fiu bun, cu zorii interioare care se autoconduce, recunoscându-se încetul cu încetul, a devenit în timp moștenitorul lumii paterne înalte, cuibărându-se în templul adevărului nepieritor, ca un admirator al părinților săi. Buselul serpentin 15, împlinind atât pe a tatălui său, cât și pe profeția ascunsă de un porumbel ascuns figurativ, printre valurile mării pe o piatră stând cu această semnătură: „Mă odihnesc pe fermitate”. Ce este mai necesar decât liniștea sufletească? Biblia ne-a fost lăsată de la strămoșii noștri printr-un legământ și ea însăși este un legământ, imprimând lumea lui Dumnezeu în sine, ca o distracție a paradisului îngrădit, ca o comoară închisă într-un arc, ca o mamă care ține cele mai prețioase perle din interior. Nu necugetat obrăznicie pașă, în colțuri

care apreciază această casă, disprețuiește și nu caută să cunoască. Ni se pare foarte ridicolă crearea lumii, restul după ostenelile lui Dumnezeu, pocăința și furia lui, modelarea lutului lui Adam, suflarea spiritului vital, exilul paradisului, beția lui Lot, nașterea Sarei. , Potop, pandemoniu, pietoni prin mare, sacrificii chpn, labirintul legilor civile, o procesiune către un pământ nou, războaie și victorii ciudate, topografie minunată a pământului și așa mai departe.

Este posibil ca Enoh și Ilie 16 să fi zburat ca spre cer? În mod tolerabil naturii, să o oprească pe Nun de la soare? Pentru ca Jordan să se întoarcă, pentru ca fierul să plutească? Ca să stea fecioara de Crăciun? Pentru ca o persoană să fie înviată? Care este judecătorul pe curcubeu? Ce râu de foc? Ce falcă este infernală? Crede asta, antichitate grosolană, epoca noastră luminată.

Nu sunt deloc surprins de asta. Ei se apropie de această moștenire fără gust și fără dinți, mestecă o crustă simplă și amară. Dacă ar fi adus sare cu ei în acest izvor și ar fi sărat-o cu Elisei 17, deodată această băutură s-ar fi transformat în vin care bucură inima. Pătrunderea apei până în ziua de azi este aceeași cu cele din Elpsea, de îndată ce Elisei i-a sfințit cu cuvântul Domnului. Cuvintele lui Dumnezeu au încetat imediat să fie mortale și dăunătoare, au devenit dulci și tămăduitoare pentru suflete.

Dacă cineva se recunoaște și își face prieteni, dacă poate spune: „Cuvântul Domnului a venit la mine”, „Cunosc un om”, el poate acum să viziteze aceeași apă. Izvoarele Sip-το sunt lăsate ca moștenire de la părintele Isaac: „Isaac a săpat fântânile de apă, pe care le-au săpat

slujitorii lui Avraam, tatăl său” (cap. 26). În apropierea acestei surse, slujitorul lui Avraam găsește o soție, Rebeca, pentru Isaac.

Ospya interpretează această logodnă: „Te voi logodi cu mine însumi pentru totdeauna și te voi logodi cu mine însumi în adevăr și în judecată și în milă și în bunătate și te voi logodi cu mine însumi prin credință și vei recunoaște. Domnul."

Ascultă, iată un slujitor al fiului lui Avraam: „Eu te-am logodit cu acest om, o fecioară pentru a o prezenta lui Hristos”.

Încercați următoarele: înțelegeți, curățați, săpați, săpați: vedeți cum sapă Isaac: „Nu de acolo s-a săpat o altă fântână, și nu s-a certat despre ea, și a pus numele spațiului, zicând că acum Domnul nostru a extins.” Nu auzim sursa vie chemându-ne? „Foame, lasă-l să vină la mine...” Moștenirea Bot, conform

polițistul inimii, spațiul spiritului, potolirea setei spirituale! Doamne ferește să bem din această sursă așa, cum dormiți râurile. „Dar valea dulce avea fântâni gustoase, iar regele Sodomei a fugit, iar regele Gomorei, și a căzut acolo, ceilalți au fugit în munți.” 18 chinul urșilor: „M-am uitat înapoi după PM, am văzut și Sunt blestemat de numele Domnului...” (2 Regi, cap. 2). Nu suntem copii ai minții; ursul nu se va atinge de suflet; Îți voi spune ce fel de animale trimise de la Dumnezeu. „Voi trimite în ele dinții fiarelor...” (Deuteronom, cap. 32, articolul 24). Acceptați cuvântul spe „în nph”, înțelegeți: „în interior”; a lăsa fiara să intre cât mai mult în interior? Trimite către nph și un hornet! Este imposibil pentru el să pedepsească conform trupului care spune: „Nu vă temeți de cei care ucid trupul...”

Cum este esența animalelor spp și a hornets? Ascultă-l pe Moise: „Dacă nu vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău... blestemat vei fi când intri și blestemat vei fi când vei ieși. Domnul să vă trimită sărăcia și foamea, și pstreblenpe pentru toți... „Ascultați mai departe:” Fie ca Domnul să vă lovească cu buclă, cu foc, cu frig, cu arsură și cu crimă și cu un vânt ciuma, cu sărăcie , te vor secera până va pieri”. Ascultă mai departe: „Domnul te va lovi cu furie și orbire și cu nebunia minții”. Să stăm aici: este suficient. Doar nu uitați de Cuvintele fricii despre limbă: „El va fi trimis la ei ca un leu și ca un leopard va distruge ph”.

Despre mușchii spkh și înțepăturile care distrug sufletul, Pavel mai spune: „Înțepătura este moartea păcatului...” Ce este păcatul, dacă nu amăgirea? A păcătui în limba greacă άμαρτάνείΜ înseamnă a fi dezordonat, ce este mai dezastruos, cum să mărșăluiești fără drum, să trăiești fără cale, să mergi fără sfaturi? Acest lucru doare inima mai dureros decât o ursoaică, mai jalnic decât viispele. Nu există nimic mai dulce și mai vesel decât adevărul care călăuzește sufletul și nu este nimic mai trist decât întunericul ignoranței. „Vă veți atinge (în același loc la Moise se spune) la amiază, precum se atinge un orb în întuneric, și nu vă veți stăpâni (Doamne) căile voastre.”

Ieremia spune și mai simplu: „Returnarea ta te va pedepsi și răutatea ta te va mustra și va afla, π, cât de amar ești și (Domnul) nu-ți va îndrepta căile.” Cine nu crede și nu-L cunoaște pe Domnul este deja osândit să mănânce. Nu există nimic mai dureros și mai dureros decât asta, și nu

niciodată nu se va. Păcatul este coruperea însăși a ființei și ruinarea însuși animalului spiritual; păcatul înseamnă a te rătăci de la Domnul tău, dar înseamnă a-ți pierde viața și liniștea inimii tale. Păcatul este propria sa otravă și execuție, dar te chinuiește mai mult de o mie de iaduri. Vedeți, a cui sarcină este să predea despre pace și fericire. Biblia este sursa și fundamentul acestui lucru. Este adevărat că mulți îngeri ai comorii noastre, născuți într-o groapă, nu cântă foarte priceput și nu după David pe un instrument cu lamă albă: „Slavă lui Dumnezeu în cei de sus”. Dar prostia a o mie întreagă de pictori neinteligenti nu este suficient de puternică pentru ca noi să disprețuim viclenia picturală, dar ei ne învață că în timp ce doarme știința este laborioasă și că atât de mulți dintre iubitorii ei au ajuns să fie înțeleși de câțiva.

Într-o întâlnire amicală, vechiul meu prieten Alexei Sokha 19, în cursul discursului său, a început să se laude că prietenul nostru comun Sevastpan, fiul lui Pakpnfov, medic, i-a întors ochii, care erau într-o stare foarte periculoasă. În acest moment al conversației noastre, unul dintre membrii întâlnirii a început să plângă amar: toți am început să plângem, care este motivul? „Același vindecător”, a spus orbul plângând, „a promis că îmi va vindeca singur ochii”. Știam că bunul Sevastpyan nu a acceptat imposibilul, așa că am întrebat: „De ce nu te-ai renunțat?” „De aceea”, a răspuns cel fără ochi, „înșelat de mulți doctori, am crezut că toți sunt la fel; iar acum sunt orb pentru totdeauna...” Vrednic și drept! O monedă de hoți nu poate distruge prețul și onoarea unei monede regale. Acum vă voi spune la fel ca la început: vorbiți cu atenție despre lume. Vorbirea înaltă este pace. Nu fi arogant, încearcă tot ce este periculos. Nu te baza pe rețeaua ta de gânduri, amintește-ți cuvântul spe: „Nu fii înțelept cu tine însuți; nu fi prea inteligent, dar odată vei fi uimit. Nu te îndreptăți înaintea lui Dumnezeu. Onorează doctorul. Nu fi arogant, ci teme-te.”

A disprețui Biblia înseamnă a fi mai înțelept decât noi, de parcă am fi inventat ceva mai bun. A te justifica în fața lui Dumnezeu înseamnă același lucru ca și cum l-am fi prevenit cu un nou inventat direct către fericire. A fi înțelept înseamnă că în epoca noastră s-a născut adevărata înțelepciune, necunoscută vremurilor străvechi și strămoșilor noștri.

Spa-ul este o nebunie înaltă, dacă te gândești că în vremurile noastre soarele a răsărit, s-a deschis izvorul apelor sănătoase, s-a inventat sarea... Necesitatea de sine este omniprezentă și eternă. Dumnezeu și înțelepciunea sunt fără început. Și apoi

câMHR gunoi care s-a născut ieri cu ciuperci. Alegeți o zi și reuniți-vă. Eu, sub conducerea lui Dumnezeu și a Bibliei sale, v-aș putea arăta alfabetul lumii sau începutul ei, dacă mândria nu mă înșală. Și acum te încredințez lui Dumnezeu. Suma tuturor discursurilor noastre va fi aceasta: cu cât cineva este mai de acord cu Dumnezeu, cu atât mai pașnic și mai fericit. Mi-e rușine de propriul meu cuvânt. Ar fi fost mai bine să spunem: să ne adunăm și să discutăm totul împreună 20. Poate că cineva apropiat de toți cei care îl cheamă la adevăr va descoperi ceva.

Atanasie. Și vom merge în grădină și vom pleca acasă din grădină... Spune-mi, cum ți s-a părut discursul lui?

Yermolai. Mi s-a părut o muncă. Nu există nimic mai rău decât aroganța.

Iacov. Iar discursul lui nu mi se pare nerezonabil. Se poate dovedi că noi raționăm despre lume în același mod în care anticii raționau despre fasolea fagoreană. Între multe dintre spusele sale ghicitoare există o speță: „Nu mânca fasole”. Mulți râdeau de asta, dar bețivii aspirau sucul josnic al cuvintelor, fiecare în felul lui. Se credea că fasolea conține un suc dăunător care a dat naștere la insomnie. Un altul a visat că gurus aveau și un spirit rușinos. Al treilea a visat că s-au transformat în sânge dacă sunt ascunse într-un vas de cupru și alte prostii. S-au scris și cărți despre asta. Este posibil ca un om înțelept să închidă astfel de gânduri josnice în simbolul său? Mi se pare că cei care au scos de acolo acest cuvânt Sprakhov au ghicit: „Înțelepciunea cărturarului este în timpul sărbătorii, iar cel care se micșorează în faptele sale va deveni mai înțelept”. În absența pietricelelor, pentru candidați au fost folosite fasole vechi albe și negre. Pitagora i-a abătut pe iubitorii de înțelepciune cu acest cuvânt de la ambiție, pentru a avea inima liberă să cerceteze adevărul. Cicero interpretează unul dintre simbolurile sale în cartea sa „Despre bătrânețe”, dar foarte bine: înțelepții antici aveau propriul lor limbaj special, înfățișau gândurile în imagini de schimb, ca cu cuvinte. Acele imagini erau figuri ale unor creaturi cerești și pământești, de exemplu: soarele însemna adevăr, un inel sau un șarpe, răsucite într-un inel - eternitate, o ancoră - o afirmație de sfat, un porumbel - modestie, o pasăre busel - lectură divină , cereale și sămânță - gând și părere. Au existat și imagini fictive, de exemplu: un sfinx, o sirenă, un Phoenix, un șarpe cu șapte capete și așa mai departe. Sigiliul lui Caesar Augustus avea o ancoră cu un inel împletit cu cel mai rapid animal de mare, un delfin cu un shoyu

semnat: Festina lente, adică grăbiți (întotdeauna) treptat. Imaginea care conține secretul era numită în elenă ἑμβλημα, emblema, adică vkidka, inserție ca într-un inel cu diamante, de exemplu, vulturul înfățișat cu această semnătură: „Cel născut cu obrăznicie dispare în curând”; plp un snop de iarbă cu această inscripție: „Toată carnea este iarbă”. Și dacă două sau trei asemenea figuri sunt puse împreună, ca în

sigiliul menționat mai sus, atunci se numea σύμβολον, conjectura în romană; după părerea noastră ar spune: reducere, deviz. Sigiliul august a fost capul tuturor consiliilor sale în timpul domniei sale. A venerat pentru o singură viteză și funcționalitate. În cele din urmă, a domnit atât de fericit încât vorbirea populară aproape că s-a transformat într-un proverb în timp ce dormea. Augustus nu ar fi trebuit să înceapă sau să înceteze să domnească. Dar mi se pare că pecetea lui august înseamnă și că frenezia aspirațiilor spirituale trebuie înfrânată prin sfaturi care depind de veșnicie. Această idee este condusă de figura unui șarpe, încolăcit într-un inel, cu această inscripție: „De la Tine, Doamne, începutul, dar în tine, să se sfârșească”. Veșnicia veșnică a fost formată și din trei inele sau inele, legate între ele, cu inscripția: „Trei vulturi sunt mai presus de toate elementele”. Inima care aspira la etern era semnificată prin imaginea unei săgeți, străduindu-se în sus spre stea, cu o astfel de legendă: „Numai El îmi este de ajuns”. Inima, luminată de veșnicie, era formată dintr-un arbust sau o plantare, dând rod, căzând de deasupra suprafeței pământului, cu inscripția: „Ceaiul vieții viitoare”. De asemenea, a fost înfățișat ca un vultur care se uită și zboară spre soare, cu legenda: „Ardez pentru nemurire”. La fel, șarpele care și-a dezbrăcat zdrențe primăvara și a reînnoit tinerețea. Am scris recent o imagine misterioasă. El reprezintă marea cu un țărm de pe care o rândunică zboară pe cealaltă parte a mării cu inscripția: „Iarna nu este odihnă pentru mine aici”. Astfel de figuri care formează în secret veșnicia erau printre antici sculptate pe sigilii, pe inele, pe vase, pe mese, pe pereții templelor, din acest motiv sunt numite (hieroglife) hieroglyphica, adică o sculptură sau sculptură sacră, iar interpreții sunt numiți hiérophantes - preoți sau mistagogi - ocultiști 22. Desigur, nimeni nu putea înțelege și, văzând, nu ar vedea, de exemplu, globul pământului, înfățișat cu coroana și sceptrul regal, dar infirmat dacă nu era semnat următorul: „Un nebun se încrede în el”. De aici, vedeți

dar, s-a născut acest proverb: „Nici o figură”, adică nu dificil.

Lung în. Mi se pare că Biblia însăși este creată de Dumnezeu din imagini sacre și misterioase: cerul, luna, soarele, stelele, seara, dimineața, nor, arcul, paradisul, păsările, animalele, omul etc. Toate acestea sunt imagini ale înălțimii înțelepciunii cerești, arătate lui Moise pe munte; toate acestea și toată creația este stepa, care formează eternitatea. Cine ar fi ghicit că arcul lui Noe este imaginea Sfintei Biblii, dacă nu fiul lui Sprach, lăudând înțelepciunea divină, a spus: „Slavă în înălțime, firmamentul purității... Soarele în fenomenul care arde munții... Luna tuturor... o lună numită a lui... Bunătatea cerului, slava stelelor... Privește arcul și binecuvântează-l pe cel care l-a creat, este foarte frumoasă cu strălucirea swopm-ul său ”(cap. 43). Toată această creație a cerului și a pământului a fost creată de Cel Preaînalt în așa fel încât să reprezinte începutul ceresc al puterii lui Dumnezeu, puterea cuvântului său și slava spiritului său veșnic.

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Când întregul amestec de făpturi curge din izvorul lui Dumnezeu, atunci să se întoarcă la aceeași care este începutul și sfârșitul și să ne conducă după el de la moarte la viață și de la pământ la cer. Acest mare luminator (Biblia), creat în firmamentul cetății veșnice, să ne sfințească mințile pământești, să ne despartă între ziua învierii și între noaptea stricăciunii, care este singură pentru noi, atât vizibilă, cât și cunoscută. , să ne conducă cu semnele sale în vremuri de veșnicie, în ziua mântuirii, în anul binevoitor al Domnului. Acesta, aprobat în generații de generații, și cel puțin o parte din poporul lui Dumnezeu din acest chivot vor fi mântuiți de șarpele, care varsă un potop care inundă pământul cu nelegiuire. În acest chivot se odihnește Noe al nostru, adică lumea, depășind orice minte, și cine o va ridica? Aici cuibărește π al porumbelului său (pona – în ebraică), emis din interior, ridicându-și privirea înaltă, văzând apa întrecând decăderea, vârful munților veșnicilor, munții adevărului lui Dumnezeu, un loc verde, pământ fertil, acolo a fost un pom roditor π iarbă, a treia zi a învierii, și aducând în gura ei către noi mila mpr și afirmarea speranței ferme, zicând: „Bucură-te! Nu-ți fie frică! De ce ți-e rușine? Pace tie! Du-te și spune-i fraților mei.”

Dacă cineva ar intra în restul acestui porumbel curat și s-a odihnit în mijlocul limitelor sale cu fiul lui Isaac, atunci

Aș fi știut că toată gloria ei este înăuntru și aș fi mărturisit că aripile ei erau cu adevărat argintii, că zgomotul era minunat, iar între rame strălucește cu cel mai curat și nemaiauzit aur: „Aurul acestei țări este bun, și există antrax (Geneza , Cap. 2) și o piatră verde. Dar totul este atât de acoperit de figuri și imagini, atât de întipărit încât este foarte greu, și imposibil, să urcăm prin acest zid care înconjoară paradisul: dacă cu urlatorul nostru Caleb nu va mai fi acest tovarăș: „Eu sunt ușa...” Adâncimea adormirii înțelepciunii lui Dumnezeu, umbra imaginilor acoperite pe dinafară, nu are formă, nici armonie, nici gust: „Pământul era invizibil și neorganizat, iar întunericul...” Așa este până atunci, atâta timp cât precum găsește pe ea duhul de sus, precum spune Isaia (cap. 32): „Și va fi: pustia din Hermel se va preface în muntele Karmple, în rodnicie și abundență de hrană”. „Și duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apei”.

Acest duh unic atotputernic coborând de sus, pe măsură ce a creat toate acestea cerești, pământești și spirituale, π marine (lumini, animale, aur, perle), după ce a format întunericul, poate scoate la iveală morții vii, abundența deșertului, gustul posedat, iluminarea întunericului: „Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină! II era lumina. Totul din ea pare simplu și la fel de spus, dar doi dintre ei l-au auzit. David spune: „Și duhul își înțelege cuvântul dublu în două: în cel formativ și în cel format în secret”. „Și Dumnezeu s-a despărțit între lumină și între...”

Să nu credem că cuvântul lui Dumnezeu este de fapt dublu, dublu în fire, dublu în stricăciune și nestricăciune, în trup și duh, în

divinitate și în omenire, ci în față, plp ppostasp, unul și același. „Eram seară și într-o zi a fost dimineață...”

În această putere, Dumnezeu îl întreabă pe Iov prin furtună și nori: „Unde erai când ai întemeiat pământul? Crește-mă dacă știi mintea? Cine și-a pus măsurile, dacă știi?... Pe ce pământ locuiește lumina? Care este locul întunericului? (cap. 38, v. 4). Tot întunericul imaginilor pământești este pus în acel scop, măsură și intenție și curge la începutul lui... La început era un cuvânt: „Tot ce a fost...”

Cele mai multe imagini de vulturi sunt seara și dimineața, dacă nu ar fi fost adevărate și nu s-au construit undeva, David nu ar fi spus niciodată: „Vei împodobi sfârșitul dimineții și al serii”, dar inima inspirată și în aceste oase găsește țara luminii care locuiește π locul întunericului: Și lumina strălucește în întuneric

al 37-lea

Asemenea imagini ale emblematei conțin întotdeauna ceva auriu și prețios în interiorul lor, este rezonabil: divin. „II Dumnezeu vede ca fiind bun”.

Luați, de exemplu, dormiți două imagini ale lui Isaia: „Praful de pe roți” - și amintiți-vă de cererea dată lui Iov: „În ce pământ se așează lumina?

Cine nu va spune că praful și murdăria de la roată înseamnă natură coruptibilă? Spa este un loc pentru întuneric. Cine din nou nu vede că roata face veșnicia veșnică? Somnul este pământul, care include lumina eternității. Semnat de roată, ca și când roata ar fi fost închisă în roată, în pământul ceresc, nestricăcioasă în pieritoare, precum spune Ezechiel, care a văzut roțile: „Și parcă ar fi fost un țăruș în roată” (cap. 1).

Dar somnul roțile nu au fost simple: „Și viziunea roților și a creat ph, ca vpdenpe farspsa” (un fel de piatră prețioasă). David mai spune: „Glasul tunetului tău este în roată...” Vezi unde a ajuns răgușeala roților?

Acum se pare că este clar că roata este o imagine care închide în ea însăși roata infinită a eternității lui Dumnezeu și de ea este ca un praf lipit: „Duhul vieții era în roți”. Spiritul vieții și eternitatea sunt unul și același.

Mi se pare că Ezechiel însuși admite același lucru, că adevărul lui Dumnezeu este ascuns în creaturi, când spune să spe: „Printre animale, sunt lumânări...” pământ bun și există anf-rax... "

Anfraxul prețios este o piatră, asemănătoare cu strălucirea cărbunelui de foc, în greacă anfrax, adică cărbunele încins. Acest cărbune a curățat gura lui Isaia; atunci este deja clar că cărbunele este o cifră; Nu cărbunele a curățat inima fiului lui Amos, ci slava lui Dumnezeu formată în secret prin cărbune aprins: „Acea lumină nu era, dar să mărturisească despre lumină”. Cele patru animale ale sale, care

târăsc roțile pe care le-a văzut, par să deseneze aceeași imagine a unei creaturi, inclusiv o privire strălucitoare a eternității: există, parcă, un cărucior care poartă comoara lui Dumnezeu, aproape un heruvim. European. Avem spa-ul de comori în vase de pământ.

Se poate dovedi că acum înseamnă că profetul, cu animalele lui, ca și cu roți, a plantat în jurul lui ca și cum ar fi pus diamante în mulți ochi. Profetul roților

escrocă-ți mintea, auzi acest strigăt secret: „O, roți!” Dar și aici este potrivit același strigăt: „O ochp!” Și aproape acești ochi nu sunt cei din care Ieremia: „Doamne, ochii noștri văd prin credință” (cap. 5). Aceste puncte sunt în Iov: „Punctele tale sunt asupra mea” (cap. 7). Deasupra profeților și a ochilor lui Iov, este și Domnul: „Și jumătate din gură (Elisei) s-a legănat de gura lui și i-a măturat ochii... și carnea tânărului s-a încălzit” (2 Regi, cap. 4).). Și fără acești ochi, profeții sunt dureroși, ca ai Leei, și orbi, și nu gustoși. Apoi cel care stă pe heruvim: „Deschide, Doamne (întreaba Ezechia), uită-te la ochii tăi...” Ochii tuturor nu sunt deschiși, dar umbrele animalelor sunt cuprinse înăuntru: „Voi întoarce ochii ciocanului Tău. ” (Isapya). I-au deschis lui Iona și Clon, dar mai întâi s-au ținut de el, ca să nu-l cunoască. Vederea acestor ochi binecuvântați a fost ascunsă de vitele de pe câmp și de fiarele pădurii de stejari, atâta timp cât soarele strălucea și se aduna... Iată un pui de leu, puiul de leu Iuda... dar face asta fata de leu are ochi? El are, dar pentru credincioși, iată-i: „Ochii lui veseli sunt mai mult decât vinul...” (Bytpe, cap. 49). Iar necredincioșii, nefiind văzut prin chipul formativului, sunt blocați. Ochii Domnului sunt asupra celor drepți, dar fața Domnului este asupra celor ce fac răul, care văd binele și răul. Ei aduc binele, dar răul: în bunătate este răutate, în adevăr este umbră, în moarte este moarte, și prin aceasta fac binele răul. Făcând răul. Și nu e de mirare: ochp dormi foarte profund. Doar credința se uită la NPH și ei se uită reciproc la credință. „Ochii tăi sunt ca un lac în orașul Essevon” („Cântarea cântărilor”) și se ridică foarte sus peste pragul porților casei Domnului. Ei nu dorm și nu adorm niciodată, păzindu-și casa israeliană, templul Bibliei. „Fie ca ochii tăi să fie deschiși spre templu ziua și noaptea” (1 Regi). Ochii de somn l-au văzut pe Zaheu: „Privindu-se în sus pe Isus...” și pe Beniamin: „Privindu-se cu ochii lui Iosif”. Iată un picior de vițel pentru tine! Moise, binecuvântându-l pe Iosif, îl numește taur: „Tânărul cel întâi născut este bunătatea lui...” (Deuteronom, cap. 33). Tinerețea nu este nimic, dar primul născut al acestui chip este frumusețea. Întâiul născut și începutul sunt toți una, „în locul lui au văzut începutul unuia, umblând după el...” (Ezekple, cap. 10). Am vorbit mult despre ochi, este posibil să verificăm oarecum că vederea exterioară a multor ochi este figura unui ochi neadormit, atotputernic al lui Dumnezeu; și când roțile formează glasul tunetului său, atunci ochp a revărsat strălucirea veșnică a gloriei

a lui. „Cuvântul era trup... și i-am văzut slava...” Nu vreau să mai spun, decât cu profetul aceasta: „Du-te, dacă era nor, era și duh”. Norul și imaginea par să fie una. Dar el însuși spune: această vedenie (este) ca slava Domnului. De parcă nu ar exista un singur lucru: o asemănare și o imagine, dar între roată și ochi este o mică diferență, inelul este ambele. Întreaga Biblie este praf și pământ, dar ea a adormit roata cu mulți ochi a eternității lui Dumnezeu. Din această murdărie urâtă vine lumina cunoașterii slavei Domnului, strălucitoare ca fulgerul, strălucitoare ca aurul, transparentă ca pmitros (chihlimbarul), foc ca anfrax, drbrovpd-noy, ca farsps. Această lumină o salvează de umilirea umană și scuipat. „Smerit și șovăitor, n-ai avut mângâiere, iată, îți pregătesc antraxul, piatra ta, și pentru temelia ta un safir” (Isaia, cap. 54). În acel moment, mireasa adormită se distrează. Aruncați o privire, de exemplu, la un nor care înconjoară un inel frumos cu un arc radiant, nu o imagine vie a Bibliei, cu figuri care umbră strălucirea slavei lui Dumnezeu, pe un munte în curs de transformare? „Îmi așez arcul în nor...” Privește câmpul gol, provocând iarbă și flori parfumate. Acesta este un simbol al ei, dând naștere abundenței din deșert, din putregai - neputrezire. "Eu sunt culoarea câmpului și kryn-ul este mult."

Acest câmp a fost văzut de Ezechiel, plin de oase omenești, dar acestea au fost cuvintele Domnului Dumnezeu Israplev, văzute de el pe acest câmp, iar acum, există și se vede, dacă cineva poate prooroci despre oasele somnului. Din acest câmp al pământului a luat creatorul, amestecându-și saliva, a uns ochii orbilor. Pământul nu este nimic, dar gustul măturat al salivei divine eliberează de orbire, deschizând ochii divinului. Nu există gust fără salivă în alimente. „Ai adăugat înțelepciune și lucruri bune în mintea ta mai mult decât orice auz...” (1 Regi, cap. 10).

Privește din nou la șarpele înălțat al lui Moise... Dacă atârnă, răsucit într-un inel, este o figură a eternității, dar dacă este simplu, este o imagine a înțelepciunii lui Dumnezeu. Acest șarpe devoră toți șerpii târâtori. Acestea sunt toiagul înțelepților egipteni, toată înțelepciunea este consumată... Acest șarpe urcă pe crucea lui Hristos - puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. „Voi distruge înțelepciunea celor înțelepți...”

Privește-l pe Adam însuși; îți amintești ce înseamnă acest om turnat din lut? Dumnezeu nu tolerează să se uite la lut: „Nu voi aduna catedrale din sânge...” Deci,

adormit o siluetă decrepită, desigur, formează acea persoană și „ce este o persoană, așa cum îți amintești de el... Acest nebun îl conduce pe omul care l-a creat și își formează măreția cu umbra lui. Acesta stă în spatele zidului nostru...” „Acesta a fost, l-a numit, care va veni după mine, a fost înaintea mea, așa cum a fost înaintea mea.” Daniel a văzut asta în spatele lutului (cap. 10): „Mi-am ridicat ochii și am văzut, este un singur om... Coasele lui sunt încinse cu aur strălucitor, trupul lui este ca Tharsis”. Până când acest soț al

băieților, târându-se pe vale, Paul ridică. „Căutați pe cei de sus, unde este Hristos... Fiți înțelepți pe munte”. Ce să mai spun? Fă-l după chipul lui Dumnezeu. Cel puțin în imagine, cel puțin la început, să formeze umbra acelui om singur, care este începutul și sfârșitul.

Acum Adamul nostru a devenit mai gustos: era doar lut, iar acum există un spirit de viață în interiorul lui; a fost unul pământesc, iar acum cel ceresc s-a unit într-o singură față: „Va coborî ca ploaia pe lână”. A târât și a zdrobit pământul.

Toate generațiile de la Adam până la Khrpst sunt imagini și umbre ale marelui divin, de aceea este numită generația lui Dumnezeu. Fiecare din acest tip de persoană, ca și cum patul se deschide, atunci când primul născut singur început vine de la el. „Doamne, care a poruncit luminii să strălucească prin întuneric...”

Iacov nu este nimic, dar zeul Iacov, care stă în spatele zidului său, este sămânța și grăuntele lui Dumnezeu, răspândite în cele patru părți ale lumii. Scuză-l pe unul mare, scuză-ți un praf înghețat al lui Iacov îl face mare pe Iacov: a ta este ziua și a ta este noaptea. „Eu era seară și era dimineață...” II într-o vrajă este scris: „Mare a fost Moise, a ieșit la frații săi”. „Ridicându-se pe Pakov în picioare, se duce în țara răsăriteană”. Despre asta în multe locuri Isaia: „Nu te teme, Pakov, micuțul Israel, te-am ajutat... iată, te-am creat, ca roțile de car noi, ștergând ca un ferăstrău...” (cap. 41 și cap. 14 si 17, art. 4).

Dacă vulturul, fiind o figură divină, se ridică sus în strălucirea sa, așa cum se poate vedea din întrebarea lui Dumnezeu către Iov: „Oare vulturul se înalță după porunca ta?” Acest fel se ridică mult mai mult decât acesta, despre care Domnul: „Te-a ridicat ca vulturul pe aripi și te-a adus la Sine” (cap. 19 din Ieșire).

Tot somnul, esența satului gloriei sale și puii de vultur ai acestui tată, „ca un vultur și-a acoperit cuibul și s-a culcat pe puii lui...” (Ch. 32 din Deuteronom). Numele David este cunoscut~

Iubitul este o umbră a acesteia: „Există un Dumnezeu al iubirii...” Fares23 spune dezbinare și este o imagine a acesteia: „Dumnezeu despărțit între lumină...” Daniel este o umbră a acesteia: „Gâtul lui este dulceață și totul este dorință.” Umbra lui Enoh: „Viața Lui va fi luată de pe pământ”. Iosif (aplicarea) este pecetea acelui: „Dumnezeu va fi cu tine”.

Toți vulturii sunt vitele curate ale cerescului Avraam, purtând comoara lui Dumnezeu, despre care Isapya: „Stăpânii răbdători vor schimba cetatea, vor căpăta aripi ca vulturii, vor curge și nu vor fi deranjați, se vor duce și nu te întrista” (cap. 40). Iată unul care urlă: „Purtă, domnilor suferinzi”. Somnul sunt oile lui Dumnezeu, păstorite de Domnul, dar fără el sunt morți. Iată o oaie care behăie: „Păstorul lui Israel, ascultă... Domnul mă hrănește”. Oile spion - toate dau naștere gemenilor și nu sunt fără copii printre NPH

(„Cântarea Cântărilor”, cap. 6). Ei nasc pe neînsemnat pentru Laban, dar pe cel însemnat, adică alcătuit, pentru fericitul Iacov 24. Câte oi este Iov nostru, care nu culcă deja pe bălegar în afara cetăţii lui Dumnezeu, Domnul îl va ridica, dar ridicat din praful dureros, are el ? Oi 14.000, cămile 6.000... Vulturul sunt gospodăriile marelui Avraam, care au fost prezenți voinicului Ghedeon împotriva lui Madpam 25. Amândoi sunt oameni, vite și animale și păsări, de care Ezechiel le-a prins multe aripi, ochi și roți. II n-a strâns, ci a văzut sub umbra cu șase aripi adevărul veșnic strălucitor al lui Dumnezeu și singurul început, împlinind cele patru părți ale lumii. De aceea nu spui că este un animal, ci este ca asemănarea a patru animale. Pur și simplu arată ca așa. David despre sine și despre alții spune: „Zilele mele sunt ca o umbră...” Și este adevărat că toți sunt prinți și fii ai oamenilor, dar nu există mântuire în ei. Dar baldachinul adormit poartă cu el eternul: „Tu, Doamne, ai locuit în veci...” — întreabă: „Scoate-mi sufletul din închisoare”. Lasă-i să înțeleagă că nu sunt un baldachin gol, ci slăvindu-te, format în secret. Și nu este surprinzător că baldachinul lui Petrov s-a vindecat. Conține numele Domnului. „Îl voi lua și îl voi slăvi...” „Ce timp să fii generos.” Prevăzut timpul, Isapya spune că, desigur, în timp Domnul îi va mântui pe aceștia împreună mieii, lupii și leii Săi. „Benjamin este un lup, un prădător...”, și asta înseamnă aproape sfârșitul lui Israel, când numele tuturor oamenilor ies în forța munților de la începutul lor: „De la început, numele tău este asupra noastră” (Isapya, cap. 63). Apoi, se pare, cuvântul Malahppno este împlinit în NPH: „Și ieșiți afară și săriți ca vițeii,

din legături sunt permise ”(cap. 4). Nu știu dacă asta înseamnă și traversarea mării? Din apa de odinioară a apărut descoperirea uscatului, dar de la Marea Roșie poteca nu este interzisă, iar câmpul este verde de emoția verdelui; dar toată limba va trece, acoperită cu mâna ta, văzând minuni minunate: „Ca caii, s-au săturat și au sărit ca miei”. (Înțelepciunea lui Solomon, cap. 19). Dar David însuși spune: „Tu ai trecut prin... Și ne-ai adus la odihnă. De pe pământ ne-am urcat la Tine, Doamne. „Locul lui era în lume...” Poate că bătrânii apocaliptici cer această răzbunare; iar aici soția locală cu copilul ei vrea să se ascundă de potopul serpentin. „Le ascunzi în secretul feței tale...”

Soția dă naștere unui copil, admirat de Dumnezeu - tronului său, care ar trebui să salveze toate limbile; Isaia spune același lucru despre sine: „El a primit pe Domnul în pântecele lui și s-a îmbolnăvit și a născut duhul mântuirii...” „Femei i se dau două aripi ale unui vultur mare”. „Precum un vultur și-a acoperit cuibul...” II David dorește aripi: „Cine îmi va da aripi ca ale unui porumbel?” Totul dovedește că sunt imagini ale Dumnezeului etern. Și că această familie numeroasă este adesea limitată în Biblie la un anumit număr, de exemplu, Avraam și-a numărat membrii familiei 300 și 18. Ghedeon a luat cu el 330 de bărbați etc. Totul aici servește aici și se face pentru că toate sunt ca o singură femeie, dând naștere unui început solid și cunoscut, când praful nenumărat nu poate fi numărat, sau pentru că adormit murdăria urâtă, revenind la începutul ei, acceptă de la el ceea ce este imprimat pe bunătatea formei și măsurării, iar măsura și numărul în sine

conține, sau pentru că Dumnezeu îi spune lui Moise să-și numere soții. Și despre restul spune: „Nu îmi voi aminti numele cu gura mea”. Și chiar timpul când este limitat, atunci, desigur, al lui Dumnezeu și veșnic. De exemplu: „Era în al treizecilea an, în luna a patra, în a cincea zi a lunii” (Ezechiel, cap. 1). Și a fost dimineață și a fost seară a treia zi. Apoi este trecută vara plăcută a Domnului, ziua bucuriei și a mântuirii. „Și o mie de ani, ca o zi, ca ieri...” „Carnea nu este nimic...” Dar când carnea adormită invizibilă și neorganizată iese din nesemnificație până la începutul său exact, atunci nesemnificația nesemnificației este creată în ceva. și nimic nu încetează să fie, adică carne și întuneric, într-o vreme când Dumnezeu, numărând mulțimea stelelor și scuipând purtarea ca fiind, spune: „Să fie lumină”.

Iată că ești, așa cum astăzi stelele cerului sunt multe. Este adevărat că Dumnezeu îi cheamă pe nume și pe Cain, Esau, Saul și pe alții, dar deși nu sunt curați, sunt vitele lui Dumnezeu. „Eu sunt Cel care am făcut lumina și am creat întunericul, Creatorul lumii și ziditorul răului...” (Isapya, cap. 45). Opp este un loc și o imagine a întunericului care ne îndepărtează ochii de la zei, dar nu înseamnă uciderea lui Cain, Esau și persecuția lui Saul. Toți cei care înțeleg Biblia după trup sunt seminția lor din Edom, 26 care aud acest tunet al lui Dumnezeu. „Dacă ai adus dreptul, dar nu ai împărtășit dreptul, nu ai păcătuit? Taci” (Geneza, cap. 4). „Dumnezeu s-a despărțit între lume...” a vrut Balaam, bizuindu-se pe paayMCHne lui bestial, să blesteme pe Israel, adică să nu intre în țara lui Dumnezeu, ci să însemne putrezire, carne, un jurământ: „Mă rezultatele sunt rezultatele vieții.” În cele din urmă, netolerând contradicția imaginilor, lipite de străzile din spate impenetrabile și agățat de tăișul cel mai lăuntric al sabiei, cuvântul lui Dumnezeu cu închinare a strigat: „Ceea ce blestem, Domnul nu-l va blestema”. Nu există nicio ghicire în Iacov, nici vrăjitorie în Israel... „Ce bune sunt casele tale, Pakov, și adăposturile tale, Israele...” „Dumnezeu îl va scoate din Egipt...” „Binecuvântat ești tu și cei ce te blestemă sunt blestemați” (Chpsla, cap. 23 și 24). Dar este posibil să numărăm toată întunericul imaginilor?

Un lucru se știe, că toată această lume a fânului până la ultimul ei rând, de la viță până la urzică în sine, de la fir până la brâu, își primește viața de sus: „Îți voi întoarce fața, se vor răzvrăti... ” Fiecare apariție este o imagine și fiecare imagine de acolo este carne, baldachin, idol și alte lucruri. „Trimite-ți spiritul, ei vor fi creați...” Uită-te la desișul impenetrabil al riturilor de stânga, prostii înțepătoare, totuși, toată pământenia adormită, arsă de toată boala, curge la început: „Ce minunată este memoria ta toată peste pământ.”

Totul este făcut de spiritul care l-a găsit de sus, știind că fiecare suflare și făptură îi servesc: „Ziua rămâne cu învățătura ta, precum toată munca este cu tine”.

Un spirit atotputernic prinde această mare balenă și îl întreabă pe Iov: „Vrei să scoți șarpele cu o undiță?... Pli: „Îi pui un inel în nări? Îi vei întoarce gura cu o punte? Îți vei pune mâna peste el, Doamne?”

El singur cu acest șarpe, ca un copil cu o vrabie, joacă: „L-ai lega ca puncul unei vrăbii?” El singur își pune una dintre mâinile peste el, „în mintea mea mi-am instruit mâna”;

„Duhul tău bun mă va călăuzi...” „Duhul încearcă totul și adâncurile lui Dumnezeu”.

Cumva vălul și întunericul zidului îndepărtează cititorii de Biblie, lipsindu-ne de gust, dar nu-L auzim pe Dumnezeu vorbindu-ne printr-o furtună și un nor și nu putem spune: „Mă voi duce la locul minunatului sat până la casa lui Dumnezeu... voi intra la altarul lui Dumnezeu... „Pe lângă alții, singur Solomon a târât câte materiale pentru a construi acest zid: dormitul era un lucru de sine. -dobânda, pe care regele Solomon l-a luat pentru a construi templul Domnului, în casa împăratului, în zidul Ierusalimului, și a acoperit cu aur totul în interiorul Davpra (3 Regi, capitolul 6).

Dar cine este puternic, să strălucească frumusețea acestei case a lui Dumnezeu, să despartă egoismul, ca și cum ar trage înapoi vălul templului, să intre în Davpra (davpr înseamnă „cuvânt”) și să intre în chiar mezhdrama? Spiritul mângâietor controlează puterea Bibliei, îi pune un inel în nară, fiind el însuși etern și dă cuvântul Evangheliei: „Împăratul forțelor celor iubiți, de dragul frumuseții, va împărți casa pentru interesul propriu...” Și fără el, totul este întunecat, invizibil și neașteptat, până când duhul găsește... Atunci totul se întoarce la sfârșitul fără început, ca un inel, și la începutul fără început: „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul...” : „El l-a trimis pe Moise și pe slujitorul său...” „Amintiți-vă de minunile Lui...” „Cereți – și vi se va da.”

„Acest fel de semn caută...” „Lumina a venit peste noi...” A înțelege puterea cuvântului lui Dumnezeu ascuns în semne și minuni este lucrarea profeților, adică a celor ce văd. , aveți ochi mari, văzători. „Nu am văzut semnele noastre, nu există profet pentru asta...” Profeții uneori prorocesc că disprețuiesc... Ei văd în umbra realității. Tot ceea ce nu este viitorul, care nu va fi; totul nu va fi ca o umbră; toată umbra care piere. Numai acesta este viitorul care va fi mereu: „Privindu-se cu ochii lor, ei văd un om stând în fața NPM” (Iosua, cap. 5), adică rămâne și rămâne veșnic. Așa prevestesc ei viitorul. Să-l ascultăm pe David: „El și-a adus aminte de anii veșniciei și a învățat”.

Desigur, creațiile concep puterea purtătoare a lui și a divinității sunt cuprinse. El a argumentat, fără îndoială, minuni, imagini și figuri ale lui Dumnezeu, așa cum spune el însuși în același loc: „Noaptea, cu inima mea, m-am gândit și am încercat duhul meu” (Psalmul, 16).

Mi se pare că David, printre alte semne, se gândea și la forma roților, pe care o menționează acolo: „Zgomotul tunetului tău în roată”. În plus, vara și anul sunt clare; anul n cerc - același; cerc n inel - la fel. E mai ușor acum, lasă-mă să-i mai povestesc cuvintele cel puțin așa: „M-am gândit...” Mi-am amintit de roțile nesfârșite și mi-am dat seama că fpgura adormită îmi amintește de prsnosuschpp etern fără zbor. Cercul de vară în rpmskp este anul, iar inelul este anul. „Căutați pe Domnul și întăriți-vă, amintiți-vă de minunile Lui...” A aminti de minunile lui Dumnezeu înseamnă același lucru cu cuvântul roman acest comminiscor, commentar - gândește, gândește, commentarius în greacă - έρμε^εύω - interpretez, interpretez , Și nu este minunat, că în Pavel acest cuvânt (a prooroci) înseamnă a zdrobi și a sfâșie Sfânta Scriptură. „Fiind prieteni cu dragostea, fiți plini de râvnă pentru cele duhovnicești, mai mult, încât să proroceşti... Cel ce prorocește, vorbește oamenilor creație și mângâiere și afirmare” (Către Corinteni, cap. 14).

Aruncă o privire la cap. 11 „Numere”. Cu câtă sârguință adună fiii lui Israel și bat mana! „Oamenii au ieșit și au adunat și au măcinat în pietre de moară și au bătut în mortare și au bătut în oale!” Amintiți-vă de asemenea că: „Nu blocați gura bouului care treiera”. Italia are și obiceiul de a ciocani cu boi. Amintiți-vă și de Luca, care este format dintr-un bou. Dormiți, fiii lui Israel, care curățați cuvântul lui Dumnezeu de coajă: „Cei care găsesc un inel de aur în noroi, faceți două inele de aur în cuvinte...” (Exod, cap. 28), parcă ar fi fost. un inel în roată.

Cei care găsesc lucruri delicioase în lucrurile stricate, viețuitoare în lucruri moarte, lucruri neprețuite în lucruri dezonorabile, ca o soție a Evangheliei o monedă în așternutul unei servitoare, se bucură cu mine ... ca Domnul vesel, un inel și o grivnă din desfrânata Tamar și toiagul tău, tatăl său Iacov le-a plănuit pentru oi, ca Ezechiel ascuns în azimă, vorbind cu Moise: „Acesta este Domnul, și el a lăsat moștenire...” „Pâinea aceasta... gustați și vedeți. ...” „L-am găsit pe Mesia...” „Dacă vei scoate pe cei cinstiți dintre cei nevrednici, așa vei face ca gura Mea” (Ieremia, cap. 15).

Și aproape în ultima seară, Daniel a mâncat grâne cu tovarășii săi și a devenit mai bun la față și mai puternic la trup, mai mult decât slujitorii care mâncau de la masa curții Babilonului. Iar Iacov, după un timp, a primit primatul de la Esau. Profetul Mphep încurajează și acest lucru: „Nu dormi

a înțeles mintea Domnului...” Ce este de făcut? Deci „scoală-te”, zice el, „și rupe-i, fiică a lui Spon .., și dă Domnului multă ph...” (cap. 4). II a zdrobi un semn și mană, adică o minune, înseamnă a mesteca, a mușca. Isaia strigă: „Pune un semn asupra neamurilor”. A ridica un semn înseamnă a-l ridica în munte și a-l ridica până la înțelegerea

începutului său. Urcă în conceptul divin, ca să nu miroase mai mult a pământ. Și asta înseamnă: „oamenii au ieșit...” și apoi: „au pus-o peste Domnul...”, adică să-l pună pe un loc înalt, mai presus de toate elementele. Și nu aceasta invită aici: „Dacă sunt înălțat de pe pământ, atunci voi atrage totul la mine” (Evanghelia după Ioan).

Dacă un concept nepieritor a început să iasă din perisabil, atunci se poate spune: „Iarna a trecut, ploaia a plecat, a plecat de la sine. Florile au apărut pe pământ, vremea tăierii împrejur (strugurilor) este copt ”(Cântarea Cântărilor, cap. 2). „Apele de sub ceruri s-au adunat în adunările lor și a apărut uscatul.”

În acel moment, un semn este dat cu siguranță conceptului de om, când el este transformat din carne într-o divinitate. – Fă cu mine un semn spre bine. Parcă ar spune: creează la început, fă-l pe al tău, aduce până la sfârșit. Tu ești începutul și sfârșitul oricărei morți. Și nu asta înseamnă mana care cade deasupra suprafeței pământului? Și s-a așezat pe fața deșertului la fel de puțin adânc ca un corbandr (aproape un vierme), alb ca gheața pe pământ.

Aceste semne se numesc termeni, în slavă limita este un act, puterea lui Dumnezeu în sine este încheiată. „Dacă dormi în mijlocul limitelor”. Se va odihni, oricine pătrunde, intră, vede și găsește pășune.

„... Dacă vor intra în odihna mea...”

Se mai numesc și ușa: „Dormiți porțile raiului...”

"   și peretele:" Orbul va atinge peretele..."

„   și pecetea: „Cartea este sigilată...”

„   și apoi: „Ea va veni după ea...” (Sirah)

„   și prin:” În căile ei (înțelepciunea)

jura..."

„cu fereastra: „Pătrund prin ferestrele ei...”

« cu umbra: «Oamenii care stau în întuneric...»

Dormiți, cei ce stau cu Balaam pe slăbiciunea chipurilor stricăcioase, căzând și nu se vor ridica în soborul celor drepți,

până când se ridică din tepp și se cățără prin zidurile acestei case, cu excepția lui Dumnezeu. „Au fost dați jos și au căzut”.

Amintiți-vă ce ați citit de la Ioel în ziua Rusaliilor: „Copii lui Spon, bucurați-vă, căci v-am dat hrană în dreptate...” ...”

„Voi face minuni în cerul de sus. Și un semn pe pământ jos...” (Faptele Apostolilor, cap. 2). Aduceți-vă aminte nu în întuneric, ci în camera de sus a apostolilor așezați: „Și au început să vorbească, căci Duhul le-a dat...” În plus...

Atanasie. O, frate Longinus! De mult îți iei sensul giratoriu, cu heruvimii, cămilele și măgarii. Inelul nu are sfârșit, după proverb, și vorbirea ta.

Yermolai. Nu-l deranja, Atanasie! Îmi amintesc multe lucruri bune din discursul lui. Mi-am adus aminte de noua odă27 a lui Damasc, care se cântă în cea mai strălucitoare dimineață de duminică: „De aceea David este Nașul...” Imaginile, sau simbolurile, m-au făcut să-mi amintesc de baldachinul lui Avraam, care primește unitatea divină a soarelui și cine va interzice. să cred că Avraam își servește baldachinul deasupra? Avraam formează o umbră veșnică, dă mărturie despre adevărul celor 70 de bătrâni, aleși de Moise pentru a servi ca comandant al revelației. Tabernacolul înseamnă o cabină, un baldachin, un cort. Duhul lui Dumnezeu coboară în somn și se odihnește. „El a odihnit spiritul pe nph π profețit” (Numeri, cap. 11).

Roțile tale Ezekpilevsky, prietene Longinus, mi-au adus în minte cununa lui Pavel, care i-a fost dăruită nu în ziua noastră, ci în ziua aceea. Și-a amintit și de inelul care s-a logodit cu viața veșnică: „Te voi logodi cu Mine în veci... Te voi logodi cu Mine însuși prin credință și vei recunoaște pe Domnul” (Osea, cap. 2).

Și-a amintit și de monisto-ul iubitei sale mirese. „Ne-ai atras inima cu un singur colier din ochii tăi, cu un singur colier din gâtul tău. Colierul de pe gat are acelasi inel, format din bile. Mi-am amintit și de mărul grădinii împrejmuite.

Și ce este un măr, dacă nu o minge? Ce este o minge, dacă nu o figură formată din mai multe roți? „Pune-mă în mere, căci sunt rănit de dragoste”. Dacă nu ar fi fost la fel, Solomon n-ar fi spus niciodată: „Ca un măr de aur într-un cercel de piatră sarpiană, tot spune-i un cuvânt decent” (Prptchp, cap. 25).

Dragii tăi Anphrax și Farsis au adus spe: „Afirmația înțelepciunii este mai bună decât aurul; infuzia minții este mai prețioasă decât argintul (Proverbe, cap. 16).

Strălucirea înțelepciunii lui Dumnezeu, strălucind din imaginile stricăcioase, este ca o comoară prețioasă, ascunsă în adâncuri. Dar ochii... ochii strălucind de zorii dumnezeirii, ochii mântuirii.., ochii de care ai pomenit, mi-au înfățișat mila lui Samson vrednic fără ochi. Ochii acestui om puternic și judecătorului lui Israel au fost scoși de cei care au târât izvoarele la Isaac cu noroi. „Ochii tăi sunt ca lacurile din Esevon.” Ieremia plânge din cauza acestor ochi: „Cum a întunecat Domnul pe fiica lui Spona în mânia lui, a răsturnat slava lui Israel din cer pe pământ! .. Domnul s-a scufundat și nu a crutat. Tot Iacov roșu distrus. Cetățile sunt fiica dracului Iuda... Ochiul meu va

fi înfundat... Ochiul meu se închide... Ochii ni s-au subțire... Ochii ni s-au întunecat... Bucuria inimilor noastre s-a prăbușit. Coroana ne-a căzut din cap..."

Dar ele nu au fost niciodată mai uzate decât în vremea noastră, dar noi nu vedem asta: „Fericiți ochii pe care îi vedeți”. Iată noi despre asta: „Cine va aranja pentru mine până în luna vremurilor de demult? .. Ochiul era orb, piciorul este șchiopăt... Acum, cea mai mică ceartă... nu mi-a scuipat fața.” „Harpa s-a transformat în plâns. Cântecul meu este în plânsul meu: știu că moartea mă va șterge.

În ochii acestor Domnului, cunoașterea înaltă este înecată. „Ochii Domnului veghează asupra simțurilor” (Prptchp, cap. 21).

Senzația de spa este sursa păcii și bucuriei. „Ochiul bun, care vede, bucură inima” (Prptchp, cap. 15).

Spe doar ochiul divin strălucește. Un singur zeu, o singură credință, un ochi și peste tot. „Inima noastră ai atras-o cu una din ochii tăi...”

O, ochi binecuvântat și mereu strălucitor! Atrage-ne, arată-ne înfățișarea ta și fă-ne să-ți auzim vocea, căci vocea ta este dulce și imaginea ta este roșie. „Glasul tunetului tău în roată”.

În cele din urmă, m-am gândit la soarele călugăriței 28. Dar cine ne va reține acest soare: „Soarele care arde munții?” Cine își va pune punctele intenționate în poziție ordonată?

„În timp ce ziua respiră și senp se mișcă, să nu vedem chipul Domnului asupra celor ce fac răul, urmând chipul care formează strălucirea înfățișării sale divine, după exemplul lui Moise: „Nu se va arăta fața mea. tu." "Lord

dar l-a binecuvântat pe ultimul din Iov...” Dar acum carul de foc tocmai îmi venise în minte...29

Afanaspy. Unde v-ați făcut, fraților, sens giratoriu! Unul a obosit, celălalt a început.

Iacov. Ochii lui Samson scoși de o mână străină sunt cu adevărat jalnici pentru inima israelianului. Samson înseamnă soare, dar Domnul, care-l face pe orb mai înțelept, poate să-și întoarcă din nou ochii în timp și să facă din otravă hrană comestibilă, iar din falca moartă a măgarului, var, cea mai dulce băutură dintr-o sursă incoruptibilă, precum a promis: „Dacă beau ceva muritor, nu le face rău”.

Yermolai. Ah, nu numai Samson este orb. Iov, David, Solomon, Tobit și ceilalți sunt orbi, stând pe drum și strigând: „Uită-te la mine și ai milă de mine...” „Ochii noștri sunt ațintiți asupra Domnului, Dumnezeului nostru...”

Un singur Domn, mergând, deschide ochii secreti ai ph.

„Îmi vei lumina întunericul...” „Îi voi conduce pe orbi pe o cale pe care ei nu au văzut-o; și pe căi pe care ei nu le cunoșteau, îi voi învăța să umble; Voi preface întunericul în lumină pentru ei și pe cei dificili în lumină” (Isapya, cap. 42).

Atunci cei care sunt mai bogați, bolnavii sunt vindecați, morții sunt înviați. „Atunci șchiopul va sări ca o căprioară...” Domnul trece pe lângă Moise: „Te voi acoperi cu mâna mea până voi putea merge.”

Isap așteaptă ghicirea lui Israel și spune că Domnul meu nu va trece pe lângă mine. Ieremia întreabă: „Vindecă-mă, Doamne, sunt vindecat... Căci Tu ești lauda mea” (cap. 17). Știu că există o ființă veșnică care trebuie să mă răscumpere și să mă învie pe pământ” (Nov, cap. 19).

Într-un cuvânt, toți privesc la intrarea în Noe: „Proștii nu au încercat să moară cu ochii lor... sunt în lume...” Și ieșirea din corabie spre uscat. „Într-un loc de verdeață, așează-mă acolo...”

Ca fructele și culoarea copacilor, că lumina nopții este lumina zilei, că razele soarelui, că părul întunecat strălucitor al zorilor de seară, atunci rasa israelită este punctul lor intenționat, Domnul uns pkh. Razele ei sunt lumina ochilor lor, bucuria inimii lor, părul și coroana capului lor.

Ne-am gândit (plânge Ieremia), fiind în umbra lui Dumnezeu printre cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu, să-i instruim despre vedenpp

a lui Dumnezeu, și aceasta va fi o amintire de protecție, dar nu a urmat. Au început să ne ciupească corupția și cu gânduri corupte ne-au zdrobit complet punctul intenționat.

Duhul feței noastre, uns Doamne, otrava era în stricăciune, dar despre el am spus: „În senpa lui vom trăi printre neamuri” (cap. 4). Cei mai rapizi au fost cei care ne-au persecutat mai mult decât vulturii cerului... „Au pus cadavrele slujitorilor tăi, făină pentru păsări...” Cu toate acestea, părul capului poate să nu piară o vreme, dar nu poate pieri pentru totdeauna. Desigur, în timp, vulturii cerești se vor aduna peste cadavrele slujitorilor lui Dumnezeu, în virtutea acesteia: „Cel ce cheamă o pasăre din răsărit...” (Isaia, 46). „Să se înmulțească păsările pe pământ” (Geneza, cap. 1). „Ochiul care îl certa pe tată... să-i smulgă corbii din junglă și să-l mănânce vulturii” (Proverbe, cap. 30).

Atanasie. Este minunat că ochii bătrânului Tobit au fost orbiți de noroiul de vrăbii care a căzut de sus.

Yermolai. N-a târât noroiul izvoarele lui Ieremia, nu a dus roata lui Isappo? Ce este noroiul cald dacă nu un suflet elementar cu corp? Imaginați-vă un cuib murdar cu o vrabie cu ochi mari, iar deasupra cadavrului - un vultur cu ochi iute; atunci vă veți aminti acest lucru:

„În care pământul este infuzat de lumină, ce loc este pentru întuneric?”, „Să se înmulțească păsările pe pământ...” „Există un trup duhovnicesc și este un trup spiritual. .”

Iacov. Și acest nod al lui Solomon a apărut în inima mea: „Nimic nu este nou sub soare”.

Atanasie. Și ai visat la un pachet la soare în loc de o roată, ce pachet ai găsit aici? Nu a fost niciodată aici. Mi se pare că Solomon spune pur și simplu că totul în lume este vechi: ceea ce este astăzi, a fost întotdeauna înainte.

Iacov. Suflați-vă nasul, atunci veți simți că același spirit este în cuvintele fiilor și ale părinților. „Totul, ca un halat, se degradează. Ești la fel." Ai uitat: „În ce pământ se așează lumina...” Ridică-ți urechea și auzi că toate cârpele sunt sub soare, dar nu ceea ce este deasupra soarelui. Și soarele însuși este zdrențe, întuneric și furtună, cu excepția unui singur lucru: „În soare și-a pus satul...” Cuvântul lui Dumnezeu și spiritul lui Dumnezeu trebuie să respire. Închide-te într-un colț și mănâncă-ți zdrențe: forțele aflate în decădere au găsit hrana nestingherită a acelui: „Eu sunt culoarea câmpului și kryn-ul lotului”. „Mâncați vechiul și vechiul vechiului și aduceți vechiul înaintea noului...” „Sunt ca tine...”

Oh! Dacă ai putea vedea prin aceste cuvinte ale lui: „Nu este bun pentru om, decât ceea ce mănâncă și bea”.

Ascultă mai departe: și n-am văzut ce este din mâna lui Dumnezeu, atunci el vorbește despre înțelepciune, înțelegere și bucurie. Dacă există înțelepciune, atunci există săturație și bucurie; dar când înţelepciunea este în Dumnezeu, pentru aceasta a spus mai sus: „Ochii celui înţelept sunt în capul lui, dar nebunul umblă în întuneric”. Iar când zice: „Deşertăciunea deşertăciunii... nu este belşug sub soare”, nu este la fel: „Gustaţi şi vedeţi... Carnea este nimic, duhul dă viaţă...”

Yermolai. Acum soarele nu are unde să-și întindă cursul mai mult. A ajuns la punctul său principal și a ajuns într-o poziție fermă. Și a oprit-o: „El zice soarelui că nu răsare...” (Iov, cap. 9). „El a poruncit furtunii și s-a făcut liniște”. „Să fie soare... și a fost soare...” (Călugăriță, cap. 10).

Iată soluția pentru toate figurile și semnele astronomice ale cerului, așa cum răsuflă întrebarea lui Dumnezeu către Iov: „Ai înțeles unirea dintre Plpad și gardul Orponovo 30?” Sau: „Vei dezvălui semnele cerului în timpul tău și vei trage steaua serii de păr?” (cap. 38). „Toate puterile cerului s-au epuizat și cerul va fi luat ca un sul, și toate stelele vor cădea ca frunzele din viță” (Isaia, cap. 34). Aici se adună toți observatorii divini ai stelelor. „Și căzând, te-ai închinat înaintea lui...” „Ziua ta și noaptea ta...” „Toată creația îți aduce laudă...”

Aici este limita lunii și a stelelor. În timp ce venea, stătea în vârf, unde era băiatul.

Iacov. Mi-a venit în minte străvechiul Zoroastru cu cântecul: Kóoíh αάχαρ; πανοερζής έχων αιώνιον δμμα, το este „Ascultă, binecuvântat, atotvăzător, având un ochi veșnic”.

Afanaspy. Mulți spun că i-a cântat asta soarelui.

Iacov. Dar poți vedea soarele dintr-o singură privire, măcar pe o suprafață a pământului? Privirea lui nu este eternă. Așa s-au gândit în Persia acei cu inima grea care, neîncărcându-se la ceea ce se forma, erau înfundați în elementul formator. Să fie așa, dar Israel și cu mine îi vom cânta acest cântec: „Soarele dreptății va străluci asupra voastră, care vă temeți de numele Meu... tronul lui este ca zilele cerului”.

Ați văzut vreodată un simbol reprezentând un nor de ploaie cu un curcubeu? Și lângă el soarele strălucitor

cu legenda: „Fără ploaie, fără arcuri fără soare”. Deci Biblia spune: „Până când duhul de sus îl va găsi”. Îți amintești de Michael, care a ridicat mingea și a strigat: „Cine este ca Dumnezeu?” Amintiți-vă că filozofii antici spun așa: „Centrul lui Dumnezeu este peste tot, circumferința nu este nicăieri”. Amintiți-vă de piatra de moară ulo-mok care a zdrobit coroana lui Abimelec. Nu este piatra de moară la fel cu roata? Se pare ca...

Afanaspy. Așa că al treilea a început să îndoaie aceleași arce cu coșuri și cercuri. Din câte vezi, în curând vei adăuga în socoteala roților tale site, vase, pâine, azime, clătite cu farfurii, ouă, linguri și nuci și alte vechituri. Îmi amintesc că în pădurea Yakovlevsky, numită ulamlug (?), există multe nuci. Dați mazăre și fasole și picături de ploaie, în Biblie, cred, toate acestea sunt. Nu uita de fructele din gradinile lui Solomon cu dovleacul Noninei si pepeni verzi. În cele din urmă, există Zakharpin un sfeșnic cu șapte sfeșnic cu căni și ulei care arde în cupe în formă de nucă; iar ceașca este o parte mai mare a mingii decât farfuria, iar farfuria este mai mult decât marginea ta. Așadar, vei avea un festin plin de foame.

Iacov. Ce crezi?

Afanaspy. Cred că nu vei eșua să o faci și te voi încuia într-o cameră goală.

Iacov. Dumnezeului atot-bun, îmbrăcat în lumina soarelui, nu s-a rușinat să se ascundă în înfășări pieritoare ca un fruct într-un bob neînsemnat; iar comoara ascunsă în zdrențe este cu atât mai plăcută când este găsită. Și precum Iona cu capul său nu este nimic și unul din numărul orbilor și bolnavilor, culcați pe calea lui Dumnezeu, tot așa este dovleacul pieritor, începutul, deopotrivă născut și muribund, poate umbra eternului, răcoritor. „Mi-ai umbrit capul...” Jonah

înseamnă porumbel. Ochiul lui se uită în eternitate, format din umbra unui dovleac. Dacă sfeșnicul lui Zakharyin nu ar fi fost un simbol, iar măslinul o emblemă32, el nu ar fi spus niciodată: „Am văzut...” și nimic altceva nu înseamnă ceea ce profetește Ioel după revărsarea duhului: „Visele se vor vedea și viziunile se vor vedea”. Este minunat pentru tine că în acest pământ al lui Dumnezeu îi împingem, săpăm și îi găsim eternitatea? N-ai auzit ce spune afluentul despre Biblie? „Dumnezeu a făcut totul pentru Sine”.

Și nu ghicește că acel blestemat este cel care fură cu el ceva din stricăciunea Ierihonului? Nu putem simți că Biblia este o carte teologică care ne conduce doar la cunoașterea lui Dumnezeu, aruncând tot ce este coruptibil? Tot ce este aici pe pământ este ruinat și un cort care nu este făcut de mână este construit pentru Cel Prea Înalt. Desigur, ai uitat talentul care a fost îngropat în pământ. Adu-ți aminte de curvă Tamar; Această femeie s-a justificat prin faptul că avea un inel, o grivnă și toiagul Domnului. Amintiți-vă că pământul care dă naștere sării nu mai este capabil de nimic altceva. Unde este bună lâna ticăloasă, dacă nu este irigată cu picături de rouă cea mai înaltă, dacă cea mai înaltă nu-și acoperă mâinile cu mintea? „Dă-mi măreție, puternice...” El distruge orice întunericul care stăpânește, stârnește toate apele mocnite cu furtuna sa, arde totul nears în arderi de tot - până la ultimul fum al spiritului său, din tot acest oraș, este va ridica ca un stâlp și va respira prin Univers... „Nu voi da altuia gloria Mea” (Isaia). „Smirna și stactul și casia din hainele tale...”

Atanasie. Dar nu cred că Cain cu Lameh sau Saul cu Esau ne-au inspirat cu figura lor ca zei veșnic existenți. Ce zici de: „Domnul a făcut totul pentru Sine?” Același lucru se poate spune despre filisteni și poate despre taurii tăi înaripați cu lei zburător și alte bârfe.

Iacov. Dacă te-ai demni să judeci mai slab, nu ai spune niciodată asta; De aceea, întunericul este inspirat în noi, pentru ca lumina să se descopere. Cine a învățat ce este strâmbul, a arătat dreptatea cu mult timp în urmă. Ei simt că o singură privire, cunoscând negrul, cunoaște brusc albul. Nu uitați întrebarea; „Care este locul întunericului?” Saul și David vă prezintă două naturi care sunt în război una cu cealaltă: una este un loc de locuit al luminii, cealaltă este un loc de locuit al întunericului. Când Lameh și-a ucis soțul, Saul l-a alungat pe David, iar Iona suferă în balena 34, atunci Bpblpya nu poate deschide ochii frumoși ai eternității, acoperiți cu pământ. Atunci foametea domnește în țara lui Israel și setea este la fântâna lui Iacov.

Când victima devine moarte de viață, când apare uscatul, pe care balena îl vomită pe Iona, atunci se vor zidi zidurile acestui oraș, atunci munții se vor bucura și vor sări, picurând dulceață, viței vor sări în sus și întreaga oaste de oamenii se vor ridica în picioare, după cum este scris:

„Cine te atinge, atinge pruna ochiului meu”. „Tu, după ce ai înviat, vei avea milă de Sion...” „Samson i-a ucis pe mulți la moartea propriilor săi...”

Și ce numim noi bârfe de boi înaripați, iar duhovnicul le numește la fel. „Nu fără motiv s-au răspândit plasele cu pene”. Dar când această rețea trage în spate un motiv, atunci nu mai este o bârfă goală.

Atanasie. Aruncă plasele cu bârfe. Spune-mi, de ce este înfățișat Dumnezeu ca o roată?

Iacov. Această întrebare a ta miroase a țesături ateniene 35. Începe totul — nu începe, acesta este începutul; nimic nu poate fi începutul dacă a existat ceva înainte. Numai acesta este adevăratul început, care precede totul și este el însuși precedat de nimic. Numai Dumnezeu este principiul nativ care precede totul. El precede totul și rămâne după toate, ceea ce nu se poate spune despre nimic altceva.

„Rămășițe pentru bebeluși”. „Dumnezeu te va acoperi” (Deuteronom). Iată inelul și cununa celor veșnici, care te încununează cu milă! Acest început adevărat este format și din tot ceea ce semăna cu începutul, de exemplu, prin cap: „Ochii lui înțelepților sunt la capul lui”.

Aceeași sursă: „Sursa este imprimată...”

Rădăcină: „Cui i-a fost descoperită rădăcina înțelepciunii?” Zernom: „Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu”. Est: „Este este numele lui”. Inima: „Apa este adâncă — sfaturi în inima unui om”. „Dorm, dar inima mea este vigilentă” (Cântarea Cântărilor). Un pom roditor: „Pomul vieții în mijlocul paradisului”. Gura: „Ochii lui nu s-au întunecat, gura nu i-a putrezit”.

Aici aparțin norul, scânteia, tatăl, mama și așa mai departe.

Atanasie. De ce începutul spa este format de șarpe?

Iacov. Pentru faptul că zmpp se răsucește într-un inel, în plus, are un ochi ascuțit, așa cum indică numele lui un dragon, adică unul perspicace. Sápxuw înseamnă văzător, iar Βράχοι înseamnă viitor văzător. Ochiul este conducătorul faptei. Este în animal ceea ce este soarele în lume, ce pietre prețioase sunt pe pământ. Mai mult decât atât, șarpele răsucește un astfel de sul încât, fără să recunoaștem ochiul, nu recunoaștem intenția. Biblia este un șarpe exact; dintr-o multitudine de astfel de imagini se țese o poveste, de parcă un coș sau o cutie care conține îngăduința neimportantului, seamănă cu un sidef36, arătând din exterior un lichid neînsemnat, dar

înăuntru, ca mărunta ochilor, observând cea mai dragă strălucire a unui glob de perle: „Mama lui observă toate cuvintele dorm în inima ei”.

Chivotul legământului este legat peste tot cu aur. În exterior, pare ceva uman, dar în interiorul locuinței Duhului Sfânt. „Lucruri glorioase s-au spus în tine, cetate a lui Dumnezeu.” Există un corp spiritual și există un corp spiritual. "Aurul acelui pământ este bun..."

Mi se pare că Biblia este ca casa unui domn bogat la inimă și bogat, care stă în deșert pe drum sub masca unui han, gratuit pentru călători. Și-a luat în cap să-și apropie onoarea de răutatea pentru un fel de tratament cu ea. Din camerele sale secrete, domnul a văzut acțiuni voluntare, a auzit conversațiile tuturor celor tratați fără discernământ, și-a ales pentru prietenia trecătorilor, oricine ar fi, dacă îi plăcea. Și după generozitatea obișnuită, el a făcut o milă deosebită participanții săi veșnici. Pe fata hotelului scria: „Toată lumea va intra, dar nu toată lumea”, „Toată lumea va fi mulțumită, nu toată lumea se va bucura”. Această inscripție este ciudată pentru alții, pentru alții li s-a părut ridicolă. Dacă așa a fost Avraam, atunci nu este de mirare că el a făcut din înțelepciunea întrupată a lui Dumnezeu o țesătură istorică. Se cuvine ca Dumnezeu să fie format cu pietre scumpe, dar nu mai puțin demne este recunoștința lui Iov, castitatea lui Iosif, gelozia lui Ilie, puritatea Susannei, blândețea lui David, adevărul și credința lui Avraam. Și la fel ca în trandafiri, crini și narcise, mireasma bunătății este una, diferită ca gust, așa și această putere diversă a lui Dumnezeu, pândită în aleșii lui ca aurul și pietrele scumpe, merită suficient, astfel încât numele celor mai oameni amabili și fapte, de parcă coșurile și poșetele ar fi cele mai dragi ființe ale eternului, domnind în trupul lor însuflețit. Și cu adevărat tăria răbdării este ca neclintită, curăția castă este ca verdele transparent al smaraldului, credința și dragostea lui Dumnezeu sunt ca un anfrax de foc. Și nu degeaba Ezechiel spune că mâinile lor sunt pline de ochi. Cele mai meschine acțiuni ale lor, precum fragmentele de oglindă, înfățișează întreaga față a lui Dumnezeu, de exemplu: „Au condus până la limită”, „Barak alergând după carele sale...”, „Înțelege restul ph... ”, „Se va ridica deasupra grindinii, ca un stâlp de fum...”, „Sfârșitul cetății se va înălța la cer...”, „A luat (Avraam) juninca și a împărțit...”, „ Judith a lovit

în gâtul lui de două ori...”, „Isus și-a întins mâna cu sulița ca să grindă...”

Baldachinul lor foarte ușor, ca o aripă mică, acoperă eternul sub sine; Ezekpeel a spus exact adevărul că aceste animale nu au coloană vertebrală. Coloana vertebrală este a lui Dumnezeu. Numai chipul lor este al lor, iar după chipul urmărește mașina și pânda lui Dumnezeu în toată această cetate a lui Dumnezeu: „Isus și tot Israelul au văzut cum au luat pândele orașului și cum se ridică fumul orașului la cer. ...” (Călugăriță, cap. 8).

Atanasie. De ce au șase aripi?

Iacov. Cred că pentru că întreaga lume materială a acestei naturi perisabile a fost cuprinsă în cele șase zile ale Genezei, iar când sâmbăta este un sat al păcii și al luminii, atunci zilele de lucru sunt un loc de răzvrătire și întuneric. „De șase ori te va scăpa de necazuri (spune Iov), dar în a șaptea nu te va atinge răul” (cap. 5).

Și la fel cum zilele grele sunt un văl al esenței, un văl al celei mai dulce odihne a Sâmbetei binecuvântate, tot așa și baldachinul cu șase aripi al acestor animale, acoperit cu un chip coruptibil, conduce pe etern. „El a pus întuneric pe secretul său...”, „Acesta stă în spatele zidului nostru...”, „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea...”, „Domnul a binecuvântat pe ultimul Iov...”, „Mai jos de crestele de ph și era înălțimea lor ... ”(Ezechiel, cap. 1). „După înălțimea ta ai înmulțit fiii oamenilor...”

Măsurați chivotul, demontați cortul și veți vedea că atât acolo, cât și peste tot, înălțimea și lățimea sunt inumane. „Da, puteți înțelege acel șprot și longitudine, și adâncime și înălțime...” (Către Efeseni, cap. 3). „Sub spatele lor era înălțimea de px”.

Afanaspy. Mi se pare că nu se poate fi mai decent decât o umbră divină, ca un ochi. Zenitsa în ochi este centrul inelului și ca un inel într-un inel. Ea este sursa luminii și fără ea totul este întuneric.

Acest discurs prea prețios este demn de a fi o imagine a Celui Prea Înalt. Apoi mi-am amintit că Yermolai-ul nostru își cântă adesea o odă: „Lumina strălucirii tale în lumina limbilor va ieși și va proclama abisul cu bucurie...” Fără îndoială, întunericul imaginilor este un abis.

Iacov. Desigur, busola este figura inițială, părintele pătratelor, triunghiurilor și a nenumăratelor altele. Dar, cu toate acestea, cercul în sine depinde de centrul său, precedat de acesta. Și demn de reținut, că punctul circular este cea mai mică figură, mai mică decât o sămânță de mac și un grăunte de nisip - părintele este dens

și figuri robuste cu mașinile lor uriașe. Și când dintr-un punct atât de mic, impunător și aproape neînsemnat au dat naștere corăbiilor cu ziduri ale orașului, conace, poduri, turnuri, piramide, coloși, labirinturi .., atunci de ce nu puteau din abisul secret al măruntaielor ei eterne să nască pe toți numărul nenumăratelor mașini lumești? Este fiecare punct care precede începutul invizibil fără început, centrul său peste tot, circumferința nu este nicăieri și aici, prin nașterea continuă a creaturilor, mărturisește șederea sa fără zbor.

„Înțeleptul are ochii în cap” (Solomon). „Ochii nebunilor sunt la marginile pământului” (Proverbe).

Ochiul este o busolă naturală, centrul este mărul său. Ea luminează ochiul, stăpânul tuturor lucrurilor. Ce țeapă în roată, ce măr în ochi și ce rază în soare, adică Dumnezeu, în întunericul ceresc și pământesc

al semnelor, de îndată ce razele lui au fulgerat din întunericul lor - zeități. Deodată, pământul biblic invizibil și neorganizat, după ce a căpătat o nouă înfățișare, este luminat; când Biblia este o lume mică, atunci Dumnezeu este soarele ei. Când există planeta Pământ, atunci Dumnezeu este centrul ei. Când este bărbat, trimis de la el, Dumnezeu este duhul, inima, capul, ochiul, mărul ei. Păgânii nu înțelegeau nimic dincolo de elemente. Prin urmare, imaginile sunt uneori numite limbi.

„Lumina strălucirii tale în lumina limbilor va ieși...”, „Deșertul păgân a înflorit ca un kryn (crin)”.

Atanasie. Biblia a fost creată cu un cuvânt minunat și un cuvânt minunat.

Iacov. Un sfânt; pentru unul singur acest stil.

Atanasie. Cum arată o silabă biblică? Spune-mi, nu te supăra că mi se pare o fabulă, și chiar una simplă.

Iacov. V-am spus deja că arată ca un conac magnific, ascuns sub masca unei case de oaspeți.

Atanasie. Pe lângă asta, cum arată?

Iacov. Arată ca o simplă casă lăsată de un tată bogat, una doar ca moștenire fiului său; dar fiul a ghicit în cele din urmă că această casă este cea mai mare parte a unei comori neprețuite. Pereții ei, tencuiți stângaci, erau formați din săpături necurățate de minereu, baloți de aur și argint; deasupra intrării nz diamant brut barbaric

inscripția mozaică dormea: „Cât de roșii sunt casele tale, Iacob...”, „Au fost ridicate de Domnul, și nu de om...”

Afanaspy. Spune-mi, ce altceva arată?

Iacov. Arată ca o statuie barbară brută, superstițioasă și străveche, reprezentând un prieten care a murit pentru adevăr, dar în interior este plin de un fel de mare margarită. Semnătura este: „Forța este în slăbiciune, prețul este în sărăcie, înțelepciunea este în violență”.

Atanasie. Pentru mine, o astfel de vechime este plăcută. Și ce altceva este asemănător?

Iacov. O plasă de pescuit, asediată cu nenumărate bile de pietre prețioase, ascunzându-le prețul. În aparență, sunt un vas de apă gol, dar în forța lor sunt un lanț de frumuseți și comori. Arată ca un munte de piatră (peșteră) purtător de aur, o peșteră care respiră groază, ascund în interior camere luminoase cu inscripții: „Sicriul vieții”, „Sursa de lumină”, „Muntele cel mai înalt”.

Arată ca un altar dedicat existenței, înconjurat în jur de un gard de vaci, care este țesut de desișuri impenetrabile de copaci dens

plantați, dând cele mai dulci fructe în timpul lor. Deasupra ușilor închise este scris: „Nu aceasta este, ci Casa lui Dumnezeu”.

Atanasie. O plasă de pescuit, o figură divină, bârfe teologice, cred că sunt una și aceeași. Nu-i așa?

Iacov. Nu știu, știu doar că baldachinul teologic nu este gol dacă poartă în spate o minge, cel puțin cât un bob de muștar.

Afanaspy. Ei bine, este grozav?

Iacov. Nu este nimic în sine, dar marele interior este ascuns. Aruncă o privire mai atentă la sămânța de smochin, există un LP mai mic decât acesta? Ridică-ți ochii și privește puterea ei cu un ochi inteligent și vei vedea și vei fi sigur că în el s-a închis un pom întreg cu fructe și o frunză, dar nenumărate milioane de livezi de smochini s-au ascuns imediat. Pentru a face acest lucru, mestecați bine, dacă citiți undeva în Biblie: cereale, semințe, spice de porumb, pâine, mere, smochine, struguri, fructe, mure, chimen, mei și așa mai departe. Și nu degeaba se aseamănă: sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

Atanasie. Spune-mi, este posibil să scrii și alte cărți în stil bblblading? Mi se pare că este posibil să descriem figurile cercurilor cerești și globurilor terestre, ^ de exemplu,

astronomie, ca să se demneze să călărească pe aceste semne celebre, ca pe un car.

Iacov. De ce nu? De parcă nu s-ar îmbrăca în haine de maimuță înaltă? Și de parcă sclavii nu stau în trăsurile stăpânului? În ceea ce privește părerea mea, este posibil ca Satana să stea pe tronul celor mai înalte.

Atanasie. Glumești, nu este astronomia eternă?

Iacov. Dacă astronomia este eternă, atunci unde va fi fabricarea pantofilor? A fi etern înseamnă a ocupa toate locurile. Crezi că astronomia are un loc în confecția de încălțăminte? Plin de minciuni, e timpul să mănânci, conform proverbului.

Atanasie. Căci astronomia este spirit.

Iacov. II simțul mirosului este spiritul, dacă adulmeci gunoiul.

Afanaspy. Ea nu este în preajma grămezilor de exerciții.

Iacov. Planeta n grămada una n la fel; iar nasul tău se vede că nu simte spiritul acestor cuvinte: „În ziua aceea fecioarele bune vor sărăci” (Amos, cap. 8).

Atanasie. Nu vă cunosc fetele.

Iacov. Ei nu adulmecă kuppas murdari, dar cu un simț al mirosului purificat simt cel mai pur spirit, captivat doar de el. „În tămâia lumii tale curgem...” (Cântarea Cântărilor).

Atanasie. Isaac nu-și miroase fiul? „Iată tămâia fiului meu, precum este plină tămâia câmpului.” O persoană nu este cu mult diferită de o grămadă murdară.

Iacov. Unde ești foarte memorabil și agil în ceea ce aprobă minciunile tale! Și în asta poți introduce ochelari (după proverb), ești prost. De ce ai lăsat restul în aceste cuvinte: „Tămâia câmpului este plină”: „pe care Domnul a binecuvântat-o”? Crezi că lp, ce duh miroase Isaac din câmpul sacru? „Dumnezeu a trimis duhul fiului Său în inimile voastre, în stricăciune – nestricăciune, în trup, duhul lui Dumnezeu o simte”.

„Glasul este și glasul lui Iacov, dar mâna este mâna lui Esau.”

Acest duh al lui Dumnezeu este un mpr parfumat care curge după fecioarele sale. Și aceasta înseamnă idolatrie nativă, dacă cerceii și inelele de aur sunt luate de la soțiile și fiicele caste ale lui Israel și convertite în viței turnați. Fiecare element cu toate gândurile sale este mărunțiș

sclav, vite și kumpr. „Și au zis spa Dumnezeul tău Israel” (Exod, cap. 32).

Aceste neveste binevoitoare și fiice curate sunt: mama lui Isaac, Rebeca, Rahela, Așan, fiica lui Caleb, fiica lui Iefta din Galaad, care nu și-a cunoscut soțul, a fost adusă ca ardere de tot Domnului; femeia care a zdrobit coroana capului lui Eupmelec, vrăjmașul fiilor lui Ghedeon, cu o piatră de moară din turnul lui Israel; Ioel, binecuvântat în soții, este soția lui Khoverov, care i-a zdrobit capul lui Spsarei cu un țeapă și i-a străpuns stomacul. Ana, mama lui Samuel, arată ca un bețiv cu mișcarea exterioară a buzelor, dar își revarsă sufletul înaintea Domnului. Abigail, soția negustului și mândru Nabal, care l-a cinstit pe David cu pâine, vin, legume, făină curată, un coș cu struguri și două sute de mănunchiuri de smochine. Rut, Estera, Susanna, Iuda - toate aceste soții și fecioare cu mama regelui, ocolind grămezile de elementare josnice, merg la lucruri mai înalte cu sârguință. „Binecuvântate ești în soții...”

Aceasta este ceea ce va numi întrebarea lui Dumnezeu către Iov: „Ai înțeles vremea nașterii caprelor care trăiesc pe munții de piatră?”

Aceștia sunt tineri, porumbei, turturele, prea milostivi față de Domnul, răspândindu-l cu nașterea lor, despre care Avraam însuși zice: „Doamne, Doamne, de ce voi înțelege? Turturea și porumbelul”. Și aproape înainte de această dată, Petru a înviat unul: „Ea și-a deschis ochii...” „Ochii de porumbel...” Tabitha înseamnă capră. Dormiți toată esența, nu a voastră, ci a slavei lui Dumnezeu, slujitori frumos împodobiți: „Iată robul Domnului...”

Cum îndrăznești să le lipsești pe aceste frumoase mirese de podoaba ta? Cum îndrăznești să-l dai curvelor, plăcutoare de pdols?

„Și și-a scos veșmintele văduviei... și s-a îmbrăcat cu veșmintele bucuriei ei... și și-a acoperit un colier, n lanțuri și cercei - și toată podoaba ei... n fața ei a fost schimbată... și au fost foarte surprinși de frumusețea ei” (Iuda, cap. 9).

„Toată slava fiicei din interiorul regelui”. Israel, furând binele de la neamuri, îl închina Domnului. Și vrei să faci invers, de exemplu: Ghedeon pentru cercei și coliere de aur și pentru lanțuri de aur care împodobesc gâtul

oameni, și alte frumuseți, obținute din robia dușmanilor învinși, a făcut pentru marele preot haine: „Fiecare să-mi dea un cercel din robia lui. Și a întins mâna și a aruncat-o jos... ”(Judecători, cap. 8).

Deci Pospf a luat în stăpânire toată țara Egiptului. Înțelepții ei nappache au scris în cifre pe care tot Israelul, sub numele de Jospfa, le-a dedicat zeului viu. Și tot ceea ce este Iosif, adică apendicele care este atașat deasupra imaginilor stricăcioase, care în chipul egiptenilor îl cer pe Iosif: „Dă sământă, să semănăm și vom trăi, nu vom muri și pământul. nu va fi goală. Dă pâine pentru vitele lor, carnea nu este nimic..."

Mi se pare că până și cea mai glorioasă figură egipteană, sfinxul, a fost transferată de Israel pentru o dedicare lui Dumnezeu. Ea îi chinuia pe cei incapabili să rezolve cea mai folositoare divinație. Și prințul lui Israel, Iefta, cu armata sa, i-a ucis pe toți bărbații lui Efraim, neputând să hotărască această cifră - urechea. "Spune" ureche ". Și n-au știut să vorbească așa, și i-au luat și i-au înjunghiat” (Judecători, cap. 12) 37.

Afanaspy. Și ce înseamnă cuvântul spa?

Iacov. Cred că este la fel ca un spic de grâu.

Afanaspy. Aud urechea, dar nu-i aud puterea.

Iacov. Cred că el este numărul celor care au sfâșiat și batut apostolii în ziua de Sabat.

Atanasie. Pe cei pe care nu ii inteleg. Nu se cuvine ca apostolii să rupă lucrurile altuia: nu este timp să-și secereze pe al tău și să se treie, dar a rupe ca ciotul este rău; da, este decent ca animalele să mănânce cereale crude. Desigur, acest vârf este o cifră.

Iacov. Fără îndoială, a chemat pentru cei șapte Kolos, care i-au apărut în spa faraonului: „II șapte Kolos au venit dintr-o singură tulpină, aleasă și bună”.

A f a π a s p y. Și îi înțeleg mai bine pe acești faraoni; dacă înțelegi ceva – spune-mi, nu mă chinui.

Iacov. Geneza septtsa38. Spune-mi, ce este, dacă nu pentru creaturile lumii, o masă de nepoliticoși nepoliticoși și fără gust? Dar când te uiți mai atent și te uiți înăuntru, atunci poți vedea că în această șapte tare și slăbită se ascunde o șapte străină, mult mai dulce, mai bogată și mai tandru decât cea exterioară; si amandoi fac o saptamana.

401

Biblioteca „Runivers”

„Și a fost seară, și a fost dimineață, o zi”. Ca și cum banii șapte ar fi un spic, iar secretul ar fi grâne; sau unul este gol, iar celălalt este plin în interior - 7 zile și 7 Kolosov.

„I-am repetat visul lui Faraon de două ori. Cu toate acestea, există un singur vis al faraonilor. „Și a fost seară, și a fost dimineață, o zi”. Cuvântul lui Dumnezeu apare ca unul, dar este auzit ca doi. „Ceea ce face Dumnezeu, i-a arătat el faraonului”.

„Chipul este una, dar două rase: goală și divină, deschisă și secretă, formativă și formată.” „Și au mâncat cele șapte spice, subțiri și subțiri de vânt, cele șapte spice, alese și pline.”

La fel ca Keith Jonah. Cu toate acestea, întunericul îl va îmbrățișa. Atanasie. Unde l-ai mintit pe ridicolul dpchpnu?

Iacov. Noaptea nu este strălucitoare, nu va fi pentru tine; musca-l bine. Ți se pare greu și crud că este lumină în cele șapte zile și pâine în urechi? Dar inima este saturata atunci cand este luminata. Aruncă o privire la discursul lui David: „Reflectat asupra noastră...” Să vedem acolo lumină și grâu împreună. „Și viața era o lumină pentru om” (Evanghelia după Ioan, cap. 1).

Gândiți-vă în spate: „Vor tânji după seară...” Când seara este foame de noapte, atunci dimineața este plină de lumină. „Voi fi împlinit mâine... Voi fi mulțumit când... înțeleg, acest vis, dar l-am văzut noaptea”. „Și acest sfeșnic este tot auriu...” Dar ce înseamnă? Îngerul din interiorul lui interpretează: „Acesta este cuvântul Domnului...” „Lampa pentru picioarele mele este legea ta...” Despre această lampă vizitează cartea (Exod, cap. 25).

Cât de mare este asemănarea, echivalența și proporția - 7 seri cu dimineți, 7 Kolosov cu kolosamp, 7 lumânări-npchpkh ramuri cu lămpi.

Seara, dimineata, zi, ochi, minge, soare. În dungile goale, dungile sunt pline de granule. În ramurile lămpii, dintr-o tulpină, sunt cercuri cu cupe, pe jumătate de lățime, umplute cu ulei, atât iluminatoare, cât și saturatoare. Acum voi spune despre acest sfeșnic cu îngerul lui Zakhary: „Cei șapte ochi ai Domnului sunt ochii Domnului, care privesc peste tot pământul. Deci există șapte lumini care luminează universul și șapte pâini care hrănesc cei 5.000.” Acesta este cuvântul Domnului...

Afanaspy. Deci Dumnezeu are doar 7 ochi? Iacov. Minți! Nu 7, ci o eternitate. 7 zile au inclus întreaga creație. Și deasupra tuturor celor șapte, slava celor veșnice strălucește - ca o singură față în șapte oglinzi și una

soarele în șapte zile și un foc în șapte lumânări și un grâne în șapte spice bune și o pecete în șapte ceară de pecetluire. „Privindu-se la tot pământul”, adică deschizând deasupra oricărei stricăciuni... „Și lumina strălucește în întuneric...”

Dacă ați observat deja că ramurile lămpii și dungile bune provin dintr-o tulpină, ceea ce nu se întâmplă niciodată în urechi simple, nu uitați că strălucirea săptămânii strălucitoare vine ca fulgerul dintr-o parcelă goală. „Toată carnea este iarbă...” - iată o tulpină pentru tine.

Aceasta înseamnă Zaharia cu un tepyu din două maslip-uri, dreapta și stânga, umbrind un sfeșnic. „Nu în tăria lucrurilor, nu în tăria, ci în duhul meu vorbește Domnul Atotputernic” (cap. 4).

„Va mânca din oameni de stânga și nu se va sătura” (Isaia).

„Voi trimite foame pe pământ” - la fel ca „vor tânji după seară...”

„Visul lui Faraon s-a repetat de două ori, după cum ar fi adevărul: cuvântul care este de la Dumnezeu” (Geneza, cap. 41).

Mestecă: de la Dumnezeu, iar restul este un vis, o umbră. Dacă toate acestea ți se par absurde, atunci ascultă-l pe Iosif însuși: „Sunt șapte spice de șapte ani buni”.

Atanasie. Deci de ce să minți? 7 ani, nu 7 zile.

Iacov. A! A! Se vede colțul tău aici? Nu te ascunde! Dumnezeu are o zi ca 1000 de ani.

Deci, mi se pare: „Spune” ureche „- înseamnă că vei sparge cuvântul lui Dumnezeu ca să nu mori”. „Eu sunt pâine de animale...” „Acest cuvânt este crud...” „Cine are urechi de auzit...” „Dacă nu asculți, sufletul tău va plânge în ascuns”.

Nu te gândești la un singur lucru: ignoranță, noapte, somn, foame, sabie, chin, moarte, iad?... „Cine ne va despărți de iubirea lui Dumnezeu”.

Aici se află sărăcia, corupția, risipa, asuprirea... Vă rog să priviți la început (cap. 15 din Ieremia).

„M-ai părăsit”, zice Domnul, „și îmi voi întinde mâna asupra ta și te voi omorî...” „Și i-am luat și i-am înjunghiat...” (Judecători, cap. 12). „Asta minte să cadă...”

Acum, întorcându-mi discursul într-un punct deliberat, vă spun că nu numai pământul cu roadele și nașterile sale, ci toate figurile cerești și pământești, căminul strămoșilor, mai ales în Egipt pentru cei înțelepți, eliminând semnificația.

din sacramentele lor, Israel s-a transferat la consacrarea Domnului și înveți din nou să furi?

„Iar Faraop și-a scos inelul din mână, l-a pus pe mâna lui Iosif și l-a îmbrăcat într-o haină stacojie și i-a pus o grivna de aur la gât și l-a pus pe al doilea car.”

„Te-ai înălțat în sus... ai primit daruri... Eu, după ce ți-am deschis comorile, i-au adus daruri: aur, Liban și smirnă.” „Regii Arabiei și Sava[39] vor aduce daruri”.

Atanasie. Nu fur, dar întreb dacă este posibil, de exemplu, aritmetică, geometrie sau...

Iacov. Profeții păgâni și-au pierdut valoarea când ceea ce s-a profețit despre universal, despre atemporal, despre fără loc, întorcându-se la particular, local și temporar, l-au transferat prinților, fiilor oamenilor. Aceasta este sursa universală a idolatriei. Peste tot cenușa s-a urcat pe carul lui Dumnezeu. Ei înșiși și-au ridicat cenușa la înălțimea Domnului. „Dormi pe care și astea pe cai...”

Plantează, dacă vrei, slujitorul elementelor, astronomia ta. Du-mă la carul eternului. „Carul lui Dumnezeu cu întunericul întunericului...”

Atanasie. Ce este eternitatea?

Iacov. Ceea ce este adevărat.

Afanaspy. Ce este adevarul?

Iacov. Ceea ce este pur, incoruptibil și unul.

Afanaspy. Ai putea fi puțin mai clar?

Iacov. Ceea ce este peste tot, întotdeauna, totul este în toate.

Atanasie. Tăiați cât mai ușor posibil.

Iacov. Ceea ce este peste tot și nicăieri.

Atanasie. Uf! Tu însuți mi-ai întunecat ochii și mai mult.

Iacov. Altfel, nu poți scăpa de el.

Afanaspy. Ei bine, de ce este înfățișat Dumnezeu în imagini?

Iacov. Și de ce vă înfățișați gândurile cu cifre de litere sau cu accente de aer?

Afanaspy. Pentru ca gândurile mele să nu fie vizibile.

Iacov. Și Dumnezeu este de o sută de mii de ori mai intim decât gândurile tale decât gândurile tale aerisite din capul tău exterioară.

Afanaspy. Amenda. Spune-mi, cine țese legături divine?

Iacov. Cele care permit.

Atanasie. Și cine permite?

Iacov. Cele care leagă.

Afanaspy. Și nu știu nici sph, nici alea.

Iacov. N-ai auzit niciodată de Jolly40 și de tovarășii săi, care au împodobit templul Domnului cu diverse arte? Run Exodus, cap. 31 sau 37. Acest prim artist a jupuit și aurit stâlpii: a turnat inele de aur, bucle de aur, cârlige de aur, nasturi, clopoței pe hainele preoțești, cupole de argint ale tabernacolului, capete de aramă la uși și așa mai departe.

Afanaspy. Se vede că Veseleple era croșetar.

Iacov. Ai uitat deja haina pe care a făcut-o Gideon? Este, desigur, la fel cu Veselelov logpon, adică cuvântul lui Dumnezeu. Adu-ți aminte de numărul tuturor jertfelor aduse Domnului de la fiii lui Israel și exclamă cu Baruc: „O, Israele, cât de mare este casa lui Dumnezeu și cât de mare este locul așezării lui: mare și fără butuc, înalt și nemăsurat. ” (cap. 3).

Toate jertfele de vulturi sunt noduri care ascund slava lui Dumnezeu înăuntru: „Să luați din primele roade din roadele țării voastre, pe care vi le dă Domnul Dumnezeu ca lot, să le puneți într-un cușer și să mergeți în locul unde Domnul Dumnezeul tău va alege, cheamă acolo Numele Lui. Și acum am dat primele roade din rodul pământului pe care mi l-ai dat” (Deuteronom, cap. 26).

„Mama lui a luat un chivot de sită, l-a uns cu lipici și smoală și a pus copilul în el și l-a așezat într-o bârnă lângă râu” (Exodul).

Dar Isaac este legat, Iosif este în lanțuri, Moise este într-o cutie, Samson este în frânghie, Daniel este într-un șanț, Ieremia este într-un buștean, Petru este în închisoare, Pavel este într-o cutie 41 - Eu cred că ei fac nu par niște noduri pentru toată lumea. „Dezlegați-l, lăsați-l să plece” (Evanghelia după Ioan, cap. 11). „Scoate-mi sufletul din închisoare”. „Din abisul pământului m-ai scos”.

Despre toți copiii evrei neinteligenti care țin în mână crengile acelei date: „Ca o întâlnire, s-a ridicat pe maluri”. Da, chiar acolo și despre el însuși, Pavel: „Suntem violenți pentru numele lui Hristos...” Dormiți nodurile, ca șerpii, se răsucesc și se împletesc unul cu celălalt, arătându-și accidental capul acolo

Unde a fost coada recent și invers. Și la fel cum două naturi: cea principală și cea inferioară, cea eternă și cea perisabilă, alcătuiesc totul, tot așa cele două imagini care alcătuiesc simbolul apar pe tot câmpul sacru, schimbând adesea locul întunericului lor în țara invadatorului. lumină, și invers, de exemplu: „Aurul acestui pământ este bun...” Aurul denotă natura eternă, pământul denotă natura perisabilă.

Să ne amintim de a treia zi de viață și să vedem că această coadă a fost recent un cap. Acolo, marea este un loc de decădere, iar uscatul este țara care aduce roade făgăduința lui Dumnezeu. „Într-un loc plin de verdeață, acolo m-a insuflat...” „Au fost înfundați ca tabla în apă din belșug” (Exodul).

Balena, în comparație cu marea, este o figură a înțelepciunii lui Dumnezeu care plutește deasupra putregaiului elementar. „Și duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apei”. „Și fierul a plutit” (2 Regi, cap. 6, v. 6).

„Domnul, Dumnezeul tău, te duce într-o țară bună... într-o țară de grâu... într-o țară în care sunt pietre și fier și din munți sapi aramă” (Deuteronom, cap. 8).

Dar apa scoasă de Moise din piatră și de Samson din falca măgarului42 semnifică eternitatea. Piatra și falca sunt cenușa decăderii. Uitați-vă la piatra fără mâini a lui Daniel 43 cu un munte și veți vedea că piatra este camera luminii Cuvântului lui Dumnezeu, iar muntele este un pat de carne și sânge. Dar acest șarpe și-a întors brusc capul spre coadă, dacă ridici ochii spre piatra din naștere și spre piatra cavernei, către cel înviat și către mormânt. Uneori, capul și coada lui într-un loc, de parcă țineau coada în gură, devin un inel. Uită-te la a doua zi de viață. „În mijlocul apei și apei... apă și apă...”

Și lui David îi este sete de această apă, a neglijat una. „Cine îmi va da apă să beau din groapa care este în Betleem” (2 Samuel, cap. 23).

Uneori, sulurile acestui șarpe sunt foarte asemănătoare între ele, de exemplu: Moise pune un copac în apă, Elisei - sare, constructori de corăbii - Iona, înaintemergător - Hristos.

„Cei ce se coboară în mare... făcând lucrări în apele multora...” Și Daniel aruncă sabia în gura balaurului sau a șarpelui cel mare. Această minge a fost amestecată din rășină, grăsime și val.

Sorbiți trei peceți din spiritul înțelepciunii lui Dumnezeu. Mana care cade deasupra suprafeței pământului este ca pelele de zăpadă, iar zăpada este ca o lână. .„Dându-și zăpada, ca în

Oft... "" Lumea care îți pune limitele și saturează grăsimea grâului... "

Este imprimat într-un pachet de copaci parfumați cu rășină: „Cum se alege mirul, emite un parfum” (Sirah). Acolo unde Biblia este teribilă și periculoasă, până când acest șarpe cu șapte capete se demnează să-și arunce pastila în fălcile apelor de munte care varsă. „Cel ce-și trimite cuvântul pe pământ...” „Hainele lui sunt albe ca zăpada și părul capului său este curat ca un val...” (Daniel). Atunci flăcăul va conduce acest asp. „Iată templele voastre” (Daniel).

Uite cum bate si joaca acest sarpe! Mare și balenă, balenă și Iona, Iona și dovleac. Marea în raționamentul balenei este nimic; iar balena din argumentul lui Iona este un pustiu. Iona cu privirea de dovleac răcind capul, dar dovleacul cu privirea slavei eterne nu este nimic.

„Te vei juca cu el?... Vei extrage șarpele cu o undiță? Sau îi vei pune un inel în nări...” (Iov, cap. 40). Acest șarpe ține în gură întregul Iordan. Și pe un ochi al lui Dumnezeu, ca pe o momeală, se va lua. Toți înotătorii de coadă și toate corăbiile de pescuit nu-și vor ridica capul: „Creat pentru a fi reproșat...” (Iov, cap. 40). „Acest șarpe, tu l-ai creat...”

„Ei îl vor certa, îl vor ocară și îl vor scuipa...” (Luca).

Același lucru se argumentează despre peștele Tovipnaya cu ficatul și inima; despre un pește scos de undița lui Petru, cu o monedă înăuntru; despre peștele binecuvântat de Hristos. "Ma duc sa pescuiesc..."

Acest șarpe îndoaie și aici astfel de mănunchiuri: apa și chivotul, chivotul și Noe, Noe și porumbelul, porumbelul și ochiul, ochiul și vârfurile munților, vârful veșniciei. „Să urcasem pe muntele repezirilor...” (Iov, cap. 4). „Patul lui este mai ascuțit decât vârful...” (Iov, cap. 41).

La fel și aici: Sodoma și focul, focul și fumul, fumul și duhul, duhul și tămâia; iar Lot înseamnă parfum. „Se va ridica fum cu mânia lui...” „Lucrând din greu, să dăm foc cetăţii...” „Am văzut fum urcându-se din cetate la cer” (Călugăriţă, cap. 8). „Duhul, apa și sângele și cei trei sunt una” (epistola lui Ioan).

Aceleași șuruburi, sau izvptiya zmpipy, și aici: Israel și neamurile. Israel și cortul, cortul și măsura lui, alcătuind în mod miraculos în toate părțile o sumă zecimală. În cele din urmă, întreg tabernacolul este nimic.

După aspectul măruntaielor ei, aceasta este: mană, o lampă, pâini și așa mai departe. Și asta din nou nu este nimic. Cu o privire a slavei lui Dumnezeu, strălucind în acest întuneric: „Cerul cerului nu te mulțumește...”

Atanasie. Îmi întuneci complet mintea cu șuruburile tale; spune-mi numai, care ai calculat suma zecimală în părți ale cortului și în măsura și în numărul acestuia?

Iacov. Tabernacol de zece opons - iată o duzină în bucăți! Lungimea fiecărei opona este de 28 de coți - adică o duzină: 2 și 8. În toate oponele sunt 280 de coți. Aici la numărul de coți, ca și în longitudine, o duzină: 2 și 8! Lățimea fiecărei opune este de 4 coți, iar în toți 40, aruncați în conturile 1, 2, 3, 4 și 10 vor ieși, iar 4 ... 40 ... și 400 în aceeași proporție sunt cele esență.

Atanasie. Iată mai multe cârlige! Ei se apropie oarecum de civilii noștri.

Iacov. Măsura și numărul sunt întotdeauna divine. „Sub spatele lor era înălțimea lor...” (Ezechiel).

„Spune-mi, Doamne, sfârşitul meu şi numărul zilelor mele”.

„Numără-ți gospodăria”. „Mi-am ridicat ochii și văd: și iată un om, cu o frânghie în mâna lui...” (Zaharia, cap. 2).

Întreaga Biblie este un nod și un lanț de noduri. Toate într-un singur nod și în întunericul întunericului nodurilor, în același loc tot acest paradis a fost sădit de Domnul Dumnezeu în Eden, în răsărit44.

„Mare va fi slava acestui templu, cel din urmă este mai mare decât cel dintâi”, spune Domnul (Haghei, cap. 2).

Eden înseamnă un paradis al dulciurilor, o grădină de plăcere. Ce fel de prostie este paradisul în Eden? O grădină într-o grădină?

Toată această pădure este un castron de trandafiri ascuțiți de câine. Trageți, dezlegați și mâncați din pomul vieții. „Pomul vieții în mijlocul paradisului...” „Este numele lui...” „Laringele este dulceața lui...” „Și au mers prin pustie până la Hebron” (Numeri, cap. 13).).

Hebron este un oraș de munte, ceea ce înseamnă prietenie. Prin desișul acestor noduri umblă înțelepciunea nevăzută a lui Dumnezeu. Iată un afluent: „Nu cunosc urma unui vultur care se învârte prin aer și calea unui șarpe care se târăște peste pietre...” (cap. 30). „Cei ce umblă în Paradis au auzit glasul Domnului Dumnezeu…”

Ultima voce sau cuvânt respiră un simbol sau depinde de el. De exemplu: „Îl vei vedea acolo...”, adică pe un munte, deasupra unui munte, deasupra elementelor. „Mai înțelept

vupte, și nu pământești... "" Acolo se vor urca genunchii, genunchii Domnului... "" Acolo voi ridica cornul lui David... "Fiecare pereche de imagini este două, două. „Totul este pur, unul împotriva unu” (Sirah, cap. 42). „Un singur Domn Dumnezeu, doi vulturi...” „Doi, doi au intrat pe Noe în corabie...”

Și dacă te gândești bine, atunci fiecare imagine este trei, adică simplă, formativă și formată, de exemplu: pâine simplă, pâine formativă și pâine îngerească. „Omul nu va trăi numai cu pâine...”

Grupul este simplu, formativ și distractiv. „Vppo bucură inima unui om...” „A băut sângele ciorchinilor - vin...”

Cerul este simplu, formând cerul cerurilor. Căci cercul din roată este soarele în soare. „Raiul cerului cu Domnul”. Și mă gândesc: în somn, afluxul spune: „Aplică-ți urechea la cuvintele înțelepților... da, înțelegi cât de amabili sunt. Îți scrii ph de trei ori... (pe inimă), dacă vrei sfaturi de sens și rațiune” (cap. 22).

Cu toate acestea, amintiți-vă de granița dintre oraș și oraș, legalizată de Moise45. Cele două imagini sunt ca două orașe locuite. Nu mai uitați asta: „În ce pământ locuiește lumina? Care este locul întunericului? Dacă mă duci în limite (terminus) n. „Dacă știi căile de ph?” „Unde erai când ai întemeiat pământul?” „Cine i-a pus măsurile? Știi?" „Clădiți-mi, dacă cunoașteți mintea (pământului)...” (Iov, cap. 38).

Atanasie. Am obosit să vă ascult nodurile de asamblare. Iacov. Adu-ți aminte de corturile lui Israel, de grădinile lui Solomon. „Ridică-te, miazănoapte, și vino, miazăzi...” „Duhul încearcă totul și adâncurile lui Dumnezeu...” Dintr-un astfel de tufiș, Ioel a străpuns capul Spsarei cu un țeapă (Judecători, cap. 14, v. 21) .

Acesta a fost Iuda, fiul lui Iacov. „Cel care își leagă armăsarul de viță”... Se leagă de cel ticălos? .. „Eu sunt vița...”

Uită-te, poate, la Joshua cu Caleb. Nu vezi ce comoară poartă acești oameni? Un buchet bogat este legat din țara lui Dumnezeu pe dryu-ke, cu excepția shppki (trandafiri de câmp) și smochine. Câte boabe de struguri, câte bile, câte bile, câte noduri cuprinzând cea mai dulce zeață a zeității, bucurând inima, la care învățătorul ceresc ospătează cu ucenicii săi. „Sângele meu adormit...” „Ei au băut și s-au îmbătat cu el” (Geneza, cap. 43).

Cât despre cei care rezolvă aceste divinații divine, amintiți-vă de Daniel și Iosif, care rezolvă vise. „Dumnezeul expresiei lor nu este” (Geneza, cap. 40). „Cine vorbește visează și vestește lucruri ascunse și nu îngăduie alianțe” (Daniel, cap. 5).

Adu-ți aminte de Maria, logodnica, care aude glasul unui înger al lui Dumnezeu în somn, adu-ți aminte de Moise, care L-a văzut pe Dumnezeu în întuneric.

Amintiți-vă că Avraam a împărțit vitele în jumătate înaintea Domnului (Geneza, cap. 15). „Când soarele apune, groaza cade asupra lui Avraam”.

Împărțirea și rezolvarea înseamnă același lucru.

Așa a fost Abel, care a adus Domnului întâiul născut și grăsimea oilor, și fața nu a căzut, ci, ridicând ochii, a văzut ziua Domnului.

Așa a fost cel: „Dinții lui sunt mai albi decât laptele...”

Îți amintești care profet a mâncat sulul amar? Dar unde era dulce când a mestecat până la capăt. „Rămăsul este Dumnezeu”. „Te-ai deschis pentru bebeluși...” „Rămâne pentru bebeluși...”

Dar toți profeții strigă: „Am văzut, am văzut...” Adu-ți aminte de Samson, frânghiile și leul care se sfâșie, găsind comestibil în otrăvitor și dulce în tare. „Voi fi mulțumit când îmi vei apărea în slava ta.”

Adu-ți aminte că David a smuls oile din gura leilor și urșilor. Acesta este de la Goliat, iar Judith scoate săbii din teaca lui Holofern46. „Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu, mai ascuțit decât orice sabie...”

Eanea, fiul lui Iodaev, a ucis un leu, a scos o suliță din mâinile unui egiptean: „Și l-a ucis cu sulița” (2 Regi, cap. 23)

Cine a distrus cetățile Ierihon și Gaia?

Cine a dizolvat miliția străinilor și a adus lui David apă din șanțul Betleemului? „Îmbrăcă-te cu slava Ta, Ierusalime, cetate sfântă... Dezbrăcă-ți legăturile gâtului, fiica robii a Sionului” (Isapya, cap. 52).

Gândește-te, unde este cel care bate pe treier? Și kivotul Domnului se rostogolește la el pe o căruță cu boi: „Strălucire, Ierusalime...” „Fericiți grânarele tale...” (Deuteronom, cap. 28). „Binecuvântează, Doamne, casa lui Avezdarov...” (2 Regi, 6).

Vezi ce face soțul lui Rufin Boaz? Slujnicele lui seceră și tricotează snopi, iar el bate tulpinile de cereale.

Dar. „Acesta este orzul care suflă pe aria în această noapte” (Rut, cap. 3). „Și rupând-o, le dă. Li s-au deschis ochii”.

Atanasie. Am citit despre toate spx, dar nu sunt date să citească. Dificil.

Iacov. Ascultă, așadar, cei mai noi țesători de piele și pescari care țesesc plase, iată-le: „Dacă legi pe pământ, vor fi legați în rai...” Nu împletesc niciodată noduri pentru ca toată simplitatea ochiului porumbelului să nu fie ascunsă. înăuntru, și nu permit niciodată ghicirii să nu scoată inelul celei mai dulci miere și fagurele eternității.

„De la cel ce mănâncă din mâncare, și de la cel tare va veni dulce. Și mănâncă vechiul și vechiul vechiului. Beniamin este un lup, un prădător, mănâncă devreme și chiar seara va da mâncare ”(Facere, cap. 49). „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i-a fost imputat în adevăr (tot este scris).”

Și semne pentru cei care au crezut aceasta... limbi noi vor proclama... vor lua șerpi.

Și zicând acestea, a suflat și le-a zis: „Luați duhul sfânt! Cui ierți păcatele, vor fi iertate, iar cui îi ții, ei se țin.

Atanasie. Lasă această conversație să aibă un nume: Inelul.

Biblioteca „Runivers”

O DISCUȚIE NUMITĂ ALFABET, SAU PRIMER AL LUMII1

Cântecul 2

compus în 1761 despre faptul că sfârșitul vieții noastre este lumea și Dumnezeu este conducătorul acesteia și despre diversitatea umană

O, viața este fără griji! O, pace dragă!

Îmi ești cel mai drag dintre toate lucrurile.

Busola mea te privește peste tot.

Tu ești marginea și portul vieții mele.

Mie singur pe lume îmi place tăcerea:

II cale senină, fără glorie.

Aceasta este măsura mea în viață este principalul lucru.

Lasă-mi busolele să se termine aici!

Tu, Dumnezeul sfânt al secolelor, creatorul, Afirmă spa pe care tu însuți l-ai creat.

Când poți, totul într-un final bun Deci să ajungi ca oțelul la un magnet.

Dacă nu îmi vede dreapta ochiul,

Tu, tată, învățește-mă aici.

Vedeți ființe umane, stând sus, O astfel de varietate de opinii este un amestec nenumărat.

Unul în răsărit, cei de seara pe uscat Navigand spre fericire de pe toate pânzele.

Un altul în țara de la miezul nopții vede paradisul,

Un altul și-a deschis drumul la prânz.

Unul spune: „Iată cineva care cosește!”

Iar celălalt argumentează: „Cineva îi tunde părul!” Altul: „Căruța are cinci țăruși”, spune el.

Spune-mi, ce fel de diavol ne biciuie un asemenea gând?

Tnvcni portum Jesuin. Sago, munde, valet! M-a asezat jactastis. Nune mihi certa quies3.

Adio, inundație naturală! - Porumbelul lui Noah transmitea. - Mă voi odihni pe dealurile veșniciei, căpătând o ramură de fericire.

Milostivului suveran Vladimir Stepanovici, Onorul său Teviașov

Majestatea Voastra!

O „Conversație” a venit deja la tine4. Deci fratele celui dintâi te-a găsit. Când mă favorizați, acceptați cu bunăvoință acest lucru și puneți perechea frățească în fața celui mai drag părinte, ca o imagine și amintire a respectului meu zelos. În ambele nappsano este ceea ce se spune în conversațiile cu prietenii locali. Opp și persoanele care vorbesc sunt plasate în ambele. Primele experiențe cu David cercurile cerești, spunând gloria celor veșnici: „El și-a adus aminte de anii veșnici...” - și este numit „Inelul”, iar al doilea, recunoscând începutul fără început de la începuturile ușoare, ca și cum din alfabet, îl încurajează pe Dumnezeu să-l urmeze și este numit „Primer”. Cuvântul cel mai vechi este acesta: ΓνcШ σεαυτόν, nosce te ipsum - „Cunoaște-te pe tine însuți” 5. II acum este în gura tuturor, dar nu în gustul multora a. Cred că capul acestui cuvânt a fost înțeleptul antic Thales. Eu cred. Cine găsește și iubește ceva, atunci poate fi al lui, dar adevărul este fără început. Plutarh6 scrie că pe Templul lui Apollo din Delphi era scris: „Cunoaște-te pe tine însuți”. Vechii egipteni țineau cu mare stima cuvântul spa. Ce înseamnă sfinxul este explicat în prima „Conversație”7. Numele său înseamnă legătură sau nod. Ghicirea acestui ciudat ascundea aceeași putere: „Cunoaște-te pe tine însuți”. Nu dezlegați acest nod a fost o moarte dureroasă, uciderea sufletului, privarea de pace. Pentru aceasta, egiptenii acestui ciudat al statuii au fost aprovizionați de-a lungul străzilor, astfel încât, asemenea numeroaselor oglinzi, pătrunzând în ochii peste tot, această cunoaștere de sine stătătoare, ascunzând nodul, a fost adusă în memorie.

Descendenții lui ph nu erau așa. Capul înțelepciunii a fost luat de la nph; cea mai mare parte a divinului a căzut; a ramas

a Cea mai dulce boabe sau cereale, deși fără gust în gură până la mestecat. Micut ca grânul, acest cuvânt ascunde gustul înalt. cred ca etc.

una de artă cu magie fizică și superstiție. Monumentul, beat de cele mai utile sfaturi pentru toata lumea, s-a transformat intr-un idol, avand gura si nevorbind, ci doar impodobind strazile, si parca un izvor s-ar fi nascut intr-o balta.

Astfel, toate misterele teologice se transformă în prostii ridicole și povești superstițioase. Pe vremea lui Avraam filistenii au făcut asta, dar acum cei care nu se cunosc pe ei înșiși și pe Dumnezeu o fac. În întunericul divin al cărților lui Moise, de aproape 20 de ori există un spe: „Fii atent la tine însuți”, „Fii atent la tine însuți” — și în loc de cheia tuturor, este prezentat același lucru care „cunoaște-te pe tine însuți”.

Și nu este de mirare că vechii egipteni, evrei și eleni veneau foarte mult acest cuvânt. A cunoaște ceva din cunoașterea de sine intră în suflet lumina cunoașterii lui Dumnezeu și odată cu ea calea fericirii păcii. Ce este o busolă într-o corabie, Dumnezeu este într-un om. Săgeata busolei din inima navei este limbajul secret, legea, capul, ochiul și împărăția navei.

Biblia mai este numită și săgeată, ca umbra înscrisă a legii eterne și a întunericului lui Dumnezeu. Nu acel expert în navă pentru mine, care a citit și măsurat cabinele și frânghiile, dar care a cunoscut puterea și natura navei; îi înțelege drumul și toate sensurile giratorii.

Și ce este Dumnezeu, dacă nu un cap veșnic și o lege secretă în creaturi? Pavel spune adevărul: „Există o lege spirituală”.

Dar ce este această lege dacă nu posedă natura dominantă, care este numită de strămoșii părinți: Τριγήλιος μονάς καί φύσις - „unitatea și natura cu trei soare”. O unitate de dormit este capul tuturor, dar ea însăși este fără început, nici după timp, nici după loc, nici după sex, nici după nume.

Această mamă și tată îi răspunde lui Moise că numele ei nu este. Cine îmi caută numele nu-mi vede firea. Numele și natura mea sunt aceleași: „Sunt”. Eu sunt cel care este pretutindeni, mereu, în toate, și nu mă poți vedea, dar totul este vizibil și nu există nimic. „Carnea nu este nimic...” Eu sunt pomul vieții și orice altceva este umbra mea. II nu degeaba grecii au aplicat acest cuvânt ambelor sexe - Și nu fără motiv unii creștini dau un nume unui bărbat cu un bărbat și o femeie, de exemplu: Jozef-Marpya. Aici-το arată ascuțit cuvânt pavlovian: „Nici bărbat, nici femeie

piele... „Așadar, nu un Narcis frumos, Nu un palmist și nu anatomie, dar care a văzut în interiorul său punctul principal al mașinii - Împărăția lui Dumnezeu - acesta s-a recunoscut, umblând în morții vii, în întuneric. lumină, ca un diamant în noroi și cum soția Evangheliei imperială în așternut. „Bucură-te cu mine...” Acesta a recunoscut cu siguranță persoana și se poate lăuda: „Cunosc persoana”.

Iată câteva notabile pentru tine:

Avraam: „Am văzut și m-am bucurat”.

Călugărița: „Am văzut un bărbat în picioare”.

Iov: „Acum te-a văzut ochiul meu”.

David: „Mi-a ridicat ochii spre munte”.

Isaia: „I-am văzut slava”.

Daniel: „L-am văzut pe acest soț singur”.

Zaharia: „Mi-am ridicat ochii și am văzut și iată omul și în mâna lui...”

Iată încă o duzină. Uită-te la Muntele Galileea!

11 Apostoli: „Cei ce l-au văzut s-au închinat...” Și Ștefan: „Văd că cerurile sunt deschise...” Și precum „ochii lui înțelepți sunt la capul lui”, așa sunt „ochii nebunilor la capete”. al Pamantului."

Puteți observa din fața unei persoane, dar nu și din talpă. – Îmi vor ține călcâiul.

Câți oameni pot spune: „Te pleci, nu-l cunoști”. Despre toate acestea înseamnă târâre, este scris: „O să-i veți păzi călcâiul”. Întreaga Biblie respiră acest gust: „Cunoaște-te pe tine însuți”.

Este Dumnezeu numai în om? În nici un caz! Dar cel care e orb acasă este și la petrecere și, neavând-o în sine, nu va găsi gust nici în mâncare. Și atunci te poți aventura cu îndrăzneală în adâncurile Bibliei alături de cei care ascultă vântul și marea.

A-l cunoaște este un simț al înțelepciunii. Iubirea și ascultarea este spiritul credinței și al pieței.

Îndrumarea naturii binecuvântate îl învinovățește pe Cato din Cicero pentru toată înțelepciunea sa. Dar cheia acestei camere este aceasta: „Fii atent la tine însuți”. Cu cât cineva se recunoaște mai mult, cu atât se ridică mai sus în Sionul lumii.

Nu există cale mai ușoară de a-L urma pe Dumnezeu decât în mâncare, în prietenie, în rang. Aici elevul poate urca și locuri abrupte, atâta

timp cât se împlinește: „Voi pune px-ul dificil în cel neted”. Și vă doresc pdt din putere în putere! Jumătate a făcut, cine a început bine.

Voi încheia discursul iubitului meu Thales cu cuvântul: Αρχήν απάντων καί τέλος ποιεί &εόν - „Fii Dumnezeu în tot ceea ce începi și în care sfârșești”.

Și voi, dragă domnule,

Umilul slujitor al onoarei voastre, iubitor al sfintei Biblii, Grigory Skovoroda.

1775, 1 ianuarie, la Liptsy.

BAZA

„Sunt alfa și omega” (Apocalipsa).

„Ascultă, Israele, ascultă-te pe tine însuți, ascultă-te pe tine însuți” (Moise).

„Cei care se cunosc pe sine sunt înțelepți” (Proverbe).

„Dacă nu te recunoști... ieși afară” (Cântarea Cântărilor).

„Cunoaște-te pe tine însuți...” (Thales).

Conversație prietenoasă despre liniștea sufletească

Persoane: Athanasius, Yakov, Longin, Ermolai, Grigory

Grigore. Slavă Domnului, conversația noastră s-a adunat! Ce se aude? Sunt ceva noutăți?

Iacov. A fost un incendiu ieri. Am avut șansa să vizitez și să atac o bandă de oameni de știință.

Lung în. A fost un incendiu?

Iacov. Cu sticle și pahare, s-a aprins o dispută cumplită. Un altul numit mecanic; o altă chimie lăudată; o altă geometrie gratificată; altul a cusut fericirea umană științei medicale; altul cu cântece laudative a încununat istoria; o altă gramatică exaltată cu limbi; celălalt este politica cu circulație. Apoi a fost o dispută despre care mâncare este mai sănătoasă, care vin este mai sănătos. În cele din urmă, flacăra însăși a urlit despre motivul care a distrus Republica Ateniană, mama fertilă a oamenilor învățați. Mulți au mințit despre zeița Minerva, căreia i-a fost dedicat orașul Atena8. Totuși, nu am putut înțelege nimic și nu știu de ce nu am simțit niciun gust. Și în cartea mea bună, pe care o port mereu cu mine, am citit recent:

că fericirea nu vine din științe, nu din rânduri, nu din bogăție, ci depinde numai de acolo, pentru a se preda de bunăvoie voinței lui Dumnezeu. Numai spa poate calma sufletul.

Grigore. Cum se numesc acei oameni de știință?

Iacov. Primul Nabal, al doilea Somias, al treilea Pifi-kov9, oamenii sunt învățați glorios, dar pe ceilalți nu îi cunosc.

G r i g o r i j. Cum ai putut să nu înțelegi nimic?

Iacov. Acesta este ceea ce mă minunez de mine. Știu un singur lucru, că nu m-a chemat să ascult deloc.

Grigore. Au vorbit despre Minerva fără Minerva? Așa că haideți să vorbim singuri despre lumea noastră cea mai prețioasă într-un mod incontestabil și prietenos. Să descompunem câteva cuvinte spe: „Predați-vă voinței lui Dumnezeu”. Iar firea noastră fericită, mama noastră inimă, nu ne va lăsa pe noi, iubiții ei, călăuzindu-ne întreaga conversație. Amintește-ți cuvântul spe pe care l-am spus: „Cu cât cineva este mai de acord cu Dumnezeu, cu atât mai pașnic și mai fericit”. Aceasta înseamnă: „a trăi prin natură”. Cine nu spune asta: să trăim conform naturii? Dar această greșeală este calea tuturor distrugerii, dacă cineva, amestecând natura sclavă și stăpână într-o singură identitate, în loc de clarvăzător sau divin, alege natura bestială și oarbă ca ghid. Aceasta este răutatea nativă, necunoașterea lui Dumnezeu, calea necunoscută a păcii, calea nenorocirii care duce la împărăția întunericului, la locuința spiritelor neliniștite.

Tocmai acest cuvânt – nenorocire – s-a născut de acolo, că un om înșelat, urmând călăuzirea unei naturi oarbe, i-a apucat coada, clătinând din cap sau acea parte cea mai înaltă: „Tu ești o parte din mine, Doamne”. Cât de mult datorăm materialul Bpblpp-ului nostru? Ea ne pune constant în urechi o altă natură certă mai înaltă, numind-o începutul, ochiul, tatăl, cel puternic, Domnul, regele, îngerul sfatului, spiritul suveran, frica de călăuză, persoana a doua. , lumină, bucurie, bucurie, pace și așa mai departe. În câte locuri ne strigă: „Ascultă-te pe tine”. „Fii atent la tine...” „Intră în templul tău...” „Întoarce-te în casa ta”. „Duhul lui Dumnezeu locuiește în tine”. „Al doilea om este Domnul din ceruri...” Și cântați, adică să vestiți Evanghelia păcii, să vestiți calea fericirii, să deschideți porțile prosperității, să deschideți ochiul care călăuzește în toate și face nu dormi, pentru ca, cu toată sârguința, fiecare, ascultând de valul secret al spiritului binecuvântat din sine, să poată primi în fiecare învățătură, iluminare, curaj și împlinire.

propria lui afacere, și fără permisiunea lui, cel mai meschin, nu începe acțiune și nu face cel mai mic pas. Ferice de cel ce trăiește după voința unui spirit bun! „Domnul va fi în toate căile tale”. Bietul

suflet, condus de poftele lui! „Calea celor răi s-a pierdut”. Pridvorul din față și vestibulul, care duc la distrugere, și modul inițial, ca un text care ne învață să fim adversari lui Dumnezeu, este dormitul:

A. Intră într-un deveni non-nativ.

B. Poziționați o poziție contrară naturii.

B. Învață pentru ce nu te-ai născut.

G. Fii prieten cu ritmul, cui nu se naste.

Aceste căi sunt calea nativă a nenorocirii.

Atanasie. Dacă cineva s-a născut să fure?

Grigore. Pleacă de aici! Cuvântul meu se referă doar la suflete filantropice, ranguri onorabile și providență binecuvântată a generațiilor, pe care legea lui Dumnezeu și a omului nu le va alunga din conviețuire, ci ele alcătuiesc o biserică rodnică, ca să spunem mai limpede, o grădină a societății, la fel ca părțile ei. mașină de ceas. În acel moment, continuă să curgă decent, când fiecare membru nu este doar amabil, ci trimite și o parte asemănătoare cu sine care s-a răspândit în componența biroului. Și asta înseamnă să fii fericit, să te cunoști pe tine însuți, sau să-ți cunoști natura, să-ți asumi partea și să rămâi cu o parte care este înrudită cu tine, dintr-o funcție universală. Pozițiile de somn de participare sunt o binefacere și un serviciu. Și nu este de mirare că printre vechii romani, atât oficiul, cât și binefacerea erau desemnate prin acest cuvânt - officium. Cel mai bun suflet trăiește cu atât mai neliniștit și nefericit, cu atât o poziție mai importantă pe care o poartă, dacă nu se naște în ea. Și cum să nu fie nefericită dacă a pierdut această comoară, cea mai dragă din întreaga lume: „Bucuria inimii este viața unui bărbat și bucuria unui soț (este) viață lungă”? (Sirah). Cum să nu pierzi, dacă în loc de servicii jignesc prietenii și rudele, apropiate și îndepărtate, omogene și străine? Cum să nu jignești dacă aduce rău societății? Cum să nu rănești dacă este rău să duci poziția? Cât de rău este dacă nu există diligență persistentă și muncă neobosită? Unde se va naște munca dacă nu există vânătoare și sârguință? Unde poți găsi vânătoare fără natură? Natura este cauza originală a tuturor și arcul autopropulsat. Ea este mama vânătorii.

Vânătoarea este aprinsă, înclinație și mișcare. Vânătoarea este mai puternică decât robia, conform proverbului. Ea aspiră la muncă și se bucură de PM, ca fiu al unui svom. Munca este o mișcare vie și vigilentă a întregii mașini, atâta timp cât dă naștere unei fapte perfecte, țesând o coroană de bucurie pentru creatorul ei. Pe scurt, natura înflamează munca și întărește în muncă, făcând munca dulce.

Și ce este natura adormită, dacă nu acel spirit binecuvântat din om, despre care Dumnezeu i-a vorbit lui Moise: „Iată, trimit pe îngerul meu înaintea mincinosului tău... Fii atent la tine și ascultă-i. El nu se

va îndoi, căci numele meu este asupra lui.” Există o mare faptă: „Numele meu este pe ea”. Numele lui Dumnezeu și natura lui sunt aceleași. Togo radp ordonă să se adâncească în sine și să facă poze cu acest mentor, care arată clar tot ce este necesar. Din câte poți ghici, acesta este cel care spune: „Fără mine nu poți face nimic”. II spe, adică intră fericit în rangul cu Dumnezeu, atunci când o persoană, nu după propriile sale capricii și nu după sfatul altora, ci, după ce a pătruns în sine și a ascultat de duhul sfânt care trăiește înăuntru și chemându-l, urmându-i val secret, este acceptat și aderă la acea funcție, pentru care s-a născut în lume, este predestinat celor mai înalte.

Nu este împlinirea naturii divine esențiale pretutindeni? Ea există în fiecare persoană. Există în tine și cu tine. Ce face? Ascultă-l pe Solomon: „Duhul tău nepieritor este în toată lumea. Pe cei ce greșesc și păcătuiești la fel, adu-ți aminte, învățând, dar s-au schimbat de la răutate, ei cred în Tine, Doamne. Știi că natura binecuvântată care trăiește în tine îți guvernează natura ca vitele. Natura oarbă adormită ești tu însuți, cu mofturile tale. II semnificație specială: „Împărăția lui Dumnezeu este în tine”. Nu greșește și te va conduce într-un mod mai bun, înțelegi, la ce te-ai născut, astfel încât să fii de folos pentru tine și pentru frații tăi, mai degrabă decât sfaturile altora și propriile aspirații, despre care este scris : „Vrăjmașii unui om sunt casa lui”. Acum uită-te în jur, de ce te grăbești? Unde se va duce sălbăticia ta? De ce iei o poziție, fără să știi dacă vei fi fericit în ea? Cum poți să o trimiți cu succes, nu către ea născută? Cine poate semna că această mâncare bună va fi în favoarea stomacului tău? Nu ar fi mai bine să te întrebi singur despre asta? Treci peste tine.

Cunoaste-te. Ascultă-te pe tine însuți și ascultă-l pe Domnul tău. Îți ai regele, tatăl și mentorul tău. Fii atent la tine, caută-l și ascultă-l. El singur știe ce este asemănător cu tine, adică util. El însuși va duce la asta, va aprinde vânătoarea, zakurashpt să lucreze, vă va încununa capul cu un sfârșit și binecuvântare. Te rog, prietene, nu începe nimic fără acest rege în viața ta! Este o minune că până acum cuvintele nu te pot atinge: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”. Caută și ziua și noaptea, strigă: „Să vină împărăția ta”. Și fără aceasta, scuipă pe toate faptele tale, oricât de bune și glorioase ar fi. Totul pentru tine este mâncare subțire care nu are legătură, chiar dacă este regală. Oh! Unde mă vei găsi bărbat, astfel încât, alegând să devin, să spună: „Să se facă voia Ta!” Acest părinte ceresc, conducându-ne după voia sa sfântă la ceea ce a născut păstorul, el însuși și cu sfaturi ne întărește inima, trimițându-i zilnic, ca hrana, în sufletul nostru. Și atunci munca biroului nostru are esența și forța ei. Dacă împărăția lui Dumnezeu te-a cuprins deja, uită-te la ea și îngroziți-vă. Cere-ți iertarea datoriilor pentru că, furând cea mai înaltă putere, ți-ai condus până acum viața după sfatul firii tale oarbe, nu după îndrumarea firii regale. Acesta este pskushenpe nativ, înțelegeți, chinul vostru, născut din spiritul rău, care domnește în natura ta bestială.

Nu crede pe nimeni, ca și cum depinde de voința noastră să alegem o funcție sau un birou. Cel ceresc domnește peste regatul uman și binecuvântat este următorul rege adevărat. Aceasta înseamnă să fii în Împărăția lui Dumnezeu și într-o țară fericită de pace solidă.

Acum mi-a venit în minte melancolia, plictiseala, întristarea în mijlocul abundenței chinuite. Somn ei cer lui Dumnezeu bogăție, și nu plăcere, o masă magnifică, dar nu gust, un pat moale, dar nu cer un vis dulce, haine delicate, nu curaj din inimă, rang și nu cel mai dulce Caesar Titus al lui. distracție 10: „O, prietenii mei! Am pierdut o zi... „O, prietene! Nu cere ploaia, dupa proverb, cere recolta: se intampla ca si ploaia sa dauneze rodirii.

Yermolai. Și mi-am amintit de acei chestionatori ai acestei epoci: „Știința teologică, pentru ce este? Nu sunt preot sau călugăr...” E ca și cum mântuirea spirituală nu este necesară pentru toată lumea și ca și cum mântuirea și liniștea sufletească nu sunt aceeași.

Iacov. Și nu pot fi chiar surprins de mulțimea teribilă a celor care păcătuiesc împotriva acestei legi divine scrise în secret.

Nu vei găsi nicăieri un suflet atât de ticălos care să nu se bucure nici astăzi să urce la cel mai înalt rang, fără să discute câtuși de puțin despre afinitatea lui. Această ignoranță a împărăției lui Dumnezeu a întunecat toate inimile. Fără îndoială, ei sunt siguri că fericirea noastră este legată de un fel de rang sau statut, deși au auzit de o sută de ori despre împărăția lui Dumnezeu, care, dacă cineva a găsit și a ascultat, luând un rang firesc, totul. altceva care este necesar se adaugă cu ușurință la el. Și fără aceasta, titlul nu este un titlu. Și cum poate exista un titlu dacă nu sunt chemat la el de împărăția de sus? Cum se numește, dacă nu s-a născut pentru asta? Împărăția lui Dumnezeu este prezentă pretutindeni, iar fericirea trăiește în orice fel, dacă intri în ea pentru călăuzirea creatorului tău, care te-a adus în această lume pentru același lucru, iar un păstor, o oaie sau un porci cu natură păstor este un păstor. o sută de ori mai binecuvântat decât un preot, luptă împotriva lui Dumnezeu având 11.

De ce agricultura arabilă ni se pare atât de ticăloasă încât toți o evităm? Fericit este cel care s-a născut la medicină, la inginerie 12, la arhitectură, la cărți... Îi binecuvântez și îi felicit, binecuvântați ca școală naturală (adică: lenevie, exercițiu). Mă bucur dacă eu însumi sunt într-una din aceste științe, dacă asta ar fi cu Dumnezeu, practic.

Dar de ce fermierul este mai nefericit dacă ara pământul cu natura? Mărturisesc, prieteni, înaintea lui Dumnezeu și înaintea voastră, că chiar în momentul în care vă vorbesc, îmi voi abandona starea actuală, deși am îmbătrânit în ea, și voi deveni ultimul olar, în curând întrucât simt că am fost până acum în ea fără natură, având o afinitate pentru ceramică. Crede-mă, cu Dumnezeu va fi de o sută de ori mai fericit și mai reușit să modelez numai tigăi de lut decât să pictez

fără natură. Dar tot simt că mâna nepieritoare a eternului mă ține în această stare. Îl sărut și îl urmăresc. Îi disprețuiesc pe toți consilierii din afară fără sfaturi. Și dacă i-aș fi ascultat, de mult aș fi devenit dușman Domnului meu. Și acum sunt slujitorul lui.

Lung în. Dimpotrivă, sunt surprins cu plăcere cât de dulce este munca muncitorului, dacă acesta

nativ. Cu ce bucurie ogarul alunga iepurele! Ce încântare, de îndată ce se dă semnalul de prins! Cât de mult se bucură albina de munca de culegere a mierii! O ucid pentru miere, dar ea nu va înceta să lucreze cât este în viață. Dulce pentru ea, ca mierea, și mai dulce decât munca cu fagure. Ea s-a născut pentru el. Oh, Doamne! Cât de dulce este cea mai amară muncă cu tine.

Grigore. Un tânăr a fost elevul meu. Copilul este cu adevărat născut pentru filantropie și prietenie, născut pentru a auzi și a face totul cinstit. Dar nu născut pentru a fi student. Cu surprindere am regretat nedumerirea lui. Dar de îndată ce a renunțat la mecanică, i-a surprins brusc pe toată lumea cu conceptul său fără niciun lider.

Un suflet uman complet mort, nedesprins de munca lui naturală, este ca o apă plină de noroi și mirositoare, închisă în spații înghesuite. Am insuflat acest lucru necontenit tinerilor, pentru ca ei să-și pună la încercare natura. Este păcat că părinții nu imprimă acest lucru în inimile fiilor lor dinainte. Prin urmare, se întâmplă ca o companie militară să fie condusă de cel care trebuia să stea în orchestră.

Afanaspy. Cum să nu faci bani de la nobilime și să observi solul?

Grigore. Prinde-ți coada, nu capul. Eu zic, dacă vrei ca fiul tău să-și îndeplinească funcția cu curaj și succes, trebuie să-l ajuți în alegerea unui titlu asemănător cu calitățile titlului său. O sută de afinități, o sută de titluri și toate respectabile, ca legitime.

Nu știi că pământul este dintr-o poziție uzată sincer – nu depinde de sol? Nu vezi că un rang scăzut câștigă adesea teren și pierde unul mai înalt?

Nu te uita la ceea ce este mai sus și mai jos, ce este mai vizibil și nu mai nobil, mai bogat și mai sărac, ci uită-te la ceea ce este legat de tine. Din moment ce s-a spus deja că fără afinitate, totul este nimic...

Dacă cineva care deține pământul trăiește fericit, nu este fericit pentru că îl deține: fericirea nu este legată de pământ.

Dar ceea ce deține prin afinitate, atunci trebuie să înțeleagă despre toate aparițiile nașterii. Totuși, aspectul care este în afara unei persoane: solul, familia, așchiul și așa mai departe. Caută ceea ce vrei, dar nu pierde lumea. Lista nobilă este în afara ta și poți fi fericit în afara ei.

El nu este nimic fără lume, iar lumea fără el este ceva, fără de care este imposibil să fii fericit chiar și în paradisul edenic însuși. Chiar speri să găsești paradisul în afara lui Dumnezeu și Dumnezeu în afara sufletului tău? Fericirea ta, π lumea ta, paradisul tău, n zeul tău este în interiorul tău. El se gândește la tine, fiind în tine, instruindu-te că, în primul rând, este ceva util pentru tine, înțelege: cinstit și decent. Și vezi că Dumnezeul tău este mereu cu tine. Va fi cu tine dacă ești cu el. Și, bineînțeles, vei fi alături de el dacă, împacându-te, te împrietenești cu acest spirit prea dulce și binecuvântat. Prietenie și conjugate îndepărtate. Vrăjmășia îndepărtează chiar și ființele apropiate. A trăi cu natura și a fi cu Dumnezeu este același lucru; viata si munca sunt la fel.

Când eram băiat, am auzit că un om sălbatic, învelit în piele de căprioară, cu aceeași barcă, a fost aruncat pe țărmurile europene de o furtună. Oamenii au înconjurat acest miracol. Surprins, simpatizează, salută. Îi oferă oaspetelui mut diferite tipuri de mâncare echitabilă, dar nu atinge nimic, stă ca mort. Și în cele din urmă, de îndată ce a văzut fructele oferite, a tremurat imediat spre ele și s-a ridicat din nou. Aceasta este imaginea nativă a unui suflet credincios Domnului său în alegerea unui titlu.

Lung în. Îmi imaginez clar doi oameni făcând același lucru. Dar din acest suflet se va naște un lucru plăcut și din acela o faptă neplăcută. Acesta se amuză cu cea mai neînsemnată slujire, dar acela se întristează cu un dar scump. De la această persoană, supărarea, batjocorirea și foarte înspăimântătoare ascund în sine o oarecare plăcere, iar celuilalt secretul cel mai afectuos respiră opoziție. Această blasfemie este mai gustoasă decât acea laudă...

Miracol! O awl, după cum se spune, se rade, dar nu ia un brici. Ce miracol Spa este un miracol al lui Dumnezeu. El singur este izvorul secret al tuturor acestor lucruri. Totul este real, totul plăcut, totul decent, doar ascultarea de puterea ascunsă în om îl face. Iar rezistența la acest spirit sfânt atot-acționant distruge totul. Din acest motiv, un medic priceput vindecă fără succes. Un profesor informat predă fără succes. Un predicator învățat vorbește fără gust. Cu prpppsyu grefier scrie adevărul fără adevăr. Un student care a denaturat Biblia mănâncă fără sare. O epocă fără natură, epuizată în imagine, imită natura. Întotdeauna lipsește ceva în toate acestea. Dar acest ceva este capul tuturor și frumusețea finală a dreptei lui Dumnezeu, totul

făcând fapta. Spune pe scurt o pildă: „Destul de căruță, cu excepția roților”. Iar laconienii au făcut-o nu fără motiv.13 Ei au respins cea mai folositoare invenție pentru societate, care a venit de pe buzele

picarescilor, și au acceptat-o de pe buzele unui cetățean bun la inimă care, la cererea Dietei, a exprimat același lucru în limba lui.

Cea mai demnă afacere, făcută fără afinitate, își pierde onoarea și valoarea în același mod în care mâncarea bună devine urâtă, acceptabilă din urina. Aceasta este inspirată din vechiul proverb al vremurilor străvechi: „De la dușmani și darurile nu sunt daruri”. Și această pildă rusească este mai dulce decât mierea: „Unde ai fost? - De la un prieten - Ce ai băut? „Apa, mai dulce decât mierea inamicului.” Și cu adevărat, cel mai mic serviciu este dulce și sensibil, din natură, ca dintr-un izvor nesecat al inimii, emanat. Adu-ți aminte de săteanul care a adus o mână de apă de la izvor monarhului persan în trecere! Amintiți-vă de ce am râs recent - napul țăranului Conon, adus în dar lui Ludovic al XII-lea, Regele Franței! 14. Cât de mult s-au bucurat acești monarhi de această simplitate grosolană, dar zeloasă! De ce te blestești, suflete necredincios, când tatăl tău ceresc te-a născut fie ca fermier, fie ca olar, fie ca bandur? De ce nu urmezi chemarea Lui, deviând către cea mai înaltă, dar nu a ta? Desigur, nu înțelegi că este de o mie de ori mai fericit pentru tine să trăiești în această josnicie umilă cu zeul tău decât fără el să fii printre comandanți sau mari preoți? Nu ai observat până acum unde îți trăiește fericirea? Nu este nicăieri, dar este peste tot. Vă rugăm să simțiți că un cizmar natural și cinstit este mult mai drag și mai respectabil pentru inimile rezonabile și amabile decât un consilier de stat nefiresc. La ce folosește dacă numele tău este tipărit într-o listă stricăcioasă, iar spiritul adevărului, stând și judecând în interiorul tău, nu aprobă și nu îți vede fața, ci inima ta?

Rămâi în titlul tău firesc, oricât de josnic ar fi acesta. Este mai bine pentru tine să-ți iei rămas-bun de la conace uriașe, de terenuri spațioase, cu nume magnifice, decât să te despart de lumea spirituală, făcându-ți dușmanul interior prin rezistență un spirit atât de minunat, puternic și de neînvins, care șterge chiar cedrii libanezi.

Câteva bucăți și bucăți din teologia păgână

Iacov. Permiteți lui lp să ofere ceva pe masă din pubele păgâne?

Grigore. Imaginați-vă, dacă nu ar exista lucruri idolatre.

Lung în. Vezi că nu miroase cu duhul, contrar tămâiei lui Hristos. Acesta este sensul mesei demonice a lui Pavel.

Afanaspy. Este posibil ca mâncarea să nu fie rea dacă vine de la o masă păgână?

Yermolai. Și cred că opa va înceta să mai fie murdară, dacă Domnul se demnește să o sfințească. Tot ce este sfânt este bun. Tot binele care este adus Domnului. Tot ce este de la Domnul, nu se opune spiritului fricii de Dumnezeu și al împărăției sale. Dacă Domnul Însuși a sfințit, atunci cine îndrăznește să profane? Vino aici! În primul rând, voi

începe să mă închei cu Domnul și înaintea Domnului, nu mă tem deloc de amenințarea lui Moise. „Adevărul este al Domnului, nu demonic”.

Iacov. Ceea ce propun nu numai că nu se răzvrătește împotriva Domnului, dar, mai mult, stă în spatele lui.

Lung în. Ai uitat că toți cei care nu sunt împotriva noastră sunt pentru noi? spune adevarul. Și cine le îngăduie să fie profeți?.. „Este numai Dumnezeu pentru evrei?” — Hei, păgâni. Duhul Domnului, care trăiește pretutindeni, respiră peste tot și binecuvântat este cel care îl ascultă. Aceasta înseamnă a dedica aurul furat de la păgâni templului Domnului. Și nu mai puțin decât Dumnezeu, bunul căpitan roman Cornplius, ca și cel mai evreu, este tăiat în secret la inimă, spălat în sens.

Iacov. Mi se pare că această putere divină în om, împingându-l la afinitate, a fost numită printre egiptenii antici Ispsi6, Isis, printre eleni - Ἀθηνα, Athéna, printre romani - Minerva, natură cruțătoare. Natura a fost numită γένιος, geniu - îngerul naturii, a fost numit și θεός - zeu.

Atanasie. De ce se numea Minerva?

Iacov. Nu știu, dar cred doar pentru că Minerva a fost un bărbat (bărbat sau femeie) născut să poată învăța bine pentru el însuși și pentru ca frații săi să știe unde este fericirea. Cel care a învățat aceasta a fost numit între eleni εύδαίαω^ eudemon, adică bun.

cunoaștere și bunăstare - ευδαιμονία. Opusul acesteia este cacodemon, cacodemonpa, care la romani știe bine acest lucru, se pare, a fost numit divini juris peritus, adică cunoaște bine dreptul lui Dumnezeu. Că măreția veșnică a lui Dumnezeu a fost semnată prin numele său, cred că s-a făcut din dragoste și respect față de el, astfel încât printr-o persoană amabilă numele înseamnă cel mai milostiv, ducând la fericire și ascunzând în fiecare persoană spiritul lui Dumnezeu, care nu-și are propriul nume și cu care prietenia Minervei era de nedespărțit. Acest duh, dacă cineva, neascultând, s-a pus pe treabă, despre asta păgânii aveau un proverb: Invita Minerva 17 — „fără bunăvoința Minervei”, dar printre noi se spune: „Fără Dumnezeu”. Și mai întâi se spune despre științe, apoi despre orice, chiar și despre cea mai mică materie. Dacă cineva, fără natură, se cufunda în știința medicală sau în muzică, spunea: Invito Apollone; iratis Musis - „fără favoarea lui Apollo”, „fără mila Muzelor”.

Dacă cineva a solicitat comercianților - „fără permisiunea lui Merkurpe” 18.

Dacă a trăit în crânguri frumoase, în câmpuri, pe dealuri și munți, lângă râuri curate și izvoare transparente, retras în păduri și în grădini zgomotoase de cântecul păsărilor, evitând conviețuirea și căsătoria oamenilor, dar fără Dumnezeu, ei spuneau: „Fără binecuvântarea lui Diana" 19.

Câte postări, atâtea afinități. Impulsurile divine, diferite de poziții diferite, au fost semnificate printre ele prin nume diferite de oameni diferiți, care au devenit celebri pentru afinitățile lor. Cu toate acestea, toate darurile sunt atât de diferite, acționează același spirit sfânt. Deci, de exemplu, într-o orgă muzicală, un aer produce voci diferite prin diferite tuburi, la fel ca în corpul uman o minte, totuși, ea acționează diferit în funcție de raționamentul diferitelor părți.

Afanaspy. După părerea mea, nu prea rău pz bălegar păgân colectează aur. Moneda regală este adesea greblată în gunoiul cuptorului, iar familia apei sănătoase este târâtă cu noroi.

Iacov. La urma urmei, fabula uriașilor care au ridicat o luptă împotriva lui Dumnezeu este familiară tuturor 20. Dar nu arată cu degetul acei temerari care se împotrivesc spiritului divin mai îndrăzneț și mai încăpățânat, repezindu-se cu încăpățânare disperată către un mare, dar un titlu complet mai puțin demn de natură?

De îndată ce pute a urâciune și răutate, așa, dimpotrivă, lucrarea binecuvântată de Domnul, ca un trandafir plin și un lacramioare înmiresmat, respiră frumusețe cu frumusețea cea mai lăuntrică.

Frumusețea adormită a fost numită printre obstacolele străvechi - decor, adică măreție, decență, desfășurarea întregii creații și orice afacere, dar nu supusă regulilor omenești, ci depinde numai de împărăția lui Dumnezeu. II Cine poate călăuzi un om spre ceea ce Dumnezeu însuși i-a blocat calea?

De aceea, cred că printre ei s-a născut această minunată dogma filozofică: <ζ Οτι μόνον άγα&όν το καλόν, adică „Bunătatea trăiește numai în frumusețe”. De aceea au următorul proverb: e Ομοιον πρός δμοιον άγει θεός - „Dumnezeu conduce ca să placă”. Ea ne învață că nu doar titlul, ci și prietenia de rang înalt, alegerea nu este de la noi, ci depinde de o definiție mai înaltă. Este treaba noastră doar să ne cunoaștem și să aflăm în ce poziție și cu cine ne-am născut pentru a aplica. Iar ca afinitatea cu titlul, tot așa înclinația spre prietenie nu se obține nici prin cumpărare, nici prin cerere, nici prin violență, ci acesta este darul Duhului Sfânt, care împarte totul după bunul său plac; iar o persoană care urmează acest spirit bun laudă fiecare titlu, dar este considerat asemănător; binevoitor cu toată lumea, dar se împrietenește cu cei de care se simte atras de un spirit sfânt deosebit. Socrate l-a urmat pe acest mentor credincios cu atâta sârguință, încât chiar și în cele mai mici detalii a respectat sfatul său. De curând v-am povestit cum acest soț, lăsând oaspeții, s-a întors de pe alee și a plecat acasă pe o altă stradă, după un val interior, fără să prevadă nimic.

Atanasie. Și dacă nu s-a întors, atunci ce este?...

Iacov. La fel ca și alții care nu au urmat. Neintenționat spre turma de porci condusă, toți s-au murdarit, așa cum se vede din cartea lui Plutarh despre îngerul păzitor Socrate. Și este imposibil de crezut că acest om, fiind în conversații, nu a vorbit în cea mai mare parte despre acest mentor înțelept și șef al fericirii. De acolo se repezi printre noi și acest proverb înțelept: „Fără Dumnezeu, e până la prag, dar cu Dumnezeu și dincolo de mare”. Și când nu existau astfel de conversatori în Afpny, atunci canisa, grădina evidentă a societății și izvorul înțelepciunii au devenit complet uzate și înfundate cu turme.

porcine. Turmele de somn erau o adunare de maimuțe filozofice, care, în afară de o mască de kazpstoy (adică: o haină filosofică și o barbă), nu aveau nimic esențial de la adevărata înțelepciune. Acestea au corupt însăși temelia tinereții ateniene. Nici măcar nu se putea gândi să se uite în interiorul său la conducătorul său divin. S-au repezit fără discernământ în urmărirea planurilor lor frenetice, ca o căprioară ale cărei aripi bat în ochii unui vultur care stă pe coarne, pentru a ajunge cât mai departe în rândurile cele mai nobile, fără să se certe dacă acele rânduri sunt asemănătoare. pentru ei și dacă vor fi pentru societate și, în primul rând, pentru ei înșiși utili. Numai pentru a obține un genial, chiar dacă este gol, numiți sau îmbogățiți-vă.

Judecă câți au primit măgari de la catâri și catâri de la bardoi. Atunci evlavia s-a transformat în otravă, cearta în superstiție și ipocrizie, guvernarea în chin, judecata în furt, armata în jaf și știința într-un instrument de răutate. Astfel, luptând împotriva Minervei, l-au făcut pe apărătorul lor ostil, iar republica pernicioasă.

Afanaspy. Ori am greșit, ori nu ai tăiat-o fără de lege pe fecioara ta păgână Minerva, ci în felul pe care o dictează ritul tăierii împrejur, pentru a o sfinți fără cusur Domnului nostru Dumnezeu. Încetează să mai fie idolatrică, nemaifiind însemnând carne și sânge stricăcioase, ci slujește celui care apare sub numele ei, ca sub haina ei, celui despre care este scris: „Tu ești templul zeului viu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în tine.” Pe scurt voi spune: acum Isis egipteana, atât ca nume, cât și ca natură, este aceeași cu Isus pavlovian. „Cunosc un om...” Dar spune-mi, cum erau atenienii la vremea când Pavel a venit la ei, erau ei înțelepți?

Iacov. Dacă ar fi să-ți recunoști toate membrele corpului, ocolindu-ți capul și încă de la naștere, necrezând în prezența lui, poți fi considerat un expert sau un anatomist corect?

Atanasie. Fu! .. La acea vreme aș fi fost cea mai pz-ryadnenko sperietoare.

Iacov. Atunci ai fi fost un originar din vremurile lui Paul, un atenian. Spune-mi, ce înțelepciune poate exista în cineva care nu cunoaște natura lui Dumnezeu? În inimile lor domnea o natură coruptibilă. N-au căscat o mașină lumească, ci au văzut doar lut pe ea:

au măsurat lutul, au considerat lutul, au numit lutul o făptură, pentru că

Un spectator priceput se uită la tablou, cufundându-și privirea trupească într-un noroi colorat, dar nu mintea în imaginea imaterială a unui desen care poartă culoare sau ca un analfabet care și-a fixat ochiul perisabil în hârtie și în cerneala literelor. , dar nu mintea lui în înțelegerea puterii ascunse sub litere. Dar acest cuvânt miraculos nu a pătruns niciodată în mintea omului nostru nepieritor: „Trupul este nimic, duhul dă viață”. Cu ei, un singur lucru era adevărat, care se simțea. Dragii de lut sunt protectorii lor. Fiecare micuț este un zeu și fiecare zeu este consolarea lor. Diana a fost onorată cu vânătoarea de câini, Jupiter 23, sau Ziua, cu matematică, Neptun 24 cu navigație. Un alt zeu era onorat cu zdrăngănit de arme, alții cu sărbători și ținute magnifice și așa mai departe.

Doar tangibilul era cu ei natura sau fizica, fizica era filozofie, iar tot ceea ce intangibil era fantezie goală), fără loc, minciuni, prostii, prostii, superstiții și neînsemnătate. Pe scurt, toată lumea a avut și toată lumea a înțeles... numai că, nerecunoscându-l pe Dumnezeul nefizic, incoruptibil, au pierdut ceva cu el, înțelege: „pacea sufletului”.

Și deși au simțit că cumva, ceva, ceva secret, a ars-o cu un fel de otravă și le-a revoltat inima, dar a fost la fel de intangibil, atât de disprețuit până atunci, atâta timp cât această scânteie creștea într-un foc de nestins. Se întâmplă în toată lumea că, deși este posibil să dobândești întreaga lume, totuși, cu suspine neexprimate, inima din interior strigă că încă lipsește ceva și că setea ciudată și nefirească a pacientului nu este potolită.

Același lucru s-a întâmplat și cu atenienii: ei au simțit că întregul Univers îi slăvește cu înțelepciune, care, parcă, aproviziona neamul omenesc cu bunuri bogate. Dar cu toate acestea, ei sunt nevoiți să asculte strigătul secret al inimii. Au început să ghicească că până atunci nu toate-Há-Bce fuseseră reamintite și că, desigur, mai erau necesare niște roți pentru cărucior.

Această lipsă a lor lăudabile și lăudabile Ezekpilev roți ale eternității minții neînțelese25 a fost recunoscută în fața lumii întregi printr-un monument ridicat. Pe lângă cei mai dragi zei ai lor, care alcătuiau toată înțelepciunea, ca niște pietre false, un stâlp, în părți, au construit un templu acelui zeu, a cărui strălucire, ca niște ochi care se joacă cu sângele, pentru a înțelege lumina soarelui.

și nu l-a putut da jos. Templul acela era cu această inscripție: „Către Dumnezeul Necunoscut” 26.

Pavel nostru, observând templul printre mulțimea de soții, a profitat de ocazia dorită pentru Evanghelie. El a început prefața că înțelepciunea neamului Afipian este vizibilă în toate, dar că altceva lipsește din înțelepciunea lor desăvârșită, totuși..., așa cum recunosc ei înșiși în această nobilă inscripție. Aceasta este ceea ce vă proclam. Acest rătăcitor a început să adune cenușa fizică, găsește în ea o scânteie divină și acea natură dominatoare, pe care ei, cu excepția naturii cenușii, nu o puteau înțelege; pentru a arăta că natura cenușie sau lut în care a locuit inima lor este un idol, înțelegeți: înfățișarea și un singur neant, întuneric și umbră, mărturisind natura vie, care a creat veacurile cu cuvântul ei nestricăcios și că acest cuvânt este a doua persoană. în trupul nostru pământesc viața și mântuirea noastră... Și aceasta este pentru a proclama nestricăciunea învierii. Dar este posibil să vindeci un bolnav care se consideră sănătos? Nimic nu este mai greu decât să pui adevărul într-o inimă proastă, dar mândră. Predicarea învierii a făcut din Pavel al nostru o revoltă printre atenieni și o jucărie printre înțelepții lor. De aici s-au născut cuvintele lui: „Cei care cred că sunt înțelepți, au înnebunit”. „Unde este cel înțelept? Unde este scribul?...” Uite ce înțelepți erau atenienii pe vremea lui Pavel!

Grigore. Se vede că erau filozofi așa cum dansează un urs, predat în corn.

Atanasie. Desigur, dansează conform științei sale; și există un proverb: „Să învețe ursul”.

Grigore. Ei predau, dar el nu va putea niciodată.

Atanasie. De ce?

Grigore. Pentru că este o chestie umană, nu o chestie de urs.

Atanasie. Totuși, dansează.

Grigore. Și lupul din fabule îi cântă iedului la flaut.

Atanasie. Și de ce să nu te joci dacă ai învățat?

Grigore. Ce fel de director de trupă este acesta, acesta este maestrul tău de dans.

Atanasie. O fabulă este o altă chestiune, dar un urs chiar dansează.

Grigore. Dacă ești atât de cu adevărat kusha

mănâncă în timp ce el dansează, puțin lp tu însuți vei dori să dansezi.

Afanaspy. Cât de invalid este chestia aia?

G r i g o r i i. Mâncare fără gust, privire fără ochi, corabie fără mâncare, vorbire fără folos, afaceri fără natură, viața fără Dumnezeu

este la fel cu construirea fără dimensiune, cusut fără închidere, scris fără desen și dans fără tact... Întrebați-vă acum cât de invalid. ce s-a întâmplat?

Atanasie. De ce e amuzant când dansează?

G r i g o r i j. Pentru ceea ce este amuzant, și apoi amuzant, ceea ce nu este asemănător și indecent. Deci, nu există nimic mai prost și mai dăunător decât proverbul tău ursus. Fii lupul bucătar, ursul măcelarul și armăsarul sub călăreț. Chestia asta e sinceră. Dacă lupul cântă la flaut, ursul dansează, iar mânzul poartă puf, nu te poți abține să râzi. Orice obscenitate inofensivă mă face să râd. Și când lupul a devenit deja păstor, ursul călugăr, iar armăsarul consilier, aceasta nu este o glumă, ci un dezastru. O, dacă am putea pătrunde, cât de dăunător este pentru societate! Dar cui îi poate păsa de beneficiile altora, disprețuindu-și pe ale lui? Și dacă ești supărat pe tine, cui va fi bine? Pentru ei înșiși sunt ucigași care se luptă cu natura. Care este durerea de a lucra într-o afacere fără legătură? Sărbătoarea în sine fără vânătoare este grea. Dimpotrivă, în firesc, nu numai munca este dulce, ci moartea însăși este pătată.

Și aceasta este vina faptului că în fiecare rang sunt fericiți și nefericiți, calmi și neliniștiți, curajoși și plictisiți. Închideți cei neplăcut în singurătate, pentru el este moartea, iar cu natura - paradisul. „Singuratatea pentru mine este paradisul”, strigă fericitul Ieronim, „și orașul este o temniță”. „O, izolare! - strigă altul, asemănător lui, - mortificarea viciilor, renașterea virtuților! ca și cum o boabă de struguri devine mai bogată în puterea sa dulce decât gătește și își reduce soarele la amiază.

Afanaspy. De ce se pun oamenii în rândurile fără natură?

Grpgorpy. Intreaba-te pe tine insuti.

Afanaspy. Desigur, vânătoarea presupune ph.

Grigore. Desigur, TC nu este de vină, care sunt obligați să facă asta.

A f a n a s n y. Și dacă vânează, de ce ar trebui să sufere? Cu plăcere totul este plăcut. Unde este vânătoare, există natură. Vânătoare

conform propriului tău basm, există o fiică nativă a naturii. Cum?..

Grigore. O, creatură agățată! Ca un șarpe viclean, te răsuciți și vă dezvoltați în diferite mănunchiuri.

Afanaspy. Te rog nu fii nervos! — Ca lingușitorii și istericii.

Grigore. Ei bine, ascultă mai întâi fabula.

Fabulă despre pisici27

O pisica de la un apicultor, printr-o veche cunostinta, a mers in sat la prietenul sau si a fost primita superb. Surprins de abundența cinei.

„Dumnezeu mi-a dat o poziție”, a spus proprietarul, „aduce douăzeci de cadavre ale celor mai amabili șoareci la mine acasă pe zi. Îndrăznesc să spun că sunt în satul marelui Cato.

- De aceea am venit să te văd, - a spus oaspetele, - și mă întreb de fericirea ta, mai mult, mă distrez. Se aude că ai șobolani buni.

După cină s-au dus la culcare. Proprietarul a început să țipe în somn și l-a trezit pe oaspete.

- Desigur, ți-a apărut ceva groaznic într-un vis?

- Oh frate! Mi s-a părut că mă înec în abisul însuși.

- Și mă distrez. Părea de parcă prinsese cel mai pur șobolan siberian.

Oaspetele a adormit din nou, a adormit și s-a trezit. L-am auzit pe proprietar oftând.

– Domnule Cato! Ai dormit suficient?

- Nu! Nu am dormit după monstrul somnoros.

– Ba! Si pentru ce?

„Firea mea este de așa natură încât odată ce mă trezesc, nu mai pot dormi.

- Care este motivul?

„Aici este un secret... Ah, prietene! Nu știi că m-am angajat să fiu pescar pentru toate pisicile din acest sat. Mă îngrijorează teribil când îmi amintesc de barca, plasa, apa...

De ce te-ai apucat de pescuit?

- Cum e, frate? Nu poți trăi în lume fără mâncare. În plus, eu însumi sunt un mare vânător de pești.

Vizitatorul a clătinat din cap și a spus:

- O, suveran! Nu știu în ce sens înțelegeți numele spe zeu. Dar dacă ai adera la natura ta, pe care o dai vina inocent, ai fi mult mai mulțumit cu o carcasă pe zi. Adio fericirii tale! Sărăcia mea este mai bună.

M-am întors în pădurea lui.

De aici s-a născut pilda adormită: Catus amat pesti, simul odit flumen aquarum - „o pisică este vânătoare de pești, dar îi este frică de apă”.

Această nenorocire se întâmplă pe toți vânătorii nu pentru titlu, ci pentru venituri. Nu este un raționament nefericit - să iubești plata de la proprietar și să nu fii vânător pentru a săpa struguri? Desigur, nu este un vânător care nu este natural. Pentru vânătorul natural, prinderea și munca aduc mai multă distracție decât un iepure prăjit pus pe masă. Este frumos să privești un tablou într-o pictură pricepută, dar în imagine există un singur vânător căruia îi place să-și cufunde gândurile zi și noapte în gândurile ei, observând proporția, desenând și imitând natura.

Nimeni nu va culege glorie solidă din orice artă dacă nu consideră că lucrul în jurul ei este cel mai dulce divertisment care depășește gloria însăși. Și acela este deja cel mai credincios prieten rangului său, dacă însăși pierderea veniturilor, sărăcia, blasfemia, persecuția iubirii nu-l pot stinge. Dar fără natură, munca nu poate fi dulce.

Mulți, disprețuind natura, aleg pentru ei înșiși cea mai la modă și mai profitabilă meșteșug, dar sunt complet înșelați. Profitul nu este distracție, ci împlinirea nevoii corporale, iar dacă distracție, atunci nu este internă; amuzamentul nativ al inimii sălăşluieşte în fapte înrudite. Deci este mai dulce decât asemănător. Dacă fericirea a trăit din abundență, atunci puțini sunt cei care sunt din belșug? Dar indiferent și curajos este puțin.

Numai trupul este alimentat cu belșug, iar sufletul se bucură de fapte înrudite. Aceasta este sala celei mai dulci sărbători ale ei. Aici ea, ca o mașină vicleană, întorcându-se cu viteză maximă, se bucură și, fiind doar cu pâine de secară și apă, nu invidiază palatele regale.

Pictura înfățișa un demon numit tristețe „dor, plictiseală

Dacă, totuși, îi luăm o acțiune înrudită, atunci ea va suferi un chin de moarte. Trist și grăbit, ca o albină, închisă în camera de sus, și cea mai strălucitoare rază a soarelui, străpung fereastra

shchy, o cheamă pe pajiști cu flori. Chinul de somn privează sufletul de sănătate, înțelege pacea, ia curajul și duce la relaxare. Atunci nu este mulțumită de nimic, este dezgustată de starea ei și de satul în care se află. Vecinii par ticăloși, distracția este lipsită de gust, conversațiile sunt urâte, pereții de serviciu sunt neplăcuți, toate gospodăriile nu sunt drăguțe; noaptea este plictisitoare, iar ziua este enervantă; vara iarna, iar iarna laudă vara; ca secolele avraamice trecute sau Saturn 28; Aș vrea să mă întorc de la bătrânețe la tinerețe, de la tinerețe la adolescență, de la adolescență la curaj; oamenii își hulesc obiceiurile și obiceiurile țării lor, denigrează natura, mormăie împotriva lui Dumnezeu și se mânie pe ei înșiși. Acel un lucru este dulce, acela este imposibil; tânjit după - ceea ce este trecut; de invidiat - ceea ce este la distanță. Există numai bine acolo unde nu este și când nu este. Pentru un pacient, fiecare masă este amară, serviciul este dezgustător, iar patul este greu. Nu poate trăi și nu vrea să moară.

Venin printre medici este liderul tuturor bolilor și tulburărilor corporale. Iar nemulțumirea spirituală este ușa tuturor pasiunilor inimii și copleșirilor interioare.

Aerul care face spume mare nu se vede, iar plictiseala care excită sufletul nu se vede; nu se vede - p chinuri; chinuri – și nu se vede.

Ea este un spirit chinuitor, un gând inexplicabil, o furtună aprigă.

Rupe totul și se revoltă, zboară și se așează pe acoperișuri aurite, pătrunde prin săli luminoase, se așează la tronurile celor puternici, atacă taberele militare, se urcă în corăbii, îl găsește în Insulele Canare, prinde rădăcini într-un deșert adânc, se cuibărește în suferinta spirituala...

La urma urmei, dorul zboară peste tot,

Pe uscat și pe apă;

Acest spirit al fulgerului este cel mai rapid dintre toate ne poate găsi peste tot.

Un tată suprem poate transforma această furtună în tăcere, poate ajunge la port și poate ține sufletul cu ceva asemănător cu a face, ca o groapă și un căpăstru de vite violente.

Afanaspy. O, frate! Mi-ai băgat lucruri ciudate în urechi... Dar oamenii nu pun plictiseală în nimic și, pentru prognoza acestui dușman, consideră banii, vinul, grădinile, muzica, glumele, hărțile, călătoriile ca pe niște arme prea suficiente...,

Г р și r o p și d. O, prietene! Nimic nu este ceea ce crește în lucruri mărețe. Nu considera mic ceea ce duce la ceva nu mic. O mică fântână din navă lasă să intre o scurgere groaznică. Să nu credeți că invizibilul și cel neputincios sunt la fel. Iar oamenii, venerând singura creatură care poate apuca un pumn, se teme acolo unde nu există frică și invers.

O cambie nu este înfricoșătoare în hârtie și cerneală, din cauza obligației ascunse acolo. O bombă este periculoasă nu cu fonta, ci cu praful de pușcă sau focul ascuns în praf de pușcă.

Tot ceea ce este invizibil este mai puternic decât vizibilul său, iar vizibilul depinde de invizibil.

Plictiseala în scriitorii creștini antici este numită demonul descurajării. Ce nu face această scânteie reînviată? Transformă totul într-o crăpătură și răzvrătire, introduce în suflet toate spiritele necurate generația vicioasă. Este gândul care roade un vierme nedormit sau o viperă? Tristețe arzătoare sau invidie, nu este un spirit înverșunat și nu este un gând înverșunat? Și oare gândul rău nu este

secret și înverșunat limbajul despre care fiul lui Sirahs: „Dinții lui sunt dinții de leu, care ucid sufletul”.

Acest lucru este atât de greu, încât este mai bine pentru suflet să demnească pe cei necunoscuți și dăunători să rave decât să fie desființat din faptele firești.

De aici toate faptele urâte ale monștrilor și autocrimele auto-ucise.

Și când apostolul Iacov spune că o particule mică este o limbă, dar se pare că a hrănit nava, ea stăpânește corpul ca întreg - nu este oare gândul care mișcă și stăpânește corpul? O mică particulă a limbii este o umbră vizibilă și ca un clopoțel care funcționează un ceas care foșnește în aer, iar izvorul însuși și ființa sunt un gând. Gândul este capul nevăzut al limbii, sămânța faptei, rădăcina trupului. Gândul este un limbaj neîncetat, un izvor neîncetat, mișcător continuu, mișcător și îmbrăcat, ca o haină în descompunere, murdărie corporală perisabilă, lipită de gândul său și dispărând ca o umbră sub un măr.

Vezi tu, prietene Atanasie, că invizibilul este mai puternic decât vizibilul său, iar vizibilul depinde de invizibil.

Ieremia trece brusc la acest cor, numind omul nu înfățișarea trupească, ci inima, ca o comoară inepuizabilă de secrete mentale. „Adâncă este inima omului... și omul este...” (capitolul 17).

Dacă ochiul inimii este o sămânță rea, atunci tot trupul este rău și orice faptă aduce roadele întristării. Sursă tristă fluxuri triste.

Atanasie. Ai mințit, prietene... Am auzit și sunt sigur că cuvântul lui Ieremia se referă la Biblie. În ea, decăderea imaginilor este ca un trup, iar cunoașterea divină ascunsă în imagini este ca gândurile inimii ascunse în trup. Este mai clar să-i spun cuvântul astfel. Biblia este ca un singur om sau Adam. Toată lumea vede lutul și trupul lui, dar inima este închisă și spiritul vieții nu se vede în ea. Aceasta este la fel cu cea a lui Pavel: „Cine înțelege mintea Domnului?”

Grigore. Cunoaște-te mai întâi pe tine însuți, apoi îi vei cunoaște pe Adam și Eva. Nu este posibil pentru mine să atașez un singur cuvânt de vorbire unei persoane, când întreaga Biblie este asemănată cu o persoană? Pentru aceasta, adică profetul a făcut omului o imagine a naturii duale a Bibliei, că un lucru în el este vizibil, al doilea este invizibil, deoarece inima este mare sau cea mai subțire apă dintr-un nor emanat din Marea.

Atanasie. Măcar tu, frate, nu te-ai oprit aici. „Am fost la Kazan, dar am trecut la Ryazan”. Cursul discursului nostru a fost despre exerciții naturale, despre bucurie și pace, iar acum a venit la comorile minții, apoi va veni la comorile zăpezii, care este în Iov...

Grigore. Te rog nu fi trist! Nu am mers prea departe. Distracția și bucuria nu sunt departe de inimă, iar inima este mereu cu gândurile ei, ca o sursă cu curgerea ei.

Atanasie. Ei bine, așa să fie. Spune-mi, de ce altul se aseamănă cu o poziție inferioară și cu cea mai rea?

Grigore. Și îmi spui: de ce altceva este mâncarea simplă mai sănătoasă?

Atanasie. Desigur, pentru ceea ce este asemănător.

Grigore. Deci se aseamănă mai mult cu un meșteșug diferit pentru faptul că îi este mai util.

Atanasie. Pentru ce, spune-mi și de ce este mai util?

Grigore. Pentru că este mai îndrăzneț, mai distractiv și mai distractiv.

Atanasie. Deci spune-mi de ce e mai distractiv?

Grigore. Pentru că cu Dumnezeu. Nimic nu este distractiv fără Dumnezeu. Oh, ești un chestionar minunat! .. La urma urmei, când este asemănător,

apoi cu Dumnezeu. Ce mai întrebi? Este suficient doar să întrebi: este asemănător, adică dorește Dumnezeu? Voința lui Dumnezeu este vârful și legea legilor; nu merge mai departe. Și te întrebi, de ce este asemănător? Adică, de ce vrea Dumnezeu așa? Și dacă trebuie să-ți dea socoteală despre faptele lui, întreabă-l și cere răspuns: de ce a făcut el pământul și apa să se încline, iar aerul și focul să se ridice repede în sus? De ce focul mănâncă totul, cu excepția inului fin, sau nu s-a născut pentru a transforma un leu de piatră în cenuşă? De ce peștele mic, numit de romani remora[29], are afinitatea de a reține impulsul navei prin agățarea de burtă? De ce natura delfinilor iubește omul cu pasiune, dar urăște șarpele, iar leul tremură din cauza cocoșului care cântă? să știi că există asemănare în suflet și în lucrarea la care aspiră, ca egalitate între prieten și prieten, dar asemănare între hrană și stomac. „Like curge spre like”. Împărăția lui Dumnezeu și adevărul ei se află în interiorul creaturilor. Nu jignește pe nimeni, infuzând legea afinităților. Unul la unul, altul la altul, al sutei la sutimea, deși la un rang sau meșteșug ticălos, dar nu dezonorabil, ci amuzant și folositor pentru el, dacă se grăbește cu Dumnezeu, este fericit.

Ce s-ar întâmpla atunci dacă Dumnezeu ar încheia fericirea noastră într-unul dintre titlurile? Atunci fericirea ar fi limitată de îngustimea unei laturi și de o singură dată. Atunci ar putea Dumnezeu într-o singură direcție și într-un timp să plaseze întreaga rasă umană, când toată lumea are nevoie de fericire? Este posibil ca într-un fel de alimente sau în două să existe sănătate? Poate economia universală a lui Dumnezeu să hrănească nenumăratele făpturi și suflarea a trei loturi doar cu hrană?

Tot la fel: este imposibil și inutil. Dacă ar fi util, ar fi posibil. Și a nu putea face lucruri inutile - aceasta este puterea și puterea lui inexprimabile.

Cât de înțelept se face acum că pentru o creatură este otravă și moarte, dar pentru alta este hrană și sănătate. Câte feluri de creaturi, atâtea feluri de hrană și fiecare respirație are o dorință interioară de a se asemăna cu ea însăși. Când tatăl nostru ceresc are atât de multă grijă de trup, atunci este mult mai mult despre suflet.

Semne ale unor afinități

Atanasie. Este greu să-ți cunoști propria natură și este și mai greu să o cunoști pe a altcuiva. Știi că e prea târziu. Țestoasa a simțit eroarea când a început să zboare30.

Grigore. Nu-mi spune dificultăți în ceea ce trebuie. Este imposibil ca natura să îngreuneze ceea ce este necesar. Nu este rău, cruțarea nu este utilă și de aceea este dificil pentru o țestoasă să zboare, dar nu pentru un șoim. E greu de aflat... Dar unde este cel care vrea să afle? Este greu pentru un vultur să zboare dacă și-a îndoit aripile. Știți că topografii vor recunoaște înălțimea turnului înalt Farpi31 de la unul dintre tenpurile sale?

Fiecare secret are umbra lui revelatoare. Este greu de făcut distincția între o inimă prietenoasă și măgulitoare, dar umbra exterioară, ca un pahar explicativ, pune cele mai cordiale colțuri în vizorul gardienilor ascuțiți.

Uite, când un băiat, făcând jug de bou pentru o jucărie, îl pune pe cățeluși sau pe pisici, nu este oare o umbră a sufletului unui cultivator care doarme în el? Și nu este o chemare către cei care fac pământul? .. Dacă își încinge sabia, nu este o poftă de militantism? ..

Când un tânăr de trei ani aude spontan cântece divine, îi place să se uite în cărți sacre, răsturnând foi, privind acum imaginile misterioase ale imaginilor, acum litere, nu denunță scânteia secretă a naturii care l-a născut și îl cheamă. într-un exercițiu teologic? Puterea Sa invizibilă în noi și divinitatea, înțeleasă prin aceste creații neprefăcute, este înfățișată clar.

Atunci de ce să limitezi fericirea într-un fel de viață sau în două?

Dumnezeu este peste tot, iar fericirea este în fiecare stare, dacă intrăm în ea cu Dumnezeu. Trebuie doar să știi unde s-a născut cineva. Este mai bine să fii o pisică naturală decât un leu cu o fire de măgar.

Urmărirea în rang pentru venituri este un semn nefals de eterogenitate. Nu îți vei pierde veniturile dacă Împărăția lui Dumnezeu este în tine în puterea ei.

Nu este o minune că unul este sărac din belșug, în timp ce celălalt este mulțumit de sărăcie? Se poate observa că natura aplică mai multă viclenie, modelând o figură a pielii de găină decât a unui elefant, iar cel mai minunat sens al împărăției lui Dumnezeu poate fi văzut în roiuri de albine decât în turmele de oi și boi.

Dumnezeu pentru cei bogați este ca o fântână care umple diverse vase după capacitatea lor. Deasupra fântânii se află o inscripție adormită: „Egalitate inegală pentru toți”.

Diferite fluxuri se toarnă din diferite tuburi în diferite vase, stând în jurul fântânii. Vasul mai mic are mai puțin, dar prin aceea că este egal cu cel mai mare, care este egal cu cel plin. II ce este mai prost decât egalitatea egală, pe care proștii încearcă să-l introducă în lume degeaba? Unde este toată prostia aceea care este contrară naturii binecuvântate?.. Ne este frică de foame, fără să ne amintim că este mult mai probabil să murim de sațietate. Tristețea prostească nu știe ce vrea. Sațietatea însăși nu este de la plictiseală lp? Este mai bine să mori decât să tânjiți în eterogenitate toată viața. Eterogenitatea oricărei leneviri este mai grea. Și e mai ușor să nu te târâști decât să zbori pentru o broască țestoasă. Nu se târăște, își pierde doar distracția nativă, iar zburând, în plus, geme sub o povară nefirească.

Iacov. Ascultă, Atanasie! Ați auzit fabula despre câinele de curte și măgarul care...32

Atanasie. Da, am râs destul în a treia zi, cum, invidiind mângâierile câinelui, a copițat pe burta stăpânului. Așa cum o țestoasă nu poate fi un vultur, tot așa un măgar nu poate fi un curtean.

Yermolai. Și spune-mi, care a fost răsplata primită de măgar, care l-a întâlnit pe stăpân cu mângâiere curtenească?

Atanasie. Cel pe care slujitorul care a scos puricele din rochia regală în prezență.

Lung în. Există o stemă exactă a tuturor - o maimuță. Este o minune că nu o vor sculpta pe sigiliile lor. Pe sigiliul lui Augustus Caesar era putere: Festina lente - „grabă-te cu sfatul”. Și pe sigiliu era cuvântul: „Îndrăznește, chiar dacă nu este apropo”. Prietenul nostru comun - știi cine este în mintea mea - a scris o fabulă despre un ied de capră și un lup cântând la pipă, adăugând la ea următoarea instrucțiune: Tu nihil invita dices faciesve Minerva, spell „Nu spune sau nu face nimic fără bunătatea Minervei”. Am avut ocazia să-l întreb ce înseamnă vechiul proverb: „Fără bunăvoința Minervei”? El a răspuns: „Nu te uita la ceea ce nu este dat de natură”. „Fără Dumnezeu, știi, este imposibil chiar și până la prag.” „Dacă nu te-ai născut, nu-ți bagi nasul în preoție”. O, multe au căzut în chin veșnic prin asta, nu multe mame au născut la școală.

Vrei să fii binecuvântat? Fii mulțumit cu partea din natura ta.

samaya ego affabulatsiya, vot oua: Nu vei spune nimic neinvitat sau nu vei înfrunta Minerva. Ceea ce natura neagă, adică fugi. Dacă nu s-a născut muză, evită să le înveți pe muze. Vai! Pipa distruge mulți oameni învățați. Natura a creat doar câțiva șoareci părinți. Nu vrei să fii fericit? Odihnește-te în pace cu lotul tău33.

Destul de mare Rusia spune: „Dacă îl urmezi pe Dumnezeu, vei găsi o cale bună”. Se poate observa că a-l urma cu sârguință pe Dumnezeu este cea mai dulce sursă de pace, fericire și înțelepciune. Fiecare să-și cunoască natura și să ispitească „ceea ce este plăcut lui Dumnezeu”. Societatea este la fel ca o mașină. Confuzia apare în el atunci când părțile sale se abat de la ceea ce sunt făcute prin viclenia lor.

Afinitate pentru agricultură

Ascultă, Atanasie! Acum spune-mi ce fel de animal ești, ce fel de pasăre și cum te-ai născut?.. Mi se pare că te-ai născut pentru agricultură.

Atanasie. Este adevărat că iubesc grădinile, câmpurile, pădurile din fire, dar tatăl meu este fermier de precizie.

Lung în. Dumnezeu să ajute! Pentru aceasta te-ai născut atunci, pentru alții pentru altul; și ei sunt născuți altuia pentru că tu ești pentru aceasta. Această împărăție a lui Dumnezeu este: nu te certa. Pregătiți-vă să arăți pământul, să pregătiți hrană pentru oameni și animale, să conduceți turme sau albine, orice poruncește Domnul vostru în voi. Nu te teme: însăși lucrarea din faptele tale va fi mai dulce pentru tine decât aerul parfumat, pâraiele curate de apă, cântecul păsărilor, decât roadele muncii tale. Asta se asteapta tara ta de la tine.

Dacă nu ascultați de Domnul, să știți că tristețea vă va roade sufletul printre odăile aurite și veți plânge, amintindu-vă de câmpurile verzi. Vei spune devreme: „Când va trece ziua aceea?...” Și seara vei spune: „Când va fi acea zori?”

Îți voi spune în cuvintele lui Moise: „Viața ta va atârna în fața ochilor tăi și îți vei fi frică ziua și noaptea și nu vei crede viața ta. Dimineața vei zice: „Când va fi seara?...” Și seara vei spune: „Când va fi dimineața?...” Din frica inimii tale te vei teme de ei și de cu vederea ochilor tăi îi vei vedea.

Asta înseamnă să trăiești într-un pzobilip trupesc, dar să pierzi confortul spiritual, să ai stăpânul atârnat peste ochi și să nu acopere, ca un cuib și pui.

al lui, dar lovind pupilele inimii, ca un vultur de căprioară care stă pe coarne.

Afanaspy. Altă dată îți aminteești deja de vultur cu căprioarele tale.

Lung în. Mi s-a întâmplat să citesc că, intenționând să omoare un căprior pentru mâncare, mai întâi se rostogolește pe nisip pentru a-și înfunda aripile, apoi zboară pe un căprior și, stând pe coarne, își bate ochii cu aripile până orbește cu lovituri, apoi cu nisip. Iar căprioara oarbă, mai repede decât o săgeată, se repezi peste dealuri și, alergând pe repezi, cade în prăpastie și se sparge. „Fericiți cei care aud cuvântul lui Dumnezeu și îl iau.” Prietenul meu, Afanaspy! ..

Afinitate pentru militari

...Poate te-ai născut războinic?

Afanaspy. Nu vreau... Nu sunt un războinic. Eu sunt un avocat. Cunoașterea legilor civile este treaba mea.

Iacov. Doamne ferește să cunoști legile și să simți gustul. Tat fură, dar știe legea: „Nu fura”.

Yermolai. Cât despre mine, unde fiecare om îmi este drag în afinitatea lui! Nu mă pot bucura prea mult de spectacolul când acționează, iar acțiunea lui, ca smirna, scoate tămâie. Și cine s-a născut războinic, îndrăznește, înarmează-te! .. În curând vei învăța cu natura! Protejați agricultura și comercianții de tâlharii interni și dușmanii externi. Iată fericirea și distracția ta. Ai grijă de titlu ca un ochi. Ce este mai dulce pentru un războinic natural decât arta militară? Pentru a înjunghia o insultă, pentru a apăra suferința și inocența neînarmată, pentru a susține fundația societății - adevărul - acesta este micul dejun dulce, prânzul și cina lui. Nu-ți fie frică: cu Dumnezeu îți va fi ușor să suporti foamea, setea, frigul, căldura, insomnia, rănile sângerânde și însăși frica de moarte și mult mai ușor decât fără el, spre deosebire de aceasta, dar vei înțelege cum natura puternică este. Durerea militară spa cu Dumnezeu va fi de o sută de ori mai plăcută pentru tine decât rangurile și veniturile tale. Oricine poate purta un grad, dar cel care este natural face lucrul adevărat. Afacerile fără rang este afaceri, dar rang fără afaceri nu înseamnă nimic, iar afacerile fără Dumnezeu.

Dacă, disprețuind titlul lui Dumnezeu, te duci după mofturile și sfătuitorii din afară, nu uita să-ți iei rămas bun pentru totdeauna cu toată mângâierea, chiar dacă ești îngropat în corn.

abundență și, temându-vă să muriți în trup, veți îndura cu toții moartea spirituală.

A priva sufletul de faptele înrudite înseamnă a-l priva de creaturile sale vii. Moartea adormită este feroce. Știu că cruți trupul, dar omori sufletul. Această înlocuire este proastă.

Nu înțeleg de ce am o sabie, dacă nu pentru ce este forjată. Și nu înțeleg pentru ce să poarte corpul, dacă îl cruți, apoi îl pierzi, pentru ce îl poartă cineva. Crede că însuși Matusalem și-a pierdut toată viața și este iadul însuși, dacă nu este epuizat pentru ceea ce ți-a dat Domnul tău. Ce dulce risipă de sănătate și ani în cea mai importantă afacere a naturii! Atunci viața noastră devine un jertf de mireasmă pentru Domnul. Opera, cartea, cântecul și viața nu își primesc prețul din longitudine, ci din măreție și bunătate. Prețul tuturor și al splendorii este Dumnezeu. „Frumusețea este în mâna ta dreaptă...” Cu Dumnezeu, o viață scurtă împlinește ani lungi, iar a avea de-a face cu el este răsplata ei supremă.

Atanasie. Dar ce înseamnă ceea ce spun elevii: Ars perficit naturam34.

Grigore. Este adevărat că știința desăvârșește afinitatea. Dar dacă afinitatea nu este dată, atunci ce poate realiza știința? Știința este practică și obișnuință și este fiica naturii. O pasăre poate învăța să zboare - nu o țestoasă.

Unde suntem vicleni să găsim o ieșire, unde nu este necesar! Este uimitor că fiecare creatură va urma conducerea creatorului. Unul, prin neascultare, un om devine o maimuță nebună, holbându-se la moda oarbă, nu la chemarea naturii cu vederea lungă. Cine cheamă în păduri și grădini felul de privighetoare și sturzi, pe câmpurile de ciocârle și broaște râioase în ape și mlaștini? Cine duce râurile la mare? Cine atrage oțelul la magnet? Cine îndreaptă în sus flacăra tremurătoare? Acesta este Dumnezeul nostru, care domnește peste toate și zidește totul pentru toți.

Tot ceea ce este înrudit este firesc, iar simpatia (συμπάθεια) înseamnă afinitate naturală, legată de prietenie, de mâncare și, mai ales, de alegerea unui titlu.

Dacă cineva trăiește fericit din belșug, nu este fericit pentru că este din belșug, ci pentru că este din belșug cu Dumnezeu. Și fără aceasta, un cerșetor natural este mult mai fericit decât el. Nu toată lumea se naște din abundență.

Dacă un matematician, un medic sau un arhitect este fericit, desigur, fericirea depinde de natura care l-a născut atunci

mu. Și fără ea, el este o creatură săracă și amuzantă. Cu un Dumnezeu sfânt, cel jos este înălțat, dar fără el cel înalt este doborât. Fericirea noastră este în noi... nimeni să nu se aștepte la fericire nici de la științe înalte, nici de la poziții respectabile, nici de la abundență... Nu se găsește nicăieri. Depinde de inimă, inima din MPR, MPR din titlu, titlul de la Dumnezeu. Acesta este sfârșitul, nu merge mai departe. Aceasta este sursa oricărei mângâieri, iar împărăția lui nu va avea sfârșit.

Afinitate pentru teologie

Domnul să-și înmulțească împărăția Evangheliei! Să se reia timpul scris de Psapus: „Nu se vor opri să-și amintească de Domnul până la sfârșit”. Lăsați cei despre care el însuși pune întrebări cu demnitate să trâmbițeze și să strige: „Care sunt esențele care zboară ca norii și ca porumbeii cu pui pentru mine?” Fie ca ziua cea mai de dorit să strălucească! „Strălucire, strălucire, Ierusalime!.. Acest întuneric va acoperi pământul și întunericul peste Neamuri. Domnul va veni peste tine”.

Vulturii predicatori, ca albinele, se nasc din studenți. Te-ai născut student? Uite, așa este? Poți fi un vierme, dar unul fals: din acestea se nasc dronele. La început, își conduc corul cu mare gălăgie, dar, în cele din urmă, sunt rușinosi și alungați din casa lui Dumnezeu.

Într-o oarecare măsură este posibil să te fi născut pentru asta, dar principalul lucru este nașterea ta pentru o altă cauză. II cum poți fi un predicator, fiind tu însuți un potrivnic al Împărăției lui Dumnezeu? Fii atent la tine, testează-l periculos. Privește bine în jur..., și dacă cu siguranță nu este deșertăciune, nu este profit, dar Domnul însuși te cheamă cu dragoste înnăscută în același lucru, mergi după el și ajunge la rang. Lasă totul. Pentru aceasta te-ai născut, că alții altuia.

Evitați zvonurile, îmbrățișați singurătatea, iubiți sărăcia, sărutați castitatea, fiți prieteni cu răbdare, învățați limbile sacre, învățați cel puțin una cu fermitate și fiți printre cărturarii predați pentru Împărăția lui Dumnezeu, dintre care Hristos: de ce dormi knpzhnpkp învață limbi. Nu-ți fie frică! Foamea, frigul, ura, goneppé, calomnia, înjurăturile și orice fel de muncă este nu numai posibilă, ci și dulce, dacă te-ai născut pentru asta. Domnul tău este puterea ta. Spa totul te va face mai ascuțit

și înaripate. Efortul naturii, ca un curent cheie sau o flacără, sparge mai repede obstacolele. Salutați vechii filozofi păgâni. Vorbește cu Părinții Universului. În cele din urmă, vei merge în țara lui Israel, la Betleem însuși, la casa pâinii și a vinului, la cel mai sacru templu al lui Bpblpp, cântând cu David: „M-am bucurat de cei care mi-au spus...” Cât de periculos este este să intri în această cameră! Luați halatul. Spălați-vă mâinile și picioarele. Atunci așează-te la această masă nemuritoare. Dar ai grijă! Nu-ți băga capul în sare cu maestrul. Amintiți-vă că nu este masa voastră trupească, ci este masa Domnului. Dumnezeu te-a salvat! Vei muri dacă mănânci sânge. Mănâncă sângele și carnea Domnului, nu a ta. „Fie ca să-ți fie bine și să fie plăcut înaintea Domnului Dumnezeului tău.” Acceptă, după Domnul; mănâncă, dar pentru Domnul; mâncați-vă săturați, dar înaintea Domnului.

Câți devorează, dar înaintea lor, nu înaintea Domnului. Doamne ferește să mănânci din pomul morții! „Înțelegeți ce spun...” Înțelepciunea lui Dumnezeu, fără îndoială, că pe străzile noastre și printre cărările noastre, ca și cum scara afirmării stă pe pământ, dar se sprijină pe margini înalte și pe punctele cele mai ascuțite și pe munte. munţi.

„Rezultatele ei, rezultatele sunt esența vieții și cine va urca? Numai Domnul pregătește dorința.

Câți comunicători se pot spune cu Ieremia: „Tu ești aproape, Doamne, de buzele lor, dar departe de inimile lor”.

Încercați în primul rând să înțelegeți ce înseamnă credința. Nu mai e nevoie de ea. Dar să știi că nu-l vei găsi nicăieri dacă nu-i sapi mai întâi scânteile în tine. După ce ai văzut-o, să știi că ai început să te unești cu asta: „Doamne, ochii tăi se uită la credință”. Și dacă nu mai este din el în tine, ca un grăunte de muștar, atunci vei intra cu bucurie în casa stâlpului de probă a înțelepciunii lui Dumnezeu și vei bucura într-un loc înalt de mintea înaltă a cuvântului dumnezeiesc, luminată de trupul tău, invata singur din ea.

La treizeci de ani începe să răsară dimineața adevărului. În acești ani, botezul lui Hristos este deschiderea cerului, răsfățarea duhului sfânt. – Și avea vreo treizeci de ani. La această vârstă, evreii erau numiți preoți. Dacă te-ai aprovizionat deja cu pâinea lui Hristos și ți s-a adeverit: „El scoate din comoara lui noul și vechiul”. În acel moment, vă puteți dedica prietenilor, binefăcătorilor, din apropiere și de departe.

Învață mult timp dacă vrei să-i înveți pe alții. În toate știința și artele, practica corectă este rodul. Iar tu, propovăduind cuvântul adevărului lui Dumnezeu, îl afirmi prin minuni.

Este imposibil să construiești cu un cuvânt dacă același lucru este stricat prin faptă. Spa înseamnă a da reguli pentru construcția unei nave, dar a face o căruță. Fără sfințenia vieții, poate fi posibil să devii comandantul unei nave, dar predicarea-K0hM nu este în niciun caz posibilă, cu excepția maimuței sale. Începutul și sfârșitul acestui titlu, puterea și pecetea lui naturală este frica de Dumnezeu, care alungă orice necurăție. Acesta este darul lui Dumnezeu și cheia dată de la Domnul. El singur deschide ușa către casa lui David și către acele lăunturi biblice: „Mântuirea noastră este în comori. II se va deschide - și nu va fi oblon, și închide - și nu va fi nimeni care să deschidă.

Există întotdeauna un număr mic de vânători pentru adevărul lui Dumnezeu. Spade nu te duce la indignare, ci la regret.

Atenție la dragostea de bani. Amintește-ți că ai luat degeaba. Toată munca ta nu este nimic în comparație cu acest dar. Ce fel de teolog ești pentru mine, dacă ești iubitor de bani... Să nu crezi că acest cuvânt îi privește pe alții, în afară de tine: „Uită-te la păsări...” Lasă-i pe alții să adune și să fie Domnul tău parte. Având mâncare și îmbrăcăminte, iată toată mulțumirea ta trupească. Îmbogățiți-vă și adunați zi de zi bogăția slavei lui Dumnezeu. „Am tăgăduit totul – vorbește cu Pavel – ca să pot câștiga pe Hristos.”

Poate că, în virtutea învierii desăvârșite a morților, vei ajunge în țara făgăduinței, în anul plăcut al Domnului, iar în cei 50 de ani ai

vieții tale vei primi permisiunea universală din tot sufletul și trupul tău a datoriilor tale și iluminare completă pentru tine și aproapele tău.

Atanasie. Comanda este chiar dificilă. Și nu dormi fără asta...

Iacov. Și cred că calea cea mai îngustă, cea mai grea și cea mai abruptă este ușoară dacă Dumnezeu însuși arată calea către intenție și, bineînțeles, îi arată celui pe care El l-a născut.

Corul Evangheliştilor Naturali

Atanasie. Unde este operațiunea? Arată-mi unul. Iacov. Na, iată una pentru tine: „În muncă și realizare, în multe privegheri, în foame și sete, în multe posturi,

în frig și goliciunea...” Parcurgeți capitolul al 11-lea al celei de-a doua scrisori a lui către Corinteni și veți fi surprinși de firea lui, care încântă toate necazurile.

Ce nu tolerează un războinic sau un negustor? Nu vei găsi o zi fără întuneric și lumină și un an fără iarnă și căldură. Nu veți găsi o stare π, astfel încât să nu fie amestecată de amărăciune și dulceață. Deci întreaga lume stă în picioare. Opusul promovează contrariul. Dulceața este răsplata durerii, dar întristarea este mama dulceții. Cine vrea să culeagă dulceață, să iubească mai întâi întristarea: și dulceața se va naște, dar iubește firesc.

Atanasie. Se spune că în Norvegia există o zi fără întuneric și lumină.

Longpn. Cine a fost mai bun decât acesta: „M-am născut într-un spa, dar mărturisesc adevărul”? Cel care este obosit de cărare stă lângă fântână și îi este foame și sete. Au numărat 12 ore pe zi. Era deja în jurul prânzului. — Era ca ceasul al şaselea. Nu era nimeni cu care să înceapă o conversație despre împărăția lui Dumnezeu. Soția a venit după apă. Iată cazul! El cere să bea nu pentru a-și potoli setea, ci pentru a începe o conversație. Apa elementară a dat prilej de a vorbi cu o nevastă nesimțită despre apa vie, despre apa lui Dumnezeu, care potolește setea nefericiților nesățioși, care ne tulbură sufletul zi și noapte, despre care Isaia: „Spălă-te și vei fi curat”. Nu i-a fost rușine, nu i-a fost frică de un om al lui Dumnezeu cu sexul slab să teologizeze: poate o va conduce la adevărat din superstiția lui Dumnezeu, nici la sex, nici la articole, nici la laturi, nici la locuri. , nici vremurilor, nici ritualurilor, cu excepția unei inimi, neatașate, o va deschide pentru înțelegerea naturii lui Dumnezeu, ascunsă în elemente, ca apa de izvor, ascunsă în inima pământească, după care David îi este sete: „ Cine îmi va da apă să beau?” Prietenii lui s-au întors cu mâncare și, știind că încă nu a mâncat nimic, i-au cerut să mănânce: „Rabi, mănâncă”.

"Ale mele. Mâncarea, a spus profesorul, este, așa că voi face voia Celui care M-a trimis”.

Și flămând și însetat și nu veseli, dacă nu faci și nu vorbești despre ceea ce a născut și l-a trimis părintele ceresc. Iată mâncarea, băutura și distracția lui. Învață în gazde, învață în case, învață pe străzi, învață în corabie, învață pe iarbă verde, pe munți, grădini și într-un loc egal, stând și stând și umblând, noapte și zi, în orașe și sate. , în limite diferite. , toată lumea și o mulțime de oameni.

El nu se amestecă în afacerile lui care nu au legătură. „Învățătorule (l-a întrebat cineva), spune-i fratelui meu să-mi dea o parte din moștenire, să nu mă jignească. Te va asculta...” „Omule! Cine m-a făcut judecător divizor plp? Treaba mea este să predau despre Împărăția lui Dumnezeu.” Ce a predat? Dumnezeu era cu el? Voi striga, ridicând vocea, cu femeia care l-a auzit. „Binecuvântat este pântecele care te-a născut...” Neamurile s-au mirat, pentru că nu a existat niciodată așa ceva în Israel și un om nu a vorbit niciodată așa: de pe buzele lui ieșea atât de mare plăcere.

Iacov. Iată încă unul natural pentru tine! Dumnezeu îi spune lui Moise: „Eu sunt...” Și îl trimite la ambasadă, și renunță. „Te rog, Doamne, nu sunt un om bun.” Este uimitor cât de îndelete preia postul. Își cunoștea talentele, vedea adevărul strălucitor în tufiș, dar nu se crede în sine, astfel încât, mai mult decât aspirații, luând asupra celor neplăcuți, să nu conducă oamenii într-un disolut și pe sine însuși la moarte. Și cum să nu fie periculos să contractăm pentru a arăta adevărul celei mai ascunse naturi a lui Dumnezeu, pentru a introduce aceeași natură în pământ, pentru a dezlega calea încurcată în oameni către centrul exact al bunăstării? Asta înseamnă să te testezi pe tine însuți.

Se poate dovedi că cineva s-a născut pentru a fi războinic, dar pe jos, nu călare, pentru a fi stăpân, dar nu pentru a ară și nu pentru a conduce vite, pentru a fi negustor, dar nu pentru a face comerț cu aur, fii un om de știință, dar nu un predicator al Evangheliei, să fie el p spm, dar un scriitor, nu un vorbitor. Și, desigur, nu ar fi îndrăznit fără această voce: „Acum du-te și coboară și ridică oamenii.” Și astfel, simțind mâna lui Dumnezeu, s-a dus după salutul lui Iethro35, socrul său: „Du-te bine”. Sănătate și pace pentru sufletul nostru înseamnă să-L urmăm pe Domnul. Cum era predicatorul? Ascultă-l pe Dumnezeu însuși. „De ce nu le-a fost frică să vorbească împotriva robului meu Moise? Un profet nu s-a ridicat la asta în Israel, ca Moise. Ochii lui nu au fost întunecați, nici gura i-a fost coruptă”.

Yermolai. Cine îndrăznește să excludă din rândurile predicatorilor lampa Cuvântului, prin toată viața spunând astfel: „Pocăiți-vă...” El nu era lumină, ci a avut și a iubit lumina în sine, a mărturisit și a umblat în lumină , terminând în ea și pentru ea cursul vieții sale. A mărturisi despre lumină înseamnă a vesti adevărul, dreptatea și împărăția lui Dumnezeu din noi. Predicarea în pustie

Cine iubește castitatea până la capăt va aduce Evanghelia cui va putea prin sate.

„Omul a fost trimis de la Dumnezeu”. Iată o mărturie a afinității sale, dar el recunoaște și despre sine: „Lăsați (Hristos) să se arate lui Israel, de dragul acesta a venit...”

Ce este un predicator? Însuși Domnul aprobă: „Bolnul nu s-a ridicat printre cei născuți din femei. Mulți se vor bucura de nașterea lui.”

Iacov. Toți profeții aparțin acestei generații. Unul dintre ei strigă: „Cuvântul Domnului a venit la mine”. Altul: „Mâna Domnului era peste mine”. Altul: „Domnul m-a trimis să prorocesc”. Altul: „Am auzit vocea cuvintelor lui”. Altul: „Am auzit un zvon de la Domnul”. Altul: „Un înger îmi vorbește, vorbind în mine: „Scoală-te și du-te și predică”. – Vorbeşte, fiul omului. Somnul nu toți sfinții lui Dumnezeu s-au numărat printre aceștia: „Nu am trimis profeți, ci ei au curs”. „El nu le-a vorbit, iar ei au proorocit”. „Nu ascultați cuvintele profeților”. „Ei vorbesc din inimile lor, nu din gura Domnului.”

Grigore. Iată încă o duzină născuți pentru propovăduire: „A chemat pe cine a vrut El însuși, și au venit la El și au făcut doisprezece, să fie cu El și să-i trimită să predice și să aibă puterea de a vindeca bolile și de a scoate demoni. . Și a pus numele lui Simon. Iscarioteanul chiar acolo. Să știm că este cu neputință ca printre rude să nu existe un nerudă și, dimpotrivă, nefericita obrăznicie a acestui ucenic să-i sperie pe toți cei care, din lăcomie și deșertăciune, se năpustesc la cauza apostolilor. Și asta înseamnă: „I-am sunat, i-am vrut eu însumi”. Se poate observa că acest lucru nu depinde de muritori. Sună, trimite și dă nume. „I-a numit și apostoli”. Simon și Saul primesc nume noi. Printre muritori, esențele lipsite de proprietate ale acestuia sunt adesea mărite de nume. Dumnezeu nu este așa. Numele și esența lui sunt identice; de îndată ce i-a pus numele, a dat deodată natura. De îndată ce spui: „Să fie lumină!”, înțelegeți: „Să fie lumină!” Când auzi: „El a chemat pe apostoli”, înțelegeți: „Voi sunteți lumina lumii”. A fi și a fi chemați este împărtășit de minciunile noastre, și nu de adevărul indivizibil al lui Dumnezeu. Dacă un diamant i se dă duritate de sus, verdele unui smarald este transparent, dacă un safir s-a născut cu albastru, anfrax cu o strălucire, ca focul, strălucire, numiți-i cum doriți, dar nu-i veți atinge natura. Ce este mai puternic - fie Dumnezeu, fie tu, chemând purtătorul existent și rezistând lui Dumnezeu,

„a da viață morților și a sărbători ceea ce este cu tine ca și cum ar fi cu sine”? Dumnezeu, dând naștere, aduce o ființă, o forță în natură, și spm se numește pe sine.

Un nume gol, fără esență, este ca un ciorchine de struguri înfățișați cu artă pe perete. El, machiat, înșală cu înfățișarea unui ciorchine

adevărat, promițând gustul copt de must dulce ascuns în interiorul său, iar păsările nesăbuite, sosind, se bat de un zid mut.

Dacă vrei să fii faimos pentru ceva, fii din fire asta. Ființa și slava numelui, ca un bob bun cu ramuri, ca un izvor cu pâraie, ca soarele cu raze, este nedespărțit, iar deșertăciunea, ca iarba care crește pe acoperișuri, se usucă înainte de a fi smuls.

Dar depinde de tine să iei ființa? Poți fi un servitor alături de el? Nu poți nici prin tine, nici prin altul. Acesta este cine este puternic! „Și a făcut doisprezece, ca să fie cu el”. A crea, a chema, a numi, a trimite, a da putere depinde de naștere, iar aceasta de Împărăția lui Dumnezeu. Acum ghici ce înseamnă: „Pavel este numit apostol”? De cine? Nu oameni pz, nu o persoană. Dar Iisus Hristos și Dumnezeu Tatăl. Era imposibil să nu-l numești pe cel născut pentru asta: „Doamne, care m-a ales din pântecele mamei mele...” Cum poți să vindeci bolile fără a avea putere? De unde vine puterea când nu ești trimis de Dumnezeu? Cum se trimite dacă nu este numit? Cum se numește, dacă nu se numește? Care este numele, dacă nu s-a născut pentru asta? Calmează-te, nu e treaba ta. Ești aproape ca un frate cu cel obrăzător: „Învățătorule, te urmăresc”.

Spune-mi, de unde un asemenea potop fără Dumnezeu? De unde superstiția, ipocrizia și erezia? De ce blestemă creștinii Biblia sfântă? Unde este bucuria celei mai dulci prietenii? Unde este consimțământul celei mai dragi lumi? Unde este vivacitatea bucuriei sincere? Cine dezonorează și corupe fiecare birou? Eterogenitate. Cine mortifică știința și arta? Non-afinitate. Cine l-a dezonorat pe preotul și monahul particular? Eterogenitate. Ea este o otravă și o ucigașă pentru fiecare rang al shpp-ului interior. – Stăpâne, te urmăresc. Mai bine mergi pe pământ sau purtați arme, trimiteți afacerile unui comerciant sau arta voastră. Fă ceea ce te-ai născut pentru a face, fii un cetățean drept și iubitor de pace - și va prevala. – Stăpâne, te urmăresc.

Nu te duce... Nu este suficient să fii ascuțit și învățat. Ar trebui să fie un prieten de rang, nu un iubitor al profiturilor de pe urma acestuia. Numai pentru acesta poziţia nu va fi un instrument de delicateţe.

Nu este Simon vrăjitorul învăţat?36 Vrăjitorul înseamnă un înţelept. Nu a fost ascuțit? Toată Samaria a predicat: „Aceasta este marea putere a lui Dumnezeu!” Înțeleptul a fost cuprins de febră pentru a avea Duhul Sfânt și pentru a da oamenilor în mod apostolic. Ce răspunde Petru la această tăgăduială? „Nu ai nicio parte... Inima ta nu este corectă...” A da și a lua o poziție pentru argint este o nenorocire egală. Cu o asemenea inimă, deși vindeci patimi și scoți demoni, nu te bucura. Deși predici în limbi îngerești, nu ești bun. Multe națiuni să scrie pe aur: „Aceasta este marea putere a lui Dumnezeu – un pustiu pustiu”.

Dacă, conform proverbului, te urci într-o poziție, ca o capră pe acoperiș, pentru a sări prin ea pe o grămadă de deșertăciune abundentă, se vede, ca într-o oglindă, că nu ești zelos pentru poziție. , și de

aceea nu te-ai născut, așadar, și nu ești scris în cer, decât printre oameni.

Să nu fii cunoscut printre oameni, ci să fii evanghelist cu Dumnezeu și cu Dumnezeu - acest lucru este de înțeles, după cum este scris: „Dumnezeu a fost cu el”. „Bucură-te, pentru numele tale...” „Maestre, te urmez”. Văd în tine rădăcina bilei și a durerii. Văd în inima ta sămânța iubirii de bani. Nu pentru a fi reînnoit de duhul sfânt, ci pentru a face comerț cu această comoară și a te purta măreț, de aceea dorești nebunește să fii proslăvit de cunoașterea dumnezeiască. „Pocăiește-te de răutatea ta”.

Unde prostii absurde! A transforma în abis scara care se ridică de la ticăloșia pământească la răsfăț. Nu înseamnă asta să te sugrumi cu pâinea dată vieții? „Going s-a sugrumat”. Dacă îți place profitul, caută-l într-un mod decent. 1000 de meșteșuguri binecuvântate înaintea ta. – Stăpâne, te urmăresc. Du-te... și vei fi o sperietoare lipsită de natura ta, un nor fără ploaie, o stea minunată a dimineții, Satana, căzută dintr-o poziție cerească în poftele urâte. „Ei observă întunericul pentru totdeauna”.

Lung în. Iar altul s-ar bucura să fugă cu Iona, dar Dumnezeu trage: „Scoală-te, du-te la Ninive și propovăduiește”. Iar altuia, Domnul însuși spune: „Umblă după Mine”. Măcar dă-mi pivnița tatălui meu... „Am plecat...”

Nu mă lasă să-mi iau rămas bun de la familia mea. Și cu adevărat. Gestionezi ralul? Nu te uita inapoi. S-a născut în predicare? Aruncă totul din viață. Altfel, naturalul nu este bun. Să-și cunoască toată lumea afacerea. Dar tu proclami împărăția și încerci să fii printre ei: „Fericiți ochii care văd, pe care îi vedeți”. Și pentru a obține

această răsplată, trebuie mai întâi să lucrezi în strugurii lui Dumnezeu. La natural se spune: „Du-te la strugurii mei”.

Ce număr mic de muncitori rude! Mintea vicleană îi îndepărtează, captivat de științe și cărți carnale, promițând glorie și profit, distragându-i atenția de la această mireasă fără mireasă. „Toată slava fiicei regelui este înăuntru”. Dacă cineva a simțit înșelăciune, să nu stea în calea străinului, să se grăbească în vie și să audă: „De ce stai degeaba?”

Strugurii Domnului oștirilor sunt Biblia. Mintea este ascuțită la mulți, dar ei nu au învățat să raționeze. Alții și-au antrenat simțurile prin studiu lung, dar nu au o vânătoare neobosit. Veți găsi și vânători, dar sunteți legați de durerile lumești. Veți găsi și o inimă liberă, dar fără frica de Dumnezeu. Toate mijloacele de dormit fără natură sunt moarte, dar natura fără ele este neînarmată. Vezi cât de greu este să ridici șarpele, așa cum a promis Domnul: „Vor lua șarpele”. Dintre cele patru mijloace menționate mai sus, frica de Dumnezeu este cea mai necesară. „Ferice de omul care moare în înțelepciune”. Dar în același loc, fiul lui Sirah spune: „Cine se teme

de Domnul va face un balnear, iar cel ce păzește legea o va înțelege”. Totuși, trebuie să aibă și o inimă liberă, după slava ei: „Cine se micșorează prin fapta lui este mai înțelept”. Spa repetă în alt loc. „Cine va proclama faptele sale drepte?” Cel care se micșorează în inimă și faptă înseamnă același lucru.

Atanasie. Inima și acțiunea înseamnă același lucru?

Lung în. Și încă nu știi că inima este un abis de gânduri? Sunt gândurile sămânța și sursa acțiunii? O inimă care se slăbește nu înseamnă să fie copleșită de spinii durerilor și faptelor lumești, ci gata să caute adevărul lui Dumnezeu. „Aboliți și înțelegeți”.

Prin urmare, căutătorul cu tot sufletul este sărac, temperat și iubitor de deșert. Pentru aceasta, un bun școlar învață să citească cărți, iar un bun școlar practică în afaceri. Să spunem cu fiul lui Sprakhov: „Cum se poate descurca cel care ține plugul?” Gândurile și conversațiile lui despre tauri, despre câmpuri, despre furajele pentru vite. Aceeași discuție despre prochpph. Este adevărat că societatea nu poate fi locuită fără ele, dar ei nu pot fi într-un consiliu care ține totul în ordine. „Numai cel care își dă sufletul și meditează în legea celei mai înalte înțelepciuni dintre toți cei din vechime va căuta și învăța în profeții, va conduce oameni eminenti, va observa și va coborî într-o răsucire de pilde, va căuta pildele ascunse și va trăi în pilde de ghicire. slujește printre nobili..."

Pentru aceasta, Domnul nu i-a poruncit lui Aaron să aibă pământ. „Eu fac parte din tine și din moștenirea ta”. Să păzească cortul, să sape cărțile sfinte.

Afanaspy. Deci bieții tăi predicatori rămân cerșetori?

Lung în. Destul de cerșetori, așa că erau gata. Dar săracii propovăduiesc Evanghelia. Domnul însuși învață ph. „Ucenicii lui s-au apropiat de el și și-au deschis gura, învățând ph.” Despre aceștia, cei care se micșorează în inimă și fapte, el spune: „Fericiți cei săraci cu duhul...” și nu am aur... ”- și cu Iisus Sirakhov: „Domnul mi-a dat limba mea ca răsplată și Îl voi lăuda. Ascultă, iată un cerșetor care se laudă cu mită! „Mi-a fost pregătită o coroană...” Unde era fiul lui Sirah, vânătorul de înțelepciune! „În timp ce încă era tânăr, înainte de a călători, am căutat înțelepciunea realității în rugăciunea mea.” Și oare vulturul cuvântului respiră o ardoare minunată? „Sufletul meu a luptat pentru ea”. „Inima mea s-a bucurat de ea”. „O voi căuta până la urmă...” „Prosperitatea era în ea...”

Dar cel mai viu descrie afinitatea speței sale: „Domnul mi-a dat o limbă, răsplata mea și astfel îl voi lăuda”. Se vede că nu a studiat pentru un portofel, nu a fost mai amabil cu el decât să ia un spa cu Isapeya: „Domnul îmi va da o limbă de învățare...” Și cu aceea: „Iubito și lapte sub limbă.” „Și au început să vorbească în alte limbi...” Această înțelepciune, care cunoaște și iubește pe Domnul ei, Solomon numește lungimea vieții, pomul vieții, credință, dreptate, pace,

rugăciune, bogăție și slavă, frumusețea tinerilor. , și părul cărunt al bătrânilor. „Frumusețea pentru tineri este înțelepciunea, gloria pentru bătrâni este părul gri.”

Mai multe simboluri, descriu imagini divinatorii sau misterioase, pz de teologie păgână

Nu vreau să mă despart de tine. E amuzant pentru mine a spus cel care a numit o conversație amicală într-o călătorie căruță. Viața noastră este o călătorie.

G r i g o r π th. Întreb din grădină până în camera mea de sus... E adevărat că o conversație prietenoasă este o căruță care ușurează călătorul. Și așa este mai bine când se rostogolește pe roțile unui profet

cheskph. O, roțile! O veșnicie dulce! Fericit este cel care și-a obișnuit privirea cu strălucirea ta luminoasă. Acesta se uită mai des și mănâncă de la tine. Bot exact mana! Și bobul lui este mic, ca coriandru, gustul său plăcut îi încântă pe diverși îndrăgostiți, ca cel mai drag diamant, aruncă în ochi fulgere de diferite culori. Cine vrea să-și ușureze nesatiabilitatea fără ea vrea să arunce o mână de nisip în abisul oceanului și să răcorească împărăția de foc cu o picătură, promițându-și sufletului un lux vast, îngrădindu-l, ca un vultur, într-o peșteră înghesuită și nu. realizând că

Există un abis de duh în om, apele sunt mai largi decât toate cerurile.

Nu vei fi niciodată mulțumit cu ceea ce captivează întreaga lume.

Dar simțindu-i înțepătura, instruindu-ne în alegerea hranei, a prieteniei și a rangului, încetul cu încetul învățăm să o recunoaștem, ca un primer.

Afanaspy. Ba! De unde ai luat atâtea tablouri noi?37 Uite: toată camera este îmbrăcată cu ele.

Iacov. Nu vă lăsați păcăliți: pentru oamenii inteligenți, o imagine înțeleaptă este un plan care reprezintă vastitatea unei cărți întregi. Poza este o carte proastă, dar după cum văd eu, nu sunt proști aici, toți vorbesc.

Afanaspy. Fp! Toți sunt, după cum văd eu, murdărie păgână...

Grigore. Gândește-te, pentru asta te-am sunat. Dar nu certa. Toți sunt buni cu mine.

Yermolai. Dacă un creștin cu minte tânără ar veni în camera ta de sus, te-ar considera un idolatru.

Grpgorpy. Cerul nu se teme de fulgere și de tunete. Afanaspy. Ce nonsens! În jur sunt animale, păsări, păduri, munți, vite, apă, pești, reptile și așa mai departe, ca un paradis păgân.

Grigore. Ia Petru sfinții tăie toate acestea și le mănâncă în dulceață cu Dumnezeu; nimic nu este în neregulă cu el.

Atanasie. Te rog nu înghiți totul. Ai milă de munții cu copaci. Privește-l pe primul de deasupra ușii. Ce fel de păsări stau pe ramurile înflorite?

Grigore. Privighetoarea cu copiii ei, îi învață să cânte.

Iacov. Citiți ce spune imaginea.

Grigore. „Părinții sunt cei mai buni profesori ai noștri”. Domnule judecător, nu este frumos cântecul? Nu ar trebui să onorez legile strămoșilor noștri? Știm ce ne învață mama noastră Biblia.

Yermolai. Aruncă o privire aici. O săraca căprioară! 38 Cu o săgeată înfiptă în corp, suferă lângă deal, jumătate de săgeată în ulcer, era plecat. Cine va ajuta?

Iacov. Nu-ți fie frică! Nu vezi că mănâncă iarbă? Ea îi va trage cu o săgeată. Această iarbă a fost numită de către grecii antici δίχ αμνός 39.

Yermolai. Și așa că arcașul nu a reușit să facă nimic asupra lui? As vrea sa stiu cine il invata acest scop?

Iacov. Nu vezi ce îți spune căprioara asta? Natura este superioară științei. Acela îl învață! Cel mai bun profesor.

Atanasie. Și explică-mi ce este această plăcintă, ce este?

Lung în. Unde este plăcinta ta? Desigur, azi nu ai mâncat prea mult. Se carapace, broasca testoasa, sau stridii. Mănâncă-o, ea vorbește cel mai înțelept; „Caută-te pe tine însuți.” Toată bunătatea ei în interiorul craniului este păstrată.

Atanasie. O, corect, delicioasă broască țestoasă... Bah! Da, frate, mănânci un elefant? .. Pâine și sare.

Grigore. Nu există nimic mai gustos sau mai sănătos. Sunt binevenit. El mă întărește să caut fericirea în Dumnezeu. Și pentru ca eu să-L caut pe Dumnezeu în mine însumi, stridia mea mă trimite la asta.

Atanasie. De ce își ridică trunchiul pe deal? Lung în. Se așteaptă să felicite soarele răsărit. Vaughn, uite! Ies razele din spatele munților. Descritorii animalelor scriu că în fiecare zi elefanții se adună în vrac înainte de răsăritul soarelui și privesc spre est. Nu este aceasta o imagine vie a unui om evlavios? Și de ce să nu-l

aseamănă cu un elefant, dacă profetul Maleahi asemănă cu un taur „Soarele dreptății va străluci peste voi cei care vă temeți de numele Meu și de vindecarea în aripile lui. Și se va înălța și veți sări ca vițeii desprinși de legături.”

Grigore. Citiți felicitările elefantului către soare.

Lung în. „Dimineața îți voi arăta și mă vei vedea”. „Cei răi nu vor sta în fața ochilor tăi”.

Atanasie. Iubesc munții, pădurile de stejari, izvoarele, grădinile.

Yermolai. Cine este? Un tânăr. Bineînțeles că vrea să bea. Aplecându-vă spre sursă...

Iacov. Iată-l pe nefericitul Narcis! Oh, săracul! Bineînțeles, el nu a văzut prin această pildă: „Coliba nu este roșie cu colțuri, ci pictură cu culori”. Într-o sursă pură, el se uită la pielea sa fină și nu se adâncește în interior, în chiar inima lui și în călăuzirea secretă a naturii binecuvântate, care îl poate călăuzi pe calea păcii; se distruge iubindu-se pe sine.

Lung în. Narcis, o statuie puternică și o figură vie a celor care cinstesc Biblia, dar își văd propria lor decădere numai în ea și nu pătrund în secretul decăderii, fără să-l audă pe Moise: „Ascultă Israel!” „Fii atent la tine, fii atent la tine...” „Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău”.

Grigore. Dacă nu te cunoști pe tine însuți, cum poți cunoaște Biblia? Cine este orb acasă este și plecat. O, Narcisa! Cântecul tău înțelept, dar nu îl înțelegi; Îți voi cânta cântecul tău. "Cunoaste-te. Uita-te inauntru."

Atanasie. Voia ta, nu pot recunoaște această coadă a acelei fiare: aleargă și se uită înapoi, arată ca un lup.

Iacov. Castorul, după ce a mușcat sâmburele pentru sine, aruncându-l, fuge. Vaughn, uite! Vânătorii îl urmăresc.

Atanasie. De ce se rasfata el, prostul?

Iacov. Vânătorii au nevoie de unele dintre miezurile sale pentru farmacii. Nu cruța nimic, doar pentru a se calma. Iată cântecul lui: „Dacă numai să nu-și piardă inimile”.

Afanaspy. Nu este un înlocuitor foarte prost. Întreaga lume nu va plăti pentru liniște sufletească. „Bucurarea inimii este viața omului”.

Yermolai. Uită-te la lumânarea aprinsă. Ce vrea să spună?

Lung în. Dar vezi: un fluture de noapte zboară lângă lumânare.

Yermolai. Îi place lumânarea?

Lung în. Este posibil ca o creatură a nopții să-i placă lumina?

Yermolai. Ce fel de demon îl poartă la o nerudă? Chiar speră la recompense de la camarazii săi dacă lumina care le orbește ochii se stinge?

Lung în. Poate, atunci, dar mai întâi se va arde. Aici, citiți mai jos recompensa ei: „Vânătoarea mea mă ruinează”.

Afanaspy. Uite! Câinii de pe deal sfâșie o căprioară... 40 Dar căprioara asta în haine umane, ce fel de prostie?

Iacov. Bietul Actaeon se transformă într-o căprioară. Aici, la sursa, Diana spala cu servitoarele. L-a transformat într-o fiară pentru ca vânătorul să fie mușcat de câini. De ce ar pleca din sat? Apropo, nu este ca el să vadă o fecioară curată. Dumnezeu ar da ca monahii să poată vedea prin această fabulă! Nu toată lumea se naște în singurătate și contemplație. Lenevie, tristețe, melancolie, o, a distrus pe mulți! Căprioara este aceeași vite, doar trăiește în pădure. Biblia este aceeași cu Sfinxul. Îl corupe și îl chinuie pe cel care nu se cunoaște pe sine și pe orbul din propria sa casă.

Vechiul prost Ixion 41 a apucat norul gol care o umbrise pe sora Dieva în locul ei. Iar Actaeon, în loc de iubirea celei mai dulci Dianei, s-a răzbunat și jurământul limbajului potopului. Iată ce fac ei: „Vrăjmașii unui om sunt casa lui”.

Lung în. Aici cade din cer deşertul Faeton42 cu zgomot şi cu car. Vrednic! Demn... S-a așezat în locul nepotrivit, disprețuind sfaturile tatălui său. „Aroganța unui soț umilește” (Proverbe). Aroganța înseamnă a rezista tatălui. Acesta este ca fiul lui Simeon Pak, care a spurcat patul tatălui său și a fost blestemat de tatăl său. Să asculte acest ăsta cu obrăznicie aşezat în rang; să-i mestece pe cei care târăsc cu noroiul lor pe carul lui Dumnezeu, născuți să poarte numai veșnicia chiotul Domnului.

Yermolai. O, dealul frumos semănat. Ce fel de păsări stau pe ramuri uscate?

Lung în. Cântecul acestei păsări arată clar că turturea iubitoare de deșert cu copiii ei oftează pentru soția ei. Cântecul ei este din Isaia: „Voi cânta un cântec iubitei mele”. Aici zace iubita ei moartă sub copac! Și din el un izvor bogat pompează șuvoaie de apă în jos spre pajiști... Acesta este un portret al Bibliei. Carul adormit poartă unul, dar văduva adormită iubește doar unul și oftează: „Există un Dumnezeu al iubirii”.

Grigore. Spune-mi, Afanaspy, de ce râzi toți? Am observat cu mult timp în urmă. Ce e amuzant pentru tine?

Atanasie. Râd de cupidonii tăi43 Ai adunat o mulțime de ei, amestecând afacerile cu lenevia și creștinismul cu păgânismul.

Grigore. Nu-ți fie frică, prietene. Totul este curat curat. Înțelepții antici fabulosi ai cărții au ceva

cea mai veche teologie. Ei au înfățișat, de asemenea, natura imaterială a lui Dumnezeu ca figuri perisabile, astfel încât invizibilul era vizibil, reprezentat de figurile creaturilor. Spune-mi, cum vei descrie un spirit nepieritor pentru mine, dacă nu un copil înaripat? Aripile sale înseamnă o mișcare continuă, în mișcare în tot Universul, iar copilăria conturează în el că: „Tu ești același”. Poate că de aici s-a născut numele spe „zeu”, că mișcarea Universului care se mișcă ca un râu care curge este o alergare continuă.

Dacă huliți chipul, spuneți-mi, cât de mult înțelegeți beția lui Lot cu fiicele lui? Jerome numește spe o fabulă. Și, desigur, este criptic, chiar dacă teologic. Întreaga Biblie este supusă unui singur Dumnezeu. Aici se termină până la ultima linie. Fără el, ea este și înșelătoare, și rea și dăunătoare, iar cu el este mai gustoasă și mai frumoasă decât toate miresele. El este lumina murdăriei ei, ca o onoare pentru o strălucire de diamant. Ei bine, ați auzit că Malahi își amintește și de niște aripi divine. „Vindecarea este în aripile lui”. „Ca un vultur și-a acoperit cuibul”. Și mireasa spune despre dragostea frățească: „Aripile ei sunt aripi de foc”. Cupidon înseamnă „dorință”, în elenă - ἔρως. Înțelepții lor însemnau sim-ceea ce este cel mai bun și mai nobil din lume. Nu știu, prietene, ce vrei să spui prin acest cuvânt, dar dă-mi libertatea de a înțelege cu mireasa: „Laringele lui este dulceață și totul este dorință”. „Există un Dumnezeu al iubirii”.

Au fost atunci, și acum și întotdeauna cei care gândesc jos. Dacă îl numești pe Cupidon demon, nu mă cert... Lasă-mă să găsesc dulceața fagurelor în acest leu care răcnește și interesul pentru uriaș. N-ai auzit niciodată ce strigă Isaia către Ierusalimul luminat: „Subând laptele neamurilor”. „Și păgânii vor înțelege ph și vor aduce ph-ul la locul lor, și ei vor moșteni și se vor înmulți pe pământul lui Dumnezeu”.

Vedeți că Israel și neamurile sunt conduși la locul lui. Dacă nu știți acest lucru, atunci, desigur, ați auzit ceva: „Dacă beau ceva muritor, nu dăunează pm”. Fiecare figură este moarte și otravă păgână, dacă spiritul acesteia nu vine din ea: „În parfumul lumii tale curgem”. „Laringele lui este dulceață...” Inima luminată de duhul Domnului, cu privirea unei ierbi mici și a unui vierme mărunțiș, este înălțată într-un sentiment de veșnicie, ca un cuib de oțet, transformând totul turnat în sine în sine. otet, - nu numai cu fabule pagane, pe care nu te sfatuiesc sa le citesti. Nu e vina mea că

ești fără dinți: și nu-ți reproșez spa. A mânca prea mult și a mesteca prea puțin este rău. Dar: „Cine nu mănâncă nu condamnă pe cel care mănâncă”.

Yermolai. Aruncă o privire, te rog, la portul magnific, vizibil de departe. Și în spatele lui, pe un munte înalt, un oraș bogat, privind latitudinea mării. Fără îndoială că sunt trei nave care navighează spre acel port cu steaguri ridicate, conduse de cupidon.

Lung în. Uite cât de decent spune această imagine: „Domnul celor drepți vă va face curentele” (Proverbe).

Yermolai. Iată doi băieți frumoși! Bineînțeles că sunt cupidon. Unul îl poartă pe celălalt pe umeri. Purtătorul trebuie să-i mulțumească purtătorului.

Lung în. Dar cel care îl poartă este și mai îndatorat prietenului care poate fi purtat.

Yermolai. Pentru ce?

Lung în. Pentru că purtătorul este orb, iar cel care îl poartă vede. O persoană din două a compus. Legenda lui Pavel: „Cine se lipește de Domnul este un duh cu Domnul”.

Yermolai. Ajută-l pe acest muncitor: va cădea sub povară. Cupidon poartă un sistem MPR pe umeri.

Lung în. Nu-ți fie frică.

Iacov. Nu-ți fie frică! Într-o mână poartă toate lumile copernicane pentru distracție mai bine decât Atlas 44. Și cine este el? Acesta este cel care îl întreabă pe Iov: „Unde erai când ai întemeiat pământul?” Dar cine va spune ce înseamnă cercul mpr, străpuns din toate părțile de săgeți?

G r i g o r i j. Ce este o săgeată dacă nu efortul? Ce este strădania, dacă nu impulsul lui Dumnezeu, care mișcă întreaga creație la locul ei și la propriul său drum? Aceasta înseamnă să compune lumea și să dai mișcare acestei mașini. Cea mai veche zicală a filozofilor: „Dragostea face lumea”. Cicero menționează acest lucru și în mica sa carte despre prietenie. Același gust de π în acele discursuri: „Omnia vincit amor...” – „Dragostea învinge totul”. Despre această iubire și simpatie binecuvântată și atotposedătoare, mireasa din „Cântarea Cântărilor”: „Ternice ca moartea, iubirea, crudă ca iadul, gelozia; aripile ei sunt aripi de foc; cărbuni de foc - flacăra ei.

Acum, cuvântul confidentului se explica de la sine: „Există un Dumnezeu al iubirii”. Am vorbit si despre ingerii naturii, numiti

de la vechii genii, cărora le aduceau jertfe, pentru ca îngerii să fie conducători în treburile vieții lor.

Ermolai. Acest băiat fără aripi, încoronat cu o coroană de flori, ținând o cornua abundenței, este aproape un înger al naturii.

Grigore. Asa de. Dar nu miroase a rabie să aduci tămâie, vin, flori păzitorului tău și să nu-l urmezi acolo unde îl conduce mentorul lui Dumnezeu? Însăși Minerva, când există același lucru cu natura, atunci este clar de ce au pus-o la conducerea tuturor științelor și artelor? Să știi că toate științele și toate cărțile s-au născut din cei care au fost luați pentru asta, îndrumați chiar de șefa. Între timp, examinând înțelepciunea antică-tsov, formând în secret imagini ale înțelepciunii lui Dumnezeu, nu vedeți în locul principal, ca și cum imaginea lui Hristos deține toate diavolurile 46.

Deasupra e scris: „Imaginea ipostazei sale".

Jos: „Iisuse Hristoase ieri și azi..."

În cercul din jurul capului său, acesta:

„O 2 V", adică existent.

Într-un loc comun - imaginea mamei sale cele mai pure, coroana ei de stele; sub picioare - luna, sistemul lumii și șarpele ținând un măr în gură; dar în mâinile ei este o floare de crin, iar în inima ei este strălucirea duhului sfânt, o privire chibzuită și castă.

Deasupra e scris: „Fă-mi măreție, tare". Внпзу: «Bucură-te, uşă a sfintei taine. Bucură-te, credinciosul care luminează sensul!

Povestea băiatului și a lupului

Reformată în 1760 în piesa poetică a lui Zacharpol. Unii elevi au dat șansa poveștii complet nedorită, după cum se spune, învățând Minerva

Era un puști din turmă când a fost lăsat la sorți, a fugit din pădure și deodată a apărut un lup!

La început a încercat să scape. În curând se va lipi de inamicul Tergori. Aceasta este soarta lui:

„Nu știu, într-adevăr, viitorul meu în pântecele tău". Și este necesar să mori, dar totuși să ai milă. Un pic ca micul meu mod înainte.

459

Biblioteca „Runiverse"

Să-mi închei viața dulce. Pentru fericiții Șase, din moment ce tu însuți ești înțelept, toate lucrurile au un sfârșit bun. Atunci Wolf și-a spus: „Ce prost sunt!" Nu am stiut pana acum.

Să am această zestre. Deci începe imediat. Pe măsură ce copilul care modulează lupul îndoaie dansurile, artistul laudă din când în când unul nou.

Când turbina este mai rapidă în jurul ambelor mulțime molosser. Lupul scutură stufurile, iar lupul abandonează Cincedo, iar împreună încep să stimuleze corul. În cele din urmă, Lupul însuși dansează și mai întâi îl rănește pe Melanchates în spate

A lua Asbolus și Leucon împreună de gât. Dar Theridamas și Poemenes s-au blocat în brațe. Briza liniştită răsună cu scoarţa ei.

Restul mulțimii se adună și adună în trup dinții răniților. Dar gemea, reproșându-se: „De ce, în cel mai rău caz, să fie numit cântăreț? Când te-ai născut bucătar, ai aspirat să fii atât de bun?

Nu era mai bine să hrănești copiii și oile decât să desenezi muzica sacră cu mâna?

Ești demn de această răsplată.” Câinii sfâșiaseră trupul lui Mersi. Iată coroana lupului.

Povestirea

Nu vei spune nimic nesolicitat, sau Minerva. Dacă nu te-ai născut muză, evită să înveți muză. Vai! pipa învățată distruge mulți bărbați, dar câțiva, doar creând muzele, natura a creat-o pe Esse - nu vrei să fii fericit? Odihnește-te în pace cu soarta ta.

basmul lui Ezopova47

Preobrazhena na newy vid mallorossiiskimi far-bamp dlya uchenkov poetiki 1760-goda v Harkov. Motivul acestei fabule este că mulți studenți, care nu s-au născut deloc din el, au fost instruiți

O capră din turmă a rămas până la besa.

Acum fuge tovarășul - Lupul din pădure, S-a repezit de la început în scurgeri.

Apoi ridicându-se, Drapeka48 a spus:

„Știu că nu pot muri din dinții tăi. Dar fii milostiv! Fă, te rog, că numai mila este: La flaut, cântă-mă pentru moarte, Ca să-mi fie încununată viața de dulceață, Tu însuți, înțelept, să știi că în cele din urmă toată puterea... "" Eu nu cunoștea această calitate în mine "49, - Lupul gândește singur... Apoi a început să se umfle, iar Kozlyatko a dansat, mânjind Lupul cu laude lin.

Deodată iurta câinilor, ca un vârtej, a devenit de jur împrejur. Mâinile muzicianului și flautul au căzut.

Doar lupului - acesta, va ciupi, va mușca. Și directorul trupei însuși dansează deja. Deodată, Cernogrivka a fost apucat de partea mică a spatelui, Și Zhuk și Veverița erau de gâtul antebrațului, Kudlai și Grpvko se uitau la șolduri.

Strigătul se aude în văi din găleată.

Coada încă s-a copt, aici botul pufăie, - Nu se vor supraaglomera. Și oftă:

„De ce (pentru tine) ai devenit director de trupă, Damned, fiindcă te-ai născut director de cor din naștere? Nu este mai bine să sărbătorim caprele înainte de rossola, Nezh să înceapă o școală muzicală?

A! a! vrednic!...” Și câinii, înecându-și botul, sfâșie... II așa s-a întâmplat moartea.

Zicală

Nu fi gelos pe ceea ce nu este dat de la Dumnezeu.

Fără Dumnezeu (știți) sub prag. Dacă nu te-ai născut, nu-ți băga nasul în știință.

Oh! Mult sph este întotdeauna palp în făină, Nu multe mame au dat naștere la școală.

Vrei sa fii fericit? - fii plin în partea ta.

Sfârşit.

Adormit despre muzicianul Volk, basmul a reușit să ajungă în punctul „că bunul păstor Joasaph Mptkevpch a eliberat peste 40 de copii și tineri de sub jugul școlii pe calea firii lor, geloși pe filantropie - nu pe vanitate. Eu și Semu, fiind geloși, am scris o cărțiță „Alfabetul lumii”.

G.S.

Biblioteca „Runivers”

NOTĂ PUNCTE

Biblioteca „Runivers”

NOTE

Lucrările lui G.S. Skovoroda nu au fost publicate în timpul vieții filosofului și au fost distribuite în copii scrise de mână. Pentru prima dată, la patru ani după moartea lui Skovoroda, tratatul său Narkiss a fost publicat fără a indica numele autorului. Această publicație a fost realizată de M. Antonovsky. Lucrări separate au fost publicate în anii 30 ai secolului al XIX-lea. Comitetul de administrator al Societății Umanitare de la Moscova. Abia în 1861 la Sankt Petersburg I. Lysenkov a publicat lucrări alese ale lui Skovoroda (poezie și proză).

Prima ediție critică a lucrărilor despre centenarul morții lui Skovoroda a fost realizată la Harkov de profesorul D.I. Cartea a fost însoțită de un articol critic și bibliografic de D. I. Bagalei, precum

și de o schiță biografică a lui Skovoroda de M. Kovalinsky. Cu toate acestea, chiar și după publicarea acestei ediții, o serie de lucrări ale lui Skovoroda au rămas inaccesibile unei game largi de cititori. În special, dialogul Potopul lui Zmpin, care rezumă principalele idei filosofice ale lui Skovoroda, nu a fost publicat.

Următoarea ediție din 1912 a fost realizată de V. D. Bonch-Bruevich, compensând parțial deficiențele publicațiilor anterioare[1] [2]. Publicarea, concepută ca o ediție în două volume, a încetat însă la primul volum.

Au trecut aproximativ 50 de ani înainte ca, în 1961, Institutul de Filosofie al Academiei de Științe a RSS Ucrainei sub conducerea redacției formate din academicianul A.I. Beletsky, membru corespondent al Academiei de Științe a RSS Ucrainene D.F. . M. Popov a pregătit Lucrările colectate ale lui G.S. Skovoroda în două volume. Redactorul primului volum a fost I. A. Tabachnikov, care, în numele Institutului de Filosofie al Academiei de Științe a RSS Ucrainei, a strâns fotocopii de autografe și liste de lucrări ale lui G. S. Skovoroda. Compoziția lămpilor din volumul al doilea a fost I. A. Tabachnikov și I. B. Pvanyo. Ediția actuală a lucrărilor lui G. S. Skovoroda,

1 Lucrări de Grigory Savvich Skovoroda, culese și editate de prof. D. I. Bagalei. Ediție jubiliară (1794-1894). -Volumul 7 al Colecției Societății Istorice și Filologice din Harkov. Harkov. 1894.

2 Lucrări colectate ale lui G.S. Skovoroda. Volumul I. Cu o biografie a lui G. S. Skovoroda M. I. Kovalpnsky, cu note și note de V. Bonch-Bruevich. SPb., 1912.

conceput pentru cititorul rus, pe baza textelor ediției din 1961. Acesta din urmă cuprindea toate lucrările cunoscute la acea vreme, atât filozofice, cât și literare, inclusiv traducerile sale din Plutarh și Cicero. Pentru această ediție, toate textele au fost verificate cu autografele lui Skovoroda; au fost studiate numeroase liste de lucrări ale căror autografe nu s-au păstrat; pentru verificare, au fost selectate cele dintre ele care sunt cele mai complete și păstrează trăsăturile caracteristice autografelor. Aceasta ia în considerare toate discrepanțele în autografe, liste și erori din edițiile anterioare ale lucrărilor lui Skovoroda.

Din punctul de vedere al completitățîi publicării lucrărilor filosofice originale, această ediție este mai completă. Deja după publicarea din 1961, au fost descoperite și publicate în revista Philosophical Dumka (1971, nr. 5, 6) II. A. Tabachnikov textele a două dialoguri cunoscute anterior numai după numele lor^: „Convorbirea 1, numită Observatorium (Sion)” și „Convorbirea 2, numită Observatorium specula, în ebraică Sion”. Aceste lucrări sunt incluse și în ediția noastră. În general, publicația include toate lucrările filozofice originale ale lui Skovoroda - tratate, dialoguri, pilde. Cu toate acestea, împreună cu aceasta, a inclus și lucrări de genuri non-filosofice care conțin anumite idei filozofice. Aceasta se referă la cântecele ciclului

„Grădina Cântecelor Divine”, „Fabulele din Harkov”, precum și scrisorile cu semnificație filozofic ale lui Skovoroda către diverși oameni. Deoarece singura sursă de informații despre viața unui filozof și un fel de monument al gândirii filosofice a secolului al XVIII-lea. este o biografie a lui G. S. Skovoroda, compilată de M. I. Kovalpinsky. este inclusă în Lucrările Colectate ca addendum.

Limba lui Skovoroda este un fenomen complex. A reflectat influența reciprocă a limbilor rusă, ucraineană și slavonă veche - de unde instabilitatea normelor lingvistice în lucrările lui Skovoroda.

Această ediție păstrează în cea mai mare măsură particularitățile limbii lui Skovoroda, care caracterizează lucrările sale ca monumente scrise ale secolului al XVIII-lea. Cu toate acestea, pentru ca operele filosofului să fie accesibile cititorului rus modern, textele au fost pregătite în consecință. În cea mai mare parte, cuvintele și expresiile ucrainene au fost traduse în rusă. Eliminat yat, ortografie dezordonată e și, s la începutul și mijlocul cuvintelor, utilizarea inconsecventă a lui ь la sfârșitul cuvintelor și după consoane în mijlocul cuvintelor etc. În conformitate cu ortografia modernă, ъ este eliminat la sfârșit. de cuvinte, literele grecești, latine și slavone bisericești (fita , Izhitsa etc.) sunt înlocuite cu literele corespunzătoare ale alfabetului rus. În conformitate cu normele de ortografie modernă, scrierea cuvintelor împreună, separat și printr-o cratimă este unificată.

Compilatorii au căutat, făcând operele lui Skovoroda accesibile cititorului modern, în același timp să păstreze structura generală a vorbirii operelor sale. Aceasta determină prezența unor cuvinte și expresii umblătoare și învechite, dar de înțeles, care caracterizează originalitatea gândirii sale filosofice.

Pentru a înțelege unele dintre cuvintele slavone vechi rămase în texte, la sfârșitul celui de-al doilea volum este dat un mic dicționar de cuvinte învechite.

Aproximativ optzeci dintre scrisorile lui Skovoroda către M. Kovalinsky și scrisorile separate către alte persoane sunt scrise în latină cu greacă veche intercalate cu piamps. Aceste scrisori sunt date în traducere în limba rusă. Traducerea a fost făcută de M. V. Kashuba.

Trebuie remarcat faptul că Skovoroda folosește foarte liber diverse cuvinte din Biblie. O comparație a citatelor pe care le citează cu textele tipărite ale Bibliei în limba rusă arată că primele sunt uneori foarte departe de sursă. Acest lucru, în opinia mea, se datorează parțial faptului că Skovoroda a folosit ediții mai puțin ordonate ale Bibliei, dar mai ales pentru că a interpretat liber Biblia. Prin urmare, multe expresii și citate, desigur, nu vor corespunde pe deplin textelor actuale ale Bibliei. Referințele la Biblie cuprinse între paranteze sunt ale lui Skovoroda.

Skovoroda a însoțit adesea textele lucrărilor sale cu note. O parte semnificativă a acestor note are caracterul unor comentarii suplimentare lingvistice, etimologice și de altă natură. Aceste note sunt date mai jos de text. Unele dintre note au o semnificație editorial-textologică, iar aceste note-corecții se fac textului și sunt cuprinse între paranteze unghiulare.

Note compilate II. V. Ivano.

CÂNTECE. POEZII. FABILE

„Grădina Cântecelor Divine”

Colecția „Grădina Cântecelor Divine” cuprinde treizeci de cântece și a fost întocmită de Skovoroda în anii 70-80 ai secolului al XVIII-lea pe baza cântecelor scrise de acesta cu diverse ocazii, în principal în legătură cu practica pedagogică din anii 50-60. Cel mai vechi cântec datează din 1753, iar cel mai recent - din 1785. În același timp, inclusiv versurile din colecția generală, Skovoroda a conceput în consecință ph-ul cu ajutorul epigrafelor din Sfintele Scripturi, precum și a notelor care explică semnificația. a anumitor imagini.

Autograful colecției nu a fost păstrat. Textele sunt reproduse conform celei mai complete liste a Departamentului de Manuscrise al Institutului de Literatură, numită după T. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 7), care a fost folosită și în publicarea Lucrărilor în două volume (Kiev, 1961).

Aici sunt publicate unsprezece cântece, care prezintă cel mai mare interes în ceea ce privește reflectarea ideilor filozofice ale lui Skovoroda în ele.

1 Acest cântec este una dintre cele mai populare compoziții ale lui Skovoroda. După cum mărturisește autograful ei timpuriu cu o epigrafă din Horațiu, ea nu este deloc inspirată de Sfânta Scriptură. Cântecul reflectă trăsăturile caracteristice ale vieții diferitelor pături ale societății, deși sunt dezvăluite prea general. Chiar și în timpul vieții autorului, cântecul a intrat în repertoriul kobzarilor, liratorilor și compozitorilor de masă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea - începutul secolului al XIX-lea. Există numeroase adaptări ale acestuia, înregistrate în secolele XIX-XX. –<57.

2 Laitmotivul cântării este legat de imaginea biblică cuprinsă în Psaltirea lui David (ps. 41, v. 8), text integral

care sună așa: „Abisul cheamă abisul cu glasul cascadelor tale; toate apele și valurile tale au trecut peste mine.”

Skovoroda, interpretând alegoric imaginea abisului, ca o infinitate inepuizabilă de aspirații umane, ridică în legătură cu aceasta problema libertății voinței și a aspirațiilor umane în limitele determinate de natura invizibilă. – 58.

3 Într-o peșteră. – 58.

4 Cântecul reflectă motive antipurbaniste care sunt foarte caracteristice viziunii despre lume a lui Skovoroda. – 58.

5 Lovitură - împingere. – 58.

6 Cântecul, după cum au arătat cercetătorii, se bazează pe folclor. Imaginile ei rezonează cu cântecele populare, iar această împrejurare i-a asigurat popularitatea în rândul cântătorilor de liră și bandurismului, dovadă fiind înregistrările folcloriştilor. Autograful ei timpuriu a fost păstrat cu o epigrafă de la Vergiliu: „Oh, ce fericiți fermierii, dacă ar ști doar despre beneficiile lor" („Georgics", cartea 2, articolul 458). – 59.

7 Skovoroda numește acest cântec „un mic rus vechi", ceea ce se pare că înseamnă că este o expunere a unui cântec de carte din secolul al XVIII-lea. – 60.

8 Creier - creierul (ucraineană). – 61.

9 Adică urcă. – 61.

10 Tema fericirii este una dintre principalele teme ale creativității artistice și ale învățăturilor filozofice ale lui Skovoroda. Este semnificativ faptul că deja în acest cântec poetul-filosoful este clar conștient de ce aspecte ale vieții împiedică atingerea fericirii. Fericirea este asociată cu o conștiință curată și cu impulsuri înalte pentru adevăr și adevăr. – 61.

11 Dar toți suntem ignoranți, nu știm totul. – 61.

12 Dacă trebuie să cauți altceva, trebuie să cauți în altă parte. – 61.

13 Voi găsi - voi găsi; Mă voi ascunde - o întâlnire, o voi găsi. – 61.

14 Preskor - rapid, foarte rapid. – 61.

15 Kryn - crin (floare). – 61.

16 Haran. - un oraș din Mesopotamia, unul dintre centrele culturii babiloniene, a devenit faimos pentru bogăția și prosperitatea sa. – 62.

17 Câmpuri gergesine (pământ) - așa numește Evanghelia după Matei (cap. 8, articolul 28) regiunea Palestinei, unde Iisus ar fi săvârșit una dintre minunile sale: a scos demonii din două abrupte ale mării. Așadar, imaginile „pământului Gergesin", „virilor Gergesin" apar în Skovoroda ca simboluri ale aspirațiilor josnice, carnale, nestăpânite. – 62.

18 Chemând cititorul să înțeleagă limita dorințelor și să reflecteze asupra la ce duc acțiunile, Skovoroda reamintește nevoia de a-și

construi fericirea nu pe străduința pentru faimă, ci pe impulsurile bunei voințe. – 62.

10 Sion - chak în Biblie este numită o fortăreață lângă Ierusalim, care a fost luată de regele David cu armata sa (Cartea a II-a a Regilor, cap. 5). Cu imaginea Sionului, Skovoroda conectează ideea unui mod de viață exaltat din punct de vedere moral al unei persoane adevărate. – 63.

20 Ierihon este unul dintre orașele din Palestina care a fost atacată de israeliți în drum spre țara făgăduinței. Zidurile sale inexpugnabile, conform legendei, au căzut din sunetele țevilor sacre, iar orașul a fost distrus. Potrivit Bibliei, Dumnezeu a poruncit să nu ia nimic bun din Ierihon, dar unul dintre israeliți a încălcat această interdicție, pentru care Dumnezeu i-a pedepsit pe israeliți (Vechiul Testament. Cartea lui Iosua, cap. 6-7). În lucrările lui Skovoroda, imaginea lui Ierihon simbolizează aspirațiile de bază, carnale ale omului. – 63.

21 „Un anume filozof, căruia i s-a întrebat ce consideră el cel mai valoros, a răspuns: timpul” (lat.). – 64.

22 Indicativ pentru înțelegerea lui Skovoroda aici este faptul că poemul „profetului roman Horațiu” este inclus în contextul „epigrafelor sacre” ale altor cântece Skovoroda. Asemanarea poetului cu profeții biblici, precum și mitologia păgână cu legendele creștine, este o trăsătură caracteristică a opiniilor lui Skovoroda. – 64.

23 „El cere zeilor odihnă în aer liber ... [mare]” (lat.). – 64.

24 „Nimic nu este fericit în toate privințele” (lat.). – 65.

25 Ca și în alte locuri, aici Skovoroda cheamă să vadă înțelepciunea naturii în armonia exterioară a structurii sistemului solar. Strofa următoare mărturisește acest lucru. – 65.

26 Edenul este locul în care, conform Bibliei, a existat paradisul, unde Dumnezeu l-a așezat pe primul om, Adam. Aici vorbim despre Palatul Versailles, a cărui construcție a început sub Ludovic al XIV-lea. – 65.

27 Augustin Aurelius (Fericitul) (354-430) – cel mai mare reprezentant al patristicii. – 66.

28 Așa interpretează Skovoroda una dintre prevederile etichetei lui Epicur apropiate lui: „Tot ceea ce este natural se obține ușor, iar gol [excesiv] este greu de obținut” („Materialistii Greciei Antice”, M., 1955, p. 211). Epicur Skovoroda a dezvoltat creativ această poziție, legând-o cu ideea de „tip de muncă”, în care vede principala sursă a plăcerii și fericirii umane. – 66.

29 Epigraful acestui cântec este cuvintele unei epigrame grecești antice, pe care poetul, așa cum a scris el însuși despre aceasta, lui

M. Kovalinsky. citit în timpul şederii sale în Lavra Tropts-Sergius. — 67.

30 Epicur paralel - Hristos este în direcția generală a aspirațiilor lui Skovoroda pentru sinteza ideilor antice și creștine într-o singură învățătură morală și etică care s-a opus ideologiei religioase oficiale. Deloc surprinzător, cenzura spirituală i-a forțat pe editori să schimbe acest pasaj în ediția din 1861 în acest fel:

Așa a trăit Afpneyskpy, a petrecut zi și zi în grădinile lui Epicur

(„Opere în versuri și proză de G.S. Skovoroda”. Sankt Petersburg, 1861, p. 46) .- 68.

31 Gubernia Harkov a fost formată la 29 septembrie 1780 - 68.

Poezii

De la mijlocul anilor 1950 până la mijlocul anilor 1960, Skovoroda a creat o serie de poezii (epigrame, intrigări, ode) păstrate fie în autografe, fie în copii realizate de V. Tomara și M. Kovalinsky. Ele au fost adunate și legate de M. Kovalinsky într-un caiet separat, care este păstrat în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură numit după T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei.

1 Despre libertate (lat.). Această poezie a fost scrisă la sfârșitul anilor 1950. Mărturisește că Skovoroda a asociat conceptul de libertate cu lupta de eliberare condusă de Bohdan Khmelnitsky, părintele libertății. În plus, conține motivele și sentimentele personale ale lui G. Skovoroda, asociate cu temerile de a deveni iobagi de la latifundiarul S. Tomary, întrucât, conform celei de-a treia carte lituaniene (1588), care era atunci încă în vigoare în Ucraina, libera o persoană care a trăit câțiva ani pe moșia unui moșier putea cădea în iobăgie de la proprietar. — 69.

2 Blato este o mlaștină. — 69.

3 Adică nu fi considerat un prost. — 69.

4 Acest poem este o fabulă bazată pe povestea esopienă despre astronomul înțelept, care a fost asociată cu numele de Thales din Milet. Înainte de Skovoroda, prelucrarea prozaică a intrigii se găsește la A. Radivilovsky („Povești în literatura ucraineană din secolele XVIII-XVIII”. K., 1963, p. 126). - 69.

5 Mitul Tantalului (lat.). Tratarea poetică a mitului lui Tantal a fost foarte populară în literatura romană antică. Skovoroda, se pare, era familiarizat cu tratarea acestei teme în Metamorfozele de Ovid Nason. Tantalus - favoritul zeilor - i s-a acordat marea onoare ca un muritor să fie invitat la sărbătorile zeilor de pe Olimp, dar a devenit mândru și i-a jignit pe zei, fapt pentru care a fost aruncat în Anzi

(lumea interlopă). Tigaia în felul ei explică atât crima, cât și pedeapsa lui Tantalus. El îl arată pe Tantalus ca participant la sărbătoarea olimpică. Totuși, ca pedeapsă pentru că vrea să posede ceea ce nu trebuie să aibă, deasupra capului îi atârnă o piatră uriașă, gata să cadă peste el în orice moment. — 70.

6 Iovish (din lat. Jovis) - Jupiter, principala zeitate romană antică; grecii îl au pe Zeus. — 70.

7 Strava - mâncare, feluri de mâncare. — 70.

8 Nectarul și ambrozia sunt hrana zeilor olimpici, aducându-le nemurirea și tinerețea veșnică. — 70.

9 Ganymede frumos - un tânăr, un favorit al lui Zeus; conform mitului, zeul l-a răpit și l-a făcut slujitorul său. Ganimede îi dădea vin și mâncare lui Zeus la sărbători. — 70.

10 Adoptarea lui Bacchus - evident, demonul Silenus - unul dintre educatorii lui Bacchus (Dionysus, Bacchus), zeul patron al viticulturii și vinificației. — 70.

11 Domenico Dal Oljo - italian, muzician și compozitor al teatrului de curte al împărătesei Elisabeta. Skovoroda l-a întâlnit în timpul șederii sale în capela curții; Dal Oljo a scris muzica pentru prologul Operei II. A. Gasse „Milostivirea lui Titovo”, montată la teatrul de curte al Elisabetei. Potrivit lui L. E. Makhnovets, Skovoroda, în calitate de corist, a luat parte la spectacolele ei (vezi L. Makhnovets. Grigory Skovoroda. K., 1972, pp. 82-89). -70.

12 Apollo - Apollo, una dintre principalele zeități olimpice, zeul soarelui, patronul muzelor și al artelor. — 70.

13 Acest complot, sau poezia intriga, este în mod evident legată de practica pedagogică a lui Skovoroda ca profesor de poetică. — 71.

14 Ulike, sau Ulise, este o transcriere în latină a numelui lui Ulise, eroul războiului troian, unul dintre personajele epopeei homerice. — 72.

15 adică răsucite. — 72.

16 Aceasta este traducerea unei poezii din cartea a doua din Fasti a lui Ovidiu. Cuvântul latin fasti înseamnă calendar. Posturile lui Ovidiu sunt elegii care descriu sărbătorile, obiceiurile și spectacolele romane. „Lauda astronomiei” se distinge prin profunzimea ideilor filozofice. — 72.

17 „Ce este virtutea?” (lat.). — 73.

18 Aici Skovoroda personifică înțelepciunea în numele Sophiei, în timp ce Atena, pe care romanii o identificau cu Minerva, era

considerată zeița înțelepciunii. Identificarea înțelepciunii cu Hristos este în acord cu dorința lui Skovoroda de a sintetiza ideile păgâne și creștine, deja menționată mai sus. — 73.

19 În părțile Khin - adică în China. Apariția unei astfel de teme în opera lui Skovoroda, potrivit lui L. E. Makhnovets, se datorează faptului că în perioada scrierii acestei poezii, Skovoroda a comunicat cu noul episcop Pereyaslav Gervasy Lintsevsky, care a condus anterior misiunea spirituală rusă în China de 11 ani (vezi. L. Makhnovets, Grigory Skovoroda, pp. 150-152).-75.

20 Un manuscris al poemului, scris de V. Tomara, s-a păstrat la Institutul de literatură Șevcenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86. Nr. 24, fol. 115-117). Poezia este o încercare de a prezenta conceptul a două naturi - vizibilul și invizibilul. Într-un vpdpmomu, poetul se confruntă aici cu semnificative

dificultăți terminologice, pentru că nu a încercat să o prezinte în limba sa maternă. Poezia este scrisă în latină. /".

21 Manuscrisul poeziei, realizat de V. Tomara, s-a păstrat și se păstrează la Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură Șevcenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 24, l. 118). Poezia este scrisă în latină. — 76.

Fabulele din Harkov

Colecția este formată din 30 de fabule scrise de Skovoroda în două etape. Primele 15 fabule au fost scrise în a doua jumătate a anilor 60, iar restul de 15 în primăvara anului 1774. Autograful fabulelor nu s-a păstrat. Sunt cunoscute trei exemplare ale secolului al XVIII-lea, păstrate în Biblioteca Științifică Centrală a Academiei de Științe a RSS Ucrainei din Kiev (cod 326 L / Muz. 605/2). Institutul de Literatură numit după T. G. Shevchenko al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 23) și în Arhivele Academiei de Științe a URSS din Leningrad (f. 216, op. 3, nr. 1063). „Fabulele din Harkov” a fost publicată pentru prima dată în 1837 la Moscova de către comitetul de administrator al „Societății Umanitare”.

„Fabulele din Harkov” a fost una dintre primele colecții originale de fabule din Ucraina. Ele reprezintă un pas important în dezvoltarea ficțiunii ucrainene și, în același timp, o etapă importantă în dezvoltarea filozofică a lui Skovoroda. Constă în faptul că, în perioada dintre scrierea primei și a doua jumătate a fabulelor, Skovoroda trece de la creativitatea artistică la cea filozofică. Consecințele acestei tranziții au afectat caracterul celei de-a doua jumătăți a fabulelor, care reflectă orientarea filozofică a autorului. Acest lucru poate fi văzut n în metodele de construire a parcelelor, n în metodele de exprimare a moralității. ca să nu mai vorbim de însuşi conţinutul concluziilor morale. Aici se discută întrebări despre munca înrudită, despre știință și obiceiuri, despre sensul simbolic și alegoric al Bibliei, despre oamenii care luptă pentru faimă și avere

sunt criticați etc. Morala multor fabule, în special a doua jumătate a ciclului, seamănă cu mici eseuri filosofice cu exemple, dovezi și concluzii filozofice.

1 Scrisoarea este adresată lui A.F. Pankov, grefier colegial al orașului Ostrogozhsk, vicerege Voronezh, care a fost în relații amicale cu Skovoroda. Numele și prenumele destinatarului sunt confirmate de însuși Skovoroda în dialogul „Straight the demon with Barsabay” (vezi vol. 2 prezent, ed., p. 93); Identitatea lui Pankov a fost stabilită de A.M. Np-zhenets (vezi A.M. – 78.

2 Ya. Pravitsky locuia în satul Babayakh, cu care Skovoroda avea legături de prietenie reciprocă. – 78.

3 În acest caz, fabulistul folosește motivele unui basm popular, cunoscut în versiunile rusă și ucraineană sub denumirea de „Capul iepei”, iar complotul basmului se reduce la un proverb. – 78.

4 Vorbim despre așa-numitele silene - figuri sculpturale goale, de obicei urâte, în interiorul cărora grecii antici păstrau statui prețioase. – 78.

5 Noul Testament. Prima epistolă către Timothy St. aplicația. Paul. – 79.

6 Noul Testament. Epistola către Titus St. aplicația. Paul, cap. 1, art. 14. - 79.

7 Skovoroda manifestă un mare interes pentru imaginile și cerealele misterioase - hieroglife, embleme, simboluri, sacramente, văzând în ele una dintre modalitățile de pătrundere în esența invizibilă a fenomenelor. – 79.

8 Dialogul lui Platon „Phaedo” conține un loc în care mitul se opune cunoașterii logice. Platon susține că Socrate a repetat fabulele lui Esop de dragul poeziei (vezi A. Losev. Istoria esteticii antice. M., 1969, vol. 2, p. 563). Evident, Skovoroda are în vedere și această informație. – 79.

9 Intriga acestei fabule, se pare, îi aparține lui Skovoroda însuși. - 80.

10 Forța este moralitate. - 80.

11 Urcă. - 80.

12 Aceasta se referă la complotul „Testoasa și Vulturul” a lui Esop (vezi „Fabulele lui Esop”, M., 1968, p. 129); Fabula lui Skovoroda este un fel de comentariu asupra ei. – 81.

13 Intriga acestei fabule se întoarce la colecția „Actele romane”, populară în Evul Mediu, unde este atribuită lui Menenius Agrippa, care,

cu ajutorul ei, i-a convins pe romani de necesitatea supunerii autorității. — 83.

14 Această fabulă este foarte tipică pentru a clarifica modul în care Skovoroda înțelege subiectul adevăratei filozofii. Pornind de la un postulat idealist, el condamnă fizicienii filozofi care se bazează pe studiul unui aspect material al fenomenelor. — 85.

15 Touchstone - piatră de atingere. — 86.

16 Intriga acestei fabule este un fel de comentariu la fabula cu același nume a lui Esop. Cu ajutorul ei, fabulista fundamentează ideea necesității de a alege o poziție corespunzătoare înclinațiilor naturale. — 86.

17 La grecii antici, bufnița era considerată pasărea zeiței înțelepciunii, Atena, și, prin urmare, era tratată cu respect. — 87.

18 De-a lungul timpului, Skovoroda a recunoscut morala acestei fabule ca fiind eronată. 6 în dialogul „Primăvara Demonului cu Barsaba" își recunoaște greșeala cu privire la una dintre cele mai importante prevederi ale învățăturii sale etice. — 87.

19 „Arta îmbunătățește natura" (lat.). - 90.

20 Intriga acestei fabule se bazează pe informații fantastice că căprioarele se hrănesc cu șerpi, culese din colecțiile medievale de animale, precum Bestiarul, Fiziologul etc., pentru a se îmbăta, înnoroiește apa ca să nu-și vadă urâțenia. în ea. — 91.

21 Morala acestei fabule, ca și altele, precum „Dung and Diamond", are un caracter parabolic. parabolă în antichitate

scrierile considerau un astfel de mod de interpretare a unei intrigi narative, în care erau abordate și asemănate fenomene extrem de îndepărtate, diferite. Acesta este ceea ce se ghidează Skovoroda. — 92.

22 Vechiul Testament. Cartea Proverbelor lui Solomon, cap. 18, art. 4. Indicația lui Skovoroda și citatul lui nu sunt exacte. În Biblie, aceste cuvinte sună astfel: „Cuvintele gurii oamenilor sunt ape adânci; izvorul înțelepciunii este un pârâu care curge". — 92.

23 Această fabulă este în esență un exemplu retoric tipic într-un tratat pe tema cuvintelor lui Socrate: „Unii trăiesc pentru a mânca și a bea, dar eu beau și mănânc pentru a trăi". Pe baza acestei poziții, Skovoroda a criticat efortul claselor conducătoare pentru îmbogățire și profit. — 93.

24 Intriga acestei fabule se bazează pe comentarea fabulei omonime a lui Esop din punctul de vedere al scopurilor stabilite de Skovoroda, care urmărește să fundamenteze conținutul alegoric al Bibliei cu ajutorul ei. — 93.

25 „Anul produce, nu câmpul” (lat.). – 94.

26 „În ritm ne bucurăm de claritate și ordine” (greacă). Vezi despre asta: Aristotel. Politică, carte. V, cap. 5.-94.

27 Intriga acestei fabule este legată într-un anumit fel de Bucolicele lui Virgiliu. Titir este numele unuia dintre păstorii din primul eglog. De acolo provin numele câinilor. – 95.

28 „Domnul conduce ca să placă” (lat.). – 95.

29 Noul Testament. Faptele Sfinților Apostoli. – 95.

30 Noul Testament. Epistola către Galateni. – 95.

31 Idei despre Lynx (Linkei) - un animal fantastic cu o vedere ascuțită, care pătrunde în pământ, se pare că provine din mitologia greacă. În miturile despre argonauți, Linkey este descris ca proprietarul unei vederi ascuțite. În Evul Mediu, acest mit a fost transformat și a fost reinterpretat alegoric. Cu ajutorul acestui complot, Skovoroda dezvoltă ideea teleologică a oportunității universale rezonabile a fenomenelor din natură și societate. – 96.

32 Vasile cel Mare (329-379) - Scriitor bizantin, unul dintre părinții Bisericii Creștine, autor a numeroase cărți de teologie și filozofie. – 98.

33 Fabula, aparent, este o extindere a binecunoscutului proverb ucrainean „O știucă a înotat de la Kremenciuk” într-un exemplu figurativ intriga, a cărui morală este să demonstreze că fericirea nu depinde de loc și timp, ci de pacea spirituală. si munca naturala. – 98.

34 Aceasta și alte referințe la Sirah se referă la partea necanonică a Bibliei, Cartea lui Isus, fiul lui Sirah. Referirile la zicalele lui Sirach sunt foarte frecvente în Skovoroda. - 100.

35 Cato cel Bătrân (234-149 î.Hr.) a fost un om de stat roman antic. Cicero (106-43 î.Hr., orator, scriitor

tel, politician al Romei Antice) și-a descris ultimii ani de viață în lucrarea sa „Despre bătrânețe”, pe care Skovoroda a tradus-o în limba literară ucraineană a secolului al XVIII-lea. (Vezi Grigory Skovoroda. Creați în două piese, vol. 2. K., 1961, pag. 159-189). -100.

36 Cuvintele lui Epicur citate aici sunt preluate din celebra sa scrisoare către Menekey, unde sunt în contextul dedicat problemei plăcerii și moderației. Vezi nota. 28 la Grădina Cântărilor Divine. - 100.

37 Adică în munţii Carpaţi. – 101.

38 Aceasta se referă la fabula lui Esop „The Jackdaw and the Birds” („Fabelele lui Esop”. M., 1968, p. 93). -101.

39 Aceasta se referă la porțiunile din Noul Testament al Bibliei atribuite apostolului Pavel, 2 Timotei și Epistola către Romani. -102.

40 Se pare că Skovoroda vorbește despre o pictură emblematică populară în vremea lui, reprodusă pe baza colecției Emblemata et symbola (Embleme și simboluri), publicată la Amsterdam în 1705 la conducerea lui Petru I. Colecția a fost foarte populară și a fost retipărit de mai multe ori în Rusia în timpul vieţii lui Skovoroda. -103.

41 Această fabulă, care închide colecția „Fabulele de la Harkov”, mărturisește contradicțiile sporite între forma fabulei, ca atare, și dorința de conținut care necesită sprijin în reflecția rațional-logică. Intriga fabulei aici este interpretată parabolic, adică îndeplinește funcția de ocazie de conversație pe subiecte care nu decurg direct din ea. – 103.

42 Cuvintele sunt preluate din dialogul lui Cicero „Despre bătrânețe” (vezi Grigory Skovoroda. Creare în două volume, vol. 2, p. 189). – 105.

43 Traian Mark Ulpiy (53-117) - împărat roman. A purtat războaie de cucerire care au extins granițele Imperiului Roman. Se caracterizează prin consolidarea puterii centralizate. -105.

44 Titus Flavius Vespasian (41-81) - împărat roman. Era faimos pentru generozitatea și bunătatea sa. Și când într-o zi la cină și-a amintit că nu a făcut bine nimănui toată ziua, și-a rostit cuvintele celebre, memorabile și lăudabile: „Prieteni, am pierdut o zi!” (Gaius Suetonius Tranquill. Viața celor doisprezece Cezari. M., 1966, p. 207). – 105.

45 Noul Testament. Prima epistolă a lui Ioan. Cuvintele citate nu sunt preluate din al șaptelea, ci din al șaselea vers. -105.

46 Noul Testament. Evanghelia după Marcu, cap. 3. Skovoroda transmite foarte aproximativ cuvintele din Evanghelie. – 106.

47 Noul Testament. Evanghelia după Ioan, cap. 17, art. 17, 18. -106.

48 Vechiul Testament. Cântarea lui Solomon, cap. 8, art. 6.-107.

49 Vechiul Testament. Cartea Proverbelor lui Solomon. Aici și mai jos, Skovoroda citează destul de liber texte biblice, în conformitate cu propria sa învățătură. -107.

Ușa de început a bunei morale creștine

Lucrarea este un rezumat al prelegerilor pregătite de Skovoroda pentru clasele suplimentare de la Colegiul Harkov. Skovoroda însuși a datat ulterior tratatul din 1766, deși a fost înscris ca profesor de „bune moravuri” abia pe 8 iulie 1768. Se pare că Skovoroda a revenit la această lucrare mai târziu, când a fost finalizată partea introductivă „Pragul”, scopul. dintre care a fost armonizarea diferențelor de opinie din anii 60 și 80. Din păcate, autograful lucrării nu a fost păstrat, iar acest lucru face dificilă clarificarea datei redactării textului principal și a prefeței. Dintre cele șapte liste cunoscute astăzi, cea mai completă a fost selectată pentru publicare, care este stocată în Departamentul de Manuscrise al Institutului de Literatură al Academiei de Științe a RSS Ucrainei (f. 86, nr. 7). Lucrarea a fost publicată pentru prima dată în Zion Herald (1806, Part III, August, pp. 156-179).

1 Invitat să susțină un curs de prelegeri de etică, Skovoroda a abordat problema în felul său. El pune problema „moralității creștine” și încearcă să dezvăluie în ce constă ea. Skovoroda critică ceremoniile. El oferă o interpretare diferită de cea ortodoxă a celor zece porunci în conformitate cu propriile sale principii morale, etice și pedagogice. În esență, Skovoroda își expune propriile idei aici. Prelegerile lui Skovoroda s-au dovedit a fi incompatibile cu ideologia ortodoxă și au fost interzise, iar autorul lor a fost suspendat de la continuarea predării. -111.

2 Părerile reflectate în această declarație parafrazată a lui Epicur nu erau încă împărtășite de Skovoroda în anii 1960. „Pragul” a fost scris în anii '80. – 111.

3 Doctrina lui Dumnezeu ca o natură invizibilă, adică o esență identificată cu una naturală, a contrazis ideea ortodoxă a lui Dumnezeu ca persoană supranaturală care a creat lumea și are libertate absolută de acțiune. – 113.

4 Pe baza sunetului cuvântului maghiar isten (pshten), Skovoroda îl identifică pe zeu cu pstpna; între timp adevărul în maghiară sună altfel. -113.

5 Această afirmație mărturisește recunoașterea de către Skovoroda în anii 1960 a dificultăților de cunoaștere și de obținere a adevărului, cu negarea căruia începe „Premergătorul”. – 115.

6 Aceasta se referă la poveștile biblice despre lupta purtătorilor a două idealuri morale și etice opuse. Vechiul Testament vorbește despre fiii lui Isaac - Esau și Iacov (Geneza, cap. 27) și despre Saul și David (I Regi, cap. 18-28). – 116.

7 Una dintre ideile esențiale ale lui Skovoroda este ideea unei persoane care își cunoaște adevărata esență. Implementarea acestui lucru

autocunoașterea este interpretată de filosof ca o „a doua naștere” sau „înviere”. În legătură cu toate acestea, el era îngrijorat de misterul „omului-zeu” Iisus Khrpst. Vorbind despre Hristos ca personificare a înțelepciunii preg, aici Skovoroda, ca în poetica „Conversație despre înțelepciune”, leagă ideea lui cu o serie de concepte care definesc o soartă fericită și dreptate. – 117.

8 Imaginea alegorică a speranței sub forma unei femei ținând o ancoră a mântuirii a fost foarte populară în Evul Mediu și în timpul Renașterii și a fost reprodusă de multe ori în diverse ediții de embleme și simboluri. -120.

9 Skovoroda consideră că dragostea pentru adevăr este principalul lucru. El recunoaște legitimitatea riturilor (ceremoniilor) doar în prezența virtuții interne, a dreptății, în timp ce clerul contemporan pune aspectul ceremonial-ritual mai presus de orice. Acesta este motivul atitudinii sale negative față de ipocrizia și înșelăciunea bisericilor. – 120.

Narkiss

Acest dialog este una dintre primele lucrări filozofice majore ale lui Skovoroda. Ea fundamentează ideea de autocunoaștere de către o persoană a esenței sale spirituale ca o condiție necesară pentru atingerea păcii interioare.

Este dificil de stabilit data exactă a scrierii lucrării. Skovoroda numește dialogul „fiul său întâi născut”, în timp ce raportează că a fost scris „în deceniul al șaptelea al acestui secol”. Cu toate acestea, putem spune doar că lucrarea a fost scrisă la sfârșitul anilor 60, când Skovoroda căuta dureros o modalitate de a-și folosi puterile în folosul societății. Acest autograf timpuriu a fost păstrat cu numeroase corecții, în principal de natură lingvistică. În ultimii ani ai vieții, Skovoroda a apelat din nou la această lucrare, a editat-o și a rescris-o, iar ulterior i-a oferit un „Prolog”, în care apare imaginea lui Narcpss. Această a doua ediție a fost realizată, așa cum a fost stabilit pe baza unui studiu al caracteristicilor ortografiei, la mijlocul anilor '80. „Prolog” este napsan, evident, la începutul anilor 90.

S-au păstrat șase liste ale lucrărilor referitoare la secolul al XVIII-lea. Acest dialog a fost primul dintre lucrările publicate de Skovoroda. A fost publicată în 1798 la Sankt Petersburg de către M. Antonovski într-un pamflet numit „Biblioteca spirituală, care conține conversații prietenoase despre cunoașterea de sine” fără a indica numele autorului.

1 Mitul lui Narcpsse (Narcis) este împrumutat din mitologia antică. Fiul unui zeu fluvial și al unei nimfe s-a îndrăgostit de propria sa imagine, văzută în apele pârâului, și a murit de dor de el însuși. Floarea care a crescut pe mormânt poartă numele lui. Pentru Skovoroda, această imagine simbolizează ideea de autocunoaștere. În conformitate cu recunoașterea primatului naturii invizibile, filosoful condamnă îndrăgostirea de carnea exterioară și solicită cunoașterea adevăratei esențe a omului. -122.

2 Skovoroda, admirând înțelepciunea mitologiei egiptene, notează în mod repetat că miturile egiptene au stat la baza mitologiei iudaice, pe baza căreia a apărut Biblia. – 122.

3 Adică fiica înțelepciunii. -122.

4 Esau este fiul lui Isaac. Biblia (Vechiul Testament. Geneza, cap. 25) spune că el era priceput la vânătoare, un om de câmp. Într-o zi a venit de pe câmp obosit și flămând și a văzut că fratele său Iacov gătise mâncare. Esau i-a vândut dreptul de întâi născut pentru linte. - 122.

5 Fiica lui Saul Mical, (bibl.) - prima soție a regelui David. Ea l-a condamnat pentru asta. că a dansat în fața chivotului lui Dumnezeu, adică s-a închinat unui singur zeu (Vechiul Testament. A doua Carte a Regilor, cap. 6). – 122.

6 Skovoroda leagă de Teba înflorirea înțelepciunii vechilor egipteni. Teba a fost în secolul al XIII-lea î.Hr. e. capitala Egiptului.–

123.

7 Idolul câmpului Deir este un idol de aur, pe care Nebucadnețar l-a așezat pe câmpul Deir, lângă Babilon, forțând pe toți să i se închine (Vechiul Testament. Cartea Profetului Daniel, cap. 3).–

124.

8 Conform legendei biblice (Cartea a patra a regilor, cap. 6), la rugăciunea profetului Elisei, un secure căzut în apă de un tăietor de lemne a plutit la suprafața apei. Skovoroda îi batjocorește de mai multe ori pe cei care sunt gata să accepte această poveste ca fiind autentică, dar admite că interpretarea ei alegorică este instructivă. - 125.

9 Asemanarea lui David biblic cu miticul Narcis este în concordanță cu dorința generală a lui Skovoroda de a aduce înțelepciunea mitologică mai aproape de înțelepciunea creștină. – 125.

10 Nabal și Somnas sunt imagini ale unor pseudo-oameni de știință care nu sunt capabili să înțeleagă esența lucrurilor. Nabal este numele unuia dintre personajele biblice (Vechiul Testament. Prima Carte a Regilor, cap. 25). – 126.

11 Vechiul Testament. Cartea profetului Ieremia. În textul modern al Bibliei, acest verset sună diferit: „Inima omului este înșelătoare mai presus de toate și extrem de coruptă; cine il recunoaste? – 129.

12 Sabia pedepsitoare a lui Ieremia este menționată în Biblie (Vechiul Testament. Cartea profetului Ieremia) ca pedeapsă pentru închinarea altor zei. -130.

13 Vapno este var dizolvat cu apă și nisip. -133.

14 Una dintre ideile principale ale lui Skovoroda este că o persoană poate cunoaște și măsura lumea din jurul său doar măsurându-se cu propria sa măsură naturală internă. -135.

15 Vechiul Testament. Cartea profetului Osip, cap. 7, art. I. -137.

16 Apelul lui Avvakum, căruia i se atribuie una dintre cărțile Bibliei, de a sta de pază asupra lui Skovoroda se interpretează ca un apel la autocunoaștere și auto-îmbunătățire. – 140.

17 Vezi nota. 12 pentru Narkiss. – 146.

18 Conform Bibliei, din cei 600.000 care au mers în țara făgăduită, numai Iosua și Caleb și fiica lui au ajuns la ea (Vechiul Testament. Numeri, cap. 14). -147.

19 Vorbim despre episoade din viața apostolului biblic Pavel (Noul Testament. Faptele Sfinților Apostoli, cap. 9). -157.

20 Adică mângâierea duhului mângâietor (din cuvântul grecesc παράκλητος).–260.

21 În scrisoarea lui Skovoroda către M. I. Kovalinsky, în lista de lucrări a autorului, această simfonie apare ca o operă independentă. Cu toate acestea, în ambele autografe cunoscute ale lui Narkiss, este dat ca parte finală. – 163.

Simfonie, numită cartea Ashan, despre autocunoașterea

În acest dialog, Skovoroda dezvoltă problema autocunoașterii de către o persoană a esenței sale spirituale, bazată în principal pe materialul interpretării alegorice a legendelor biblice. Autorul datează acest dialog în 1767. Cu toate acestea, această dată este pusă de el la mulți ani după ce a scris și nu este de acord cu faptele biografiei lui Skovoroda, în special cu propria sa afirmație că Narkiss este prima sa lucrare. Aparent, „Askhan" a fost creat în 1769-1771. Autograful lucrării nu a fost păstrat, deoarece autorul, conform mărturisirii sale într-o scrisoare către M. Kovalinsky, „s-a amărât, a ars-o la Ostrogozhsk". Lista lui Y. Pravitsky, citită și corectată de autor, a fost păstrată, completată de o scrisoare dedicată însoțitoare către M. Kovalinsky, scrisă, evident, în 1790. După toate probabilitățile, autorul a datat lucrarea în același timp, dându-i numele „Askhan". În plus, s-au păstrat mai multe liste de dialog datând din secolul al XVIII-lea.

1 Așan (Așa) este numele fiicei lui Caleb, care a ajuns în țara promisă (Cartea lui Iosua, cap. 14-15). – 172.

2 Moise a fost de obicei înfățișat ca fiind cu coarne și cu o aureolă în jurul frunții. -172.

3 Împăratul Sodomei - Lot, după potopul global, conform Bibliei, a devenit rege în cetățile Sodomei și Gomora, care au fost apoi distruse de Dumnezeu. – 173.

4 Aici și mai jos, interlocutorii comentează, evident, picturi alegorice pe teme Bibliei. – 174.

5 Vechiul Testament. Cartea I a Regilor, cap. 10.-175.

6 Taborul este un munte sacru, despre care vorbește Biblia (Vechiul Testament. Cartea Judecătorilor, cap. 4 etc.). -176.

7 A patra din cele cinci cărți ale lui Moise, parte a Vechiului Testament. -177.

8 Țara Gosen este partea Egiptului unde Iosif și-a așezat tatăl Iacov și frații săi. De aici, israeliții și-au început călătoria către țara promisă (Vechiul Testament. Geneza, cap. 45-47).

Este evident că pentru Skovoroda țara lui Gosem este o imagine care creează o stare de ignoranță, începutul unei lungi călătorii de cunoaștere. Skovoroda spune prin gura unuia dintre interlocutorii săi: „... a ieși din Egipt înseamnă a ieși din moarte la viață, de la cunoaștere la cunoaștere...” (p. 224 ediția de față). - 180.

9 Cuvintele de mai sus și referințele ulterioare la Mica sunt preluate din Cartea Profetului Mica, parte a Vechiului Testament (cap. 3, st. 8-10). -180.

10 Aceasta și referințele ulterioare la Ioel sunt preluate din Cartea profetului Ioel, parte a Vechiului Testament. -181.

11 camera - regele moabit, conform Bibliei, a ordonat să blesteme pe israeliții care au venit în țara lui. Magicianul Balaam, contrar voinței sale, la porunca duhului, i-a binecuvântat. A intrat în uz expresia „măgarul lui Valaam”, care se bazează pe legenda care povestește despre măgarul lui Balaam: și-ar fi salvat de trei ori stăpânul, în ciuda bătăilor la care a supus-o (Vechiul Testament. Numeri, cap. 22, st. 22-41). – 181.

12 În continuare referirile la Zaharia se referă la Zaharia, parte a Vechiului Testament al Bibliei. – 181.

13 Aceasta se referă la legenda biblică despre așa-zisul rug aprins, adică despre un tufiș care arde fără să ardă. În această imagine, se presupune că Dumnezeu i s-a arătat lui Moise. – 182.

14 În continuare, referirile la Osea se referă la „Cartea profetului Osea” – parte a Vechiului Testament Bpblpp. -182.

15 Știință, pricepere (lat. scientia). – 182.

16 Aici și mai jos, referirile la Ezechiel se referă la Cartea lui Ezechiel, parte a Vechiului Testament al Bibliei. -182.

17 Adonai este unul dintre numele zeului evreu, folosit când citești Biblia cu voce tare. – 183.

18 Aici și mai jos, referirile la Obadia se referă la Cartea lui Obadia, parte a Vechiului Testament al Bibliei. – 185.

19 Aici și mai jos referirile la Cartea profetului Amos fac parte din Vechiul Testament. -185.

20 Cartea a cincea a lui Moise este Deuteronom. – 186.

11 Levptami i-a numit pe slujitorii inferiori ai cultului religios al vechilor evrei. – 187.

21a Asmodeus - un spirit rău care ia ucis pe pretendenții Sarei înainte ca aceștia să devină soții ei (Vechiul Testament. Cartea lui Tobit, cap. 3). -189.

22 Afluentul se numește Solomon, care este autorul Cărții Parabolelor, care face parte din Vechiul Testament. -189.

23 Aceasta se referă la una dintre cărțile Noului Testament – „Epistola către Efeseni”, atribuită apostolului Pavel. -190.

24 Aceasta se referă la una dintre cărțile Noului Testament – „Epistola către Coloseni”, atribuită aceluiași apostol Pavel. -190.

25 Țara lui Gadara (Evanghelia după Luca) este aceeași cu țara lui Ger-Hespn (Evanghelia după Matei). Vezi nota. 17 spre Grădina Cântărilor Divine. Vorbim despre o minune pe care Iisus ar fi săvârșit-o în țara Gadarene. -191.

26 Ham, unul dintre fiii lui Noe, își bate joc de tatăl său, care era beat de vin nou. Numele lui a devenit un simbol al nepoliticosului și al aroganței. – 191.

27 În continuare referirile la Maleahi se referă la Cartea profetului Maleahi, parte a Vechiului Testament al Bibliei. -196.

28 Transformarea soției lui Lot într-un stâlp de sare pentru încălcarea interdicției de a privi înapoi atunci când fugea din Sodoma este interpretată de Skovoroda alegoric ca atașament față de tot ce este carnal. -197.

29 Aceasta se referă la locația cortului lui Avraam lângă stejarii din Mamre. unde se presupune că Dumnezeu i s-a arătat sub forma a trei oameni (Vechiul Testament. Geneza, cap. 18). — 198.

30 Marea Roșie - Marea Roșie. — 203.

31 Pavel. - 207.

32 Aceasta se referă la cartea Noului Testament „Faptele Sf. apostoli”. — 210.

33 Proorocul Daniel a fost aruncat într-o groapă unde erau lei, dar nu a fost sfâșiat (Vechiul Testament. Cartea Profetului Daniel, cap. fi). -215.

34 În continuare, Skovoroda se referă la Cartea profetului Țefania, parte a Vechiului Testament. — 215.

35 În continuare referirile la „Cartea profetului Naum” fac parte din Vechiul Testament. — 225.

36 Leviticul este a doua parte a Pentateuhului lui Moise. — 228.

O conversație, numită două, că este ușor să fii binecuvântat

Acest dialog ocupă un loc aparte în ciclul conversațiilor dedicate problemei a două principii. În ceea ce privește componența interlocutorilor, se deosebește de restul dialogurilor. În lista de lucrări a autorului, este combinat cu două dialoguri ulterioare printr-o numerotare comună - acolo acest dialog este numit al treilea. Când a fost scris, este greu de spus exact, până acum dialogul a fost datat 1772. Pe baza analizei filigranelor de hârtie și autografe, L. Makhnovets a atribuit lucrarea începutului anilor 80 (vezi Makhnovets, Grigory Skovoroda) . Întrucât această concluzie necesită încă dovezi și lămuriri, aici dialogul este plasat în acest volum, și nu în al doilea, care conține lucrări din anii '80. Autograful dialogului a fost păstrat în arhiva lui M. Kovalpsky. Sunt cunoscute și o serie de copii scrise de mână ale lucrării.

Publicat pentru prima dată în 1837 de Consiliul de administrație din Moscova al Societății Umanitare.

1 Aceasta se referă la mitul grecesc antic al Sirenelor. Potrivit lui Homer, aceste jumătăți păsări, jumătate femei au purtat marinari în mare - acolo au devenit prada sirenelor prădătoare. Ulise a acoperit urechile tovarășilor săi cu ceară și a poruncit să fie legat de catarg. A auzit cântarea Sirenelor și a rămas în viață. Sirenele, disperate, s-au repezit în mare și s-au transformat în stânci.

Imaginea Sirenelor este deosebit de comună nu numai în poezie, ci și în operele filozofice ale lui Skovoroda. Sirenele, cu cântecul lor magic

care atrage marinarii, forțându-i să uite atât datoria, cât și patria, simbolizează binecuvântări iluzorii care îi îndepărtează pe oameni de chemarea lor în marea deșertăciunii și a morții. — 244.

2 Ulise antic (rpmsk.) - Ulise (greacă). — 244.

3 Skovoroda citează adesea acest catren din Grădina Cântărilor Divine în lucrările sale. — 246.

4 Vezi nota. 8 lui Narkiss. — 247.

5 Sirenele lui Isaia (Sirenele) — vorbim despre profețiile lui Isaia (Vechiul Testament. Cartea profetului Isaia, cap. 13). — 247.

6 Conform Bibliei. Elisabeta, soția preotului Zaharia, deja la o vârstă înaintată, a născut un fiu, Ioan (proocul Ioan Botezătorul) (Noul Testament. Evanghelia după Luca. Cap. 1) - 249.

7 Psaltirea lui Orfeu - Skovoroda se caracterizează printr-o astfel de fuziune a mitologiei și a Bibliei. Orpheus este un cântăreț mitic al Greciei antice, muzica lui făcea copacii să se îndoaie, pietrele să se miște, îmblânzise animalele sălbatice. - 250.

8 „Am găsit un port — Isus. Carne, lume, adio! M-ai deranjat destul. Acum am o pace de încredere ”(lat.). — 251.

9 Margareta - perle. Margaritas au fost numite și cărți cu cuvinte alese ale părinților bisericii, de exemplu, Ioan Gură de Aur. — 252.

10 Drahma este o monedă de argint, principala unitate monetară a Greciei Antice. — 252.

11 Vorbim despre calul de lemn descris în Iliada lui Homer, prezentat de greci ca dar troienilor în timpul războiului troian. Urletele ascunse în interiorul calului au ieșit noaptea, au distrus paznicii și au deschis porțile orașului. Așa a fost învinsă Troia. — 252.

12 Imperial - o unitate monetară în valoare de 10 ruble, bătută până în 1755 - 252.

13 Aici Skovoroda se referă la legenda biblică despre cum Iosif le-a ordonat slujitorilor săi să pună o ceașcă de aur din care a băut în timpul cinei în punga fratelui său mai mic Beniamin, pentru a-l putea aduce înapoi (Vechiul Testament, Geneza, cap. 44). — 255.

14 Anul jubiliar (lat.) - ideea unui an de bun augur jubiliar, în care nu este nevoie să semăneze sau să se culeagă - totul se va naște de la sine,

variază în diferite cărți ale Vechiului Testament (Levitic, cap. 25, Isaia, cap. 61 etc.). — 255.

15 Vezi nota. 13. - 256.

16 Adamant (strălucitor), safir, anfrax (rubin) - pietre prețioase. – 256,

17 Focul Parklitelor este focul spiritului mângâietorului (din grecescul παράκλητος).- 257.

18 Siloam este un iaz lângă Ierusalim, înconjurat la sud de grădinile regale, se pare că grădinile lui Solomon erau irigate cu apa lui. Apa din iaz a fost luată pentru libație pe altar. Sophia - înțelepciune, vezi cca. 18 la Poezii. – 257.

19 Glorioasa Zara este un personaj biblic, fiul lui Iuda și Tamar; Zara era numele unei familii întregi din tribul lui Iuda. De la el a venit Acan, care a ascuns haine, aur și argint, prinse de la israeliți. Vezi nota. 20 la Grădina Cântărilor Divine. – 258.

20 Pavel din Teba (d. 341) este considerat unul dintre primii călugări creștini. A trăit 21 de ani în Fnspad lângă un pârâu sub un palmier. Antonie al Egiptului - un pustnic care a trăit în Egipt (născut c. 251 - d. 35G). Viața descrie viziunile sale fantastice și ispitele diavolești. Considerat părintele monahismului. Savva cel Sfințit - unul dintre sfinții creștini (m. 532), care a locuit în pustiul de lângă Iordan, ctitorul mănăstirii, autorul unei hărți liturgice stricte. Pahomie este un sfânt creștin (m. 348), care a întemeiat o mănăstire la Tavenna, remarcată printr-o carte ascetică severă. - 260.

21 Gabit - (din lat. habitus) - ţinută monahală. – 261.

22 Skovoroda se referă la legenda biblică despre profeții Ilie și Elisei, potrivit căreia Dumnezeu l-a dus pe Ilie la cer într-un car de foc. Înainte să se întâmple asta, Ilie l-a întrebat pe Elisei. ce vrea, i-a cerut puterea lui de profet. Când Ilie s-a înălțat, i-a căzut mantia, pe care Elisei a ridicat-o, câștigând cu ea protecția lui Dumnezeu. – 261.

23 Vezi nota. 22. Conform Bibliei, lovirea apei cu o pelerină. Ilie a făcut să se despartă apele râului Iordan și el și Elisei au trecut pe malul celălalt. – 261.

24 Vezi Rem. 22. 23. Întorcându-se, Elisei, conform legendei, a lovit apa cu mantia lui Ilie, iar apele râului s-au despărțit. – 261.

25 Aici Skovoroda interpretează alegoric povestea biblică a profetului Habacuc, care, stând de pază pe turn, a avut o viziune (Vechiul Testament. Cartea profetului Habacuc, cap. 2). Skovoroda a revenit la această poveste de multe ori. Sionul este muntele sacru pe care, conform Bibliei, a fost construit Templul lui David. Observatoriu - un observator, un punct de observare a corpurilor cerești. Cu imaginea turnurilor ridicate deasupra solului, Skovoroda conectează ideea de vigilență a spiritului, dorința de autocunoaștere și auto-îmbunătățire. În cercul acestor

imagini pe care au inclus Farul din Alexandria despre. Pharos și un turn înalt, unde profetul biblic Habacuc stă de pază. – 261.

26 Acest catren îi aparține lui George Konissky. Este împrumutat din cursul său de poetică (vezi II. II. Petrov. Despre științele verbale la Academia Teologică din Kiev. Piitik George Konissky. - „Proceedings of the Kiev Theological Academy”, 1867, vol. I, p. 98) . - 262.

27 Granițele Ghergheșinilor, ținutul Ghergsin este țara pe care Isus a săvârșit una dintre minunile sale (Evanghelia după Matei, cap. 8). Vezi nota. 25 la „Ashani”. - 262.

28 Aphedron - spate, toaletă (greacă). - 262.

29 Skovoroda a petrecut aproximativ cinci ani în Ungaria, între 1745 și 1750. Din păcate, episoadele legate de șederea sa în Ungaria s-au reflectat cu greu în lucrările sale. – 263.

30 Aparent, vorbim despre desfrânarea femeilor, de care se plânge Ieremia (Vechiul Testament. Cartea profetului Ieremia, cap. 3; Epistola lui Ieremia). – 264.

31 Skovoroda atribuie acest cuplet lui Lesage. Înaintea lui, a fost găsit în „Poetica” lui Mitrofan Dovgalevsky, care a fost citită la Academia Kpevo-Mohyla în 1736/37 - 264.

32 American Columbus (lat.) – descoperitorul Americii. Pe baza conexiunii fonetice a numelui Columb cu cuvântul „porumbel”. Skovoroda face o analogie între această descoperire și descoperirea pământului după Potop; Potrivit tradiției biblice, porumbelul eliberat din corabie s-a întors cu o ramură de măslin în cioc. – 265.

33 Gherghezii sunt locuitorii țării Ghergheșilor. Vezi nota. 27.- 265.

34 Struguri - struguri. – 265.

Conversația 1, numită Observatorium (Spon)

Până de curând, această lucrare, a cărei existență a mărturisit Skovoroda în lista de lucrări a autorului din 1790, a fost considerată pierdută, întrucât nu s-au găsit nici autograful, nici listele. Recent, în Biblioteca Publică de Stat numită după V. I. Lenin în fondurile nedescrise ale manuscriselor masonice ale colecției Arseniev (f. 14, op. 1365) II. A. Tabachnikov a descoperit autograful operei. Nu există nicio dată, nici o scrisoare de cadou atașată lucrării. Pe prima pagină, inscripția informează despre cadoul autografului lui A. I. Kovalevsky.

În ceea ce privește problemele filozofice, metoda de rezolvare, natura simbolismului figurativ, lucrarea este legată organic de dialogurile de la începutul anilor '70. Acest lucru dă motive să credem că dialogul a

fost scris aproximativ în 1771-1772. Dialogul a fost publicat pentru prima dată în revista Philosophical Dumka (1971, nr. 5, pp. 96-107). Această publicație se bazează pe un autograf.

1 În această lucrare, Skovoroda continuă tema începută de dialogul „O conversație numită doi...”, adică doctrina celor două naturi,

două laturi ale tuturor. Op îndeamnă să nu ne oprim pe partea externă vizibilă a lucrurilor, ci să pătrundem în esența obiectelor și a fenomenelor. O persoană poate cunoaște adevărul doar cunoscându-se pe sine, propria cale, și nu „cartierul” din jurul său. O cantitate relativ mare de spațiu este acordată aici pentru a fundamenta modul alegoric de a preda adevărul. — 266.

2 Primului și extraordinarului meu prieten Andrei Ivanovici Kovalevski, viceguvernator, îi dedic și îi dau creația propriului meu suflet. Starețul Grigore Skovoroda, fiul lui Savva (lat.). — 266.

3 Aceasta se referă la adepții învățăturilor filozofice ale scepticului Pyrrho din Elis (aprox. 365-275 î.Hr.), care au învățat că lucrurile sunt de necunoscut, s-au negat cunoașterea, au cerut calm și indiferență. Ideile lui Pyrrho au găsit mulți adepți, în special Aenesidemus (autorul Discursului lui Pyrrho și Eseurilor lui Pyrrho) și Sextus Empiricus (autorul Principiilor lui Pyrrho). 267.

1 Această remarcă a unuia dintre interlocutori este un prilej de fundamentare a modului de dezvoltare a ideilor filozofice cu ajutorul analogiilor și comparațiilor figurative. — 267.

5 Tufa lui Moise. Vezi nota. 13 la „Symphony, numită cartea Ashan...”. — 268.

6 Adică vorbirea afluentului. Vezi nota. 23 la „Simfonie numită carte Askhan...”. — 268.

1 Aceasta se referă la episodul despre vindecarea de către apostolul Petru al Enea, locuitor al Lidei, care a rămas nemișcat timp de opt ani (Noul Testament. Faptele Sfinților Apostoli, cap. 9). — 269,

8 Sfinx. — 270.

9 Frumoasa din Ierusalim Mariam este prima soție a regelui Irod cel Mare. Irod și-a iubit la nebunie frumoasa soție, dar aceasta din urmă nu a putut uita că Irod a fost ucigașul tuturor rudelor ei. De două ori a fost acuzată în mod calomnios că și-a înșelat soțul. Pentru prima dată, dragostea lui Irod pentru Miriam a fost mai puternică decât gelozia. Dar în al doilea, calomniile și complexitatea curtenilor și a mamei lui Mariam l-au silit pe Irod să o trimită pe Mariam la eșafod. Irod a ridicat un turn în Ierusalim în cinstea ei. — 270.

10 Iefta din Galaad - comandant biblic, unul dintre judecătorii lui Israel. I-a învins pe amonieni la marginea țării Canaanului. Înainte de

luptă, el a făcut un jurământ: la întoarcere, să-i jertfească lui Dumnezeu ceea ce va ieși primul pe poarta casei în întâmpinarea lui. După ce i-a învins pe amonțieni, Iefta s-a întors acasă - singura sa fiică a ieșit în întâmpinarea lui.

Legenda biblică spune că efraimiții, care locuiau de cealaltă parte a Iordanului, au trecut râul și au plecat la război împotriva lui Iefta, pentru că el singur i-a învins pe amonțieni. Iefta i-a învins și a cucerit trecerea peste Iordan, iar dacă unul dintre efraimiții supraviețuitori a cerut să fie lăsat să treacă de trecere, soldații lui Iefta l-au întrebat dacă este efraimit. El a răspuns: „Nu”. Ei i-au spus: „Spune shibboleth (ureche)”, iar el a spus: „Sibboleth^.

Apoi l-au înjunghiat. De aici și expresia din Skovoroda: „vârfurile jeph-faev”. — 270.

11 Skovoroda vorbește despre complotul pe care l-a folosit în fabula „Liliacul și cei doi pui”. Liliacul este un liliac. — 270.

12 Acest exemplu narativ despre aventurile călătorilor din India, cules din poveștile regatului indian, este folosit de Skovoroda ca prilej de învățătură filozofică și moralistă încă o dată în dialogul „Inelul”. — 271.

13 Rebeca este soția lui Isaac. Potrivit legendei biblice, un sclav care a fost trimis de stăpânul său să-i aducă o mireasă lui Isaac din casa rudelor lui Avraam s-a îndreptat către Rebeca cu o cerere să-i dea apă de băut. Rebeca a coborât imediat ulciorul de pe umăr și i-a dat lui și cămilelor să bea apă. Iacov, fiul lui Isaac, a mers la fratele mamei sale, Laban, să se căsătorească cu fiica lui. Acolo a cunoscut-o pe Rahela, fiica cea mai mică a lui Laban, o fată frumoasă și, îndrăgostindu-se de ea, a lucrat pentru ea timp de șapte ani cu Laban. Dar el l-a înșelat pe Iacov aducând-o pe fiica sa cea mare, Lea, care era urâtă și cu ochi slabi. Pakov a lucrat pentru Laban încă șapte ani pentru Rahela. Și de acum înainte Iacov a preferat-o pe Rachel Lpi și generația Rahelei în locul generației Lips. — 272.

14 Referirea la Habacuc, care este considerat autorul uneia dintre cărțile „Vechiului Testament”, este legată de ideea principală a acestui dialog, al cărui laitmotiv este un apel la vigilență și autocunoaștere. Cartea Avvakum începe cu cuvintele atât de des repetate de Skovoroda: „Voi sta în garda mea...” - 272.

15 Riebensdorf este o colonie germană în apropierea orașului Ostrogozhsk. - 273.

16 Cikera este numele unei băuturi amețitoare din Biblie. Vezi nota. Tigai la pagina 143 prezent, ed., vol. 2. - 273.

17 Vorbim despre profeția lui Daniel despre așa-numitele șapte săptămâni (49) ani. după care trebuie să apară mântuitorul (Vechiul Testament, Cartea profetului Daniel, cap. 9). -273.

18 Rândurile sunt preluate dintr-un cântec de la începutul secolului al XVIII-lea, care cântă neliniștea navigației maritime în timpul unei furtuni și a unei catastrofe pe mare, a cărui evidență a fost păstrată într-una din colecțiile de manuscrise descrise de A. Pozdneev (Antologia literaturii ruse a secolului al XV-lea. M., 1952, p. 38 - 39). Evident, cântecul se numește Gamaleya pentru că se bazează pe legendele despre campaniile pe mare ale colonelului Gamaleya, care au fost folosite ulterior în poezia lui T. Shevchenko „Gamaleya”. — 274.

19 Skovoroda sugerează din nou povestea fabuloasă despre un cocoș care a găsit o piatră prețioasă în gunoi de grajd, a cărei prelucrare originală este una dintre „Fabulele lui Harkov”. — 275.

20 Ambergris este o substanță parfumată care este extrasă din tractul digestiv al cașalotului, la figurat - un parfum. Umbra (de la cuvântul latin umbra) este o umbră. Pentru Skovoroda, acesta nu este doar un joc de cuvinte, ci simboluri ale fenomenelor opuse - înalte și scăzute. — 275.

21 Aceasta se referă la farul din Alexandria pe aproximativ. Pharos în delta Ppla. Vezi și nota. 25 la „Conversația numită doi...”. — 276.

22 Labirintul a fost construit de legendarul maestru Daedalus pentru regele Krptian Mpnos. Simbolizează o situație complexă, confuză. din care este greu de găsit o cale de ieșire. — 276.

23 Există o poveste despre un câine și o bucată de carne. interpretând-o alegoric. Skovoroda condamnă oamenii care sunt nemulțumiți de poziția lor și care urmăresc umbra a ceea ce dețin pe deplin. — 277.

24 Acest episod din viața cinicului Diogene (pz Sinope) (404-323 î.Hr.) este relatat de Diogenes Laercipus. autor al unei lucrări istorice și filozofice despre viața unor filosofi celebri. — 277.

25 Leu-Fecioara - Sfinx. — 278.

26 Oedip a fost singurul dintre oameni care a rezolvat ghicitoarea Sfinxului, după care Oedip a devenit regele teban, iar Sfinxul s-a aruncat de pe o stâncă în mare. — 278.

27 „Fă un elefant dintr-o muscă”. „A face un altar din cloaca” (lat.). — 278.

28 „Folosiți cărările mulțimii, dar nu gândurile ei” (lat.). — 279.

29 Rugami a numit pământul alocat pentru întreținerea clerului. — 281.

30 Fără a dezvălui conținutul simbolismului lui Skovoroda, este imposibil de înțeles sensul învățăturii sale. Lumea simbolurilor, în

opinia sa, ar trebui să ajute o persoană să se cunoască pe sine și să găsească adevărata fericire. – 281.

31 Mai departe în autograf există o notație greacă care nu are legătură cu textul dialogului: υλη πρός τόν διάλογον τύν περί της εύδαι - Movíaς - „Material pentru un dialog despre fericire”. – 282.

Discursul 2, numit Observatorium specula, în ebraică Sion

Acest dialog acoperă aceleași probleme ca și cel precedent. Prin autocunoaștere, o persoană poate ajunge la fericire: pentru aceasta, trebuie să realizeze dualitatea propriei sale naturi. Două începuturi determină pentru ea posibilitatea a două căi opuse, dintre care una duce la nenorocire, iar cealaltă la fericire. Două principii caracterizează Biblia, care este capabilă să fie o sursă de calomnie pentru unii și de iluzii și superstiții pentru alții. Interpretând alegoric Biblia și regândind ideile lui Pitagora și Platon într-un mod deosebit, Skovoroda fundamentează ideea eternității materiei. Cunoscând legile eterne în sine, o persoană învinge voința rea din sine și se ridică deasupra corupției, ajungând pe cale, iubire și liniște sufletească.

Ca și dialogul anterior, această lucrare era cunoscută anterior doar după titlu. Și împreună cu precedentul, în același caiet, P. A. Tabachnikov și-a găsit autograful, datând din anii 1771-1772.

Dialogul a fost publicat în revista „Filosofska Dumka” (1971, nr. 6). Această ediție se bazează pe un autograf.

1 Observatorium specula - turn de veghe, zid al orașului, loc de contemplare a lumii. – 283.

2 Fericire, mulțumire (greacă). Unul dintre conceptele principale ale eudemonismului este o direcție în etica antică, ai cărei reprezentanți considerau că dorința umană de fericire este sursa moralității. Învățătura filozofică și etică a lui Skovoroda este o dezvoltare creativă a ideilor eudemonismului în raport cu condițiile vieții istorice a Ucrainei în secolul al XVIII-lea. – 283.

3 Un spirit care ghidează în secret acțiunile unei persoane. Această viziune a grecilor antici despre existența unui intermediar între om și natura invizibilă este parțial împărtășită de Skovoroda. – 283.

4 Slujitorul lui Hristos fals – adică apărătorul diavolului. – 284.

5 Simetria, armonia, proporțional ™ ca proprietăți ale lucrurilor materiale π fenomene Skovoroda consideră una dintre dovezile prezenței în natură a unui început constant, regulat, care exclude manifestarea arbitrarului oricui. – 285.

6 Labet - un deficit de trucuri într-un joc de cărți și o penalizare pentru un deficit. – 286.

7 Așa că grecii antici au numit o predicție fericită, care, după ideile lor, vine din dreapta. – 287.

8 Shuisky - stânga. Cuvintele derivate din el simbolizează ceva nedemn. Shuya este un gunoi. – 287.

9 Vezi nota. 13 la „Conversația 1...”. – 291.

10 Teoria numerelor pitagoreice și simbolismul numeric al filosofului grec i-au atras atenția lui Skovoroda mult timp. Ideile lui Pitagora au fost în mod deosebit împletite cu el cu ideea trinității naturii invizibile. – 292.

11 Spiritul lui Platon Skovoroda consideră că nu este contrar adevărului. Ca și ideile lui Pitagora, el interpretează gândurile lui Platon în conformitate cu propria înțelegere a adevărului. – 292.

12 „Unitatea și natura trei solare” (greacă). – 292.

13 Vdovin penyav - acarianul văduvei. Evanghelia după Marcu (cap. 12) povestește cum într-o zi Isus, așezat în fața vistieriei, a privit oamenii care puneau bani în vistierie. Mulți oameni bogați pun mult. O văduvă săracă a pus doi acarieni (polushkas). Ipsus le-a spus ucenicilor săi: această femeie a contribuit mai mult decât oricine altcineva, căci fiecare a contribuit din belșug, dar ea, din sărăcia ei, a contribuit cu tot ce avea. – 293.

Dialog sau Oratorie despre lumea antică

Dialogul este datat de autor în 1772. În 1788 dialogul a fost prezentat lui M. Kovalinsky. Autograful arată că autorul folosește ortografia tipică manuscriselor din

de la mijlocul anilor 80. Asta înseamnă că autograful care a ajuns până la noi. este o ediție actualizată. De asemenea, s-au păstrat o serie de copii scrise de mână ale lucrării datând din secolul al XVIII-lea.

Dialogul a fost publicat pentru prima dată de D.I. Bagalei în colecția de lucrări a lui Skovoroda în 1894.

1 În acest dialog, Skovoroda are în vedere problema esenței eterne invizibile a lucrurilor, exprimată în constanța legilor ființei. Cunoașterea acestor legi este o condiție pentru viața morală și fericită a oamenilor. Skovoroda crede că adevărul despre lumea înconjurătoare este la fel de vechi ca lumea însăși. Lumea antică, după părerea filozofului, este „lumea originară”, macrocosmosul etern în care se nasc și dispar lumi mici. Punând problema fericirii generale a oamenilor, Skovoroda subliniază că aceasta diferă de fericirea egoistă

prin faptul că necesită cel mai larg cerc posibil de oameni care doresc să o atingă. — 295.

2 Corypha - cap, vârf (greacă). — 295.

3 Matusalem (Matusalem) vârsta - un simbol al longevității. Potrivit Bibliei, Patriarhul Matusalem a trăit 969 de ani. — 295.

4 Diatribe și typicus - distracție și charter. — 295.

5 Daniil Meyngard este pseudonimul lui Skovoroda, pe care l-a folosit în scrisorile sale către M. Kovalinsky. Acesta din urmă în biografia lui Skovoroda relatează că, în timpul șederii sale în Elveția, a întâlnit în Lausanne un bărbat care, prin modul său de viață și de predare, semăna foarte mult cu Skovoroda. După ce a aflat despre acest bărbat, potrivit lui Kovalpnsky, Skovoroda și-a luat numele ca pseudonim. Ulterior, în anii 20 ai secolului nostru, istoricul Harkov A. Kovalevsky a încercat să verifice informațiile lui M. Kovalipsky și a aflat că a fost pastorul Daniil Meinhard, care a murit în 1786. El a fost fondatorul unei societăți literare, autorul a mai multor lucrări de filozofie, moravuri, religii (vezi A. P. Kovalevsky. Date noi despre călătoria lui G. Skovorod la Lausanne, Daniil Meingard, o astfel de familie. - „Ukraina”, 1929, cartea 36. primăvară, pp. 38-39) . — 296.

6 „Un adevăr este dulce, viu și foarte străvechi, orice altceva este un baldachin” (lat.). — 296.

7 Efimka este o monedă veche rusească. — 297.

8 Tarsis este o piatră prețioasă. - 302.

9 Următorul este un episod din Faptele Sf. apostoli” (cap. 8, pp. 26-39) despre eunucul Filip, căruia Skovoroda i s-a adresat în mod repetat. — 303.

10 „Epistola către Galateni a Sf. Apostol Pavel” face parte din Noul Testament. — 305.

11 Stefan este un personaj biblic; conform mărturiei martorilor mincinoși, el a fost judecat și apoi a murit cu pietre. — 310.

12 Simon este al doilea nume al apostolului biblic Petru, căruia i s-ar fi arătat Isus după răstignirea pe cruce (Noul Testament. Evanghelia după Luca, cap. 24). — 310.

Conversație a cinci călători despre adevărata fericire în viață (Conversație prietenoasă despre liniștea sufletească)

Acest dialog, așa cum spune chiar și numele său, este dedicat întrebării ce constituie fericirea umană. Skovoroda respinge amăgirile oamenilor în înțelegerea naturii și a modalităților de a obține fericirea. Unul dintre obstacolele în atingerea fericirii, potrivit lui

Skovoroda, este nemulțumirea oamenilor cu acele lucruri. ceea ce dețin, nesatiabilitatea dorințelor și setea neobosit de stăpânire a lumii înconjurătoare. Fericirea poate fi atinsă doar atunci când înțelepciunea arată unei persoane ce este, iar virtutea ajută la atingerea ei. Posibilitatea de a atinge fericirea pe pământ, potrivit lui Skovoroda, este fundamentată de propoziția că fericirea, datorită înțelepciunii primordiale a naturii, ca bine cel mai necesar, este și cel mai accesibil. În acest moment, Skovoroda dezvoltă în mod creativ unul dintre principiile învățăturii etice a lui Epicur. Fericirea nu este deci asociată cu deținerea de bunuri temporare, ci cu permanentă, de neclintit. În acest sens, filozoful ridică problema influenței științei, cunoștințelor despre lume asupra realizării fericirii. El se concentrează pe asta. că cea mai înaltă știință ar trebui să fie știința fericirii, care este chemată să ajute cauza autocunoașterii și atingerea adevăratei păci și liniște, pentru ce folosește dobândirea lumii înconjurătoare dacă o persoană se pierde pe sine în acest proces .

Acest dialog, mai puțin decât alții, este supraîncărcat cu referiri la Sfintele Scripturi și este legat de luarea în considerare a anumitor situații de viață și de dezvoltarea științei și culturii în Junta.

Dialogul a fost cunoscut de multă vreme sub titlul „Conversație prietenoasă despre pacea minții”. Uneori, cercetătorii l-au considerat una dintre edițiile dialogului ulterior „Inelul”. Motivul tuturor acestor ambiguități este lipsa unui autograf al operei. Listele dialogului, deși aparțin în mare parte celor de viață, se remarcă prin arbitrariul vizibil al cărturarilor. În scrisorile autorului din 1785-1787. dialogul se numește „Marko cel simplu” sau „Marko analfabetul”, așa cum a stabilit P. M. Pelekh (vezi P. Ai. Pelekh. Despre dialogul lui Skovoroda „Marko analfabetul”. K.. 1928). Niciuna dintre liste nu a datat dialogul. Scrisorile din anii 1980 mărturisesc acest lucru. că dialogul a fost creat mai devreme. II, întrucât dialogul este legat de alte dialoguri pe tema fericirii și liniștii sufletești prin problematica lui și modul în care este tratat, acest lucru dă motive să-l referim. în prima jumătate a anilor '70.

Lucrarea a fost publicată pentru prima dată în 1837 sub titlul „Conversație prietenoasă despre pacea sufletului” de către Comitetul de administrație din Moscova al „Societății umanitare”, conform uneia dintre primele liste. VD Bonch-Bruevpch a folosit o listă diferită, care conținea multe omisiuni și erori. În 1961, publicația s-a bazat pe o listă numită „O conversație a cinci călători despre adevărata fericire în viață” (pastrată în Biblioteca Științifică Centrală a Academiei de Științe a RSS Ucrainei, cod I, 377). Această listă este cea mai completă, deși conține o serie de erori. Această ediție se bazează pe publicația din 1961. Erorile evidente au fost corectate pe baza altor listări.

1 Venus este zeița iubirii și fertilității în mitologia romană antică. — 314.

2 Această pildă a atras atenția lui Skovoroda de mai multe ori, fiind supus unei regândiri alegorice în spiritul propriei sale doctrine a fericirii. Pilda își are rădăcinile în antichitate. În special. II. Franko a găsit-o și a tradus-o în ucraineană ca o poezie a lui Leonid Forentyets, un poet din secolul al III-lea î.Hr. e. În Kievan Rus, acest complot se găsește în Chiril din Turov. Pilda s-a bucurat de o mare popularitate până la sfârșitul secolului al XVI-lea, fiind supusă folclorului și tiparelor populare. A fost reprodus în mod repetat în colecții de embleme și simboluri. - 315.

3 Lazăr este un sărac bolnav, neputincios, după pilda evangheliei, culcat la poarta unui bogat fără inimă (Evanghelia după Luca, cap. XVI, sf. 19-31). — 316.

4 Urania - cerească (greacă). Skovoroda a asociat această imagine cu ideile mitologice ale grecilor antici despre Uranus, zeitatea supremă a cerului. — 316.

5 Pâine (greacă, latină). - 320 .

c O tratare interesantă a unei intrigi folclorice de origine poloneză (vezi Bajki, fraski, padanie, przyslovia i piesni na Rosi. Ternopil, 1866, p. 151). B. Grinchenko a păstrat intrarea ucraineană („Veseliy Opovidach”. K., 1910, nr. 209). — 323.

7 Intriga folclorică rătăcitoare provenită din literatura instructivă medievală. Skovoroda adaptează povestea la propriile sale probleme filozofice. N. Sumtsov a considerat această poveste anecdotică, observând că ea apare ca un episod în basme și legende despre proști (vezi N. Sumtsov. Cercetări în domeniul literaturii anecdotice. Harkov, 1898, p. 33). Povestirea lui Skovoroda este cea mai apropiată de versiunea înregistrată de O. Markovich în districtul Nerekhtsky, care este în mod clar apocrifă în natură (vezi F. Buslaev. Eseuri istorice despre literatura și arta populară rusă. Sankt Petersburg, 1801, p. 438) .

8 Mut și Nii sunt personajele unui exemplu narativ care se întoarce la izvoarele folclor. — 325.

9 Grigore Nazpanzin (rpbl. 329-389) este unul dintre părinții bisericii, ale cărui lucrări Skovoroda le cunoștea bine. - 331.

10 Evident, vorbim despre un rege care a respins învățăturile lui Copernic. — 334.

11 Aceasta se referă la cuvintele deja menționate ale lui Epicur din scrisoarea către Menekey. Vezi nota. 28 la Grădina Cântărilor Divine. — 355.

12 Archiator - doctor suprem (greacă). — 337.

13 reguli (latină, poloneză). — 338.

14 Acest exemplu narativ pare a fi propria invenție a lui Skovoroda, deși într-un fel este legat de povestea apocrifă despre un om în fața

porților paradisului. Numele acestui prtchp a servit drept una dintre dovezile că

dialogul „Marco analfabet” menționat în scrisori este această lucrare. – 339.

15 Skovoroda împletește în mod deosebit ideile despre șarpe, culese din „Cartea profetului Daniel” și din „Apocalipsa lui Ioan Teologul” („Apocalipsa”). - M2.

16 Skovoroda povestește complotul propriei sale fabule, Bătrâna și olarul, care este inclus în colecția Harkov Fables. Vezi pagina 102 prezentă. ed. – 344.

17 Invenție - invenție (din latină inventio); delimitare - desen (din lat. delineatia). – 347.

18 Skovoroda și-a îndeplinit promisiunea de a vorbi „despre lumea sufletului” în dialogurile „Inelul” și „Conversația numită alfabetul, sau Primerul lumii”, care au un subtitlu comun: „O conversație amicală despre pace. a sufletului." – 349.

Inel

Dialogul „Inel” este unul dintre cele mai mari dialoguri ale lui Skovoroda. Este supraîncărcat cu referiri la texte biblice. Acestea sunt interpretări ale numeroaselor „figuri” și expresii biblice pe care Skovoroda le asociază cu conceptul de eternitate. În dialog, filosoful dezvoltă și concretizează doctrina sa despre existența a două naturi, fundamentează ideea că prin cunoașterea naturii invizibile a lucrurilor trece calea către cunoașterea de sine și atingerea fericirii și a liniștii sufletești. Un loc proeminent în dialog îl ocupă, alături de exemplele narative biblice, comploturile mitologice și folclorice, care acționează ca mijlocul cel mai important de dezvoltare a ideilor filozofice.

După cum sa menționat deja, dialogul este legat de alte lucrări din prima jumătate a anilor 70 cu problemele sale. După cum reiese din scrisoarea de dedicație din 1 ianuarie 1775, în a doua jumătate a anului 1774 a fost scris „Alfabetul...” și înaintea lui, în 1773-1774, a fost creat „Inelul”. Această lucrare a fost mai puțin populară decât altele, așa că doar o copie a ei a supraviețuit. referitoare la secolul al XIX-lea. Autograf pierdut. Dialogul a fost publicat pentru prima dată de V. D. Bonch-Bruevich în 1912.

1 Scrisoarea este adresată lui V. S. Tevyashov, fiul colonelului Voronezh al regimentului Sloboda, cu a cărui familie Skovoroda a ținut legătura. - 350.

2 Adică, o idee despre structura universului. Skovoroda crede că cunoștințele despre lume ar trebui să ajute o persoană să-și cunoască propria esență spirituală. – 353.

3 Platon (427-347 î.Hr.) este un filozof idealist grec antic, ale cărui idei au fost de mare importanță pentru Skovoroda. Solon (c. G38 - c. 559 î.Hr.) - un politician al Atenei antice, a efectuat cele mai importante reforme care au interzis sclavia datoriei. Legile lui Solon au dat o lovitură aristocrației tribale, creând premisele pentru dezvoltarea unei societăți de sclavi. Solon a fost unul dintre primii poeți atici. I se atribuie un aforism scris pe templul lui Apollo din Delphi: „Nimic dincolo

Măsuri”. Ideea care stă la baza acestui aforism este una dintre premisele învățăturii etice a lui Skovoroda. Socrate (c. 469-399 î.Hr.) este un filosof idealist grec antic. A predicat pe străzi și piețe, urmărindu-se să lupte cu sofiștii și să educe tinerii. Multe dintre gândurile lui Socrate sunt, fără îndoială, apropiate de Skovoroda, ceea ce a dat cercetătorilor un motiv să-l numească „Socrate ucrainean”. Ambii gânditori sunt uniți de rațiunea nevoii de autocunoaștere constantă și de auto-îmbunătățire. Despre interesul lui Skovoroda pentru învățăturile lui Pitagora, vezi nota. 11 la „Conversația a doua...”. Cicero Mark Thulius (106-43 î.Hr.) este un remarcabil orator, scriitor și om politic al Romei Antice. – 353.

4 Diy - Zeus. – 353.

5 Aceasta se referă la sateliți și inele care se rotesc în jurul lui Saturn. – ZoZ.

6 Pe sigila împăratului roman Augustus, potrivit istoricului Suetonius, confirmată de alte surse, era o inscripție „Festina lente”, adică „Grăbește-te încet”. Skovoroda consideră îndeplinirea acestui apel una dintre condițiile pentru obținerea liniștii sufletești și a echilibrului. – 353.

7 Prin această remarcă, Skovoroda dorește să spună că este important pentru un istoric nu numai să cunoască faptele externe, ci să înțeleagă sensul evenimentelor și semnificația morală a istoriei pentru o persoană. – 354.

8 Vechiul Testament. Cartea Profetului Daniel. – 359.

9 Idol Vilsey - idolul din Deir. Vezi nota. 7 la „Narkpss”. – 359.

10 Există o referire la ideea deja menționată a trinității naturii. - 361.

11 Kivot (kiot) – de fapt o cutie de lemn; kivotul legământului - chiotul în care erau ținute poruncile lui Dumnezeu. – 361.

12 Coruance - evident ger. - 362.

13 Nuc Voloshsky - nuc. - 366.

14 Exemplul narativ dat aici conține o interpretare parabolică particulară a temei „Oedip și Spnx”, mărturisește abilitățile jurnalistice ale lui Skovoroda și stăpânirea analizei psihologice. — 367.

15 Bu sat - barza (ucraineană). — 369.

16 Skovoroda se referă la poveștile biblice pe care Enoh și Ilie (vezi nota 22 la „Convorbirea, numită doi...”) s-au înălțat la cer. Se îndoiește de realitatea unor astfel de povești, dar crede că ele pot fi interpretate alegoric. - 370.

17 Tigaia de aici se referă la legenda biblică despre una dintre minunile profetului Elisei (Vechiul Testament. Cartea a patra a regilor, cap. 2). - 370.

18 Vorbim despre distrugerea cetăților Sodoma și Gomora și despre fuga lui Lot de acolo (Vechiul Testament. Geneza, cap. 19). - 371.

19 Skovoroda vorbește despre Aleksey Sokh (Konorovsky), cu care era prieten și coresponda. - 372.

20 Vorbim despre o intenție realizată de-a lungul timpului în dialogul „Alphabet, or Primer of the World”. — 373.

21 Pitagora era vegetarian, dar a sfătuit să nu mănânce fasole, împărtășind vechea noțiune că sufletele morților se mută în ele. — 373.

22 Peroglife - scrieri sacre în care concepte și obiecte erau înfățișate sub formă de semne și figuri misterioase; hierofanții erau marii preoți din Grecia Antică; mistagogi - clerul grecilor antici, care s-a inițiat în secretele sacre. - 374.

23 Peres este un personaj biblic, fiul lui Iuda și Tamar (Vechiul Testament. Geneza, cap. 38). - 381.

24 Skovoroda se referă la episodul împărțirii vitelor descris în Vechiul Testament între Pakov și socrul său și unchiul Laban; conform acordului, animalele cu semn au mers la Iacov, iar cele nemarcate au rămas lui Laban (Vechiul Testament. Bytpe, cap. 30). - 381.

25 Acesta este unul dintre episoadele luptei israeliților conduși de Ghedeon împotriva madianptienilor (Vechiul Testament. Cartea Judecătorilor, cap. 6, 7, 8).-5S7.

20 Poporul Edom este neamuri. - 383.

27 Aceasta se referă la opera lui Ioan Damaschin (673-676 - c. 754), un teolog și filozof bizantin, care a fost foarte popular chiar și în Rusia Kieveană. Potrivit biografului M. Kovalinsky, lui Skovoroda i-au plăcut foarte mult lucrările lui Damaskin. — 387.

28 Legenda biblică spune cum Ppsus Pavia a oprit soarele, poruncindu-i să stea până când bătălia de la Gabaon se va termina (Iosua, cap. 10). – 388.

29 Vezi nota. 22 la „Conversația numită doi...”. – 389.

30 Aceasta se referă la constelația Orion și Pleiadele. Aceste nume din Biblie corespund constelațiilor Kesil și Khpma. - 391.

31 Zoroastru (Zarathustra) (sec. VII î.Hr.) – profet mitic. căruia i se atribuie paternitatea Avestei, cartea sacră a vechilor perși. Este considerat fondatorul religiei zoroastrismului. Doctrina lui Zarathustra despre două principii care se luptă între ele a fost de un interes deosebit pentru Skovoroda, care a predicat doctrina celor două naturi. - 391.

32 Aici Skovoroda spune direct că percepe Biblia alegoric, ca o colecție de simboluri și embleme care sunt importante pentru cunoaștere. – 392.

33 Talent (greacă) - cea mai mare unitate monetară din Grecia antică. Talentul a fost turnat în aur și argint. Talentul de aur era egal cu zece de argint. Talentul Vechiului Testament este o monedă de argint. Pilda Evangheliei spune despre un om bogat care, plecând într-o țară străină, și-a chemat slujitorii și le-a încredințat o moșie.

proprii. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi. al treilea. Cel care a primit cinci talanți i-a folosit pentru afaceri și a dobândit încă cinci talanți; cel care a primit doi talanți i-a pus la lucru și a dobândit încă doi; al treilea a săpat talentul în pământ. Proprietarul și-a dat talentul celui care a primit zece și a poruncit să fie dat afară (Evanghelia după Matei, cap. 25). – 393.

34 O pildă din Vechiul Testament spune despre Pop, care a fost înghițit de o balenă și a stat în interiorul balenei trei zile și trei nopți, apoi a fost aruncat pe uscat (Cartea Profetului Pona, cap. 2). – 393.

35 Evident, aceasta se referă la învățăturile lui Platon. – 394.

36 sidef. – 394.

37 Pentru Sfinx, vezi pp. 307-368 prezent. ed. Despre prințul lui Israel, Iefta, vezi nota. 10 la „Conversația 1...”. O astfel de regândire, foarte caracteristică lui Skovoroda, într-un singur plan de imagini mitice și biblice confirmă încă o dată interpretarea alegorică a Bibliei de către Skovoroda. - 401.

38 Șapte zile, în care se presupune că lumea a fost creată de Dumnezeu. Skovoroda neagă crearea lumii de către Dumnezeu, crezând că lumea este eternă în timp și nelimitată în spațiu. - 401.

39 Adică regii arabilor și regina din Seba. Regina din Saba este regina bogatului popor sud arab din Savey, necunoscut după nume: povestea biblică spune despre asta. Cum. auzind despre slava lui Solomon. Regina din Saba, cu o suită numeroasă și daruri, a mers la Ierusalim. Scopul ei era să testeze zvonul despre înțelepciunea lui Solomon, „să-l încerce cu ghicitori”. Solomon i-a rezolvat toate întrebările. Atunci regina a fost convinsă de extraordinara înțelepciune a lui Solomon. Ea a fost uimită și încântată de bogăția lui Solomon, i-a oferit daruri scumpe. - 404.

40 Bezalel este un maestru biblic care a construit un templu lui Dumnezeu, a făcut ustensile pentru închinare și sacrificii, împodobind bogat pkh. - 405.

41 Isaac legat - există o poveste biblică despre asta. cum a cerut Dumnezeu ca Avraam să-și sacrifice singurul fiu, Isaac. Avraam a arătat disponibilitatea de a oferi jertfe și. după ce l-a legat pe Isaac, l-a așezat pe altar (Vechiul Testament. Geneza, cap. 22).

Iosif în lanțuri - despre asta vorbim. că Iosif a fost vândut ca sclav de frații săi. Moise într-o cutie - conform legendei biblice. Moise s-a născut în Egipt. Faraonul egiptean a ordonat moartea copiilor evrei de sex masculin. Mama lui Moise l-a pus într-o cutie și l-a lăsat să plutească de-a lungul râului. Fiica faraonului a văzut pruncul, care era foarte frumos, și l-a dus la ea. Samson în funii - o legendă biblică spune despre asta. cum iubitul lui Samson Dalpda (Dalila), pentru a afla sursa puterii lui Samson, l-a legat de mai multe ori dormind cu funii, dar a rupt ph. În cele din urmă, Samson i-a dezvăluit secretul iubitei sale, iar ea l-a trădat în mâinile dușmanilor săi. Daniel în groapă - vezi nota. 33 la „Simfonia numită carte Askhan”. Ieremia pe punte - înseamnă probabil că Ieremia a fost adesea aruncat în închisoare.

Petru în închisoare ~ Petru a fost închis de regele Irod. Pavel în cușer - evident, vorbim despre mântuirea apostolului Pavel din pericol în Damasc într-un coș. - 405.

42 Conform Bibliei, Samson, înarmat cu o falcă de măgar, a distrus o mie de filisteni (Vechiul Testament. Cartea Judecătorilor, cap. 15). - 406.

43 Vorbim despre piatra care a distrus chipul (Vechiul Testament. Cartea Profetului Daniel, cap. 2). - 406.

44 Potrivit Bibliei, paradisul, locul de reședință al primilor oameni Adam și Eva, era în Orient. - 408.

45 Evident, vorbim de diverse legi, conform Bibliei, stabilite de Moise (Vechiul Testament. Geneza, Leviticul). - 409.

46 Aceasta se referă la legenda biblică despre uciderea comandantului asirian Holofernes Pudith cu o sabie (Vechiul Testament. Cartea lui Judith, cap. 13). - 410.

Conversație numită Alfabetul sau Introducerea lumii

Această lucrare completează ciclul de dialoguri dedicat problemei condițiilor pentru atingerea fericirii. În ceea ce privește conținutul și semnificația ideilor, aceasta este, fără îndoială, una dintre cele mai de succes lucrări ale lui Skovoroda. Se ocupă profund și cuprinzător de chestiunea importanței muncii înrudite pentru atingerea fericirii. Din punctul de vedere al recunoașterii muncii înrudite ca principala condiție a fericirii pământești, Skovoroda critică aspru setea de îmbogățire și putere, abuzul în numele profitului și gloriei. Eterogenitate. în opinia sa, este cauza nedreptății, crimei, răului. Filosoful cheamă oamenii să-și recunoască înclinațiile naturale și să trăiască în armonie cu natura, ceea ce este o condiție pentru apariția unei dorințe de muncă și de bucurie din însuși procesul muncii, și nu din rezultatele sale. Dezvoltând aceste idei, autorul se bazează pe exemple din Biblie, mitologie, folclor și creativitate literară. Dialogul a fost scris în a doua jumătate a anului 1774, deoarece la 1 ianuarie 1775 a fost trimis cu o scrisoare de dedicație lui V. S. Tevyashov.

Autograful dialogului a fost păstrat și este păstrat în Muzeul de Istorie de Stat din Moscova (fondul Șciukin 91/193). Conține 16 desene emblematice și simbolice realizate de autor. Pe lângă dialogul în sine, același caiet conține autografe ale poeziei care îl precede. și fabula finală despre Pud și Lupul, scrisă în paralel cu limba latină și vechea limbă livrescă a secolului al XVIII-lea. Cântecul este datat 1761, iar fabula 1760, deși, cel mai probabil, fabula a fost reeditată și adăugată ca final al dialogului la sfârșitul anilor 1880.

Pe lângă autograf, dialogul este cunoscut în mai multe liste, dar fără fabula indicată despre Puștiul și Lupul. Dialogul de listă cu erori semnificative a fost publicat pentru prima dată în 1894 de D. I. Bagalei. În această ediție, în conformitate cu autograful, poezia introductivă și fabula finală sunt readuse la locul lor.

1 Numele acestei lucrări este asociat cu tradițiile scrisului antic. În special, înainte de Skovoroda în Ucraina, au existat lucrări în proză și poetice cu titluri similare, de exemplu, „Alfabetul spiritual pentru călugări și laici” al lui Isaiah Kopinsky (retipărit de multe ori la Kiev și Cernigov), „Alfabetul compus în rime” al lui I. Maksimovici. (1705) . Într-un sens mai filozofic, acest nume este asociat cu asimilarea lumii la o carte, ceea ce este foarte caracteristic viziunii asupra lumii medievale renascentiste. - 412.

2 Acest cântec este o variantă a celui inclus în Grădina Cântărilor Divine. În comparație cu acesta din urmă, acest cântec caracterizează starea de pace și pace spirituală așa cum a fost deja realizată de autor. Ultimele rânduri latine sunt traduse liber de Skovoroda. - 412.

3 „Am găsit un port, pe Isus. Carne și mpr, la revedere. M-ai deranjat destul. Acum am o pace de încredere ”(lat.). - 412.

4 Aceasta se referă la dialogul „Inelul”, care a fost trimis mai devreme lui V. S. Tevyashov. - 413.

5 Paternitatea acestui aforism este atribuită multor gânditori ai antichității, inclusiv Thales pz Miletus, care este considerat unul dintre cei șapte înțelepți greci antici. Skovoroda își dedică principalele lucrări problemei cunoașterii de sine. - 413.

6 Plutarh (46-120 d.Hr.) - istoric și filozof grec, autor de cunoscute biografii ale unor oameni celebri din antichitate. Două dintre tratatele sale filozofice sunt consacrate templului delfic. - 413.

7 Adică în dialogul „Inel”. - 413.

8 Tigaia este oarecum inexactă. Protectorul Atenei a fost zeița Atena, în cinstea căreia a fost construit acolo un templu. Minerva este o zeiță romană, care corespunde Greciei Atenei. - 416.

9 Imagini cu falși oameni de știință, imitatori orbi, incapabili să înțeleagă esența lucrurilor. Aceste nume au o semnificație: Bulk - plutitor, Somnas - somnoros. Pnfikov - maimuță, imitatoare (din greacă Πίθηκο;. - 417.

10 Evident, aceasta se referă la serbările organizate în cinstea victoriilor lui Titus Flavius Vespasian. - 420.

11 Aluzie la complotul fabulei despre Puști și Lup, aflat la sfârșitul dialogului. - 421.

12 Pictura (lat.) - pictură, tablou. - 421.

,3 Laconieni - locuitori din Laconia, o zonă din sud-est. Peloponez. - 424.

14 Evident, una dintre picturile lubok populare în secolul al XVIII-lea. –

424.

15 Acest nume este menționat în Biblie, în Faptele Sf. apostoli”. –

425.

16 Transcriere greacă a numelui Isis, vechea zeiță egipteană a înțelepciunii. Tigaia stabilește o legătură între mitologia egipteană, greacă și romană. – 425.

17 Fără favoarea Minervei, adică fără înclinație naturală. – 426.

18 Mercur - în mitologia romană era considerat zeul comerțului și sfântul patron al negustorilor. – 426.

19 Diana - în mitologia romană era considerată zeița căsătoriei, a animalelor și a vânătorii. Evident, Skovoroda sugerează propriul mod de viață. – 426.

20 Acesta este un mit care povestește despre titanii care s-au răzvrătit împotriva lui Zeus și au fost aruncați de acesta din urmă în Hades. – 426.

21 Despre. că Socrate în acțiunile sale a fost ghidat de instrucțiunile geniului interior se găsește în biografia lui Plutarh a elevului lui Socrate, comandantul Alkpviad. În general, s-a scris mult despre „geniul” lui Socrate, care l-ar fi avertizat împotriva faptelor rele, în antichitate. – 427.

22 Aparent, vorbim despre o pasiune pentru sofism. – 428.

23 Jupiter - în mitologia romană, zeitatea principală (zeul cerului și al ploii), a fost identificat cu Zeus (Ziua) grecesc. În plus, el apare într-unul dintre mituri ca patron al matematicii. – 429.

24 Neptun - în mitologia romană antică, zeul mărilor și sfântul patron al navigației. – 429.

25 Aceasta se referă la povestea lui Ezechiel despre viziunea lui despre roți și animale (Vechiul Testament. Cartea lui Ezechiel, cap. 1). – 429.

26 Episodul în cauză este descris în Faptele Sf. apostoli”. care povesteşte despre impresia făcută asupra Apostolului Pavel de inscripţia de pe templu: „Către Dumnezeul Necunoscut”. Pavel a folosit această inscripție ca pretext pentru a predica ideea unui zeu creștin. Cu toate acestea, se știe că a scos aceste cuvinte din contextul inscripției, care suna diferit: „Către zeii Asiei. Europa și Africa, zei necunoscuți și cunoscuți” (vezi Erasmus din Rotterdam. Lauda prostiei. M., 1960, p. 99). - 430.

26 Evident. Skovoroda se referă la Ieronim cel Fericitul, despre care Spdronip de Gauspie scrie în „Oda singurătăţii”: traducerea acestei ode din latină a fost făcută de Skovoroda (p. 366-369 prezent, ed.). - 430.

27 Această fabulă, se pare, a fost compusă de Skovoroda pe propria sa parcelă. - 432.

28 Vremuri străvechi, idei despre care în Biblie sunt asociate cu epoca lui Avraam, iar în mitologie - cu epoca lui Saturn. Saturn este vechea zeitate romană a agriculturii și timpului. Ideile despre „epoca de aur” a omenirii sunt asociate cu epoca lui Saturn. - 434.

29 În ideile antice - un animal marin, care, se presupune că se lipește de fundul navelor, ar putea întârzia mișcarea acestora. – 437.

30 Aluzie la complotul fabulei despre Vultur și Țestoasa, cunoscut de la Esop. - 438.

31 Farul Alexandriei pe cca. Far. Vezi nota. 25 la „Conversația numită doi...*. - 438.

32 Aluzie la complotul fabulei despre Câinele și Măgarul. - 439.

33 „Nu spune și nu face nimic contrar Minervei. Ceea ce natura ți-a refuzat, evită-l. Dacă nu sunteți născut pentru muze, evitați să serviți muzele. Hei! Mulți bărbați sunt distruși de flaut învățat. Nu prea multe mama natura a creat pentru muze. Iti doresti sa fii fericit? Fii mulțumit cu soarta ta” (lat.). – 440.

34 „Arta îmbunătățește natura” (lat.). - 442.

35 Salutul II al lui opa - este vorba despre încercarea lui Moise, care l-a întâlnit în pustie (Vechiul Testament. Exodul, cap. 18). – 447.

36 Simon (vrăjitorul) - legendarul profet și magician, adversarul apostolilor. recunoscut de Biserica Creştină. În „Faptele Sf. apostoli” (cap. 8) despre el se vorbește ca despre un profet mincinos, care este învins într-o ceartă de apostolul Petru. Simon vrăjitorul este considerat părintele tuturor ereziilor. Imaginea sa a căzut în arelogologia elenistică, în special în povestea „Faptele lui Paul și Thekla”. - 450.

37 Vorbim despre desene emblematice și simbolice, preluate și reproduse de broșura „Embleme și simboluri”, apărută în prima ediție în 1705 la Amsterdam, iar apoi retipărită de mai multe ori. – 453.

38 Imagine din cartea „Embleme și simboluri”, înfățișând o căprioară, care ea însăși este vindecată cu ajutorul ierbii. - 454.

39 Yasenets (greacă) este o plantă care era considerată vindecatoare în antichitate. - 454.

40 Potrivit mitului, vânătorul Acteon a îndrăznit să o vadă pe zeița Artemis goală în timp ce se scălda în râu. Zeița furioasă l-a transformat într-un căprior și a fost sfâșiat de câinii săi. Skovoroda leagă acest MPF cu zeița romană Diana. – 456.

41 Potrivit mphams. trădătorul Pxion, care și-a ucis socrul, a fost iertat de Zeus și invitat la PPR al zeilor olimpici. Dar acolo Ixion a început să caute dragostea Herei (sora Dpya). Cu toate acestea, a fost înșelat de Zeus, care a creat fantoma Herei. Pxnon a fost pedepsit pentru crima sa: în lumea interlopă a fost înlănțuit de o roată de foc care se întorcea mereu. – 456.

42 Mitul lui Phaeton spune că fiul zeului soare Helios, Phao-ton, care a urcat în carul tatălui său, nu și-a putut controla caii și a lăsat frâiele. Carul s-a abătut de pe potecă și s-a repezit aproape de pământ. Din cauza căldurii cumplite, râurile au început să se usuce și pădurile au ars. Pentru a salva pământul, Zeus l-a lovit pe Phaethon cu fulgere. – 456.

43 Cupidon - în mitologia romană zeul iubirii, corespunde grecului Eros. Skovoroda interpretează reprezentări mitice

lenea în conformitate cu propria lor înțelegere a iubirii ca stimul spiritual pentru relațiile umane. – 456.

44 Miturile grecești relatează că titanul Atlas, la ordinul lui Zeus, ținea firmamentul pe umeri. – 458.

45 Aceasta se referă la tratatul lui Cicero „Lelpy sau despre prietenie”. – 458.

46 Skovoroda a scris epigrama „Carmen” pe acest subiect, care a fost inclusă în colecția „Grădina Cântărilor Divine”. - 459.

47 Această fabulă este o adaptare originală independentă a intrigii fabulei lui Esop cu același nume (vezi Fabulele lui Esop, p. 92). - 460.

48 Drapeko - un tâlhar, un răufăcător. - 460.

49 Abilități. - 460.

60 Minuet. - 460.

51 . - 461.

52 Forțat. - 461.

INDEX DE NUME

DIRECTORUL SUBIECTULUI

Biblioteca „Runivers”

CONŢINUT

Biblioteca „Runivers”

Biblioteca „Runivers”

Tigaia G.

C44 Lucrări în două volume. T. 1. M., „Gândirea”, 1973.

511 p., 1 foaie. portret (AN SSSR. Inst. Phlosofpp. Phlos. Heritage).

Primul volum cuprinde lucrările lui G. Skovoroda, scrise în 1750-1775. Ordinea în care sunt plasate punctele face posibilă urmărirea evoluției concepțiilor filozofice ale lui G.S. Skovoroda. Volumul se deschide cu o colecție de poezii, Grădina Cântărilor Divine. Dintre „Grădina” s-au ales cântece care au valoare în sens filosofic. „Fabulele din Harkov” și lucrările ulterioare, printre care două găsite recent — „Conversația 1” și „Conversația a 2-a”, îl caracterizează pe gânditor ca un filozof care a plasat conceptul etico-umanist în centrul sistemului său. Volumul se încheie cu „Conversația numită alfabetul sau începutul lumii”.

0151-073

G" -----------

004(01)-73

P. II.

1F

GRIGORY SKOVOROD

LUCRĂRI

în două volume volumul 1

Editor L. V. Litvinova Editor junior I. Tanana Design realizat de artistul V. V. Maksin Editor artistic S. M. Polesitskaya Editor tehnic M. N. Martynova Corector G. S. Pastukhova

Predată în platou la 4 august 1972. Semnat pentru tipărire la 12 aprilie 1973. Dimensiunea hârtiei 84x1081/z2, Nr 1. Cond. coli tipărite 26.985 (incl.). Fișe contabile și de editare 27,79 (incl.). Tiraj 45.000 de exemplare. Comanda Λ· 404. Pret 1 rub. 99 k.

Editura „Gândirea”.

117 071. Moscova, V-71, Leninsky prospect, 15.

Ordinul Tipografiei Bannerului Roșu al Muncii Leningrad nr. 1 „Curtea de tipografie” numit după A. M. Gorki Soyuzpoligrafprom sub Comitetul de Stat al Consiliului de Miniștri al URSS pentru editare, tipărire și comerț cu cărți. Leningrad, str. Gatchinskaya, 26.